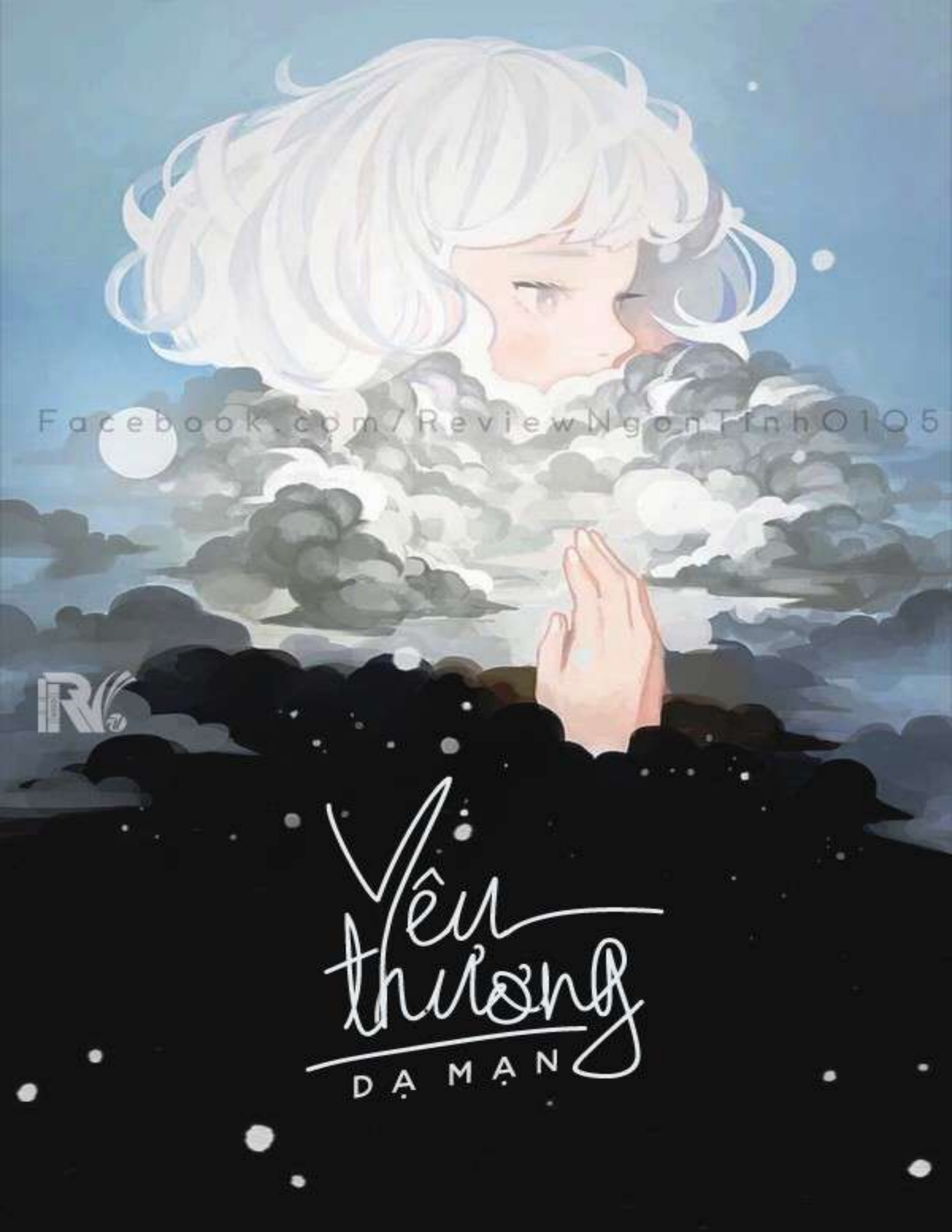
Facebook.com/ReviewNgonTinh0105
Yêu thương
DẠ MẠN

Mục lục

Yêu Thương - Dạ Mạn

Chương 1: Đặt Dấu Chấm Hết

Chương 2: Con Gái

Chương 3: Diễn Trò

Chương 4: Tôn Nghiêm Có Là Gì

Chương 5: Trong Lòng Hoang Mang

Chương 6: Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu

Chương 7: Không Đủ Yêu Thương

Chương 8: Thiên Kim Lạc Lối

Chương 9: Phát Hiện Chân Tướng

Chương 10: Căn Bệnh Không Thể Chữa Khỏi

Chương 11: Người Một Nhà

Chương 12: Thêm Một Lần Phá Hủy

Chương 13: Gửi Tạm Tiểu Vô Ưu

Chương 14: So Tài

Chương 15: Trở Về Bên Mẹ

Chương 16: Thân Nhân Của Mạnh Hạ

Chương 17: Điều Kiện

Chương 18: Thỏa Hiệp

Chương 19: Che Giấu

Chương 20: Mạnh Hạ, Kết Hôn Đi

Chương 21: Hồi Ức

Chương 22: Sự Thật Phũ Phàng

Chương 23: Đi Làm

Chương 24: Một Tay An Bài

Chương 25: Đi Xem Mắt

Chương 26: Vết Sẹo

Chương 27: Nhất Định Phân Chia Ranh Giới

Chương 28: Đâu Là Con Của Hắn?

https://thuviensach.vn

Chương 29: Gặp Nhau Quá Muộn
Chương 30: Cô Cần Một Mái Nhà
Chương 31: Đau Lòng Vô Tận
Chương 32: Tôi Có Lỗi Gì, Chẳng Qua Là Thời Niên Thiếu Đã Yêu Anh
Chương 33: Ba Ngày Sống Chung
Chương 34: Dành Hết Đời Sau Để Yêu
Chương 35: Mạnh Hạ Muốn Kết Hôn
Chương 36: Đền Bù Tổn Thất
Chương 37: Ai Cũng Mang Một Nỗi Niềm
Chương 38: Mạnh Hạ, Cùng Tôi Ở Một Chỗ
Chương 39: Cam Kết
Chương 40: Sinh Nhật Và Quá Khứ Năm Năm [Quan Trọng]
Chương 41: Người Quên Kẻ Nhớ
Chương 42: Cuộc Sống Không Có Nếu Như
Chương 43: Đổ Hết Tội Lỗi Lên Cô
Chương 44: Hắn Thay Đổi
Chương 45: Vô Cùng Hối Hận [Quan Trọng] [18+]
Chương 46: Không Thể Không Quên Đi
Chương 47: Lỗi Nhịp
Chương 48: Nơi Nguy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất
Chương 49: Quyết Tâm Tìm Được Em
Chương 50: Một Người Cố Tình, Một Người Khước Ý
Chương 51: Chân Tình Bị Dập Tắt
Chương 52: Càng Gần Càng Xa [18+]
Chương 53: Ca Ca Trở Về
Chương 54: Đáng Tiếc, Không Phải Là Tình Nhân
Chương 55: Thầm Lặng
Chương 56: Đến Cuối Cùng, Cô Vẫn Là Khác Biệt Nhất
Chương 57: Bóc Trần Sự Thật Bị Vùi Lấp Quá Sâu
Chương 58: Chân Tướng Tàn Nhẫn
Chương 59: Hy Sinh Và Chịu Đựng Của Anh
Chương 60: An Bài Một Định Mệnh Khác

https://thuviensach.vn

Chương 61: Nỗi Niềm Của Mạnh Tiêu

Chương 62: Đứa Bé Của Mạnh Gia

Chương 63: Tai Nạn

Chương 64: Tiểu Lãng Có Nhớ Ba Ba Không?

Chương 65: Cơ Hội Cho Hai Người

Chương 66: Thân Phận Của Nhạc Nhạc

Chương 67: Dầu Gì Hắn Cũng Là Cha Của Con Cô

Chương 68: Hụt Hẫng Vô Biên

Chương 69: Cách Xa Vạn Dặm

Chương 70: Trở Về, Là Thân Quen Hay Là Xa Lạ?

Chương 71: Yêu Thương

Chương 72: Cả Nhà Đoàn Tụ

Chương 73: Biến Cố Nặng Nề

Chương 74: Không Ai Khác, Chính Là Cô Gái Năm Xưa

Chương 75: Yêu Thương Trọn Đời [Đại Kết Cục]

Chương 76: Ngoại Truyện + Ebook

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Yêu Thương - Dạ Mạn

Yêu Thương.

Tác giả: Dạ Mạn

Thể loại: Hiện Đại, ngược, cán bộ cao cấp, cường thủ hào đoạt, HE.

Tình trạng sáng tác: 75 chương + 1 Ngoại truyện (Hoàn thành)

Converter: Nguyetly

Editor: YoungMin05@wattpad.com

*Văn án:

Lúc cô yêu thầm, hắn lạnh lùng vứt bỏ.

Lúc cô quên lãng, hắn từng bước bức bách.

Một lần đau nhức, cả đời yêu.

...

Mạnh Hạ cố nén đau đớn nói cho hắn biết: "Tôi mang thai."

Từ Dịch Phong tiện tay giơ cao một tờ chi phiếu: "Bỏ đi."

Mạnh Hạ bỗng nhiên cười một tiếng: "Tôi nói giỡn."

---

https://thuviensach.vn

*Nội dung và đánh giá:

Vào sinh nhật 20 tuổi của Mạnh Hạ, đã xảy ra quan hệ với Từ Dịch Phong lúc đó bị bỏ thuốc. Không lâu sau Mạnh gia suy tàn, lúc này Mạnh Hạ có thai nhưng Từ Dịch Phong lại muốn cô phá bỏ, Mạnh Hạ rời đi.

Năm năm sau, vào mùa lễ hội hoa đăng Tết Nguyên Tiêu, hai người gặp lại. Từ Dịch Phong vẫn cho rằng năm đó là Mạnh Hạ bỏ thuốc mình, thống hận tâm địa của cô, đối xử với cô bằng châm chọc khiêu khích, đủ loại chèn ép.

Nhưng những thay đổi của Mạnh Hạ khiến hắn liên tục chú ý, thái độ đối với cô cũng đang từ từ biến chuyển. Người luôn ở bên cạnh là Mục Trạch, đã cầu hôn Mạnh Hạ, cô rốt cục đồng ý.

Nhưng sau đó cũng phát hiện những bí mật nhiều năm che giấu. Từ Dịch Phong dùng Mạnh cha để uy hiếp Mạnh Hạ phải đáp ứng ở cùng một chỗ với hắn, lúc này, anh trai của Mạnh Hạ là Mạnh Tiêu quay trở về.

Những ân oán dính dấp nhiều năm dần dần nổi lên mặt nước, Từ Dịch Phong biết vậy đã chẳng làm, khi phải trải qua đủ loại đau khổ thì về sau bọn họ còn có thể ở chung một chỗ không?

Câu chuyện hành văn lưu loát, văn phong mạch lạc, ngôn ngữ thật thà, diễn tả vừa đúng. Nhân vật đầu tiên hoàn toàn có thái độ yếu kém, hình tượng nam chính mạnh mẽ, là một gã đàn ông thật sự ác độc, làm cho người ta vừa yêu vừa hận. Nhưng mà cá tính của nữ chính được lột tả chưa đến, mâu thuẫn giữa yêu và hận mạnh mẽ hơn chút ít thì sẽ tốt hơn.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đặt Dấu Chấm Hết

Trời đêm tháng bảy, gió từ từ thổi đến nhưng lại không át đi được cái nóng rực sôi trào của thời tiết. Thành phố C phồn hoa với những khu giải trí nhộn nhịp, bóng đêm say mê, một cô gái lẳng lặng đứng im ở cổng đã hơn một tiếng đồng hồ. Gió đêm lần lượt thổi qua, váy trắng sít sao ôm sát lấy người của cô, càng làm lộ ra đôi chân mảnh mai.

Đôi chân của Mạnh Hạ đã sớm tê rần không còn cảm giác, hôm nay tất cả những con đường cô cũng đều đã đi qua, giống như là đã đi hết phần đường của cả đời còn lại. Tìm suốt một ngày, rốt cuộc cũng biết hắn ở chỗ này, nhưng khi đứng ở cửa, cô cũng chỉ biết do dự ngập ngừng. Đây là hy vọng duy nhất của cô, cho nên lại càng thêm tuyệt vọng. Cô hít một hơi thật sâu, cúi thấp đầu đi vào.

Đẩy ra cửa chính của phòng bao một cách nặng nề, những tiếng cười nói nũng nịu lập tức chạm vào mặt. Ở dưới ngọn đèn mờ mịt, cô rất nhanh tìm được hắn, trong phòng dần dần yên lặng trầm xuống. Hắn lạnh lùng ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt của cô, trong lòng của Mạnh Hạ co rúm lại một hồi. Quanh thân của hắn dường như tỏa ra một vầng sáng lạnh lùng bức người.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô bình tĩnh đứng ở nơi đó. Mọi ánh mắt rối rít dồn về phía cô, cô gái giống như một đứa trẻ mắc lỗi bị phạt đứng ở đấy.

Mạnh Hạ nắm chặt tay, từng bước từng bước khó khăn đi tới, dừng lại ở bên chân của người thanh niên.

https://thuviensach.vn

Ngọn đèn dần dần tối mờ, Từ Dịch Phong thản nhiên xoay xoay ly thủy tinh ở trong tay, thân mật ôm hông của cô gái ở bên cạnh. Một đôi mắt đào hoa cười như không cười ngắm nhìn Mạnh Hạ, nhẹ nhấp một miếng rượu, lập tức, cái ly bị đặt mạnh xuống mặt bàn vang lên thanh thúy: "Đây là thế nào? Tiếp tục đi."

"Mạnh tiểu thư đối với nơi này cũng có hứng thú sao?" Đôi mắt của Từ Dịch Phong nheo lại, nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì.

Mạnh Hạ há hốc mồm, muốn nói ra mới phát hiện cổ họng đã sớm khàn khàn như bị nghẹn. Hôm nay từ sáng sớm ra khỏi cửa cho đến bây giờ cô đến một ngụm nước cũng chưa uống, chịu đựng tiếng nói khô khốc như bị phỏng, giọng nói của cô trầm trầm cầu khẩn: "Van cầu anh, hãy cứu cha của tôi." Dừng lại một chút, cô gắt gao cắn môi: "Bất kỳ là điều kiện gì, tôi cũng có thể làm được." Nói ra những lời này, cô một chút sức lực cũng không có. Cô còn có điều kiện gì để cùng nói với hắn đây?

Từ Dịch Phong kín đáo gác chân lên: "Cầu xin?" Hắn như cười như không nhìn ngắm cô, lộ ra thái độ lạnh lẽo nhàn nhạt.

Cô mở to mắt nhìn, làn mi dày rung động, trong mắt hiện ra một tia chờ mong mơ hồ.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt của hắn, cô biết rõ trong lòng của Từ Dịch Phong chưa bao giờ có mình. Trước kia cô còn có thể ảo tưởng mà cho rằng sau khi hai người kết hôn, hắn sẽ từ từ phát hiện ra cô luôn đối tốt với hắn.

"Mạnh tiểu thư, chuyện của Mạnh thị trưởng, tôi không có biện pháp nào."

"Tôi van xin anh, hãy cứu cha của tôi, hôn ước của chúng ta, anh muốn hủy bỏ thì hủy bỏ, tôi về sau sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh nữa." Cô thật sự bằng lòng bỏ lại tất cả.

https://thuviensach.vn

"Tôi nói rồi, Mạnh Hạ, dám có thủ đoạn đùa giỡn với tôi thì dám đi gánh chịu hậu quả." Từ Dịch Phong âm lãnh động đậy khóe miệng.

Trong mắt của Mạnh Hạ vốn là có một chút hy vọng mong manh nhưng trong nháy mắt lại không còn sót lại chút gì. Đôi mắt lấp lánh như sao bây giờ cũng tĩnh mịch như cục diện đáng buồn này, khóe miệng của cô run lên mạnh mẽ, hai chân từ từ hạ xuống, nền gạch lạnh như băng từng chút từng chút lan đến toàn thân của cô.

Từ Dịch Phong kéo tay của cô bạn gái qua, thân mật mỉm cười. Mạnh Hạ hoảng hốt nhìn lên khuôn mặt thoáng cười kia, thân thể cứng lại, chỉ ngây ngốc quỳ ở đằng kia.

Ở trong rạp, người ta nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy cũng không dám tiến lên nói đỡ một câu, cho dù có người muốn khuyên cũng ngại Từ Dịch Phong ở trước mặt, nên thà câm lặng còn hơn. Kết cục của Mạnh gia không phải là đã bày ra rõ ràng rồi sao?

Mạnh Hạ cúi thấp đầu, nước mắt mờ mịt, một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống trên sàn nhà, trong một hoàn cảnh huyên náo không thể nghe được tiếng nấc cô đang kiệt lực đè nén.

"Dịch Phong, tôi mang thai." Cô vô lực cắn môi nói ra, âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để Từ Dịch Phong nghe thấy.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong bén nhọn lướt qua, chén rượu trong tay truyền đến tiếng vỡ vụn giòn tan. Chỉ một thoáng, trong rạp lập tức lặng im xuống, Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, không động đậy nhìn vào người ở trước mắt. Đôi mắt trong tối mờ đã mông lung không có một tia sáng, cô nắm chặt bàn tay, bụng co thắt đau đớn, có lẽ là đau lòng.

Từ Dịch Phong nhàn nhạt liếc cô một cái, lập tức mở miệng cười, đứng người lên đi đến trước mặt Mạnh Hạ, nhẹ nhàng lưu loát từ trong bóp tiền rút ra một tờ chi phiếu thả xuống dưới đất: "Bỏ đi."

https://thuviensach.vn

"10 vạn, Mạnh Hạ, dám bày mưu tính kế nữa sẽ phải trả giá thật lớn." Hắn gằn lên từng chữ, lời nói xen lẫn với hung ác và tức giận.

Mạnh Hạ ngạc nhiên, hai mắt kinh ngạc nhìn vào hắn. Người đàn ông mà cô yêu nhiều năm như vậy, cho đến cùng là thương hắn vì cái gì?

Cô từ từ đứng lên, đôi chân đã tê bại, một ngày không ăn uống, trong phút chốc đứng lên, bước chân đã lảo đảo một chút. Sắc mặt của cô tái nhợt quỷ mị, cô động đậy khóe miệng, rất nặng nề hướng về hắn cười một tiếng, lúc này mà cô vẫn có thể cười được, nhẹ nhàng nỉ non một câu: "Tôi nói giỡn."

Lời nói của Từ Dịch Phong tựa như một thanh đao vô hình đâm thẳng vào tim của cô, ngũ tạng nội tâm đều tổn hại. Khó khăn thở ra một hơi, cả người cô lạnh đến mức run rẩy.

Cô từ từ xoay người, gian nan bước về phía trước một bước, đi được vài bước bỗng nhiên dừng lại, gắt gao nắm chặt tay, hít một hơi, liền xoay người lại ngồi xổm xuống đất một lần nữa, đưa tay nhặt tờ chi phiếu nhẹ hẫng lên.

Mạnh Hạ cúi đầu, nước mắt nóng rực theo đôi má lặng lẽ lăn xuống: "Mười vạn… ha ha, coi như là anh ngủ với tôi một đêm."

Hoàn hảo, hoàn hảo, cô không bị thiệt thòi, một đêm đổi được mười vạn.

Sau đêm hôm đó, Mạnh Hạ biến mất, ra đi nhanh chóng, không ai biết được cô đến nơi nào, dường như là bốc hơi, bặt vô âm tín.

Trong cuộc sống của mọi người cũng không còn ai lại nhắc đến người này nữa, cô gái mang cả tuổi thanh xuân đều theo đuổi Từ Dịch Phong từ đó trở thành một dấu chấm hết.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Con Gái

Chương 2: Con Gái

Năm năm sau.

Vào tháng giêng, trường đại học C đã sắp tới khai giảng, sinh viên lần lượt trở lại. Ngày mốt chính là Tết Nguyên Tiêu, ở góc đường có dựng lên mấy cửa hàng thưa thớt, bày bán các loại đèn lồng. Phần lớn là cư dân ở lân cận muốn mượn ngày hội Nguyên Tiêu để kiếm chút ít tiền lời. Gió rét lạnh thấu xương, xung quanh vắng như chùa Bà Đanh. Thỉnh thoảng có vài sinh viên dừng lại tùy tiện nhìn ngắm vài lần. Trời rất lạnh, ai cũng muốn ở trong nhà ngồi sưởi ấm, uống trà nóng.

"Cô chủ, cái đèn lồng này bao nhiên tiền?"

"60 đồng."

"Mắc như vậy sao, có thể bớt một chút được không?"

Mạnh Hạ bỏ cây bút vẽ ở trong tay ra, mười ngón tay đã đỏ bừng, cô chà xát hai tay đã đông cứng lại một chút. Khí trời quá lạnh, giọng nói của cô êm ái vang lên mang theo run rẩy: "Đây chính là tôi tự vẽ lấy, giá cả so với những nơi khác cũng đã rẻ hơn rồi."

"Chẳng trách, bức tranh của cô vô cùng đặc biệt, thật là đẹp mắt, so với sinh viên mỹ viện như chúng tôi không kém chút nào."

https://thuviensach.vn

Những bức tranh này đều là những ký ức tốt đẹp nhất trong cô nhớ lại, Mạnh Hạ nhìn về đối phương nhè nhẹ mỉm cười.

"Cô chủ, tôi lấy cái này."

Một mình Mạnh Hạ bận rộn ở trong túp lều giản dị, phần lớn là hình vẽ trên đèn lồng của cô mới mẻ và độc đáo cho nên dễ bán hơn một chút.

****

Ở góc đường xa xa, dưới gốc cây ngô đồng già nua có một chiếc xe Bentley màu đen đỗ lại ở đó, người đi đường bước ngang qua đã liên tiếp ngắm nhìn. Từ Dịch Phong miễn cưỡng dựa nửa người ở trên ghế da, đang nói chuyện điện thoại, vẻ mặt nhàn nhạt. Trong phút chốc cúp điện thoại, ánh mắt vô tình nhìn vào góc đường đối diện, có mấy đứa bé đang chơi đùa, nhưng riêng một cô gái nhỏ đơn độc đứng ở một bên. Ánh mắt của hắn cuối cùng dừng lại trên người của bé gái, cô bé mặc một bộ áo ấm màu hồng phấn, phía dưới là quần bông màu rám nắng, trên chân mang một đôi giày trắng tuyết. Còn đội một chiếc mũ heo con, được bao phủ cực kỳ kín đáo, nhìn thôi cũng khiến cho người ta yêu thương. Cô bé cầm khoai lang ở trong tay, vui vẻ nhảy tưng tưng, ở trong tiết trời đông giá rét thì đó là một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Từ Dịch Phong ngắm nhìn cô bé, khóe mắt khẽ xúc động, trong đầu chợt hiện ra một nét mặt tươi cười từ rất lâu rồi biến mất, người ấy sớm đã biệt tăm biệt tích. Hắn chuyên chú nhìn vào cô bé thêm mấy giây rồi lập tức đẩy cửa xe ra.

Đôi chân vô thức liền hướng về phía mấy đứa bé mà bước đến, cuối cùng dừng lại tại trước mặt tiểu cô nương. Cô bé lẳng lặng đứng đó, ánh mắt ngây ngô, một đôi mắt trong suốt đen láy khe khẽ nhìn hắn: "Thúc thúc, thúc muốn nếm thử khoai lang không?" Âm thanh mềm mại ngọt

https://thuviensach.vn

ngào, nhẹ nhàng cười một tiếng còn có lúm đồng tiền hiện ra, khóe miệng còn dính vụn khoai lang.

Từ Dịch Phong thoáng chốc ngẩn ra.

"Ca ca, anh muốn nếm thử chocolate không?" Trước đây thật lâu cũng có một giọng nói ngọt ngào mang theo nịnh nọt, ghé vào tai của hắn mà nói.

Nhạc Nhạc đem khoai lang giơ lên trước mặt hắn, một thân nhỏ xíu trắng tròn thoáng chốc làm cho người ta trìu mến: "Thúc thúc, cái này rất ngọt, thầy giáo nói ăn khoai lang trợ giúp cho tiêu hóa." Nói xong, cô bé cắn bẹp một cái, sau đó hướng về phía Từ Dịch Phong cười ngọt ngào: "Ăn thật ngon, thúc thúc, thúc có muốn ăn không?"

Không đợi Từ Dịch Phong nói chuyện, tiểu cô nương nghiêm trang nói thêm: "Ở phía trước năm mươi mét, khoai nướng lão Kỷ, vừa mê vừa say."

Khóe miệng Từ Dịch Phong tràn ra một nụ cười khó có thể nhìn thấy được. Phải, gặp được đứa bé chèo kéo quảng cáo.

Lúc này ở một giọng nữ trong trẻo truyền đến: "Dịch Phong…" Hắn thu hồi nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Có một thân ảnh xinh đẹp đi đến bên cạnh hắn: "Chờ lâu chưa?"

Kiều Dịch Kỳ nhìn nhìn đứa bé ở bên cạnh, liền hỏi: "Anh biết ư?"

Từ Dịch Phong lắc lắc đầu, không để ý đến đứa bé lắm: "Lại bị sinh viên giữ lại? Anh không biết sinh viên thời nay đều thích học như vậy đấy."

Kiều Dịch Kỳ mỉm cười: "Dịch Phong, em vừa rồi thấy ở phía trước có một gian hàng bán hoa đăng rất đặc biệt, chúng ta đi xem một chút đi."

https://thuviensach.vn

"Lớn như vậy mà vẫn y như trẻ con."

"Đi thôi, đi thôi." Kiều Dịch Kỳ ôn nhu kéo kéo tay áo của hắn.

Nhạc Nhạc cắn một miếng khoai lang ở trong tay, đôi mắt đen nhánh nhìn theo bóng lưng của Từ Dịch Phong, khóe miệng vẫn mỉm cười, lại cắn thêm một miếng lớn khoai lang lớn nữa. Cô bé cảm thấy có chút khó chịu, giống như ở nhà trẻ bị các bạn giành lấy món đồ chơi mà cô bé thích vậy.

****

"Dịch Phong, anh xem, bức tranh trên chiếc đèn này quả thực rất khác biệt… cô chủ…"

Mạnh Hạ cúi đầu chuyên chú vẽ tranh trong tay, Kiều Dịch Kỳ đề cao giọng nói, lại gọi thêm hai tiếng. Mạnh Hạ lần này mới phát hiện có khách đến, ngẩng đầu lên chớp mắt một cái, cây bút vẽ trong tay rơi xuống mặt đất "cạch" một tiếng. Trời rất lạnh, thân thể của cô hơn run lên, ngay cả bút cũng trơn tuột mà rơi xuống.

"Cô chủ, tôi lấy cái đèn lồng này." Kiều Dịch Kỳ tâm tình rất tốt, giọng nói nhẹ nhàng.

Mạnh Hạ rất hốt hoảng trước hai bóng người, cô cảm thấy có chút không chân thực, hai người này thật sự xứng đôi làm cho người khác không rời mắt được. Khóe miệng của cô gái đó khẽ động đậy, Mạnh Hạ không để lại dấu vết mà hướng nghiêng người về phía bên phải, ánh mắt không hề chớp nhìn khẩu hình miệng của cô ấy: "Ngại quá, cô cần gì?"

Tầm mắt của hai người chạm nhau, Từ Dịch Phong rốt cục cũng thấy rõ mặt của cô, nhất thời có chút hoảng hốt, nụ cười trong nháy mắt cứng lại. Mạnh Hạ nhanh chóng đưa mắt nhìn hắn một cái, hắn vẫn phong tư lỗi lạc như cũ. Thời gian lặng lẽ đã cải biến rất nhiều, nhưng không thay đổi

https://thuviensach.vn

chính là ánh mắt của hắn nhìn cô vẫn lạnh lùng như cũ, mà nay, hắn ở trong mắt cô cũng là người xa lạ.

Nếu như cô không ngẩng đầu lên, hắn căn bản cũng không nhận ra được cô. Mạnh Hạ mỉm cười vừa đúng, lễ phép nhưng không hèn mọn, hôm nay hắn và những người khác đều chỉ là khách hàng của cô, cô quá rõ ràng mình bây giờ là thân phận gì.

Trong tim không hề báo trước mà co rút đau đớn một chút, nhưng cũng chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt.

Cúi người xuống nhặt lên cây bút bị rơi trên mặt đất, cầm lấy cái khăn ướt cứng ngắc lau màu vẽ ở trên tay, vải vóc thô ráp chà xát lên mu bàn tay sưng đỏ nhưng cô không phát hiện được một chút đau đớn nào.

"Dịch Phong, anh cảm thấy nhìn có được không?" Kiều Dịch Kỳ yêu kiều cười nhẹ, Mạnh Hạ nghe thấy giọng nói của cô ấy, cũng biết cô gái này rất hiền lành, và còn rất hạnh phúc.

"Tôi muốn mười ngọn đèn lồng."

"Không cần phải tính cả bên nhà của anh." Từ Dịch Phong khẽ cười.

"Chỉ còn lại 6 chiếc nhỏ."

"Bên kia không phải là còn bốn chiếc nhỏ sao?" Kiều Dịch Kỳ chỉ chỉ về phía sau, đó là bức vẽ vừa rồi Mạnh Hạ mới vẽ xong, định là lát nữa bán xong sẽ mang mấy cái đèn lồng này trở về cùng với người nhà treo lên.

"Thật ngại, mấy cái đèn nhỏ này không bán." Sắc mặt của cô bình tĩnh.

Từ Dịch Phong kiêu căng nhìn vào cô, lạnh lùng nói: "Tôi ra giá tiền gấp 10 lần."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ âm thầm hít vào một hơi, giá tiền gấp mười lần, a… rõ ràng là một khoản tiền không nhỏ, cô còn thiếu tiền thuê phòng, còn có tiền thuốc than, còn có…

Hắn khí thế lạnh lùng đứng ở nơi đó, cô đón lấy ánh mắt dò xét của hắn, lắc đầu: "Thật sự là ngại quá, mấy chiếc đèn này là tôi để lại cho người nhà của mình."

Người nhà? Khóe miệng của Từ Dịch Phong lạnh lùng hé ra.

"Cô nếu như thật sự muốn có, ngày mai có thể quay lại đây." Cô cũng không muốn nói nhiều như vậy, khách nếu như thích, cô sẽ đáp ứng ngay.

Kiều Dịch Kỳ lúc này mới gật gật đầu, quay đầu hướng về phía Từ Dịch Phong hé miệng cười một tiếng.

Từ Dịch Phong lấy ra bóp da, cầm vài tờ tiền giấy đặt xuống bàn. Bàn tay trắng như tuyết cầm lấy tinh tế đếm, đầu ngón tay tự nhiên vuốt vào tiền để xác nhận là tiền thật hay giả. Động tác rất nhỏ này tự nhiên rơi vào tầm mắt của Từ Dịch Phong.

Mạnh Hạ đếm xong muốn trả lại tiền thừa, ngước mắt nhìn Kiều Dịch Kỳ một lần, cô ấy tinh xảo như búp bê, xinh đẹp và thanh nhã. Gió thổi ban trưa, bản thân cô bây giờ có thể hình dung bằng từ rối bù cũng không quá, mím mím khóe môi khô nứt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Tiền thừa của ngài."

Từ Dịch Phong mím căng khóe môi, cười nhạo một tiếng: "Không cần."

Mạnh Hạ hiểu rằng một ít tiền lẻ này căn bản cũng không vào được trong mắt của hắn, nhưng những tờ tiền đã có nhiều nếp nhăn này cầm ở trong tay cô cảm thấy nặng trịch. Cô dừng lại một chút, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn, nhanh chóng đem tiền nhét qua, lúc đầu ngón tay chạy được vào

https://thuviensach.vn

lòng bàn tay ấm áp kia giống như bị kim đâm vào, tim đau xót. Cô nhanh chóng rút tay về, Từ Dịch Phong từ trước đến nay đều chán ghét cô đụng vào. Quả nhiên, chân mày của hắn đã nhăn lên.

Dường như phải nhất định như vậy, thì ra là hắn và cô chỉ thích hợp làm người xa lạ.

Từ Dịch Phong xoay người đi đến hướng đối diện. Kiều Dịch Kỳ có chút khó hiểu, thấy hắn rời đi, lập tức mang theo đèn lồng đuổi theo: "Dịch Phong, Dịch Phong."

Mạnh Hạ nhìn theo hướng bọn họ rời đi, kinh ngạc xuất thần. Ở thái dương từ từ toát ra mồ hôi lạnh, lọn tóc vì vậy mà dính áp sát vào. Trong bụng từng đợt quặn đau làm cho sắc mặt của cô càng ngày càng tái nhợt, thân thể gầy gò không ngừng run rẩy.

Trên bầu trời đột nhiên rung rinh bay bay những bông tuyết, gió rét từng hồi từng hồi cuốn đến, bay múa đầy trời. Ở chung quanh đã vang lên tiếng hoan hô: "Tuyết rơi."

Mạnh Hạ từ từ nâng tay lên, những bông tuyết lạnh như băng rơi vào lòng bàn tay, hóa thành cảm giác buốt buốt nhè nhẹ. Trước mắt một mảng trắng nõn càng ngày càng dày, khóe mắt của cô khô khốc không có một chút hơi nước, đại khái là một năm đó, cô đã để lại nước mắt của cả một đời này.

.

.

.

"Mẹ, mẹ có giữ lại lồng đèn cho con không?" Một giọng nói mềm mại vang lên.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ ý thức trở về, lập tức thu lại sắc mặt đau thương, xoay người nhìn cô bé một cái, nhếch miệng cười: "Chuyện mẹ đồng ý với con thì nhất định sẽ làm được, tuyết rơi rồi, chúng ta về nhà đi."

Nhạc Nhạc cười hì hì một tiếng: "Mẹ, ngày mai chúng ta có thể đắp người tuyết."

Mạnh Hạ thu dọn đồ, thấy cô bé xách theo bịch khoai lang ở trong tay: "Đã ăn bao nhiêu khoai lang rồi?"

Nhạc Nhạc thăm dò cô một chút, giọng nói nhỏ xíu: "Nửa cái."

Mạnh Hạ thấy ánh mắt của bé con chuyển động cũng biết nha đầu này nói dối. Cô đem dụng cụ vẽ tranh đều cất vào trong túi, ngồi xổm xuống vuốt vuốt tay của bé con, lạnh buốt, có chút đau lòng: "Mũi của Nhạc Nhạc như thế nào mà dài hơn so với vừa rồi vậy?"

Nhạc Nhạc vội vàng đưa tay sờ mũi, miệng nhỏ méo mó: "Mẹ, con ăn một cái lớn."

Mạnh Hạ bật cười.

Tiểu cô nương nghèn nghẹn giải thích: "Mẹ, khoai loang nhà gia gia ăn quá ngon, con không muốn ăn nhưng hương thơm khoai lang luôn hấp dẫn con."

Mạnh Hạ tiến lại gần, duỗi tay ra, tiểu cô nương rầu rĩ nộp khoai lang ra. Cô lo lắng cô bé ăn nhiều thì buổi tối sẽ bị đầy bụng, khó tiêu, đến lúc đó lại phải chịu một phen cực khổ.

Mạnh Hạ xách theo một túi da lớn, Nhạc Nhạc đi theo cô: "Mẹ, mẹ kiếm tiền thì thứ bảy có thể cho con và dì Ất Ất đi ăn gà rán Kentucky không." Dừng lại một chút, giọng nói hạ xuống nhỏ dần: "Các bạn của con trong lớp đều nói gà rán Kentucky ăn thật ngon."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ trong tim đau xót.

"Mẹ?"

"Ừm, Nhạc Nhạc trước kia không phải đã đồng ý với mẹ là không ăn gà rán Kentucky sao?"

"Hồi trước bởi vì mẹ không có tiền, nhưng đúng là vừa mới kiếm được tiền. Mẹ, con ăn không nhiều lắm."

Mạnh Hạ bất đắc dĩ: "Vậy cũng được, mẹ sẽ cố gắng làm để dẫn con đi ăn."

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Diễn Trò

Chương 3: Diễn Trò

Mạnh Hạ kể hai câu chuyện cổ tích, Nhạc Nhạc đã chìm vào mộng đẹp. Cô dựa ở bên giường, ngọn đèn màu vàng ấm áp bao phủ lấy phòng ngủ nho nhỏ. Khu nhà này đều là từ những niên đại 90, rất xưa cũ, vách tường còn bị nước mưa ngấm vào tróc ra từng mảng. Mạnh Hạ nửa người chồm lên giường tinh tế ngắm nhìn Nhạc Nhạc ngủ, nhìn đến xuất thần, bàn tay vỗ từng cái vào chăn mền. Cô cứ tái diễn động tác một cách cứng nhắc, ngọn đèn soi lấy vẻ ôn tình trên khuôn mặt của cô.

Ở phòng ngoài truyền tới tiếng mở cửa, Mạnh Hạ phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng đưa tay dụi dụi mắt, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Tiêu Ất cởi giày ra, giọng nói mệt mỏi: "Hôm nay bán như thế nào?"

Mạnh Hạ nhìn vào gò má bị lạnh mà đỏ bừng của cô ấy: "Rất tốt." Sau đó đi vào phòng bếp lấy cho cô ấy một chén đậu đỏ mừng Tết Nguyên Tiêu.

"Nhạc Nhạc ngủ rồi sao?"

"Ừ."

Tiêu Ất cầm lấy món quà Tết Nguyên Tiêu, ngắm nhìn cô một cái, thản nhiên hỏi: "Ngày mai đi nhà hàng làm phải không?" Sau khi trở lại

https://thuviensach.vn

thành phố C, bọn họ dùng số tiền còn lại mua được căn hộ 40 mét vuông, thuê một cửa hàng ở gần đại học C. Mấy ngày nay Tiêu Ất vội vàng sửa sang lại, Mạnh Hạ cũng bắt đầu tìm việc làm, may mà bạn bé của cháu dì Vương hàng xóm giới thiệu cho một công việc, làm người đánh Piano trong một nhà hàng Tây.

"Đêm mai đi làm sao?" Tiêu Ất nhíu mày.

Mạnh Hạ ánh mắt nhìn đi chỗ khác, gật gật đầu.

"Thuốc của cậu…"

Mạnh Hạ ngẩng đầu đưa tay quệt lên mặt một cái, kéo tay Ất Ất qua: "Ất Ất, tớ không điều trị nữa. Bác sỹ nói tớ không có bệnh, nói không chừng một ngày nào đó tự nhiên sẽ khỏi." Cô nói một giọng hững hờ.

"Chát!" Tiêu Ất nặng nề giáng cho cô một cái tát, oán hận nhìn cô, đôi mắt nặng nề không mở ra được, cô cũng nhớ bác sỹ cũng nói rằng, có lẽ cả đời cũng không khỏi. Ất Ất thở hổn hến uống xong canh đậu đỏ, nặng nề đặt cái chén lên bàn: "Tiểu Hạ, cuộc sống bây giờ của chúng ta không có thiếu thốn đến vậy."

Mạnh Hạ xoay người đi lấy dụng cụ bày ra, tiếp tục vẽ tranh. Cô bán đèn lồng kỳ thật là bình thường nhất, nhưng ở mỗi chụp đèn đều vẽ lên một bức tranh, hình ảnh ấm áp chân thật quả thực là hấp dẫn khách mua.

Tay của cô lướt tới lướt lui, từ từ hiện ra cảnh tượng của một mặt trời đang lặn, ngắm nhìn hình ảnh này, cô rơi vào trầm mặc, một hồi lâu sau mới dè dặt nói ra: "Ất Ất, tớ sợ." Không có tiền thì chỉ có thể trở mắt nhìn mạng sống ở ngay trước mắt mình trôi qua, cái loại dày vò đó là sống không bằng chết. Cô cúi đầu xuống, ánh đèn lờ mờ soi lên cô, thân ảnh gầy gò đó làm cho Tiêu Ất đau lòng.

"Cảm giác dày vò vì thiếu tiền, tớ không muốn gặp lại lần nữa."

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất rửa mặt sạch sẽ đi ra, nhìn thấy bóng lưng của Mạnh Hạ vẫn bận rộn như cũ, khóe miệng khó khăn hé mở, quay đầu chui vào trong phòng ngủ. Nửa đêm tỉnh lại đi vệ sinh, Mạnh Hạ vẫn còn vẽ tranh, chiếc đèn kêu xèo xèo rung động, trong lòng của cô bỗng dưng cảm thấy đau lòng, vuốt vuốt gò má: "Tớ đi ngủ."

Mạnh Hạ đặt bút xuống, đứng dậy phủi phủi người.

Tiêu Ất nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Vào ban đêm, bông tuyết càng rơi càng dày, trên bệ cửa sổ đã đọng lại dày một tấc. Mạnh Hạ lại thay một cái túi chườm nóng, không có cách nào khác, ngôi nhà lúc ấy nói giá cao, chủ nhà liền không để lại tủ lạnh và điều hòa. Mà cô lúc này thật sự sợ lạnh.

****

Ngày thứ hai, buổi sáng Tiêu Ất ở nhà trông chừng Nhạc Nhạc, Mạnh Hạ tiếp tục đi ra ngoài bán lồng đèn. Kỳ thật tiết trời này làm ăn cũng được, nhưng mà cứ phải chờ đợi cơ hội xuất hiện, chi bằng đi ra ngoài thử thời vận.

"Tiểu Hạ, lúc trở về nhớ mua cho tớ hạt dẻ nướng Lý Ký nha."

"Mẹ, lúc trở về nhớ mua cho con gà rán Kentucky."

"Hôm nay thời tiết không tốt, nếu không có khách mua hàng, mấy người đừng mong có được."

"Tiểu Hạ, tớ tin tưởng cậu."

"Mẹ, con tin tưởng mẹ."

Khóe miệng của Mạnh Hạ khẽ run rẩy, cô cũng không có tự tin nhiều như vậy.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng của Tiêu Ất tà tứ cong lên, trong mắt thoáng hiện lên một tia sáng, đảo mắt chỉ vào tivi: "Bảo bối, thấy thúc thúc này như thế nào?"

Tay phải của Nhạc Nhạc chống cằm: "Không có đẹp trai bằng thúc thúc chiều hôm qua con thấy."

"Phải không? Là như thế nào?"

"Thúc thúc rất cao, rất đẹp, còn có rất nhiều tiền." Nhạc Nhạc nghiêm túc gật đầu: "Thúc thúc tốn rất nhiều tiền để mua đèn lồng của mẹ."

Tiêu Ất thầm nghĩ, sẽ không phải là vừa ý Tiểu Hạ đấy chứ.

"Mua cho bạn gái của thúc thúc."

Khóe miệng của Tiêu Ất vừa mới cong lên, còn chưa kịp nở rộ, bảo bối, kể chuyện còn có thể ngắt quãng như vậy sao!

****

Quả nhiên như cô đã lường trước được, thời tiết như vậy, căn bản cũng không có người nào sẽ đến mua đèn. Mạnh Hạ duy trì ngồi hơn hai tiếng đồng hồ, tức chi đã lạnh như băng không còn cảm giác.

Cô đứng lên, lòng bàn chân chết lặng giống như có vô vàn con kiến đang gặm cắn, ánh mắt rơi vào chiếc xe màu đen có rèm che, cảm thấy có chút quen mắt, chắc là giảng việc của trường đại học C.

Trời lạnh, lặng im không có tiếng người, bồn bề tĩnh mịch. Mạnh Hạ lại ngồi thêm một tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng có người đến mua. Lão phu nhân ra tay hào phòng, thoáng cái liền mua hết đèn lồng mà cô mang đến. Lão phu nhân thấy Mạnh Hạ khuôn mặt vui vẻ, liền cũng trò chuyện với cô nửa ngày. mạnh Hạ mơ hồ cảm thấy vị phu nhân này hơi kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Thu dọn quầy hàng, đi mua hạt dẻ nướng Lý Ký, từ rất xa nhìn thấy một hàng dài người xếp hàng, cô rầu rĩ xếp hàng. Sau khi trở về, người bạn nhỏ Nhạc Nhạc nổi giận, Mạnh Hạ đã quên mua gà rán Kentucky cho cô bé.

"Mẹ, làm sao mẹ có thể không giữ lời."

Mạnh Hạ cúi đầu không nói.

"Mẹ, con thật là giận. Hừ." Người bạn nhỏ đối với gà rán Kentucky rất cố chấp.

"Mẹ lần sau sẽ mua cho con." Mạnh Hạ bày tỏ áy náy.

Nhạc Nhạc ầm ầm chạy vào phòng, lấy ra mộmt cuốn tập, trịnh trọng đi đến trước mặt Mạnh Hạ, mở ra một trang: "Một cái gạch chính là mẹ gạt con một lần, 1, 2, 3,…" Cô bé thở phì phì, bàn tay nhỏ xíu nghiêm túc chỉ vào: "Tổng cộng là 6 gạch."

"Mẹ, thật quá nhiều sai lầm."

Tiểu Ất ngồi ở một bên bóc hạt dẻ, vui tươi hớn hở theo dõi việc lên án này: "Nhạc Nhạc, cộng thêm hôm nay là 7 lần." Cô ấy khoa tay múa chân giơ ra 7 ngón tay.

Nhạc Nhạc gật gật đầu, cầm lấy cây bút nặng nề vẽ thêm một gạch nữa.

"Mẹ, mẹ muốn đền bù tổn thất cho con như thế nào."

Mạnh Hạ mếu máo: "Bảo bối, mẹ đi mua… khoai tây, về nhà làm khoai tây xay cho con."

****

https://thuviensach.vn

Cửa hàng đồ lưu niệm sửa sang cũng không nhiều, đại học C đã khai giảng, Tiêu Ất cũng chọn ngày hoàng đạo để khai trương. Mạnh Hạ đối với lần này cũng không nói nhiều, trong tháng giêng không phải là không có ngày lành.

Bọn họ đặt tên của tiệm là: "Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu." Là lấy tên chính của Nhạc Nhạc, Mạnh Vô Ưu. Mới vừa khai trương được mấy ngày, vì có ưu đãi, cộng thêm học sinh vừa trở lại trường nên nữ sinh đi dạo vào trong tiệm quá thật không ít. Nhưng một tuần sau, hiệu suất bắt đầu giảm xuống.

Tiêu Ất mấy ngày nay thường nhớ tới câu nói chính là: "Sơn cùng thủy tận." Ngay cả Nhạc Nhạc cũng đều hiểu bọn họ hiện tại rất nghèo.

"Tiểu Hạ, chờ cửa hàng dần đi vào quỹ đạo, đến lúc đó chúng ta liền đem sản phẩm rao bán ở trên mạng. Cậu thiết kế, tớ gia công, song kiếm hợp bích, làm giàu làm giàu."

Mạnh Hạ nhìn trang sức trong quầy: "Qua tháng này trước rồi hãy nói." Cô hiện tại cũng không có nắm chắc được cuối cùng có bị lỗ hay không.

Trên đường sinh viên lui tới, ánh mắt Mạnh Hạ nhàn nhạt nhìn bọn họ. Đại khái là học kỳ mới bắt đầu, học sinh còn chưa có tâm tình đi mua đồ trang sức.

"Thật tốt." Mạnh Hạ nheo mắt nhìn ngắm những người đi ngang qua.

Tiêu Ất cẩn thận dò xét nét mặt của cô, đại học C là trường học cũ của Mạnh Hạ. Nếu không phải có trận biến cố kia, Mạnh Hạ lúc này đã là nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp. Đây là số mệnh an bài.

Mạnh Hạ chưa từng nhắc lại những chuyện trước kia, khi những người thân dần dần rời khỏi cô, cô đã lựa chọn buông xuống. Nhưng Tiêu Ất biết

https://thuviensach.vn

rõ trong lòng Mạnh Hạ vẫn không có hoàn toàn buông ra, nếu không thì bệnh tình của cô làm sao lại không có khởi sắc gì đây?

Tiêu Ất sợ cô khó chịu, tựa ở bên người của cô: "Tiểu Hạ, câu có nghĩ là sẽ tiếp tục đi học không?"

Mạnh Hạ thoáng ngẩn ra, lập tức lắc lắc đầu: "Ất Ất, nhà chúng ta hiện giờ cần đi học chính là Nhạc Nhạc." Nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ: "Tớ đi mua cơm tối."

Đi tới đầu ngã tư, cô nhìn thấy một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở đằng kia. Ánh mặt trời phản chiếu làm chói mắt, cô từng bước từng bước đi tới.

Thấy không rõ tình hình ở trong xe, cô yên lặng đứng ở bên trái cửa xe.

Một thoáng, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, cô cảm thấy trước mắt là một vầng hào quang sáng ngời, ở trọng tâm của ánh nắng, tầm mắt nhất thời không rõ ràng.

Từ Dịch Phong giật nhẹ khóe miệng, như cười như không nhìn vào cô, đôi mắt âm lãnh.

Mạnh Hạ nhìn vào ánh mắt của hắn, thái độ bình tĩnh.

Từ Dịch Phong cũng không đếm xỉa, ánh mắt mang theo vài tia khinh thường.

Mạnh Hạ hơi nhíu chân mày một chút, bị trượt chân, bánh bao trong tay liền rơi xuống. Cô bị đau liền đứng lên, đau lòng nhặt cái bánh bao lên.

Từ Dịch Phong nhìn theo bóng lưng của cô, một đôi mắt chợt thoáng hiện lên tia sáng lạnh băng. Mạnh Hạ, cô đã muốn diễn trò, tôi sẽ diễn cùng

https://thuviensach.vn

cô.

****

Tiêu Ất đang đón tiếp khách hàng, thấy vẻ mặt trắng bệch của Mạnh Hạ đi tới, sau đó chỉ ngây ngốc ngồi ở một bên.

Sau khi tiếp đãi xong, cô ấy bước tới: "Làm sao vậy?"

Mạnh Hạ bất động, Tiêu Ất đưa tay quơ quơ trước mắt cô.

Mạnh Hạ đẩy ra một phát: "Không có việc gì."

Tiêu Ất đứng dậy đi rót nước uống.

"Tớ mới vừa gặp phải Từ Dịch Phong."

"Cạch" một tiếng, cái ly sứ trong tay Tiêu Ất rơi xuống đất: "Mẹ nó!" Cô ấy giận dữ mắng chửi.

Mạnh Hạ hít sâu một hơi: "Mạnh Hạ trước kia đã sớm chết rồi, tớ hiện tại chỉ là một tiểu thị dân bôn ba bận rộn." Cô bất đắc dĩ giật nhẹ khóe miệng.

"Cậu tại sao không gọi tớ đến, lão nương không đánh chết hắn là không được."

"Ất Ất, đều đã qua rồi."

"Đã qua? Tiểu Hạ, đầu óc cậu có bị sao không, cậu xem lại mình một chút mấy năm nay đã sống như thế nào. Cậu vì hắn không niệm tình, còn có…" Tiêu Ất không nói được nữa: "Hắn là cái thá gì? Ngoài trừ việc bỏ đá xuống giếng, còn là cái gì? Hắn dựa vào cái gì, chỉ vì cậu thương hắn mà lại có thể khi dễ cậu như vậy!"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ phẫn nộ cười một tiếng: "Bởi vì tớ trước kia đã chọc vào hắn."

Trong mắt của hắn, một ánh nhìn cũng không dành cho tớ, đối với hắn mà nói, tớ cái gì cũng đều không phải.

Mười hai tuổi gặp phải hắn, cô cứng đầu đi theo phía sau, tuổi hoa tốt đẹp nhất của cô đều theo sát Từ Dịch Phong. Cuối cùng có được cái gì, Mạch cha xiềng xích vào tù, nhà cô tan nát, bọn họ còn có…

Mà đó cũng không phải là truyện cổ tích hoàn mỹ của Hoàng tử và Công chúa.

Cha của Tiêu Ất là tài xế của Mạnh gia, cô ấy và Mạnh Hạ ngang tuổi nhau nên tình bạn của hai người rất tốt. Có một năm Mạnh Hạ đến nông thôn nghỉ phép, Tiêu Ất lần đầu tiên nghe được cái tên Từ Dịch Phong từ trong miệng của cô.

Có lẽ đây chính là số mệnh đã định, Từ Dịch Phong là số kiếp trong đời của Mạnh Hạ.

"Ất Ất, tớ đã suy nghĩ minh bạch từ rất lâu, tớ và hắn không thể nào." Cô cầm lấy cái hốt rác ở bên cạnh, khom người xuống, nhẹ nhàng nhặt mảnh vụn lên, giọng nói thoải mái: "Hắn đã có vị hôn thê." Rất xứng đôi với hắn.

Tiêu Ất ngẩn người ra.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tôn Nghiêm Có Là Gì

Chương 4: Tôn Nghiêm Có Là Gì

Mạnh Hạ đứng ở góc tối ở cửa khách sạn, đôi mắt thất thần, hai đầu chân mày lộ ra một vẻ nhàn nhạt sầu bi và vô lực. Cô gượng ép nhẹ cong khóe miệng, sửa sang lại mái tóc dài bị gió rét thổi tung, quan sát một chút rồi xoay người bước tới.

"Thực xin lỗi, Mạnh tiểu thư, có cơ hội thì lần sau chúng ta sẽ hợp tác."

Lần sau hợp tác? Mạnh Hạ hiểu rõ.

Người quản lý khách sạn đã có ý cự tuyệt. Cùng đi nộp đơn đều là những cô gái tốt nghiệp đại học chính quy, chỉ có mình cô là tốt nghiệp trung học. Giờ tan tầm là giờ cao điểm, người đi đường vội vã bước trở về nhà, Mạnh Hạ im lặng bị bao phủ trong đám người.

Khi còn nhỏ, cha mẹ cho cô học nhạc là muốn bồi dưỡng dần những tế bào nghệ thuật trong cô, ai mà lường trước được sẽ có một ngày cô phải dựa vào việc chơi đàn để kiếm sống, lại ai có thể tin rằng đệ tử của Lý Giác Phồn sẽ phải lưu lạc khắp nơi?

Sau khi cha gặp chuyện không may, cô dần dần hiểu được thế sự vô thường, ai bảo văn bằng của cô không đủ vững chắc? Một nơi xa hoa như vậy nhất định sẽ yêu cầu từng chi tiết nhỏ đều phải hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Trời dần dần tối lại, Mạnh Hạ về đến nhà, Tiêu Ất và Nhạc Nhạc đang hớn hở xem phim hoạt hình và Bụi Thái Lang. Một người lớn và một trẻ nhỏ lười biếng nằm ở trên ghế sô pha, chếc ghế này là cô mua về từ chợ đồ cũ. Ba người bọn họ thích nhất là lúc nhàn hạ nằm ở trên đó, đôi khi nằm từ sáng cho đến trưa.

"Tiểu Hạ, cậu rốt cục đã về. Tớ rút lui, con gái của cậu thật vô đối." Cùng đứa bé chơi bịt mắt bắt dê của một buổi chiều, Tiêu Ất đã chạy đến bại cả chân.

Mạnh Hạ rót một ly nước nóng, thổi thổi một chút rồi đưa tới bên miệng Nhạc Nhạc, bé con một mình không tự giác uống nước, Nhạc Nhạc đứa nhỏ này khi xem phim hoạt hình thì lại càng say mê.

Nhạc Nhạc uống hơn phân nửa ly nước, Mạnh Hạ uống tiếp phần nước còn lại, bé con dựa vào trong ngực của cô, thân mật gọi: "Mẹ."

Mạnh Hạ ừ nhẹ một tiếng.

"Mẹ, Lọ Lem thực hạnh phúc." Nhạc Nhạc lặng lẽ dò xét nhìn cô một cái: "Bạn ấy có ba ba, còn có mẹ, mặc dù ba ba của bạn ấy rất không tốt."

Mạnh Hạ nheo mắt lại.

"Mẹ..."

"Ba ba khi nào thì trở lại?"

Phim hoạt hình đã kết thúc, trên TV đang chiếu quảng cáo, Mạnh Hạ trong lòng run lên, khóe mắt chợt nóng, bàn tay vô thức ôm chặt lấy hài tử: "Mẹ không phải đã nói là ba ba đang ở rất xa đấy sao, chờ Nhạc Nhạc trưởng thành, ba ba sẽ trở lại."

"Mẹ, mẹ có gạt con không?"

https://thuviensach.vn

"Gạt người thì mũi sẽ bị dài ra, con xem mũi của mẹ có dài ra hay không? Hả?" Mạnh Hạ chợt chu miệng lên chọc: "Nhạc Nhạc là không thích mẹ sao?"

"Không có." Nhạc Nhạc rối ren nhíu mi lại, giọng nói mềm mại: "Con yêu mẹ nhất."

Tiêu Ất đúng lúc đi từ toilet ra, nghe được hai mẹ con nói chuyện cảm thấy thật buồn nôn, chợt nhớ tới: "Đúng rồi, Tiểu Hạ, buổi chiều đi phỏng vấn thế nào?"

Mạnh Hạ nhún nhún vai: "Nơi đó quá cao cấp, tớ không có khí thế để trấn áp được."

Tiêu Ất thấy cô tự giễu, một vẻ thoải mái và ánh mắt quật cường như cô biết rõ đằng sau ánh mắt đó là gì. Tiêu Ất nỗ lực tung hô: "Là bọn họ không có phúc phận, tiếng đàn Tiểu Hạ của chúng ta đúng là nhân gian khó mà nghe được."

Mạnh Hạ cười gật gật đầu.

Tiêu Ất trở lại gian phòng, bên trong yên lặng vô cùng, cô đứng ở trước khung cửa sổ cũ kỹ, do dự một lát liền cầm điện thoại di động lên, ngón cái nhẹ nhàng chọn lấy một chuỗi số.

Chờ đợi một chút, điện thoại bên kia đã kết nối được, truyền đến là một giọng nam hiền lành.

"Là tôi, Tiêu Ất..."

****

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa màu tối, lốm đa lốm đốm những tia nắng rơi vãi chiếu vào phòng ngủ. Mạnh Hạ mở mắt thật to, trong mắt là

https://thuviensach.vn

sương mù giăng mờ mịt, cũng chỉ có lúc này cô mới có thể tiết lộ tâm tình của mình, mệt mỏi, chống cự và không ngừng tự trách.

Nhạc Nhạc từ trong mơ bất an òa khóc vài tiếng, Mạnh Hạ đưa tay vỗ vỗ con gái, đứa nhỏ này từ lúc mới sinh ra liền thiếu hụt cảm giác an toàn cực độ. Có một số việc bất luận Mạnh Hạ có cố gắng thế nào vẫn không thể đền bù được, trong hơi thở tràn ngập mùi sữa đã làm cho tâm tình của cô bình tĩnh hơn, thật tốt, vì cô có Nhạc Nhạc.

Cô hé miệng cười một tiếng, nhớ tới tối hôm qua trước khi đi ngủ đã nhận được điện thoại. Thật sự là liễu rủ hoa cười lại gặp được vận may, cô được thuê. Dường như sau khi trở lại thành phố C, vận khí của cô cũng không tệ lắm.

.

.

.

Thành phố C vài năm nay biến hóa quá lớn, cô còn nhớ rõ năm ấy rời đi, trước mặt vẫn là một khu dân cư lâu đời mà nay đã trở thành thành thị kiểu mới.

Bước vào đại sảnh, quản lý khách sạn nhìn thấy cô, thái độ nho nhã: "Mạnh tiểu thư, hoan nghênh đến đây."

Mạnh Hạ sợ sệt, theo hắn đi vào bên trong.

Hoa Áo là khách sạn cao cấp nhất của thành phố C, khó trách được hôm đó có một cô gái ở học viện âm nhạc cũng tới nộp đơn. Mạnh Hạ giờ khắc này đột nhiên có một cảm giác yên tâm, đã bao nhiêu năm rồi không có cảm thấy.

https://thuviensach.vn

Nhà hàng khách sạn theo phong cách phương Tây.

Mạnh Hạ đứng ở một chỗ rẽ không đủ sáng, ánh sáng màu da cam ấm áp bao phủ trên người của cô, một khúc nhạc kết thúc, cô để đàn violin xuống. Tinh tế tường tận xem xét xung quanh, ngón trỏ lướt qua dây đàn có vẻ khẩn trương, lo lắng từng chút một từ từ lấp đầy trong lòng, ánh mắt hoang mang, trong ngực buồn bực.

Quản lý đi về phía cô, sắc mặt do dự: "Mạnh tiểu thư, xin mời đi theo tôi."

Mạnh Hạ nhíu mi, nhìn vào bộ dáng của quản lý, trong lòng có dự cảm xấu.

Một thoáng bước vào trong phòng bao, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên là một khoảng trắng, nhất thời chớp mắt hoảng thần. Trong tim cô hoang mang đập mạnh vài cái.

Hắn mặc một bộ áo nhung màu đen tùy ý ngồi ở đằng kia, ánh mắt của hắn chuyển tới trên người của cô, trong nháy mắt, Mạnh Hạ đột nhiên cảm thấy không có cách nào thích nghi được. Tay căng thẳng, nắm chặt đàn.

"Dịch Phong, muốn nghe khúc nhạc gì? Mặc dù không phải là nghệ sỹ nhưng nghe cũng êm tai."

Bọn họ nói đến cô với thái độ thật tùy tiện, Mạnh Hạ nhếch miệng, trong lòng dấy lên một nụ cười khổ, cũng chỉ là nhạc công tạm thời mà thôi, sợ là bọn họ không vừa mắt.

Từ Dịch Phong vẫn duy trì tư thế như cũ, tay phải cầm điếu thuốc. Mạnh Hạ thả lỏng đầu óc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tàn thuốc đang chợt lóe lên. Từ Dịch Phong hít một hơi thuốc, phun ra một vòng khói xinh đẹp, trầm trầm nói ra: "Có sở trường là bản nhạc nào?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ chăm chú nhìn môi của hắn động đậy, hiểu được lời nói, cô thoáng thất thần. Trong đầu đột nhiên nhớ đến khi còn bé xem phim, công tử phong lưu đi thanh lâu vui đùa, nghe đánh đàn, bên trái ôm, bên phải ấp.

Hạ ánh mắt xuống, cung kính hỏi: "Ngài muốn nghe cái gì?" Thanh âm của cô thật bình tĩnh, nghe không ra được tâm tình gì.

Ngài...

Từ Dịch Phong giãn chân mày ra mỉm cười, thất thần trong trước mắt. Người ở trước mắt cũng không phải là cố nhân.

Mạnh Hạ nhìn vào hắn, ánh mắt là không lừa được người.

"Đây là khúc hát mà tôi thích nhất, ngài nghe tôi đàn được không?"

Ngay vào lúc đó, ánh mắt của cô trong trẻo, vẻ mặt tha thiết.

Cô bây giờ đã thay đổi, đôi mắt trong trẻo kia như đã bị phủ một tầng sương mù, trầm trầm, yên lặng đứng ở đó.

Từ Dịch Phong với gương mặt tuấn tú lạnh như băng ngắm nhìn cô: "Tùy ý."

Mạnh Hạ lén thở ra một hơi, nhếch miệng cười. Cô chọn một bản khúc "Nhạc Nhẹ".

Từ Dịch Phong từng bước từng bước đi đến trước mặt cô, buổi chiều hôm đó, lúc bắt đầu hắn thật sự không có nhận ra cô, một thân thể gầy teo bọc trong một cái áo lông màu đen thật rộng.

Đi đến nhìn kỹ mới phát hiện ngũ quan của cô dường như cũng thay đổi, từng là một khuôn mặt trẻ con mũm mĩm đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt cũng không trắng nõn đỏ thắm như xưa. Hôm nay đứng ở trước mặt hắn, chỉ như là một người xa lạ đang nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Dù thế nào, trong lòng vẫn không cam chịu rồi? Dám tính toán sắp đặt Từ Dịch Phong là hắn, mưu trí, khôn ngoan, không để cho cô vạn kiếp bất phục thì hắn đã phá lệ khai ân rồi.

Hắn bưng ly rượu lên: "Âm nhạc mỹ diệu như vậy."

Mạnh Hạ bình tĩnh nhìn vào hắn, nhưng trong nháy mắt bỗng không thấy rõ được hắn, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Khóe miệng của Từ Dịch Phong hé ra, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, đến bên cạnh tai trái của cô nhẹ nhàng thì thầm một câu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Mạnh Hạ không kịp phản ứng, đối mặt với thứ chất lỏng chập chờn ở phía trước, yên lặng mấy giây, cô liền nở một nụ cười nhưng đáy mặt có chút rung động, phải nỗ lực đè nén xuống.

Trong mắt bị màu rượu đỏ đâm vào đau nhức, cô không có lên tiếng, đưa tay tiếp nhận, ngón tay khẽ run rẩy. Từ Dịch Phong nhìn vào bộ dạng lạnh nhạt của cô, trong nội tâm đột nhiên có chút dao động. Khi hắn đi vào nhà hàng liền thấy cô lẳng lặng đứng ở đằng kia, đắm chìm trong âm nhạc. Khóe miệng dâng lên một nụ cười như có như không, thân ảnh kia làm cho hắn trở nên táo bạo khó hiểu.

Vào lúc tay của Mạnh Hạ chạm vào cái ly, ánh mắt của Từ Dịch Phong tối xuống, đầu ngón tay buông lỏng, cái ly thủy tinh vỡ tan nát dưới đất.

Không khí lập tức ngưng đọng.

"Như vậy là không nể mặt?"

Mạnh Hạ cắn cắn môi, cúi đầu xuống nhẹ nói: "Thẹn thùng." Vẻ thất vọng trong giọng nói, hắn nghe ra được.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong trở lại chỗ cũ, cầm lấy chai rượu đỏ mở nắp ra: "Tôi chưa bao giờ tiếp nhận xin lỗi, có thành ý thì uống hết chai này?"

Mạnh Hạ mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không thể tin được mà nhìn hắn, đôi mắt vô cùng lo lắng. Từ Dịch Phong dễ dàng có thể đem vết thương của cô xé ra từng tầng từng tầng, khóe miệng động đậy nhẹ cười một tiếng, nửa chai rượu đỏ mà thôi, cô vươn tay lưu loát.

Cái cảnh này cô đã quá quen thuộc, vài năm qua, đã qua bao nhiêu buổi tối, cô không phải đều như thế này sao? Khách hàng là Thượng Đế, nếu muốn sinh tồn thì tôn nghiêm là cái gì? Cô không phải là không có trải qua đau khổ, cô đã sớm học được phải đặt mình ở nơi thấp nhất, thấp nhất.

Cầm ly rượu lên, khẽ ngước đầu, nhắm mắt lại.

"Dịch Phong, không ngờ cậu ở đây đấy?" Cửa của phòng bao bị đẩy ra ken két. Mạnh Hạ mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông tuấn lãng đi tới.

"Mọi người vừa mới đến." Giọng nói của người đàn ông rất êm tai, như một cơn gió xuân bay qua trong lòng của Mạnh Hạ.

Từ Dịch Phong lạnh lùng nhìn Mạnh Hạ, chỉ là lạnh lùng chứ không có gì khác. Mạnh Hạ nhìn thấy bóng lưng của hắn rời đi, liền để ly rượu ở trong tay xuống.

Quản lý đi đến bên cạnh cô: "Mạnh tiểu thư, có thể tan việc."

Cô khẽ thở dài một hơi: "Từ Kinh Thái, vừa rồi người đó là ai vậy?"

Trong mắt Từ Kinh Thái lập tức hiện lên một tia ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã giấu đi: "Mấy người này đều là cổ đông của khách sạn."

Mạnh Hạ lê đi thân thể, mỗi một bước đều nặng nề, đẩy cửa ra, lảo đảo dựa vào vách tường.

https://thuviensach.vn

Hiện tại, cô chỉ muốn một cuộc sống bình yên, nhưng hình như lại đang đi ngược lại với những gì cô muốn.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trong Lòng Hoang Mang

Chương 5: Trong Lòng Hoang Mang

Mạnh Hạ đã từng cho rằng, có một số việc cả đời này cô cũng sẽ không buông tay, chẳng hạn như tình cảm của cô đối với Từ Dịch Phong. Chẳng bao lâu sau, cô nhất mực chờ đợi một năm, rồi lại một năm nữa, vào ngày sinh nhật đó đã kiên định ưng thuận gả cho Từ Dịch Phong, cũng là nguyện vọng làm vợ của cô. Nhưng một nhát dao đã quyết tuyệt cắt đứt ở sinh nhật tuổi 20 ấy. Nếu như không có ngày đó, có lẽ cũng sẽ không xảy ra những chuyện về sau. Mạnh cha sẽ không phải ngồi tù, Mạnh mẹ sẽ không chết ở nơi đất khách quê người, Mạnh Tiêu cũng sẽ không phiêu bạt bặt vô âm tín. [Thương Tiểu hạ quá ah T^T…]

Khóe mắt trỗi dậy mờ mịt sương mù, cô hít sâu một cái, đơn giản chỉ muốn bức lui nước mắt vào trong. Nước mắt, đã sớm không thuộc về cô.

Dựa lưng và vách tường băng lãnh, trên người vẫn đang mặc lễ phục mà khách sạn cung cấp, gió lạnh thổi qua da thịt, từng lỗ chân lông ở trên người đều chua xót đau đớn, toàn thân sớm đã lạnh băng không còn tri giác, móng tay của cô đâm vào lòng bàn tay mềm mại cũng không cảm giác được một chút đau nhức nào, cúi đầu đè nén tâm tình xuống.

Sau lưng đột nhiên cảm thấy ấm áp, một hơi thở xa lạ nam tính từ từ lan khắp xung quanh cô.

"Như thế nào vẫn còn ở đây?" Người đàn ông khẽ cau mày lại.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật hắn đã đứng ở sau lưng cô một lát rồi, cô như con nhím nhỏ vừa mới chạy thoát khỏi bàn tay của người thợ săn, kinh hoảng rồi lại kiên cường. Cô so với mùa thu năm ngoái đã gầy hơn hắn.

Mạnh Hạ vẫn cúi đầu như cũ.

Vóc dáng của người đàn ông rất cao, bóng lưng hoàn toàn che khuất được cô. Hắn dịu dàng đưa tay qua, vừa mới chạm vào đầu ngón tay lạnh như băng của Mạnh Hạ, cô như con nai bị kinh hãi mà co rụt lại.

Hắn nắm chặt tay lại căng thẳng, không cho cự tuyệt, nhanh chóng kéo tay của cô qua, giọng nói kiên quyết: "Anh đưa em trở về."

Mạnh Hạ giãy giụa tay ra nhưng đối phương không hề lay chuyển, lòng bàn tay lại càng nắm chặt hơn. Cô đành phải đi theo hắn, từ từ ngẩng đầu lên, trên người của hắn chỉ mặc một cái áo nhung màu xám nhạt nhưng Mạnh Hạ lại cảm thấy như vậy thật ấm áp, có chút si mê mà ngắm nhìn.

Người đàn ông cảm giác được ánh nhìn của cô, quay mặt lại, ánh mắt của hai người giao thoa, ngũ quan thâm thúy của hắn hướng về phía cô lộ ra một nụ cười ấm áp.

Một khắc kia làm cho Mạnh Hạ như lạc vào trong gương mặt tươi cười của hắn.

Dọc theo đường đi đều nhu thuận ở phía sau hắn, cho đến lúc lên xe, hắn điều chỉnh tốt nhiệt độ: "Mệt mỏi thì ngủ một lát đi." Nghiêng người lấy y phục đắp kín cho cô, tất cả thuần thục giống như đã làm trăm ngàn lần như vậy.

Xe từ từ di chuyển, Mạnh Hạ mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, ngủ nhưng vô cùng không yên ổn, hình ảnh của Từ Dịch Phong liên tục hiện ra trước mắt, khiến cho cô tâm phiền ý loạn.

https://thuviensach.vn

Chạy được hơn phân nửa chặng đường, rất ngơ ngác nhìn biển báo giao thông, qua một cái chớp mắt, cô nghiêng đầu sang ngắm nhìn gò má của hắn, mở miệng nói: "Mục Trạch, chắc là Ất Ất nói với anh."

Mục Trạch lặng yên một hồi lâu, quay sang đưa qua một hộp cơm: "Có đói bụng không?"

Mạnh Hạ thật sự đói bụng nhưng trong dạ dày vô cùng lo lắng khó chịu, cô ăn không vô, nhẹ nhàng lắc đầu: "Cảm ơn anh." Dừng lại một chút, ánh mắt của cô tối xuống, khóe môi mấp máy: "Em nghĩ có thể là mình không thích hợp với nơi này."

Mục Trạch quay đầu lại nhìn cô một cái: "Không thích hợp với nơi này? Cũng đúng, quán quân của cuộc thi đàn violin thiếu niên thế giới mà đến Hoa Áo thì xác thực là nhân tài không được trọng dụng, như vậy đi, Tiểu Hạ, anh viết cho em một lá thư đề cử, ở khoa âm nhạc của Đại học C vừa vặn thiếu giảng viên."

Mạnh Hạ bất đắc dĩ hô to một tiếng: "Mục Trạch!"

"Tiểu Hạ, em có thể vào Hoa Áo là dựa vào thực lực của chính em. Em cho rằng là gì? Anh là giới thiệu em vào nhưng mà Hoa Áo chọn nhạc công tất nhiên cũng có lựa chọn một phần." Mục Trạch vỗ một cái vào tay lái: "Em là không tin vào chính mình? Hay là bởi vì… hắn?"

Mạnh Hạ ngẩn ra, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Tiểu Hạ…" Mục Trạch cúi đầu gọi cô: "Vừa rồi lúc ở khách sạn, anh có gọi em mấy lần…"

Mạnh Hạ trong nháy mắt nghiêng người qua hết sức, hai tay nắm chặt vẫn không thể kiềm chế được run rẩy.

https://thuviensach.vn

Phía trước là ngã tư, đúng lúc phải dừng chờ đèn đỏ, hai tay của Mục Trạch nắm thật chặt tay lái, ánh mắt của hắn ngưng đọng nhìn về phía trước nhưng đã sớm ảm đạm đi.

Mạnh Hạ thở ra một hơi, thân thể mềm xuống, trong lúc nhất thời không biết nói gì nữa. Người đàn ông này đã biết rõ tận tường từ lâu.

.

.

.

"Khi nào thì xuất hiện tình trạng như vậy?"

"Mấy ngày trước." Hắn là sau khi gặp lại Từ Dịch Phong. Ngày hôm sau tỉnh lại cô đã cảm giác tai trái nghe không được âm thanh gì.

"Mấy ngày nay anh sẽ đi thu xếp."

Cả đời này của Mục Trạch từ sau khi gặp được Mạnh Hạ, rốt cục cũng cảm nhận được thật sâu cái cảm giác thất bại và bất lực.

"Không cần." Cô chần chờ một chút, nhẹ lắc đầu: "Mục Trạch, kỳ thật là anh cũng biết hy vọng chữa trị rất mong manh, huống chi mấy năm nay anh đã giúp em rất nhiều."

Kỳ thật, Mạnh Hạ cảm thấy như vậy cũng tốt.

Mục Trạch sắc mặt trầm xuống, khóe mắt nhanh chóng thoáng hiện lên một tia áy náy sâu sắc.

****

https://thuviensach.vn

Lúc lái xe về đến nhà, Mạnh Hạ không có một tia vui vẻ, cô động đậy khóe miệng nhẹ nhàng cười một tiếng. Nghĩ đến Ất Ất cái gì cũng nói với hắn: "Đi vào nhà uống chén trà, Ất Ất cũng có ở nhà."

Mục Trạch nghe vậy chỉ hướng về phía cô mỉm cười bình thản một chút: "Không được, để lần sau đi." Nói xong, từ bên trong lấy ra một hộp quà tinh xảo: "Cái này cho Nhạc Nhạc."

Mạnh Hạ tiếp nhận, cầm ở trong tay thấy hơi nặng: "Cảm ơn."

Ban đêm, gió lạnh thổi đến từng hồi, từng hồi, cho dù cô có mặc nhiều hơn nữa vẫn thấy rét đến run rẩy.

Mục Trạch ôn hòa nói ra: "Mau đi lên đi."

Mạnh Hạ gật gật đầu: "Hẹn gặp lại."

Nhìn thấy thân ảnh của cô dần dần biến mất trong hành lang tối om, hắn từ từ ngước đầu lên, hàng hiên ở bên dưới đèn đường đón lấy một tầng sáng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở lầu năm, hắn yên lặng nhìn mấy giây.

****

Tiêu Ất cầm lấy máy vi tính bấm phím cạch cạch, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại: "Tiểu Hạ, cửa tiệm không có hoạt động nào khác. Tiền lời mấy ngày qua căn bản chống đỡ không được tiền thuê nhà, tiền điện nước."

Mạnh Hạ để món đồ chơi xuống. Tiêu Ất nhìn thấy cái hộp: "Ồ, cậu trúng thưởng hả?"

"Tớ gặp được Mục Trạch." Ánh mắt sáng ngời của Mạnh Hạ ngắm nhìn cô, do dự một chút: "Ất Ất…"

Khóe miệng của Tiêu Ất cứng đờ, nhún nhún vai, muốn được khoan hồng: "Hai ngày trước vô tình gặp được anh ấy ở cổng trường học."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ ôm đầu gối ngồi co lại ở trên ghế sô pha, có chút bất đắc gĩ: "Ất Ất, chúng ta chẳng phải đã nói rõ ràng rồi sao?"

"Tiểu Hạ, đến thành phố C dù sao vẫn cần người chiếu cô một chút. Người một nhà không cần phải bỏ lỡ." Tiêu Ất cũng là có chủ ý của mình, chẳng may tên điên họ Từ kia không hài lòng chỗ nào đó lại tới tìm Tiểu Hạ làm phiền thì còn có người ra mặt một chút.

Mạnh Hạ bật cười: "Người một nhà? Chờ đến ngày đó, tớ mới không dám làm phiền đến anh ấy."

Tiêu Ất lườm cô một cái, gò má trong chớp mắt đã hồng như thoa phấn son.

.

.

.

Mạnh Hạ vào năm năm trước quen biết Mục Trạch, khi đó là khoảng thời gian tăm tối dày vò nhất trong cuộc đời của cô.

Mạnh Hạ đã từng hỏi Ất Ất, cô ấy và Mục Trạch làm sao quen biết.

Lúc ấy Ất Ất bình tĩnh trả trả lời, có một lần cô ấy đi đến Đại học C tìm cô, lúc chạy qua sân bóng rổ đột nhiên bị trái banh đập vào. Người đánh trái banh đó là Mục Trạch.

"Mục Trạch là một người đàn ông tốt." Cô nhẹ nhàng nói ra, trong mắt từ từ ảm đạm xuống.

Tiêu Ất nhếch miệng lên, nhàn nhạt cười: "Đúng vậy." Nụ cười đó có chút khổ sở hư vô.

https://thuviensach.vn

****

Mạnh Hạ lúc tan việc, khi bước qua đại sảnh từ đằng xa đã thấy một đôi tình nhân từ phía trước đi tới. Mở to mắt nhìn một cái, bước chân của cô hơi chậm lại, rất nhanh sau đó cô liền cúi đầu xuống, đi đường vòng ở một bên của đại sảnh. Thì ra là hắn cũng có mặt ôn nhu, chỉ là ôn nhu của hắn chưa bao giờ thuộc về cô, xem ra Từ Dịch Phong đã gặp được đúng người.

Trong dòng người qua lại ở đại sảnh, Từ Dịch Phong liếc mắt một cái liền nhìn thấy được cô. Cô vừa nhìn thấy hắn từ rất xa liền muốn lẫn mất. Từ Dịch Phong ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Kiều Dịch Kỳ theo ánh mắt của hắn nhìn lại: "Ồ, đây không phải là tiểu cô nương bán đèn lồng vào đêm đó sao?"

"Tiểu cô nương? Em xem cô ta như học sinh của mình à." Từ Dịch Phong phẫn nộ nói ra.

"Nhìn thấy giống như một học sinh, chắc cùng lắm là 20 tuổi."

20 mươi tuổi, mi tâm của hắn hơi động một chút, khi đó cô ấy mới 20 tuổi. Từ Dịch Phong đắm chìm trong suy nghĩ, tâm tình có một chút đè nén khó hiểu thoáng qua.

"Vốn cho cô ấy là sinh viên của Đại học C, hai ngày trước lúc tan việc, ở cổng phía Bắc em có thấy cô ấy trong một cửa hàng, xem ra là mở tiệm cùng với bạn bè." Lúc ấy ở trước cửa tiệm còn có một tiểu cô nương chừng bốn, năm tuổi đang thổi bong bóng, cô ở đằng xa nhìn thấy, thật sự là đáng yêu cực kỳ.

Trong lòng kiềm chế không được liền nghĩ đến chuyện tương lai, con của bọn họ cũng có thể như vậy không? Nghĩ đến chuyện này, khóe miệng

https://thuviensach.vn

ôn nhu của Kiều Dịch Kỳ cong lên, vô tình nhìn thoáng qua Từ Dịch Phong lại phát hiện ánh mắt của hắn lạnh đến nỗi làm cho người ta phát rét.

Cô nghi hoặc gọi nhỏ một tiếng: "Dịch Phong?"

"Làm sao vậy?" Từ Dịch Phong lạnh lùng thu hồi tầm mắt.

"Dịch Phong, anh thích trẻ con không?"

Từ Dịch Phong ngẩn người ra, ánh mắt đột nhiên âm trầm xuống. Hai chữ kia làm cho lòng của hắn đột nhiên co thắt lại, trẻ con, một đêm năm đó… hắn chưa từng điều tra tìm hiểu xem lời nói của Mạnh Hạ cho đến cùng có phải là đùa giỡn hay không, nếu như…

"Dịch Phong?"

"Không có gì, đi vào trước đi." Hắn khẽ ngước mắt nhìn, thân ảnh kia đã càng lúc càng xa.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu

Chương 6: Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu

Hiếm khi có được một Chủ Nhật thanh tịnh, Mạnh Hạ và Tiêu Ất một giấc chiêm bao đến hơn mười giờ mới miễn cưỡng rời giường. Mạnh Hạ khoác áo khoác màu xám tro ở trong phòng bếp nhỏ hẹp làm bữa sáng cho Nhạc Nhạc, nhìn miếng trứng chiên ánh vàng rực rỡ, cô có chút bàng hoàng, đã thật nhiều năm không có cảm giác được hưởng thụ một đêm tốt như vậy. Làm xong bữa sáng, cô lại vội vã đi đến khu chợ bán sỉ, gần đây trong tiệm làm ăn quá kém, cô muốn đi đến chỗ đó xem có thứ nguyên liệu nào mới mẻ độc đáo hay không.

Trời đông giác rét âm lãnh dần dần rút lui khỏi thành phố C, nhiệt độ từng chút, từng chút một tăng lên.

Trong Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu, Tiêu Ất không biết đã ngáp mấy cái: "Nhạc Nhạc, tới đây ăn trứng gà đi."

"Nhạc Nhạc không muốn ăn trứng gà." Tiểu nha đầu đối với trứng gà chán ghét vô cùng.

"Ngoan ngoãn nghe lời, ăn thì dì có quà cho con." Tiêu Ất nheo mắt dụ dỗ.

"Dì làm như con là dì sao?" Nhạc Nhạc khoanh hai tay lại, nghiêm trang nói: "Mẹ đã nói, ăn cơm là vì thân thể của mình, không thể mượn việc

https://thuviensach.vn

này để đòi quà."

"Vậy con mau tới ăn đi?"

"Nhưng mà, dì Ất Ất, trứng gà thúi quá!" Nhạc Nhạc nhíu mi khéo léo, bàn tay nhỏ bé thật nhanh quạt quạt vài cái.

"Dì đếm từ một đến ba, con ăn cho nhanh, nếu không mẹ con trở về tức giận thì dì cũng mặc kệ." Nhạc Nhạc, đứa nhỏ hiểu chuyện này sợ nhất chính là Mạnh Hạ thương tâm.

"Con không muốn ăn." Nói xong, chân ngắn từng bước nhỏ nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

"Mạnh Vô Ưu!"

.

.

.

Nhạc Nhạc ôm lấy trái banh nhỏ, cười hì hì đập từng cái từng cái xuống đất, cẩn thận không để cho trái banh nhựa văng lên quần áo mới. Bé con từ khi còn rất nhỏ đã rất nâng niu mỗi một bộ quần áo mới.

Điều kiện của Mạnh Hạ có hạn, khi đó quần áo của Nhạc Nhạc phần lớn đều là quần áo cũ của những đứa bé hàng xóm cho, trẻ con mau lớn, cô căn bản không có nhiều tiền như vậy để mua quần áo mới cho con, cũng chỉ mỗi khi đến năm mới, cô mới có thể mua cho Nhạc Nhạc một bộ đồ mới. Mạnh Hạ vẫn cảm thấy chính mình đã làm thua thiệt Nhạc Nhạc rất nhiều.

Mà đứa bé này lại có hiểu biết làm cho cô đau lòng. Thời điểm Nhạc Nhạc mới vừa lên nhà trẻ, trong lớp có sinh nhật của người bạn nhỏ, người

https://thuviensach.vn

nhà của bạn nhỏ này mua bánh kem đưa đến nhà trẻ, cô giáo cắt cho mỗi đứa bé một miếng bánh ngọt. Cho đến khi tất cả những đứa bé đã ăn bánh xong, Nhạc Nhạc vẫn không hề động, cô giáo hỏi thăm, bé con liếm liếm khóe môi: "Cô ơi, con muốn đem bánh ngọt mang về cho mẹ ăn, mẹ giống như chưa từng nếm qua bánh ngọt."

Kể từ sau sinh nhật 20 tuổi, Mạnh Hạ không còn làm sinh nhật nữa. Nhưng năm này trong khi bận rộn, cô sớm đã quên đi sinh nhật của mình.

"1, 2, 3,… 9"

Năng lực phối hợp các động tác của Nhạc Nhạc không phải là tốt nên Mạnh Hạ mua banh nhựa cho cô bé, mỗi lúc không có chuyện gì làm thì vỗ chơi, đồ chơi của cô bé đều là của những người khác cho, đứa nhỏ này cũng chưa bao giờ ầm ĩ muốn những món đồ chơi khác.

Từ Dịch Phong đã ngồi ở trong xe nhìn một hồi lâu: "Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu." Sắc mặt của hắn không chút thay đổi, hết sức chậm rãi nhìn vào những chữ này. Khi hắn chứng kiến một đứa bé từ trong tiệm chạy ra, cả người hắn đếu cứng đờ không cách nào chuyển động được.

Lần đầu tiên hắn liền nhận ra đứa bé đó, ánh mắt bỗng dưng ngẩn ra, là đứa bé chiều hôm đó.

Từ Dịch Phong cũng là lần đầu tiên cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ như thế này.

Từng bước từng bước đi về phía cửa hàng nhỏ kia, tay của hát sít sao siết chặt, phía trên còn nổi gân xanh.

"7, 8, 9…" Còn chưa đếm tới 10, trái banh nhỏ nghịch ngợm đã chạy trốn khỏi bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ, dọc theo ven đường dơ dáy bẩn thỉu, lăn tới bên chân của Từ Dịch Phong.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong dừng bước lại, từ từ ngồi xổm xuống, trái banh nhỏ đã cũ kỹ, những hình vẽ trên bề mặt đã bị mài mòn đến không nhìn rõ được. Hắn mím mím môi mỏng, đưa tay nhặt trái banh lên, phía trước có một giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vang lên: "Thúc thúc, đây là banh nhỏ của con."

Âm thanh mềm mại ngọt ngào, hắn từ từ ngẩng đầu lên, hướng đến nhìn, trong nháy mắt như ánh dương chói lòa, trước mặt là hư vô sáng ngời, hắn mị nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào cô bé.

Nhạc Nhạc cong môi cười một tiếng: "Thúc thúc, là thúc a."

Từ Dịch Phong ngắm nhìn nụ cười của cô bé, khóe miệng không kiềm được mà hơi động một chút.

Nhạc Nhạc cũng không sợ hãi, đưa tay cầm lấy ban nhỏ, khóe miệng mím chặt, tay kia vung lên vừa vỗ vào vừa nói: "Nói ngươi không nghe lời, hừ, ngươi không nghe lời. Lần sau còn chạy loạn không?"

Từ Dịch Phong cảm thấy thú vị nhìn cô bé, sau đó khóe miệng hiếm khi ôn nhu mà cong lên một cái.

"Người bạn nhỏ, ngươi tên là gì?" Hắn trầm giọng hỏi.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên: "Thúc thúc, mẹ nói cho con biết, không nên nói chuyện với người lạ, con vừa rồi nói chuyện với thúc, đã phạm sai lầm. Nếu như con nói cho thúc biết tên của mình, chính là sai lại càng thêm sai."

"Ừ." Tâm tình của Từ Dịch Phong đột nhiên trở nên thật tốt, giọng nói hơi cao: "Vậy phải làm sao bây giờ đây?"

"Haizz, con cũng không biết. Thúc thúc, hay là thúc mau đi đi, coi như không có nói chuyện với con lần nào."

https://thuviensach.vn

Giọng của Tiêu Ất đột nhiên vang lên ở phía sau: "Nhạc Nhạc."

Cô mở cửa đi ra, thấy Nhạc Nhạc đang cùng với một người đàn ông cao lớn nói chuyện, người đàn ông ngồi xuống, làm như đang lắng nghe, vẻ mặt thật là nghiêm túc.

Trong chớp mắt thờ ơ lạnh nhạt, cô nặng nề nện bước chân, đi tới, nhìn thấy rõ ràng diện mạo của đối phương, bước chân đã dừng lại, nghiến răng rung động, nghiêm nghị gọi to: "Nhạc Nhạc!"

Nhạc Nhạc bị hù dọa cả kinh, thân thể nhỏ bé co rụt lại.

Trong mắt Tiêu Ất như có hai ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt, cô cố gắng đè nén sát khí đột nhiên dâng lên ở trong lòng.

"Mẹ bình thường dạy con như thế nào? Làm sao lại tùy tùy tiện tiền nói chuyện với người ngoài, nếu là gặp phải người xấu thì là sao hả?" Cô có chút sợ hãi, hôm nay Tiểu Hạ phải thật vất vả mới thoát ra được, cô không muốn cô ấy lại chịu đựng việc Từ Dịch Phong làm tổn thương.

Nhạc Nhạc sợ hãi nhìn qua Tiêu Ất, Mạnh Hạ và Tiêu Ất chưa bao giờ nặng lời với cô bé như vậy. Trong nhát mắt, Nhạc Nhạc bị Tiêu Ất hét đến sững sờ, sững sơ, bỗng nhiên "Oa" một tiếng bật khóc.

Mi tâm của Từ Dịch Phong nhíu lại thật sâu, đứng người lên: "Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi, tôi dạy con gái của tôi, mắc mớ gì tới anh." Tiêu Ất nhìn Nhạc Nhạc rơi từng chuỗi từng chuỗi nước mắt xuống, lập tức đau lòng hận không thể đánh chính mình.

Từ Dịch Phong không biết cô, nhưng cô biết hắn, lúc ấy Mạnh Hạ ném hình của hắn đi, cô đều nhặt về, mỗi ngày đâm cho một kim, đáng tiếc là Phù Thủy cổ đại chỉ ở trong truyền thuyết mà thôi. [=)))))) Nghiêm túc

https://thuviensach.vn

căm hận thì đúng là có, mình chỉ thấy hơi mắc cười, trù ẻo mà anh Phong không mảy may sứt mẻ gì.]

"Ăn mặc đàng hoàng không biết chừng là cầm thú đội lốt người đây!" Trong lòng Tiêu Ất cảm thấy sảng khoái, một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ đòi lại tất cả.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong lạnh thấu xương quét qua Tiêu Ất, cô đang ôm lấy Nhạc Nhạc, bé con đều khóc nấc lên, trong miệng mếu máo gọi: "Mẹ… mẹ…"

"Ngoan ngoãn, mẹ không phải là phê bình con, ta về nhà thôi."

"Khoan đã." Từ Dịch Phong lạnh giọng ra lệnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước: "Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu." Hỏi ra từng chữ, từng chữ: "Đứa bé là con của cô?"

Tiêu Ất châm chọc cười một tiếng: "Không phải con của tôi, chẳng lẽ là con của ngài?" Khóe miệng của cô nhếch lên: "Người như ngài chúng tôi không tiếp nổi."

Từ Dịch Phong rùng mình, nhìn cô bé nằm trên đầu vai của Tiêu Ất, khẽ nhíu mày xoay người bỏ đi.

****

Mạnh Hạ buông lỏng túi da nặng nề, từ trên xe bus đi xuống. Những lọn tóc bên thái dương tùy ý bay tán loạn, trên mặt là một tầng mồ hôi mịn, khẽ thở phì phò, hai tách xác đồ nặng đã lưu lại vết hằn đỏ thật sâu. Thở ra một hơi dài, tay vừa mới đụng vào túi to thì đã có một đôi tay khác đã trước cô một bước, cầm lấy túi to lên.

Cô nắm nắm bàn tay khô khốc lại, đối mặt với đôi mắt thâm thúy kia.

https://thuviensach.vn

---

*YoungMin05: Thật thích cách ứng xử của Tiêu Ất, bảo vệ Mạnh Hạ và Nhạc Nhạc khỏi anh Phong^^

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Không Đủ Yêu Thương

Chương 7: Không Đủ Yêu Thương

Mạnh Hạ quẹt ra một nụ cười nhạt, gió nhẹ lay động mái tóc, mềm mại lướt qua gương mặt của cô.

Nơi sâu nhất trong đáy mắt của Mục Trạch cất giấu đau lòng, cũng rất nhanh thay đổi vẻ mặt: "Đi thôi."

Mạnh Hạ đi ở phía sau, lẳng lặng nhìn xem anh, một bộ quần áo vừa với dáng người, Mạnh Hạ biết rõ giá trị sang quý của nó, bây giờ cô cũng không dám nghĩ đến những thương hiệu thời trang nữa. Anh thoải mái xách theo một cái túi da thô ráp, hình ảnh đó vô cùng không hài hòa. Ánh mặt trời bao phủ lên người của anh, Mạnh Hạ nhẹ cong lên khóe miệng, dù là thiên đường hay là địa ngục, cô tin tưởng tất cả cũng sẽ tốt đẹp hơn.

Hai người im lặng bước đi, một hình ảnh tốt đẹp khó nói ra được. Cảnh tượng này trùng hợp rơi vào trong tầm mắt của Từ Dịch Phong, khóe miệng của hắn nhẹ nhàng cử động, mỏng lạnh còn vương khói mù, đôi mắt hẹp dài kia trong tích tắc dâng đầy tức giận nguy hiểm. Không hổ danh là con gái của Mạnh Lý, đến cùng vẫn có chút thủ đoạn. Ngay cả Nhị thiếu của Mục gia cũng tình nguyện vì cô mà xách này xách nọ ở trên đường. Ánh mắt của hắn đột nhiên âm trầm khó đoán.

****

https://thuviensach.vn

Hai người đi vào cửa tiệm, liền nghe thấy tiếng Nhạc Nhạc òa khóc. Mạnh Hạ sợ hãi vội vàng chạy vào, sắc mặt trong nháy mắt đã trắng bệch, cô quá lo lắng.

"Nhạc Nhạc?"

"Mẹ…"

Đứa bé vừa nhìn thấy cô liền lảo đảo chạy đến bên chân của cô.

Tiêu Ất cũng bước qua, thở dài thật sâu, cô lúc ấy gặp tên điên họ Từ, không biết làm sao lại cam lòng la hét đứa nhỏ này đây. "Nhạc Nhạc, dì Ất Ất bảo đảm về sau sẽ không hung dữ với con. Dì là bộc phát nhất thời, chúng ta luôn vui vẻ thoải mái, Nhạc Nhạc không tức giận dì có được không?"

Mạnh Hạ thấy viền mắt của Tiêu Ất đã hơi hồng hồng, trong lòng bỗng dưng hoang mang một chút.

"Ôi, con mèo nhỏ này là ai đây?" Mục Trạch để túi đồ trong tay xuống, đi tới kéo Nhạc Nhạc qua.

Nhạc Nhạc mặc dù không có nhiều cơ hội gặp Mục Trạch lắm nhưng cũng biết thúc thúc này đối với mình vô cùng tốt, cô bé từ trong lòng cũng thích anh, liền nức nở nói ra: "Con chào Mục thúc thúc."

Mục Trạch lập tức dụ dỗ Nhạc Nhạc thật tốt.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất kéo Mạnh Hạ vào trong, bất đắc dĩ vuốt trán, khẽ thở dài, cuối cùng nói ra: "Vừa rồi Từ Dịch Phong đã tới đây."

Trong lòng Mạnh Hạ trầm xuống, bỗng dưng trợn to hai mắt, cảm thấy khó có thể tin được, hai tay chịu không được mà gắt gao thật nhanh nắm chặt, hàm răng từng chút từng chút cắn khóe môi trắng bệch. Nỗ lực để chính mình kiên cường nhưng vẫn ngăn không được âm thanh run rẩy: "Hắn… tới làm gì?"

Trong một khoảng thời gian ngắn, cô cảm thấy sức lực trên người đều bị rút cạn đi.

Tiêu Ất có chút mệt mỏi lắc lắc đầu: "Lúc tớ đi ra ngoài thấy hắn đang nói chuyện với Nhạc Nhạc, sau đó tớ mang Nhạc Nhạc trở lại, cố ý nói Nhạc Nhạc là con gái của tớ."

Mạnh Hạ nỗ lực hít vào thật sâu, làm cho mình nhanh chóng tỉnh táo lại, cho đến khi buồn bực trong lòng tản đi, sắc mặt của cô mới miễn cưỡng khá hơn chút ít: "Tớ không biết rốt cuộc hắn chán ghét tớ cái gì nữa."

Mạnh Hạ cười khúc khích, nụ cười đó thật là bi thương.

"Chuyện mấy năm nay Mục Trạch đều xử lý tốt, hắn sẽ không tra ra được."

Mạnh Hạ lắc lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào lành lạnh: "Biết rồi thì thế nào, hắn đối với tớ chán ghét sẽ không thay đổi, nhà tớ cũng không thể khôi phục như trước." Dừng lại một chút, cô khó khăn nói ra: "Tớ chỉ sợ, hắn…" sẽ đem Nhạc Nhạc đoạt lại. Cô biết Từ Dịch Phong sẽ không để cho người khác có quyền chủ động.

Mạnh Hạ nhíu mi lại, bắt đầu mơ hồ bất an.

https://thuviensach.vn

"Sợ?" Đôi mắt của Tiêu Ất bỗng dưng trừng lớn, phẫn nộ nói với cô: "Tiểu Hạ, cậu chưa bao giờ nợ hắn cái gì cả! Hắn mới là người phải sợ mới đúng, hắn đối với cậu như vậy sẽ phải gặp báo ứng. Đạo lý trên đời này vẫn còn."

Tiêu Ất không dám nghĩ tới những năm đó, tới những chuyện đã qua. Tên điên họ Từ hung ác lại vô tình, cô ấy có thể nhìn ra được. Nhưng mà, Mạnh Hạ có lỗi gì? Là hắn… đã cưỡng bạo Mạnh Hạ rồi một cước đá văng cô ra xa. Là chính miệng hắn đã bắt cậu đi phá thai.

Mạnh Hạ hít mũi, ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của Tiêu Ất, vừa khóc vừa cười: "Nhưng ba ba của tớ vẫn còn ở… còn ở trong tù."

Đây mới là việc mà cô lo lắng nhất.

…

Lúc hai người đi ra, Nhạc Nhạc được công kênh ở trên vai Mục Trạch, cười ha ha. Mạnh Hạ và Tiêu Ất lúc ấy liền giật mình đứng ở một bên, thật lâu sau vẫn không kịp phản ứng gì.

Vẻ mặt bàng hoàng của Mạnh Hạ từng chút từng chút ảm đạm xuống, đứa bé này lớn lên không có cha, bất luận cô có làm tốt như thế nào cũng không thể thay thế được. Cô nheo mắt lại, nhìn vào nụ cười ở trước mắt, có lẽ cô nên tìm một ai đó thì mới có được một kết cục tốt nhất.

"Mẹ, mẹ, con có thể chạm đến nóc nhà, mẹ mau nhìn nè." Nụ cười ngây thơ của Nhạc Nhạc hầu như đã bỏ lại tất cả những gì không vui lúc nãy.

Mục Trạch cẩn thận đặt bé con xuống.

Tiêu Ất trêu ghẹo nói ra: "Ông chủ Mục, thật sự muốn chụp lại cảnh này để cho cấp dưới của anh xem một chút, thiết diện Diêm La cũng có thể

https://thuviensach.vn

làm một siêu cấp vú em hiền lành."

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Mục Trạch trong tích tắc tràn đầy ôn nhuận nhẹ nhàng, Tiêu Ất đứng gần anh như vậy lại phát hiện hình như mình chưa từng nhìn rõ người đàn ông này lần nào.

Trong mắt Mục Trạch thoáng hiện lên một loại cảm xúc không thể dùng lời nói để diễn tả, anh trìu mến nhìn vào Nhạc Nhạc: "Tôi không ngại ngày nào đó bị dán cái nhãn này lên người."

Ánh mắt của Tiêu Ất bỗng dưng tối sầm lại, trong nháy mắt không khí như đã ngưng đọng.

...

Mạnh Hạ đưa lưng về phía anh, đang rót nước, bưng nước qua đưa cho anh, ôm Nhạc Nhạc vào lòng. Bé con cười khanh khách, lộ ra má lúm đồng tiền đáng yêu, Mạnh Hạ yêu thương hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, đứa nhỏ này giống cô chính là có má lúm đồng tiền.

"Mẹ, con muốn cùng mẹ thương lượng một việc." Nhạc Nhạc vuốt vuốt vành tai của Mạnh Hạ: "Con muốn mời thúc thúc tham gia trò chơi của lớp con."

"Nhưng mà thúc thúc phải đi làm, không có thời gian với Nhạc Nhạc."

"Thúc thúc là ông chủ lớn, có thể cho mình ngày nghỉ." Nhạc Nhạc bị kích động liền bổ sung một câu như vậy. Câu nói đầu tiên thường treo trên môi của Tiêu Ất là: "Nếu như ta là ông chủ lớn, có thể thích nghỉ ngày nào thì nghỉ."

Mục Trạch nhẹ nhàng uống một ngụm nước: "Đúng vậy, thúc thúc là ông chủ lớn, tự cho mình ngày nghỉ." Rồi lại cười nói thêm: "Tiểu Hạ, trừ

https://thuviensach.vn

phi em không vui, nếu không anh rất sẵn lòng phối hợp." Mục Trạch hướng về phía Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái. [^^ Thiệt dễ thương ah…]

Nhạc Nhạc đáng thương nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạ. Cô cũng nhìn Tiêu Ất một chút, Tiêu Ất xé quẹt ra một nụ cười, ngường ngượng.

"Lần sau không thể như thế này nữa." Mạnh Hạ làm bộ nghiêm túc uy quyền nói ra, cũng chỉ có cùng Nhạc Nhạc ở cùng một chỗ, một phần tính trẻ con ngày xưa của cô mới có thể mơ hồ thể hiện ra.

...

Vẻ mặt của Tiêu Ất nhàn nhạt xử lý quầy hàng, những thứ đồ trang sức đeo tay nhỏ bé dưới ánh đèn làm cho ánh mắt của cô mỏi nhừ, trên tay tuột một cái, một hàng nhẫn bạc ào ào rớt xuống.

Tiêu Ất ngồi xổm xuống nhặt từng chiếc nhẫn ở trên mặt đất lên, Mạnh Hạ nghe thấy tiếng động cũng tới nhặt giúp.

Tiêu Ất ngắm nhìn Mạnh Hạ, năm tháng thật sự là một thanh đao vô tình, đã từng là một tiểu công chúa mà cô hâm mộ, hôm nay lại bị ma luyện thành thế này. Cô tinh tế ngắm nhìn chiếc nhẫn trong tay, đeo lên ngón áp út của mình, chỉ là đến được đốt thứ hai lại không vào được nữa.

"Làm sao vậy?" Mạnh Hạ cảm thấy sự khác thường của cô ấy.

Khóe miệng của cô ấy quẹt ra một nụ cười nhạt, giơ giơ ngón tay lên: "Haizzz, của mình thì vẫn là của mình, không phải là của mình thì đến cuối cùng cũng không thích hợp."

Mạnh Hạ bỗng nhiên cười một tiếng: "Làm sao đột nhiên lại văn nghệ như vậy?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất đem chiếc nhẫn cất kỹ: "Nói thế nào thì tớ cũng là một văn sỹ."

"Đúng rồi, đúng rồi, nữ văn sỹ lưu manh."

"Đi chết đi."

****

Cửa hàng đồ trang sức làm ăn so với khi vừa mới bắt đầu đã khá hơn một chút, Mạnh Hạ và Tiêu Ất rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tất cả gia sản của bọn họ đã dồn hết vào việc kinh doanh này.

Mạnh Hạ hôm nay cũng hoàn toàn thích ứng với công việc làm nhạc công. Cô không có quá nhiều yêu cầu xa vời, có tiền dư, nuôi con gái lớn lên khỏe mạnh, chờ Mạnh Tiêu trở về, còn có… một ngày nào đó Mạnh cha được mãn hạn tù.

Cuộc sống bình tĩnh như nước trôi, mang theo một hạnh phúc nhỏ nhoi mờ nhạt.

Ở đại sảnh của khách sạn có tiếng nhạc dịu dàng vang lên.

"Mạnh Hạ, cậu là tốt nghiệp đại học nào?" Hỏi cô là một cô gái tốt nghiệp khoa âm nhạc của đại học J.

Mạnh Hạ lắc lắc đầu: "Tôi không có tốt nghiệp đại học."

Cô gái ngạc nhiên nhìn cô một lát, có vẻ hoàn toàn không tin, thẹn thùng tùy ý nói ra: "Nghệ thuật có đôi khi giống như chúng ta, có từng bước thực hiện cũng có thể không tạo ra được."

"Kiếm miếng cơm ăn mà thôi." Nếu như có thể, cô cũng muốn học xong đại học.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia thấy quản lý đi tới phía bọn họ nên cũng kiềm chế những thắc mắc ở trong lòng.

"Mạnh tiểu thư, xin mời đi theo tôi."

Lại bị chỉ điểm sao?

Cô hướng đến quản lý gật gật đầu: "Được."

...

Từ Dịch Phong dựa vào lưng ghế, Mạnh Hạ nhìn vào hắn, cô đoán không sai, quả nhiên là hắn.

Tay trái của Từ Dịch Phong nhẹ gõ từng cái lên mặt bàn, ngẩng đầu nhàn nhã nhìn thoáng qua Mạnh Hạ, cô mặc một bộ váy dài màu tím, tay trái cầm đàn, tay phải cầm cung, lẳng lặng đứng ở đó.

Hắn nhìn chằm chằm vào cô, một hồi lâu sau lạnh lùng nói ra: "Mạnh Hạ, cô sống quả thật là rất tốt." Ý tứ giễu cợt từ khóe miệng của hắn không che giấu chút nào.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiên Kim Lạc Lối

Chương 8: Thiên Kim Lạc Lối

Mạnh Hạ nhẹ nhàng đưa mắt nhìn hắn, thời gian mài dũa người đàn ông ở trước mắt này càng thêm trầm ổn. Hắn là một người đàn ông xuất sắc, cũng khó trách… nhẹ nhàng mấp máy khóe miệng: "Đúng vậy, tôi sống vô cùng tốt."

Phụ thân xiềng xích vào tù, mẫu thân ung thư dạ dày mà ra đi, ca ca rời xa nơi chôn rau cắt rốn, cô một mình đơn độc chống đỡ những vùi dập tiếp theo. Cô khẽ nheo mắt lại, trong mắt đã hiện ra một tầng sương mù mỏng manh. Cuộc sống của cô từ lâu đã không có một chữ "tốt" nào có thể định nghĩa được.

Được hay không, giống như người uống nước ấm hay nước lạnh thì tự biết, ai cũng không có liên quan đến mà thôi.

"Mạnh Hạ, chuyện của cha cô là do chính bản thân ông ta gây ra." Từ Dịch Phong quơ quơ rượu đỏ ở trong tay.

Tim Mạnh Hạ dừng lại, hắn hời hợt ở trước mặt cô mà nhắc tới cha của cô. Trong ngực một hồi đau nhói, ở cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại: "Ừ, tôi biết rõ." Giọng mũi nặng nề, nhưng mà cô mới chính là mồi dẫn lửa.

https://thuviensach.vn

Việc tự trách vẫn giống như một thanh kiếm sắc bén hung hăng xuyên thấu vào lòng của cô.

Từ Dịch Phong đối với cô lạnh nhạt, chân mày nhăn lại, trầm mặc một hồi lâu: "Năm đó, đứa bé kia như thế nào?"

Mạnh Hạ vô thức nắm chặt cây đàn, xé quẹt một nụ cười, đôi mắt xinh đẹp yên lặng nhìn vào ngũ quan của hắn, nhẹ nói ra: "Đó chỉ là nói giỡn."

"Phải không?" Từ Dịch Phong hơi cong môi một cái, cầm lấy chai rượu rót cho mình một ly, ung dung uống một ngụm. Lúc nhìn về hướng cô, ánh mắt bỗng nhiên bén nhọn: "Mạnh Hạ, cô cũng biết, Từ Dịch Phong tôi chưa bao giờ chấp nhận bị lừa gạt."

Mạnh Hạ nghe vậy chỉ nhàn nhạt cười cười với hắn: "Từ tiên sinh, ngài đã quên là mình đã cho tôi mười vạn để tôi đi phá thai sao, tôi nếu đã cầm tiền, tất nhiên sẽ tuân thủ." Cô bỗng nhiên cong môi lên cười một lần nữa: "Huống chi, thật sự không có."

"Cha của tôi là đích thân Từ tỉnh trưởng đưa vào…" Mạnh Hạ hít một hơi thật sâu, có chút gian nan, đôi mắt nhìn qua ngọn đèn thủy tinh sáng chói: "Tôi có bất hiếu lần nữa cũng không thể đi sinh con cho kẻ thù được. Tôi sợ sẽ bị thiên lôi đánh."

"Dù sao, tôi vẫn là muốn cám ơn ngài, mười vạn kia đúng là đã giúp tôi không ít." Cô uốn cong khóe miệng, nỗ lực đè nén trầm trọng trong người để trở nên sáng rỡ.

Từ Dịch Phong đón lấy ánh mắt của cô, trong lòng nhất thời cảm thấy phức tạp không ngờ. Năm đó người người đều nói hắn quá độc ác, năm năm này khi tỉnh mộng, hắn cũng sẽ mơ thấy cô, chỉ là vĩnh viễn dừng lại ở đêm đó.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới cô bày hàng bán ở vỉa hè trong trời đông giá rét, đông lạnh đến phát run nhưng trên gương mặt nhỏ quật cường một nụ cười, nụ cười đó làm cho hắn hoảng hốt cảm thấy người này không phải là Mạnh Hạ của trước kia.

Mạnh Hạ thấy hắn lặng im, dè dặt hỏi: "Từ tiên sinh, xin hỏi ngài còn cần gì?"

Từ Dịch Phong bỗng dưng quét mắt qua: "Cô và Mục Trạch có quan hệ gì?"

Mạnh Hạ ngẩn người: "Chuyện này hình như với Từ tiên sinh không có liên quan gì cả."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong khẽ động, lắc lư ly rượu, có chút giễu cợt: "Cô cho rằng cửa của Mục gia là cô có thể đi vào. Mạnh Hạ, chẳng lẽ chuyện năm đó cô còn chưa được dạy dỗ?"

Chân mày của Mạnh Hạ khẽ nhíu, giọng nói mơ hồ có chút giận dữ: "Cũng không phải tất cả mọi người đều giống như ngài."

Nghe vậy, Từ Dịch Phong phẫn nộ tiến lên kéo lấy tay của cô: "Không giống tôi?" Hắn lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên tàn nhẫn nói ra: "Nhưng cô không phải là yêu tôi sao?"

Ánh mắt của cô nhìn qua hắn bỗng nhiên trợn to, lỗ tai trong nháy mắt đã trở nên ù ù.

Cổ tay nhỏ bé toàn xương, hắn dễ dàng giữ chặt, rõ ràng bị đau nhưng cắn răng đến chết không chịu xin tha, vẻ mặt quật cường kia kích thích mạnh mẽ đến hắn. Tay của hắn dùng sức, Mạnh Hạ bị hắn đỏ ngày càng sâu, hai người dựa vào gần nhau, hắn nghe thấy được hương thơm trong mái tóc của cô, khẽ nhíu nhíu chân mày.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ vùng vẫy vài cái vẫn không thoát ra được, hắn vẫn dứt khoát giữ lại. Cô khổ sở cười một tiếng, trong lòng từng đợt đau lòng chảy xuôi: "Tình yêu của tôi đã sớm chấm dứt vào năm năm trước. Từ tiên sinh, ngài đã quên sao, là đích thân ngài chặt đứt."

Từ Dịch Phong khóa chặt lấy cô, mặt lạnh lùng: "Mạnh Hạ, cô đang ở đây trách tôi?"

Trách hắn?

Từ Dịch Phong từ từ buông tay ra, Mạnh Hạ nhanh chóng rút tay về, trên cổ tay tràn đầy dấu đỏ không hề nằm ngoài ý muốn. Cô nhìn hắn, nhè nhẹ lắc đầu.

Trách hắn cũng được, hận hắn cũng được, dù sao vẫn đem hắn giữ ở trong lòng. Nhưng trái tim của cô đã không còn nguyên vẹn. Từ Dịch Phong đích thân phá hủy trái tim nguyên vẹn của cô, hôm nay vỡ thành mảnh nhỏ.

Hắn không thương mình, từ đầu đến cuối. Cô làm sao còn phải khổ sở giữ hắn ở trong lòng đây?

...

"Dịch Phong…" Kiều Dịch Kỳ đẩy cửa vào, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Lúc nhìn thấy Mạnh Hạ, cô ta hơi ngẩn ra nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười như cũ.

"Làm sao lại tới nơi này?" Giọng điệu của Từ Dịch Phong vẫn lãnh đạm như cũ.

"Em tới cùng với mẹ, mọi người ở phòng kế bên, anh có muốn gặp hay không?"

https://thuviensach.vn

"Lần sau đi."

Kiều Dịch Kỳ mỉm cười một cái, cô ấy hiểu Từ Dịch Phong cho nên chưa bao giờ đi nhúng tay vào chuyện của hắn.

Cô ta xoay người gật gật đầu với Mạnh Hạ, lặng lẽ đánh giá cô, một thân lễ phục váy dài, đường cong ngắn gọn, phác họa một vóc người mỹ lệ, trang điểm nhẹ càng cho thấy một vẻ đẹp thanh lệ thoát tục, ánh mắt dừng lại ở trên đàn violin ở trong tay của cô, tầm nhìn chuyển một cái: "Nghe nói cô đàn nghe rất êm tai. Không biết hôm nay có cơ hội được nghe một khúc hay không?"

Nghe nói? Một câu khen ngợi, sắc mặt của Mạnh Hạ cứng đờ. Cô ngược lại thật sự trở thành nhạc công.

"Không biết ngài muốn nghe bài gì?"

"Lương Chúc." Từ Dịch Phong ngồi ở bên cạnh, không nhìn về phía Mạnh Hạ, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

"Lương Chúc." Đây là khúc nhạc mà Mạnh Hạ thích chơi nhất, cô đã từng thỉnh cầu mong mỏi hắn đi nghe cô biểu diễn, mỗi lần hắn đều ghét bỏ nhíu mi, cho đến cuối cùng, hắn một lần cũng chưa từng đi. [:((Oah, thật là ủy khuất quá.]

Mạnh Hạ ngồi thẳng lưng, nhắm mắt lại, tiếng đàn violin uyển chuyển thê lương. Cô yêu nhất thủ khúc này, chỉ muốn dâng tặng cho người cô yêu nhất. Nhưng mà cũng đã nhiều năm muộn màng như vậy.

Cuộc đời của cô chuyện hoàn mỹ quá ít, như một khúc hát tiêu điều lạnh lẽo. Từ Dịch Phong và Kiều DỊch Kỳ ngồi ở đằng kia, tựa hồ cũng đang trầm tư. Mạnh Hạ đứng ở đó, giống như đạp lên bông mềm, hư mềm vô lực.

https://thuviensach.vn

Vận mệnh kỳ lạ chính là ở nơi này, cô và Kiều Dịch Kỳ đã từng đi học cùng nhau, nhưng hôm nay, cô lại phụ thuộc vào bọn họ mới có thể sinh tồn được.

Cô cho rằng lòng mình đã không còn cảm giác, nhưng mà vẫn là đau đớn.

Trong năm năm cuộc sống hèn mọn, từ một tiểu công chúa sống trong một ngôi nhà ấm áp nuông chiều đến một nơi ăn chơi bồi hồi vàng thau lẫn lộn, cô đều không cảm thấy quá nhiều đau khổ. Nhưng mà, đối mặt với chuyện ngày hôm nay, bất luận sống lưng của cô đã vô cùng thẳng tắp vẫn không che giấu được tự ti trên người của cô.

Càng nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Kiều Dịch Kỳ, trong nội tâm của cô càng trở nên hoang vu, hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Kiều Dịch Kỳ khẽ ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc: "Mạnh… Hạ?" Cô ấy mấp máy khóe miệng, có chút ngạc nhiên bất ngờ.

Cô ấy cùng với Mạnh Hạ thời tiểu học đã học chung lớp, khi đó chức vụ của Kiều cha không có cao như Mạnh cha, Mạnh Hạ hoạt bát tất nhiên là được hoan nghênh nhất, ngược lại, cô ta có vẻ bị mờ nhạt.

Mạnh Hạ cầm lấy đàn, cố nén nước mắt, gật gật đầu.

Kiều Dịch Kỳ chỉ cùng cô học chung một năm mà thôi, vẫn có thể nhớ ra cô. Mạnh Hạ cũng không nghĩ cô ấy rốt cuộc có biết những chuyện của cô và Từ Dịch Phong hay không.

Kiều Dịch Kỳ nhìn vào cô, trong khoảng thời gian ngắn không khí có chút ngưng đọng.

Mạnh Hạ mở miệng nói: "Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước." Giọng nói của cô vẫn vững vàng ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong không nói gì, đưa lưng về phía cô. Mạnh Hạ yên lặng nhìn hắn một lát, hắn vẫn không có bất kỳ chỉ thị gì, cô giật nhẹ khóe miệng hướng về phía Kiều Dịch Kỳ đang suy nghĩ, từ từ lùi ra khỏi gian phòng.

Kiều Dịch Kỳ kinh ngạc nhìn theo cánh cửa đã đóng chặt kia, trong lúc đó mang theo vài phần ưu tư. Một lát sau, cô ta đứng lên: "Dịch Phong, em đi về trước, mẹ vẫn còn chờ em."

Cô ta nhìn vào bóng lưng của hắn, chờ đợi, chỉ chờ được một từ lạnh buốt: "Ừ."

Cô ta phát hiện mình chưa bao giờ hiểu rõ được người đàn ông ở trước mắt này. Giữa bọn họ tất cả dường như là từng bước nước chảy thành sông. Quả thật, Từ Dịch Phong đã để tất cả những phụ nữ khác chờ đợi, bất luận là ở phương diện nào, nhưng mà cô ấy từ đầu đến cuối đều không hiểu được Từ Dịch Phong vì sao lại lựa chọn mình? Nhưng mà bất luận là thế nào thì cô ta cũng là người được Từ gia công nhận.

****

Thành phố C ban đêm rất đẹp, chỉ là ở trong mắt của Mạnh Hạ, vẻ yên tĩnh như vậy lại thật nhiều cô đơn, cô không thích.

Đổi lại giày đế bằng của mình, cả người đều trầm tĩnh. Mới vừa lên đại học, cô rất hoan hỉ đòi mẹ mua cho mình thật nhiều giày cao gót, Từ Dịch Phong cao hơn 1m80, cô hy vọng khi cùng hắn đứng chung một chỗ là xứng đôi nhất nên dần dần yêu thích mang giày cao gót.

Về sau, mang giày cao gót của mệt mỏi, cảm thấy không thích hợp với mình, liền dần dần từ bỏ.

Cô đưa mắt nhìn hộp cơm ở trên tay, từ ngày đầu tiên tới đây thì cô được nhận, nói là phần ăn khuya của công nhân viên, nhưng là phần ăn

https://thuviensach.vn

khuya của ba người. Cô cười yếu ớt, trong mắt hiện ra cảm kích. [Là Mục Trạch phân phó cho khách sạn. Nhà của Mạnh Hạ có 3 người :)]

Trên đầu là một bầu trời đầy sao lấp lánh, bất luận thế giới có xoay chuyển thế nào, ngôi sao là vẫn ở yên như cũ.

"Mỹ nhân, không biết có được vinh hạnh mời nàng cùng tôi thưởng thức bầu trời đêm hay không?" Chẳng biết từ lúc nào bên cạnh cô đã ngừng lại một chiếc xe.

Mạnh Hạ đưa mắt nhìn, miệng cong lên: "Có thể, chẳng qua phí xuất hiện của tôi là rất cao?"

"Ngàn vàng khó mua được khoảnh khắc ở bên cạnh mỹ nhân, mời…" Mục Trạch mở cửa xe, Mạnh hạ nhẹ nhàng đi tới.

Ánh trăng hiền hòa chiếu ở trên cửa kính, xe chậm rãi đi về phía trước, Mạnh Hạ nhìn qua: "Mục Trạch, ở Vân Nam anh có người quen không?"

"Làm sao vậy?"

Mạnh Hạ cúi đầu, giọng nói thật nhỏ: "Anh trai của em hình như ở đó." Cô thở ra một hơi: "Anh của Ất Ất là Tiêu Giáp đã trở về, anh ấy nói đó là nơi mà anh trai của em ở."

Mục Trạch gật gật đầu: "Em yên tâm, anh sẽ mau chóng cho em một câu trả lời thuyết phục."

Mạnh Hạ nhìn vào mắt của anh, ánh trăng sâu kín rọi lên người, cô nhìn thấy trong mắt của anh có một tầng cảm xúc mông lung.

"Đúng rồi, Chủ nhật này khu vui chơi Thủy Nam khai trương, Nhạc Nhạc, đứa nhỏ này không phải là muốn đi đấy sao, đến lúc đó anh sẽ tới đón hai người." Mục Trạch tự nhiên chuyển sang đề tài này.

https://thuviensach.vn

Thói quen thật là đáng sợ, cô hầu như không tìm được lý do để cự tuyệt anh.

"Vâng." Mạnh Hạ bình tĩnh đồng ý.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phát Hiện Chân Tướng

Ở khu vui chơi huyên náo, có thật nhiều bóng bay cột thêm ruy băng tung bay theo gió. Bởi vì là ngày khai trương đầu tiên nên ông chủ đẩy mạnh tuyên truyền quảng cáo, du khách hối hả đi vào, xung quanh không ngừng vang lên tiếng cười nói.

Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, khóe môi mỉm cười nhẹ nhàng vui vẻ, Nhạc Nhạc đã 5 tuổi mà hôm nay mới là lần đầu tiên được đến khu vui chơi, đối với từng trò chơi đều tràn ngập tò mò. Mục Trạch đưa đi chơi thuyền hải tặc, một người lớn và một đứa bé, tựa như người cha và con gái thân mật với nhau. Nhạc Nhạc gắt gao nhắm chặt mắt lại, lớn tiếng thét lên chói tai, cái loại vui vẻ phát ra từ trong nội tâm đó ngay cả Mạnh Hạ cũng phải động lòng.

Cuối cùng cũng chơi xong thuyền hải tặc, Mục Trạch ôm cô bé xuống, hai tay của Nhạc Nhạc ôm lấy cổ của anh, khuôn mặt mềm mại áp vào trong người anh.

Mạnh Hạ cầm lấy máy chụp hình "tách tách" chụp một bức, đột nhiên ở bên cạnh có một cô gái trẻ dừng chân lại, nói với cô: "Vị phu nhân này, tôi là nhân viên của trung tâm chụp ảnh Thiên Sứ, không biết ngài có hứng thú tham gia triển lãm nhiếp ảnh lần này của chúng tôi hay không, với điều kiện của các người nhất định là có thể đạt được giải thưởng đấy."

Mạnh Hạ hơi sững sờ: "Chúng tôi…" Chúng tôi không phải là người một nhà? Cô khó khăn nhìn qua hai gương mặt tươi cười ở phía trước.

https://thuviensach.vn

Mục Trạch đi tới, xem tờ rơi quảng cáo ở bên cạnh cô, lập tức hiểu ra. Anh nghiêng đầu, không biết ở bên tai Nhạc Nhạc đã nói gì đó khiến vẻ mặt của bé con ngạc nhiên mừng rỡ, đôi mắt tròn linh hoạt mở thật to: "Thúc thúc, thật vậy chăng?"

Mục Trạch nhìn về phía Mạnh Hạ: "Tiểu Hạ, chi bằng chúng ta cùng tham gia đi?"

Mạnh Hạ mi tâm nhăn lại: "Mục Trạch, anh không cần phải như vậy?"

Mục Trạch giống như không nghe thấy lời nói của cô: "Anh xem phần thưởng một chút, ui, cái giường ngủ nhỏ xinh đẹp như vậy, còn có xe đạp, cái này xem ra thật thú vị…"

"Mẹ, mẹ, tham gia được không?" Nhạc Nhạc giẫm chân: "Nhạc Nhạc thật là muốn có một chiếc giường nhỏ a, như vậy mẹ lúc ngủ cũng sẽ không bị Nhạc Nhạc chen lấn."

Mạnh Hạ lập tức nhức đầu.

"Đúng vậy, vị phu nhân này, tiên sinh ngài ấy cũng đều đồng ý. Nếu con nhỏ đã thích như vậy sao không tham gia một chút, coi như là một lần hoạt động cùng con ruột."

Mạnh Hạ sắc mặt nhẹ thay đổi thành hơi gượng gạo, có một chút lúng túng liếc qua Mục Trạch, cảm giác có chút khó hiểu: "Anh ấy… không phải là tiên sinh của tôi."

Người kia nhất thời hơi rối loạn và có chút thẹn thùng nhưng cũng không muốn bỏ qua hoàn cảnh ưu tú như thế, tích cực thuyết phục: "Không phải là người một nhà cũng có thể thử tham gia một chút, bạn nhỏ này đáng yêu như vậy, không tham gia thực sự là đáng tiếc."

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc nghe người ta tán dương mình, lập tức quyết tâm muốn tham gia, cô bé liền dùng chiêu bài để năn nỉ, hai mắt long lanh muốn khóc: "Mẹ, mẹ nên đồng ý đi. Nếu là lấy được giải thưởng lớn, về sau mẹ cũng không cần mua giường cho con nữa, haizz, mẹ lại còn có thể tiết kiệm được một món tiền."

Mạnh Hạ bị bé con nói cho dở khóc dở cười, đứa nhỏ năm tuổi cũng biết tiết kiệm tiền.

Mục Trạch mím mím đôi môi nhìn qua cô, trên mặt vui vẻ như đang tắm gió xuân. [^0^~ hihi… thật là vui nha.]

Mạnh Hạ nhún nhún vai, ngăn không được hai người, gật gật đầu, điền vào một tờ giấy thông tin.

Nhạc Nhạc than thở khát nước, Mục Trạch đi mua nước. Mạnh Hạ suy nghĩ một chút, cẩn thận lựa lời: "Nhạc Nhạc, về sau không thể đòi Mục thúc thúc tham gia hoạt động cùng chúng ta nữa, biết không? Mục thúc thúc có rất nhiều công việc quan trọng khác."

"Nhưng mà Mục thúc thúc cũng thật là cao hứng mà?"

"Con xem, lần trước hoạt động ở nhà trẻ cũng đã cho con và Mục thúc thúc tham gia rồi, lần này chúng ta không tham gia, được hay không?"

"Mẹ, làm sao mẹ có thể không giữ lời hứa như vậy? Mẹ vừa rồi đều đã đồng ý." Nhạc Nhạc rất tức giận, nước mắt lập tức có ủy khuất: "Mẹ, lần trước các bạn nhỏ đều hâm mộ con, cho rằng Mục thúc thúc là ba ba của con."

Mạnh Hạ mạnh mẽ hoảng hồn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cô bất đắc dĩ tiếp tục giải thích: "Mẹ của con cũng là phụ nữ, luôn chiếm lấy thời gian của Mục thúc thúc, một ngày nào đó Mục thúc thúc của con lấy không được vợ thì phải làm sao bây giờ?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc mở miệng nói thẳng: "Mẹ, không sợ, không phải là có dì Ất Ất sao? Haizz, nếu mà Mục thúc thúc không thích dì Ất Ất, chờ còn lớn lên, con có thể miễn cưỡng lấy thúc thúc." [=)))))))))) bó tay luôn]

Mạnh Hạ cả kinh mở to miệng, không biết là vui hay là buồn: "Nhạc Nhạc rất thích Mục thúc thúc sao?"

Nhạc Nhạc nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Thích." Nói xong liền vỗ tay một cái: "Nếu Mục thúc thúc là ba ba của con thì tốt hơn."

Mạnh Hạ thấy Mục Trạch đang từng bước từng bước đi tới nơi này, cô ôm lấy Nhạc Nhạc, ở trên mặt của bé con hôn một cái, khóe miệng nhu mì, nhẹ nhàng nói ra: "Nhạc Nhạc, ba ba sẽ tới tìm con."

Nhạc Nhạc hướng về phía Mục Trạch vẫy tay, Mục Trạch đem nắp bình nước mở ra, cẩn thận cho bé con uống nước.

.

.

.

Ba người liên tục chơi đến hơn bốn giờ chiều, Nhạc Nhạc ỉu xìu nằm trong ngực của Mạnh Hạ.

Mục Trạch sợ cô phải cố hết sức: "Để anh ôm đi."

"Không cần, đứa nhỏ này lúc ngủ nhạy cảm gay gắt, có chút cảm giác khác thường sẽ khóc rống lên." Mạnh Hạ dùng sức bế cô bé hướng lên.

Mục Trạch có chút lo lắng: "Tâm tư của một đứa trẻ mà vô cùng nhạy cảm thì cũng không phải là chuyện tốt."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thở ra một hơi: "Em có nghiên cứu tài liệu, có rất nhiều đứa bé sẽ xuất hiện cảm giác thiếu an toàn, gia đình đơn thân lại càng thể hiện rõ ràng hơn." Lúc nói ra, giọng điệu của cô vô thức nhỏ dần.

Hai người im lặng đi về phía trước.

****

Mục Trạch lái ô tô vào một nhà hàng. Đây là một nơi dành cho khách du lịch ngủ lại, khung cảnh hợp lòng người, xung quanh có đủ loại cây thủy sam, xanh um tươi tốt.

Nhạc Nhạc vui chơi một ngày, bây giờ đã ngủ say, bên miệng còn không ngừng nói mê, cười khúc khích.

Lúc xuống xe, Mục Trạch từ cốp xe lấy ra một chiếc xe đẩy trẻ con, Mạnh Hạ quả thực lấy làm kinh ngạc.

Anh giải thích: "Con của anh trai anh so với Nhạc Nhạc lớn hơn một tuổi, mỗi lần đi chơi, sau khi trở về đều mệt mỏi ngủ quên, chuẩn bị cái xe đẩy này cũng tiện cho đưa nhỏ."

"Chẳng trách anh lại có duyên với con nít như vậy, em còn tưởng là do khác phái nên hấp dẫn nhau đấy." [=))]

Mục Trạch chỉ cười chứ không nói, mở xe đẩy ra, Mạnh Hạ cúi người xuống đem Nhạc Nhạc bỏ vào. Mục Trạch cầm tay đẩy, có cảm giác như người một nhà, hình ảnh ấm áp động lòng người.

****

Lúc giữa bữa cơm, Nhạc Nhạc nói nhỏ vài tiếng, Mạnh Hạ lập tức để đũa xuống bế cô bé lên, vừa vỗ lưng của con nhỏ, vừa hướng Mục Trạch nói ra: "Em mang con bé đi ra ngoài toilet."

https://thuviensach.vn

Tiếng nói vừa dứt, cô liền vội vã xoay người rời đi.

Mục Trạch nhìn theo bóng lưng nhanh nhẹn của cô, ánh mắt của anh từ từ tối xuống. Anh và cô đã biết lâu như vậy nhưng gặp bất cứ chuyện gì vẫn luôn là một người giải quyết, cô giống như cho tới bây giờ cũng không muốn tìm người hỗ trợ.

Mạnh Hạ vừa ra khỏi cửa, rẽ vào một khúc quanh nhưng vẫn không có nhìn thấy chỉ dẫn nhà vệ sinh ở đâu. Nhạc Nhạc dụi mắt, mơ hồ nói ra: "Mẹ, đi tiểu một chút."

Xung quanh cũng không nhìn thấy nhân viên phục vụ, Mạnh Hạ đành phải kiên trì tìm kiếm ở phía trước, thật may ra, qua chỗ này rẽ thêm một khúc quanh nữa là thấy được toilet.

Giúp con gái giải quyết vấn đề sinh lý xong, Mạnh Hạ dặn bé con đợi cô một lát.

Nhạc Nhạc gật gật đầu, nhưng lúc Mạnh Hạ vừa mới đóng cửa lại, cô bé liền lập tức đi ra. Trẻ con khó tránh khỏi lòng hiếu kỳ đối với thế giới bên ngoài.

...

Hành lang ở phía ngoài toilet có thiết kế mới mẻ độc đáo, ông chủ của nơi này là một người có thú tiêu khiển thú vị, một bên tường trưng bày nhiều loại đồ chơi, đều là từ thời đại của Mạnh Hạ. Nhạc Nhạc mở to đôi mắt nhìn chằm chằm không chớp, không cẩn thận liền đụng phải người khác, thân thể nhỏ bé ngã ngồi trên đất.

Cô bé ủy khuất ngẩng đầu lên, liền chứng kiến một thúc thúc cao cao đẹp trai đứng ở trước mặt mình, khuôn mặt này là cô bé có quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong hơi kinh ngạc, đối với đứa bé này hắn có cảm tình khó hiểu: "Làm sao ngươi lại ở đây?" Giọng nói mặc dù vẫn lạnh băng như cũ nhưng vẫn là một vẻ ôn nhu khó có được.

Nhạc Nhạc đứng lên vỗ vỗ cái mông nhỏ, chu mỏ ra: "Thầy giáo nói đụng vào người khác thì cần phải nói xin lỗi trước."

Từ Dịch Phong cúi người xuống, khóe miệng khẽ cong lên: "Thật ngại, người bạn nhỏ. Mẹ của ngươi đâu?"

"A." Nhạc Nhạc bỗng dưng sợ hãi: "Mẹ…" Giọng nói mơ hồ đã mang theo tiếng nức nở.

Từ Dịch Phong trở nên bất đắc dĩ, phải, khóc vì đi lạc.

****

Mạnh Hạ vừa mới ra khỏi phòng rửa tay, không thấy bóng dáng của Nhạc Nhạc đâu, sau lưng nhất thời dâng lên một tầng mồ hôi lạnh. Trong lúc đó trước mắt nhất thời tối sầm, cô vô lực chống đỡ vách tường một hồi lâu mới tỉnh táo lại được.

Cổ họng của cô nghẹn ngào, cảm giác sợ hãi khi mất đi ai đó trong quá khứ làm cho cô như sắp ngưng thở.

Cô vội vàng hấp tấp chạy đến, nhìn thấy mấy cô gái đang bưng rượu và thức ăn liền xông tới kéo lấy một người trong đó, cô gái kia sợ hết hồn, mọi thứ trong tay đều đổ ào ào xuống đất: "Cô có thấy một bé gái không?"

"Tiểu thư, cô bình tĩnh một chút đã."

Mạnh Hạ sao có thể bình tĩnh lại được: "Nhạc Nhạc… Nhạc Nhạc…"

"Mẹ, con ở đây."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong theo tiếng gọi xoay người nhìn sang, trong nhất thời cả người liền đứng yên ở đó. Tiếng "Mẹ" của Nhạc Nhạc đã đem tức giận của hắn đẩy đến tận cùng của giới hạn.

Mạnh Hạ nhìn thấy Nhạc Nhạc đang hoảng loạn liền chạy tới ôm lấy cô bé: "Làm dao con có thể tùy tiện chạy loạn như vậy, bị lạc mất nếu mẹ không tìm được con thì làm sao đây?" Mắt cô đã đỏ lên, lời nói nghẹn lại còn có chút run run.

Nhạc Nhạc vuốt vuốt khóe mắt của Mạnh Hạ: "Mẹ, con sai rồi." Bé con nghiêng đầu chỉ về hướng Từ Dịch Phong: "Thúc thúc này đang giúp con tìm mẹ."

Mạnh Hạ hít hít mũi, lúc này mới chú ý tới người ở phía trước, bị ngược nắng, khuôn mặt của người đàn ông có chút mơ hồ, cô từ từ đứng lên.

Từ Dịch Phong gắt gao trừng mắt nhìn cô, vẻ phẫn nộ đó dường như muốn đem cô cắn nuốt sạch. Hắn từng bước từng bước đi đến trước mặt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Hạ khi thấy rõ mặt của hắn, đầu óc lập tức trở nên trống rỗng. "Mạnh Hạ…" Từ Dịch Phong từng chữ từng chữ gọi ra tên của cô, mạnh mẽ vung tay kéo lấy cánh tay của cô lại, như có một sự hủy diệt sắp xảy ra. Mạnh Hạ bị hắn dùng lực kéo nghiêng người một cái, theo quán tính muốn té ngã trên mặt đất.

"Mẹ…" Nhạc Nhạc kinh hô, nắm được tay của cô.

Từ Dịch Phong gắt gao nắm chặt tay lại, nỗ lực khống chế chính mình lúc này không được nổi giận: "Mạnh Hạ, cô lại dám gạt ta! Ta nói không nên gạt ta, nhưng cô hết lần này tới lần khác không nghe."

Hắn liếc qua Nhạc Nhạc, cô bé lúc này đã co rúm lại, sợ hãi nhìn vào vị thúc thúc này, không hiểu vì sao thúc thúc vừa nãy còn cười với mình mà

https://thuviensach.vn

bây giờ tự nhiên trở nên đáng sợ như vậy.

Mọi thứ hỗn loạn bỗng dưng đột nhiên ngưng đọng lại, Mạnh Hạ nhìn thấy khóe miệng của Từ Dịch Phong đóng đóng mở mở, lại phát hiện mình cái gì cũng nghe không được nữa.

Cô từ từ cúi đầu xuống, thấy Nhạc Nhạc nước mắt giàn giụa, vừa khóc vừa nói gì đó. Cô đưa tay lau qua khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: "Đừng khóc."

---

*YoungMin05: Mục Trạch thật là tốt với hai mẹ con :(..... lúc đi chơi thật vui ah.

Anh Phong cố gắng kiềm chế tức giận rồi nhưng vẫn còn kinh khủng như thế là sao? >o< Ta muốn anh Phong bị ngược thật là nhiều >_<~

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Căn Bệnh Không Thể Chữa Khỏi

Chương 10: Căn Bệnh Không Thể Chữa Khỏi

Ai cũng không ngờ tới, Nhạc Nhạc như một con ngựa nhỏ nổi điên, khi đó liền xông về phía Từ Dịch Phong: "Ta ghét ngươi, ngươi là người xấu." Hướng về phía Từ Dịch Phong thét chói tai một tiếng, trong phút chốc đã cúi đầu xuống hung hắn cắn vào tay của hắn.

Đứa bé này ngày thường lá gan rất nhỏ, cho dù bị những đứa trẻ khác khi dễ cũng sẽ không vì thế mà nổi đóa. Nhưng khi nhìn thấy Mạnh Hạ bị người ta khi dễ, bé con không chịu được, dùng hết sức liều mạng với Từ Dịch Phong.

Mục Trạch lúc đi ra liền chứng kiến cảnh tượng này, Nhạc Nhạc khóc hu hu, hàm răng nhỏ đang dùng hết sức gắt gao cắn Từ Dịch Phong, bàn tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc nắm chặt, sợ hắn đánh. Từ Dịch Phong mi tâm nhíu lại thật sâu nhưng vẫn cường thế lôi kéo cổ tay của Mạnh Hạ.

Vẻ mặt của Mạnh Hạ đầy hoảng hốt.

Ba người bọn họ tựa như một vòng tròn, liên tục dây dưa. Mục Trạch từ xa sải dài bước chân tiến đến, vội vàng đem Nhạc Nhạc ôm đi: "Dịch Phong, cậu buông tay!"

Nhạc Nhạc nhìn thấy Mục Trạch, nước mắt đã dần dần ngừng lại, nghẹn ngào nói: "Thúc thúc, hắn là người xấu."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhìn thấy Nhạc Nhạc núp ở trong ngực của Mục Trạch, tìm kiếm giúp đỡ từ một người không có liên quan chút nào, khóe miệng của hắn từ từ dâng lên một nét cười lạnh: "Buông tay?" Hắn lầm bầm lặp lại lời nói của Mục Trạch, phì cười thành tiếng, từ từ buông lỏng tay Mạnh Hạ ra.

Hai tròng mắt lạnh lùng liếc về phía Mục Trạch: "Trạch, hai chữ đó là tôi nên tặng cho cậu mới đúng." Dừng lại một chút, giọng nói mang theo cảnh cáo: "Từ Dịch Phong tôi từ trước đến nay sẽ không có từ "buông tay"… ngoại trừ là hủy diệt. Mạnh Hạ, đứa bé này bây giờ cô còn có gì để giải thích?"

Mạnh Hạ đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc, đón lấy lời nói của Từ Dịch Phong, thản nhiên nói ra: "Nhạc Nhạc là con gái của tôi, bất luận với kẻ nào cũng không có liên quan tới, nhất là anh."

"Không có liên quan?" Từ Dịch Phong hơi cong cánh môi mỏng lạnh một cái: "Cô xác định?"

Mạnh Hạ đứng lên thẳng tắp đối mặt với ánh mắt của hắn, ở trong đôi mắt đó đã nhìn thấy bóng mình. Cô chờ đợi quá lâu, trong mắt của hắn mới có mình, nhưng bây giờ không phải là những gì cô muốn. Cô miễn cưỡng cười một tiếng, bật thốt ra mấy chữ: "Không liên quan gì đến anh." [***]

"Luật sư Chu ngày mai sẽ liên lạc với cô." Từ Dịch Phong một chút thương thảo cũng không có, liền tuyên bố như vậy.

"Từ Dịch Phong, anh không có quyền." Trong ngực của Mạnh Hạ đột nhiên dâng lên một hồi buồn bực.

"Luật pháp sẽ dành lại quyền lợi cho tôi. Tôi lấy lại những thứ thuộc về mình thì có gì là không thể?"

https://thuviensach.vn

"Đồ đạc? Anh nói con bé?" Mạnh Hạ cảm thấy trong nháy mắt, tất cả sức lực đều bị rút cạn đi. Cô nhìn vào hắn, bừng tỉnh mà cười một tiếng: "Anh đã nói con bé như vậy, vì sao còn muốn có?"

"Bởi vì nó thuộc về tôi."

"Thuộc về anh?" Cô lẩm bẩm nói: "Anh chẳng lẽ đã quên mất, anh đã từng chính miệng nói ra là tôi phải phá thai sao?"

"Nếu như cô đã phá thai, hôm nay tôi cũng sẽ không ở đây tranh đoạt với cô. Mạnh Hạ, cô cũng hiểu mà."

Mạnh Hạ trong nhất thời không phản bác được, cô phẫn nộ cười một tiếng: "Anh có vị hôn thê xinh đẹp như vậy, các người về sau muốn có mấy đứa con đều có thể được, vì cái gì nhất định phải tranh đoạt với tôi?"

"Bởi vì con bé là của tôi." Từ Dịch Phong ngang nhiên nói thẳng.

"Của anh?" Mạnh Hạ giống như nghe được thứ gì đó đáng chê cười nhất: "Vậy anh biết nó sinh vào ngày nào à? Nó thích ăn cái gì? Thích chơi cái gì? Lúc nó ngã bệnh anh đang ở đâu?"

Từ Dịch Phong cười lạnh, giọng nói lạnh lùng hùng hổ dọa người: "Tôi vì cái gì mà không biết được, tin là cô hiểu rõ."

Cô hít sâu một hơi, sắc mặt bình tĩnh như nước: "Từ Dịch Phong." Từ khi trở lại, đây là lần đầu tiên cô gọi lên tên của hắn, nhưng lại khổ sở như thế: "Kỳ thật là anh thấy tôi sống được tốt hơn so với trong tưởng tượng của mình nên trong lòng anh cảm thấy không công bằng phải không?"

Từ Dịch Phong nhíu mày, chỉ nói một câu: "Đứa bé này tôi đã định rồi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhẹ hắng giọng một tiếng, vẻ kiên quyết trong mắt cũng không thay đổi, cô che giấu bi thương trong mắt rất tốt, chậm rãi nói ra: "Từ tiên sinh, lần này chỉ sợ là ngài phải thất vọng."

Nói xong, cô không có nhìn vẻ mặt của Từ Dịch Phong, liền xoay người kéo tay Mục Trạch đi về phía trước.

Đôi mắt của Từ Dịch Phong sáng quắc lên nhìn vào tay của Mạnh Hạ, giống như đầu sư tử nổi giận. Ba người càng lúc càng đi xa, Nhạc Nhạc nằm ở trên vai Mục Trạch, hướng mặt về phía hắn. Đôi mắt tròn linh hoạt thẳng tắp theo dõi hắn, trong mắt còn vương nước mắt trong suốt. Hắn yên lặng nắm tay thành quyền, trong lòng ở một nơi hẻo lánh đột nhiên dâng lên một dòng cảm xúc không biết tên.

****

Lên xe, Nhạc Nhạc núp ở trong ngực của Mạnh Hạ: "Mẹ, mẹ không vui sao?"

Mạnh Hạ xoa nhẹ cằm, chậm rãi thở ra một hơi: "Không có, mẹ chỉ là hôm nay chơi thật là vui nên mệt mỏi."

"Mẹ, mẹ gạt con, là thúc thúc kia khi dễ mẹ nên mẹ mới không vui."

"Thúc thúc không có khi dễ mẹ." Mạnh Hạ không muốn tâm lý của con gái bị ám ảnh, liền cười cười: "Cậu thiếu hắn rất nhiều, rất nhiều tiền. Hắn không tìm được cậu nên tới tìm mẹ. Cho nên thúc thúc vừa rồi cầm lấy tay mẹ là sợ mẹ chạy mất, không chịu trả tiền." [Cậu là anh trai của Mạnh Hạ.]

Nhạc Nhạc nhếch miệng lên, cái hiểu cái không: "Mẹ, chờ con lớn, con đi làm kiếm tiền rồi thay cậu trả nợ cho hắn."

https://thuviensach.vn

Trong ngực Mạnh Hạ tuôn ra từng đợt từng đợt nhức mỏi, trái tim còn bị lời nói của Nhạc Nhạc làm đau.

Nếu như Nhạc Nhạc bị… cô không dám nghĩ tới, sắc mặt trắng bệch một mảnh.

"Yên tâm." Mục Trạch thật giống như hiểu rõ được suy nghĩ của cô, liền trấn an: "Dịch Phong dù có dây dưa thế nào cũng phải bận tâm đến danh dự của Từ gia, huống chi…" Lời nói của anh thoáng dừng lại, có chút không đành lòng: "Từ gia và Kiều gia có dự định đám hỏi từ lâu. Không để cho có việc gì làm thay đổi đâu!" Những chữ anh nói cuối cùng rất kiên quyết.

Mạnh Hạ nghe anh nói vậy, trong chớp mắt trở nên yên lặng, ánh mắt khẽ rời đi. Xe chậm rãi chạy đi, cô bình tình nhìn qua ngoài cửa sổ, phong cảnh đã thay đổi nhiều. Năm năm trước nếu cô biết được sẽ có ngày hôm nay, sợ là đã sớm không nén được tức giận. Cuộc sống không ngừng đi về phía trước, tất cả đã qua cuối cùng cũng trở thành quá khứ. Hôm nay, Từ Dịch Phong và cô, giống như trời và đất, hai đường thẳng song song không cách nào tiếp xúc được. Cô giương cao cánh môi quẹt ra một nụ cười thanh cạn.

Mục Trạch từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy nét mặt thoáng cười kia, thất thần một lát.

Một hồi lâu sau, cô lẩm bẩm nói ra: "Cũng tốt."

****

Buổi tối hôm đó, Mạnh Hạ lại mất ngủ. Cô đã mơ thấy một cơn mơ rất dài, rất dài, mọi thứ xen kẽ như một bộ phim câm, hình ảnh trắng đen lẫn lộn.

https://thuviensach.vn

Trong đêm mê hoặc, không gian hắc ám, một đôi nam nữ quấn lấy nhau. Giấc mơ giống như thật, đầu của cô đau nhức, hai tay níu chặt ga giường, cả người kinh sợ đổ đầy mồ hôi. Nước mắt theo gương mặt từ từ lan ra, cô cho là mình đã đủ kiên cường rồi nhưng vẫn không tự lừa dối được. Khoác lấy áo khoác lặng lẽ đi ra phòng khách tối đen, đôi mắt mở to lẳng lặng ngồi ở đó, không hề nhúc nhích.

.

.

.

Lúc Tiêu Ất mở đèn lên, ngọn đèn màu vàng sáng choang trong nhất thời không để cho cô thích ứng, cô khẽ nheo nửa con mắt lại.

"Như thế nào còn chưa ngủ?"

"Còn cậu?"

Tiêu Ất hiển nhiên có chút thờ ơ, cô ấy không trả lời cô, ngồi vào bên cạnh. Nhìn thấy trên bàn trà có một ly nước nóng còn bốc hơi, bên cạnh để viên thuốc quen thuộc, cô ấy khẽ thở dài: "Lại mất ngủ? Bác sỹ không phải là đã dặn dò cậu đừng uống thuốc này nữa sao, uống nhiều đối với thân thể không tốt."

Mạnh Hạ nhún nhún vai, ánh mắt đã hơi tối xuống, không quan tâm lắm: "Thân thể có đổ nát cũng không thể thua mấy viên thuốc này."

"Tiểu Hạ?" Ất Ất hét lớn.

Mạnh Hạ bưng ly nước lên, vén đẩy một viên thuốc đưa vào trong miệng, không biết có phải là lý do tâm lý hay không mà cô cảm thấy thuốc lần này khó nuốt vô cùng.

https://thuviensach.vn

Uống nước quá mạnh, trong nháy mắt bị sặc đến ho khan, nước mắt nhịn không được mà chầm chậm dâng lên. Cô khom người ho khan một hồi lâu, âm thanh khàn khàn, vẻ chua xót khiến lòng người mỏi nhừ. Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào Tiêu Ất, từ từ nhắm mắt lại: "Ất Ất, nơi này đã không nghe được nữa."

Giống như khóc, mà lại giống như cười, bàn tay của cô run run chỉ vào tai phải của mình.

Tiêu Ất cắn môi: "Ngày mai để Mục Trạch dẫn cậu đi gặp bác sỹ, tớ không tin. Tiểu Hạ, trong nước không chữa được thì chúng ta ra nước ngoài."

Mạnh Hạ lắc đầu, nghẹn ngào: "Trị không hết, Ất Ất." Cô cũng đã sớm từ bỏ.

Hai người ôm nhau khóc thất thanh, giống như năm đó, Tiêu Ất tìm được Mạnh Hạ trong một khu chợ đêm, hai người đã ôm nhau khóc một hồi rất lâu.

"Đêm hôm khuya khoắt khóc cái gì?" Một giọng nam lưu manh đột nhiên vang lên, Tiêu Giáp đang lê dép đến: "Ai khi dễ Tiểu Hạ của chúng ta, Tiểu Giáp ca sẽ thay em trút giận."

"Tiêu Giáp, nơi này không có chuyện của anh, anh cần làm gì thì đi làm cái đó đi." Tiêu Ất liên tục khắc khẩu với Tiêu Giáp, vị ca ca này của cô từ nhỏ cũng chỉ biết đánh nhau ẩu đả, vì thế mà Tiêu cha tức giận mà đoạn tuyệt quan hệ cha con với hắn từ lâu.

"Có phải là vì cái gì Từ kia hay không?" Tiêu Giáp vỗ đầu một cái: "Đúng rồi, Từ Dịch Phong?"

"Cút!" Tiêu Ất quát.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Hạ, ca nhất định sẽ thay em trút giận."

Mạnh hạ quay mặt qua, rất nhanh lau khô đôi mắt đã đẫm lệ: "Không có việc gì."

Tiêu Giáp hừ một tiếng: "Tiểu Hạ, anh trở về đây tất nhiên là để che chở cho em. Với lại…" Tiêu Giáp gãi gãi mái tóc rối bời: "Tiêu ca, anh ấy vẫn luôn quan tâm đến em, chẳng qua là cuộc sống của anh ấy tự mình trôi qua cũng không tốt."

Mạnh Hạ cả người co lại ở trong ghế sô pha, cô nghĩ tới ngày Mạnh Tiêu sẽ trở lại, cha của cô được ra khỏi tù, vậy thì cả nhà bọn họ có thể đoàn tụ.

[***]: Bóng hình Mạnh Hạ trong mắt của Dịch Phong, chỉ nói về nghĩa đen. Con ngươi của Dịch Phong phản ánh hình dáng của Mạnh Hạ. Thời gian trước khi cô theo đuổi hắn, hắn không thèm nhìn cô nhiều một chút. Bây giờ lại nhìn quá lâu, dù là chán ghét.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Một Nhà

Chương 11: Người Một Nhà

Hôm nay công việc của Mạnh Hạ kết thúc trễ, lúc tan việc đã hơn 10 giờ. Cô trở về phòng thay quần áo, lúc thay y phục xong đi ra, điện thoại di động đúng lúc vang lên.

Mạnh Hạ nhìn thấy một dãy số, khóe miệng bất đắc dĩ nhẹ mở, người nhân viên của công ty Thiên Sứ kia thật sự quá kiên trì.

"Alo…"

"Mạnh tiểu thư, thật ngại, đã trễ thế này còn quấy rầy cô. Cô có thể suy nghĩ một chút hay không? Tôi cảm thấy được cả nhà các người thật sự rất thích hợp."

Người một nhà? Đầu ngón tay của Mạnh Hạ chợt lạnh, tùy ý vén lọn tóc ở bên tai: "Chúng tôi không phải là người một nhà."

Bên kia trong chốc lát im lặng nhưng vẫn kiên trì thuyết phục như cũ.

Cả người Mạnh Hạ có chút mệt mỏi dán lên vách tường lạnh băng, ngăn lại bằng cách cười tự giễu: "Thực xin lỗi, tôi không thể tham gia." Cô dừng lại một chút rồi nói thêm: "Nếu như có ngày gia đình của tôi hoàn chỉnh, tôi sẽ tham gia hoạt động của các người."

https://thuviensach.vn

Cô ưng thuận cái hứa hẹn này, chỉ không biết là khi nào mới có thể thực hiện được.

Cầm điện thoại, lúc xoay người, cô không ngờ ở phía sau không biết từ bao giờ đã có một người đang đứng ở đấy. Đèn tường mờ ảo, hắn yên lặng đứng ở đằng kia không biết đã bao lâu.

Mạnh Hạ rất nhanh cúi đầu xuống, muốn đến thang máy phải đi ngang qua hắn. Cô bước đi hơi nặng nề.

Từ Dịch Phong không nhúc nhích, đợi đến khi Mạnh Hạ đi đến bên cạnh, cánh tay dài trong phút chốc vươn ra, Mạnh Hạ cũng không có bất ngờ la hét.

Hắn nhẹ nhàng linh hoạt kéo một cái, thuận thế đi vào gian phòng ở ngay đó.

Trong không gian tăm tối, Mạnh Hạ lờ mờ cảm giác một tầm mắt lạnh như băng đang khóa chặt mình.

"Người một nhà?" Hắn lạnh lùng chất vấn.

Mạnh Hạ không cần nhìn cũng biết hắn đang nổi giận đến đỉnh điểm. Nhưng cô không hiểu được, rõ ràng cô đã không dây dưa đến hắn nữa, cô đã buông xuống, vậy nhưng vì sao hắn lại không buông tha cho cô?

Cô ở trước mặt hắn vẫn cúi đầu xuống như cũ, vẫn không phản ứng một chút nào, sau khi gặp lại, cô đối với hắn vĩnh viễn sẽ như vậy. Từ Dịch Phong chống hai tay lên, đem cô nhốt vào trong đó: "Mạnh Hạ, cô muốn mang theo con của tôi để trở thành người một nhà với ai?"

Mạnh Hạ ung dung nói: "Ai ư? Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết rõ người đó không phải là ngài. Từ Dịch phong, ngài trông nom nhiều việc quá."

https://thuviensach.vn

Hàm răng của Từ Dịch Phong khanh khách rung gđộng: "Cô giấu giếm con của tôi, Mạnh Hạ, món nợ này cô muốn tôi tính phải không?"

"Ngài muốn tính thế nào? Hay là cũng bắt tôi giam vào trong ngục?" Mạnh Hạ cười khúc khích, trong lòng từng nhát, từng nhát dao cứa vào cảm thấy được đau đớn.

"Bắt đầu từ đêm nay, cô bị sa thải."

Mạnh Hạ sít sao nắm chặt bàn tay, tức giận nói ra: "Ngài dựa vào cái gì?"

"Hoa Áo không cần một nhạc công vô hồn."

Hắn Từ Dịch Phong nếu là muốn gây phiền toái cho người khác mà còn cần lý do sao? Mạnh Hạ cười nhạo một tiiếng, ánh mắt khẽ thấm ướt: "Từ tiên sinh, như ngài mong muốn, tôi không làm nữa. Chẳng qua có món đồ này trước khi rời đi, tôi muốn trả lại cho ngài…"

Trong đen sẫm, Mạnh Hạ không biết lấy khí lực ở đâu ra, với tay cầm lấy cái hộp ở bên cạnh, đập mạnh lên người của Từ Dịch Phong: "Từ Dịch Phong, tôi chưa từng nợ anh cái gì. Cha tôi không làm tròn trách nhiệm nên đã bị trừng phạt, nhà chúng tôi đều hiểu. Nhưng anh hùng hổ dọa người, có một câu nói rất hay, để cho người khác một con đường sống cũng chính là để lại vốn sống cho mình. Lời này, tôi đã muốn tặng anh từ lâu."

Dùng sức lớn đến mức cổ tay của cô cũng thấy đau. Tâm tình hậm hực của Mạnh Hạ đột nhiên nhẹ nhàng vui vẻ vô cùng.

Từ Dịch Phong có như thế nào cũng không ngờ tới Mạnh Hạ sẽ hành động như vậy.

.

https://thuviensach.vn

.

.

Mạnh Hạ vừa ra khỏi phòng liền chứng kiến Mục Trạch thần sắc có chút bối rồi, vội vã đi về phía cô: "Tiểu Hạ…"

"Không có chuyện gì. Em đánh một con gián." Mạnh Hạ khẽ cười một tiếng.

Mục Trạch sững sờ, rồi lập tức bất đắc dĩ nghiêng mặt nhìn cô.

"Mục Trạch, ngày mai em không tới đây làm nữa." Mạnh Hạ cúi thấp đầu, những sợi tóc dưới ánh đèn hiện ra màu vàng sáng, cô chỉ chỉ vào lỗ tai của mình: "Em nghĩ mình không thích hợp với đánh đàn."

Cả người Mục Trạch trong nháy mắt đã ảm đạm xuống.

Mạnh Hạ không nói thêm gì nữa, bước từng bước ra.

Vừa mới chuyển động, bàn tay đã bị nắm lại. Cô hơi nhíu mày, kể từ năm ấy, cô cũng có chút kháng cự việc tiếp xúc với đàn ông. Theo bản năng cô muốn rút tay về, Mục Trạch lại giữ chặt không nới lỏng ra chút nào.

"Tiểu Hạ, anh có thể…"

"Thang máy đến rồi." Cửa vừa mở ra, có hai người phụ nữ dáng vẻ trang nhã xuất hiện trước mặt cô, không ai ngờ rằng sẽ gặp phải một tình huống như vậy, trong lúc nhất thời vẻ mặt của mọi người đều cứng ngắc lại.

Một người phụ nữ gọi: "Trạch!" Đôi mắt sắc bén kia bỗng dưng nhìn về phía Mạnh Hạ. Cô vội vàng rút tay về, thấy được người ở bên trong, sắc mặt của cô trong tích tắc đã tái nhợt đi.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ và Mục Trạch có chân mày rất giống nhau, lúc bà ấy nhìn thấy Mạnh Hạ, trong mắt dò xét nghiên cứu làm cho Mạnh Hạ như có mũi dao ở trong người. Khi cô nhìn thấy người phụ nữ còn lại, trong lòng không khỏi thở dài.

Trời cao thật đúng là ưu đãi cho bà ấy, cũng đã năm năm trôi qua, thời gian giống như không để lại một chút dấu vết gì trên người của bà ấy. Cô nhớ tới, ngày cuối cùng khi cùng mẹ rời đi, Mạnh mẹ trong một đêm mà trở nên già nua làm cho lòng người mỏi nhừ. Cô cúi đầu thật thấp xuống, trong lòng nặng nề khó chịu.

"Mẹ, bá mẫu." Mục Trạch trầm thấp chào hỏi.

Mục mẹ nhàn nhạt gật đầu, hướng vào Từ mẹ nói ra: "Chúng ta đi xuống trước, Huệ Lan chắc là đang chờ ở dưới lầu." Nói xong, bà oán hận trừng mắt nhìn Mục Trạch một cái.

Mạnh Hạ nhìn cửa thang máy dần dần khép lại, trong lòng cảm giá phức tạp vô cùng. Cô đứng lặng ở đó, Mục Trạch ở bên cạnh cô.

Một hồi lâu sau, cô quay đầu cười với Mục Trạch: "Từ phu nhân vẫn giống như trước đây." Mọi người hầu như không có thay đổi, cô lại như đã thoát thai hoán cốt.

"Làm sao mà không thay đổi được? Chỉ là em không thèm để ý nên sẽ không phát hiện ra."

Mạnh Hạ gật gật đầu. Đúng vậy, cô đã sớm không còn sức để đi để ý những người đó, và cả những chuyện kia.

****

Mạnh Hạ nói cho Ất Ất biết công việc ở khách sạn cô sẽ không làm nữa. Tiêu Ất nhàn nhạt ừ một tiếng: "Cũng tốt, về sau chúng ta có thể trông

https://thuviensach.vn

coi tiệm này tốt hơn."

"Đúng vậy, nơi thanh nhã đã sớm không thích hợp với tớ nữa." Mạnh Hạ cười hơi mệt mỏi.

"Dì Vương kế bên hỏi cậu tuần này có thời gian không?" Tiêu Ất liếc cô một cái.

Mạnh Hạ ngẩn ra, nhếch miệng cười, trong miệng nghèn nghẹn: "Lát nữa tớ sẽ trả lời dì ấy."

"Tiểu Hạ, kỳ thật cậu không cần phải miễn cưỡng chính mình."

"Không có." Mạnh Hạ bật cười nhưng không mấy vui vẻ: "Tớ cũng muốn tìm người góp gạo thổi cơm chung, thật tốt sống qua ngày…" Cô hít vào một hơi: "Nếu như đối phương không chê bai tớ."

Tiêu Ất nghe không nổi nữa: "Còn có mười phút nữa là đến giờ, cậu nhanh đi đón Nhạc Nhạc đi."

Lúc Mạnh Hạ chạy chiếc xe đạp đến nhà trẻ, dọc đường đi đều có người lớn và trẻ nhỏ. Cô và bọn họ đều giống nhau, cuộc sống cùng trải qua với củi gạo dầu muối.

Dọc theo đường đi cũng hặp được nhiều người đến đón con trong lớp của Nhạc Nhạc. Cô mỉm cười chào hỏi từng người xong thì cô bế ngồi cùng bàn với Nhạc Nhạc đã nói: "Dì ơi, Mạnh Vô Ưu buổi trưa đã về rồi."

Trong lòng Mạnh Hạ đột nhiên có một suy nghĩ không hay, lập tức chạy tới lớp học.

Lúc này ở trong lớp vẫn còn mấy vị phụ huynh đang cùng đứng với thầy giáo, Mạnh Hạ chạy nhanh tới, mọi người ở xung quanh đều sợ hết hồn: "Thầy Trương… Nhạc Nhạc nhà tôi đâu?"

https://thuviensach.vn

Thầy Trương sững sờ rồi cười: "Mạnh Vô Ưu được ba ba của em ấy đón rồi."

"Ba ba?" Mạnh Hạ lẩm bẩm nói, trái tim thót lên đau đớn, cô hít một hơi: "Thầy Trương, Nhạc Nhạc là đứa bé trong một gia đình đơn thân."

Thầy giáo cũng không nghĩ tới, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vào cô, nghe Mạnh hạ vừa nói như vậy, lập tức có chút bối rối, vội vàng giải thích: "Mẹ Nhạc Nhạc, ba ba Nhạc Nhạc để lại cho cô một tin nhắn. Cô xem một chút xem, các người… liên lạc một chút."

Mạnh Hạ thoáng chần chờ, đưa tay run run nhận lấy mảnh giấy kia, trên mặt chỉ có một số điện thoại. Cô hít sâu một hơi, trong lòng từng chút từng chút bình tĩnh trở lại, Từ Dịch Phong, chuyện mà hắn muốn làm cho tới bây giờ cũng sẽ không cân nhắc qua cảm thụ của người khác. Trong nháy mắt cô vô lực không nói nên lời: "Thầy Trương, thật ngài, để cho thầy thêm phiền toái."

Mạnh Hạ nắm chặt tờ giấy kia, hoảng hốt chạy ra ngoài, cảm thấy không biết phải nghe theo ai.

Thầy Trương nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy, trong lòng cũng băn khoăn, nghĩ đến người đàn ông đã đến vào buổi trưa kia, một người đàn ông xuất sắc như vậy vừa nhìn cũng biết thân phận không bình thường.

.

.

.

Cô sững sờ đi về nhà, Ân Ân kêu lên một tiếng: "Nha đầu Nhạc Nhạc đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nuốt xuống một cái: "Bị Từ Dịch Phong đón đi."

Sắc mặt của Tiêu Ất thoáng trầm xuống, cô ấy lập tức đứng lên: "Đi, đi đón Nhạc Nhạc."

Mạnh Hạ đứng lặng ở đó, không nhúc nhích, Tiêu Ất lay lay cánh tay của cô, khóe miệng của Mạnh Hạ nhẹ nói ra: "Ất Ất, cậu nói xem kiếp trước có phải là tớ thiếu nợ hắn hay không." Cô cười cười mờ mịt, chua xót: "Hắn… có phải nhất định phải phá hủy tớ mới cam tâm."

Trong mắt Ất Ất nóng lên, quay mặt đi, khóe mắt đã dâng lệ, lông mi run lên, hai hàng nước mắt thuận thế rơi xuống. Từ Dịch Phong, ngươi chẳng lẽ thật sự muốn đem cậu ấy phá hủy một lần nữa thì mới vừa lòng sao? Cô ấy nhìn thấy mảnh giấy trong tay Mạnh Hạ, cầm lấy tay của cô lấy ra mảnh giấy đã bị bóp nhăn nhúm.

Tiêu Ất lấy điện thoại run rẩy bấm số, thật nhiều lần vì đều bấm nhầm, lúc điện thoại chuẩn bị kết nối được, Mạnh Hạ thản nhiên nói ra: "Để tớ."

Cô đều đều thở ra một hơi, ánh mắt nhẹ nhàng, từng chữ từng chữ nói ra: "Từ Dịch Phong, anh đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thêm Một Lần Phá Hủy

-

Chương 12: Thêm Một Lần Phá Hủy

Từ Dịch Phong đưa lưng về phía bức tường thủy tinh rộng rãi, cầm điện thoại ở trong tay, vẫn duy trì lấy tư thế ngồi yên lặng trên ghế sô pha, vẻ mặt không rõ hỉ nộ.

Tôn thư ký vốn luôn cẩn thận tỉ mỉ, vô thức lặng lẽ đánh giá tình hình này vài bận, quay đầu lại cầm lấy cái đĩa đựng bánh dễ thương tiếp tục dụ dỗ Nhạc Nhạc. Cô bé ngồi yên ở đó, con mắt như có như không quét qua những thứ bánh có hình thú nhỏ bé kia.

"Cảm ơn dì, nhưng mà mẹ đã dặn không thể tùy tiện ăn đồ của người khác." Bé con lắc lắc cái đầu nhỏ, nói xong, cái lưỡi không nghe lời liếm liếm khóe miệng, trẻ con đơn thuần đáng yêu. Những thứ bánh hình thú nhỏ kia thật sự quá dễ nhìn, bé con cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy, nói chi là được nếm thử.

Từ Dịch Phong nghe được câu nói mềm mại, hai đầu chân mày vô thức nhu hòa xuống. Quả thật, Mạnh Hạ đã dạy dỗ đứa bé này rất tốt. Đối với đứa bé này, hắn chẳng qua là cảm thấy vừa ý của mình và muốn có được, chứ thật ra với trẻ con cho đến bây giờ hắn vẫn bài xích vô cùng.

Đứng dậy đi tới, Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, một đôi tay nhỏ bé đặt ở trên đầu gối, lưng ngồi thẳng tắp. Đôi mắt thẳng tắp theo dõi hắn, đôi mắt

https://thuviensach.vn

kia, cùng với Mạnh Hạ quá là giống nhau, khi nhìn vào người khác ánh mắt luôn nhẹ nhàng, ôn nhu như muốn nghe thấy lời nói.

"Tôn thư ký, cô đi ra ngoài trước đi."

Tôn thư ký buông thức ăn ở trong tay ra, gật gật đầu.

Trong phòng làm việc xa hoa, chỉ còn lại một lớn một nhỏ nhìn nhau. [=)) Thiệt dễ thương nha ^0^]

"Thúc thúc, thúc nói dẫn con đi gặp ba ba mà?" Nhạc Nhạc từ trên ghế salon trượt xuống, đứng ở bên chân hắn. Đứa nhỏ này ngoại trừ khuôn mặt hơi mượt mà chút ít, thật ra là rất gầy, vóc dáng cũng bình thường.

Khóe miệng Từ Dịch Phong nhẹ nhàng cười một tiếng: "Sinh nhật của Nhạc Nhạc sắp đến rồi phải không?"

Nhạc Nhạc nghiêng đầu lại: "Thúc lúc làm sao biết được?"

Từ Dịch Phong ngồi ở trên ghế salon chỉ cười chứ không nói, một tay vỗ vỗ vào vị trí ở bên cạnh. Nhạc Nhạc yên lặng đến ngồi. Hắn cầm lấy một miếng bánh, đưa tới bên miệng của Nhạc Nhạc, động tác ôn nhu từ lúc nào không hay biết.

"Ăn đi, thúc thúc sẽ nói cho ngươi biết."

Nhạc Nhạc chần chừ suy tư một chút, trong mắt có hơi sợ hãi: "Thúc thúc có phải muốn bắt cóc con hay không?" Nói xong, bé con lùi mạnh về phía sau: "Thúc thúc, mẹ con hiện tại rất nghèo, cậu nợ tiền của thúc, chờ con trưởng thành sẽ trả lại cho thúc." Nói xong, tiểu nha đầu liền mếu máo khóc lên.

Bé con hiện tại bắt đầu thực sự sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong ngay lập tức đau đầu, bánh ở trong tay bị hắn bóp biến dạng, Nhạc Nhạc òa khóc một hồi lâu vẫn không thấy Từ Dịch Phong đến dỗ mình, quả thực vừa rồi là có phần diễn trò nhưng lúc này đã thật sự thương tâm.

Thiếu tiền của hắn?

Từ Dịch Phong cười lạnh.

"Được rồi, đừng khóc."

Nhạc Nhạc mở nửa mắt, lặng lẽ đáng giá, Tiêu Ất ở trước mặt cô bé thường thường lẩm bẩm: "Tự nhiên ân cần một cách vô lý, không phải cướp thì cũng là trộm." Tiêu Ất đã giải thích cho cô bé nghe, mặc dù không hiểu rõ nhưng cũng lờ mờ biết là chuyện không tốt.

Từ Dịch Phong nói là đưa cô bé tới gặp ba ba, lại cho bé con ăn bánh ngon. Bé con này tâm tư vốn nhạy cảm hơn so với những đứa trẻ cùng lứa, lúc này đã lo sợ.

"Thúc thúc đưa con về được hay không? Con không cần gặp ba ba."

Từ Dịch Phong dừng ngón tay lại, khóe miệng vừa động thì điện thoại bỗng dưng vang lên, dừng lại một chút, hắn như hiểu ra mà cong khóe miệng lên.

****

Mạnh Hạ đứng ở trước quầy tiếp tân, toàn thân lộ ra một vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Tôi muốn gặp Từ Dịch Phong."

"Thật ngại, không có hẹn trước thì ngài không thể đi lên." Nhân viên ở quầy tiếp tân trả lời một cách máy móc.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ lạnh lùng mở miệng: "Nhà của Từ Dịch Phong bị cháy, Từ phu nhân bị kinh hãi bây giờ phải đang ở bệnh viện, sai tôi tới đây thông báo cho hắn." Tha thứ cho cô ăn nói bừa bãi, cô chỉ là muốn gặp con gái mà thôi. [Mình thật thích sự lạnh lùng của Tiểu Hạ^^]

Cô nhân viên nhất thời không biết nói gì, khóe miệng có chút vặn vẹo khó xử, đánh giá Mạnh Hạ là một cô gái rất thanh tú, mặc dù ăn mặc bình thường nhưng mơ hồ vẫn toát lên khí chất tức giận làm cho người ta không thể bỏ qua.

"Chờ một chút." Cô nhân viên nhíu mày cầm lấy điện thoại gọi đến cấp trên.

Mạnh Hạ đứng ở bên cạnh, mấy năm trước, cô liên tục kỳ vọng sẽ có một ngày cô có thể ôm cánh tay của Từ Dịch Phong, cùng hắn đi vào công ty, nghe hắn dặn dò công nhân viên của mình gọi cô là "Từ phu nhân". Giấc mộng này cô đã có từ rất lâu, rất lâu về trước, cho đến một ngày anh trai của cô là Mạnh Tiêu hung hăng tát cô một cái: "Từ Dịch Phong hắn cho tới bây giờ còn chưa từng thích em, hắn căn bản cũng không muốn kết hôn với em."

Sau đó, Mạnh gia hoàn toàn suy vong, cô vỡ mộng và cũng bừng tỉnh.

"Cộp cộp…" Tiếng giày cao gót từng tiếng từng tiếng truyền đến… trong chớp mắt cô đã tràn đầy mệt mỏi. Hôm nay đứng ở chỗ này cô không còn nghĩ vậy nữa, những thứ kia quá xa xôi và quá xa xỉ.

"Mạnh tiểu thư, mời đi bên này."

Mạnh Hạ hít vào một hơi, ánh mắt vô hồn đi theo Tôn thư ký.

Tôn thư ký nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, sau đó mở ra, tạo tư thế mời Mạnh Hạ đi vào. Mạnh Hạ lẳng lặng đi tới, sau đó Tôn thư ký đóng cửa lại

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong vẫn đưa lưng về phía cô như cũ, hầu như mỗi một lần hắn cũng đều cho cô thấy một bóng lưng rét lạnh.

Cô động đậy khóe môi: "Nhạc Nhạc đâu?"

Từ Dịch Phong không có nhìn cô, ngón tay thon dài khẽ gõ lên mặt bàn có tiết tấu, qua một hồi lâu, giọng nói trong lạnh như băng cất lên: "Mạnh Hạ, tôi đưa con gái của tôi đi thì có gì mà không được?"

Mạnh Hạ nhìn khóe môi của hắn mấp máy, đôi môi mỏng ấy đã mím thành một đường thẳng, trong giọng nói có một khí thế bức người.

"Nhạc Nhạc họ Mạnh." Mạnh Hạ trong lòng đã sớm lạnh đi, có một số việc suốt đời này cô cũng sẽ không nói cho hắn biết.

"Hả? Phải không?" Từ Dịch Phong lúc trắng lúc xanh quay mặt lại.

"Con bé ở đâu?"

Từ Dịch Phong khẽ cười một tiếng: "Muốn Nhạc Nhạc? Nhưng cô có nghĩ tới mình dựa vào cái gì mà muốn giành con với tôi?"

Mạnh Hạ đột nhiên hướng về phía hắn cười lên một tiếng, đường môi cong cong, Từ Dịch Phong bỗng dưng bị nụ cười này làm cho giật mình. Cô nhún nhún vai, ánh mắt nhìn về phía vách tường sáng sủa. Đúng vậy, cái áo khoác màu xám tro này cô đã mặc bốn năm, quần jean cũng phai màu trắng bệch, đôi giày rẻ tiền căn bản không ngăn cách được cái lạnh của mặt sàn dưới chân. Nhưng mà sống lưng của cô vẫn thẳng tắp như cũ, cũng có lẽ bởi vì hiện tại cô rất nghèo, mấy năm qua cô cũng chỉ biết cố gắng, cuộc sống đã dạy cho cô rằng dù có cực khổ hơn nữa cũng không thể dễ dàng chịu thua.

Đối với Từ Dịch Phong cũng vậy, cô chưa bao giờ nợ hắn cái gì.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, khóe miệng co quắp quẹt ra một nụ cười khổ, đã từng đoạn tuyệt sạch sẽ với hắn, vậy mà cho tới bây giờ lại không ngừng dây dưa.

"Từ tiên sinh, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, Nhạc Nhạc không phải là con của ngài. Ngài nếu như không tin, bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, ngài có thể đi làm giám định ADN."

Từ Dịch Phong nheo nhéo mắt lại, đi đến bên cạnh cô, đối diện trực tiếp với ánh mắt của cô: "Mạnh Hạ, không cần phải thử lừa gạt tôi một lần nữa."

Trong nội tâm của Mạnh Hạ cảm thấy buồn cười, ai có thể lừa được Từ Dịch Phong anh: "Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh ngài đi làm xét nghiệm, nhưng mà trước đó, Từ tiên sinh, ngài có thể cho tôi đưa con gái về nhà hay không?" Mạnh Hạ khách khí nói ra.

Không nghĩ sẽ gặp được Nhạc Nhạc nhưng Từ Dịch Phong lại lạnh lùng cự tuyệt.

Nhạc Nhạc là một mầm non trong tận xương tụy của cô, chỉ cần đụng nhẹ vào là cô sẽ kinh động. Mạnh Hạ đột nhiên liều lĩnh gào thét lên: "Vì cái gì? Tôi đã nói rõ ràng, con bé không phải là con gái của anh?"

"Vì cái gì?" Từ Dịch Phong lẩm bẩm nói: "Từ cái ngày bỏ thuốc tôi trở đi, Mạnh Hạ, làm sai thì chính mình phải chịu lấy."

Mạnh Hạ giật mình ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt hắc bạch phân minh tràn đầy vẻ không thể tin được. Ký ức của năm năm trước nhất thời bị xé toạc ra, trong ngực như bị thứ gì đó nặng nề đập phá, buồn bực đau nhức, toàn thân đều ê ẩm, viền mắt đỏ bừng. Cô khẽ mở to đôi mắt: "Tôi chưa từng cho anh uống thuốc."

https://thuviensach.vn

Năm năm trước, cô đã muốn giải thích với hắn ngay, nhưng mà hắn lại không cho cô một tia cơ hội nào.

Đêm hôm đó, hắn hận cô, tùy ý phát tiết bất mãn, cô đau đến mức cả người đã cuộn lên.

Về sau, khi Mạnh Hạ bỏ đi, cô cảm thấy, cảm thấy câu giải thích này vĩnh viễn sẽ không nói ra lần nữa. Cho dù là có một ngày, cô đối với hắn nói ra thì hắn có tin hay không? Sẽ không!

Quả nhiên đúng như vậy, Từ Dịch Phong phát ra một tiếng cười khinh miệt: "Ly nước kia là cô đưa cho tôi."

Mạnh Hạ lắc lắc đầu, cũng không muốn nói thêm gì nữa, chuyện cũ năm xưa bây giờ lại lôi ra nói thì có ý nghĩa gì. Cô đã sớm bị đả kích của Từ Dịch Phong mà chết lặng.

"Từ tiên sinh, mặc dù tôi chưa có học xong đại học nhưng cũng hiểu được luật pháp. Ngài bắt giữ con gái của tôi phi pháp, tôi nghĩ một khi truyền thông biết được thì hình tượng của ngài cũng không tốt." Mạnh Hạ không có gì để căn cứ vào nhưng hắn là nhân vật của công chúng, chắc là cũng có kiêng kỵ.

"Truyền thông? Tôi lại muốn nhìn một chút xem ai dám báo?" Hắn nói năng khí phách, hỏi ngược lại.

Mạnh Hạ trong lòng nghèn nghẹn, đúng vậy, đây là gai cấp khác biệt. Cô sớm đã biết hắn và cô lúc này đã sớm có một cái hào rộng sâu tận xương tủy, cả đời cũng không thể vượt qua.

Từ Dịch Phong nhìn thấy ánh mắt của cô trong tích tắc ảm đạm xuống, cô muốn mở miệng nhưng cuối cùng lại bị chặn lại ở đôi môi. Trong ánh mắt của hắn vướng vào rất nhiều cảm giác, một tình yêu đơn độc không

https://thuviensach.vn

giấu giếm của ngày xưa, cái loại ánh mắt đó làm cho hắn không giải thích được liền phiền loạn vô cùng.

Mạnh Hạ cúi đầu xuống, giọng nói run run: "Từ tiên sinh, sau khi ngài làm xong xét nghiệm thì thông báo cho tôi sớm một chút, mấy ngày này phiền ngài chăm sóc con gái của tôi. Buổi tối ngủ đứa nhỏ này sợ tối, trong phòng hãy để lại một chiếc đèn, với lại con bé dị ứng với tôm…" Trong lúc nhất thời cô cũng không biết phải nói thêm gì, dặn dò đắt quãng một chút rồi bỗng nhiên xoay người.

Nước mắt theo gương mặt lặng lẽ rơi, chỉ là hắn không kịp nhìn thấy mà thôi.

---

*YoungMin05: Oaaa :((thương Tiểu Hạ quá..... T_____T

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Gửi Tạm Tiểu Vô Ưu

Chương 13: Gửi Tạm Tiểu Vô Ưu

Tiêu Ất đã đóng cửa tiệm sớm hơn bình thường, vội vã chạy về nhà nhưng lại không ngừng lo lắng. Cô hối hận, vừa rồi không nên đồng ý với Tiểu Hạ, để cho cô ấy một mình đi gặp tên điên họ Từ kia.

Ti vi ở phòng khách mở ra, âm thanh rất lớn, cô muốn mượn cái này để phân tán suy nghĩ, nhưng vẫn không thành công. Cô sít sao nhíu chặt mi lại, ở trong phòng đi tới đi lui. Rõ ràng tiết trời đã ấm dần lên nhưng phía sau lưng cô lại toát lên trận trận mồ hôi, toàn thân lạnh buốt. Tiêu Giáp vừa mới tỉnh ngủ, mơ màng đi ra, thấy cô không ngừng đi qua đi lại, bộ dạng vô cùng bất an liền hỏi: "Ất Ất, sắc mặt làm sao mà trắng bệch như vậy?"

"Anh đừng làm phiền, nhanh cút vào trong phòng đi." Tiêu Ất tức giận nói ra.

"Anh trai của em đã sớm thoát thai hoán cốt rồi, làm sao lại không muốn gặp anh như vậy?" Tiêu Giáp ngồi trên ghế sô pha, chiếc ghế kẽo ca kẽo kẹt vang lên: "Nói xem chuyện gì vậy? Nói không chừng ca ca có thể giúp được chút gì đó."

Tiêu Ất thất bại xoa xoa lên thái dương, vô lực nói ra: "Nhạc Nhạc bị Từ Dịch Phong mang đi."

https://thuviensach.vn

Khóe miệng đang mỉm cười của Tiêu Giáp bỗng chốc cứng ngắc lại: "Cái gì?" Hắn lớn tiếng hỏi ngược lại, sau đó lập tức đứng lên, xỏ đôi dép vào, nổi giận đùng đùng xông ra ngoài cửa.

Tiêu Ất bất lực, suy nghĩ đến lúc trước, có khi Tiêu Giáp lúc này muốn đi tìm mã tấu, liền vội vàng chạy đến kéo hắn lại: "Anh đứng lại đó cho em, anh đi đâu? Tìm Từ Dịch Phong tính sổ hả? Ha ha…" Vài tiếng giễu cợt: "Thôi đi."

"Tiểu Hạ đâu?" Tiêu Giáp quát lên.

"Đi tìm Từ Dịch Phong."

"Tiêu Ất, đầu óc của em hư rồi sao, em có thể để cho cô ấy đi một mình hả?"

"Anh nghĩ là em đồng ý à? Chuyện mà cô ấy quyết định thì ai có thể ngăn cản được."

"Ngăn không được nhưng em không thể buông lỏng cô ấy như vậy!"

Con mắt của Tiêu Ất đảo quanh một còng, người này thế nào mà trao đổi khó khăn như vậy, cô và Tiêu Giáp thật sự là anh em ruột sao?

Tiêu Giáp đẩy cô ra: "Em mau buông tay!"

"Tiêu Giáp, anh động não một chút được không? Anh cứ như vậy xông tới là có thể nhìn thấy được Từ Dịch Phong hả? Cho dù anh có gặp được hắn thì thế nào?" Tiêu Ất vô lực buông tay ra: "Lấy đao chém hắn?" Cô kinh ngạc nhìn vào Tiêu Giáp: "Nếu làm như thế mà có thể giải quyết được chuyện này thì Mạnh Tiêu cũng sẽ không bỏ đi."

"Anh phải tin tưởng Tiểu Hạ, nhiều trở ngại như vậy mà cậu ấy đều chống đỡ được, hiện tại có là gì đâu?"

https://thuviensach.vn

Nếu như không phải là yêu một người thì trước kia làm sao cô ấy sẽ nhịn xuống việc hắn coi thường đây? Yêu sâu đậm quá thống khổ, hôm nay không còn thương nữa thì có gì để sợ hãi?

Trong lúc hai người đang giằng co, cửa chính kêu răng rắc một tiếng mở ra. Mạnh Hạ nhìn thấy hai gương mặt, vẻ thê lương trên mặt còn chưa kịp giấu kỹ. Cô nỗ lực muốn làm một vẻ mặt bình thường nhưng phát hiện ra cái gì cũng làm không được.

Tiêu Giáp nhìn chằm chằm vào cô hỏi: "Nhạc Nhạc đâu?"

Tiêu Ất gấp rút lôi kéo tay của hắn, Tiêu Giáp không thèm quan tâm ngó ngàng, ánh mắt có chút hung ác: "Nhạc Nhạc đâu?"

Mạnh Hạ thay dép, hơi cúi đầu xuống: "Ở chỗ của Từ Dịch Phong." Cô nhàn nhạt nói ra.

"Tiểu Hạ, cùng anh đi đón con trở về." Tiêu Giáp rất kiên trì, mọi người đều biết đứa nhỏ Nhạc Nhạc này đối với bọn họ quan trọng đến mức nào.

Mạnh Hạ yên lặng chớp mắt một cái, ngẩng đầu lên, trong mắt vô cùng trầm tĩnh: "Không được, chờ cho hắn điều tra rõ ràng, tự nhiên sẽ đưa Nhạc Nhạc trở về." Nói xong cô thở ra một hơi: "Từ Dịch Phong sẽ không bạc đãi Nhạc Nhạc, cũng tốt, đứa nhỏ này cũng có thể được hưởng một cuộc sống giàu sang."

"Tiểu Hạ!" Tiêu Ất nạt lớn tiếng.

Mạnh Hạ từ từ quẹt ra một nụ cười, mơ hồ kiên định: "Yên tâm đi, Tiểu Giáp, Ất Ất, Từ Dịch Phong sẽ buông tay."

****

https://thuviensach.vn

Tại nhà hàng Hoa Áo.

Từ Dịch Phong cởi bỏ áo khoác, săn ống tay áo sơ mi lên, tay áo tinh xảo ở dưới ánh đèn phát sáng rực rỡ. Một tay bưng súp, một tay cầm muỗng, mặc dù động tác có chút cứng ngắc nhưng cũng là đẹp mắt cực kỳ: "Uống một hớp."

"Thúc thúc muốn bắt cóc con bao lâu?" Nhạc Nhạc bĩu môi hỏi. [=)) Con tin này hỏi thiệt nà dễ thương nha.]

Bao lâu? Từ Dịch Phong không có nghĩ tới vấn đề này.

.

.

.

Ngày đó bé con ầm ĩ đòi mẹ, chính là khóc vô cùng bi thảm, hắn rốt cuộc không có hung ác, quyết tâm gọi một cuộc điện thoại. Tiếng nhạc chờ ở đầu dây bên kia điện thoại vang lên, trong lúc nhất thời hắn có chút không thích ứng được.

"Là tôi."

Thoáng trầm mặc trong chớp mắt: "Nhạc Nhạc khóc không ngừng…" Hình như giọng điệu của hắn đã không còn lạnh nhạt như trước, chỉ là Mạnh Hạ căn bản không có chú ý tới.

Nhạc Nhạc đón điện thoại qua, nước mắt trong nháy mắt liền ngừng lại. Không biết Mạnh Hạ nói gì với bé con mà cặp mắt nghịch ngợm kia thỉnh thoảng lại nhìn vào hắn, cuối cùng lại còn khúc khích cười rộ lên.

.

https://thuviensach.vn

.

.

Từ Dịch Phong thu hồi suy nghĩ, bé con lúc này lại bắt đầu làm nũng, đứa nhỏ này rất biết xem sắc mặt của người ta, cơ bản là bởi vì đêm nay tâm tình của hắn tốt, cũng nhẫn nại tính tình dỗ dành vài câu.

Nhạc Nhạc vẫn không chịu há miệng, hắn đem cái muỗng vứt "cạch" một cái.

Một tiếng thanh thúy vang lên. Nhạc Nhạc theo dõi thái độ của hắn, giọng nói cực kỳ ủy khuất: "Thúc thúc đưa con trở về đi. Con không ăn đồ đạc của thúc." Mẹ đã nói với cô bé là, thúc thúc muốn mẹ trả tiền mới dẫn cô bé đi. Mẹ dặn bé con không nên khách khí, ở nhà của thúc thúc ăn nhiều một chút. Nhưng mà bây giờ bé con chỉ muốn về nhà.

Từ Dịch Phong nỗ lực đèn nén bất mãn xuống, mím mím môi mỏng, một lần nữa cầm lấy cái muỗng mới. Đứa nhỏ này ngược lại vô cùng bướng bỉnh, từ giữa trưa cho đến bây giờ thật sự một miếng cũng không chịu ăn. Cái tính tình bướng bỉnh này không biết là giống ai? Từ Dịch Phong nghĩ tới Mạnh Hạ trước kia đi theo đuôi hắn, cái tính chấp nhất làm hắn chán ghét tới cực điểm, mà nay… Hắn phẫn nộ cười ra một tiếng, đây chẳng phải là việc mà hắn vẫn muốn đấy sao?

"Ăn một chút, thúc thúc dẫn ngươi đi xem múa rối." Đứa nhỏ này đã phá vỡ tất cả giới hạn của hắn.

****

Lúc Tịch Hạo Trạch đi vào phòng bao quen thuộc, liền thấy được cảnh tượng như vậy. Hắn hơi ngẩn ra, lập tức lén cười một cái. Từ Dịch Phong mà có ngày sẽ ôn nhu đút cho trẻ con như thế.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong ngẩng đầu lên: "Hạo Trạch." Ánh mắt nhàn nhạt quét qua người ở bên cạnh, là cô vợ trẻ của Tịch Hạo Trạch, Hàn Sơ Vũ. Khóe miệng của hắn dẫn dắt ra một nụ cười, trong mắt lóe lên một ánh tìm tòi nghiên cứu: "Chị dâu." Gọi một tiếng này để trêu tức.

"Vâng, xin chào." Sơ Vũ trịnh trọng đáp lại, làm Từ Dịch Phong giật mình.

"Con muốn mẹ, con muốn mẹ." Tiểu cô nương đại khái là nhìn thấy người xa lạ, có chút sợ hãi, bỗng dưng bật khóc.

"Dịch Phong, đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì vậy?"

Từ Dịch Phong một tay gác ở trên ghế, nhún nhún vai, nhàn nhạt thốt ra bốn chữ: "Con gái của tớ." Có lẽ, đây là hy vọng trong nội tâm của hắn, cho nên đến bây giờ hắn cũng không có đi xét nghiệm.

Ánh mắt của Tịch Hạo Trạch dừng lại ở trên mặt của đứa bé: "Cậu ngược lại còn cho tớ một kinh hỉ nha."

"Con muốn mẹ, con muốn mẹ. Thúc là người xấu, thúc là người xấu." Tiểu cô nương vừa khóc vừa vung tay, từng phát từng phát đánh vào bụng Từ Dịch Phong. [=))]

"Còn khóc nữa thì vĩnh viễn đừng mong gặp lại mẹ ngươi."

Nhạc Nhạc bỗng dưng không rơi nước mắt nữa, ngực thở khẽ phập phồng, đôi mắt to ngập nước nhìn vào Từ Dịch Phong: "Thúc thúc, con không khóc, thúc cho con gặp mẹ đi."

Từ Dịch Phong không có đáp lại lời của cô bé, sờ sờ cằm, nhìn qua Tịch Hạo Trạch: "Tiểu tử nhà cậu đó, hành động còn rất chớp nhoáng, tớ đi Pháp một chuyến, trở lại thì cậu đã đi hưởng tuần trăng mật rồi."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong và Tịch Hạo Trạch xem như là huynh đệ đáng tin. Khi còn nhỏ Từ Dịch Phong thống lĩnh bọn trẻ con ở đại viện bên chính phủ. Tịch Hạo thống lĩnh bọn nhóc ở đại viện của quân đội. Bọn trẻ của hai khu đại viện từ lâu đã không hợp. Hai người này đã đánh trận không ít, tình bằng hữu cách mạng cũng vì đánh nhau mà dần dần tạo dựng nên.

"Còn không bằng cậu, bây giờ đã làm cha cơ đấy."

Sơ Vũ dịu dàng lau nước mắt cho Nhạc Nhạc, tiểu cô nương gương mặt khô ráo, lặng lẽ nhìn Sơ Vũ. Cô gái lấy làm kinh ngạc, lòng dạ Từ Dịch Phong cũng thật độc ác, đè nén đứa bé thành bộ dạng như vậy mà còn mang thái độ thờ ơ như mây trôi nước chảy. Sơ Vũ nhìn mà cảm thấy có chút đau lòng, trong nháy mắt, ấn tượng về hắn đã kém cực kỳ. [Đúng đó, anh í thật ác >_<~]

Một bữa cơm ăn vào rất vô vị, trên đường So Vũ đưa tiểu cô nương đi đến nhà vệ sinh.

"Người bạn nhỏ tên gọi là gì vậy?"

"Em gọi là Nhạc Nhạc." Tiểu cô nương lo sợ bất an, gắt gao giữ lấy tay của cô: "Tỷ tỷ dẫn em đi gặp mẹ được không. Mẹ thiếu thúc thúc tiền, thúc thúc không để cho em gặp mẹ."

Sơ Vũ không thể tưởng tượng nổi mà nhăn mi lại, trong lòng mềm nhũn, duỗi ra cánh tay ôm đứa bé bào trong ngực, dịu dàng vuốt lên đỉnh đầu của Nhạc Nhạc, an ủi sự bất an của cô bé.

****

Lúc hai người Tịch Hạo Trạch và Sơ Vũ rời đi, Từ Dịch Phong đang nhíu mi ngắm nhìn Nhạc Nhạc đang mơ màng ngủ ở trên ghế salon. Hình như hắn muốn mang cuộc sống sung sướng của mình cho cô bé ấy.

https://thuviensach.vn

Điện thoại lúc này vang lên, trong lòng hắn có vẻ hơi khó chịu, cẩn thận nhìn nhìn Nhạc Nhạc. Tiểu nha đầu náo loạn cả ngày, bây giờ ngược lại thật an tĩnh.

Cầm điện thoại đi đến trước cửa sổ: "Chuyện gì?" Giọng điệu của hắn trở vẻ vẻ lạnh nhạt trước đây.

Kiều Dịch Kỳ biết được bên cạnh Từ Dịch Phong đột nhiên xuất hiện một đứa bé, cô ta bất an: "Dịch Phong, trường học muốn mời em cử hành triển lãm tranh, anh có thời gian tham gia không?"

Môi mỏng của Từ Dịch Phong mấp máy: "Khi nào thì có?"

"Thứ Tư tuần sau."

Từ Dịch Phong nhàn nhạt đồng ý. Kiều Dịch Kỳ vui lòng nhưng lại thấy căng thẳng, cô ấy cũng chỉ biết rằng có một chút biến hóa, sau đó cô ta căn bản cũng không biết nói thêm gì, hoang mang cúp điện thoại.

Là vì Mạnh Hạ sao?

Sau khi trở về nước, cô ấy biết được đại khái, Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ thiếu chút nữa thì đính hôn, chỉ là về sau Mạnh chạ bị bắt, Mạnh Hạ trốn đi, tất cả tựa hồ chưa từng phát sinh qua. Kiều Dịch Kỳ nắm thật chặt khăn tay, không dám nghĩ sâu.

Từ Dịch Phong đi đến bên cạnh Nhạc Nhạc, cúi người xuống đưa tay xoa vào trán của Nhạc Nhạc. Tiểu nha đầu hình như ngủ cũng không yên, mi tâm tinh tế còn nhíu lại. Lòng bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt qua, chỉ mới lớn bằng chừng này có gì mà rối ren. Hắn giễu cợt.

"Ba ba…" Nhạc Nhạc trong giây lát bỗng thét chói tai một tiếng, đầu ngón tay của Từ Dịch Phong dừng lại, đứa nhỏ bất an bắt đầu đạp chân.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong trong lòng như bị thứ gì đó đâm thật sâu lợi hại, cứng rắn. Hắn nhẹ nhàng bế cô bé vào trong ngực, tất cả hình như chỉ là quán tính, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng của bé con, từng cái từng cái, Nhạc Nhạc từ từ an tĩnh trở lại.

Từ Dịch Phong tưởng tận xem xét vẻ mặt khi ngủ của cô bé, có cảm giác phiền lòng nóng nảy khó hiểu, tựa hồ có gì đó đã thay đổi.

Hắn là người có tính sở hữu cực mạnh, khi còn nhỏ lúc chơi đùa với Tịch Hạo Trạch, hai người bởi vì tranh đoạt một món đồ chơi mà đánh nhau cho bầm dập mặt mũi cũng không từ bỏ.

Hắn không thích Mạnh Hạ, nguyên nhân có rất nhiều, cô có một người cha rất chu toàn, Mạnh Lý tính toán chuyện gì hắn không biết được. Nhưng hắn không ngờ tới Mạnh Hạ sẽ lợi dụng hắn làm nhưng thứ thủ đoạn hèn hạ vặt vãnh kia. Cô cho là hắn chiếm hữu cô rồi thì có thể bước vào cửa của Từ gia, chê cười! Từ Dịch Phong hắn chưa bao giờ chấp nhận bất cứ uy hiếp nào!

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: So Tài

Chương 14: So Tài

Mạnh Hạ vừa nghe cũng biết là giọng nói của Từ Dịch Phong, thế giới như đã trầm lặng xuống, tầm mắt của cô từ từ nhìn vào trái táo ở trên mặt đất, vô hồn nhìn chằm chằm cho đến khi tất cả biến thành một chấm đen mờ mịt.

Lúc Tiêu Ất dọn bữa tối cho cô, thấy cô ngồi ở đấy bóp chặt điện thoại ở trong tay liền hỏi: "Tiểu Hạ, làm sao vậy? Mệt mỏi?"

Mạnh Hạ thở dài: "Buổi sáng ngày mai tớ đi ra ngoài một chuyến, chắc là sẽ hơi lâu." Giọng nói của cô nhàn nhạt. Khóe miệng của Tiêu Ất hơi bĩu môi một cái: "Được, ngày mai tới để cho ông anh đến trông cửa hàng giúp, dù sao thì hắn cũng không có việc gì."

Trầm mặc trong chớp mắt, Mạnh Hạ ngước mắt nhìn cô ấy: "Ất Ất, cậu cũng không hỏi là ngày mai tớ đi đâu sao?"

Ất Ất bật cười: "Cậu đều đã trưởng thành rồi, tớ rất yên tâm."

Mạnh Hạ cười khẽ, hai mắt cong thành một đường cong duyên dáng, bởi vì hai bên đều hiểu nhau. Mạnh Hạ hôm nay đã không có hy vọng xa vời thì còn sợ gì đây?

"Đúng rồi, buổi chiều Mục Trạch đã tới đây."

https://thuviensach.vn

"Vậy hả. Cái người bận rộn kia gần đây cũng bắt đầu nhàn rỗi rồi." Giọng nói của Tiêu Ất nhàn nhạt, khóe miệng không tự chủ lộ ra chút ít khổ sở, xoay người đi mời chào một đôi tình nhân trẻ. Sau khi hết bận rộn, cô ấy trở về vê vê tiền giấy ở trong tay: "Tiểu Hạ, cậu nói đến khi nào chúng ta mới có thể kiếm đủ tiền để trả tiền đặt cọc đây."

Mạnh Hạ lắc lắc đầu, cô thật đúng là rối tinh rối mù, vận khi đời người không thể nói rõ ràng. Một đêm trôi qua rất nhanh, màn đêm bị phá tan, tựa hồ cũng là chuyện rất đỗi bình thường.

****

Ngày hôm sau vào lúc rời giường, tinh thần của Mạnh Hạ rất tốt, chỉ là sắc mặt lại vô cùng tái nhợt. Trải qua từng biến cố, thân thể của cô cũng bị tổn thương nặng nề, mỗi ngày vào lúc thức dậy, thường là cảm thấy đầu váng mắt hoa. Còn có một khoảng thời gian, buổi sáng bị ngất cũng là chuyện bình thường. Thật may là phụ nữ có thể dùng đồ trang điểm để che giấu đi.

Cô không quen dùng những thứ này, nhưng cô không muốn khi gặp Từ Dịch Phong, trông mình lại quá mức vô lực.

Tại khu bắn súng ở Thành Nam, Mạnh Hạ đón xe bus đến nơi đã hơn chín giờ. Đưa tầm mắt nhìn đi, mà một mảng màu xanh biếc tươi tốt, tâm tình của cô trong chốc lát cũng thoải mái hơn.

Từng ngọn cây cọng cỏ hầu như vẫn còn rất quen thuộc, nơi này trước kia cô cũng thường xuyên tới, có đôi khi đi theo Mạnh Tiêu, hơn nữa còn như là cái đuôi chó đuổi theo sau lưng của Từ Dịch Phong. Từ Dịch Phong rất thích chơi bắn súng, cô nhớ rõ kỹ thuật của hắn rất chuẩn, cô đã thường xuyên theo dõi như si như say, về sau… cô còn cãi lý, quấn quýt lấy Mạnh Tiêu đòi anh dạy cho, Mạnh Tiêu luôn mang một vẻ mặt tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

https://thuviensach.vn

Ký ức bỗng dưng ngừng lại.

Mạnh Hạ bước chân cứng ngắc, từng bước từng bước đi vào đến cổng ở phía trong, quả nhiên là ở cổng bị cản lại: "Tiểu thư, xin hỏi là cô có thẻ hội viên không?"

Nơi này, thẻ hội viên là một thứ biểu tượng cho thân phận, Mạnh Hạ mỉm cười, nụ cười thành khẩn: "Tôi có người bảo lãnh."

Đối phương hơi ngẩn ra, nhưng cũng kịp phản ứng: "Thực xin lỗi, không có thẻ hội viên thì chúng tôi không thể để cho cô đi vào."

Mạnh Hạ không nói gì, chỉ là bước lại gần cửa thêm vài bước.

Nhân viên làm việc cảm thấy hơi hoài nghi, ngắm nhìn cô: "Tiểu thư, nơi này…"

"Phiền anh cho tôi thời gian năm phút." Cô đưa tay nhìn đồng hồ một chút, nếu như thói quen của hắn mấy năm nay không thay đổi thì, 9 giờ 35 phút, Từ Dịch Phong sẽ đi tới.

Nhân viên làm việc cũng không dám lơ là, tất nhiên là đứng yên tại chỗ.

Mạnh Hạ cũng không để ý lắm, chỉ là nhìn xuống chân của mình, trong nội tâm đang đếm thầm. Sau năm phút, một chiếc xe Bentley màu đen lái tới. Cô giương mắt cạn cười một tiếng, thói quen một khi đã hình thành thì thật sự rất khó thay đổi.

"Người của chúng ta tới rồi." Mạnh Hạ nghiêng đầu hướng về phía nhân viên làm việc cười một tiếng.

Xe của Từ Dịch Phong vững vàng dừng ở phía trước Mạnh Hạ, cửa xe mở rộng ra, lưu loát ném ra hai tiếng không hề có nhiệt độ: "Lên xe."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cúi đầu xuống, bỗng dưng chui vào xe, cô theo thói quen cầm lấy dây an toàn.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong từ đầu đến cuối không có nhìn cô, lúc này lại cười lạnh một tiếng: "Thế nào, sợ chết sao?" [Xao tui muốn tát một phát quá ="=]

Động tác buộc dây an toàn của Mạnh Hạ ngẩn ra, trong lòng lại thật bình tĩnh: "Ừ, là tôi sợ chết." Bởi vì đã chết qua một lần, cho nên hiện tại càng thêm nuối tiếc mạng sống.

Từ Dịch Phong hừ lạnh một tiếng.

****

Đến nơi bắn súng, Mạnh Hạ mới phát hiện thì ra là còn có những người khác. Trong lòng của cô hơi khó chịu nhưng nghĩ lại cũng không có gì, gặp hay không gặp cũng không có gì khác nhau.

"Dịch Phong, ui, hôm nay lại đổi người rồi? Em gái, ngẩng đầu cho ca ca nhìn một chút?" Mạnh Hạ hơi cúi đầu, nghe thấy giọng nói có hơi quen thuộc, trong lòng của cô nghèn nghẹn một nỗi khổ tâm. [Bạn cũ ngày xưa trong nhóm của bọn họ.]

Từ Dịch Phong lạnh lùng đứng ở một bên, không nói gì.

"Dịch Phong, tiểu mỹ nhân lần này không phải là người câm điếc đấy chứ?" Cùng với tiếng cười trêu tức, người đó lại chòng ghẹo nói ra.

Sắc mặt của Từ Dịch Phong hơn trầm xuống, chỉ là vẫn như cũ không nói lời nào.

Vẻ mặt của Mạnh Hạ bỗng dưng tái nhợt, dù cho đã thoa má hồng nhàn nhạt nhưng vẫn không che được một vẻ trắng bệch kia. Những câu

https://thuviensach.vn

chữ đó rốt cuộc đã đâm vào đả thương cô, cô từ từ ngẩng đầu lên. Trước mắt có một chút chói lóa, quẹt ra một nụ cười, chỉ là nétcười này không có đường cong: "Xin chào mọi ngời." Cô còn muốn nói: "Đã lâu không gặp." Nhưng mà cổ họng có chút ức chế không nói nổi lên lời.

Dung nhan hiện ra, thoáng chốc, tất cả mọi người yên bặt. Người vừa rồi vẫn duy trì, cười khan hai tiếng: "Thì ra là em gái cũ."

Những người này không người nào là công tử, cũng thường thấy những cảnh tượng này, mọi người lập tức dời sang chủ đề khác.

Mạnh Hạ ở tuốt phía sau, lẳng lặng đi theo Từ Dịch Phong, ánh mắt của cô lướt qua hắn nhiìn vào một đôi nam nữ ở phía trước. Trên ngón áp út của cô gái đeo một chiếc nhẫn kim cương hào quang rực rỡ, những người vừa rồi gọi cô ấy là "Chị dâu". Mạnh Hạ rầu rĩ, thì ra là Tịch Hạo Trạch cũng đã kết hôn. Cô vẫn cho là Tịch Hạo Trạch sẽ liên tục chờ đợi, cô có chút thất thần nhìn vào cô ấy, có lẽ đàn ông và phụ nữ thật sự không giống nhau. [***]

"Làm sao vậy, hâm mộ người ta?" Từ Dich Phong ngừng lại nhìn vào cô, trong ấn tượng của hắn, cô luôn có chuyện nói không hết, nụ cười trên mặt hầu như cũng chưa từng bị gián đoạn.

Mạnh Hạ giống như đã có thói quen bị Từ Dịch Phong châm chọc và khiêu khích.

Cô thu hồi tầm mắt, không nói gì. Hâm mộ? Cô thật sự không có, ngược lại còn thật sự cảm khái.

Từ Dịch Phong giận tái mặt. [Mình thật tức quá đi mất ~.~]

****

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong và đoàn người Tịch Hạo Trạch đi bắn súng, Mạnh Hạ ngồi ở bên khu nghỉ ngơi, cô nhàn nhàn nhìn vào cuộc thi đấu đang vô cùng căng thẳng. Từ Dịch Phong vẫn xuất sắc như cũ, cô giật nhẹ khóe miệng, lúc thu hồi tầm mắt đã vô tình chạm vào tầm nhìn của cô vợ Tịch Hạo Trạch, hai người đều bỡ ngỡ.

Sơ Vũ le lưỡi xin lỗi, cảm thấy muốn nói chuyện: "Xin chào, tôi gọi Hàn Sơ Vũ." Cô ấy lúc tiến đến liền cảm giác Mạnh Hạ và Từ Dịch Phong vào lúc này thái độ âm dương kỳ quái.

Mạnh Hạ mỉm mỉm cánh môi: "Tôi là Mạnh Hạ." Cô nhìn vào Sơ Vũ, suy nghĩ nhanh chóng xuất hiện, trong mắt thoáng hiện lên một tia tâm tình khó hiểu.

Sơ Vũ đối với ánh mắt tĩnh mịch của Mạnh Hạ, có chút nghi hoặc, vừa rồi cô ấy hình như nhìn thấy được thương cảm và lo lắng trong ánh mắt của Mạnh Hạ?

Tịch Hạo Trạch lững thững đi đến chỗ bọn họ, Mạnh Hạ mỉm cười nói ra: "Tôi đi trước." Cô nhanh chóng nói ra câu đó với Sơ Vũ, lúc xoay người trong một chớp mắt, cô liền nghe thấy ở sau lưng truyền đến một giọng nam trầm trầm, tựa hồ rất ôn nhu.

Trong giọng nói của Sơ Vũ mang theo cảm giác làm nũng không thể không nhận ra: "Em sẽ không, em không chơi đâu."

"Anh dạy cho em." Tịch Hạo Trạch nói ra tâm sự.

Bước chân của Mạnh Hạ ngập ngừng, trong lòng đột nhiên dâng lên một hồi chua xót khổ sở.

.

.

https://thuviensach.vn

.

Từ Dịch Phong đứng lại ở trước mặt, lạnh lùng quét mắt nhìn qua cô: "Mạnh Hạ…" Hắn gọi ra tên của cô, nhưng lời nói lại làm cho lòng người thương tổn: "Chúng ta đánh cuộc một chút, cô nếu như thắng tôi, tôi liền cho cô gặp Nhạc Nhạc."

Mạnh Hạ giương mắt kinh ngạc nhìn vào hắn, trong mắt dâng lên mỏi nhừ, lại từ từ cúi đầu xuống, cô nắm chặt hai tay, khớp xương trắng bệch. Dựa vào cái gì mà anh nói như thế nào thì sẽ phải như thế đó?

Từ Dịch Phong nhìn thấy gò má xinh đẹp của cô bỗng nhiên thoáng hiện lên một vẻ châm biếm, quật cường lại còn đáng thương. Trong lòng hắn thắt lại một cái. Trong nháy mắt, chỉ thấy Mạnh Hạ ngẩng cao đầu, gương mặt trắng bệch gần như trong suốt, cô nghiêm túc nhìn vào Từ Dịch Phong, khóe miệng khẽ mấp máy: "Từ Dịch Phong, anh ngoại trừ uy hiếp ra còn có biết làm gì khác nữa không?" Cô từng chữ từng chữ nhẹ nhàng bật ra, nghe vào trong tai Từ Dịch Phong lại trở nên trầm trầm.

Cô cười khúc khích một tiếng, đưa tay nhanh chóng vung lên, mang theo hung ác, mạnh mẽ đoạt lấy súng ở trong tay hắn. Từ Dịch Phong nhất thời thất thần, nhìn Mạnh Hạ cầm súng ở trong tay vuốt vuốt một chút. Giọng nói gần như là bình tĩnh, ánh mắt cũng không nhìn vào hắn mà nói ra: "Tôi đời này đã sớm đánh cuộc một ván lớn nhất, còn có cái gì mà không dám đánh cuộc." Cô đã làm nửa đời sau của mình thua cuộc rối tinh rối mù. Cô hướng về phía hắn nở một nụ cười hớn hở: "Tốt, chỉ là hy vọng lần này anh có thể hết lòng tuân thủ lời hứa."

Sắc mặt của Từ Dịch Phong nhất thời trở nên cứng ngắc, vẻ mặt tối sầm.

Anh chưa bao giờ biết được, vì muốn khoảng cách của chúng ta gần hơn, tôi đã liều mạng luyện tập rồi lại luyện tập... chỉ là anh nhìn không tới

https://thuviensach.vn

mà thôi.

Hai tay của Mạnh Hạ cầm lấy súng lục, đôi vai suy yếu đã kiên cường nâng lên, trước sau như một, từng tiếng súng vang lên. Đợi đến khi kết thúc, không khí nơi này trong nháy mắt có chút ngưng đọng. 10 phát đạn bắn ra đạt 94 điểm. Bọn người của Tịch Hạo Trạch hằng năm đều sờ vào vũ khí, kỹ thuật rất chuẩn thì chẳng có gì lạ, nhưng mà Mạnh Hạ đạt được thành tích như vậy thật sự khiến cho tất cả bọn họ kinh ngạc.

Mạnh Hạ giật xuống tai nghe, khóe miệng lạnh lùng giơ lên: "Từ Dịch Phong, hôm nay anh hãy hết lòng tuân thủ lời hứa đi. Tôi muốn gặp Nhạc Nhạc, ngay bây giờ, lập tức." Cô nhớ thành tích vừa rồi của hắn là 93 điểm, chỉ chênh lệch 1 điểm.

.

.

.

Một lát trầm mặc.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong thâm thúy nhìn vào bia bắn, khóe miệng nhếch lên: "Nếu như tôi không làm thì sao?" Hắn lại muốn nhìn một chút xem cô có thể làm gì.

Mạnh Hạ cũng không giận mà chỉ cười nhạo một tiếng, trong giây lát đã đưa khẩu chống đỡ vào lồng ngực của hắn, lẩm bẩm nói ra: "Chỗ này nếu như khoét ra một lỗ thì đúng là thật tốt. Đồ cặn bã…" Đôi môi của Mạnh Hạ nhẹ nhàng động đậy, hơi thở hơi gấp.

Mọi người chung quanh đều đang nhìn vào, sắc mặt của Từ Dịch Phong tối xuống, lạnh giọng gào lên: "Con mẹ nó, tất cả cút ngay cho ta."

https://thuviensach.vn

"Mạnh… Hạ…" Hắn hung ác cầm ngược lấy tay của cô, tiến lại gần bên tai của cô: "Tôi chỉ hỏi cô một câu, Nhạc Nhạc là con của ai?"

Mạnh Hạ đau đến nhíu chân mày lại, hàm răng cắn chặt, kiên quyết bật ra một câu nói: "Ngài yên tâm, không phải là con của ngài."

"Tốt!" Từ Dịch Phong chọn cách cười lạnh, ánh mắt tuyệt đối hung ác, tay dùng sức hất lên, Mạnh Hạ lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại được.

"Như cô mong muốn." Từ Dịch Phong để lại bốn chữ, sải bước về phía trước.

Mạnh Hạ nhìn thấy thân ảnh của hắn càng lúc càng xa, thở ra một hơi thật dài, mục đích của cô đã đạt tới, cuối cùng quay đầu rời đi.

****

Từ Dịch Phong trầm mặt xuống, hướng về phía đám người đang gọi, cơn giận của hắn đã dâng đầy, tràn ngập, cô ngược lại thật là ghê gớm. Tịch Hạo Trạch thấy hắn trở lại với vẻ mặt đại biến, bất đắc dĩ hỏi: "Cô ấy đâu rồi?"

"Sớm lăn." Từ Dịch Phong trầm mặt nói ra.

Tịch Hạo Trạch lắc lắc đầu: "Có một số việc muốn biết thì hỏi đàng hoàng sẽ tốt hơn." Từ Dịch Phong từ khi nào đã không bình tĩnh như vậy.

"Hỏi cái gì, cậu nghĩ rằng tôi muốn nhấc lên quan hệ với cô ta."

"Dịch Phong, chẳng lẽ cậu không có phát hiện ra Mạnh Hạ đã không phải là Mạnh Hạ của trước kia." Cậu chẳng lẽ không có phát hiện chính mình khác thường sao?

"Vậy thì liên quan gì đến tớ?" Trong mắt của Từ Dịch Phong lóe lên một cái, cười nhạo thành tiếng: "Tớ chỉ quan tâm đứa bé kia."

https://thuviensach.vn

"Tớ bây giờ gọi điện cho Trần thúc, cậu chỉ cần cung cấp một sợi tóc của mình là tốt rồi."

Từ Dịch Phong không còn kiên nhẫn nữa, liền nói: "Cậu lo lắng thật tốt cho bà xã của cậu là được rồi, coi chừng mai mốt cô ấy và cậu gặp nguy." Nói xong cũng không để ý đến Tịch Hạo Trạch mà trực tiếp rời đi.

--

*YoungMin05: Mình chọn tính cách của Mạnh Hạ. Xuất thân là một tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ, tính tình yếu đuối sợ cực, sợ khó là không thể tránh khỏi. Vì những biến cố mà rèn giũa cô trở nên chai lỳ đi, cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn tính cách. Nhưng cô chọn mạnh mẽ vượt lên, đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu là điều đáng phục.

Trước kia toàn tâm toàn ý theo đuổi Dịch Phong và cố gắng để cho anh thấy được là cô xứng đáng với anh, cuộc so tài hôm nay, thấy được Mạnh Hạ đã quyết tuyệt đến mức nào. Thật là hãnh diện ah^^ sau 5 năm không đụng đến thứ tiêu khiển xa xỉ này, cô vẫn thắng được Từ Dịch Phong. Một cô gái yếu đuối, thắng được một người đàn ông quả thật là không dễ. Mình rất thích chương này, Mạnh Hạ đã dũng cảm vô cùng.

[***]: Mạnh Hạ nghĩ rằng Tịch Hạo Trạch sẽ chờ đợi ai? Tự nhiên câu này không có ghi rõ nên mình không giải thích được. Tịch Hạo Trạch và Hàn Sơ Vũ là hai nhân vật chính của bộ truyện "Vũ Điệu Trung Tá", nghe nói cũng là một câu chuyện rất hay, đã được edit đầy đủ. Các bạn thích thì hãy theo dõi xem Mạnh Hạ muốn nói điều gì^^. Mình chưa có đọc.

Ở trong Vũ Điệu Trung Tá, Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ cũng có xuất hiện :). Tất nhiên là lúc đó có lẽ chưa có biến cố gì xảy ra với Mạnh gia. Vì theo mạch truyện, mình nghĩ Vũ Điệu Trung Tá có trước Yêu Thương. Hi hi... nghe đến chữ "trung tá" là có thể đoán ra được, theo như ký ức của Từ

https://thuviensach.vn

Dịch Phong ở chương trước, Tịch Hạo Trạch là đại ca của đám nhỏ ở đại viện bên quân đội đó ^0^.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trở Về Bên Mẹ

Chương 15: Trở Về Bên Mẹ

Từ Dịch Phong chạy nhanh như bay, ở khúc quanh liền chứng kiến một thân ảnh ở phía trước, cúi thấp đầu đang từng bước từng bước di chuyển về phía trước chậm như ốc sên. Nơi này cách trạm xe bus đại khái mất khoảng hơn nửa tiếng đi bộ, ở xung quanh xe taxi lui tới cũng rất thưa thớt.

Hắn lái xe từ từ giảm tốc độ.

Lúc nãy đi tới, Mạnh Hạ cũng đi hơn nửa tiếng mới đến nơi, lúc đó còn không biết là sẽ mệt mỏi. Bây giờ, hai chân thật sự có cảm giác đau xót như không phải là chân của mình. Cô hít hà không khí, bàn chân nhỏ đã bị mài rách da đến đau nhói từng đợt.

Lúc này có một chiếc taxi dừng lại ở bên cạnh cô, tài xe hỏi: "Tiểu thư, đi đến trạm xe còn một chặng đường dài, muốn thuê xe không?"

Mạnh Hạ nhìn về phía trước một chút, đã đi được một đoạn rồi, cô quyết tâm, quay đầu hướng về phía tài xế lắc lắc đầu: "Cảm ơn, không cần."

Lái xe không có nói thêm gì nữa, phát động xe bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cúi người xuống cởi giày ra, quả nhiên, vớ chân màu trắng đã thấm một mảng máu đỏ tươi, cô lấy từ trong túi xách ra một cái khăn giấy thuần thục lau vào.

Từ Dịch Phong thấy xe taxi dừng ở bên cạnh cô rồi lại gào thét mà đi, hắn khẽ mị hai mắt, ánh nhìn sâu xa, kinh ngạc nhìn thấy cô đang ngồi xuống không biết đang làm cái gì.

Thời gian trôi qua rất chậm, đột nhiên hắn liền cấp tốc tiến đến, thân thể của Mạnh Hạ nửa ngồi nửa đứng, nghiêng đầu lại liền đối diện với ánh mắt của hắn. Một chân đặt ra đất, khăn giấy trên tay nhuộm vết máu, nhìn qua thấy có chút bất nhã.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong rơi vào trên chân của cô, Mạnh Hạ cũng không để ý lắm. Nếu là lúc trước, cô nhất định phải hết sức duy trì hình tượng của mình, đặc biệt là ở trước mặt của Từ Dịch Phong. Nhưng mà bây giờ cô sẽ không. Cô từ từ cởi vớ ra, trên chân đã bị rách da, máu lúc này đã khô lại, vải bị thô cứng dính ở trên da, nếu gỡ ra sẽ lôi theo da thịt. Mạnh Hạ nhắm chặt mắt lại, xé ra.

Từ Dịch Phong gương mặt ngưng đọng, sắc mặt càng lúc càng trầm.

Cô dùng giấy bọc ngón chân lại, sau khi làm xong lại xỏ giày đâu vào đấy.

Từ Dịch Phong rốt cuộc mở miệng: "Lên xe."

Mạnh Hạ nhìn vào hắn, sau giữa trưa ánh mặt trời hư ảo soi rọi, cô nheo mắt lại, tựa hồ cảm thấy có chút không chân thực.

Từ Dịch Phong nhíu nhíu chân mày, hiển nhiên có chút không kiên nhẫn: "Lên xe."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nuốt xuống cổ họng một cái, trong tai ong ong, cô còn cho rằng vừa rồi là cô nghe nhầm. Cô nhìn chằm chằm vào khóe miệng của hắn, cuối cùng cũng hiểu được, cười cười, hai mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc: "Cảm ơn, không cần làm phiền."

Từ Dịch Phong trong chớp mắt liền sầng giọng. Mạnh Hạ giật nhẹ khóe miệng, cô cảm thấy giữa bọn họ vẫn là rời đi càng xa càng tốt.

"Không biết phân biệt." Từ Dịch Phong lại như đè nén ngột ngạt, để lại bốn chữ rồi tuyệt tình mà đi.

Mạnh Hạ cười cười, hắn là cảm thấy mình đáng thương mới chịu cho mình đi nhờ? Đáng tiếc, cô hiện tại thật sự là không biết phân biệt, nhất là Từ Dịch Phong hắn cho thứ gì tốt đẹp thì cô chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

****

Sắc trời dần tàn, lúc Từ Dịch Phong về đến nhà, Nhạc Nhạc đã uống thuốc cảm và ngủ thiếp đi. Nhạc Nhạc ở căn phòng này chỉ một ngày ngắn ngủi liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đồ chơi bày đủ loại, tất cả đều như giấc mộng.

Nhạc Nhạc ôm một con búp bê bằng bông ở trong ngực, yên lặng ngủ say. Từ Dịch Phong lẳng lặng nhìn một hồi lâu, cái lạnh cứng rắn trên người từ từ mềm mại xuống.

Bảo mẫu bước đến nhẹ nhàng gõ cửa: "Tiên sinh, đồ đạc đều đã thu thập xong."

Từ Dịch Phong nhàn nhạt ừ một tiếng, đứng dậy ôm Nhạc Nhạc vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc bởi vì thay đổi chỗ ngủ, thân thể nhỏ bé vặn vẹo một chút, mơ hồ mở mắt ra, thấy rõ là Từ Dịch Phong, mềm mại gọi một câu: "Thúc thúc."

Từ Dịch Phong trong tim như ngừng đập: "Nhạc Nhạc, ngủ một lát đi, tỉnh lại thúc thúc có ngạc nhiên mừng rỡ tặng cho ngươi."

Nhạc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu, lại nhắm mắt lại.

Ông Dương tài xế đã nhiều năm đi theo Từ Dịch Phong, vừa thấy Từ Dịch Phong ôm một đứa bé trong ngực, đôi mắt bỗng dưng trợn to, kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

"Đến đại học C."

Lên xe, Từ Dịch Phong vẫn ôm đứa trẻ như cũ, Nhạc Nhạc dựa sát vào trong ngực của hắn. Nhạc Nhạc đứa nhỏ này dù là chưa hiểu rõ chuyện nhưng mà lại có thể cùng Từ Dịch Phong chung đụng tốt, mới mấy ngày ngắn ngủi mà thậm chí còn không muốn rời xa hắn, có đôi khi, duyên phận giữa người với người thật sự là rất kỳ diệu.

****

Lúc này làm ăn dần dần ổn định, Mạnh Hạ bắt đầu dọn dẹp cửa hàng, Tiêu Giáp ở một bên thao thao bất tuyệt nói chuyện điện thoại. Từ sau khi Mạnh Hạ trở về cứ im lặng như vậy.

Cô khom lưng xuống, đếm tiền mặt ở trong tay. Đột nhiên, nghe được một tiếng "Mẹ." Mấy ngày nay, tai trái của cô thường xuyên nghe thấy ảo giác.

"Mẹ…" Giọng nói bén nhọn mang theo bất mãn.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ hoảng loạn ngẩng đầu lên, liền chứng kiến một cục bột đang chống nạnh đứng ở phía trước, nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mạnh Hạ đột nhiên cảm giác được đôi mắt đã cay xè, cô bước nhanh xông tới ôm chầm lấy Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc…" Cô không ngừng nỉ non.

"Mẹ, con rất giận, trong mắt của mẹ chỉ có tiền, cũng không có con." [=)) Tiểu Hạ đang đếm tiền]

Mạnh Hạ dở khóc dở cười, một tay cô ôm lấy Nhạc Nhạc, giọng nói run run: "Chúng ta về nhà."

"Mẹ, con quá nặng, tự con đi."

"Hôm nay để mẹ ôm Nhạc Nhạc về nhà." Mạnh Hạ cười nhẹ, một cảm giác mất rồi mà lại tìm được khiến cho trong lòng cô cảm động tràn đầy. Mở mắt ra một cái, đã thấy một người đàn ông trung niên đi tới, một mực cung kính: "Mạnh tiểu thư, Từ tiên sinh để cho tôi đem những vật này tới đây, còn đây là thuốc của Nhạc Nhạc, bên trong đều có hướng dẫn cặn kẽ."

"Đã làm phiền chú." Mạnh Hạ khách khí nói ra.

Đối phương sững sờ, cũng lập tức trả lời: "Đây là việc tôi phải làm." Lão Dương là quân nhân xuất ngũ, từ sau khi trở về từ quân đội liền ở lại bên cạnh Từ Dịch Phong, làm tài xế và vệ sỹ. Đối với sự tình của Mạnh Hạ và Từ Dịch Phong ông ấy cũng hiểu. Nhưng không ngờ tới thiên kim của thị trưởng tiền nhiệm lại luân lạc tới mức bày quầy buôn bán ở đầu đường thế này, quả thật là thế gian vô thường.

"Mạnh tiểu thư, đây là số điện thoại của tôi, có việc gì cô cũng có thể tìm tôi."

https://thuviensach.vn

"Dương thúc thúc, hay là cứ gọi tôi là Tiểu Hạ đi." Mạnh Hạ thoải mái cười một tiếng, trước kia vì cô muốn gặp Từ Dịch Phong mà cũng đã làm phiền lão Dương không ít.

Sắc mặt của lão Dương như thường, chỉ nói một câu: "Cô gái, đều đã qua rồi."

Mạnh Hạ gật gật đầu.

Tiêu Giáp từ đằng xa đã nhìn thấy Nhạc Nhạc, sắc mặt vui mừng, liền hô to: "Nhạc Nhạc!" Đúng lúc đối mặt với lão Dương, hắn im lặng liếc lão Dương một cái, đi đến hỏi Nhạc Nhạc: "Ai đưa con trở về vậy?"

"Từ thúc thúc đưa con trở về, thúc ấy còn tặng cho con rất nhiều đồ chơi." Nhạc Nhạc nghĩ đến việc gì đó, quay đầu lại chỉ tay: "Thúc nhìn kìa, thúc thúc vẫn còn ở đằng kia."

Mạnh Hạ cúi xuống trả lời: "Ừ, để lần sau mẹ sẽ cảm ơn thúc thúc ấy. Nhạc Nhạc, chúng ta về nhà trước đi."

Tiêu Giáp hất mặt lên, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo nhìn chằm chằm ra xa, vừa ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt thâm trầm của lão Dương, hắn khiêu khích huýt huýt sáo.

.

.

.

Từ Dịch Phong hút thật sâu một hơi thuốc lá, mùi thuốc lá làm cho trong miệng phát khổ, sắc trời đã biến thành màu đen, hắn nhìn không rõ tình hình ở phía trước. Hắn nhắm hai mắt lại, cho đến khi cửa xe động đậy

https://thuviensach.vn

một chút, hắn phun ra vòng khói mờ mịt, cuống họng đã hơi khô khốc: "Đưa vào rồi?"

Lão Dương gật gật đầu, sắc mặt do dự: "Tiên sinh, năm đó…"

"Trở về đi."

Lão Dương không dám nói thêm gì nữa.

****

Đêm nay, không khí ngột ngạt trong nhiều ngày rốt cục cũng tan hết. Sau khi Tiêu Giáp vào Nhạc Nhạc vào phòng nghỉ ngơi, Mạnh Hạ và Tiêu Ất vẫn ở lại trên bàn cơm, cả bàn thật bừa bộn.

Bữa tối vì mọi người cao hứng mà làm sáu lon bia. Lúc này gò má của hai người đều hơi đỏ ửng, Tiêu Ất nhẹ nhàng vui vẻ nói: "Chúc mừng cậu, Tiểu Hạ."

Ánh mắt của Mạnh Hạ mỉm cười nhưng lại quẹt ra một nụ cười khổ sở: "Chỉ là đã quá muộn. Nếu như vài năm trước tớ sớn có thể hiểu ra, không có chấp nhất như vậy, có lẽ hôm nay người một nhà chúng tớ còn có thể cùng nhau." [Không cứ nhất định phải theo đuổi Từ Dịch Phong. “Người một nhà” của Mạnh Hạ là có ba mẹ và anh trai.]

Tiêu Ất một hơi uống cạn sạch bia còn dư lại, ném cái lon đi một cái: "Vẫn là nói câu người ta đều có số cả."

Mạnh Hạ im lặng một chút, cong miệng thoải mái cười một tiếng, đúng là như thế.

Tiêu Ất xoa xoa mặt: "Buổi trưa có một người đẹp tới tìm cậu, tên gì ấy nhỉ, để tớ nghĩ xem…" Cô ấy vỗ đầu một cái: "Làm sao tớ lại không nhớ ra được nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhìn thấy vẻ mặt rối ren của cô ấy: "Đừng suy nghĩ nữa, nếu như cô ấy thật sự có việc cần thì có thể sẽ đến lần nữa."

"Hình như gọi là cái gì Kiều ấy." Tiêu Ất bỗng nhiên dừng lại.

Mạnh Hạ ngồi dậy dứt khoát, mi tâm căng thẳng, nhàn nhạt ồ lên một tiếng.

"Cậu biết hả?"

Trong ngực Mạnh Hạ hơi khó chịu: "Ất Ất, cậu đã quên rồi sao, khi còn nhỏ cậu tới nhà của tớ chơi, không phải đã khi dễ cô ta đến mức bật khóc đấy thôi."

Tiêu Ất từ từ vơ vét lấy ký ức, qua một hồi lâu, cô la lên một tiếng: "Là cô ta sao." Dừng lại một chút còn bổ sung: "Thật sự là con gái lớn mười tám đều thay đổi. Cô ta khi còn nhỏ thật xấu xí nha."

Mạnh Hạ bật cười một cách không hiền lành chút nào.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thân Nhân Của Mạnh Hạ

Chương 16: Thân Nhân Của Mạnh Hạ

Tảng sáng, thành phố C vẫn mưa phùn liên miên không dứt, khí trời âm u. Giọt mưa tí tách đánh lên cửa sổ, trên mặt thủy tinh là một tầng mông lung. Lúc này trong một phòng họp to như vậy mà không khí lại đè ép trầm thấp làm cho người ta hô hấp đều khó khăn.

Từ Dịch Phong tĩnh lặng ngồi ở vị trí chủ tọa, than thân tản ra khí thế vương giả khiếp người.

"Từ Tổng, đây là thiết kế của sản phẩm mới xin ngài xem qua." Quản lý có chút bất an lo sợ nhìn gương mặt lạnh lùng của Từ Dịch Phong.

Từ Dịch Phong nhàn nhạt liếc qua, nặng nề ném trở lại lên bàn: "Những thứ này nếu các người sản xuất ra." Sắc mặt của hắn trầm xuống, lạnh lẽo cười một tiếng, giọng nói kịch liệt không có một chút mềm lòng: "Như vậy thì Tinh Thành không thích hợp với các người."

Cấp dưới sắc mặt của mỗi người đều thảm bại.

Tôn thư ký cầm lấy một xấp văn kiện đi theo hắn vào phòng làm việc: "Từ Tổng, đây là văn kiện cần ký."

Từ Dịch Phong vuốt vuốt mi tâm, mặt mày lờ mờ có thể thấy được vẻ mệt mỏi, đôi mắt kín bưng của hắn nhìn không ra được một tia tâm tình.

https://thuviensach.vn

Đêm qua hắn mất ngủ, hắn thế nào lại mơ tới một đêm đó, khi tỉnh lại, trên người đã đổ đầy mồ hôi. Tuổi gần 30 mà vẫn còn nằm mơ như vậy, hắn mỉa mai giật giật khóe miệng, nhưng tất cả hắn lại nhớ rất rõ ràng. Phía sau lưng của cô có một cái bớt hình trái tim, hắn cứ vuốt qua vuốt lại thật lâu, tựa như trái tim của hắn đã rơi xuống rất sau không tìm lại được.

"Sự kiện kia điều tra thế nào?" Hắn trầm giọng hỏi.

Tôn thư ký sắc mặt không thay đổi: "Vẫn còn đang theo dõi, đối phương nói mấy ngày nữa sẽ đưa tài liệu tới."

"Mau chóng lên." Từ Dịch Phong môi mỏng mấp máy bật ra mấy chữ.

"Từ Tổng, cuộc thi thiết kế của Tinh Thành lần này, các tác phẩm trúng cử của vòng chung kết đều đã chọn được." Tôn thu ký có chút do dự, suy nghĩ một chút rồi vẫn là nói thẳng: "Tác phẩm này hình như là của Mạnh tiểu thư."

Từ Dịch Phong lấy tới bản vẽ vừa nhìn tới, đôi mắt đen một màu trong tích tắc có một tia hào quang xuất hiện.

****

Mạnh Hạ và Tiêu Ất vừa mới đến tiệm không bao lâu, bận trước bận sau bỗng có tiếng giày cao gót chạm vào nền gạch vang lên một chuỗi thanh thúy. Một cô gái chậm rãi đến gần, Mạnh Hạ theo bản năng ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn lại. Sắc trời u ám, trong tiệm cũng không có mở đèn, Kiều Dịch Kỳ lẳng lặng đứng ở cửa, Mạnh Hạ nhìn cô ấy, vẻ mặt của hai người đều rất bình thản.

Ngược lại Tiêu Ất đã mở miệng trước: "Cô có cần gì sao?"

Kiều Dịch Kỳ cong cong khóe miệng: "Mạnh Hạ, có thể hàn huyên một chút được không?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất nghiêng đầu nói ra: "Tiểu Hạ, tớ đi gọi ca ca."

Chờ Tiêu Ất đi rồi, Mạnh Hạ lặng lẽ mang chiếc ghế dựa để qua một bên: "Mời ngồi."

Lúc Mạnh Hạ đến gần cô ấy, có một mùi thơm nhè nhẹ, rất thoải mái.

Kiều Dịch Kỳ không hề di chuyển, vẫn đứng ở một bên như cũ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Chúng ta đã rất nhiều năm chưa gặp qua rồi nhỉ?" Cô ấy làm như đang nhớ lại.

Mạnh Hạ mỉm cười, thở ra một hơi: "Cô sau khi học tiểu học xong đã đi ra nước ngoài."

"Đúng vậy, đã đi nhiều năm như vậy. Đêm hôm đó, tôi cũng không nhận ra cô."

Mạnh Hạ dừng lại động tác trong tay.

Kiều Dịch Kỳ hơi mỉm cười: "Cô hình như còn trắng hơn cả trước đây."

Mạnh Hạ cười hơi miễng cưỡng, cô đã không có ưu điểm gì lớn ngoài làn da trắng này.

"Cô so với trước kia còn xinh đẹp hơn." Mạnh Hạ cảm thấy hơi mệt một chút, cô đã không rất thích hợp với cách nói chuyện như vậy. Nói xong câu này cả hai người đều yên lặng, Mạnh Hạ đem đồ trang sức treo lên. Kiều Dịch Kỳ bỗng chốc tỏa sáng hai mắt: "Ồ, mấy thứ đồ này có kiểu dáng rất đặc biệt. Là lấy hàng ở nơi nào vậy?"

Cô ấy cầm lên, đầu ngón tay tinh tế xoa xoa.

"Vật nhỏ mà thôi, tôi tìm người làm."

https://thuviensach.vn

Kiều Dịch Kỳ trong lúc đó dừng lại: "Thì ra là vậy." Dừng lại một chút, giọng nói có chút buồn bã: "Cô vẫn giống như trước đây." Kiều Dịch Kỳ không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hạ chế tác đồ trang sức. Khi còn bé, cô ta ghen ghét vì Mạnh Hạ có được một người mẹ hiền lành dễ tính. Hiện tại cảm giác vẫn còn ao ước như cũ. Dù cho hoàn cảnh có thay đổi nhưng sở thích và tài hoa của Mạnh Hạ vẫn không thay đổi. Đôi mắt màu hổ phách của cô ta dần dần nhuộm một vầng khổ sở.

Ở cửa truyền đến một tiếng nhỏ nhẹ kêu lên: "Mẹ…" Hai người quay đầu lại liền nhiên thấy đôi mắt đang mơ màng của Nhạc Nhạc. Bàn tay nhỏ bé đang dụi mắt, dưới chân mà đôi dép lớn của Mạnh Hạ đứng ở đằng kia. Mạnh Hạ cảm thấy bất đắc dĩ, Tiêu Ất này thật sự là nhàn rỗi quá rồi.

Kiều Dịch Kỳ cả người hơi cứng ngắc lại: "Mạnh Hạ, đứa nhỏ này là con của cô?"

Mạnh Hạ hướng về phía Nhạc Nhạc vẫy vẫy tay, Nhạc Nhạc đi tới liền đi tới ôm lấy bắp đùi của cô, đứa bé này một khi thấy có người ngoài thì sẽ bám vào cô, giống như là lúc này.

"Nhạc Nhạc, chào hỏi dì đi."

Nhạc Nhạc chuyển động đôi mắt chưa tỉnh táo: "Con chào dì. Mẹ, bụng của con thật đói."

"Đi tìm dì Ất Ất đi." Mạnh Hạ nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc của bé con.

Tim của Kiều Dịch Kỳ đập thình thịch nặng nề, ánh mắt sợ run nhìn chằm chằm vào thân ảnh nhỏ xíu kia. Cô ta đột nhiên mở to hai mắt, xoay người lại dồn dập hỏi: "Cô đã kết hôn?"

Mạnh Hạ trầm mặc chỉ trong chớp mắt, lắc lắc đầu cười khẽ: "Làm sao lại có may mắn như vậy." Vận may của cô sớm đã cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Kiều Dịch Kỳ cắn cắn môi, có lời muốn nói nhưng vẫn không có hỏi ra, đứa bé này là con của ai? Trong lòng của cô ta trầm trọng giống như bị chất đầy đá tảng: "Tôi còn có việc phải đi trước."

Mạnh Hạ gật gật đầu, nhìn thấy khóe mắt của cô ta vuột mất hào quang. Đối với tình yêu, khi yêu người ta hầu như luôn rất lo lắng, rất bàng hoàng. Mạnh Hạ sững sờ nhìn theo bóng lưng của cô ấy, rất nhiều thứ chỉ có thể có một lần, buông tay có nghĩa là mất đi, giống như cô đối với Từ Dịch Phong.

"Đi rồi?" Giọng nói của Tiêu Ất vang lên ở sau lưng cô.

Mạnh Hạ quay đầu lại: "Tại sao lại gọi Nhạc Nhạc dậy?"

"Cậu cũng không phải không biết là từ nhỏ tớ đã không thích cô ta." Tiêu Ất liếc về phía trước: "Cô ấy bây giờ tìm cậu ai mà biết đang tính toán chuyện gì ngoài thăm dò những chuyện kia giữa cậu và vị hôn phu của cô ta. Cô gái này từ nhỏ cứ như vậy, sao tự mình không đi hỏi hắn đi."

"Cô ấy là quá lo lắng thôi."

"Tim người ta có bảy ngăn, tất nhiên là tâm tư quá nhiều. Khi Mạnh thúc ngã xuống, tớ còn nhớ rõ cha của cô ta đã vơ vét lớn nhất, không phải là thoáng một cái đã nhảy tới ghế thị trưởng sao. Cậu cho rằng cô ta có thể đơn giản được bao nhiêu." [Cha của Mạnh Hạ lúc trước là thị trưởng thành phố C, cha của Kiều Dịch Kỳ là cấp dưới của ông ấy.]

Tiêu Ất trong lòng nghĩ gì nói đó, người có thể ở cùng một chỗ với tên điên họ Từ kia, không đủ cay nghiệt thì có thể xứng được sao.

Mạnh Hạ sững sờ, lau xong bụi bặm trên tủ thủy tinh, nhẹ nhàng nói ra: "Những chuyện này đều không có quan hệ gì với tớ hết, Ất Ất, cho dù tớ lại nổi sùng lên thì có thể làm được gì?"

https://thuviensach.vn

"Không làm được gì nhưng ít nhất cũng phải làm tức chết bọn họ." Tiêu Ất nghiến răng nghiến lợi.

"Nhưng kết cục cuối cùng vẫn không thay đổi được, cần gì phải lãng phí sức lực đây. Được rồi, Ất Ất, tớ đi đưa Nhạc Nhạc đi học."

Tiêu Ất liếc về phía cô, chôn giấu quá khứ đó thật sự phủ bụi được cả đời hay sao?

****

Buổi chiều trong tiệm làm ăn tốt bất ngờ, Mạnh Hạ và Tiêu Ất không chú ý lắm đến những chuyện khác.

"Tớ gọi điện thoại cho Tiêu Giáp, người này không biết lại chết ở đâu rồi? Điện thoại liên tục tắt máy."

Mạnh Hạ đang đưa tay từ quầy thủy tinh cất đồ trang sức đo, mu bàn tay tự nhiên bị thủy tinh cứa vào một chút, bỗng dưng cảm thấy đau nhói. Thời tiết rõ ràng thật ấp áp mà cô chợt cảm thấy nghèn nghẹn đến phát run. Giọng nói của cô nghe thấy có chút rung động: "Ất Ất, anh trai của câu khi nào thì đi ra ngoài?"

Tiêu Ất nhíu mày, chóp mũi đã đổ mồ hôi, suy nghĩ một chút: "Buổi sáng thì đi, sau khi cậu đưa Nhạc Nhạc đi học."

Mạnh Hạ trong lòng hoang mang một chút, da đầu tê dại, chuyện mà cô lo lắng có thể nào lại xảy ra hay không: "Ất Ất, cậu coi chừng cửa tiệm, tớ đi ra ngoài một chút."

Mạnh Hạ nói xong, liền hướng về phía cửa chạy tới, trên mặt đất rơi lại vài giọt máu đỏ tươi.

https://thuviensach.vn

Cô vội vã lấy điện thoại ra, nhanh chóng bấm số, điện thoại vang lên một hồi lâu, rốt cục cũng thông: "Dương thúc, cháu là Tiểu Hạ…"

Âm thanh ở bên kia có chút huyên nào: "Tiểu Hạ, tôi lúc này có việc, trong chốc lát sẽ trả lời điện thoại với cô."

"Chờ một chút…" Mạnh Hạ hoảng loạn kêu lên, cô gắt gao cắn môi: "Dương thúc, Từ Dịch Phong có phải đã xảy ra chuyện hay không?" Cô dè dặt hỏi ra, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện.

Đối phương yên lặng trong chớp mắt: "Không có nhiều chuyện lắm."

Mạnh Hạ đột nhiên rùng mình một cái, cả người giống như bị rơi vào hầm băng, trong lòng từng đợt từng đợt chìm xuống. Bình tĩnh vì thế mà phá vỡ, vẻ mặt của cô mờ mịt.

****

Lão Dương nói sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng mãi cho đến chín giờ tối vẫn không thấy.

Mạnh Hạ và Tiêu Ất chờ ở nhà, cơm và thức ăn ở trên bàn vẫn còn nguyên bộ dáng lúc ban đầu. Tiêu Ất trong mắt đỏ ngầu, dù trong ngày thường cô đối với Tiêu Giáp hô to gọi nhỏ đấu khẩu không ít, nhưng anh em thì vẫn là anh em, cái liên hệ máu mủ đó là ẩn sâu trong xương tủy.

Mạnh Hạ ngồi ở một bên, sắc mặt tái nhợt, tóc của cô xõa xuống bê dưới, che đi hơn phân nửa gương mặt. Thở ra một hơi muốn cầm lấy điện thoại lên, ngón cái vừa chạm vào, Tiêu Ất liền đoạt đi: "Không cần lo cho hắn, sống hay chết gì thì cũng không liên quan gì đến chúng ta." [Hắn, là Tiêu Giáp nha, Tiêu Ất đang giận lẫy.]

Mạnh Hạ trấn an vỗ vỗ tay của Tiêu Ất: "Không có chuyện gì, để tớ nghĩ cách."

https://thuviensach.vn

"Cậu có thể có cách nào?" Tiêu Ất trả lời.

Mạnh Hạ ngẩn ra, lập tức mỉm mỉm cười, cảm giác vô lực từ nhiều năm trước lại từ lòng bàn chân tràn lan đến khắp nơi: "Cậu không phải nói Từ Dịch Phong đã nợ tớ quá nhiều sao, vậy thì phải trả."

Tốc độ nhấn phím của Mạnh Hạ có hơi chậm, mới được một nửa, điện thoại đột nhiên vang lên, cả hai người đều cả kinh, thông báo gọi tới hiện lên là Mục Trạch.

Mục Trạch vừa mới nhận được tin tức, cũng biết là chuyện xấu, nghĩ tới lúc này hai cô gái không biết là sẽ cuống cuồng thành cái dạng gì, vội vàng gọi điện thoại tới: "Tiểu Hạ, Ất Ất, các người đừng vội, Dịch Phong không gặp phiền phức lắm. Tiêu Giáp hiện tại bị bắt giam, tôi đã liên lạc được với bên trong."

Ất Ất cầm điện thoại qua, luôn luôn kiên cường là cô lại chảy xuống nước mắt, nức nở nói ra: "Mục Trạch, cảm ơn anh."

Mục Trạch cũng đau đầu, việc này đã kinh động đến cha mẹ của Từ gia, bất luận là như thế nào thì người của Từ gia sẽ không dễ dàng chịu thả Tiêu Giáp. Nên anh chỉ có thể trấn an Mạnh Hạ và Tiêu Ất trước.

"Mọi người đêm nay cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, chuẩn bị mấy bộ quần áo cho hắn thay, ngày mai tôi sẽ đưa hai người đi thăm Tiêu Giáp." Anh tận lực để cho bọn họ an định lại.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Đến khi Mục Trạch đến bệnh viện, Từ phụ đang trao đổi cùng với bác sỹ.

Mục Trạch bất đắc dĩ vuốt thái dương, Tiêu Giáp này cũng thật âm độc, hung hăng xông đến đánh Từ Dịch Phong đến gãy xương tay. Chẳng qua cũng vì có bao nhiêu hận thù là có bấy nhiêu hung ác.

Tay phải của Từ Dịch Phong bó thạch cao, trên mặt còn vài vết thương. Trong phòng bệnh rất to, mọi người của Từ gia và Kiều gia đều ở đây, Mục Trạch tiến đến: "Bá mẫu, dì Hai." Hai người cha nhàn nhạt hướng về phía anh gật gật đầu: "A Trạch đến đây à."

Mẹ của Kiều Dịch Kỳ và mẹ của Mục Trạch là chị em ruột.

Từ Dịch Phong ngước mắt nhìn Mục Trạch, sắc mặt của hắn tối xuống: "Mẹ, mọi người cũng mệt mỏi, về sớm nghỉ ngơi một chút."

Kiều Dịch Kỳ cắn môi, lưu luyến, Kiều mẫu trêu ghẹo nói ra: "Con gái của tôi thật đúng là uổng công nuôi nấng."

Từ mẫu trìu mến kéo cô ấy qua: "Kỳ Kỳ sớm đi về nghỉ đi, mặt mũi sợ hãi đến không còn huyết sắc."

Trưởng bối đã nói như vậy, Kiều Dịch Kỳ tất nhiên sẽ nghe lời, cô ta do dự nói ra: "Dịch Phong, em đi về trước, anh nghỉ ngơi sớm một chút."

Từ Dịch Phong nhàn nhạt gật đầu, Mục Trạch có chút mỏng lạnh mà giật nhẹ khóe miệng.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Mục Trạch ngồi sang một bên, nhìn vào hắn, đầu tiên là mở miệng: "Việc này cậu sẽ xử lý như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong lạnh lùng liếc hắn một cái: "Việc này hình như không có liên quan gì đến cậu."

Mục Trạch nhếch miệng lên: "Dịch Phong, người kia đánh cậu không phải là tên côn đồ bình thường…" Mục Trạch nheo mắt, dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Hắn là thân nhân của Mạnh Hạ."

Từ Dịch Phong trên mặt kéo một đường cong quá đỗi, bất chợt khẽ cười một tiếng: "Vậy thì lại có liên quan gì đến tôi?"

Mục Trạch trước mặt người khác luôn luôn ôn tồn tao nhã, giờ phút này lại tức giận đến mức trừng hai mắt lên: "Thả hắn."

"Cậu thích cô ta?" Từ Dịch Phong đột nhiên hỏi.

Mục Trạch nghe được câu hỏi của hắn cũng không kinh ngạc chút nào: "Phải, tôi thích cô ấy." Nói xong, trong lòng của anh hơi chấn động.

"Cậu thích cô ta cái gì?"

Mục Trạch bỗng dưng bật cười, đôi mắt lóe lên tia sáng kiên định: "Trên người cô ấy, phàm là cậu không thích cái gì thì tôi đều thích hết thảy." Cậu được nhìn thấy chính là lúc cô ấy xinh đẹp nhất, còn tôi lại nhìn thấy khi cô ấy đã chán nản hèn mọn nhất. Nhưng cô ấy như vậy mới khiến cho tôi bỏ không được, ném không đi.

Từ Dịch Phong không nói gì, giữa chân mày đã ngưng kết thành một mảnh khói mù.

Mục Trạch động đậy khóe miệng: "Dịch Phong, cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng cho Mạnh Hạ một tia cơ hội, tôi hy vọng sau này cậu cũng giống vậy." [Cơ hội này là cơ hội để yêu thương]

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong cười nhạo một tiếng: "Mục Trạch, nhưng tôi nhớ là ngưỡng cửa của Mục gia cũng rất cao."

Sắc mặt của Mục Trạch phẫn nộ cười một tiếng: "Vậy thì thế nào, tôi là tôi, nhà tôi là nhà tôi. Tôi và cậu không giống nhau, tôi khi yêu tất nhiên sẽ để lên hàng đầu."

"Phải không, đến lúc đó hy vọng là cậu cũng sẽ hành động như hôm nay đã nói."

Mục Trạch đứng lên: "Khuya lắm rồi, cậu sớm nghỉ ngơi một chút đi." Anh sải bước đi tới của, giọng nói hơi nghẹn lại: "Chuyện Tiêu Giáp hy vọng cậu sẽ buông tay."

"Chuyện của tôi còn chưa đến lượt cậu chỉ huy." Khóe miệng của Từ Dịch Phong lạnh lùng mấp máy.

Mục Trạch liếc về phía hắn, anh nhún nhún vai, đôi mắt càng lúc càng mờ: "Trong lòng cậu đúng là lại muốn đem tất cả thân nhân của cô ấy bức tử, lúc này đây, tôi rốt cuộc cũng được chứng kiến."

Tôi nợ cô ấy, kiếp này muốn trả lại.

---

*YoungMin05: Anh Phong đã bị đánh gãy tay =))~ mình hơi vui vui.

Quả thật, Tiểu Hạ lo lắng Tiêu Giáp lại gặp chuyện gì bất trắc, vì suy cho cùng, bọn họ chỉ là dân đen, không muốn đụng vào mà đắc tội với tầng lớp quyền thế như Từ gia. Hơn nữa, Tiêu Giáp lại vì muốn đòi lại công bằng cho cô nên mới manh động như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì, Tiểu Hạ lại càng cảm thấy có lỗi với Tiêu Ất và Tiêu Giáp.

https://thuviensach.vn

Mình mạn phép nhận xét thế này, đó là trong Yêu Thương, các nhân vật nam đều rất tốt, trừ anh Từ Dịch Phong =)). Mình nói thật ah~^^.

Bật mí thêm, Tiêu Giáp không hẳn là một gã côn đồ tép riu đâu, ngày xưa choai choai như thế, chứ bây giờ ở bên cạnh Mạnh Hạ là mang một sứ mệnh khá là cao cả đó, đã là một người đàn ông trưởng thành rồi.

Chương tiếp theo hứa hẹn sẽ gay cấn^^.

P/S: Câu nói cuối cùng của Mục Trạch: "Tôi nợ cô ấy, kiếp này muốn trả lại" là câu nói thật lòng của anh :).

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Điều Kiện

Chương 17: Điều Kiện

Đèn ở phòng khách một đêm chưa tắt, bình minh mang theo ánh rạng đông, từng tia từng tia thấm vào trong nhà. Mạnh Hạ nâng lên thân thể đã tê dại cứng ngắc, từ từ đi đến cửa nhà để tắt đèn đi.

"Tớ đi làm điểm tâm." Giọng nói của cô lộ ra vẻ trầm trầm tang thương

Tiêu Ất nhắm hai mắt lại, nửa người dựa vào ghế sa lon, im lặng không lên tiếng. Chỉ là dưới mắt đã hiện quầng thâm, nhìn ra được là cô ấy đã lo lắng trắng đêm.

Nhịp điệu sinh hoạt tất cả vẫn như cũ. Mạnh Hạ đem cháo đẩy tới trước mặt Tiêu Ất: "Ăn một chút đi."

Tiêu Ất có chút vô lực, khuấy cái muống một cách vô thức. Ở cửa gỗ truyền đến mấy tiếng gõ cửa, thần kinh của cô ấy căng thẳng mạnh mẽ, kinh hãi chạy tới.

Mục Trạch một thân tây trang màu đen đứng ở đầu hành lang hỗn loạn, Tiêu Ất lập tức tiến đến, kéo lấy cánh tay của anh: "Anh trai của tôi thế nào?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất sốt sắng như vậy Mục Trạch chỉ thấy một lần, anh nheo mắt lại, trí nhớ như đã trở lại bốn năm trước. Cô Tiêu Ất này sống chết gì cũng lôi kéo lấy anh, dường như là lôi kéo một sợi dây cứu mạng. Chỉ là hôm nay trong mắt của cô ấy đã không còn hận ý như lúc ấy. Ánh mắt của anh chìm chìm, giọng nói hơi khàn: "Không có việc gì."

"Phải không?" Tiêu Ất cười cười vô nghĩa như vậy. Chưa ăn thịt heo nhưng chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy sao, cô hiểu, bằng năng lực của Mục Trạch, nếu thật sự không có việc gì thì Tiêu Giáp lúc này đã được thả ra.

Mạnh Hạ xách theo túi to đứng ở một bên: "Em muốn đi thăm Tiểu Giáp ca."

Mục Trạch gật gật đầu.

****

Đến khi Mạnh Hạ nhìn thấy Tiêu Giáp, trong lòng như bị một vật gì đó nặng nề đập vào, đau đến đứng dậy không được. Tiêu Giáp mặt mũi bầm dập, gò má có một vết thương thật sâu, máu đã khô đọng lại. [Đánh nhau với anh Phong mà, cả hai bên đều sứt đầu mẻ trán =))]

"Ất Ất, Tiểu Hạ…" Hắn gọi, nhưng việc này hình như làm động vào chỗ đau, Mạnh Hạ thấy hắn xuýt xoa hít hà.

Tiêu Ất nghẹn ngào: "Tiêu Giáp, anh rốt cuộc là có đầu óc hay không? Làm việc rốt cuộc có nghĩ tới hậu quả hay không? Anh cho rằng lần nào thế này anh cũng có thể nộp tiền bảo lãnh mà đi ra sao?"

"Khóc cái gì?" Tiêu Giáp thờ ơ: "Từ Dịch Phong bị anh đánh gãy một cánh tay, mẹ kiếp, lão tử lần sau nhất định sẽ giết hắn."

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất đứng vụt lên, cái ghế nặng nề đổ xuống mặt đất, cô dùng lực mạnh mẽ tóm lấy cổ áo vấy bẩn của hắn, hét lên thê lương: "Tiêu Giáp!"

"Yên lặng." Một tiếng nghiêm túc cảnh cáo.

"Ui da, em nhẹ tay một chút." Tiêu Giáp kêu đau.

Mạnh Hạ vội vàng kéo Tiêu Ất ra, ánh mắt của cô dừng lại ở trên cổ tay của Tiêu Giáp, chiếc còng tay kia đâm vào đôi mắt của cô, từng đợt độn lên đau nhức. Cha của cô chính là bị nó đưa đi, từ đó đến nay vẫn chưa có đi ra.

Mạnh Hạ cay cay mũi: "Tiểu Giáp ca, anh thật khờ."

Tiêu Giáp cúi đầu xuống, hay tay gắt gao nắm chặt, cười cười ngoan ngoãn thật thà: "Là anh quá vô dụng. Mạnh đại ca để cho anh trở về chính là muốn bảo vệ mọi người, nhưng anh lại không làm được cái gì hết."

Qua một cái chớp mắt, Tiêu Giáp liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngưng đọng: "Tiểu Hạ, không cần phải vì anh mà đi cầu xin hắn. Nếu đã làm thì anh không hối hận."

Mạnh Hạ cắn môi, cái cảm giác mắc lỗi quen thuộc này lại một lần nữa tập kích vào toàn thân, làm cho cô tự trách bản thân mình, không cách nào đối mặt được với hai anh em bọn họ.

"Tiểu Giáp ca, nhưng em thật sự không thể chịu được thân nhân của mình từng bước, từng bước rời khỏi." Đôi mắt của cô đã dâng đầy nước, lại cố nén không để tràn ra: "Hôm nay những gì em quan tâm cũng đã nhiều như vậy, chẳng lẽ còn muốn em buông bỏ sao?" Cô lẩm bẩm nói ra.

Tiêu Ất xoay người dì, khuôn mặt đã đầy nước mắt.

.

https://thuviensach.vn

.

.

Lúc từ cục cảnh sát đi ra, Mục Trạch cũng đi ra, bên cạnh anh là một người đàn ông trung niên mặc quân phục, sắc mặt của người này có chút khó xử.

Mạnh Hạ xoay người hướng về phía cổng đi tới, nhìn vào bầu trời bao la màu xanh thẳm, từ trong lòng cô đã bị ám ảnh bởi nơi này. Mỗi lần đi ra khỏi đây, có một khoảng thời gian mỗi một lần hít thở của cô đều đau đớn không thông.

Mục Trạch nhìn thấy cô hơi ngẩng đầu lên, sắc mặt lặng lẽ, trong nháy mắt anh cảm thấy đau lòng: "Ất Ất đâu?"

"Còn ở bên trong. Sao vậy?" Mạnh Hạ nhìn vào anh.

Hào quang ở trong mắt Mục Trạch từ từ thu lại: "Từ gia không đồng ý thương lượng."

Giống như đã có dự liệu từ trước, khóe miệng của Mạnh Hạ nhẹ cử động, chậm rãi nói ra: "Dẫn em đi gặp hắn."

"Không được." Mục Trạch không đắn đó, nhất định từ chối: "Em đi về trước đi, việc này em không cần phải tham dự."

Mạnh Hạ nhàn nhạt lắc lắc đầu, với bối cảnh của Mục Trạch mà tham dự vào việc này cũng không được thì cô hiểu Từ Dịch Phong là cố ý, có lẽ… chính là đang chờ cô.

"Em muốn đi gặp hắn. Mục Trạch." Cô từng câu từng chữ đều là kiên định.

https://thuviensach.vn

Mục Trạch nhìn qua gò má ôn nhu và lại hiện ra dáng vẻ quật cường này của cô, cũng biết là cô tâm ý đã quyết.

Năm năm, đã thay đổi rất nhiều thứ, nhất là cô.

Mạnh Hạ đã từng là bông hoa lớn lên trong ngôi nhà ấm áp, đột nhiên xảy ra biến cố làm cho cô phải chịu đừng bi thống, đồng thời bản thân cung từng chút, từng chút trưởng thành hơn. Dù là vậy, lúc đối mặt với Từ Dịch Phong, cô cũng chỉ biết mình ở thế yếu.

****

Từ Dịch Phong nhìn vào giỏ trái cây tinh xảo đặt ở trước mặt, hắn nhướng mày lên, lẳng lặng nhìn qua cô gái ở trước mắt.

"Từ tiên sinh, lần này là anh trai của tôi không đúng, kính xin ngài đại nhân đại lượng." Mạnh Hạ nhẹ nhàng điềm đạm nói xin lỗi.

Cô cách giường bệnh của hắn có hơn một mét, đứng ở trước mặt của hắn như vậy, nhưng thật là giống như cách đến thiên sợ vạn thủy. Rõ ràng là đến xin lỗi nhưng Từ Dịch Phong vẫn cảm thấy không thoải mái như cũ. Ánh mắt của cô nhìn hắn, lại trống rỗng không có hắn. [Ý của anh Phong là cô không có chân thành đến xin lỗi ảnh =)). Tất nhiên là không có anh rồi, anh nghĩ sao mà có được vợi~]

Hắn đột nhiên đứng lên, tốc độ cực nhanh, Mạnh Hạ thét lên một tiếng kinh hãi, Từ Dịch Phong đã kéo lại, cả người cô ngã lên chiếc giường mềm mại. Thủ đoạn của Từ Dịch Phong quá đỗi lỗ mãng, hắn nghiến răng, bàn tay không bị thương dùng sức mạnh mẽ: "Đại nhân đại lượng? Tiểu Hạ, cô lần này còn dám cò kè nói chuyện với tôi?"

Mạnh Hạ giãy giụa đẩy hắn ra, hai người sát sao ở cùng một chỗ, tư thế vô cùng mập mờ: "Từ Dịch Phong, anh điên rồi." Cô mắng chửi một

https://thuviensach.vn

tiếng. Từ Dịch Phong cố ý đem thân thể đè lên người của cô. Mạnh Hạ bị đè ép, hô hấp khó khăn, cô không cam lòng giãy giụa thân thể.

Sắc mặt của Từ Dịch Phong càng lúc càng chìm.

"Tôi điên rồi?" Hắn cười nhạo một tiếng: "Tiểu Hạ, cô nếu như vẫn còn uốn éo, tôi đang nghĩ có cần phải điên khùng một chút hay không?" Hắn hơi cúi đầu xuống, mập mờ nói ra.

Mạnh Hạ trong thoáng chốc cảm giác được thân thể của hắn biến hóa, vẻ mặt của cô hoảng loạn, ủy khuất và luống cuống.

Từ Dịch Phong và cô bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt mang đầy hận ý gắt gao trừng hắn. Trong lòng hắn ngưng lại, bàn tay vô thức che lên đôi mắt của cô.

Mạnh hạ sợ hãi dùng sức vung tay ra, đánh thẳng vào bên tay bị bó thạch cao của hắn. Từ Dịch Phong kêu lên một tiếng đau đớn: "Cô!" Hắn không biết cô gái đã từng rất yếu ớt kia đột nhiên lại mạnh mẽ như vậy.

"Từ Dịch Phong, đồ vô sỉ!"

"Tôi vô sỉ!" Từ Dịch Phong hai mắt bỗng dưng hiện đầy khói mù, lời nói không cách nào ngăn chặn ác ý: "Tôi nhớ được năm đó cô đúng là hao tâm tổn trí mới bò lên giường của tôi. Vô sỉ?" Hắn cười nhạo một tiếng: "Chẳng qua là, Mạnh Hạ cô còn quá non, cũng rất không thú vị."

Hai tay của Mạnh Hạ gắp gao nắm chặt ga giường, hận không thể hóa thành móng nhọn để cào nát mặt của hắn ra. Bỗng dưng cô cười cười: "Phải không? Vậy tôi không hiểu sao cầm thú kia một lần không đủ, lại thêm một lần nữa?"

Thời gian làm cho tình yêu của cô biến mất và quên lãng, hôm nay khi xé toang ra tất cả, lòng của cô vẫn là đau đớn. Một đêm kia, đối với Mạnh

https://thuviensach.vn

Hạ chính là nỗi đau không thể chạm vào, còn đối với Từ Dịch Phong thì lại càng là một sự sỉ nhục.

"Vậy thì cũng phải cảm ơn thuốc của cô. Không phải sao?" Hơi thở của Từ Dịch Phong nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô. Sắc mặt của Mạnh Hạ trắng nhợt, hào quang trong mắt càng lúc càng mờ nhạt.

Từ Dịch Phong trầm trầm ngắm nhìn cô, đáy mắt dâng lên một tia hoảng hốt với ý nghĩ thương xót ở trong đầu. So với cô bé kia ở năm năm trước, Mạnh Hạ bây giờ giống như đã trải qua rất nhiều chuyện, cuộc sống thâm trầm đã để lại ấn ký ở trên người của cô.

Thấy cô không nói lời nào, đùi phải của hắn hơi động một chút, Mạnh Hạ bị đau, khẽ cười một tiếng mà đón nhận ánh mắt của hắn, trong mắt cô đã lấp kín một tầng hắc ám: "Thế nào, Từ thiếu hôm nay là muốn cùng tôi ôn lại một chút mộng cũ sao." Cô chớp chớp đôi mắt vốn đã chua sót: "Chỉ cần ngài thả anh ấy ra, tôi có thể."

Từ Dịch Phong nhất thời tức giận lên đến tận đầu, cô như thế mà hèn hạ chính mình, hắn lập tức đứng dậy, một phát lôi cô lên, nheo nheo mắt lại: "Mạnh Hạ, cô cứ như vậy mà thấp hèn, vì tên côn đồ đó mà ngay cả mình cũng bán đứng?" Vào lúc này hắn có chút hận cô vì một bộ dáng làm như không sao cả.

Hoặc là Từ Dịch Phong đã hiểu, trong lòng Mạnh Hạ từ lâu đã không có hắn cho nên mới để xuống như thế.

Mạnh Hạ bị hắn dùng sức lăn qua lăn lại nên có chút vô lực, cô cười lạnh một tiếng, hai tay gắt gao nắm lại tất nhanh, đôi mắt kiên định và bình tĩnh: "Ở trong mắt Từ Dịch Phong anh, tôi không phải vẫn luôn như vậy sao."

"Cô…"

https://thuviensach.vn

"Tôi… tôi sớm đã không còn là Mạnh Hạ trước kia." Mạnh Hạ vẫn cười, tiến đến bên cạnh hắn một chút: "Mạnh Hạ lúc trước đã bị tự tay anh phá hủy." Cô hít vào một hơi: "Chuyện của Tiêu Giáp, nếu như anh đáp ứng không truy cứu, từ trong lòng tôi cảm kích anh. Nếu như anh vẫn thật sự truy cứu, chúng tôi cũng chỉ biết chấp nhận."

Cô nói xong thì yên lặng xoay người đi.

Từ Dịch Phong nhìn theo bóng lưng của cô đang thong thả đi tới cửa. Hắn đột nhiên lạnh giọng nói ra: "Tôi có thể không truy cứu." Mạnh Hạ dừng lại bước chân. "Nhưng mà, tôi có một điều kiện."

---

*YoungMin05: Tiêu Giáp là theo phân phó của Mạnh Tiêu - anh trai của Mạnh Hạ trở về để bảo vệ mọi người. Các bạn đọc từ đầu tất nhiên là thấy Mạnh Hạ lưu lạc ở đâu đó rất xa, 5 năm sau mới quay lại thành phố C này. Có lẽ là vì biết được Mạnh Hạ trở lại thành phố C, Mạnh Tiêu mới cho Tiêu Giáp về bên cạnh cô và Tiêu Ất. Mình đoán lý do rất đơn giản, đó chính là Mạnh Tiêu lo lắng Từ Dịch Phong^^.

Mặc cho 5 năm lưu lạc, hai anh em ở hai nơi riêng biệt, cũng không biết tin tức của anh trai, nhưng ngược lại, anh trai của cô vẫn luôn dõi theo từng bước đi của Mạnh Hạ :).

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thỏa Hiệp

--

Chương 18: Thỏa Hiệp

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy bên tai nổ vang một hồi, máu của toàn thân như thể hướng dâng lên tận não. Cô đưa lưng về phía hắn, một khắc đó trong lòng tuôn ra ngàn vạn loại tâm tình, phẫn nộ, khổ sở, bất đắc dĩ… làm cho cô khó chịu mà hô hấp cực khổ, cả người dường như đang lâm vào trạng thái hấp hối. Đó là một loại cảm giác so với thất vọng còn đau hơn, chính là tuyệt vọng trong tim.

Từ Dịch Phong không hề chớp mắt nhìn vào bóng lưng suy yếu của cô, từng bước từng bước đi đến phía sau cô.

Đi đến mới phát hiện thân thể của Mạnh Hạ đang vì gượng ép mà phát run, gương mặt của cô khuất sáng, hắn nhìn thấy làn mi thật dài đang nhẹ nhàng rung động. Cô giống như đang liều mạng ẩn nhẫn, khóe miệng trắng bệch đang mấp máy vài cái hắn mới nghe rõ tiếng nói của cô: "Điều kiện?" Chỉ hai chữ rất nhỏ kia mà lại nặng nề nện vào trong lòng của hắn.

Mạnh Hạ nắm bàn tay lại thật chặt, khớp xương tinh tế lồi ra, một lát sau cô xoay người một cái: "Tôi nếu như không đáp ứng thì sao." Cô đã từng vì hắn mà để kiêu ngạo của mình xuống thấp nhất trước mắt mọi người, hắn không cần quan tâm. Bây giờ lại cùng cô nói điều kiện, Mạnh Hạ đột nhiên cảm giác được cuộc sống thật sự là hay thay đổi.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong tiến về phía trước một bước, nhìn chằm chằm vào cô: "Tùy cô. Nếu như cô bằng lòng để Tiêu Giáp sống ở trong tù tám năm mười năm, tôi cũng không sao cả."

Hắn nhàn nhạt nói, thật giống như đang nói đến nỗi đau của một con kiến hôi không có quan hệ gì.

Mạnh Hạ nở nụ cười, ánh mắt trong suốt lóe sáng: "Từ Dịch Phong, tôi vẫn nghĩ anh là vô tâm. Nhưng mà bây giờ tôi mới phát hiện mình sai rồi." Cô cười nhạo một tiếng, trong đoi mắt đen như đại dương mênh mông yên lặng: "Anh quả thực là cặn bã."

Từ Dịch Phong mi tâm một đám, bỗng chốc cười một tiếng, làm như không có nghe được câu mắng chửi của cô: "Cô có thể cự tuyệt."

"Tôi cự tuyệt." Mạnh Hạ kiên định nói.

Từ Dịch Phong nhẹ nhàng nhún nhún vai: "Đương nhiên, cô có lựa chọn của mình." Hắn chao đảo bước đi qua một bên ngồi xuống, hai chân vén lên, giống như vô tình nói ra: "Cố ý đả thương người, hút thuốc phiện, buôn lậu thuốc phiện, xem ra mười năm hình như hơi ngắn."

Mười ngón tay của Mạnh Hạ đâm thật sâu vào da thịt, nhưng cô lại không cảm thấy được một chút đau đớn. Cô nhìn qua người ở trước mắt, người này quả thực là ma quỷ.

Trầm mặt trong chớp mắt.

Cô rốt cục cũng cúi đầu xuống, một giọt nước mắt lạnh buốt thuận thế mà rơi: "Điều kiện gì?"

Từ Dịch Phong hình như đã sớm biết rằng cô sẽ đáp ứng: "Đến Tinh Thành đi làm."

https://thuviensach.vn

Tiếng nói vừa dứt, Mạnh Hạ mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đúng là không thể tưởng tượng nổi.

"Như thế nào? Chẳng lẽ cô có đề nghị khác về hắn, nói một chút xem, tôi có thể suy nghĩ."

"Vì cái gì?"

"Tôi chỉ vì cần nhân viên mà thôi."

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Mạnh Hạ nhìn hắn, cô không tin.

"Tốt!" Mạnh Hạ một mực trả lời: "Tôi đồng ý với anh." Tinh Thành, làm sao lại là của hắn đây? Từ gia từ khi nào thì bắt đầu phát triển ngành đá quý. Hắn không phải là đối với những thứ đó luôn luôn hừ mũi coi thường sao?

Từ Dịch Phong nhìn thấy ánh mắt bề bỉ của cô, có một chút thần sắc sáng ngời, hắn đưa tay cầm lấy ly nước nhấp lấy một ngụm. Nước lành lạnh vô tình chảy ra, trong lòng có chút vắng vẻ.

"Tiêu Giáp…" Mạnh Hạ còn chưa nói hết câu thì đã bị Từ Dịch Phong bực mình cắt đứt: "Chừng nào cô đi đến Tinh Thành thì khi đó hắn sẽ trở về ngay."

Mạnh Hạ nhếch miệng lên, âm thanh nhẹ nhàng: "Hy vọng anh có thể hết lòng tuân thủ lời hứa."

"Rắc!" Tiếng thủy tinh bị nghiền nát vang lên, cô cứ như vậy mà nghĩ về hắn? Máu tươi từ từ nhuộm thấu lòng bàn tay của hắn, Mạnh Hạ vẫn đứng ở một bên như cũ. [Anh í bóp bể cái ly thủy tinh +_+~]

Tử Dịch Phong vẻ mặt một màu trang nhã: "Tới đây."

https://thuviensach.vn

Thân thể của Mạnh Hạ co rụt lại, thái độ mờ ám này nhất thời lại làm cho hắn đột nhiên giận dữ.

... Nhớ có một lần, trong trận đấu bóng rổ thời cao trung, Từ Dịch Phong va chạm với Mạnh Tiêu, đẩy ngã một cái, đầu gối chà xát mang một vết thương lớn. Khi đó, cô sít sao vây quanh hắn, cái miệng nhỏ nhắn lải nhải rầy la Mạnh Tiêu. Về sau liền ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn để băng bó vết thương. Ngón tay mảnh khảnh chạm vào da thịt lại chọc cho hắn bực bội vô cùng, mặt lạnh không nhìn cô lấy một cái. Mạnh Hạ cũng không biết, khi máu thấm qua băng gạc, hắn đột nhiên cảm thấy trên da thịt lạnh buốt một hồi. Cô cắn môi muốn kiềm nước mắt lại, như thể còn khó chịu hơn là chính mình bị ngã.

Lúc ấy hắn đã nói gì?

"Cô có phiền hay không?" Hắn cho rằng Mạnh Hạ sẽ xoay người bỏ đi, nhưng mà cô lại cúi đầu xuống, nghẹn ngào nói: "Anh trai của em, anh ấy không phải cố ý, thật sự."

Hắn sẽ không nhìn ra, Mạnh Tiêu lúc đó là cố ý.

.....

Từ Dịch Phong đem thân thể lui về phía sau, dùng sức dựa vào tường, bàn tay đưa ra về phía Mạnh Hạ.

"Tôi đi kêu bác sỹ."

"Không phải là cô sẽ làm sao?" Từ Dịch Phong hừ lạnh một tiếng, cường thế phân phó ra lệnh.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cả hai đều sững sờ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ tự giễu, hơi cong môi một cái: "Đây cũng là điều kiện của anh?"

Sắc mặt của Từ Dịch Phong thay đổi trong nháy mắt. Mạnh Hạ nhìn thấy tay của hắn không ngừng rỉ ra máu. Cô hít một hơi đi tới, nhẹ nhàng ngồi ở trên ghế salon mềm mại, cách hắn một khoảng cách hơi xa.

Cầm lấy thuốc sát trùng và cái kìm, cúi đầu xuống, cẩn thận xử lý. Ánh mắt Từ Dịch Phong rơi xuống người của cô, đôi tay kia vẫn mảnh mai như cũ, thỉ là có nhiều phần tang thương. Hắn cẩn thận nhìn, trên mu bàn tay của cô có vài vết sẹo sâu cạn không giống nhau.

Trong phòng tĩnh lặng vô biên vô hạn, người ở trước mắt cô trong lúc này trở nên rất xa lạ. Từ đó cho tới bây giờ giữa bọn họ hầu như chưa có lần nào yên lặng tiếp xúc như vậy.

Đáy mắt của Mạnh Hạ không có một tia tạp niệm, giống như người ngồi ở trước mặt cô là một người không quen biết. Trên thực tế, Từ Dịch Phong không biết trong mắt của Mạnh Hạ vào giờ phút này, hắn thậm chí ngay cả là một người xa lạ cũng không xếp hàng vào được. Mạnh Hạ ở trên đường có thể cùng người xa lạ mỉm cười một cái, nhưng mà hắn, cô sẽ không. [Thích cái ý này ghê^^]

Ban đầu bởi vì quá quan tâm cho nên khắp nơi nhường nhịn. Trong vài năm, lòng này của cô đã thành tường thành vách lũy ngăn cản bão giông. Mạnh Hạ nghiêm túc xử lý tốt bàn tay của hắn, lặng yên đứng lên.

Từ Dịch Phong chỉ ngồi tĩnh lặng ở chỗ đấy.

Dường như trong lúc này hai người đang tự theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

"Nếu như không có việc gì, tôi đi về trước."

https://thuviensach.vn

Đôi mắt sau kín của Từ Dịch Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, không có lên tiếng.

Mạnh Hạ vừa nhấc chân lên, liền nghe thấy ở bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó cứ như vậy mà mở cửa ra. Cô đứng ở đấy, nhất thời có chút luống cuống.

Hiển nhiên là người ở ngoài cửa cũng không ngờ rằng giờ này ở trong phòng bệnh của Từ Dịch Phong sẽ có người khác ở đây, mà dù cho có người thì ai cũng không nghĩ đó sẽ là cô.

Từ phu nhân rốt cuộc là người từng trải, sau khi kinh ngạc trong chớp mắt thì sắc mặt đã trở lại như cũ, trực tiếp hướng vào trong phòng, lúc đi ngang qua bên cạnh Mạnh Hạ, bà dừng bước lại, mặt mày nhàn nhạt: "Tiểu Hạ đã trở lại rồi sao." Dừng lại một chút, ánh mắt cười của bà rất tao nhã: "Rất nhiều năm không gựap, ngược lại càng ngày càng trưởng thành."

Mạnh Hạ nhếch miệng, không biết nên nói gì, chỉ là mỉm cười.

Từ Dịch Phong và mẹ của hắn có đôi mắt rất giống nhau, rất đẹp. Chỉ là ánh mắt của Từ Dịch Phong có nhiều hơn vài phần lãnh ý, mà ánh mắt của Từ phu nhân lại làm cho không người nào không cảm thấy ấm áp.

Mạnh Hạ nhìn bà ấy, người phụ nữ này, cô đã từng có thể gọi bà là "Mẹ", trong lòng cô nghiễm nhiên đã từng xem bà như là mẹ.

"Dịch Phong đứa nhỏ này trong ngày thường quen kiêu ngạo, lúc này rốt cục nếm được đau khổ. Tiểu Hạ của chúng ta có lòng mới có thể đến thăm Dịch Phong ca ca là con một chút đấy."

Mạnh Hạ rốt cuộc cùng tìm được tiếng nói của mình, cô xé ra một nụ cười nhẹ: "Bác gái, con còn có việc phải đi về trước, không quấy rầy Dịch Phong ca ca nghỉ ngơi." [Aigoo~ nói câu này chắc Tiểu Hạ nghiến răng vì dối lòng dữ lắm ah.]

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Từ ohu nhân dừng lại, khóe miệng từ từ giơ lên, nói ra hai chữ: "Được, được."

Kiều Dịch Kỳ từ lúc mở cửa cho đến bây giờ sắc mặt vẫn không tốt. Sau khi Mạnh Hạ đi ra, cô ấy cũng đi theo.

"Mạnh Hạ, đợi một chút…" Cô ta hơi vội vàng gọi lại.

Mạnh Hạ dừng lại, khẽ nhíu mày: "Có chuyện gì?"

"Mạnh Hạ, Dịch Phong thương thế của anh ấy…"

"Tôi đã biết rõ." Mạnh Hạ mạnh mẽ ngắt lời của cô ta, không biết vì cái gì mà cô đột nhiên hơi nóng nảy. [Kiều Dịch Kỳ muốn nói vết thương của Dịch Phong là do người thân của Mạnh Hạ gây nên.]

"Cô yên tâm, tôi có thể nói với mẹ Từ để cho bọn họ đừng truy cứu nữa." Kiều Dịch Kỳ cười thiện ý.

Không thể không công nhận Kiều Dịch Kỳ rất thông minh, Mạnh Hạ nhìn vào cô ấy, là một mái tóc dài uốn quăn mềm mại xõa ở trên vai, ưu nhã mà xinh đẹp. [Bởi vì, Kiều Dịch Kỳ muốn chấm dứt sớm chuyện này để Dịch Phong và Mạnh Hạ không có cơ hội tiếp xúc với nhau nữa. Nên Mạnh Hạ mới khen cô ta thông minh.]

Cô gượng cười một tiếng: "Vậy thật tốt, cám ơn cô. Cứ thong thả, tôi đi trước."

Hôm nay cô thật sự mệt chết đi, một đêm không ngủ, hôm nay lại bôn ba cho tới trưa, tinh thần liên tục bị kéo căng quá đối, trong đầu vô cùng đau đớn.

Mục Trạch chờ ở trong xe mãi, cho đến khi nhìn thấy xe của Từ mẫu, anh liền theo sát, lo lắng cô sẽ bị tổn thương lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Mạnh Hạ, cô còn thương anh ấy không?"

Mấy năm nay ngay cả chính cô cũng không dám hỏi vấn đề này, bây giờ Kiều Dịch Kỳ lại trực tiếp phá tan. Vẻ mặt của mạnh Hạ không có gì thay đổi, cô chỉ yên lặng trong chớp mắt, liền hướng về cô ta cười nhu hòa một tiếng: "Bây giờ tình yêu đối với tôi là quá xa xỉ." Dừng lại một chút, cô nói ra có vẻ dí dỏm: "Tôi càng cần phải mặt dày."

Kiều Dịch Kỳ ngạc nhiên.

Khuôn mặt của Mục Trạch liền biến sắc, hướng đến bên đó đi tới, hỏi dựa trên vách tường, bóng hình có chút cô đơn.

Mạnh Hạ bước đi dồn dập, dĩ nhiên cũng cứ thế mà đi đến bên cạnh anh.

Mục Trạch khóe miệng gượng mấy máy, nha đầu này trong lìng thật đúng là chưa từng có hắn: "Tiểu Hạ…" [Vì câu "ình yêu là xa xỉ"]

Mạnh Hạ dừng bước lại, quay đầu qua, đầu của cô thật sự là đau dữ dội, giọng nói lộ ra mệt mỏi: "Mục Trạch, sao anh lại lên đây?"

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Che Giấu

--

Chương 19: Che Giấu

Mạnh Hạ cố gắng mở to mắt, hai mí dường như bị đè nặng ngàn cân. Mục Trạch đứng ngược sáng, bóng dáng cao lớn hoàn toàn chiếu lên người của cô. Cô cúi đầu nên không thấy rõ mặt của anh, chỉ nghe giọng nói nhẹ nhàng nhưng cứng ngắc: "Anh đưa em trở về."

Cô gật gật đầu, muốn nói gì đó, lúc quay người nghiêng mắt lại nhìn thấy trong mắt của anh mang một vẻ khác thường. Trong tim Mạnh Hạ thoáng chốc nhảy lên tận cổ họng, vội vàng dời tầm mắt đi nơi khác. Trong nháy mắt đó, cô đã hơi bừng tỉnh.

"Đi thôi." Mục Trạch nhẹ nhàng nói ra.

Mạnh Hạ kinh ngạc đi sát theo một bên của anh, dọc theo đường đi đã trôi qua quá nhiều suy nghĩ, cô quen biết với Mục Trạch đã hơn bốn năm. Trong mấy năm này, bọn họ mặc dù gặp nhau không nhiều lắm nhưng mà Mục Trạch đã luôn âm thầm trợ giúp bọn họ.

Chỉ là có vẫn cảm thấy, đó là bởi vì… Ất Ất.

Mục Trạch thấy mặt mày của cô khóa chặt, một bộ dáng đầy đăm chiêu, cả khuôn mặt đều rối ren cùng một chỗ, thiếu chút nữa thì đụng vào người ở phía trước, anh vội vã đưa tay giữ cô lại: "Nghĩ gì thế?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thấy bàn tay thật ấm áp, bàn tay kia hoàn toàn bao trùm lên cô, cô nghĩ khi được một bàn tay như vậy nắm lấy thì nên là một chuyện thật hạnh phúc, nhưng mà cô thì không được. Đầu ngón tay khẽ run, nhẹ nhàng muốn rút tay về nhưng đối phương lại hơi dùng sức nắm lấy. Ánh mắt của Mục Trạch dừng lại ở vết máu trên ống tay áo của cô, ánh mắt của anh từ từ tối trầm xuống: "Làm sao mà bị thế này?"

Theo ánh mắt của anh, Mạnh Hạ lúc này mới chú ý tới một vệt máu nhỏ, cô do dự chậm rãi nói ra: "Là tay của Từ Dịch Phong bị đứt."

Mục Trạch hai mắt nhíu lại, giống như đang suy tư điều gì đó, thật sâu nhìn vào cô: "Em đáp ứng hắn chuyện gì?"

Mạnh Hạ biết rõ không thể gạt được anh, làm như thoải mái mà nói ra: "Đi làm ở Tinh Thành." Cô khẽ nhún vai: "Vừa vặn coi như một công đôi việc, tận dụng triệt để được."

Tay của cô bị đau trong phút chốc, Mục Trạch trầm mặc, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Tiểu Hạ…"Anh dừng lại một chút, rốt cục cũng phải nuốt xuống những gì muốn nói.

Mỗi người đều có tính cố chấp của mình, anh cũng không phải là ngày đầu tiên biết đến cô.

****

Trong phòng bệnh yên lặng, giờ phút này đang bao phủ một tầng hơi thở vô cùng lo lắng.

Từ phu nhân ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, khuôn mặt trầm tĩnh. Từ Dịch Phong đứng ở trước cửa sổ, mắt nhìn xuống bên dưới, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở hai bóng người bên dưới lầu. Hắn nheo mắt lại, hai thân ảnh đó rất bình thường nhưng hắn lại quen thuộc như vậy, lui tới trong đám

https://thuviensach.vn

người đi đường mà một cái liền có thể nhìn ra. Hắn tối mặt, trên băng gạc đã băng bó kỹ cánh tay lại dần dần có tia máu thẩm thấu ra ngoài

"Dịch Phong…" Từ phu nhân bình tĩnh gọi lên.

Tay của Từ Dịch Phong nắm căng thẳng, xoay người đi đến bên cạnh ghế sô pha ngồi xuống: "Mẹ, chuyện gì?"

Ánh mắt của Từ phu nhân rơi trên gương mặt của hắn, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp: "Mẹ và Kiều gia đã bàn bạc qua, chờ sau khi tay của con khỏi sẽ cùng Kỳ Kỳ thành hôn."

Mi tâm của Từ Dịch Phong khóa lại, bật thốt lên đầu tiên chính là cự tuyệt.

Từ phu nhân nhàn nhạt liếc qua bàn tay bị thương của hắn, ánh mắt ngưng đọng, đã hiểu ra được phần nào, làm như không có nghe được lời cự tuyệt của hắn: "Mẹ và cha nói đã bàn qua, ngày 6 tháng 6 là một ngày tốt."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong mỉm mỉm cười, nhưng lại cực kỳ nghiêm trang và băng lãnh: "Mẹ, mẹ biết tính tình của con."

Từ phu nhân vẫn ngó lơ như mây trôi nước chảy như cũ: "Tiếu Cục Trưởng nói người đánh con là người quen của Mạnh Hạ." Bà không có nói rõ nghi vấn: "Dịch Phong, chuyện năm đó bất luận ai đúng ai sai, đều đã qua."

Từ Dịch Phong tất nhiên hiểu được hàm ý chứa đầy trong lời nói của mẹ, hắn bĩu môi: "Việc này mẹ không cần phí tâm."

Từ phu nhân sắc mặt lạnh lẽo, bà sinh đứa con trai này, tính tình của hắn bà tất nhiên rõ ràng. Từ Dịch Phong từ nhỏ chính là cái tính bướng bỉnh. Từ khi tốt nghiệp đại học, Từ phụ ý muốn hắn tham gia vào chính trị nhưng hắn lại muốn đối nghịch với cha mà bước chân vào kinh doanh

https://thuviensach.vn

thương nghiệp. Hai cha con trước sau đã có hơn một năm lãnh lãnh đạm đạm giống như người xa lạ. Về sau, Từ phụ đối với chuyện của hắn cũng chẳng quan tâm, hắn lại cương quyết làm những gì mình muốn.

"Dịch Phong, con cảm thấy Tiêu Hạ đứa bé kia sau khi trải qua nhiều biến cố như vậy, còn có thể vẫn như cũ được sao?"

Bước chân của Kiều Dịch Kỳ lập tức ngừng lại, tay của cô ta nhè nhẹ nắm lấy tay cầm cửa nhưng không có dũng khí mở ra. Từ lúc Từ Dịch Phong từ chối một tiếng, trong chớp mắt trong ngực của cô ấy như bị người ta dùng dao rạch vào. Cô ta chỉ biết kinh ngạc đứng nghe.

"Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi."

Từ mẫu đứng lên, sửa sang lại vạt áo, chẳng phân bua đúng sai nữa: "Mẹ có suy nghĩ nhiều hay không cũng không quan trọng, quan trọng là con nghĩ làm sao kìa. Chuyện con bị thương, mẹ đã để cho Tiếu Cục Trưởng xử lý, đứa bé kia không dễ dàng bỏ qua, cũng được, con cũng nên bị một bài học, lần này mẹ không truy cứu. Mẹ đi về trước, con nghỉ ngơi sớm một chút." Mi tâm của bà hơi động nhẹ: "Kỳ Kỳ, đứa bé kia từ tối hôm qua vẫn rất lo lắng cho con."

Kiều Dịch Kỳ nhanh chóng chạy đến đầu bậc thang ở hành lang, mười ngón tay nắm chặt, trong ngực ngột ngạt thở gấp.

****

Lòng bàn tay của Từ Dịch Phong nóng rực, hắn cúi đầu nhìn băng gạc ở trên tay, đôi mắt sắc nhạt lãnh.

"Dịch Phong, em đi gọi bác sỹ, vết thương của anh giống như còn đang cháy máu." Kiều Dịch Kỳ có chút lo lắng nói ra.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhắm mắt lại, ngón tay thì nắm chặt: "Không có chuyện gì, chuyện triển lãm tranh tiến triển thế nào rồi?"

"Em và trường học đã thương lượng xong, chờ tay anh khỏi sẽ tiến hành, Dịch Phong, em hy vọng anh có thể chính mắt đi xem một chút tranh triển lãm của em."

Từ Dịch Phong gật gật đầu: "Tất cả vẫn như cũ, em yên tâm, đến lúc đó anh sẽ đi."

Kiều Dịch Kỳ vốn đang ảm đạm trong mắt nhưng thoáng chốc đã có hào quang: "Dịch Phong…" Lời của cô ta bị một tràng gõ cửa đột ngột cắt đứt.

Tôn thư ký mang theo một người đàn ông tiến vào, nhìn thấy Kiều Dịch Kỳ vẫn chưa từng có nhiều cảm xúc trên mặt, chỉ là gật gật đầu: "Từ Tổng."

Từ Dịch Phong nhàn nhạt đối với Kiều Dịch Kỳ nói ra: "Đã trễ thế này, em đi về nghỉ ngơi trước đi. Tôn thư ký, gọi cho lão Dương đưa Kiều tiểu thư trở về."

Tôn thư ký gật gật đầu.

Kiều Dịch Kỳ cắn chắn khóe môi, ánh mắt có chút lạnh xuống nhưng lại không thể không đi, không nói gì nữa, chỉ theo Tôn thư ký ra cửa.

"Tôn tỷ, người vừa rồi đi vào bên trong là ai vậy?" Cô ta gọi Tôn tỷ là thể khoảng cách giữa hai người thân mật gần gũi hơn.

"Kiều tiểu thư, chuyện của Từ Tổng, làm cấp dưới như chúng tôi không tiện tiết lộ ra. Cô nếu có nghi vấn gì thì có thể tự mình hỏi ngài ấy."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Kiều Dịch Kỳ lập tức tối xuống, cô ta khô khốc giật nhẹ khóe miệng.

****

Trong phòng bệnh truyền đết tiếng sột soạt của giấy tờ được lật qua lật lại.

Từ Dịch Phong kép lại xấp tư liệu, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông: "Chỉ có bao nhiêu đây thôi?"

"Từ Tổng, hầu như tất cả đều ở trong đây."

Từ Dịch Phong nheo mắt lại, nhin vào các loại giấy tờ văn kiện chứng minh Nhạc Nhạc sinh ra, người mẹ ở khung điền là một cái tên xa lạ: Tá Tử Tây.

Đứa nhỏ này thì ra thật sự là người của Mạnh gia, con bé cần phải gọi Mạnh Hạ là cô.

Hắn khẽ cười một tiếng, không biết tại sao, tim giống như vị rơi thẳng vào một huyệt động, càng lúc càng sâu. [Anh í hụt hẫng :(.....]

Mười mấy trang giấy, là năm năm của Mạnh Hạ. Hắn nhìn vào từng tấm hình, đều là cảnh tượng mà cô đang bận rộn, quán bar, siêu thị, chợ đêm… Hắn vuốt vuốt khóe mắt chua xót.

"Từ Tổng." Người đàn ông do dự nói ra: "Chúng tôi đã nỗ lực hết sức để tìm kiếm được những tài liệu này, nhưng mà với kinh nghiệm nhiều năm điều tra của mình, chúng tôi phát hiện tư liệu của Mạnh tiểu thư dường như đã bị người ta xử lý qua."

Ánh mắt bén nhọn của Từ Dịch Phong quét ngang qua xấp giấy mỏng này, khóe miệng khẽ động đậy: "Che giấu?" Ánh mắt nguy hiểm của hắn

https://thuviensach.vn

nheo lại, như một thanh gươm đáng sợ nhìn chằm chằm vào những ảnh chụp ở trên tay. Đúng là bức hình ở bệnh viện vào mấy năm trước là Mạnh Hạ, còn người bên cạnh là người quen của hắn, chính là Mục Trạch.

Đôi mắt của Từ Dịch Phong càng ngày càng sâu, Mục Trạch là bốn năm trước mới đến thành phố C, bọn họ căn bản là không thể nào cùng xuất hiện được. Tay của hắn khẽ tạo thành quyền, ảnh chụp bị hắn bóp lại nhăn nhăn, một hồi lâu sau hắn mới trầm trầm mở miệng: "Cậu đi về trước đi." [***]

.

.

.

Từ Dịch Phong xem xét những tài liệu kia, liên tục đến tận đêm khuya. Hắn xem đi xem lại nhiều lần, trực giác như mách bảo đã thiếu thiếu cái gì đó. Tư liệu của Mạnh Hạ ở bệnh viện đã bị xử lý sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không có. Ánh mắt của hắn kinh ngạc nhìn vào ảnh chụp của Mạnh Hạ. Mạnh Hạ, cô rốt cuộc là muốn chơi trò gì?

****

Trong một ngõ hẻm yên tĩnh, một chiếu Bugatti màu bạc ngừng lại ở bên lề đường nhỏ hẹp.

Mạnh Hạ nghiêng đầu tựa ở trên lưng ghế, ánh sáng trong xe mông lung, Mục Trạch nghiêng đầu ngước mắt nhìn gương mặt say ngủ của cô. Có chút tiều tụy, hai đầu chân mày đậm bất an nhíu nhẹ vào, thậm chí vô tình anh cũng đều cảm nhận được trong giấc mơ của cô không yên. Thân thể đang run lên. Cô như vậy càng làm cho người ta thương cảm, muốn đi bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong làm sao sẽ chịu cam lòng? Mục Trạch mãi vẫn không hiểu, hắn tại sao có thể có lòng dạ độc ác như vậy.

Mục Trạch vươn tay ra nhẹ nhàng ôm đầu vai của cô hướng đến, Mạnh Hạ lệch nghiêng thân thể, nhẹ nhàng nương đến trên người của anh. Sợi tóc đen bóng mềm mại vương vào trên người của anh, không ngừng tiếp xúc. Trong nội tâm của Mục Trạch đột nhiên dâng lên một hồi hối tiếc, anh nghĩ mình không nên để cho Mạnh Hạ tới Hoa Áo, như vậy cô và Từ Dịch Phong cũng sẽ không gặp nhau.

Trăng sáng tỏ trong vắt như nước chiếu nghiêng nghiêng, Mục Trạch mi tâm vừa động, đột nhiên cúi người xuống, khóe miệng ôn nhuận nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên trán của cô.

Mạnh Hạ cảm thấy một hơi thở hương bạc hà hoàn toàn bao phủ lấy mình, cô từ từ tỉnh lại, phát hiện nửa người của mình đang dựa vào trong ngực của Mục Trạch. Trong lúc nhất thời cô có chút chậm phản ứng, Mục Trạch cúi đầu xuống nhìn cô, hai người bốn mắt đối diện. Trong mắt của anh có điều gì đó thâm trầm gợn sóng, Mạnh Hạ trong giây lát hiểu được nơi đó là tình ý lưu động.

Đợi đến khi cô phục hồi tinh thần lại, bỗng dưng cả kinh ngồi dậy, "cốp" một cái, cứ như vậy mà đụng phải cằm của Mục Trạch.

"Thực xin lỗi, Mục Trạch…" Cô ảo não, mình tại sao lại cứ ngủ thiếp đi như vậy, trán của cô đau rát một hồi.

Mục Trạch nhìn thấy trán của cô bị đỏ lên rất nhanh, liền an ủi: "Không có việc gì."

"Đã đến nơi sao lại không gọi em dậy." Mạnh Hạ đưa mắt nhìn đồng hồ ở trên xe, cô ở trên xe đại khái đã ngủ hơn nửa tiếng: "Em lên đây, anh cũng nhanh đi về nghỉ ngơi đi."

https://thuviensach.vn

"Mạnh Hạ." Mục Trạch bỗng dưng gọi tên của cô, chưa bao giờ trịnh trọng như vậy.

"Sao?" Tay của Mạnh Hạ đã chạm vào cửa xe.

"Chúng ta kết hôn đi."

Đầu óc của Mạnh Hạ trong lúc đó liền trở nên hỗn loạn, nhất thời âm thanh gì cũng không nghe thấy được, đôi mắt chỉ mở to nhìn vào Mục Trạch.

Mục Trạch nghiêng người, vén sợi tóc rơi trên trán của cô ra, tiếp sau đó là một loạt động tác dường như đã luyện tập qua trăm ngàn lần, nhưng thật tự nhiên và gọn ghẽ. Trong tim Mạnh Hạ đập "bang bang" một hồi.

Tay của anh từ từ trượt qua đầu vai của cô, hơi dùng sức, không có nửa điểm do dự, lại một lần nữa lặp lại: "Mạnh Hạ, chúng ta kết hôn đi."

****

Đêm, yên tĩnh, bóng cây vì gió đêm lay động mà tùy ý đung đưa.

Xung quanh khu dân cư lộ ra ánh đèn lốm đa lốm đốm, Tiêu Ất không biết đã đứng ở trước cửa sổ bao lâu rồi. Cô ấy cứ như vậy đứng thẳng tắp ở đó, nhìn xuống dưới lầu. Có một trận gió đêm mạnh thổi tới, cũng với một âm thanh vang lên, một cánh cửa sổ liền đập vào đóng lại.

---

*YoungMin05:

[***]: Mạnh Hạ rời khỏi thành phố C vào 5 năm trước, Mục Trạch đi đến thành phố C vào 4 năm trước. Mà có tấm hình người ở bên cạnh Mạnh Hạ là Mục Trạch. Có nghĩa là, khi cô lưu lạc, đã gặp được Mục Trạch ở một nơi khác, hai người từ đó quen nhau^^. Anh Phong đang tức giận =)).

https://thuviensach.vn

Anh Phong một tay bị gãy, tay kia vì tức quá mà bị thương :))... vậy không biết có tự ăn cơm được không nha~^^

À, mình phát hiện có mâu thuẫn như này, công ty của Dịch Phong là công ty vàng bạc đá quý Tinh Thành. Ở chương 12, khi Mạnh Hạ đến đòi Nhạc Nhạc, đã nhớ lại tình cảm mấy năm trước của cô. Cô đã mong có ngày được nhân viên ở đó gọi mình là "Từ phu nhân", vậy có nghĩa là Mạnh Hạ hoàn toàn biết được lĩnh vực kinh doanh của Tinh Thành lúc đó là gì rồi, phải không?

Vậy mà ở chương 18, sau khi thỏa hiệp đồng ý đi làm, Mạnh Hạ lại nghĩ: "Tinh Thành, làm sao lại là của hắn đây? Từ gia từ khi nào thì bắt đầu phát triển ngành đá quý. Hắn không phải là đối với những thứ đó luôn luôn hừ mũi coi thường sao?" Ha ha...

Ở chương 19 này, suy nghĩ của Từ phu nhân, mẹ của Từ Dịch Phong về tính bướng bỉnh của anh, sau khi tốt nghiệp đại học xong là anh í chuyển hướng sự nghiệp không nghe lời cha, là hoàn toàn hợp lý. Lúc Từ Dịch Phong mới tốt nghiệp thì Mạng gia chưa gặp biến cố^^.

Chỉ có một chút mâu thuẫn của Mạnh Hạ dành cho Tinh Thành thôi. Truyện hay nhưng cũng khó tránh khỏi mâu thuẫn, việc này không hiếm gặp trong các tác phẩm, cũng không có gì nghiêm trọng. Khi đọc truyện, các bạn phát hiện được tình tiết nào bất hợp lý thì cứ chia sẻ nhé, mình sẽ xem xét lại là do chính văn hay trong quá trình edit mình có sai sót^^.

Mà mình thích bắt giò tác phẩm ah, phát hiện được hạt sạn nào cảm thấy vui vui, nên mình soi kỹ lắm =)).

P/S: Anh Trạch đã ngỏ lời với Tiểu Hạ ^0^ *tung hoa*~ cho anh Phong ra rìa đi~ :P

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mạnh Hạ, Kết Hôn Đi

Vui lòng không sao chép dưới bất ký hình thức nào!

-

Chương 20: Mạnh Hạ, Kết Hôn Đi

Mạnh Hạ lúc về đến nhà, cửa chính đã đóng lại. Cô vô lực dựa dọc theo cửa, từng chút từng chút trượt xuống dưới đất.

Mạnh Hạ bất đắc dĩ ôm lấy đầu tóc của mình, trong đầu vẫn hồi tưởng đến cảnh tượng vừa rồi. Cô mới vừa nãy đã trả lời như thế nào?

.....

Trong xe rất yên tĩnh, im ắng đến bên tai của cô chỉ có tiếng vo ve. Mục Trạch hầu như không có một chút lo lắng, chỉ là lẳng lặng đợi chờ. Một hồi lầu sau, Mạnh Hạ mới tìm lại được chính mình, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh: "Mục Trạch, anh cũng biết, em không thích hợp với anh."

Anh không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào cô, nhẹ giọng thở dài: "Trai có tài nữ có mạo, ở đâu không thích hợp? Hả?" [Trai có tài, nữ xinh đẹp.]

Mạnh Hạ tựa hồ bị lời của anh chọc cười, cô cười khẽ một tiếng, rủ đôi mắt xuống, ánh mắt hiện ra khổ sở: "Em không xứng." Bất luận gia thế của anh hay gia thế của cô, ít nhất là cô không thể liên lụy đến anh được.

https://thuviensach.vn

Mục Trạch vẻ mặt kiên nghị, thầm than một tiếng: "Chuyện tình cảm chưa từng có xứng hay không." Tầm mắt của anh dừng lại ở đôi tay đang nắm chặt lại của cô: "Nếu đã thích thì phải tranh thủ, nếu có được thì sẽ phải quý trọng, đơn giản như thế."

Mạnh Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, cô sớm đã hiểu nhiều chuyện, nếu là thật sự đơn giản như vậy, làm sao lại có nhiều biến cố xảy ra trong tình cảm, huống chi cô cho đi không được, và cũng không thể cho.

"Mục Trạch, anh cũng hiểu tâm ý của Ất Ất." Mạnh Hạ yên lặng nhìn vào anh, ánh mắt kiên định nhìn thẳng, anh rất tốt.

Đôi mắt của Mục Trạch buồn buồn, bàn tay vô thức nắm chặt. Anh tin tưởng tuyệt đối vị trí của Tiêu Ất trong lòng của Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ nhắm mắt được, âm thanh từ nơi sâu kín mang theo nét tang thương, vì có những thứ không thuộc về cô: "Em lại hiểu rất rõ." Ất Ất và cô là cũng một kiểu người, yêu là trao đi trọn vẹn. Một khi đã yêu thì sẽ rất khó để xuống.

Mục Trạch âm thầm than thở, ngắm nhìn cô, trong giọng nói là vẻ cô đơn không hề che giấu: "Em hiểu tất cả mọi người, nhưng trên đời này em đã không hiểu hai người." Mi tâm của anh nhăn lại, bỗng nhiên nói ra: "Từ Dịch Phong và anh."

Chỉ khác biệt là, Từ Dịch Phong ở trong lòng cô đã hơn mười năm, mà anh và cô mới quen biết hơn bốn năm, sợ là ngay cả một góc của Từ Dịch Phong cũng không bằng. [Á… đừng có so thời gian mờ~ T^T]

Mục Trạch chiếm lấy tầm nhìn của cô, quả nhiên, vừa nhắc tới tên của người kia, ánh mắt của cô chợt lóe lên rồi mất hồn.

Có vài người một khi đã từng yêu, dấu vết đã lưu lại đó vẫn mãi tồn tại, có lẽ chỉ là cất giấu ở một nơi nào đó trong đáy lòng.

https://thuviensach.vn

"Được rồi, đã khuya lắm rồi. Em lên đi." Mục Trạch nhìn thấy toàn thân cô rối ren nên cũng không ép nữa.

.....

Mạnh Hạ từ từ bình phục lại, bên cạnh đã có một bóng dáng dài nhỏ từ từ hợp vào thân ảnh của cô. Cô xé ra một nụ cười nhẹ nhàng rồi ngẩng đầu lên: "Còn chưa ngủ sao?"

Sắc mặt của Tiêu Ất thật sự không tốt, Mạnh Hạ nhìn thấy như vậy, trong lòng của cô đột nhiên dâng lên dày vò đau đớn.

"Cậu đáp ứng Từ Dịch Phong cái gì?" Tiêu Ất không e dè mà hỏi trực tiếp.

Quả nhiên, trong lòng bọn họ, người đầu tiên nghĩ đến luôn là cô. Mạnh Hạ từ từ đứng dậy, toàn thân chết lặng như có ngàn vạn con kiến đang gặm nuốt, cô chậm rãi mở miệng: "Không có gì, chỉ là đi làm ở Tinh Thành mà thôi."

"Cậu điên rồi." Tiêu Ất bỗng dưng kêu lên: "Cậu còn muốn tiếp tục dây dưa với hắn? Tiểu Hạ, cậu rốt cuộc là hồ đồ hay là… cậu còn yêu hắn?"

Thân thể của Mạnh Hạ cứng lại, đầu óc hỗn loạn, cô nhìn lên ngọn đèn trên đỉnh đầu, trước mắt là một vùng trời mênh mông: "Ất Ất, ở đâu còn có cái gọi là yêu nữa? Những thứ kia đã sớm hòa thành cát bụi chôn sâu." Cô nhún nhún đầu vai, giọng nói trống rỗng: "Tớ đi làm thì Tiêu Giáp sẽ không có việc gì, cậu chẳng lẽ thật sự nhẫn tâm để Tiêu Giáp bị giam sao? Hơn nữa, có lẽ ở Tinh Thành tới có thể thực hiện được giấc mơ của mình cũng nên." [Đi làm còn ổn định và có lương cao nữa ah~^^]

Tiêu Ất cười khúc khích nhưng khóe mắt đã lóe lên lệ quang, cô ấy nói rõ từng câu từng chữ: "Vậy cậu có nghĩ tới hay không, có lẽ, cũng sẽ

https://thuviensach.vn

vạn kiếp bất phục."

Trong nhà thoáng chốc đã rơi vào trong yên lặng.

Cô thì thào nói ra: "Sẽ không. Không thương, cũng sẽ không bị thương."

Tiêu Ất cắn môi: "Tiểu Hạ, kết hôn đi."

Mạnh Hạ trong tim đau xót.

****

Ngày thứ hai, đúng tám giờ Mạnh hạ đã xuất hiện ở công ty của Từ Dịch Phong. Nhớ tới lần trước khi cô tìm đến hắn, tất cả đã luôn thay đổi liên tục. Nữ tiếp tân hôm nay nhìn thấy cô, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc rồi biến mất.

"Xin chào, tôi tới đi làm. Mạnh Hạ." Cô báo tên tuổi.

"Cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho Tôn thư ký." Có vẻ như đã sớm được dặn dò.

Rất nhanh đã thấy Tôn thư ký xuống đến lầu: "Mạnh tiểu thư, xin mời đi theo tôi."

"Gọi tôi là Mạnh Hạ là tốt rồi." Cô nhẹ nhàng nhếch khóe miệng. Tôn thư ký gật gật đầu, dẫn cô vào thang máy.

Tôn thư ký đưa cô đi lên lầu 26, bộ phận thiết kế của Tinh Thành: "Hy vọng nơi này thích hợp với cô." Tôn thư ký dành cho cô một nụ cười thiện ý.

Mạnh Hạ ngẩn người ra, đôi mắt che giấu sáng ngời chợt lóe lên rồi biến mất, chuyên ngành cô theo học ở đại học chính là thiết kế.

https://thuviensach.vn

Tôn thư ký xoay người giới thiệu cho cô một chàng trai trẻ tuổi: "Đây là trưởng phòng, Giản Ninh, có điều gì không hiểu, cô có thể hỏi anh ấy."

Giản Ninh mỉm cười với cô, Mạnh Hạ nhìn thấy hắn một khuôn mặt tươi tắn như ánh mặt trời. Hơi sững sờ. Cô chưa từng nghĩ tới nhà thiết kế trang sức cao cấp nhất của Tinh Thành mà lại trẻ tuổi như thế này.

"Xin chào, Giản…" Mạnh Hạ do dự không biến xưng hô với hắn như thế nào.

"Giản Ninh. Chúng tôi ở nơi này, tất cả mọi người đều gọi thẳng tên."

Mạnh Hạ cong miệng lên cười, gật gật đầu.

"Tốt lắm, Giản Ninh, giao cho cậu." Tôn thư ký xoay người.

Mạnh Hạ có chút gấp gáp mà kêu lên: "Đợi một chút, Tôn thư ký."

Hai người đi qua hành lang ở bên cạnh, Mạnh Hạ chần chờ một chút mới hỏi: "Tôn thư ký, Từ… Từ Tổng anh ta có đề cập đến Tiêu Giáp hay không?"

Tôn thư ký ngắm nhìn cô, cô ấy đã đi theo Từ Dịch Phong sáu năm nên tất nhiên là biết Mạnh Hạ, cô bé này thật sự đã thay đổi.

"Từ Tổng không có dặn dò, cô có thể tự mình đi hỏi anh ấy."

Thần sắc của Mạnh Hà từ từ ảm đạm xuống: "Tôi biết rồi."

Tôn thư ký thấy vẻ mặt của cô buồn bực, khóe miệng mấp máy, cuối cùng chỉ hóa thành một nụ cười yếu ớt.

.

.

https://thuviensach.vn

.

Mạnh Hạ kinh ngạc trở lại phòng làm việc, qua một hồi lâu mới lấy điện thoại di động ra, áp vào tai phải, điện thoại rất nhanh liền kết nối được: "Tiêu Giáp trở về chưa?" Cô trực tiếp hỏi.

Tiêu Ất mi tâm một đám: "Còn chưa có."

Trong lòng Mạnh Hạ trầm xuống, từ từ để điện thoại xuống, cầm túi xách của mình lên xông ngay ra ngoài.

****

Chuyên gia của khoa chỉnh hình đang tiến hành kiểm tra cho Từ Dịch Phong. Lúc Mạnh Hạ xông vào, tất cả mọi người phải ngừng công việc lại.

"Từ Dịch Phong, anh là một tên lường gạt, anh đáp ứng sẽ thả Tiêu Giáp." Mạnh Hạ từng chữ từng chữ hướng về phía hắn mà hét lên, đôi mắt gắt gao nhìn trừng trừng, hận ý bên trong không hề che giấu.

Từ Dịch Phong hơi ngẩn ra, chỉ tùy ý nói: "Bác sỹ Chu, phiền các người đi ra ngoài trước."

"Vâng, vâng." Mọi người đồng loạt rút khỏi phòng bệnh.

"Tôi nhớ cô bây giờ cần phải ở tại Tinh Thành mà không phải là ở chỗ này." Hắn nheo mắt nhìn cô.

Mạnh Hạ bỗng dưng cười một tiếng, cô cắn môi: "Chuyện tôi đáp ứng, nhất định tôi sẽ làm, nhưng còn anh? Từ Dịch Phong, anh là đồ tiểu nhân." Tim của cô đau lên từng đợt.

Sắc mặt của Từ Dịch Phong biến hóa: "Bây giờ lập tức trở về Tinh Thành."

https://thuviensach.vn

"Vì cái gì?" Mạnh Hạ từ từ đi đến bên giường của hắn, ánh mắt nhìn vào chằm chằm.

"Trở về." Hắn phẫn nộ nói ra.

"Tôi làm sao còn tin tưởng anh." Cô đã bất chấp mọi giá: "Đúng vậy, chúng tôi trong mắt anh có là gì? Mạng bần tiện của chúng tôi nên bị anh đùa giỡn, bị anh uy hiếp." Cô gắt gao nắm chạt lòng bàn tay.

"Tôi thật sự là mắt bị mù nên trước kia mới có thể yêu anh." Mỗi một câu đã nói ra, âm thanh lên run hơn một chút. Miệng vết thương đã từng khép lại bây giờ lại từng tấc bị xé nứt ra, đau đớn.

"Đi ra ngoài."

Mạnh Hạ cười lạnh: "Ngài yên tâm, tôi cả đời này cũng không nghĩ sẽ bước đến gần ngài một bước."

Đang hết sức giương cung bạt kiếm, điện thoại di động trong túi vang lên, cô chần chừ một lát rồi mới nhận, là điện thoại của Ất Ất.

"Ất Ất?"

"Tiểu Hạ, anh trai của tớ đã trở lại. Nói sau nha, tớ lấy chút gì cho hắn ăn trước đã."

Mạnh Hạ mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Từ Dịch Phong.

Từ Dịch Phong nhìn chằm chằm vào cô, nỗ lực đè ép cơn tức giận ngập tràn, nói một giọng có vài phần trào phúng: "Đã trở lại?"

Mạnh Hạ khẽ thở dài một cái: "Thực xin lỗi…" Cô cắn cắn môi: "Là tôi sơ sót. Đã quấy rầy." Rũ xuống mi mắt dài, cô cứng ngắc nói ra.

https://thuviensach.vn

"Cô cứ như vậy lao vào mà cho rằng một câu xin lỗi là có thể xong xuôi?" Hắn lạnh lùng hỏi.

Đối với thái độ như vậy của hắn, Mạnh Hạ ngược lại bình tĩnh dị thường. Vừa rồi là một hồi phát tiết lung tung, bây giờ Tiêu Giáp đã trở lại nên dây cung căng thẳng trong cô cũng hoàn toàn buông xuống. Cô đờ đẫn nhìn vào hắn, giọng nói không nóng không lạnh: "Vậy anh muốn thế nào?" Chẳng biết tại sao, cô một tia lo lắng cũng không có.

Từ Dịch Phong ngồi ngăn ngắn lại: "Cô và Mục Trạch tại sao quen biết?"

Mạnh Hạ không ngờ hắn lại hỏi đến vấn đề này. Cô thất thần một lát, bĩnh tĩnh đứng ở đó, cô và Mục Trạch tại sao lại quen biết?

Ánh mắt của cô hơi ảm đạm xuống, có một khoảng thời gian, cô cả đời này cũng sẽ không nói cho hắn biết. Bọn họ quen biết là lúc cô đã chết đi rồi sống lại.

Hô hấp của Mạnh Hạ căng thẳng, trong ngực không hiểu sao đã vô cùng đau đớn. Nhưng mà cô sẽ không nói với hắn, bởi vì những chuyện kia đều không có quan hệ gì với hắn.

"Từ Tổng, tôi không biết là ngài lại quan tâm đế cuộc sống cá nhân của cấp dưới như vậy."

Ánh mắt của Từ Dịch Phong trầm xuống.

Cánh cửa đúng lúc này được nhẹ nhàng mở ra. Một tiểu hộ sỹ xinh đẹp cầm lấy thuốc tiêu viêm, sắc mặt nhuộm tràn sắc ửng đỏ nhàn nhạt, ôn nhu nói: "Từ tiên sinh, tay của ngài cần bôi thuốc."

"Đi ra ngoài." Từ Dịch Phong lạnh lùng cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của tiểu hộ sỹ trở nên trắn nhợt, có chút khó xử không biết làm sao. Cô ấy sững sờ đứng ở đằng kia. Chắc là mới tới, Mạnh Hạ bắt đầu có chút đồng tình với cô ấy.

Cô nhấc chân lên đi về phía cửa, để lại tiểu hộ sỹ đang đứng cứng đơ.

Chân của cô vừa mới bước tới cửa, phía sau đã truyền đến một hồi to tiếng: "Mạnh Hạ, cô nếu như bây giờ bước ra khỏi cánh cửa này, tôi lập tức bắt Tiêu Giáp trở lại ngồi tù."

Cả người của Mạnh Hạ như bị thứ gì đó bắt được, cô từ từ quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt của Từ Dịch Phong âm trầm, cô kiềm nén lại phẫn nộ để không phát tác ra.

--

*YoungMin05: Về tư liệu điều tra được về thân thế của Nhạc Nhạc ở chương trước, Mạnh Hạ không lo lắng sẽ bị Từ Dịch Phong phát giác ra sự thật có lẽ là bởi vì Mục Trạch đã chỉnh sửa thông tin ở trong giấy tờ đó. Mạnh Hạ thật sự muốn bảo vệ Nhạc Nhạc thoát khỏi Từ Dịch Phong, hay là... còn có một nguyên nhân nào khác. Nhưng dù sao việc Nhạc Nhạc gọi Mạnh Hạ là cô vẫn cảm thấy vô lý^^. 99% mình nghĩ Nhạc Nhạc là con của Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ^^.

Công nhận Mạnh Hạ có người bạn như Ất Ất thiệt là tốt và cũng đầy áy náy nữa, chuyện tình tay ba thật khó xử +_+~ thấy anh Trạch buồn mà thương ghê >_<

Anh Phong lại uy hiếp nữa =)) thực bá đạo.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hồi Ức

"Như vậy là có ý gì?" Giọng nói của Mạnh Hạ không lớn cũng không nhỏ, cô đã không biết nên nói gì nữa. Cô tự cho là mình chưa từng mắc nợ Từ Dịch Phong dù chỉ là một chút. Nếu quả thật có điều gì cần phải xin lỗi hắn, chỉ duy nhất là khi hắn đồng ý đính hôn với cô.

Nhưng mà, hôn ước đã sớm được hủy bỏ, hắn cũng không có cưới cô.

Từ Dịch Phong chỉ lạnh lùng như vậy ngồi ở đó nhìn vào bóng lưng của cô, không nói một lời.

Mạnh Hạ cười nhẹ một tiếng, không nói gì nữa, kiên quyết nhấc chân lên bước đi, khó khăn bước ra ngoài cửa. Rất nhiều năm, cô đau khổ ở phía sau chờ đợi hắn, lại vĩnh viễn đổi lấy được là một ánh mắt lạnh lùng, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không có. Cô bây giờ tất nhiên cũng sẽ không yêu cầu xa vời.

Trong nháy mắt cánh cửa đã đóng lại, Từ Dịch Phong giống như con sư tử đang nổi điên: "Cút!"

Tiểu hộ sỹ đã sớm sợ hãi, hai chân run run, bây giờ đôi mắt của cô ấy trở nên hồng hồng, bối rối vội vàng chạy ra ngoài.

****

Ban đêm, Từ Dịch Phong từ bệnh viện đi đến một câu lạc bộ tư nhân, buổi tối là thời điểm mê loạn. Gương mặt của hắn lạnh lùng, vừa vặn gặp

https://thuviensach.vn

phải mấy người bạn trong ngày thường vẫn chơi chung: "Từ thiếu, tay bị làm sao vậy?"

Mọi người nhìn thấy tay của hắn bó bột thạch cao, hơi kinh ngạc.

Từ Dịch Phong không nói gì, cầm lấy một ly rượu Whiskey uống ngay một ngụm. Mọi người hai mặt nhìn nhau, một người nói ra: "Dịch Phong, chuyện tốt của cậu và Kiều gia sắp tới rồi phải không?"

Một câu hỏi này mấy người bọn họ đều mang một bộ dáng thấu hiểu.

"Ông chủ của Kiều gia muốn thăng tiến sao?"

"Người ta bây giờ phải nắm lấy cơ hội chứ. Lúc nấy nếu không phải là Mạnh gia…" Lời nói mới được phân nửa, người đó đột nhiên im lặng.

Chuyện này mặc dù không phải là điều luẩn quẩn cấm kỵ gì nhưng mà mọi người chưa bao giờ nhắc tới sự kiện đó ở trước mặt Từ Dịch Phong.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong càng lúc càng lạnh.

Trong bọn họ cũng có người tận mắt chứng kiến đêm hôn đó vào mấy năm trước, vô tình của Từ Dịch Phong bọn họ cũng đã được lãnh ngộ. Hắn nhẹ động đậy khóe miệng: "Tôi đi về trước, đêm nay tôi còn có việc."

Tay của hắn không được tốt nên không có lái xe.

Màn đêm yên tĩnh, cả người hắn có chút mệt mỏi, tùy tiện đứng bắt một chiếc taxi. Lúc này, giao thông ở thành phố C một đường thông thoáng.

Tài xế hỏi: "Đi đâu?"

Hắn lặng yên trong chốc lát, vô thức nói ra: "Đại học C, cổng phía đông." Sau khi nói ra, ngay cả chính mình cũng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

****

Hơn nửa tiếng sau đã chạy tới nơi.

Cảnh tượng lúc hơn chín giờ. Lúc này sân trước vẫn như xưa, lác đác có vài sinh viên đi qua.

Bước chân của hắn vô thức đi đến "Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu." Lúc này cửa tiệm đã treo lên thẻ bài đóng cửa. Chân mày của Từ Dịch Phong run run.

Bên trong truyền ra tiếng háy ấm áp: "Chúc con sinh nhật vui vẻ… chúc con sinh nhật vui vẻ…" Ngón tay của hắn hơi động đậy một chút.

"Nhạc Nhạc, thổi nến đi?"

"Mẹ, con còn chưa có ước nguyện mà."

Bên trong lại truyền ra những tiếng cười.

Nhạc Nhạc với giọng trẻ con lanh lảnh vang lên: "Mong mẹ và dì Ất Ất nhanh kiếm được nhiều tiền, một một căn nhà có phòng lớn, thân thể của mẹ sẽ khỏe mạnh."

Nhạc Nhạc nói được một nửa, cong môi lên: "Mẹ, con còn có một nguyện vọng nữa, có thể không nói ra được không?"

Mạnh Hạ sững sờ: "Được, Nhạc Nhạc cũng có bí mật nhỏ của mình."

Nhạc Nhạc nhắm mắt lại, hai tay đặt lên ở trước ngực, một khuôn mặt tươi tắn nghiêm túc. Một lát sau, bé con mới lên tiếng: "Mẹ, được rồi, con thổi nến đây."

Sinh nhật, Từ Dịch Phong trong tim xao động, mấy năm nay hắn chưa bao giờ tham gia tiệc sinh nhật. Ký ức như sóng triều từng đợt, từng đợt vỗ

https://thuviensach.vn

tới. Từ Dịch Phong nhíu nhíu chân mày, ánh mắt nhìn xa xăm.

"Thúc thúc, cái này thật sự là tặng cho con sao?" Nhạc Nhạc ngạc nhiên kinh hô một tiếng.

Mục Trạch gật gật đầu, ánh mắt của Mạnh Hạ nhìn qua, cây đàn violin kia là cô đã quá quen thuộc. Đầu ngón tay của cô khẽ run lên, nhìn về phía Mục Trạch đang hướng về phía mình cười cười: "Cảm ơn anh, chỉ là quá quý báu đi."

Ất Ất khóe miệng chứa đựng ý cười: "Đã mất đi mà lại tìm được, cuộc sống như vậy có thể xem là viên mãn." Trong đôi mắt của cô ấy là một vẻ bình bình thản thản.

Sáng mai Mục Trạch sẽ phải bay đến Bắc Kinh để tham gia hội đàm kinh tế, vậy mà đêm nay cũng tranh thủ dành thời gian đến mừng sinh nhật Nhạc Nhạc, trong chốc lát anh liền tạm biệt mọi người.

Mạnh Hạ tiễn anh đi đến đầu hẻm, giọng nói sâu kín: "Lúc mang cây đàn đi bán, trong lòng em cực kỳ khó chịu, đó là món quà cuối cùng của ba và mẹ của cho em vậy mà em lại bán nó. Mặc dù không muốn nhưng cuối cùng đã không có cách nào khác. Em cho rằng cả đời này cũng không có cơ hội được nhìn thấy nó lần nào nữa. Mục Trạch, cảm ơn anh."

Mượn ánh trăng mờ tối, Mục Trạch chăm chú ngắm nhìn cô, trong ánh mắt chợt lóe lên đau xót rồi biến mất: "Tiểu Hạ, nếu như chúng ta sớm gặp nhau một chút, có lẽ hiện tại sẽ không phải là cục diện như thế này."

Mạnh Hạ cong nhẹ khóe môi, nhàn nhạt lắc đầu rồi nói ra: "Mục Trạch, anh có tin tưởng vào vận mệnh không?" Không đợi đến câu trả lời của anh, cô đã nhanh chóng nói ra: "Em tin tưởng. Lúc Từ Dịch Phong đối với em hờ hững, em đã luôn nghĩ chỉ cần mình kiên trì thì một ngày nào đó hắn sẽ thích mình. Về sau em mới hiểu được tất cả đã sớm được vận mệnh sắp đặt xong xuôi."

https://thuviensach.vn

"Miễn cưỡng là không được." Giọng nói của cô hơi nghẹn ngào: "Anh thấy đó, em chính là cưỡng cầu, nên mới có thể mất đi…"

"Mất đi rồi vẫn có thể trở lại, em thấy cây đàn của mình không phải là trở về rồi đó sao?" Giọng nói của Mục Trạch tựa hồ có chút đè nén.

Mạnh Hạ hít hít mũi, nhưng có những người vĩnh viễn không thể trở về, là mẹ của cô, và còn có… Cô có chút hốt hoảng: "Đúng rồi, đấy là Ất Ất làm hồi chiều, kẹo đường chi ma." Cô đem cái gói kẹo đưa vào trong tay anh.

"Ất Ất biết là anh thích ăn đồ ngọt nên cố ý làm." Giọng nói của Mạnh Hạ hơi nhỏ.

Mục Trạch bất đắc dĩ lắc lắc đầu, uể oải chưa từng có, anh tiếp nhận: "Thay anh cảm ơn cô ấy."

"Thuận đường xuôi gió." Cô nhẹ nhàng nói, nhìn theo bóng lưng của anh càng lúc càng xa, trong mắt giống như đã rưng rưng nước mắt.

.

.

.

"Cứ như vậy mà lưu luyến không rời?" Một giọng nói lạnh lùng từ trên đỉnh đầu cô truyền đến.

Mạnh Hạ nhanh chóng giấu kỹ tâm tình, xoay người lại, quả nhiên là hắn. Bả vai của cô khẽ xuôi xuống nhưng không có biểu hiện ra vẻ giật mình. Mạnh Hạ hướng qua bên cạnh nhẹ nhàng di chuyển, muốn bước ngang qua hắn.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong hận đến chết cái thái độ thanh thanh đạm đạm này của cô, một phát kéo lấy cánh tay đè cô đến vách tường bên cạnh: "Một cây đàn mà cứ như vậy cảm động?"

Mạnh Hạ giãy giụa nhưng không có hiệu quả: "Không có vấn đề gì với anh cả."

Từ Dịch Phong sắc mặt chưa thay đổi, hắn cong cong khóe miệng trào phúng nói ra: "Quà sinh nhật 20 tuổi phải không? Mạnh Hạ, một đêm kia cô còn nhớ rõ không?"

Mạnh Hạ trong lòng có nơi trầm xuống, cô đón lấy ánh mắt của Từ Dịch Phong: "Làm sao quên được đây?"

"Cũng đúng, tự biên tự diễn cũng phải hao tổn tâm trí, chắc hẳn là cả đời này khó quên."

Mạnh Hạ hất mạnh tay của hắn ra, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn: "Từ Dịch Phong, đã nhiều năm như vậy mà anh cứ liên tục vướng mắc việc này. Tôi chỉ hỏi một câu, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi bỏ thuốc?"

"Anh không có tận mắt nhìn thấy, vậy thì tôi cũng có thể nói là anh bỏ thuốc."

"Tôi bỏ?" Từ Dịch Phong khóe miệng mấp máy.

"Vậy anh dựa vào cái gì nói là tôi bỏ thuốc?"

Hai người nhìn nhau, từ từ đi vào đoạn ký ức ấy.

****

Năm năm trước, vào một ngày đầu mùa hè. Mạnh Hạ sinh vào tháng đầu tiên của mùa hè, cho nên gọi là Mạnh Hạ. Mạnh Lý rất thương yêu cô con gái này, bởi vì lúc cô sinh ra, sự nghiệp của Mạnh Lý đang thăng tiến.

https://thuviensach.vn

Vào lúc cô tròn 20 tuổi, Mạnh gia tổ chức cho cô một buổi dạ tiệc sinh nhật.

Ngày đó cô mặc một bộ váy trắng, giống như ánh sao linh động, mở màn là một bản "Lương Chúc" để bắt đầu buổi tiệc. Khi đó mẹ của Từ Dịch Phong rất thích cô, chỉ là kết cục lại thảm thương như vậy.

Mặc dù vừa mới bước vào mùa hè nhưng hôm đó thời tiết nóng nực vô cùng. Mạnh Hạ nhìn không thấy Từ Dịch Phong ở đại sảnh, cô liền vội vàng chạy ra ngoài tìm.

Mạnh gia có một hồ bơi tư nhân, trong màn đêm, sóng nước lăn tăn hiện ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Từ đằng xa cô đã nhìn thấy Từ Dịch Phong và Mạnh Tiêu đứng ở đó, hình như đang tranh chấp cái gì.

Mạnh Tiêu rất kích động, giọng nói hơi lớn: "Từ Dịch Phong, mẹ kiếp, ngươi cho ngươi là ai?"

Về sau hai người bỏ đi, Mạnh Hạ đi theo Từ Dịch Phong bước đến.

Ở giữa đường, Mạnh Tiêu kéo cô lại: "Tiểu Hạ, vừa rồi anh lại cãi nhau với Từ Dịch Phong, em đem ly rượu này cho hắn coi như anh tạ lỗi."

"Ca ca, làm sao anh luôn khi dễ người khác vậy?"

Ánh mắt của Mạnh Tiêu thật sâu, trong lòng không khỏi thở dài, trong nháy mắt anh đã nhàn nhạt hỏi ra: "Tiểu Hạ, em rất thích hắn, phải không?"

Mạnh Hạ có chút thẹn thùng, cô không nghĩ tới Mạnh Tiêu sẽ hỏi trực tiếp như vậy: "Được rồi, ca ca, em đi xin lỗi Dịch Phong thay anh. Ca ca, về sau đừng cãi nhau với Dịch Phong nữa, có được hay không?"

Khóe miệng của Mạnh Tiêu khó khăn xé ra, ảo não mà nói: "Nữ sinh ngoại tộc quả nhiên không sai."

https://thuviensach.vn

Gò má của Mạnh Hạ bỗng dưng ửng đỏ một màu, xoay người liền chạy đi. Cô tất nhiên không nhìn thấy đau đớn trong mắt của Mạnh Tiêu.

.....

Từ Dịch Phong một mình đứng ở trên sân thượng, thân thể cao to miễn cưỡng dựa ở trên tường, một tay của hắn cầm lấy ly rượu. Mạnh Hạ lặng yên đứng ở bên ngoài, về sau lấy hết dũng khí nhẹ nhàng đi tới: "Dịch Phong…"

Từ Dịch Phong không có quay lại nhìn cô: "Đi ra ngoài."

Cô lập tức ngậm miệng lại, ngay cả hơi thở cũng thật nhẹ. Từ Dịch Phong nhấp một miếng rượu, Mạnh Hạ lặng yên chờ hắn uống hết.

.

.

.

Sau một ly rượu cô đưa, đầu óc của Từ Dịch Phong có chút mê loạn, thân thể của hắn từ từ vô lực dựa ở trên người của Mạnh Hạ, cô lúc này có chút khó hiểu. Cô nói ra: "Dịch Phong, Dịch Phong, anh uống rượu say rồi?"

Nhưng mà Từ Dịch Phong cũng không còn để ý tới cô được. Cô cố gắng hết sức đỡ hắn đi lên lầu hai hướng vào phòng của mình.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sự Thật Phũ Phàng

-

Chương 22: Sự Thật Phũ Phàng

Mạnh Hạ thật vất vả mới đỡ hắn tiến vào phòng, cô ngồi ở bên cạnh giường lớn, không che giấu chút nào mà ngắm nhìn hắn. Lúc đó cô còn chưa có thật sự thấu hiểu yêu là gì, nhưng mà cô biết mình thương hắn, chỉ là yêu hắn.

Từ Dịch Phong toàn thân ửng hồng, ống tay áo tinh xảo của hắn đang cầm nắm lung tung, nút áo không chịu được sức mạnh của hắn mà chia năm xẻ bảy, văng tung tóe đến các góc của căn phòng.

Mạnh Hạ nghe thấy tiếng hít thở đang dần dần co thắt của hắn, trong lòng bỗng dưng run lên. Cô đột nhiên hiểu ra điều gì đó, sợ hãi vội vàng đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài. Không ngờ tới cánh tay bị hắn lôi kéo mạnh mẽ, cả người của cô bị hắn lôi tới trên chiếc giường màu hồng phấn. Đôi mắt của Từ Dịch Phong một màu đỏ thẫm, cả người áp lên trên người của cô.

Mạnh Hạ bất an giãy giụa thân thể, cô cảm thấy hơi sợ hãi: "Dịch Phong…"

Bỗng dưng hắn đưa một tay ra bóp cổ của cô, một khắc đó thậm chí muốn nhẫn tâm bóp chết cô. Hắn tức giận hỏi ra: "Đây là chuyện cô muốn?" Hắn thật sự là đã xem thường nha đầu này.

https://thuviensach.vn

"Dịch Phong, thực xin lỗi, em không biết." Cô bị hắn siết chặt cổ không thở nổi.

Tay của Từ Dịch Phong từng chút từng chút bóp căng, khuôn mặt của Mạnh Hạ ở bên dưới người của hắn thống khổ nhưng cũng không quá sức giãy giụa.

Mạnh Hạ cảm thấy sức mạnh ở cổ đã biến mất, cô mãnh liệt ho khan không ngừng.

Từ Dịch Phong vung tay một phát nắm lấy mái tóc dài của cô, cô la lên một tiếng đau đớn nhưng đau nhức trên đầu vẫn không biến mất. Bên tai truyền đến lời nói khói mù của hắn: "Nếu đã đưa hàng tới tận cửa, tôi không nhận thì không có đạo lý. Mạnh Hạ, tôi thành toàn cho cô."

"Roẹt!!!!" Một tiếng, bộ váy trắng bằng lụa mỏng trong nháy mắt bị nghiền nát.

.

.

.

Nóng rực, kịch liệt, gặm cắn.

Tay của cô níu lấy phần eo của Từ Dịch Phong, cảm giác được trên tay nóng rực, mang theo mồ hôi ẩm ướt.

Bàn tay của Từ Dịch Phong như một mồi lửa, điên cuồng dao động trên thân thể của cô. Cô nhìn vào hắn, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Ca ca, vì sao anh đối xử với chúng em như vậy.

Về sau trong suy nghĩ của mình, cô chỉ cảm thấy đau đớn, thân thể như bị xé rách. Từng hồi từng hồi đau nhức tập kích đến toàn thân. Rồi lại

https://thuviensach.vn

từng đợt từng đợt sóng nhiệt nóng bỏng, dường như khiến thân thể của cô rơi vào trong băng, trong lửa.

Từ Dịch Phong như một dã thú nổi điên, không quan tâm ngó ngàng gì mà chỉ ở trên người cô phát tiết. Bánh xe thời gian tựa hồ đã ngưng lại, Mạnh Hạ cảm thấy tất cả dài dằng dặc như đã trải qua vài thế kỷ. Cô sớm đã không còn giãy giụa, những thứ đau đớn kia cũng chết lặng.

.

.

.

Hai người mệt mỏi ngủ say.

Về sau cô lờ mờ cảm giác được cửa phòng bị mở ra, ở cửa hình như tụ tập rất nhiều người, trong thoáng chốc không khí như đã ngưng đọng.

Cô đã không có sức lực để nhìn xem, bên tai là tiếng kêu sợ hãi của mẹ, sau đó, cuối cùng cô đã hoàn toàn hôn mê.

.....

Một ngày sau đó, cô rốt cục cũng tỉnh lại.

Trong phòng bệnh, cô nghe được tiếng mẹ đang cố gắng kiềm chế gào thét: "Các người làm sao lại như vậy? Nó là con gái của ông, ông điên rồi! Mạnh Lý, ông muốn phá hủy con gái của tôi sao?"

Mẹ đang khóc lóc kể lể, tuyệt vọng.

Cô muốn gọi nhưng phát hiện cổ họng nóng rực và khó chịu, khí lực toàn thân hầu như cũng bị rút cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Cô nghe được một câu: "Từ Dịch Phong sẽ cùng Tiểu Hạ kết hôn."

.

.

.

Cho đến khi cô tỉnh lại, trong phòng bệnh đã tối đen, ký ức của đêm đó lại hiện lên trong đầu của cô. Đêm tối làm cho cô sợ hãi run rẩy. Cô từ từ động đậy thân thể, đột nhiên phát hiện ở phía trước có một thân ảnh, cô nheo mắt lại, khẩn trương hỏi: "Ai?"

Chờ đợi trong chốc lát, rèm cửa sổ bỗng chốc bị kéo ra mạnh mẽ, ngọn đèn sáng chói ở bên ngoài nghiêng chiếu vào. Cô nhất thời khó chịu, đưa tay ngăn cản một chút.

"Mạnh Hạ…"

Thân thể của cô đột nhiên run lên, đưa mắt nhìn thấy hắn, sắc mặt của Từ Dịch Phong thật sự không dễ nhìn.

"Cô muốn thật sự gả cho tôi?" Hắn nói ra từng chữ từng chữ, hỏi trực tiếp.

Mạnh Hạ lặng yên cúi đầu xuống, ở trong lòng lên tiếng, đúng vậy, cô rất muốn. Nhưng mà trải qua đêm hôm qua, cô đã không dám nghĩ tới.

Cô nhè nhẹ nắm chặt lòng bàn tay lại, dường như chỉ có như vậy, chính mình mới có dũng khí đối mặt với hắn.

"Như cô mong muốn, tôi đáp ứng cùng cô đính hôn." Từ Dịch Phong dựa vào bên cửa sổ, Mạnh Hạ không thể tin được ngẩng đầu lên, nhìn vào gò má lạnh lùng của hắn.

https://thuviensach.vn

"Cô an bài xuất diễn này, tôi thỏa mãn nguyện vọng của cô, coi như là lễ vật tặng sinh nhật cho cô. Nhưng mà…" Khóe miệng của hắn lãnh đạm giương lên: "Lễ vật này là có thời hạn. Mạnh Hạ, chưa từng có người nào có thể miễn cưỡng tôi. Tôi thống hận nhất chính là lấy ý nguyện của người khác áp đặt lên tôi." Hắn từng bước từng bước đi đến bên cạnh cô, từ trên cao nhìn chằm chằm vào cô, dưới ánh đèn lờ mờ, cô nhìn thấy trong mắt hắn là một vẻ hủy diệt kinh người. [Aaaa….. ta hận Từ Dịch Phong~ >_<]

Mạnh Hạ thân thể cứng ngắc: "Dịch Phong…"

"Không nên gọi tên tôi, tôi cảm thấy tâm can đã dốc ngược lên hết."

.....

Người của Từ gia cũng tận mắt chứng kiến cảnh tượng kia, đối với việc đính hôn không có dị nghị. Với việc Từ Dịch Phong bình tĩnh đồng ý đính hôn, mọi người tuy có khó hiểu nhưng cũng bất chấp truy cứu.

Chỉ là chẳng ai ngờ rằng không bao lâu sau, Mạnh Lý đã xảy ra chuyện.

****

Sau lưng của Mạnh Hạ đụng vào vách tường làm đau một hồi, cô hít hít mũi, ở cổ tay đã bị hắn bóp mạnh tạo ra những ngấn hồng hồng. Cô mấp máy đôi môi khô nứt, nhưng lại nhanh chóng đóng lại.

Từ Dịch Phong bị cô kích động liền nổi giận đùng đùng, hắn cúi đầu xuống, hơi thở ấm áp lơ lửng trước cô, mang theo một hương rượu nhàn nhạt mê người: "Thế nào, bây giờ nói với tôi một câu cũng không được sao?" Hắn lập tức tàn nhẫn tiếp tục nói ra: "Chúng ta mới là những người thân mật nhất, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ sắc mặt trắng bệch một hồi, cho dù trái tim thủy tinh đã sớm được tôi luyện như tường đồng vách sắt những cô cũng chỉ biết khó chịu. Trầm mặc trong giây lát, cô phẫn nộ cười một tiếng, khẽ giương môi: "Đúng là đã từng, nhưng vậy thì thế nào. Hiện nay xã hội này tình một đêm nhiều lắm, Từ thiếu cũng là cao thủ dày dạn kinh nghiệm, cần phải thấu hiểu rất rõ mới đúng."

Từ Dịch Phong không nói gì, ánh mắt sắc âm trầm đánh giá cô: "Cũng đúng, người phụ nữ có tâm địa nặng nề như cô, lại để ý những thứ này. Tôi nhớ rõ năm đó cô nói là mình đã mang thai con của tôi. Nhưng mà xem ra, cô là muốn có con đến điên rồi, làm một người cô như cô cũng quá là thất bại. Mạnh Tiêu nếu là nhìn thấy con gái của mình phải sống trong một hoàn cảnh thế này không biết là sẽ nghĩ như thế nào."

Tầm mắt của Mạnh Hạ rơi vào trên gương mặt của hắn, đôi môi mấp máy, sau một lát thất thần, cô vừa muốn nói chuyện thì một giọng nói quen thuộc đã vang lên ở trước mặt cô: "Từ Dịch Phong, anh thì biết cái gì? Tôi thật sự hoài nghi con mắt của anh có phải là mù rồi hay không?"

Tiêu Ất không biết đã đứng ở đó bao lâu, cô ấy tiến lên đưa một tay dắt lấy Mạnh Hạ, lúc chạm vào đã lạnh như băng.

"Ất Ất, chúng ta trở về đi." Mạnh Hạ nói ra.

Bước chân của Tiêu Ất cũng không động, cô liếc nhìn Từ Dịch Phong một cái, trên mặt lộ ra một ý cười tràn ngập căm phẫn: "Cũng bởi vì Tiểu Hạ yêu anh nên anh cứ như vậy mà tùy tiện làm tổn thương cô ấy sao?" Cô nói ra từng chữ, từng chữ, hỏi rõ: "Anh cho rằng anh là người vô tội bị hại nhiều nhất? Nói trắng ra là, anh cưỡng gian Tiểu Hạ, nhưng cô ấy đã từng nói qua một câu là muốn anh chịu trách nhiệm chưa? Không có, cô ấy chưa từng có. Anh có tổn thất gì? À, đúng rồi, cái tự tôn cao quý kia của anh bị người khác xâm phạm. Nhưng còn Tiểu Hạ thì sao? Anh đã nghĩ đến cô ấy chưa?"

https://thuviensach.vn

"Ất Ất… cậu uống nhiều quá…" Mạnh Hạ dùng sức dắt cánh tay của cô đi.

Tiêu Ất phẫn nộ đến giới hạn cuối cùng, cô mặc kệ nên dùng lực giật ra, hai chân của Mạnh hạ lảo đảo một cái hình như sắp ngã về phía sau. Tiêu Ất khẩn trương đưa tay tới nhưng mà Từ Dịch Phong lại trước một bước giữ lại được Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ sau khi đứng vững liền phản xạ vội vàng tránh thoát: "Ất Ất, trở về đi." Cô đã thật sự mệt mỏi.

Lòng bàn tay của Từ Dịch Phong không còn, đèn đường cũ kỹ, ánh sáng lúc tắt lúc sáng, rọi vào đường nét rõ ràng trên gương mặt của hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tính tình của Tiêu Ất bị bức tới cực điểm. Hôm nay không nên gặp gỡ, ánh mắt của cô như mũi tên bắn về phía Từ Dịch Phong: "Năm đó, bỏ thuốc anh chính là Mạnh Lý và Mạnh Tiêu."

Không khí đột nhiên rơi vào tĩnh mịch.

Hắn kinh ngạc đứng ở đấy, đôi mắt sâu như mực, như nước thủy triều tuôn ra biển rộng, mãnh liệt gào thét, khiếp sợ nhìn về phía Mạnh Hạ, sắc mặt âm tình bất định, khóe miệng đã mấp máy nhưng lại nghẹn lại không thể nói lên lời. Bá đạo của hắn, cố chấp của hắn làm cho hắn cảm thấy tất cả đều là Mạnh Hạ sai, tất cả đều là cô gieo gió thì gặt bão.

Nhưng mà cuối cùng một khi bị vạch trần, thì ra là không có liên quan một chút nào đến cô.

Mạnh Hạ không muốn lại tiếp tục ở đây dây dưa với hai người nữa, cô xoay người đi được vài bước, âm thanh bình tĩnh nói ra: "Đây đều là những chuyện đã qua, chúng ta không cần nói đến nữa." Tiếng của cô rất nhẹ, nhưng nghe vào trong tai Từ Dịch Phong lại trầm trầm nặng nề.

https://thuviensach.vn

Lời của cô thật ra là nói cho Từ Dịch Phong nghe, đều đã là quá khứ của năm năm trước, chân tướng là gì đã sớm không còn ý nghĩ nữa, cô cũng đã không cần thiết từ rất lâu rồi.

Tiêu Ất nhìn theo thân ảnh cô đơn của Mạnh Hạ, đau lòng nhưng lại không hối hận, trên lưng của cô ấy đã mang vác quá nhiều, những thứ đó vốn không liên quan gì đến cô ấy. Tiêu Ất đột nhiên nở một nụ cười, những suy nghĩ nghẹn lại ở trong lòng cuối cùng cũng nói được, chân mày của cô từ từ giãn ra.

Từ Dịch Phong, cậu ấy chưa từng mắc nợ anh.

.

.

.

Hắn liên tục đứng ở đấy, thật lâu cũng không nói gì.

****

Từ Dịch Phong về đến nhà, lúc bảo mẫu mở cửa đã sợ hết hồn, sắc mặt của hắn cực kỳ kém. Từ mẫu nghe thấy động tĩnh cũng xuống lầu nhìn thấy hắn: "Sao đột nhiên lại về?"

Từ Dịch Phong cái gì cũng không nói, đi thẳng về phòng. Từ mẫu tức giận, hận không thể vung một cái tát. Chỉ dặn dò bảo mẫu múc thêm một chén súp nữa, bà bưng vào phòng. Lúc đi vào, đã bị mùi thuốc lá trong phòng làm sặc, bà đặt chén canh xuống.

"Con như vậy là sao? Ai bảo con xuất viện?" Từ mẫu thật sự có chút tức giận.

https://thuviensach.vn

"Mẹ." Từ Dịch Phong đột nhiên lớn tiếng, bóp tắt tàn thuốc ở trong tay.

"Làm sao vậy?"

"Con mệt mỏi. Mẹ sớm nghỉ ngơi một chút." Từ mẫu thật sự bị tức chết: "Uống chén canh này cho khỏe đi."

****

Từ Dịch Phong mơ mơ màng màng ngủ một đêm, ngày hôm sau thức dậy, đầu óc hỗn loạn. Đại khái là tối hôm qua gặp lạnh, hôm nay đã bị cảm. Hắn qua loa chào hỏi Từ mẫu, liền vội vã đi ra cửa.

Tôn thư ký lúc tiến vào, liền chứng kiến hắn vẫn duy trì động tác như cũ: "Từ Tổng , đây là thư mời của đại học C."

Từ Dịch Phong không nói gì, Tôn thư ký đem thư mời để lên bàn, vừa mới xoay người đi liền nghe thấy giọng nói của hắn khàn khàn: "Cô ấy có tới không?"

Cô ấy?

Tôn thư ký sững sờ một lát, rốt cuộc vì đi theo bên cạnh Từ Dịch Phong đã lâu, cũng có nhiều ăn ý: "Tôi vừa mới đi một chuyện, Mạnh tiểu thư đã tới, nhưng mà…" Cô ấy đánh giá vẻ mặt của Từ Dịch Phong: "Cô ấy hình như bị cảm." Đây được xem là chung khổ phải không? Hai người này hết lần này tới lần khác trùng hợp như vậy, đều cùng nhau bị cảm.

Đợi một lúc lâu, Từ Dịch Phong mới nhàn nhạt ừ một tiếng.

---

*YoungMin05: Trời ơi tui hận anh Phong quá, ác dễ sợ luôn ="=~ với Tiểu Hạ thì đúng là bi kịch thật đấy. Bởi vì Từ Dịch Phong biết Mạnh Hạ

https://thuviensach.vn

thích mình cho nên khi bị hạ dược, đều nghĩ do cô ấy muốn dùng thủ đoạn để ở bên cạnh mình cho nên mới căm phẫn. Vì Mạnh Hạ theo đuổi Dịch Phong quá mà. Anh này tự ái cao quá nên mù quáng, hận dễ sợ. Thương Tiểu Hạ thật đấy T_T... chưa thấy ai ủy khuất và thiệt thòi như vậy :(

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đi Làm

Tinh Thành là công ty thiết kế trang sức lớn nhất thành phố C, nhà thiết kế ở đây cũng là đứng đầu cả nước. Tuy là công ty của Từ Dịch Phong nhưng cô cũng chỉ biết thích, chỉ là bất chấp mà yêu thích. [Đúng ah, không liên quan gì đến anh Phong :v]

Chẳng qua, người mới tới thì thế nào cũng phải qua một khoảng thời gian tôi luyện, đến chỗ nào cũng là tình cảnh ma cũ bắt nạt ma mới.

"Mạnh Hạ, làm phiền cô rót cho tôi một ly cà phê, hai muỗng đường." Mạnh Hạ để văn kiện ở trong tay xuống.

Giản Ninh xuyên qua cửa kính, tất cả đều rơi vào trong mắt hắn. Mạnh Hạ không có lắm lời, trên cơ bản, người khác nhờ cô làm cái gì, cô cũng không cự tuyệt. Một buổi sáng Giản Ninh liền thấy cô liên tục chạy tới chạy lui, hầu như cũng không có ngừng lại.

Mạnh Hạ bưng cà phê được cho Tôn Ngọc Nhiễm, cô ả liên tục cúi đầu thanh thản lật xem tạp chí mới ra.

Cô lặng im trở lại bàn làm việc của mình, Giản Ninh vừa vặn đi ra: "Được rồi, mọi người đã bận rộn một ngày, buổi tối liên hoan đi."

Phòng làm việc lập tức trở nên náo nhiệt: "Nếu ngài đã mở miệng, chúng tôi cũng không khước từ, vẫn nhà hàng phong cách Châu Âu Hoa Áo như cũ đi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ dọn dẹp đồ đạc của mình, yên lặng ở trong góc, đã năm giờ, cô cần phải nhanh chóng đến nhà trẻ đón Nhạc Nhạc.

"Mạnh Hạ…"

Đột nhiên tên bị gọi lên, cô hơi sững sờ.

Giản Ninh giọng nói rất ôn hòa, hỏi ý của cô: "Mọi người định đến Hoa Áo…"

Cô hơi nhíu mày, mỉm cười khó xử, một người mới như cô nhất định phải dung nhập thật nhanh vào trong hoàn cảnh mới, nhưng mà, cô giật nhẹ khóe miệng: "Thật ngại quá, tôi phải đi về để đón con gái của tôi."

Mọi người trong nhất thời ngưng bặt tiếng nói chuyện, tất cả dồn vào nơi đó với ánh mắt dò xét.

"Mạnh Hạ, cô đã có con rồi?"

"Một chút cũng nhìn không ra nha."

Mạnh Hạ nhàn nhạt cong lên khóe miệng: "Lần sau tôi sẽ đi cùng với mọi người." Cô cầm lấy túi xách đi ra ngoài cùng với bọn họ. Lúc này tan tầm nên tương đối đông người, Mạnh Hạ có chút sốt ruột nhìn đồng hồ.

Thật vất vả mới đến được thang máy nhưng mà người ở phía trước không có ý muốn đi về phía trước. Cô ngẩng đầu lên có chút vội vàng: "Ngại quá, làm phiền nhường đường một chút." Theo sóng người chen đến phía trước, một thoáng ngạc nhiên khi ánh mắt của cô rơi vào thân ảnh cao lớn ở bên trong thang máy. Chân của cô giống như bị đổ chì, làm sao cũng không bước vào được.

Từ Dịch Phong một thân tây trang màu đen, đường cong của gương mặt vẫn không nhúc nhích, toàn thân tản ra một khí thế uy nghiêm vủa lãnh

https://thuviensach.vn

đạm, làm cho người ta không đám nhìn thẳng. Bên cạnh hắn có một người đàn ông đẹp trai khác, với đôi mắt đào hoa như cười như không liếc về phía cô một cái.

Thân thể của Mạnh Hạ như co lại, trong phút chốc, đám người ở phía sau đã chen vào. Nhìn thấy cửa thang máy đã từ từ khép lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Giản Ninh đứng ở phía sau cô, mỉm cười lắc lắc đầu.

Ở xung quanh cũng dần dần náo nhiệt lên, rối rít thảo luận, hôm nay Từ Tổng làm sao lại xuất hiện, trời sẽ đổ mưa mất.

****

Ở trong thang máy.

"Cô ấy trở về hồi nào vậy?" Người đàn ông như có điều suy nghĩ liền hỏi ra.

Từ Dịch Phong không thoải mái ho khan vài tiếng: "Cậu trở lại chính là để hỏi chuyện này?"

"Này, chẳng qua là xem ra cô ấy đã trở nên thật trưởng thành, tớ không có nhận ra. Trước kia không phải là rất quấn quýt lấy cậu đó sao? Như thế nào mà bây giờ thấy cậu mà như chuột thấy mèo vậy, toàn trốn trốn tránh tránh. Từ điên, bây giờ cậu có thể vừa lòng đẹp ý rồi đấy." La Xuyên nhếch miệng cười, giọng nói có chút châm chọc.

Từ Dịch Phong một gương mặt tuấn tú lộ ra lạnh lùng xanh mét, trong mắt chợt lóe lên tâm tình phức tạp:"Thanh tịnh vài năm cũng nên náo nhiệt một chút."

La Xuyên rõ ràng là ngỡ ngàng, bước chân ngừng lại, cười cười: "Từ điên, cậu là cố ý lôi kéo tớ đi thang máy của nhân viên nha!" Giọng nói của hắn khẳng định. [=)) Anh này gọi anh Phong thật mắc cười.]

https://thuviensach.vn

Bởi vì, thời gian không ngừng trôi qua, còn ai có thể đứng nguyên tại chỗ bất động mãi?

****

Tam tầm đúng giờ cao điểm, ra khỏi công ty, trên đường mọi người qua lại không ngớt. Mạnh Hạ ngắm nhìn, trong lòng dâng lên một vẻ ấm áp, cô đã từng nghĩ đến chính mình sẽ có một ngày là dân văn phòng, sáng chín chiều năm, bình bình đạm đạm. Thì ra là bây giờ đều không phải là hy vọng xa vời.

Trạm xe cách công ty có năm phút đi đường, cô rảo bước hơi nhanh. Lúc chiếc xe màu đen có rèm che quen thuộc kia chạy qua, Mạnh Hạ nhìn chằm chằm vào đuôi xe vài giây, kinh ngạc xuất thần.

Giữa bọn họ có một khúc mắc vẫn là khó cởi nhưng oán hận của Từ Dịch Phong cũng nên theo gió là bay đi.

.

.

.

Sắc trời càng lúc càng âm trầm, hình như một trận mưa lớn sắp đến. [=)) Trời mưa thật.]

Một đêm mưa to, xen lẫn mới tiếng sấm ầm ầm mãnh liệt, đứa bé sợ hãi, trong giấc mơ nghe được tiếng sấm lại mơ hồ khóc thút thít, Mạnh Hạ cả đem nửa mê nửa tỉnh.

Sáng sớm thức dậy, Nhạc Nhạc đứa nhỏ này lại bị phát sốt nhẹ. Tối hôm qua lúc đón bé con về nhà, hai mẹ con đã bị mắc mưa một chút. Lúc này đứa nhỏ đang ỉu xìu ăn cháo.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ sờ sờ vào trán của bé con, hơi bị nóng, đứa nhỏ này bởi vì sinh non nên đề kháng tương đối kém.

Tiêu Ất nói ra: "Vậy thì đừng đưa con bé đến nhà trẻ nữa, cậu đi làm trước đi, chút nữa tớ sẽ thử làm hạ sốt cho."

Mạnh Hạ gật gật đầu, tiển nha đầu bất an kéo kéo tay của cô: "Mẹ…"

Mạnh Hạ vuốt vuốt mái tóc của cô bé: "Nhạc Nhạc ngoan ngoãn, mẹ đi làm, buổi tối về sẽ mua gà rán Kentucky cho Nhạc Nhạc, được không?"

Trẻ con rốt cuộc là dễ dụ: "Mẹ, mẹ nói thì phải giữ lời nha."

Mạnh Hạ nghiêm túc gật đầu.

****

Buổi sáng cô có chút lo lắng không yên, tựa như năm đó, lúc Mạnh mẹ gặp chuyện không may, cô cũng có cảm giác như vậy, trống vắng đến mức cái gì cũng không nắm bắt được.

"Mạnh Hạ, tôi cần phần ký duyệt này sao cô lại không in, còn phần này lại in tới hai bản làm cái gì?" Tôn Ngọc Nhiễm với ánh mắt khó chịu nhìn cô, giọng nói có chút cay nghiệt: "Ngay cả chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không được, thật không biết vào đây bằng cách nào." [Từ Tổng ở đâu, không thèm ngó vào cái phòng này lần nào cả

]

Mạnh Hạ ngẩng đầu nhìn vào ả, khẽ nhếch miệng cười: "Ngại quá, tôi sẽ đi in lại."

Đồng nghiệp ở bên cạnh tất nhiên cũng chú ý tới tình huống này, cũng có chút khó hiểu nhưng ai cũng không nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ đi đến phòng in bản sao, sau đó có một đồng nghiệp cũng tiến lên an ủi: "Cậu đừng để ở trong lòng, cô nàng kia chính là như vậy, vênh mặt hất hàm sai khiến, mắt để ở trên đỉnh đầu, nhìn ai cũng đều không vừa mắt."

Mạnh Hạ bĩu môi, cũng không nói gì. Nhớ năm đó, khi cô đi làm ở quán bar, so với chuyện này, lời nói lại càng chanh chưa nhiều hơn, khoảng thời gian thống khổ ấy đã qua nhưng đến này cô vẫn sẽ nằm mơ thấy, cô còn cái gì mà không nhịn xuống được nữa.

"Chẳng qua là…" Giọng nói của người kia ép nhỏ lại, cúi đầu đến nói ra: "Tôn Ngọc Nhiễm là bạn học của bạn gái lão Tổng, mọi người bình thường cũng không so đo làm gì."

Bạn học của Kiều Dịch Kỳ.

Mạnh Hạ mỉm cười, bỗng nhiên hiểu ra. Môi của cô nhẹ động, cười mỉm chi: "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu."

Trở lại phòng làm việc, cô nhẹ nhàng đưa tài liệu đặt trên bàn của Tôn Ngọc Nhiễm. Cô ả không ngẩng đâu lên mà ở đó nghe điện thoại, khóe môi nhếch lên cười sáng rỡ. Cái vẻ đường hoàng không hề kiêng kỵ làm cho người ra ghen tỵ.

Mạnh Hạ trở lại bàn làm việc của mình, vừa mới ngồi xuống, đột nhiên trước mắt trở nên choáng váng, đầu giống như bị một vật gì đó hung hăng gõ vào.

Điện thoại lúc này vang lên làm cô bỗng dưng căng thẳng, cầm điện thoại lên, đầu dây bên kia liền truyền đến giọng nói dồn dập của Tiêu Ất: "Tiểu Hạ, mau tới bệnh viện Nhất Thị, đầu của Nhạc Nhạc bị thương."

Mạnh Hạ đứng vụt dậy, hoảng loạn chạy ra ngoài, trên đường đi ngay cả đụng phải nhiều người cũng không để ý.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngọc Nhiễm đang nói chuyện điện thoại, nhàn nhạt ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn: "Cứ như vậy thì tốt lắm, Kỳ Kỳ, triển lãm tranh của cậu phải giữ lại một vé cho tớ."

Mạnh Hạ vẻ mặt hốt hoảng, đầu óc của cô hỗn loạn vô cùng, đứa nhỏ, đứa nhỏ, cô rất sợ, cảm giác sợ hãi đó lại một lần nữa tập kích vào trong tim của cô.

"Mạnh Hạ…" Tôn thư ký xuống lầu, từ xa đã nhìn thấy Mạnh Hạ chạy thật nhanh, cô ấy vội vàng đuổi theo. Mạnh Hạ liều mạng ấn vào thang máy: "Con gái của tôi đã xảy ra chuyện."

Cửa thang máy đúng lúc mở ra, Tôn thư ký định hỏi gì đó nhưng Mạnh Hạ đã nhanh chân bước vào. Cô ấy nhìn thấy Mạnh Hạ có bộ dáng như vậy, lập tức đi lên lầu.

****

Lúc Mạnh Hạ chạy tới được bệnh viện, bác sỹ đã khâu miệng vết thương cho Nhạc Nhạc xong, sắc mặt của Tiêu Ất thật sự không tốt.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bị ngã một cái, đầu đúng lúc đập vào chậu hoa."

Nhạc Nhạc đã khóc đến mũi đã hồng hồng, bác sỹ chích thuốc tê cho cô bé nên bây giờ đang nằm ở đằng kia, ủy khuất nhìn Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ hai mắt đỏ bừng, cổ họng nghẹn lại nói không được một câu. Cô ngồi xổm xuống bên cạnh Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, là mẹ không có chăm sóc tốt cho con."

Nhạc Nhạc duỗi ra bàn tay nhỏ bé vuốt lên gò má của Mạnh Hạ: "Mẹ, Nhạc Nhạc không đau."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhìn thấy ở trán cô bé dán băng thật dày, trong lòng đau không chịu nổi.

"Tiểu Hạ, là tớ sơ sót." Trong lòng Tiêu Ất dâng lên áy náy không cách nào vãn hồi.

"Là Nhạc Nhạc ham chơi, mẹ, con sai rồi." Người nhỏ biết nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ những người lớn lúc này đang khó chịu. Bé con hiểu chuyện này làm Mạnh Hạ và Tiêu Ất cảm thấy áy náy hết sức.

"Ừ, mẹ biết rồi, lát nữa chúng ta đưa Nhạc Nhạc đi ăn gà rán Kentucky." Mạnh Hạ nhẹ giọng an ủi.

Mạnh Hạ cõng Nhạc Nhạc đi ra, liền gặp phải Từ phu nhân, Đàm Dĩnh. Trong tay bà ấy dắt theo một đứa bé trai, vẻ mặt hiền từ. Trong lòng cô rung động, không thể tránh khỏi, Từ phu nhân đã nhìn thấy được cô. Ánh mắt của Đàm Dĩnh lập tức dừng lại, trong mắt là nghi hoặc phủ đầy: "Tiểu Hạ, đứa nhỏ này là ai?" [Từ phu nhân tên là Đàm Dĩnh.]

"Bà ngoại, bà xem kìa, bạn ấy đã lớn như vậy mà còn muốn người lớn cõng, thật sự là xấu xấu xấu hổ!" Giọng nói của đứa nhỏ trong vắt.

Hai tay của Mạnh Hạ vô thức dùng sức, khóe miệng của cô câu nệ, không biết nên nói như thế nào.

Đàm Dĩnh đánh giá đứa nhỏ này, đoán chừng cũng bằng tuổi với cháu ngoại của mình.

Nhạc Nhạc không vui: "Mẹ, để con xuống, tự mình đi."

Đàm Dĩnh sững sờ.

Mạnh Hạ đành phải để cô bé xuống: "Nhạc Nhạc, chào bà đi."

Nhạc Nhạc khàn khàn nói ra: "Con chào bà."

https://thuviensach.vn

Đứa bé gọi một tiếng "Mẹ" làm cho bà kinh sợ không nhỏ, chuyện cũ không ngừng tràn về, trong mắt của bà không khỏi vừa vui vừa lo.

Đàm Dĩnh có chút mất tự nhiên trả lời: "Bé con này bao lớn rồi?"

Tiêu Ất lạnh lùng mấp máy khóe miệng, ánh mắt bén nhọn quét qua người phụ nữ ung dung trước mắt này.

"Bà, con năm tuổi." Cô bé duỗi ra năm ngón tay non nớt, giọng nói mềm nhũn, bộ dáng đáng yêu đó đều làm Đàm Dĩnh động lòng. Bà ấy từ từ đi đến bên cạnh Mạnh hạ, tự nhiên nhìn thấy miệng vết thương bên thái dương của Nhạc Nhạc.

Đàm Dĩnh tinh tế đánh giá Nhạc Nhạc, bé trai không vui: "Bà ngoại, bạn ấy có cái gì hay mà xem?"

Nhạc Nhạc giận thật nha, lấy hết dũng khí, trừng mắt liếc nhóc ta một cái.

Đàm Dĩnh dịu dàng vỗ vỗ bé trai.

"Tiểu Hạ, đứa nhỏ này…" Trong mắt của bà lóe lên do dự.

"Bá mẫu, Nhạc Nhạc là đứa trẻ của Mạnh gia chúng tôi." Mạnh Hạ thần sắc vẫn như cũ, trên mặt bình tĩnh và cũng kiên định nói ra.

Đàm Dĩnh không có nói gì nữa, Mạnh Hạ lấy cớ đi lấy thuốc để cáo biệt Đàm Dĩnh.

****

Mạnh Hạ mang theo Nhạc Nhạc đi vào nhi khoa. Tiêu Ất cười lạnh: "Từ Dịch Phong này có phải là không sinh được con hay không vậy, người của Từ gia làm sao nhìn thấy Nhạc Nhạc lại khẩn trương đến thế." [=)))))))) Chị Ất nói quá độc vợi]

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thở dài, ánh mắt sầu lo nhàn nhạt nói ra: "Bọn họ là quá lo lắng."

Đứa nhỏ bị sốt nhẹ, Mạnh Hạ cũng đau đầu. Gần đây có dịch cảm cúm, Mạnh Hạ nghe theo bác sỹ đề nghị truyền nước cho bé con. Nhạc Nhạc rất sợ kim tiêm, vừa thấy kim tiêm sẽ khóc nháo không ngừng.

Vừa mới bị khâu miệng vết thương xong, bây giờ còn muốn chích nữa. Cô bé khóc thét lên: "Mẹ, Nhạc Nhạc không cần phải chích, mẹ… dì Ất Ất, cứu con với…"

Y tá đứng ở một bên dở khóc dở cười.

Cuối cùng, Mạnh Hạ phải che mắt, Tiêu Ất giữ tay của bé con, cuối cùng mới châm kim vào được.

Ngồi ở trên ghế ở hành lang, tiểu nha đầu nép ở trong ngực của cô, khóe mắt còn vương lệ, giọng nói nghẹn ngào: "Mẹ, con đau đầu."

Mạnh Hạ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán của bé con một cái: "Nhạc Nhạc ngoan ngoãn." Cô hận không thể để vết thương kia ở trên người mình, muốn thay đứa nhỏ này chịu đựng. Cô cẩn thận xê dịch thân thể một chút, ánh mắt nghiêng qua nhìn thấy một thân ảnh ở phía trước, thuận thế nhìn qua, thấy rõ được gương mặt đó, tầm mắt của cô đột nhiên trở nên mơ hồ.

Từ Dịch Phong sắc mặt trầm trầm đứng lại ở đấy, không biết đã đứng bao lâu.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Một Tay An Bài

Chương 24: Một Tay An Bài

Khi đang bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Hạ vội vàng dời tầm mắt đi trước. Từ mẫu đã đến bệnh viện, hắn xuất hiện ở nơi này cũng chẳng có gì lạ.

Tiêu Ất mua cháo trở lại, nhìn thấy Từ Dịch Phong, cô ấy trực tiếp lướt qua hắn: "Ăn chút cháo cho ấm bụng đi. Để tớ ôm con bé cho."

"Tớ không muốn ăn. Cậu ăn trước đi."

Từ Dịch Phong từng bước từng bước đi tới, Mạnh Hạ cúi đầu, Tiêu Ất trực tiếp coi hắn là không khí.

"Nhạc Nhạc, làm sao vậy?"

Rốt cuộc ở bên hắn mấy ngày, cũng chỉ có đứa nhỏ là có thể bỏ xuống tất cả với hắn: "Thúc thúc, Nhạc Nhạc đau."

Từ Dịch Phong nhăn chăn mày, bàn tay vươn tới thái dương của Nhạc Nhạc, ở chỗ vết thương nhẹ nhàng vuốt ve.

Mạnh Hạ không nói gì.

Bầu không khí có chút kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Điện thoại trong túi áo của cô đột nhiên vang lên, cô không có tiện tay (đang ôm Nhạc Nhạc). Tiêu Ất vội vàng giúp cô lấy ra, đưa mắt nhìn tên người gọi hiển thị ở trên màn hình, ánh mắt của cô ấy có chút ngập ngừng, sau đó đã bấm nút nghe cho Mạnh Hạ.

"Tiểu Hạ…"

"Mục Trạch." Cô nhẹ nhàng gọi tên của anh. Thật sự là một cảnh tượng tức cười. Từ Dịch Phong ở gần trong gang tấc, cô không nói một lời, lại cùng với một người đàn ông khác cách ngàn dặm xa xôi trò chuyện.

Mày kiếm lạnh lùng sắc bén của Từ Dịch Phong bỗng nhiên căng thẳng, liền đứng lên, quanh thân toát ra lãnh ý khó hiểu, xoay người mà đi.

"Thúc thúc tức giận." Nhạc Nhạc nhỏ giọng nói ra.

"Mục Trạch, có chuyện gì không?"

"Em đang ở đâu?" Mục Trạch lúc này đang đứng ở trong một tòa nhà cao tầng. Một ngày hội nghị làm anh mệt mỏi, nhắm mắt lại, trong đầu bỗng dưng nghĩ tới cô. Cô ở Tinh Thành thế nào? Đồng nghiệp có làm khó cô hay không? Nhất là Từ Dịch Phong đi làm có gây khó dễ gì hay không?

"Em ở bệnh viện…" Lời còn chưa nói hết, điện thoại của cô liền tối thui.

"Điện thoại lại hư rồi." Mạnh Hạ bất đắc dĩ hướng đến Tiêu Ất cười nhẹ: "Ất Ất, gọi một cuộc cho Mục Trạch để cho anh ấy đừng lo lắng."

Tiêu Ất rủ mắt xuống: "Trở về rồi hãy gọi, điện thoại di động tớ không mang." Trong lòng cô ấy muốn thử dò xét một chút.

Rất nhanh sau đó, khi bác sỹ và y tá đi đến trước mặt hai người, Mạnh Hạ và Tiêu Ất quả thực hơi khó hiểu không thể giải thích được.

https://thuviensach.vn

"Mạnh tiểu thư, phòng bệnh đã chuẩn bị xong, trong chốc lát sẽ có bác sỹ làm kiểm tra cặn kẽ cho đứa bé."

"Có phải là các người đã nhầm rồi hay không?"

"Xin mời đi theo tôi." Bác sỹ hòa nhã khách khí nói ra.

Mạnh Hạ bật cười, vậy mà khi mẹ của cô bệnh nặng, cuối cùng cô còn phải quỳ xuống dưới chân bác sỹ, khóc lóc cầu xin bọn họ làm phẫu thuật cho mẹ của mình. Những gương mặt lạnh lùng đó cả đời này cô cũng sẽ không quên.

Nghĩ đến lần này, trong mũi cô lại một hồi chua xót: "Chẳng lẽ là Mục Trạch an bài?" Vậy thì cũng quá nhanh đi.

Từ Dịch Phong đang đi liền quay lại: "Cái gì vết mực?" [=)) Nghe không rõ hay là cố ý đây ah^^]

Mạnh Hạ có chút mờ mịt, hoặc có nhiều hơn là rung động, lạnh lùng như hắn thế nhưng lại cân nhắc nghĩ đến bọn họ. Cô cúi đầu nhìn Nhạc Nhạc, lập tức hiểu rõ, cô nuốt xuống một cái: "Tôi đã nói rồi, Nhạc Nhạc không phải là con của anh."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong giương lên: "Cô cũng đừng quá tự mình đa tình, tôi chỉ là đáng thương đứa bé này thôi. Bệnh viện người đến kẻ đi có nhiều vi khuẩn gây bệnh, cô nếu như tình nguyện mang theo đứa nhỏ này ở trên hành lang, cũng không có ai ép buộc cô."

"Chúng tôi đã thành thói quen." Cô không có nhìn hắn, chỉ nói một câu như vậy.

Từ Dịch Phong lạnh lùng bật ra hai chữ: "Tùy cô."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cắn môi không lên tiếng, đứa nhỏ này là nơi yếu ớt nhất trong lòng của cô. Cô nhẹ nhàng hạ tầm mắt xuống, thống hận sự bất lực của mình.

Tiêu Ất mặc dù rất không muốn gặp Từ Dịch Phong như cô ấy rốt cuộc tỉnh táo, cẩn thận tiếp nhận Nhạc Nhạc, nói với bác sỹ và y tá: "Làm phiền dẫn đường."

****

Trong phòng bệnh thoải mái, Nhạc Nhạc được nằm ở trên một chiếc giường lớn êm ái, không bao lâu sau liền ngủ mất. Ở trong phòng có một bác sỹ đã hơn sáu mươi tuổi.

Vị bác sỹ làm kiểm tra cho Nhạc Nhạc: "Ui, khâu sáu mũi nha! Miệng vết thương còn rất sâu."

Mạnh Hạ trong lòng trầm xuống: "Xin hỏi có bị lưu lại sẹo hay không?"

Vị bác sỹ nhìn cô một chút, rồi lại nhìn lại Từ Dịch Phong một chút, khóe miệng nhẹ cười: "Hiện tại tôi cũng chưa rõ, cần phải xem tình hình miệng vết thương khép lại, chờ khỏi hẳn mới nói được."

Mạnh Hạ sắc mặt buồn bực.

"Yên tâm, hiện tại kỹ thuật làm đẹp tốt như vậy, cho dù có bị để lại sẹo cũng có thể đánh tan."

"Đã làm phiền ngài." Cô chân thành nói lời cảm tạ, không thích Từ Dịch Phong nhúng tay vào là một chuyện khác.

"Không có việc gì, không có việc gì. Đứa nhỏ của Từ gia, ta về trước đây."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong lễ phép tiễn ông ấy ra cửa. Vị bác sỹ vừa bước ra khỏi cửa liền nói ra: “Chuyện này không có khó khăn gì, chỉ là không nên để vết thương đụng vào nước, chút nữa đi đến chỗ ta lấy ít thuốc.” Nói xong ông ấy suy tư một chút: "Con cái đều đã lớn như vậy." [:D Ồ, ông í nhìn ra Nhạc Nhạc là con của anh Phong.]

Vị bác sỹ là ông nội của bác sỹ tư nhân của hắn, cũng là người đã trông hừng Từ Dịch Phong lớn lên, đối với tính tình của hắn cũng là thấu hiểu.

"Việc này kính xin ngài đừng nói với người ở trong nhà."

Vị bác sỹ trầm tư một chút rồi gật gật đầu: "Dịch Phong à, ta cũng không nhiều lời."

****

Mạnh Hạ để Tiêu Ất về sớm một chút, một mình cô ở lại bệnh viện với con. Lúc nửa đêm, miệng vết thương của Nhạc Nhạc lại đau, đang ngủ say bé con đã rầm rì khóc. Đến khi đau dữ dội, bàn tay bé nhỏ luôn muốn đưa lên trán.

Mạnh Hạ nhìn theo, vội vàng giữ chặt lấy tay của cô bé, ôm con vào trong ngực. Vỗ nhẹ từng cái, từng cái vào lưng của cô bé: "Để mẹ hát một bài cho con nghe: Trời đêm vô tình buông xuống, lấp lánh ánh sao hững hờ. Côn trùng bay bay vô định, em đang ở đây nhớ về ai. Sao trên trời rơi lệ, trên mặt đất hoa hồng khô héo, gió lạnh thổi không ngừng, chỉ mong có anh ở cạnh bên…"

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, soi lên dung nhan mộc mạc của cô, lờ mờ có thể thấy được vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt, còn có ánh mắt long lanh.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong ngồi cứng ngắc trên ghế sô pha, bên tai nghe thấy tiếng hát dịu dàng của cô, trong đó mang theo vẻ bi thương không nói ra được. Trong bóng tối, tay của hắn cầm một cái túi màu vàng nâu.

Tất cả đều là sự thật.

Mạnh Hạ sau khi thấy Nhạc Nhạc ngủ say cũng bất an tiến vào mộng đẹp.

****

Từ Dịch Phong từ trong phòng bệnh đi ra, lúc ra cửa không nghĩ tới sẽ gặp một người không muốn gặp.

Trên hành lang yên tĩnh, Từ Dịch Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua Mục Trạch phờ phạc mệt mỏi. Ánh mắt của hai người nhìn nhau, đều là chợt lóe lên.

Mục Trạch nhìn vào ánh tay còn chưa bình phục của hắn: "Giờ phút này cậu không nên ở chỗ này."

Từ Dịch Phong tùy tiện giơ giơ khóe miệng: "Cậu cũng vậy. Từ thành phố B đến thành phố C, cũng thực khó khăn cho cậu."

Hai người đồng thời ngươi tới ta đi, khí thế khiếp người.

"Dịch Phong, rốt cuộc là cậu muốn làm cái gì?"

Từ Dịch Phong lướt qua bên cạnh anh, khẽ mấp máy khóe môi: "Có liên quan gì đến cậu."

Mục Trạch cũng không tức giận, vẫn tự nhiên như cũ: "Nghe nói mấy ngày trước đây cậu đã tới bệnh viện làm giám định? Thế nào, kết quả hắn là đã trong dự liệu rồi phải không." [Hả? Giám định cái gì? Có phải là giám định ADN với Nhạc Nhạc không? @@]

https://thuviensach.vn

Bước chân của Từ Dịch Phong dừng lại, khí huyết từ trong ngực dâng lên, đột nhiên xoay người nắm lấy cổ áo của Mục Trạch: "Ngươi có tư cách gì mà nói ở trước mặt ta?" Trong mắt hắn đã lóe lên tia máu khói mù, xương cốt ở các đốt ngón tay đã vang lên vì va chạm.

Tất cả những khác thường này Mục Trạch đều thấy rõ, trong lòng anh có một cảm giác rất kỳ quái.

"Mục Trạch, ngươi yêu cô ta nhưng mà trong mắt của cô ta chưa từng có ngươi, không phải sao?" Trong mắt của hắn ngập tràn tức giận, trong phút chốc liền nói ra một câu có ý nghĩa thật sâu kín: "Dù cho các người có ở cùng một chỗ, cũng đừng quên ta chính là người đàn ông đầu tiên của cô ta."

Bất chợt hắn lại lạnh lùng nói ra: "Nếu như ngươi thực có hứng thú chơi với phụ nữ mà ta đã bỏ lại thì ta cũng không ngại."

Mục Trạch sắc mặt xanh mét vì tức giận, cái cằm đã căng thẳng quá đỗi. Trong nháy mắt cử động, đưa tay ra chính là cho Từ Dịch Phong một quyền thật nặng, không nương tay chút nào: "Đây là thay cô ấy dạy dỗ ngươi."

"Ngươi đáng chết!" Lại là một quyền nữa của Mục Trạch: "Ngươi dựa vào cái gì mà nói cô ấy như vậy! Chẳng lẽ ngay cả một tia tự trách cũng không có sao? Ngươi rốt cuộc là có tim hay không? Cô ấy cũng là người, cũng có da thịt như ngươi, cũng sẽ đau lòng, cũng sẽ rơi lệ. Cô ấy không phải là tường đồng vách sắt, cũng sẽ kiên trì không được, sinh sống không nổi."

"Vậy thì có quan hệ gì đến ta? Là Mạnh Lý một tay an bài, cô ta có oán hận thì hắn phải là hai người kia." Từ Dịch Phong cả giận nói ra. [Aaaa… ta hận anh.]

https://thuviensach.vn

Mục Trạch đột nhiên bật cười lớn tiếng: "Phải, là mắt cô ấy bị mù mới có thể yêu ngươi nhiều năm như vậy. Thậm chí ngay cả chính mình…"

“Xoảng!!!” Một tiếng, âm thanh vang dội vang lên trên hành lang rồi lại trở về vẻ tịch mịch. Hai người đàn ông nhìn sang cùng một lúc.

Mục Trạch sắc mặt tối sầm lại, dựa người trên vách tường.

Mạnh Hạ đứng ở đằng kia, dưới chân là thủy tinh đã vỡ vụn. Sắc mặt của cô trắng bệch một màu, trong lòng lại không có cảm nhận được một chút gì gọi là đau đớn nhưng mồ hôi lạnh trên người lại toát ra, toàn thân giống như bị xối ướt cả người, giống như bị ngâm vào nước lạnh trong trời đông giá rét. Thật lạnh, thật lạnh.

Cô nắm nắm bàn tay, ánh mắt trống rỗng: "Tôi hơi khát nước, các người cứ tiếp tục."

Ánh mắt quét qua bình nước đã bị vỡ tan, cô cười lên một tiếng thê lương. Lúc xoay người, nước mắt không khỏi tuôn rơi.

****

Sau nửa đêm, cô yên lặng ngồi ở bên giường, cho tới khi ngoài cửa sổ đã lờ mờ sáng. Cô đứng dậy đi ra khỏi bệnh viện, bên ngoài trống trơn. Đến trạm ATM gần đấy rút 2000 tệ, lúc trở lại cô đến xem viện phí của phòng bệnh. Nhìn vào mấy con số, bàn tay cầm xấp tiền kia nắm lại, cô thật sự là đau lòng. Số tiền này đều là cô và Tiêu Ất tiết kiệm từng chút, từng chút một.

Mục Trạch ngồi mãi ở hành lang ngoài cửa, Mạnh Hạ đem sữa đậu nành và gói súp đưa cho anh, cũng không nói lời nào.

"Tiểu Hạ đang tức giận?"

https://thuviensach.vn

Anh hỏi ra có chút tức giận.

Mạnh Hạ nhếch miệng cười, lắc lắc đầu, cuối cùng cũng không nói gì.

Giống như người ta vẫn thường nói, phải rất lâu sau ta mới hiểu được. Thống khổ là một chuyện, còn thống khổ đến mức nản lòng thoái chí lại là một chuyện khác. Cô đối với hắn từ lâu đã là tâm ý nguội lạnh.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đi Xem Mắt

--

Chương 25: Đi Xem Mắt

Nhạc Nhạc gặp được Mục Trạch đã trở nên rất vui vẻ, Mục Trạch chuẩn bị cho cô bé rất nhiều búp bê vải. Đứa nhỏ này hình như cũng đã quên đi đau nhức, ôm lấy búp bê không buông tay.

Mạnh Hạ ở một bên yên lặng thu dọn đồ đạc, nghe thấy hai người một lớn một nhỏ nói chuyện sôi nổi, cô tự cân nhắc hỏi ra: "Mục Trạch, hội nghị kia ở Bắc Kinh không phải là còn kéo dài mấy ngày nữa sao?"

Mục Trạch cau mày: "Tiểu Hạ, em đây là quan tâm anh hay là muốn nhanh chóng đuổi anh đi?" Anh giả vờ tỏ ra rất đáng thương, ánh mắt rơi trên xấp tiền giấy màu đỏ trên mặt bàn, suy nghĩ xuất thần.

"Đó là tiền viện phí." Cô giải thích.

Mạnh Hạ ở trong mắt anh thấy được vẻ thiết tha nhưng chỉ có thể giả vờ làm như không biết, tránh đi tầm mắt chăm chú của anh.

Anh rất nhanh thu lại thần sắc, nụ cười nhẹ nhàng trước sau như một làm cho cô cảm thấy thư thái.

Sau khi làm xong thủ tục, Mục Trạch ôm Nhạc Nhạc ở trong ngực, Mạnh Hạ đi ở bên cạnh anh, nghiễm nhiên trở thành một nhà ba người hòa thuận, ấm áp, vui vẻ.

https://thuviensach.vn

****

Về đến nhà, Tiêu Ất đi ra đón, nhìn thấy Mục Trạch, ánh mắt bĩnh tĩnh như biển sâu.

Cô ấy ôm bé con trở về phòng trước.

Mạnh Hạ mang theo túi hành lý, đều là Mục Trạch mua đồ chơi cho Nhạc Nhạc.

"Anh… đi về sớm một chút để nghỉ ngơi đi." Một đêm không ngủ, người đàn ông này vẫn đẹp mắt như cũ, chỉ là tầm mắt màu xanh vẫn tiết lộ vẻ mệt mỏi của anh.

Mục Trạch ngắm nhìn cô, không nói chuyện.

Mạnh Hạ mỉm miệng cười muốn xoay người. Trong giây lát ngắn ngủi, tay của anh đã giữ lại, rất trầm, tựa như muốn nhốt chặt cô vào một nơi thật sâu, vĩnh viễn không buông tay.

"Tiểu Hạ, không cần phải dây dưa với Từ Dịch Phong, em và hắn bây giờ căn bản không còn chung một thế giới."

Mạnh Hạ đứng sững tại đó, trầm mặc một tích tắc, cô tìm dũng khí để quay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh: "Vâng, em hiểu. Chỉ là, Mục Trạch, anh đã quên chúng ta cũng không phải là có chung một thế giới."

Trong mắt của Mục Trạch một thoáng đau đớn, anh nhìn cô, có chút bất đắc dĩ, từ từ buông tay ra.

Vì một người tên Từ Dịch Phong, cô đã đem cả con tim của mình phong kín.

****

https://thuviensach.vn

Từ gia. Ngọn đèn sáng chói như ban ngày.

Đàm Dĩnh ngồi ngăn ngắn ở trên ghế bằng gỗ Tử Đàn, sắc mặt hơi trầm trầm.

Từ Dịch Phong buổi sáng nhận được điện thoại của mẹ, lúc này đã hơn mười giờ tối mới về đến nơi. Sắc mặt của Đàm Dĩnh càng ngày càng không tốt, giương mắt nhìn con trai của mình. Trong lòng bỗng dưng thở dài một hơi, trực tiếp nói đến đề tài chính, trong lúc này mẹ con Từ gia không cần phải che giấu.

"Mạnh Hạ, đứa bé ấy là thế nào?"

Người của Từ Dich Phong dừng lại: "Mẹ hy vọng như thế nào?"

Con trai của bà từ trước đến nay cường thế, không để cho người khác áp đặt một chút tâm ý nào. Đàm Dĩnh nhấp một ngụm nước trà đã nguội: "Mẹ hy vọng con và Kỳ Kỳ kết hôn."

Ánh mắt của Từ Dịch Phong lạnh lẽo: "Mẹ, nếu như đứa nhỏ ấy là của con?"

Đàm Dĩnh mở miệng, giọng nói kiên quyết: "Đứa nhỏ của Từ gia tất nhiên là do người của Từ gia nuôi dưỡng."

Từ Dịch Phong nghe vậy, khóe miệng cười một tiếng: "Đáng tiếc, không thể như mẹ mong muốn. Con của con cũng không phải là người nào cũng có thể sinh được."

.

.

.

https://thuviensach.vn

Từ sau hôm ấy, cô và Từ Dịch Phong hầu như đã cắt đứt. Cuộc sống bình thản trôi qua, cuối cùng Mạnh Hạ quyết định bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô lấy báo chí ra, xem tin tức trong tay đến xuất thần.

"Mạnh Hạ, tối này đi karaoke ở Hoàng Triều không?" Đây đồng nghiệp khá thân của Mạnh Hạ.

Hoàng Triều, người của Tinh Thành đi đâu thì tất nhiên là xa xỉ. Trong đầu cô bỗng dưng nhớ lại mùa hè năm ấy, chuyện đã phát sinh ở đó. Trong bụng đột nhiên quặn đau, càng lúc càng đau, đau đến mức chóp mũi của cô toát ra một tầng mồ hôi mịn.

"Này, sắc mặt của cậu làm sao đột nhiên kém như vậy?" Đồng nghiệp lo lắng hỏi.

"Không có, không có việc gì. Tôi chỉ là đau bụng."

Đồng nghiệp còn nói thêm: "Mạnh Hạ, đây là Tôn Ngọc Nhiễm mời, hoạt động trong phòng cậu không tham gia thì mọi người cũng sẽ không nói gì, nhưng lần này nếu cậu không đi thì cô ta…"

Mạnh Hạ nghe vậy mà cười nhẹ một tiếng, áy náy lắc lắc đầu. Tôn Ngọc Nhiễm sẽ không bởi vì cô tham gia vào giảm bớt căm thù với cô.

Hơn nữa không đúng lúc, tối nay cô cũng có việc. Người dì hàng xóm vẫn muốn giới thiệu đối tượng cho cô, lúc này cô đã đáp ứng.

****

Trong một nhà hàng phương Tây của thành phố.

Mạnh Hạ nhìn xuyên qua cửa kiếng, nhìn về người đi đường ở quảng trường ở phía trước, sắc mặt có chút tối tăm không rõ.

https://thuviensach.vn

"Nghe nói Mạnh tiểu thư có một con gái năm tuổi?"

Tiếng nói trầm thấp kia kéo lại sự chú ý của cô. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt lại rơi vào người đàn ông ở phía đối diện, người đàn ông khoảng chừng hơn 40 tuổi, bụng hơi phệ. Mạnh Hạ nhìn vào cái bụng kia, đột nhiên muốn cười, không biết nhiều năm sau có thể phát triển trở thành ông huấn luyện viên trong truyện Slam Dunk hay không, nói như vậy cũng thật đáng yêu. [***]

"Mạnh tiểu thư?"

Mạnh Hạ cố gắng nhịn cười, nghiêm túc nói ra: "Đúng vậy, Hà tiên sinh, con gái của tôi năm tuổi."

"Đứa nhỏ là một tay cô nuôi dưỡng?"

Cô đã có chút bực bội rồi, nhưng vẫn là chịu đựng, hướng đến người đàn ông gật gật đầu.

"Một người phụ nữ mà tự mình nuôi một đứa bé cũng không dễ, Mạnh tiểu thư, tôi rất khâm phục cô."

"Cảm ơn." Mạnh Hạ không biết nên nói gì.

"Con gái của tôi hiện tại học trung học, tôi đã đồng ý với nó là dù có tái hôn, cũng sẽ không sinh thêm con." Hà tiên sinh dừng lại một chút, tìm tòi nghiên cứu cô.

"Anh rất yêu con gái của mình."

"Đúng vậy. Mạnh tiểu thư, không biết cô đối với chuyện về sau như vậy có ý kiến gì không?"

Đàn violin trong nhà hàng cất lên âm thanh du dương uyển chuyển, Mạnh Hạ nheo nheo mắt. Trong lúc vô tình liền chứng kiến một cặp đôi

https://thuviensach.vn

quen thuộc đang dần dần đi xa. Giọng nói của cô có chút nhạt nhẽo: "Hà tiên sinh, chuyện này tôi cũng như anh, cả đời này tôi sẽ chỉ có một đứa con gái này thôi." Cô mím mím khóe miệng, tốc độ không nhanh không chậm: "Tôi yêu con gái của mình, tôi nghĩ tâm tình này anh sẽ hiểu được."

Ánh mắt của Hà tiên sinh bỗng dưng trở nên sáng ngời, đối với cô gái nhã nhặn lịch sự ở trước mắt này có nhiều hứng thú hơn.

"Mạnh tiểu thư là đi làm ở Tinh Thành?"

"Chỉ làm việc vặt mà thôi."

"Mạnh tiểu thư khiêm tốn rồi, theo tôi được biết thì tạp vụ của Tinh Thành từ trước đến nay đều nghiêm khắc." [Bác này nói nghe thấy dễ quê quá ="=~]

Mạnh Hạ nhẹ nhàng cười một tiếng, ngẫm lại cô cũng được xem là dựa vào quan hệ để bước vào phải không? Dù sao thì Từ Dịch Phong và cô cũng coi như là đã từng là người quen.

Ánh mắt của Hà tiên sinh đột nhiên dừng lại ở phía sau của cô, vẻ mặt tựa hồ có chút ngạc nhiên hưng phấn.

Mạnh Hạ quay đầu lại nhìn thấy gương mặt của hắn, tay của cô run lên, ly thủy tinh thuận thế nghiêng qua, rượu đỏ lạnh buốt đổ ra, tất cả đều đổ vào chiếc váy dài xanh biếc của cô.

Cô cả kinh đứng lên, giật mình ngoài ý muốn.

Từ Dịch Phong lạnh như băng nhìn và cảnh tượng ở trước mắt này, ánh mắt mang theo dò xét tìm tòi quét qua gương mặt ủa Mạnh Hạ. Hắn tất nhiên hiểu đây là chuyện gì, khóe miệng vui vẻ như có như không, chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn mấy giây, say đó lãnh khốc xoay người đi.

https://thuviensach.vn

Hà tiên sinh hình như có chút kích động: "Không ngờ có thể gặp được anh ta ở chỗ này, lão Tổng của các người thật đúng là kỳ tài trong thương giới, sản nghiệp liên quan đến anh ta không phải là hạng nhất thì cũng là số một."

Mạnh Hạ cười nhạt một tiếng, lôi kéo váy dài ẩm tướt: "Thật ngại, tôi đi toilet một chút."

****

Cô vội vội vàng vàng đi vào nhà vệ sinh. Dấu vết rượu đỏ ở trên váy giống như một đóa hoa hồng nở rộ, mê hoặc lòng người. Mạnh Hạ dứt khoát không quan tâm, nâng một vốc nước vỗ vỗ vào gò má, làm cho sắc mặt của mình dễ nhìn một chút.

Thân thể hơi choáng váng đi chừng mười bước, vừa mới đi ra khúc quanh, đột nhiên xuất hiện một sức mạnh kéo cô lại, còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị lôi vào một gian phòng hắc ám.

Cô nghe thấy được hơi thở quen thuộc, dĩ nhiên đã đoán được là ai.

Người này cho tới bây giờ vẫn luôn bất chấp cảm nhận của người khác như thế, nhiều năm đã trôi qua hầu như một chút cũng không thay đổi. Thương trường người ta nói là hắn khí phách, Mạnh Hạ lại tự cho rằng đó là bá đạo.

Cô thở ra một hơi, không hoảng hốt rối loạn: "Từ Dịch Phong, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?" Hắn có phải lại muốn nói móc mình hay không?

Cô hiện tại đã theo ý của hắn là tránh thật xa hắn rồi.

"Mục Trạch đâu?" Từ Dịch Phong hỏi.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ có chút tức giận, không che giấu chút nào, nhúc nhích người, cố gắng rời xa hắn.

"Anh có thể tự mình đi hỏi anh ấy? Nói như thế nào thì anh ấy cũng là biểu ca tương lai của anh." Lúc nói lời này cô cũng không có nhìn hắn, ánh mắt chỉ lưu chuyển ở trong phòng.

"Như vậy cô có nghĩ đến cái vị trí biểu tẩu kia hay không?" Từ Dịch Phong nghiêng người cúi đầu xuống, chóp mũi thổi qua một hương vị nhàn nhạt không biết tên nhưng lại rất thư thái.

Từ Dịch Phong có thâm ý khác, Mạnh Hạ thật bình tĩnh: "Đương nhiên, Mục Trạch là người đàn ông tốt như vậy, là phụ nữ thì đều muốn gả." Cô bình bình thản thản không có chút nào tránh né, nhìn qua ánh mắt của hắn, nhưng lại nói trái với lương tâm. Người đàn ông như Mục Trạch, cô nghĩ mình không xứng.

"Là phụ nữ thì đều muốn gả?" Hắn lặp lại: "Như vậy cái người đã từng liên tục la hét "Nếu không phải là tôi thì sẽ không lấy" đâu rồi?"

Mạnh Hạ rất muốn cười to vài tiếng, nhưng mà cô lại không cười được.

Giọng nói của cô mang theo vài phần run rẩy, từng chữ nói ra: "Người đó đã bị anh tự tay giết chết rồi." [Ta hận anh…… >_<]

Nói xong câu đó, hai người đều rơi vào trầm mặc. Sắc mặt của Từ Dịch Phong có chút ủ dột, trong tim cũng có chút khó chịu.

"Từ Tổng, không có chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước."

Từ Dịch Phong không nói gì nữa, đôi mắt nhìn vào bóng lưng của cô dần dần trở nên thâm trầm.

https://thuviensach.vn

****

Mạnh Hạ biết là cảm giác của Hà tiên sinh đối với cô có ấn tượng tốt, lúc rời đi, cô khéo léo từ chối hảo ý muốn đưa cô trở về. Cô nghĩ tới tìm một người đàn ông nào đó gả đi thôi, cho Nhạc Nhạc một gia đình đầy đủ.

Vị Hà tiên sinh này mặc dù so với tuổi của cô lớn hơn nhiều nhưng cũng xem như là có sự nghiệp, chủ yếu nhất là người này về sau không cần có con nữa. Con? Mạnh Hạ thở ra một hơi, như vậy không phải ra rất tốt sao? Nhưng mà cô cũng chỉ biết do dự, không dám bước ra một bước về phía trước.

****

Hình như Nhạc Nhạc cũng lây cảm xúc trầm thấp này của cô, đêm nay chỉ yên lặng ngồi ở trên nệm, thỉnh thoảng nhìn cô một cái.

Mạnh Hạ đang xếp lại quần áo mùa hè muốn mặc, lúc cầm vào một cái áo nhỏ, động tác trong tay bỗng dưng dừng hẳn lại.

"Mẹ, mẹ…" Nhạc Nhạc lay lay tay của cô. Mạnh Hạ ngẩng lên, nhanh chóng lau đi nước mắt. Sau đó mới quay đầu lại: "Làm sao vậy?" Phần lớn là bởi vì cô đang khó chịu nên nói chuyện có chút gian nan.

"Mẹ, đây là y phục của con lúc nhỏ sao?" Nhạc Nhạc đưa tay cầm lấy, ở trên người mình khoa tay múa chân một chút.

Đây là một cái yếm nhỏ màu đỏ, bên trên thêu hình rắn, bò cạp, nhện, thằn lằn, cóc… là mẹ của cô một tay thêu lên, muốn dành cho đứa bé: "Đây là cái yếm trừ độc." Kỳ vọng cho đứa bé lớn lên khỏe mạnh. [Giống như bùa may mắn vậy, thêu những con vật có độc kia vào để bảo vệ cho em bé không bị chúng cắn.]

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thu hồi lại cái yếm, cẩn thận cất kỹ, lại ôm Nhạc Nhạc đến: "Nhạc Nhạc khi còn bé đã mặc, là bà ngoại đích thân thêu."

"Bà ngoại?" Nhạc Nhạc đối với cách gọi "Bà ngoại" này cảm thấy rất xa lạ: "Bà ngoại sống có tốt không?"

Mạnh Hạ mỉm cười: "Tốt, bà ngoại sống ở một thế giới khác rất tốt."

"Con biết rồi, thầy của chúng con có nói, là thế giới mà có công chúa Bạch Tuyết sống."

Mạnh Hạ gật gật đầu: "Người rời đi chúng ta cũng sẽ đến một thế giới tốt đẹp khác để trải qua một cuộc sống hạnh phúc." Bởi vì bọn họ biết rằng người thân sẽ mãi luôn nhớ về mình.

*YoungMin05: Câu mà anh Phong nói với mẹ là không phải ai cũng có thể sinh con cho anh, lúc đó lại đang nói đến con gái của Mạnh Hạ. Mình không chắc lắm, không biết là anh nghĩ Nhạc Nhạc không phải là con của mình, Mạnh Hạ không thể sinh con cho anh. Hay là anh muốn từ chối kết hôn với Kiều Dịch Kỳ, không muốn để Kiều Dịch Kỳ sinh con cho.

[***] Ai đã đọc Slam Dunk? (^0^)/ Mình là tín đồ của truyện tranh Nhật Bản đây, chuyên đọc truyện võ thuật, đối kháng, thể thao, hài... he he. Ông huấn luyện viên mà Mạnh Hạ nói đến đó chính là huấn luyện viên trong truyền thuyết được mệnh danh là Bụt Tóc Trắng ah =)). Thật là iu Mạnh Hạ quá <3

Hãy để ý chi tiết nhỏ này: Mạnh Hạ cầm cái yếm đỏ và xúc động rơi nước mắt. Phải có một lý do gì đó mới khiến cô trở nên như vậy. Có rất nhiều sự thật của sự thật nha :). Hạ Hồi Phân Giải!

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vết Sẹo

-

Chương 26: Vết Sẹo

Thời gian đếm được trên đầu ngón tay lại vô tình lặng lẽ trôi qua.

Mạnh Hạ vừa đem một phần thiết kế sản phẩm nhẫn giao cho Giản Ninh. Từ giây đầu tiên Giản Ninh cầm lấy bức tranh, đáy mắt ngạc nhiên mừng rỡ chợt lóe lên rồi biến mất.

"Rất đẹp." Kinh ngạc đồng thời là tin phục.

Mạnh Hạ nghe xong chỉ cười nhẹ một tiếng, trong nét vui vẻ có tỏa khắp một cảm giác thỏa mãn nhè nhẹ: "Không biết còn có chỗ nào cần chỉnh sửa không."

Ánh mắt của Giản Ninh chuyển qua một cái, nhẹ nhướng nhẹ mi: "Tôi nhớ được đã nhìn thấy một tác phẩm của một nữ sinh học đại học năm nhất. Cùng với bản thiết kế này có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu. Chỉ là bây giờ nhìn lại, cũng là chiếc nhẫn nhưng tình cảm biểu đạt lại không giống nhau."

Mạnh Hạ âm thầm chột dạ, rất nhanh sau đó lập tức xua tan ngay, ung dung nói ra: "Không cùng một thời điểm, ý nghĩa của chiếc nhẫn tự nhiên sẽ không còn giống nhau, có thể lý giải như vậy. Người thiết kế lúc tuổi còn trẻ chưa hiểu yêu là gì, bây giờ đã hiểu." Giọng nói của cô có chút mờ ảo

https://thuviensach.vn

không rõ. Cô đối với một tình yêu tốt đẹp chính là ảo tưởng, cho tới bây giờ chỉ mong làm bạn bè.

Giản Ninh gật gật đầu, nhớ tới năm ấy hắn vè nước đã tham dự, làm khách quý trao giải thưởng, lần đó là một cuộc thi lớn. Cô bé này đứng trên sân khấu, tự tin trình bày ý tưởng tác phẩm của mình, trong mắt là ánh sáng long lanh, tựa hồ như đang nói về một tình yêu ngọt ngào.

Mà nay, cô gái đứng ở trước mặt hắn tựa hồ như đã hoán thai chuyển cốt, tất cả những hào quang trong mắt đều đã chôn giấu thật sâu. [Giản Ninh nhận ra cô gái năm đó là Mạnh Hạ.]

****

Đúng giờ tan tầm, lúc Mạnh Hạ theo làn sóng người đi ra, từ rất xa đã nhìn thấy Mục Trạch dừng xe ở phía trước. Cô bất đắc dĩ thầm cảm thán.

Quả nhiên là khi cô còn cách xe năm bước chân, anh đã đẩy cửa xuống xe.

Cô có chút thấp thỏm, sợ là lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chỉ có thể cứng đầu, hướng về Mục Trạch từng bước, từng bước đi tới. Quả nhiên ở sau lưng có vô số ánh mắt dồn tới đây.

"Làm sao anh tới đây?"

"Lên xe trước đi."

Chiếc xe chậm rãi chạy, Mục Trạch cầm lấy một túi bánh bích quy đưa cho cô. Mạnh Hạ nhìn thoáng qua, là loại bánh bích quy nhỏ nhập khẩu, trong lòng không phải là không cảm động.

"Nhớ lần trước đã nói với em là có một buổi triển lãm tranh."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nếm thử một miếng, ngọt ngào, hương vị không có thay đổi một chút nào: "Của ai?"

"Cứ đi tự nhiên sẽ biết." Mục Trạch nhìn vào cô.

"Sau khi triển lãm tranh kết thúc, có một buổi tiệc mừng."

"Em có thể không tham dự tiệc ăn mừng được không?" Trong lòng cô đối với tiệc tùng có cảm giác bài xích mãnh liệt.

Mục Trạch cười nhẹ một tiếng: "Tiểu Hạ, chỉ là đi cùng với anh thôi." Trong ánh mắt của anh có vẻ quyết tâm kiên định: "Dẫn em đi thử y phục trước đã."

"Mục Trạch, em như thế nào cũng nghe thấy được hương vị của âm mưu nha."

"Ở trước mặt em, từ trước đến nay anh chỉ biết dùng mưu thôi." Anh bình tĩnh nói ra, đôi mắt sáng trong.

Ánh mắt của Mục Trạch thay đổi, Mạnh Hạ gấp rút cúi đầu xuống, làm như không thấy.

****

Mạnh Hạ thay một bộ váy dài vai trần màu xanh lam, thân thế cao gầy ưu nhã. Trong cửa hàng, nhân viên giúp cho cô sửa sang lại. Mục Trạch đi đến bên cạnh, trong mắt biểu lộ rằng anh rất là hài lòng.

"Rất thích hợp với em."

Mạnh Hạ ngước mắt lên nhìn vào anh, khổ sở cũng đành chịu vậy.

"Hai vị thật sự là vô cùng xứng đôi." Nhân viên cửa tiệm đột nhiên nói ra, nói xong cũng có chút hối hận, không nên lắm mồm như vậy. Người tới

https://thuviensach.vn

nơi này tiêu phí thì không giàu cũng sang.

Mục Trạch cười nhẹ, dịu dàng nhìn cô.

Chọn xong y phục, Mục Trạch đưa cô trở về. Tiêu Ất vẫn còn bận rộn ở trong tiệm. Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn họ, nhẹ nhàng mỉm cười một tiếng. Sau đó lại cúi đầu xuống ấn vào máy tính tạch tạch, tính toàn khoản chi thu hôm nay. Lọn tóc ở thái dương rủ xuống che đi chân mày đã khẽ nhăn lên của mình.

Mạnh Hạ nhìn vào nụ cười của cô ấy nhưng trong lòng lại chua xót, tình cảm của Tiêu Ất đối với Mục Trạch, cô làm sao mà không hiểu. Trải qua dạo này, Mục Trạch đối tốt với cô, Tiêu Ất đều nhìn ở trong mắt nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra một chút thương tâm.

Cô nghĩ mình nên cùng Mục Trạch nói cho rõ ràng.

Cả đời này cô đã sớm bỏ qua tình yêu. Đối với Mục Trạch, cô đồng ý không được. Mà, đối với Ất Ất, cô càng chắc chắn sẽ không để cho cô ấy bị khó chịu.

****

Mạnh Hạ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô đi xem triển lãm tranh của Kiều Dịch Kỳ. Lúc nhìn thấy cổng hoa đẹp đẽ tuyên truyền, lòng bàn tay của cô đã tầng tầng mồ hôi ướt nhẹp.

Mục Trạch đứng ở một bên nhìn thấy vẻ mặt của cô càng lúc càng lạnh, chỉ im lặng chờ đợi cô chất vấn. Nhưng mà anh vẫn là chưa hiểu rõ ràng, Mạnh Hạ chỉ là bị chênh lệch cảm giác quá mức, nhàn nhạt nói ra: "Vào đi thôi."

Nhìn ra được là buổi triển lãm tranh này Kiều Dịch Kỳ đã một phen hao tốn tâm tư, chuyện này đương nhiên không thể không có Từ Dịch

https://thuviensach.vn

Phong hết sức ủng hộ.

Không thể phủ nhận, kỹ năng hội hòa của Kiều Dịch Kỳ rất xuất sắc, chỉ là hình ảnh thể hiện rõ ràng làm không khí phai nhạt đi chút ít. Nếu tranh vẽ của Mạnh Hạ cùng so sánh với cô nàng thì liền thắng về mặt cảm giác, thường thường có để làm động lòng người nhất chính là biểu hiện được một chi tiết tình cảm rất nhỏ.

Mục Trạch lẳng lặng đi ở bên cạnh cô, cùng không nói chuyện.

Bước chân của hai người dừng lại ở trước một bức họa, trong tranh là một người đàn ông ngồi ở trước bàn làm việc, mặt mày thâm thúy, khóe miệng khẽ cong, nghiêm túc tập trung. Chỉ là một mặt khác, cò thể nhìn ra là người họa sỹ nhất định rất yêu người đàn ông này mới có thể họa một bức tranh tỉ mỉ như vậy.

"Ca…" [Tên của bức tranh.]

Mạnh Hạ mỉm cười nhưng người hơi co lại, gương mặt của Kiều Dịch Kỳ sáng lạn như cánh hoa anh đào. Lúc nhìn thấy Mạnh Hạ đã thoáng ngưng trệ, nhưng chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

"Tiểu Hạ, cô cũng tới sao?"

"Chúc mừng cô." Mạnh Hạ chân thành tha thiết nói ra.

Kiều Dịch Kỳ mỉm cười, ánh mắt rơi vào bức họa bên cạnh, hai gò mà hiện ra một tầng nhàn nhạt đỏ hồng, rất động lòng người: "Đã để chê cười." Nói xong, cô ta hướng về phía sau Mạnh Hạ vẫy vẫy tay.

Mạnh Hạ và Mục Trạch xoay người cùng một lúc. Mục Trạch vẫn hững hờ như mây trôi nước chảy, anh không để lại dấu vết đến gần Mạnh Hạ, bàn tay đột nhiên giữ chặt lấy, không cho cô cự tuyệt. Đầu ngón tay của

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ run lên, liền nghe thấy âm thanh trầm thấp của anh: "Tiểu Hạ, nếu như em muốn hoàn toàn kết thúc thì đừng buông tay."

Từ Dịch Phong nheo mắt đi tới, Kiều Dịch Kỳ đã sớm nghênh đón. Mạnh Hạ nhìn thấy hai người kia, một lạnh một nóng, cô cúi đầu xuống, nâng lên cánh tay nặng nề, nhẹ nhàng khoác lên cánh tay của Mục Trạch. [^^ Oah, hình ảnh thân thiết đẹp đẽ nha.]

Thân thể của Mục Trạch không hay biết đã cứng đờ lại.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong từ từ dừng lại ở trên cánh tay của hai người, trong lúc bốn người đứng ở nơi đó, không khí trở nên trầm trọng và đáng ngại vô cùng.

Cũng may mà lãnh đạo nhà trường vào nhân viên kịp thời xuất hiện và hóa giải một màn lúng túng này. Mạnh Hạ yên lặng đi vòng qua chỗ khác, cô đã không còn lòng thưởng thức xem buổi triển lãm tranh này.

.

.

.

Cô tựa trên một cây cột, nheo mắt lại, khi lên đại học, có rất nhiều hoạc sỹ tổ chức triển lãm tranh ở Đại học C nên khi không có chuyện gì, cô đều thích đi tới những nơi như vậy. Mẹ của cô là giáo viên dạy môn vẽ của trường cấp ba, từ nhỏ cô đã ở bên cạnh mẹ để học vẽ. Mạnh gia cũng không có yêu cầu khắt khe gì với cô, cô thích gì thì để cho cô học cái đó. Sức học của Mạnh Hạ mặc dù không phải là đứng đầu nhưng ở phương diện khác như nghệ thuật thì ngược lại thành tích rất tốt.

****

https://thuviensach.vn

Vào buổi dạ tiệc, khi Mạnh Hạ khoác tay Mục Trạch xuất hiện thì không hề ngoài dự kiến, bọn họ nhận được chú ý tuyệt đối không thua gì Từ Dịch Phong và Kiều Dịch Kỳ. Đặc biệt là vẻ của Mục mẫu, Mạnh Hạ nhìn thấy là liền đau đầu.

Mục mẫu rất không vui, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo xung không che giấu được bất mãn trong mắt của bà ấy dành cho Mạnh Hạ, còn có oán trách đối với Mục Trạch.

"Cha, mẹ, đây là bạn gái của con, Mạnh Hạ." Anh từng câu từng chữ nói ra.

Mạnh Hạ kinh hãi ngước mặt nhìn sang, trong mắt có chút cảm giác không thể tin được, tay theo phản xạ muốn lui về, cô cảm thấy khó hiểu. Mục Trạch, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

Mục Trạch dùng sức khoác lấy cánh tay của cô, kiên định không cho cự tuyệt.

Mục phụ nhìn Mạnh Hạ một cái, rất nhanh liền xoay chủ đề sang chỗ khác: "Được rồi, hôm nay là tiệc mừng Kỳ Kỳ, mọi người cũng khó có thể cùng tụ họp cùng một chỗ, nào, chúc mừng Kỳ Kỳ của chúng ta." Nói xong, tất cả mọi người đã giơ ly lên.

Mạnh Hạ nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu, đột nhiên liên nhìn thấy ánh mắt bén nhọn của Từ Dịch Phong quét tới. Mạnh Hạ chỉ làm như không hay biết gì.

Yến hội đối với Mạnh Hạ mà nói thì là buồn tẻ không thú vị, cô trốn ở một góc phòng nhìn Mục Trạch và mọi người chậm rãi trò chuyện. Cô thở ra một hơi, xoay người đi ra ngoài.

.

https://thuviensach.vn

.

.

Ánh trăng sáng ngời, gió đêm nhè nhẹ hợp lòng người.

Cô cởi giày cao gót ra, từ từ đi chân trần lên lớp đá cuội hơi lạnh, đi từ từ đến bên cạnh đài phun nước. Ở xung quanh đài phun nước có đèn màu theo dòng nước hóa thành một chùm tia sáng, xinh đẹp tới tận tâm hồn.

"Dịch Phong, mẹ nói anh không đồng ý lễ đính hôn của chúng ta? Vì cái gì?" Loáng thoáng truyền đến tiếng khóc lóc kể lể của Kiều Dịch Kỳ, thân thể Mạnh Hạ cứng đờ lại.

"Không phải là bởi vì Mạnh Hạ đấy chứ?"

Mí mắt trái của Mạnh Hạ bỗng dưng nháy lên, cô vô lực dựa vào bờ tường của đài phun nước, ngồi trên mặt đất, cũng không quan tâm đến y phục sang quý đang mặt trên người. Cô nhắm mắt lại, một cách tự nhiên không muốn nghe thêm gì nữa.

Qua một hồi lâu, khi cả người cô cảm thấy hơi buồn ngủ thì có một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền tới: "Cô ngược lại cảm thấy rất hưởng thụ?"

Cô không nhanh không chậm mở mắt ra, chống thân thể từ từ đứng lên, cũng không nói gì cả, yên lặng đi vòng qua bên cạnh hắn.

Từ Dịch Phong một phát kéo lấy cánh tay của cô, hơi tức giận một chút.

Mạnh Hạ bực mình hất tay ra: "Buông tay!"

"Thật sự là làm khó Mục Trạch, như con ruồi mất đầu, tìm trước tìm sau." Miệng của hắn không đếm xỉa gì mà cong lên.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ không lên tiếng, đưa tay đẩy hắn ra: "Từ Dịch Phong, tôi không rảnh nổi điên với anh."

Từ Dịch Phong dùng sức giữ chặt, nhích lại gần. Mạnh Hạ lui mạnh về phía sau, cùng mới một màn bọt nước, "Àooo" một tiếng, cô bị ngã vào trong hồ nước.

Từ Dịch Phong cũng không ngờ lại như vậy, vội vàng kéo cô lên. Mạnh Hạ bị sặc mấy ngụm nước, y phục bị ướt chèm nhẹp dính vào thân thể, cô khom người ho khan, vừa giận vừa tức.

"Đi lên." Từ Dịch Phong vừa mới đưa tay qua.

Cô trong phút chốc liền thoái lui, trừng mắt, cắn răng hỏi: "Từ Dịch Phong, tôi van cầu xin anh thương xót, mạng tôi hèn nhưng mà tôi cũng muốn sống lâu. Tôi rốt cuộc thiếu nợ anh cái gì? Anh nói? Anh nói rõ, tôi trả lại cho anh."

Ánh mắt của Từ Dịch Phong ngẩn ra, nhưng chỉ nói một câu: "Đi lên thay quần áo."

"Không cần." Thân thể run rẩy của cô bước đi, đi được một đoạn, Mục Trạch và Kiều Dịch Kỳ ở phía trước nhìn thất liền vội càng chạy tới.

Mục Trạch nhìn thấy bộ dáng chật vật của cô đến mức này, tức giận ở trên mặt nhất thời bộc phát. Đêm nay vốn là đã đủ rối loạn rồi, Mạnh Hạ cũng không muốn nhiều chuyện thêm nữa, liền lôi kéo anh lại: "Đưa em trở về trước đi."

Mục Trạch liều mạng hít vào mấy hơi, cứng nhắc nói ra: "Kỳ Kỳ, đưa Tiểu Hạ đi lên đổi lấy bộ y phục."

"Không cần đâu, em phải đi về."

https://thuviensach.vn

"Đi lên đi."

Kiều Dịch Kỳ liền vội vàng tiến đến: "Tiểu Hạ, cùng tôi đi lên thay y phục trước đã."

Kiều Dịch Kỳ đưa cô vào một gian phòng: "Cô đi vào tắm rửa, tôi đi chuẩn bị y phục cho cô."

"Cảm ơn."

Kiều Dịch Kỳ không nói gì nữa, xoay người rời đi.

****

Mạnh Hạ nhanh chóng đi vào tắm nước nóng một cái, trùm khăn tắm vào liền đi ra ngay. Chỉ là cô không nghĩ tới trong phòng sẽ có người, hơn nữa lại còn là hắn!

Cô sít sao che lấy bụng, đại khái là vừa rồi bị rơi xuống nước, sắc mặt có chút tái nhợt: "Xin anh đi ra ngoài."

Từ Dịch Phong giống như không có nghe thấy lời của cô, trầm mặc trong chớp mắt rồi từ từ đứng lên, sau đó đi tới trước mặt cô, Mạnh Hạ xiết chặt chân mày.

"Cô không phải là biến mất năm năm sao? Vì cái gì mà trở lại?" Từ Dịch Phong đột nhiên trầm giọng hỏi. [Ta hận, Tiểu Hạ trở về là để chờ Mạnh cha nha >_<]

Mạnh Hạ gắt gao giữ lấy khăn tắm đơn bạc, cắn môi, ánh mắt nhìn về cánh cửa phía sau hắn.

"Vì cái gì?" Từ Dịch Phong lại hỏi một câu.

https://thuviensach.vn

Bên môi của Mạnh Hạ hiện lên một nụ cười khổ: "Không có vì sao cả, chỉ là không phải vì anh."

Tay của Từ Dịch Phong từ từ nắm chặt lại, rồi lại từ từ nâng lên. Mạnh Hạ cả kinh, muốn chạy qua phía bên phải. Cánh tay dài của Từ Dịch Phong theo phản xạ nhấc tới, đúng lúc bắt được khăn tắm, Mạnh Hạ vừa chuyển động về phía trước, trong nháy mắt khăn tắm đã bị lôi kéo xuống.

Ngọn đèn trong phòng sáng chói, trong lúc nhất thời có vẻ hư ảo chói lòa.

.

.

.

Đôi mắt của Từ Dịch Phong đỏ như máu, dừng lại ở vết sẹo xấu xí ở trên bụng của cô. Một đường dao cắt màu nâu cứ như vậy trần trụi bày ra ở trước mắt hắn.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nhất Định Phân Chia Ranh Giới

Chương 27: Nhất Định Phân Chia Ranh Giới

Ầmm…

Trong đầu của cô nổ tung một cái.

Từ Dịch Phong ánh mắt sáng quắc không ngừng nhìn chằm chằm vào bụng của cô, tựa hồ muốn đem vị trí vết sẹo đó khoét thành một cái lỗ. Mạnh Hạ thở ra một hơi, không nóng không lạnh ngồi xổm xuống, ngón tay nhặt cái khăn tắm ở trên mặt đất trùm lên người.

Từ Dịch Phong như sư tử nổi giận, huyết mạch sôi trào, hai tay của hắn dùng sức gắt gao bóp vào bả vai của cô, đến mức cô cảm thấy xương cốt của mình đau đớn chua xót.

"Vết sẹo ở trên bụng rốt cuộc là thế nào?" Hắn trầm trầm hỏi ra, giống như đang cố gắng kiềm chế.

Mạnh Hạ cắn chặt môi, bàn tay đang nắm chặt khăn tắm từ từ trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở bụng, nơi này tựa hồ đang dày vò quặn thắt.

Trước kia trên người của cô không có một tì vết nào, mà bây giờ ở đó lại có một vết sẹo thật dài. Vết sẹo đó cùng với da thịt trắng muốt của cô tạo thành đối lập mãnh liệt, nhìn thấy mà giật mình, khó có thể xóa đi.

https://thuviensach.vn

"Anh muốn biết?" Cô kiềm nén được nhưng khi cất tiếng nói ra mới thấy tiếng nói của mình đã nghẹn ngào run rẩy. Ngay lập tức phẫn nộ cười một tiếng, bờ vai mảnh khảnh nhẹ run lên một cái, ánh mắt sâu kín nhìn qua hắn: "Lúc tôi còn nhỏ đã bị viêm ruột thừa, khi đó quá sợ đau nên ba mẹ không đành lòng để tôi cắt bỏ, chỉ yêu cầu truyền nước cho khỏi, về sau mãi không có đau lại. Sau khi cha tôi gặp chuyện không may, tôi và mẹ đi đến thị trấn nhỏ kia, cuộc sống khó khăn nhưng anh trai tôi khi đó lại bỏ đi. Tôi vừa lo vừa vội, vừa đi làm, vừa đi tìm ca ca của tôi khắp nơi. Ba bữa cơm không đều, về sau bệnh ruột thừa tái phát, cứ cho là truyền nước sẽ ổn nhưng mà về sau không chịu nổi nữa nên cắt bỏ, để lại vết sẹo này."

Cánh môi của cô nhẹ nhàng cong lên, nhàn nhạt nói ra, rõ ràng cảm thấy tay của Từ Dịch Phong run lên. Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, sắc mặt có chút tái nhợt, cô nỗ lực không để cho nước mắt rơi xuống.

Miệng vết thương đã khép lại từ lâu, đau xót có sâu hơn nữa cũng đã đi qua, chỉ là đã chết rồi sẽ không cách nào tìm lại được.

Từ Dịch Phong vừa nghe xong, sắc mặt đại biến, ánh mắt có chút sợ sệt. Hắn lạnh lùng nheo mắt lại, trong đầu bỗng dưng có một ý nghĩ nhưng chỉ là hắn cảm thấy hơi bồi hồi, không dám chạm vào.

"Chỉ như vậy?"

"Vậy anh cho rằng thế nào?" Cô đột nhiên khúc khích cười: "Anh cho rằng đây là miệng vết thương của việc sinh mổ chứ gì?" Mạnh Hạ mở to đôi mắt, có chút khinh thường: "Nghe nói thân phận của Nhạc Nhạc anh đã điều tra qua, đã như vậy anh còn nghi vấn cái gì."

Ở bên ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa: "Mạnh Hạ, cô xong chưa?"

Mạnh Hạ nhẹ giọng đáp lại một tiếng.

https://thuviensach.vn

Kiều Dịch Kỳ vẫn còn đứng ở ngoài cửa, tựa hồ đang đợi ai, một hồi lâu sau cô ấy mới chầm chậm nói ra: "Tôi để y phục ở ngoài cửa."

Mạnh Hạ thật sự cảm thấy hơi buồn cười, cô và hắn mập mờ ở cùng một không gian, vị hôn thê của hắn lại ở ngoài cửa, đúng là châm chọc.

Cô đưa mắt nhìn gân xanh đang căng thẳng trên mu bàn tay của hắn, cô dùng sức thoát khỏi, đẩy tay của hắn ra: "Vị hôn thê của anh đang ở bên ngoài."

Hai tay của Từ Dịch Phong bỗng dưng nắm chặt rất nhanh: "Mạnh Hạ, cô không cần phải lặp đi lặp lại nhiều lần để nhắc nhở tôi, vị hôn thê của tôi…" Miệng của hắn dương dương tự đắc: "Chẳng lẽ trong lòng của cô vẫn để ý như cũ?"

Đã từng…

Ánh mắt của Mạnh Hạ có chút ngẩn ngơ, Từ Dịch Phong tiến lại gần nhìn cô. Cô bỗng mở trừng hai mắt, giọng nói nghe vào trong tai lại thấy thê lương kéo dài: "Cảm giác của anh thật là tốt quá, con cóc ba chân khó tìm, đàn ông chân thành ở ngoài đường cũng vậy. Anh cho rằng như thế, nhưng tôi có hèn hạ đến mấy cũng sẽ không ở cùng một chỗ mà ngã xuống hai lần." Cô tận lực khiến cho mình giữ vững bình tĩnh, nhún nhún vai bày tỏ như không có gì nghiêm trọng, tự nhiên đường hoàng đi tới cửa lấy y phục.

Thay xong y phục đi ra, Từ Dịch Phong vẫn ngồi ở nơi đó, hắn dựa nửa người vào ghế sô pha, giống như đang trầm tư điều gì đó. Mạnh Hạ cũng không thấy có hứng thú, nhanh chóng đi ra ngoài. Từ trong gian phòng đi ra chưa được xa, liền đã đụng phải Kiều Dịch Kỳ. Mạnh Hạ mỉm mỉm cười, cô tất nhiên hiểu được thế này không phải là trùng hợp.

--

https://thuviensach.vn

*YoungMin05: Chương này ngắn quá, nhưng mình thích ah^^. Vết sẹo ở bụng Mạnh Hạ rõ ràng là do sinh mổ nhưng cô lại tìm cớ để nói với Dịch Phong là mổ ruột thừa. Vậy làm sao Nhạc Nhạc lại không phải là con của anh Phong và Mạnh Hạ cho được, hihi^^. Ngày xưa Mục Trạch đã thay đổi hồ sơ của Nhạc Nhạc, không biết anh Phong mai mốt làm sao phát hiện được sự thật, làm sao nhận được con gái đây ha^^.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đâu Là Con Của Hắn?

Chương 28: Đâu Là Con Của Hắn?

Ảnh chụp không phải là rất rõ nét, khoảng cách hơi xa, chỉ là người ở bên trong bức hình thì bọn họ không có nhìn lầm.

Trong phòng tiếng kim đồng hồ vang lên tí tách.

La Xuyên giương mắt nhìn Từ Dịch Phong, trong lòng có chút lo lắng mơ hồ: "Dịch Phong…"

Từ Dịch Phong ngước mắt lên, bật lên một tiếng cười âm trầm: "Không nghĩ tới Từ Dịch Phong tớ còn có ngày bị người khác đùa giỡn." Lúc nói lên câu này, ánh mắt của hắn lạnh lẽo như băng đá trong mùa đông khắc nghiệt: "Không hổ danh là con gái của Mạnh Lý, lừa gạt người khác thật sự là không hề có sơ hở." Hắn quơ quơ bức ảnh ở trong tay: "Ngay cả từng chi tiết cũng đều xử lý hoàn mỹ như vậy."

Nếu không phải là hắn có hoài nghi, kiên định đi điều tra thì có lẽ cả đời này hắn cũng sẽ không biết được.

Ảnh chụp ở trong tay của hắn từ từ bay xuống mặt đất, đó là một cô gái đang nghiêng người, tóc ngắn đến mang tai, mặc một cái áo bầu dài màu đen, thân thể nhẹ nhàng nâng cái bụng có vẻ hơi to.

https://thuviensach.vn

Vào một khắc La Xuyên nhìn thấy bức ảnh đó, da đầu tê dại, hắn biết rõ lại sắp động trời rồi. Lại quét mắt đến bức ảnh, trong miệng hắn có chút khổ sở, bụng của Mạnh Hạ như vậy cũng khoảng năm sáu tháng mà vẫn còn liều mạng làm việc, cả người gầy trơ hầu như chỉ có cái bụng kia.

"Cậu cũng biết là cô ấy căn bản không có năng lực làm ra tất cả mà." La Xuyên nhẹ nhàng gõ lên cái bàn.

Khóe miệng của Từ Dịch Phong xé ra: "Nhưng mà Mục Trạch có năng lực này." Hơn bốn năm trước, khi đó không phải là Mục Trạch có một khoảng thời gian biến mất đó sao? Hắn nhớ Mục gia tuyên bố đối ngoại rằng Mục Trạch đã xuất ngoại.

"Nếu là cậu ấy thì tớ lại tin." La Xuyên gật gật đầu: "Vậy chính là đứa bé kia?" [Ý của La Xuyên là hỏi Nhạc Nhạc^^]

Từ Dịch Phong nhắm mắt lại, dựa vào trên ghế sô pha, trong giọng nói mơ hồ có chút thê lương: "La Xuyên, đứa bé kia không phải là của tớ, tớ đã kiểm tra rồi."

Tròng mắt của La Xuyên hơi híp lại, bụng của Mạnh Hạ ở bức hình này. Hắn nhớ rõ vào một đêm năm đó ở Hoàng Triều, chính miệng Mạnh Hạ đã nói là cô ấy mang thai, bây giờ bức ảnh cũng xác nhận điều đó, như vậy đứa nhỏ…

"Cậu xem tờ đơn này…" La Xuyên đem một tờ giấy uốn nếp đã ố vàng đẩy tới trước mặt Từ Dịch Phong: "Xét nghiệm lúc mang thai ba tháng."

Từ Dịch Phong nhận lấy xem thật kỹ, ngày 28 tháng 8, tính từ ngày đó, thì đã tròn ba tháng.

Như vậy đứa nhỏ ở đâu? Tất cả đều được xử lý tương đối sạch sẽ, ở đằng sau căn bản không tra ra manh mối. Chỉ có một lý do, đó chính là sợ

https://thuviensach.vn

một ngày nào đó Từ Dịch Phong phát hiện ra mới tận lực động tay động chân.

"Tiếp tục tra!" Hắn hung dữ nói ra, bỗng dưng đứng vụt dậy.

La Xuyên bất đắc dĩ nhún nhún vai: "Mục Trạch, thằng nhóc đó làm việc cậu cũng rõ rồi đấy, việc để sót lại thứ này chỉ là chủ quan."

Từ Dịch Phong hai mắt tràn ngập tức giận.

"Bây giờ cậu định làm gì?"

Từ Dịch Phong không trả lời, xoay người rời đi.

Lúc mở cửa ra, có một cô gái cao gầy đứng ở đó, vẻ mặt mơ hồ, cô ấy vừa mới ngủ dậy: "La Xuyên, làm sao anh không đánh thức em sớm một chút?"

Cô gái mặc một bộ váy ngủ dài màu trắng, mái tóc dài xõa ra, nhu mì điềm đạm. Chứng kiến lãnh khí toát ra từ trên người Từ Dịch Phong rõ ràng đã cả kinh, bỗng dưng lùi về sau mấy bước, nặng về đụng vào cạnh cửa, đau đến chân mày nhíu lại.

La Xuyên vội vàng tiến lên, vẻ mặt lo lắng: "Sao lại không cẩn thận như vậy." Lời nói mặc dù có chút nghiêm khắc nhưng vẻ lo âu trong giọng nói thì vẫn nghe ra được.

Nhan Ngải Ưu dè dặt lầm bầm: "Trong nhà sáng sớm có người đến, sao không nói cho em một tiếng." Cô ấy cảm thấy mình có chút thất thố nhìn nhìn Từ Dịch Phong, ánh mắt nhẹ nhàng từ từ trở nên hốt hoảng: "Anh……." Cô ta há to miệng, đầu óc đột nhiên thoáng hiện lên một vùng chói lóa, lẩm bẩm gọi lên: "Từ Dịch Phong."

Cô nhìn vào mặt mũi của hắn, đột nhiên kinh ngạc gọi lên tên của hắn.

https://thuviensach.vn

La Xuyên sững sờ.

"Chúng ta biết nhau ư, làm sao tôi một chút ấn tượng cũng không có." Cô ấy thì thào nói ra, tay đã nắm lấy một lọn tóc.

Từ Dịch Phong đưa mắt nhìn La Xuyên, chưa có trả lời vấn đề của Nhan Ngải Ưu, xoay người hướng về phía cửa đi ra.

"Anh đừng đi, anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi mà?" Nhan Ngải Ưu gọi theo.

La Xuyên vội vàng kéo cô ta lại, rất nhanh che giấu đi tâm tình của mình: "Được rồi, mặc ít như vậy, lát nữa lại ngã bệnh. Hôm nay đã uống thuốc chưa?"

"La Xuyên, trí nhớ của em sao lại kém như vậy."

"Chỉ cần em không quên được anh là tốt rồi." La Xuyên nhếch miệng lên nhẹ nhàng nói ra.

Nhan Ngải Ưu từ từ lặng yên lại, vì nụ cười kia có thể dẹp yên lòng người.

****

Trời tảng sáng vào tháng 5, nhẹ nhàng thoải mái hợp lòng người.

Đột nhiên có tiếng thắng xe ồn ào trong nháy mắt đã phá vỡ không gian yên tĩnh này.

Từ Dịch Phong bước xuống xe hướng tới con đường nhỏ hẹp đi đến, gà gáy chó sủa kéo dài không dứt. Hắn bĩnh tĩnh đứng ở trước một ngôi nhà nhỏ, xuyên qua cửa sắt đã nhìn thấy Mạnh Hạ đang bưng ly súc miệng ngồi chồm hổm ở bên cạnh bồn nước đánh răng, mái tóc dài theo gió bay bay.

https://thuviensach.vn

Đầu óc của hắn bỗng dưng nghĩ ngay đến tấm hình kia.

"Rầm rầm rầm." Tiếng đập cổng nặng nề.

Mạnh Hạ dừng lại động tác trong tay quay đầu qua, mặt trời còn chưa có dâng lên, chỉ vừa tảng sáng nhưng mà cô lại cảm thấy ở trước mắt hơi chói, chần chờ một lát.

"Mở cửa." Từ Dịch Phong lạnh lùng ra lệnh, trong mắt phẫn nộ làm có Mạnh Hạ ngẩn ra.

Cô từ từ lau đi khóe miệng, lê dép đi tới: "Có chuyện gì?" Cách một lớp cổng sắt, đối diện với nhau.

"Tôi nói lại lần nữa, mở cửa! Đừng để tôi phải lặp lại."

Bây giờ là sáng sớm, người ở chung quanh còn đang nghỉ ngơi, cô cau mày mở cửa.

Từ Dịch Phong từng bước từng bước đi đến bên cạnh cô, ánh mắt bén nhọn không hề chớp theo dõi cô. Trong lòng Mạnh Hạ run lên.

"Mạnh Hạ, con đâu?"

Sắc mặt Mạnh Hạ trắng nhợt: "Anh mới sáng sớm nổi điên cái gì vậy."

Từ Dịch Phong một phát níu lấy tay của cô: "Đứa bé đó ở đâu?"

Mạnh Hạ giãy giụa ra, trong nội tâm đau đớn: "Nhạc Nhạc không phải là con của anh."

"Đừng mang Nhạc Nhạc ra làm bia đỡ đạn, tôi không biết thì ra là cô giấu kín như vậy? Dù thế nào, sao không dùng nó để đòi lấy một khoản tiền?" Lời của hắn như muốn đả thương người khác, chẳng qua Mạnh Hạ đã quen thuộc từ lâu.

https://thuviensach.vn

"Tôi chỉ hỏi một câu, con ở đâu?"

Mạnh Hạ gắt gao cắn chặt môi.

"Không nói đúng không?" Mắt của hắn quét qua khoảng sân nhỏ, nhìn thấy y phục của đàn ông phơi ở một bên: "Tiêu Giáp có khỏe không?"

Mạnh Hạ khiếp sợ nhìn qua hắn.

Từ Dịch Phong cười một cách tàn nhẫn, ung dung lôi điện thoại ra, nhẹ nhàng động đầu ngón tay vài cái: "Tiếu cục trưởng…"

Mạnh Hạ mạnh mẽ giữ lấy cánh tay của hắn, cô biết rõ Từ Dịch Phong không phải là đang dọa mình, hắn tuyệt đối có thể làm được.

"Nghĩ thông suốt rồi?"

Mạnh Hạ cắn môi, gắt gao nhìn vào hắn: "Tôi không có con."

Từ Dịch Phong khẽ cười một tiếng, lập tức vung ra một tờ giấy: "Cái này cô thấy quen phải không?" Mạnh Hạ nhặt lên, cả người như bị sét đánh. Yên lặng đứng sững ở đó, hốt hoảng nhìn thấy từng chữ, ở bụng của cô đã co thắt từng đợt đau đớn. Sắc mặt ngày càng tái nhợt, vết thương trong lòng đã khép lại bây giờ liền bị xé toang ra.

"Đêm đó là vào tháng 5, đến tháng 8 vừa vặn ba tháng. Thật sự là trùng hợp đến thế!" Từ Dịch Phong đe dọa nhìn cô.

Mạnh Hạ trong vô thức lùi về phía sau một bước, ánh mắt của cô từ từ trống rỗng, lại nỗ lực tạo ra một nụ cười tươi tắn. Nhìn thẳng vào mắt của Dịch Phong: "Vậy thì thế nào?"

"Con ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Cô gian nan mở miệng, lắc lắc đầu: "Con hả, mất rồi, anh không phải là nói tôi xóa sạch đi sao? Tôi phá thai rồi." Cô nhìn theo hắn nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, mọi tria sáng ở trong mắt đều không còn.

"Tôi còn không có tiền cho mẹ tôi chữa bệnh thì làm gì có tiền mà muốn đứa bé kia. Huống chi nó vốn là không nên đến với thế giới này, một sinh mạng không được mong đợi mà xuất hiện thì có ai yêu thương đâu."

Cô cười lên một tiếng: "Từ Dịch Phong, tôi không phải là làm theo lời anh phân phó đó sao? Làm sao vậy, tôi lại làm sai hả?"

Khuôn mặt của Từ Dịch Phong tràn đầy khói mù: "Nhưng – cô – lại – phá – thai?"

Mạnh Hạ bỗng nhiên cười một tiếng, giống như không thèm để ý chút nào mà nói ra: "Phải, phá thai."

Cô lầm bầm ở trong miệng: "Nó chẳng phải là anh để cho tôi phá sao? Đã quên nói cho anh biết, đã gần 7 tháng, là đứa con trai." Cô nhẹ nhàng nói ra. Cô đã từng nghĩ đến có một ngày Từ Dịch Phong biết được bọn họ đã từng có một đứa con với cuộc sống rất ngắn ngủi thì sẽ như thế nào, có đau không?

Nếu như biết đau nhức, thì cô cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Tận đáy lòng của cô đột nhiên có một tiếng nói: Ngươi xem đi, Từ Dịch Phong cũng đau đớn.

Từ Dịch Phong như đã nổi điên lên, bất chợt đưa tay qua bóp cổ cô: "Phá thai?! Cô rốt cuộc có tim hay không?"

Mạnh Hạ nhìn thẳng vào hắn, chợt cười rộ lên, một vẻ bi thương bất đắc dĩ: "Từ Dịch Phong anh thật sự là buồn cười. Ban đầu là anh để cho tôi phá thai, bây giờ cần gì lại giả vờ tỏ ra mình là một người cha hiền." Cô

https://thuviensach.vn

sớm đã đau lòng đến không còn cảm giác, nhưng nước mắt lại không rơi một giọt.

"Cô!" Từ Dịch Phong trong ngực bị nghẹn không thở nổi, bị tay của cô mạnh mẽ bấm vào trên tay càng lúc càng sâu, mà Mạnh Hạ lại bị hắn bóp cổ đến khó chịu, sắp phải cắn vào môi dưới.

Từ Dịch Phong, người này từ trước đến nay bá đạo, lúc Mạnh Hạ nói với hắn đã mang thai, còn tưởng rằng tiểu nha đầu chỉ là ăn nói bừa bãi mà thôi, không nghĩ tới là thật. Đợi đến khi nhìn thấy bụng của Mạnh Hạ, trong lòng của hắn ức chế, rung động không ngừng. Từ đáy lòng nói cho hắn biết, đó là con của mình. Nhưng mà, cảm giác hưng phấn mơ hồ chỉ kéo dài có một lát, cô ấy lại nói cho hắn biết, phá thai!

Một đứa bé đang thành hình mà cứ như vậy bỏ đi! Từ Dịch Phong hắn còn chưa kịp biết đến.

Tiêu Ất mới ngủ dậy nhìn thấy trước mắt cảnh tượng thế này: "Từ điên, anh điên rồi?" Cô ấy giữ lấy cánh tay của Từ Dịch Phong, la lên một tiếng, móng tay đã đâm vào.

Sắc mặt của Mạnh Hạ rất khó chịu.

Từ Dịch Phong dùng sức vung ra, Tiêu Ất liên tục bị đẩy lùi về phía sau: "Tiêu Ất, cô cút ngay cho ta, cô yên tâm, không thể thiếu phần của cô."

Tiêu Ất hai chân vừa đứng vững, hoảng sợ nhìn thấy Từ Dịch Phong nổi giận như sư tử, hắn như vậy làm cho cô ấy chỉ biết sợ mơ hồ.

"Hu hu…… thúc thúc….." Nhạc Nhạc không hiểu chuyện gì xảy ra liền chạy đến, bàn tay nhỏ bé lau nước mắt, khóc hu hu: "Thúc thúc, đừng đánh mẹ con."

Từ Dịch Phong ngẩn ra, cúi đầu xuống nhìn vào cô bé.

https://thuviensach.vn

Con, đứa bé kia bây giờ nếu còn thì cũng đã lớn như vậy.

Tay của hắn dần dần buông ra, sức lực của Mạnh Hạ đều bị rút cạn sạch. Ngồi bệt xuống đất, kịch liệt ho khan vài tiếng. Tiêu Ất vội vàng đỡ lấy cô, cô nhìn thấy Nhạc Nhạc, trong lúc nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Nhạc Nhạc nhìn thấy Mạnh Hạ rơi lệ, sợ hãi mà ôm lấy cô, khóc nức nở.

Con, con của cô cũng sẽ không có nữa.

---

*YoungMin05: Hả? Chuyện gì ah? Chẳng phải chỉ có một mình Nhạc Nhạc thôi sao, còn đứa nhỏ nào nữa ở đây. Đó không phải là sự thật phải không, với lại Dịch Phong căn cứ mà kết quả điều tra lúc trước mà kết luận Nhạc Nhạc không phải là con mình sao? Hay là xét nghiệm ADN rồi? @@ Aizzz, đã rối tung lên.... mà anh Phong cũng biết đau lòng cơ đấy, sao lại trách Mạnh Hạ? Bây giờ đã quá muộn rồi! >_<

Lúc trước nếu anh biết Mạnh Hạ mang thai thật thì sao? Hừ! ="= Anh là tàn nhẫn nhất đấy.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Gặp Nhau Quá Muộn

Chương 29: Gặp Nhau Quá Muộn

Sau ngày hôm đó, Mạnh Hạ hai tuần lễ liên tiếp không có đi làm. Giản Ninh ngồi ở trong phòng làm việc nhìn thấy cái bàn trống, vẫn là báo cho Tôn thư ký một tiếng.

Người là Tôn thư ký đó, cô ấy nhớ tới mấy ngày trước đi ở bên cạnh Từ Dịch Phong mà phải nơm nớp lo sợ. Tính toán thời gian trùng hợp, lại lập tức hiểu ra, nhưng cũng thật khó, Từ Tổng mấy ngày nay đi công tác ở Pháp. Cô nhẹ thở dài: "Tình huống ra sao?"

"Nghỉ bệnh." Giản Ninh nhàn nhạt nói ra.

"Trước mắt là tìm người thế vào vị trí của cô ấy đã." Tôn thư ký nhíu mi lại: "Giản Ninh, cậu nên nhìn ra, Từ Tổng từ khi gặp được Mạnh Hạ, làm việc luôn ngoài ý muốn."

Giản Ninh cười khẽ: "Ngoài ý muốn nhưng cũng là hợp tình hợp lý." Người ta nếu nhất thời hồ đồ mà làm ra chuyện hối tiếc cả đời, dù có hối hận cũng chỉ sợ là chỉ uổng công vô ích.

****

Trong phòng bệnh yên lặng.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ vô lực mở ra mi mắt nặng nề, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà đã lặng lẽ gầy đi mất mấy cân. Cô kinh ngạc nhìn bó hoa đỏ thẫm trên đầu giường, màu sắc vô tình kia không thể không làm cô nhớ tới giấc mộng đầy máu.

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu của cô lại bắt đầu đau đớn, cô nhắm chặt mắt lại, mười ngón tay thống khổ níu lấy sợi tóc của mình. Bên tai còn quanh quẩn tiếng thắng xe chói lói, sau đó là tiếng động cả người rơi xuống đất. Ở xung quanh lần lượt là tiếng la thất thanh, dây dưa kéo dài bên cô… Cô hoảng sợ co rúm người lại, cả khuôn mặt trắng bệch, ngay cả một chút huyết sắc cũng không có.

Tiêu Ất đẩy cửa ra thấy cô nức nở, nằm ở trên giường đơn mái tóc đen rơi lả tả rối tung. Cô ấy chạy đến giữ lấy tay của cô: "Tiểu Hạ……. Tiểu Hạ……. Cậu tỉnh lại đi……."

Mạnh Hạ cắn môi, cánh môi đã nhuộm vết máu, ánh mắt đen láy của cô không hề có tiêu cự, chỉ nhìn chằm chằm vào bình hoa kia: "Thật là nhiều máu, thật là nhiều máu." Cô nắm chặt lấy dây truyền dịch.

Tiêu Ất theo ánh mắt của cô nhìn lại, chân mày run rẩy hoảng loạn: "Không có, nơi này không có máu." Mạnh Hạ dường như đang trở về khoảng thời gian đó, không còn sinh khí, tuyệt vọng đến nỗi như thể chỉ trong tích tắc sau đó sẽ chết đi.

"Ất Ất, tớ thấy được chiếc xe kia, biển số xe là 8501." Cô hơi kích động giữ chặt lấy cánh tay của Tiêu Ất.

Cả người Tiêu Ất lúc đó không biết phải làm sao, Mạnh Hạ chưa từng nói lại những chuyện này, có một dự cảm xấu đột nhiên nảy sinh trong lòng của cô.

"Người đó hoảng loạn ôm lấy tớ, tớ biết rõ không phải là hắn cố ý, là tự tớ đã sai, nhưng mà tớ hận hắn, con của tớ……." Nước mắt theo gương

https://thuviensach.vn

mặt của cô từ từ rơi xuống, bàn tay run rẩy của cô vô thức xoa lên trước bụng bằng phải của mình: "Vì sao lại như vậy?"

Tiêu Ất cũng rơi nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời. Nếu như muốn nói đến chuyện đó thì chính là câu tục ngữ: Thiên ý trêu người.

Mạnh Hạ khóc cực kỳ lâu, từ sau khi ôm Nhạc Nhạc theo về, cô không còn nói đến chuyện đã từng có đứa bé kia. Nếu như không phải vì Từ Dịch Phong thì có lẽ nỗi đau này đã được phủ một lớp bụi dày. [Oa oaaah… tại anh Phong khơi dậy nỗi đau trong Mạnh Hạ, đến mức lâm bệnh nặng luôn. Ngất!]

"Ất Ất, tớ muốn trở về thăm con của tớ." Mạnh Hạ nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng nói ra.

Tiêu Ất lau đi nước mắt: "Được, tớ đi cùng với cậu."

Cô lắc lắc đầu: "Tớ muốn đi một mình."

"Cũng được, chờ cậu khỏe lại rồi đi."

"Tớ nhớ ba ba của mình."

"Tớ muốn kết hôn, tớ nghĩ đến việc muốn có một mái nhà."

"Rất nhanh sẽ có." Tiêu Ất nghẹn ngào nói ra.

Mạnh Hạ khóc mệt, khóe miệng vẫn lẩm bẩm nói ra gì đó.

****

Mục Trạch tìm đến bác sỹ tốt nhất cả nước, Mạnh Hạ cũng phối hợp kiểm tra. Là khám tổng thể, cuối cùng bác sỹ vô lực lắc lắc đầu: "Lỗ tai của cô ấy hoàn toàn không có tổn thương." Bác sỹ dừng lại một chút rồi đề nghị: "Hay là cậu đưa cô ấy đi khoa tâm lý xem một chút."

https://thuviensach.vn

Mục Trạch sắc mặt thâm trầm trở lại phòng bệnh.

Lúc mở cửa ra, lại phát hiện trong phòng bệnh có thêm một người. Anh đứng ở chỗ đó, khí nóng từ lòng bàn chân vọt thẳng lên đến đỉnh đầu, hai tay gắt gao nắm lại thành quyền, kiềm chế chính mình không có xông lên đem tên mập kia ném văng ra xa. [=)) Anh Trạch ghen ah, cũng may không phải là Từ điên đến, nếu không chắc là quyết đấu sinh tử luôn >_<]

Hà tiên sinh nghe thấy tiếng động, lúc nhìn thấy Mục Trạch đã hơi sững sờ.

Mục Trạch lạnh lùng liếc ông ta một cái, vẻ coi thường trong mắt của anh, Mạnh Hạ tất nhiên nhìn thấy được: "Bác sỹ không phải đã nói là em bây giờ cần phải nghỉ ngơi thật tốt sao?"

Hà tiên sinh nghe tiếng nói ôn nhu của anh, như có điều suy nghĩ mà đánh giá Mạnh Hạ, khóe miệng hơi run rẩy.

"Mạnh tiểu thư, tôi đi về trước, cô cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé."

Mạnh Hạ lén thở dài một hơi, kỳ thật vị Hà tiên sinh này cũng không tệ lắm.

Mục Trạch nghe thấy tiếng thở dài của cô, nhìn vào đôi mắt của cô lúc này, Mạnh Hạ nhận ra trong mắt của anh có vẻ ngỡ ngàng, lập tức xoay mặt đi. [Ngỡ ngàng là vì Mạnh Hạ thở dài khi anh đuổi Hà tiên sinh đi ah^^]

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay là một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Mục Trạch vẫn bất động mà ngắm nhìn cô, một hồi lâu sau anh mới trầm giọng nói ra: "Tiểu Hạ, nếu như em muốn kết hôn thì vì cái gì không cân nhắc suy nghĩ đến anh?" Thái độ của anh có chút khẩn cấp.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cúi thấp đầu không nói lời nào.

"Ha ha, cái lão già kia có gì tốt mà em phải miễn cưỡng cười vui để đáp lại."

Mạnh Hạ lẳng lặng nghe, không có trả lời ngay. Đợi đến khi cảm xúc của Mục Trạch từ từ ổn định lại, cô mới ngẩng đầu lên: "Mục Trạch, tình cảnh của em, anh là người rõ ràng rành mạch nhất. Theo như lời của Từ Dịch Phong, em và hắn xác thực là đã phát sinh quan hệ, mà anh và hắn đều cùng một vị thế. Nếu có gì thì lời đồn là rất đáng sợ."

"Người đã ở tuổi trung niên nên mập ra cũng là chuyện khó tránh khỏi, anh nhớ đến Trấn Tông một chút đi, lúc còn trẻ anh tuấn tiêu sái, nhưng bây giờ không phải cũng như vậy sao. Hà tiên sinh không có bề ngoài anh tuấn nhưng là tính tình rất tốt mà." Mạnh Hạ dịu dàng mỉm cười nhưng lại làm tổn thương đến Mục Trạch: "Chuyện quan trọng nhất là sau khi cưới, ông ấy không cần có thêm con cái nữa."

Sắc mặt của Mục Trạch bỗng dưng tái đi, môi mím căng, tới gần bên cô. Ánh mắt của anh đè nén ẩn nhẫn nhưng vẫn rống giận nói ra: "Anh cũng không cần con cái!"

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy khóe môi trở nên nóng rực, Mục Trạch sít sao ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô. Cái thái độ mạnh mẽ này tựa hộ như nhiều năm phải kiềm chế trong yên lặng, bây giờ bộc phát ra, thật sâu trằn trọc bên môi.

Cô bất lực đẩy lồng ngực của anh ra nhưng lại không có kết quả.

Rốt cuộc phải trở nên hung ác, cắn môi của anh, cho đến khi cô nếm đến vị máu tươi.

Nhưng đau đớn đã không thể ngăn cản tất cả.

https://thuviensach.vn

Nỗi đau kia sớm đã sâu tận trong xương tủy.

Nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã làm ướt vạt áo, Mục Trạch giật mình tỉnh lại, đưa tay lau nước mắt cho cô. Chân mày nhíu lại thật sâu, khổ sở nói ra: "Thực xin lỗi, Tiểu Hạ, là anh quá đáng."

Thực xin lỗi, thực xin lỗi…

"Đến tột cùng là chúng ta gặp nhau quá muộn, Tiểu Hạ… anh yêu em, chẳng lẽ em chưa từng cảm nhận được sao?" Anh một lần, rồi lại một lần nữa cảm giác được cái sự bất lực đó.

Nước mắt ở trên mặt của Mạnh Hạ chưa khô, ngước mắt lên liền chứng kiến trong đáy mắt kia của Mục Trạch là đau đớn, khó chịu trong lòng của cô đang từ từ giảm xuống.

Anh và cô sao mà ngang trái như vậy?

"Mẹ…" Đột nhiên xuất hiện một tiếng gọi, cả hai người đều cả kinh.

Tiêu Ất dắt tay Nhạc Nhạc đi tới, ánh mắt của cô ấy chỉ lóe lên một cái, liền cúi đầu cười khổ. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã mở to mắt thoải mái nhìn vào hai người, tay của Mục Trạch đang nắm thật chặt tay của Tiểu Hạ.

"Mục Trạch, làm sao anh lại dám làm cho Tiểu Hạ khó, cho dù anh có là anh nuôi của em thì lần này em cũng sẽ không tha cho anh."

Anh nuôi…

Mục Trạch chỉ là nghi hoặc trong chốc lát, tùy ý nhìn thật sâu vào Tiêu Ất, cô gái này luôn thông minh và trong sáng: "Đúng nha, lần này là anh không đúng, anh chấp nhận trừng phạt của Ất Ất muội muội."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhìn thấy thái độ của hai người như không có gì xảy ra, không khỏi sững sờ.

Mục Trạch trầm mặc một hồi liền nói ra: "Anh đang hướng về Tiểu Hạ cầu hôn đây, nhưng nha đầu ấy đã quyết tâm không chịu đồng ý gả cho anh."

Nhạc Nhạc có cái hiểu, có cái không: "Thúc thúc muốn kết hôn cùng với mẹ sao?"

Mục Trạch cúi người xuống ôm lấy cô bé, hôn cô bé một cái: "Nhạc Nhạc có muốn thúc thúc làm ba ba không?"

"Vậy còn ba ba của Nhạc Nhạc đang đi du lịch thì sao đây?" Nhạc Nhạc thắc mắc nhưng liền tự trả lời: "Nhưng mà thúc thúc làm ba ba thì Nhạc Nhạc liền có thêm một ba ba nữa."

Lời nói của Nhạc Nhạc làm trong lòng của Mạnh Hạ dâng lên một đợt sóng ngầm lành lạnh, ở trong ngực của cô không ngừng vỗ mạnh vào, cô đã hơi khó chịu.

Tiêu Ất ngồi ở bên cạnh của cô, sắc mặt bình tĩnh: "Tiểu Hạ, tớ vẫn thay anh nuôi nói đồng ý đi."

"Ất Ất….." Mạnh Hạ nhíu mi lại.

Tiêu Ất nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vỗ hai cái. Cô ấy điềm đạm nhìn vào cô, chân thành và thẳng thắn.

Mạnh Hạ không nói gì nữa. [Gả đi chị ơi, bưng mặt khóc.]

****

Đêm đó Từ Dịch Phong từ nước Pháp trở về, La Xuyên cho là hắn xuất ngoại để giải sầu, hắn vừa về đến liền lôi kéo nhóm bạn đi uống rượu.

https://thuviensach.vn

Giữa ánh đèn lượn lờ, La Xuyên khoác tay lên vai hắn, cùng hắn tiếp xúc một thời gian dài nên cũng biết cá tính của Từ Dịch Phong. Từ Dịch Phong người này nếu mà không quan tâm thì cần gì phải lăn qua lăn lại, tra tới tra lui đến mức thành bộ dạng kia. Đến bây giờ thì chỉ có chính bản thân hắn không tự hiểu mà thôi.

Từ Dịch Phong buồn bực uống rượu, sắc mặt không tốt lắm.

Không biết là ai đã nói ra: "Mục gia mấy ngày nay ầm ĩ quá chừng, Mục Trạch, tiểu tử đó bình thường là thuộc phái ôn hòa nhã nhặn, không nghĩ tới lần này lại cứng đầu hung dữ."

Từ Dịch Phong nâng mí mắt lên.

"Ầm ĩ muốn kết hôn, nhà gái còn có con gái nhỏ nữa, cũng không biết thế nào."

La Xuyên thầm gào thét trong lòng là không ổn rồi, có người chắc chắn sẽ không nhân nhượng gì. Quả nhiên là Từ Dịch Phong trong phút chốc che giấu đi thái độ, nheo mắt lại: "Hắn muốn kết hôn?"

"Quyết tâm luôn, Bộ trưởng Mục cầm cả gậy đến mà tiểu tử đó thà chết chứ không ngượng bộ."

"Phải không? hắn muốn kết hôn nhưng cô ta dám gả sao?" Cho dù cô có muốn gả thì Từ Dịch Phong hắn cũng không đồng ý. Từ Dịch Phong đại khái là uống rượu quá nhiều, viền mắt đã hồng hồng. [Lại bá đạo nổi lên rồi :v]

Hắn cười lạnh một tiếng, che lấp đi những gì đang có trong ánh mắt: "Mục Trạch so với trước kia càng thêm lợi hại."

Mọi người ngược lại có chút khó hiểu nhưng vẫn uống rượu như cũ.

https://thuviensach.vn

.

.

.

La Xuyên nhìn Từ Dịch Phong uống hết ly này đến ly khác, qua một hồi lâu, Từ Dịch Phong đứng lên, những bước chân vẫn vững vàng, không có lấy một chút men say.

La Xuyên đi theo phía sau hắn, Từ Dịch Phong đi chưa được mấy bước, một tay liền chống lên tường, đầu hơi gục xuống.

Hắn khó chịu, người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo này lần đầu tiên khó chịu.

"Tớ đi về trước, La Xuyên, thay tớ cám ơn anh của cậu." Từ trước đến này, Từ Dịch Phong tính tình ngang ngược, chưa từng nghĩ tới hắn sẽ làm ra chuyện gì để phải hối hận.

Nhiều năm sau, mỗi lần hắn nhớ tới đêm đó đã tuyệt tình với cô và đứa con ở trong bụng, thì hắn mới biết đến cảm giác ngàn vạn con côn trùng gặm cắn là đau điếng người như thế nào. Cảm giác áy náy đó đem hắn vùi sâu đến suốt đời.

"Cô ấy nằm ở bệnh viện trung y." La Xuyên thật lòng nói ra.

Từ Dịch Phong ổn định lại thân thể, một lát sau đi ra ngoài cửa.

*YoungMin05: Trời ơi tui thấy đau lòng. Bởi vì Mạnh Hạ trải qua quá nhiều đau thương nên trên người yếu ớt và còn mang tâm bệnh. Ngày đó anh Phong đến làm ầm ĩ xé toạc vết thương lòng ra nên Mạnh Hạ bị bệnh đến nông nỗi như vậy, mà anh í còn bỏ đi Pháp. Ta hận quá đi thôi.

https://thuviensach.vn

Thấy Mạnh Hạ hoảng loạn với những mong muốn rất bình thường mà thương ghê ah >_<

Lại thấy anh Mục Trạch chân thành mà xúc động quá, anh Trạch thương Tiểu Hạ thật đấy, vì muốn cô không cảm thấy đau lòng nữa mà ngay cả con cái về sau cũng không cần cơ đấy T^T

Anh Phong đang từ từ áy náy, rồi từ từ đau lòng, rồi là tê tái luôn nha >_< cơ mà anh í rất là từ từ =)). Dù sao thì truyện cũng còn dài và gay cấn ah^^.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cô Cần Một Mái Nhà

-

Chương 30: Cô Cần Một Mái Nhà

Y tá rút kim truyền dịch cho cô, Mạnh Hạ trong tay cầm bông gòn đã thấm cồn. Mu bàn tay đã duy trì một động tác trong thời gian dài, bây giờ cô vô lực động động ngón tay đã cứng ngắc. Ánh mắt vô hồn quét qua Mục Trạch, nhìn thấy gương mặt vốn là tuấn tú, lúc này ở cằm rõ ràng có thể nhìn thấy râu đã mọc ra.

Anh sít sao nhíu mi lại, ngồi ở trên ghế salon bên cạnh giường, tựa hồ như đang suy tư, thoạt nhìn qua là vô cùng mệt mỏi. Nhìn thấy ánh mắt của cô dừng lại ở dưới cằm mình, anh cong cong khóe miệng: "Bác sỹ nói mấy ngày nay tình tình rất tốt."

Mạnh Hạ thản nhiên nói ra: "Vâng, rất tốt." Nếu không phải là Mục Trạch và Ất Ất kiên trì không để cho cô xuất viện thì có thể cô đã sớm trở về.

Mục Trạch như có điều suy nghĩ mà nhìn qua cô, yên lặng một hồi lâu: "Tiểu Hạ, chúng ta đi qua Mĩ đi."

Mạnh Hạ ngẩn ra, bông gòn trên mu bàn tay rơi xuống đất, cô nắm tay thật chặt.

Mục Trạch đem tất cả những hành động đó đều nhìn ở trong mắt, anh khó khăn cười một tiếng: "Tai của em không thể chậm trễ nữa, y học ở bên

https://thuviensach.vn

đó dù sao cũng tiên tiến hơn so với trong nước."

Mạnh Hạ cắn môi: "Tiếng Anh của em không tốt."

Mục Trạch ngừng lại: "Không sao, anh có thể là phiên dịch cho em."

Cánh tay của cô cảm thấy hơi mát, cúi đầu nhìn lại thì chỗ vừa bị ghim kim đang từ từ xuất huyết.

"Mục Trạch, có phải là người nhà của anh…" Cô tất nhiên hiểu được, Mục gia làm sao có thể đồng ý bọn họ ở cùng một chỗ đây?

Mục Trạch xoa xoa mi tâm đã mỏi nhừ, giữa chân mày không thể che hết bực bội: "Không phải đâu, anh chỉ là muốn thay đổi hoàn cảnh." Thay đổi hoàn cảnh, để cho anh có thể quên đi một việc, mà cô cũng có thể quên đi một số người.

Cô ngẩng đầu lên cùng nhìn vào anh:"Em sẽ không đi. Nếu không thì em cũng đã không trở về đây. Nơi này là quê hương của em, mẹ em an táng ở chỗ nãy, em còn muốn chờ cha đi ra."

Trong lòng Mục Trạch lúc đó trống rỗng, có chút co thắt đau đớn. Anh cười một tiếng, vẻ thảm đạm trong nụ cười đó Mạnh Hạ có thể cảm nhận được. Anh lui về phía sau, nằm ngửa trên ghế sô pha, phần sau lưng đã nóng rực.

.....

Đêm đó sắc mặt của mẹ thật sự không tốt.

"Mục Trạch, ta đã nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận Mạnh Hạ. Cô ta là ai, chính con đã rõ ràng, đừng nói là cha của cô ta là Mạnh Lý đang ngồi tù, mà còn chính cô ta thì sao? Chuyện cùng với Từ Dịch Phong ai mà

https://thuviensach.vn

không biết, cái sự việc năm đó chẳng lẽ con muốn chính miệng ta kể lại cho con một chút sao?"

"Con dâu của Mục gia chúng ta, nhất định là phải trong sạch. Cô Mạnh Hạ kia không thích hợp. Một cô gái khi đó mới được bao nhiêu tuổi? Thế nhưng đã mang loại thuốc bỉ ổi đó ra đùa giỡn như vậy. A Trạch, con nói ta phải tiếp nhận cô ta như thế nào? Có một người vợ như vậy, con làm sao đối mặt với người khác?"

Mục phu nhân nói từng chữ đều có lý.

"Nhưng mà con yêu cô ấy." Mục Trạch trầm trầm nói ra.

"Yêu?" Mục phu nhân cong cong khóe miệng hơi châm chọc: "Vậy cô ta yêu con sao?" Bà nhếch miệng lên: "A Trạch, đền bù tổn thất không phải là yêu."

Mục Trạch nghe vậy, ngón tay đã siết chặt, sắc mặt bỗng dưng cứng đờ.

"Chỉ cần cô ấy gật đầu chịu gả cho con, con tất nhiên sẽ cưới. Con đã bỏ lỡ một lần, con không muốn lại sai lầm đến lần thứ hai." Mục Trạch nhìn vào mẹ của mình, ánh mắt tức giận: "Cho dù bây giờ có rời khỏi nơi này."

"Con điên rồi!" Mục phu nhân đột nhiên hét lên một tiếng, giọng lanh lảnh vang lên trong đại sảnh.

Sau đó, cha đã tức giận.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Mục Trạch nhắm mắt lại.

Mạnh Hạ lắng lặng nhìn vào anh, trong lòng bình tĩnh hỏi: "Mục Trạch, tại sao anh muốn cưới em?"

Mi tâm của Mục Trạch hơi động, khẽ cười một tiếng: "Đương nhiên là muốn đối xử tốt với em, nha đầu ngốc."

Nha đầu ngốc.

Trong phút chốc nhớ lại, mẹ của cô lúc còn sống thường thường gọi cô là "Nha đầu ngốc" nhưng trong mắt bất đắc dĩ lại là yêu thương. Mẹ của cô đã sớm nhìn ra, con gái của bà quá mức si tình.

Trong lòng Mạnh Hạ chua xót, nước mắt đột nhiên vỡ tan lan tràn, mông lung nhìn về phía Mục Trạch. Sau khi bị Từ Dịch Phong bức ép ra đi, khát vọng của cô đơn giản chính là một mái nhà.

"Mục Trạch, anh để cho em suy nghĩ thật kỹ."

Mục Trạch gật gật đầu, khóe môi đã nhếch lên cười dịu dàng.

****

Mục Trạch đi rồi, cô đứng ở trước cửa sổ đang rộng mở, gió mát thổi vào, mái tóc của cô hỗn loạn bay múa. Khi còn trẻ đã yêu quá mức mù quáng, vậy cho nên cô không tự lượng sức mình, lại luôn cho là hắn sẽ có một ngày thích mình. Nhưng cho đến cùng, chính cô lại bị tổn thương đến thương tích đầy mình. Mạnh Hạ ôm lấy đôi vai, sắc mặt đã hơi tăm tối.

Lúc quyết định trở về đây, cô chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại Từ Dịch Phong. Cô là bụi bặm, hắn ở trên mây cao, sớm đã là người của hai thế giới. Nhưng vận mệnh lại một lần nữa trêu đùa cô.

https://thuviensach.vn

Cô vươn tay ra, cảm nhận được gió phất trên bàn tay nhưng nắm chặt lại vẫn là không giữ lại được thứ gì. Cô từ từ buông ra năm ngón tay, mi tâm đã ngưng kết cũng tùy theo rộng mở.

Vào lúc phòng được mở ra, cô cho là Mục Trạch quay trở lại, khóe miệng mang theo vui vẻ ngoái đầu lại nhìn. Nhưng, nụ cười của cô lập tức đóng băng lại.

Từ Dịch Phong từng bước từng bước đi tới, đứng ở trước mặt cô.

Nhiều ngày không gặp, hắn hình như đã gầy đi.

Mạnh Hạ thản nhiên nhìn vào hắn.

"Muốn kết hôn?" Hắn lạnh lùng nói ra, đôi mắt u tối nhìn không ra tâm tình gì.

Mạnh Hạ hơi kinh ngạc, nhưng cô dù sao cũng không còn là một tiểu cô nương của lúc trước, ngẩng đầu lên nhìn thẳng, quật cường gật đầu.

"Phải không? Cùng với Mục Trạch?" Hắn bỗng chốc cười nhạo một tiếng: "Thì ra là tôi chưa bao giờ biết được hắn lại vĩ đại như vậy, đồ người khác không cần mà hắn đều xem như là bảo bối."

Lời của Từ Dịch Phong tựa hồ như không có ảnh hưởng đến cô chút nào, Mạnh Hạ cũng không tức giận, nhàn nhạt cười khẽ: "Từ Tổng, cần gì phải cay nghiệt người khác như vậy, chúc phúc cho người khác cũng có thể tích phúc cho mình đấy."

Từ Dịch Phong gắt gao nhìn vào cô: "Chúc phúc? Cô nếu như có thể bước vào cửa của Mục gia, tôi nhất định sẽ chúc phúc, chỉ là cô xác định mình có thể bước vào sao?"

https://thuviensach.vn

"Việc này ngài không cần hao tâm tổn trí. Tôi là người từ trước đến nay mắt nhìn vụng về vô cùng, hiểu người không rõ, xem kẻ cặn bã làm vương tử. Hiện tại mắt đã sáng lên, anh ấy nguyện ý cưới tôi, tôi tất nhiên sẽ gả. Dù sao thì người đàn ông tốt như vậy có đốt đèn lồng đi tìm cũng tìm không được."

Trong mắt Từ Dịch Phong đột nhiên thoáng hiện lên một tia lãnh ý, giống như đang giận: "Người đàn ông tốt như thế? Sợ là có dụng ý khác cũng không biết chừng."

Mạnh Hạ lui người về phía sau, tạo ra khoảng cách với hắn. Cô đã từng muốn dựa vào gần hắn, mà nay chỉ muốn giữ một khoảng cách, chỉ bởi vì cô hiểu được hắn vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình.

Mạnh Hạ hít vào một hơi: "Từ Tổng, chuyện của tôi và Mục Trạch không cần anh phải quan tâm. Anh có nhà của anh, tôi tất nhiên cũng phải có nhà của mình, có chồng của tôi, còn có… con của tôi." Cô khó khăn nói ra.

Từ Dịch Phong tức giận, nha đầu này hôm nay nếu hắn nói một câu thì đã có thể đáp trả một câu, miệng lưỡi ngược lại thật lợi hại, nhất là ánh mắt khinh thường kia. Hắn ngắm nhìn cô mà lửa giận càng thêm mãnh liệt.

Con! Cô còn dám ở trước mặt hắn nói đến con.

Hắn bước tới gần cô, Mạnh Hạ lui về phía sau để trốn, thân thể dựa vào bệ cửa sổ, nửa người đã hơi ngả ra bên ngoài. Từ Dịch Phong đột nhiên nảy sinh ác độc, liền nhốt chặt thân thể của cô lại: "Con của cô?" Giọng nói của hắn lạnh như muốn làm chết rét người khác: "Vậy con của tôi đâu?"

Hô hấp lúc này của Mạnh Hạ nồng nặc mùi rượu, trong tim đau xót mà xoay mặt đi. Ngón tay của cô bám vào bệ cửa sổ, cái loại cảm nhận ở bên tai làm cho toàn thân của cô run lên.

https://thuviensach.vn

"Mạnh Hạ, cô làm mất con của tôi, như vậy phải trả lại cho tôi một đứa."

Mạnh Hạ mạnh mẽ rùng mình một cái, khiếp sợ nhìn hắn, vẻ mặt không dám tin, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế này đã từng có, bây giờ liền tập kích lan chiếm toàn thân.

Hai mắt của hắn đỏ thẫm, môi mỏng nhẹ động đậy: "Dựa vào cái gì, trêu chọc tôi rồi lại đi thông đồng với thằng khác?"

"Chátttt……." Trong không gian im lặng đã vang lên một tiếng giòn tan.

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy cả lòng bàn tay nóng rực, khẽ nhói đau. Cô không nhúc nhích trừng mắt nhìn hắn. Một cái tát này cô đã dùng hết sức, sau khi đánh xong, đáy lòng của cô đột nhiên cảm thấy sung sướng, gương mặt chuyển động quật cường, cô thể hiện xa lạ với Từ Dịch Phong như vậy.

Lửa giận trong mắt Từ Dịch Phong thiêu đốt lên mãnh liệt, hắn một phát cầm ngược lấy tay của cô, xương cốt bị hắn bóp rung động lên tiếng: "Cô muốn chết?"

Mạnh Hạ cười lạnh một tiếng, trước kia cô bất lực, nhưng bây giờ cô có thể phản kháng lại.

"Vô sỉ." Cô phẫn hận bật ra hai chữ, bất chợt cười một tiếng: "Từ Dịch Phong, trả lại cho anh một đứa bé ư? Anh để cho tôi sinh con cho anh? Anh sẽ không phải là yêu tôi đi, để cho tôi sinh con cho anh đấy chứ?"

Liên tiếp vài câu hỏi, cả người của Từ Dịch Phong bỗng dưng cứng ngắc lại, cảm giác say làm cho hắn mê loạn nheo mắt lại đứng ở đó.

Gió lay động điên cuồng gào thét, thời gian như đột nhiên dừng lại.

https://thuviensach.vn

Cổ tay của cô càng lúc càng đau nhức. Từ Dịch Phong mạnh tay kéo lại, Mạnh Hạ bị ngã vào trong ngực của hắn, cái mũi của cô đụng phải lồng ngực cứng rắn, đau nhức một hồi.

Cô không hiểu rõ Từ Dịch Phong lại muốn nổi điên gì nữa. Trong nháy mắt, hắn liền buông lỏng đẩy cô ra, cô bị hắn làm cho đứng không vững.

Cô hoảng sợ trách mắng: "Anh làm gì vậy?"

Hắn không trả lời.

Mạnh Hạ hoảng loạn một hồi, hắn lại đứng yên bất động. Cô nổi cáu, mạnh mẽ giữ chặt lấy tay của hắn, đột nhiên cúi đầu xuống cắn một phát, thật hung hăng. Từ Dịch Phong bị đau, men say giảm xuống, vừa cúi đầu xuống liền chứng kiến đỉnh đầu đen sẫm kia đang vùi xuống.

Hận ý sâu đậm, đau nhức cũng sâu đậm. Máu đã chảy ra.

"Nhả ra!"

Lúc này căn bản là cô nghe không rõ.

Từ Dịch Phong ánh mắt lạnh lẽo, đưa tay vỗ xuống, nhưng thân thể nhỏ bé yếu ớt kia đang dần dần mềm xuống, ngất lịm đi.

Chỗ cổ tay của hắn có một vòng dấu răng thật sâu, máu chảy cuồn cuộn. Hắn cúi người xuống, đưa tay vén lại những lọn tóc rơi tán loạn của cô, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rõ ràng đỏ thẫm vết máu. Hắn đưa ngón tay nhẹ nhàng lau đi từng chút, từng chút dấu vết ấy.

Ngọn đèn sáng rõ soi lên gương mặt của cô, hô hấp đều đều, lúc này cô hình như mới giống với cô bé trong trí nhớ ngày xưa. Từ Dịch Phong lặng lẽ đánh giá cô, trong tích tắc liền đưa hai tay bế cô lên, đi ra ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

--

*YoungMin05: Một cái tát không đủ để tế hết nhưng bi thương >o< *gào thét*

Lúc mà Mạnh Hạ nắm và mở bàn tay đón gió, như đã nghĩ thông suốt điều gì đó, như đã chuẩn bị chấp nhận tình cảm của Mục Trạch thì phải. Bởi vậy lúc nghe tiếng cửa mở, cô mới quay lại và mỉm cười á. Nhưng mà ai ngờ mọi thứ chưa kịp nảy nở thì anh Phong dập tắt hết >_< thực là đúng lúc nhá.

Với lại, đứa bé ở trong bụng của Mạnh Hạ năm đó, đúng là bị mất rồi :((vậy còn Nhạc Nhạc thì sao? Cho đến chương 28 mình vẫn vô cùng tin chắc rằng Nhạc Nhạc là con của anh Phong và Tiểu Hạ ah, mình thật là suy nghĩ đơn giản quá đi :((.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đau Lòng Vô Tận

-

Chương 31: Đau Lòng Vô Tận

Trời đã tảng sáng, cô nhẹ động đậy ngón tay, đầu ngón tay chạm vào mềm mại làm cho cô cảm thấy hốt hoảng. Rèm cửa sổ nặng nề che đi ánh mắt trời, cô chậm rãi mở hai mắt ra, trong mông lung cô nhìn thấy được một bóng lưng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Trong lòng của cô nhất thời dâng lên khó hiểu và rất nhiều cảm giác hỗn loạn. Cuống họng của cô khàn khàn, muốn lên tiếng nhưng không thể nào cất lên được.

Từ Dịch Phong chắp tay ra sau lưng đứng ở trước cửa sổ sát đất, một thân quần áo mặc ở nhà nhưng không có một chút cảm giác ấm áp của gia đình. Cô mím chặt môi mỏng, ánh mắt sắc bén sâu thẳm làm cho người ta không nắm bắt được.

Mạnh Hạ khó chịu, ho khan khô khốc vài tiếng.

Hắn từ từ xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng rơi vào trên người của cô, cả người lạnh nhạt mang theo cả âm trầm.

Mạnh Hạ nhìn chằm chằm vào hắn, bởi vì ho khan mà trong mắt đã dâng lên một tầng nước rưng rưng: "Đây là đâu?"

Trong phòng to như vậy, được thiết kế theo phong cách Châu Âu xa hoa, sang trọng và cả hoa lệ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thở hơi gấp, đối mặt với việc Từ Dịch Phong không nói gì, cô đã thấy lo lắng, lại một lần nữa đặt câu hỏi: "Đây là đâu?"

Từ Dịch Phong đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống: "Bờ biển."

Nghe vậy, cô lập tức bước xuống giường, cúi đầu nhìn vào y phục trên người, vẫn là quần áo bệnh nhân của bệnh viện, hoàn hảo. Bên cạnh giường có thể một đôi dép nữ màu hồng phấn, cô nhìn thoáng quá, một màu sắc rất ấm áp nhưng mà cô không có tâm tư để mang vào, chỉ đi chân trần tới trước cửa phòng. Chạm tay vào tay cầm, vặn vài cái, cửa vẫn không hề động đậy.

Sắc mặt của cô cứng đờ, bỗng dưng vô lực rũ tay xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Từ Dịch Phong, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?" Cô quay đầu lại nhìn cái điều khiển từ xa ở trong tay hắn.

Ngón tay của Từ Dịch Phong từng cái, từng cái gõ lên điều khiển từ xa: "Rời khỏi Mục Trạch."

Mạnh Hạ cảm thấy thế này thật sự là một câu chuyện cười, cô bỗng dưng bật cười thành tiếng: "Anh là gì của tôi? Tôi gả cho người nào cũng phải nghe theo chỉ thị của anh sao? Từ Dịch Phong, anh có phải là đã tự đại thái quá rồi hay không?"

Cô nuốt khan một cái, gương mặt trắng bệch gần như trong suốt, yếu đuối nhưng lại mang theo vài phần kiên cường, từng chữ từng câu nói ra: "Tôi chính là muốn gả cho anh ấy."

"Từ Dịch Phong, mạng sống là của tôi, không phải của anh." Cô hơi ngước cảm lên, dứt khoát nói ra: "Mở cửa."

"Cô có bản lĩnh thì tự mình đi ra khỏi nơi này."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ đi về phía hắn, ánh mắt theo dõi điều khiển từ xa ở trong tay hắn. Từ Dịch Phong lạnh lùng ngắm nhìn cô đi tới, cô đưa tay, hắn cũng đưa tay ra.

Chạm nhẹ vào nhau, gương mặt của Mạnh Hạ tràn đầy chán ghét, loại hận ý đó không hề che giấu chút nào.

Từ Dịch Phong bị ánh mắt của cô như đâm vào người, lạnh lùng vô tình ném cái điều khiển từ xa đi, khóe miệng giương lên, dùng sức đẩy tới một cái, cô bị hắn áp dưới thân thể.

Khuất nhục và phẫn nộ.

Mạnh Hạ mạnh mẽ co chân lên muốn đá nhưng chỉ thấy Từ Dịch Phong đè xuống lưu loát, sắc mặt âm trầm: "Tiểu Hạ, cô lúc bỏ đi đứa nhỏ có nghĩ tới nó hay không?"

Trong phòng ánh sáng yếu ớt, đôi mắt của cô đột nhiên tràn đầy nước mắt, đối mặt với hắn nhưng lại không nhìn rõ hắn vì nước mắt mông lung. Hắn sẽ không biết mỗi lần hắn nhắc tới đứa bé kia, lòng của cô bị xé rách đau đớn sâu đậm đến mức nào?

Nước mắt trong suốt theo gương mặt của cô từ từ trượt xuống, rơi tí tách lên mu bàn tay của hắn, Từ Dịch Phong bất chợt cảm thấy có một loại đau đớn nóng rực. Hắn từ từ đưa tay lên khóe mắt của cô, vừa mới chạm vào.

Mạnh Hạ giống như bị một thứ dơ bẩn gì đó chạm phải, liền phản kháng: "Cút ngay."

Lửa giận trong Từ Dịch Phong thốt nhiên bùng lên.

Mạnh Hạ đưa tay đánh vào ngực của hắn: "Tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì, bỏ thuốc anh không phải là tôi, không phải là tôi, không phải là

https://thuviensach.vn

tôi."

Cô gào thét, âm thanh thê thương vô cùng: "Từ Dịch Phong, tôi hận anh."

Từ Dịch Phong bỗng dưng áp người xuống, hắn đến gần, bàn tay gắt gao lôi kéo cô, đôi mắt thâm thúy nhìn không ra được tâm tình, có lẽ là đau lòng, có lẽ là phiền loạn.

Hắn hơi nheo mắt lại, lúc nhìn thấy cô giãy giụa mà bị bung ra một cái nút áo làm da thịt trắng muốt bại lộ trước mắt hắn một mảng lớn. Hắn đã phát hít sâu một hơi để áp chế tốt tâm tình của mình.

Đầu óc của Mạnh Hạ hỗn loạn như nổ tung ra, ánh mắt trong tíc tắc đã ảm đạm vô hồn, cắn môi, như tìm thấy một con đường sống trong cõi chết, khóe miệng đột nhiên lẩm bẩm gọi lên: "Mục Trạch…"

Phẫn nộ trong mắt hắn bất ngờ bộc phát, nắm lấy nút áo trước ngực của cô.

Trong lúc đó điện thoại của Mạnh Hạ vang lên dồn lập, ánh mắt của cô bỗng dưng lóe lên một tia sáng hy vọng, cô dùng hết sức vươn người tới, nhưng hết lần này tới lần khác, vẻ mong đợi kia làm cho Từ Dịch Phong cực kỳ khó chịu. Cô nỗ lực đưa tay ra, khi chỉ còn cách một chút thì đột nhiên có một bàn tay hữu lực đưa tới.

Từ Dịch Phong cầm lên vừa nhìn thấy màn hình hiển thị lên một cái tên, ánh mắt của hắn tối sầm lại, căm hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Hắn ta tốt như vậy?"

"Phải!" Mạnh Hạ lớn tiếng hét lên: "Anh ấy hơn anh một ngàn lần, một vạn lần." Đôi mắt ẩm ướt của cô gắt gao trừng hắn: "Từ Dịch Phong, anh căn bản không xứng để so sánh với anh ấy."

https://thuviensach.vn

"Phải không?" Hắn phẫn nộ cười một tiếng, mang theo ác lệ: "Tôi không xứng." Hắn gần như thô bạo mà tuyên bố: "Mạnh Hạ, tôi nói rồi, cô nợ tôi một đứa con."

Tiếng nói vừa dứt, chỉ có âm thanh yếu ớt của nút áo bị đứt văng ra lả tả.

Từ Dịch Phong hôn cô một cách điên cuồng, bàn tay hữu lực không nương tay một chút nào mà thăm dò vào giữa hai chân cô, cảm giác xa lạ này làm cho cô sợ hãi khép chặt lại, toàn thân run rẩy lợi lại.

"Hắn đã đối với cô như vậy chưa?" Hắn tàn nhẫn hỏi, lực đạo trên tay cường thế thẳng tiến.

Khóe mắt của Mạnh Hạ giờ phút này đã không còn nước mắt: "Vô sỉ." Trong cơ thể cảm thấy một hồi nóng rực, cô buồn bực khó chịu kêu lên một tiếng, không khỏi cuộn người lên, càng ngày càng vô lực.

Hắn hãm sâu trong cơ thể của cô, cô lại cắn chặt răng, gương mặt hết sức căng thẳng. Hắn biết rõ là cô bài xích nhưng mà trên thân thể của cô không cách nào ngăn cản, từng chút từng chút thu hút hắn. Từ Dịch Phong giương lên khóe miệng.

Mồ hôi pha với nước mắt, từng đợt rồi lại từng đợt, một bên như lửa, một bên như nước.

****

Vào chạng vạng xế chiều, lúc Mạnh Hạ mở mắt tỉnh dậy, xương cốt toàn thân đều như đã rời ra. Vừa động đậy là cả người đau không thể đứng lên được, càng khó chịu hơn chính là trong lòng đau xót, nhưng cô không thể nào tùy tiện bật khóc. Xuyên qua lớp kính thủy tinh có thể nhìn thấy nước biển xanh thẳm xa xa, từng đợt sóng liên tiếp đập vào bờ.

https://thuviensach.vn

Dư âm của trời chiều chiếu vào trong nhà, bên trong phòng là một mảnh sáng lóa.

Cô vén chăn lên, thân thể trần trụi bước xuống giường, y phục của cô rải rác chia năm xẻ bảy nằm tán loạn ở trong góc phòng. Mạnh Hạ vẻ mặt không có một chút thay đổi cầm lấy áo tắm màu trắng khoác lên người. Đi ra sân thượng, cô nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, trong không khí tràn ngập hương vị mằn mặn, quanh quẩn ở bên tai là tiếng sóng biển gào thét.

Cô vẫn luôn thích ngắm biển, nghe âm thanh của biển, tiếng gọi tuyệt vời của thiên nhiên đó làm cho người ta trầm tĩnh lại, làm cho người ta có thể quên hết tất cả.

.

.

.

Từ Dịch Phong chẳng biết đã đứng ở phía sau cô từ lúc nào, ngắm nhìn bóng lưng mờ ảo của cô, cái vẻ bàng hoàng luống cuống ấy làm cho hắn cảm thấy có chút đau lòng khó hiểu nên bước chân trong nháy mắt đó đã chần chừ. Đem một phần thức ăn đặt ở trên bàn, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: "Ăn cơm."

Mạnh Hạ một ngày nay chưa ăn cơm, dạ dày đã sớm kêu réo vô cùng, nhưng mà cô lại ăn không vô được một miếng. Cô không nhúc nhích, đứng dựa ở trên lan can.

"Em điếc sao?"

Khi đó cô hơi động đậy một chút.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong tiến lên kéo lấy cánh tay của cô, tay kia giữ lấy cằm của cô.

Mạnh Hạ chậm rãi mở mắt ra, trong mắt đã sớm ảm đạm không còn một tia sáng, cô nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, hướng về hắn mà cười lên: "Đúng vậy, tôi bị điếc." Tránh bàn tay của hắn ra, giơ lên cánh tay nặng nề chỉ vào tai phải của mình: "Nơi này không nghe được. Lúc mang thai 7 tháng, tôi bị tai nạn xe cộ, con của anh không có giữ được." Cô nhàn nhạt nói ra.

Một đợt sóng lớn từ phía xa, đập vào bờ một tiếng, bọt biển văng khắp nơi.

Đồng tử của Từ Dịch Phong bỗng dưng co rụt lại.

Mạnh Hạ nhìn qua hắn: "Anh không biết sao? Ha ha……"

Gân xanh trên cánh tay của hắn đột nhiên nổi lên.

Ở nơi xa kia, thủy triều mãnh liệt vỗ vào đá ngầm, từng đợt rung động, từng đợt rền vang.

Cô tự nhiên mỉm cười, cảm giác hít thở không thông và đau đớn đã ăn sâu trong trong tận xương tủy, không cam lòng và hận ý… tất cả những nhức nhối đó vào thời khắc này dường như đã biến mất: "À, đúng rồi, con của anh, tôi vĩnh viễn đều không trả được." Gió biển nhấc lên mái tóc của cô, tiếng cười kia theo gió mà đi, sau đó là hồi ức đau thương không cách nào cứu vãn đã tràn tới.

"Đời này, tôi cũng sẽ không có con được nữa, Từ Dịch Phong, tôi còn không đứng dậy nổi." Trong tiếng nói đã đè nén bi thương vô cùng.

Từ Dịch Phong sững sờ, đôi mắt trong phút chốc trở nên rét lạnh, một khắc này, nỗi khiếp sợ trong hắn đã vượt qua sức tưởng tượng của mình,

https://thuviensach.vn

trong lòng như bị dày xéo những nhát đâm đau nhức.

Mạnh Hạ cười rộ lên, mỗi một tiếng cười, là mỗi một lần trong tim của Từ Dịch Phong lại co thắt đau đớn thêm vài phần. Cả khuôn mặt của hắn đều ngưng trọng, dường như mưa bão đã nổi lên, bàn tay run run đưa đến phía cô, nhưng lại không có dũng khí chạm tới.

Cô từ từ ngồi xổm xuống, như một con nhím nhỏ bị nhổ mất gai mà run rẩy cuộn tròn lại: "Tôi có lỗi gì, chẳng qua là thời niên thiếu đã yêu anh."

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tôi Có Lỗi Gì, Chẳng Qua Là Thời Niên Thiếu Đã Yêu Anh

---

Chương 32: Tôi Có Lỗi Gì, Chẳng Qua Là Thời Niên Thiếu Đã Yêu Anh

Từ Dịch Phong kinh ngạc đứng ở đó, cả người giống như một pho tượng trang nghiêm, sống lưng cương trực thẳng tắp. Hắn khẽ động đậy khóe miệng đã khô khốc, muốn nói gì đó nhưng giờ phút này đã khó khăn không thể cất lên bất kỳ một tiếng nói nào.

Lời nói của Mạnh Hạ từng nhát từng nhát rạch vào ngực của hắn, hắn đưa mắt nhìn vào thân thể mong manh đơn độc đang co cuộn lại kia, bàn tay bất giác nắm rất chặt, một bước thôi nhưng lại như xa cách ngàn dặm.

Mạnh Hạ cúi đầu cắn môi thật sâu, nước mắt như một sợi ngọc châu bị cắt đứt để từng giọt rơi xuống lã chã. Đã nhiều năm như vậy, một mình cô yên lặng thừa nhận tất cả, thân thể bị đè sập đến mức muốn sụp đổ.

Sau tuyệt vọng là hy vọng, hy vọng của cô rất nhỏ bé và đơn giản. Nhưng mà sau khi đã bị mất đi nhiều thứ như vậy, thứ cô nhận được vẫn là đau xót vô tận.

Hôm nay, cô đã không còn gì nữa.

Từ Dịch Phong đi đến bên cạnh cô, từ từ ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô: "Tiểu Hạ……" Hắn khẽ lên tiếng gọi, âm thanh khô khốc và bức

https://thuviensach.vn

bách, có một chút không đành lòng.

Mạnh Hạ co rúm thân thể lại, giương mắt lên nhìn hắn, nước mắt chảy dài không dứt: "Anh rốt cuộc muốn cái gì ở tôi?"

Ánh mắt của Từ Dịch Phong yên lặng dừng lại ở trên mặt cô, hiện ra một vẻ trầm thống.

"Tôi đã không có thứ gì để có thể đưa cho anh, đứa trẻ tôi trả không nổi."

Nghe một câu như thế, sắc mặt của hắn không khỏi cứng ngắc, hô hấp bóp chặt, mi tâm nhíu lại.

Mạnh Hạ kinh ngạc nhìn vào ánh mắt của hắn, chờ đợi hắn trả lời nhưng hắn chỉ lãnh đạm không nói. Cô cong cong khóe miệng, bi thương vô lực: "Anh còn muốn cái gì?" Bàn tay của cô căng thẳng, sít sao nhíu chặt lấy ngực áo: "Hay là thân thể này? Anh muốn bao lâu, muốn bao nhiêu lần?"

Trầm mặc đến tĩnh mịch.

Từng chữ từng chữ khoan tim, Từ Dịch Phong ngạc nhiên nhíu mày, sắc mặt một màu tái nhợt.

Cô bỗng dưng đứng thẳng dậy, lạnh nhạt đứng ở đó, từ từ cởi áo choàng tắm xuống.

Thân thể vốn trắng muốt bây giờ lại đầy những vết bầm tím, chỗ đậm chỗ nhạt không đồng nhất, nhìn thấy mà giật mình. Tay của cô nắm chặt vào, móng tay đâm vào trong da thịt thật sâu nhưng lại không cảm giác được một chút đau đớn.

https://thuviensach.vn

Đồng tử của Từ Dịch Phong co rút nhanh lại, gò má hiện lên một tầng hắc ám, nhanh chóng đưa tay giật lấy một tấm chăn mỏng đi đến phủ lên người cô, liền bế cô lên, cứng ngắc nói ra: "Em nghỉ ngơi trước đi."

Tiếng nói của hắn có vẻ không xác định, lại còn đường đột mơ hồ, đem Mạnh Hạ an trí tốt.

Nhìn thoáng qua cô đang co lại ở trong chăn, hắn nhè nhẹ đóng cửa phòng lại. Đi xuống ngồi ở một góc của đại sảnh, cả người đều chìm xuống, trên bàn trà đã có một chai rượu tây uống cạn đến đáy. Hắn đưa tay bóp lấy bên ngực trái, đầu đau muốn nứt.

Tai nạn xe cộ.

So với hắn, việc bị mất đi đứa bé kia đối với cô mà nói, mới là đau nhức lớn nhất. [Rõ ràng! Rõ ràng là như vậy ah!!! Oa oa~ :((]

Trong đầu của hắn không ngừng vang lên câu nói của Mạnh Hạ.

"Tôi có lỗi gì, chẳng qua là thời niên thiếu đã yêu anh."

Là lỗi của ai? Hắn nheo mắt suy tư, Mạnh Hạ không có bất kỳ lỗi lầm gì cả.

Hắn cầm lấy điện thoại của Mạnh Hạ, nhấn vào nút mở máy. Điện thoại di động vừa được mở ra, có một dòng hiển thị thông báo không thể chờ đợi được mà hiện lên, hắn nhàn nhạt nhìn vào, bỗng chốc nhẹ nhàng để xuống.

Chỉ trong chốc lát, điện thoại đột nhiên vang lên khúc nhạc, chuông điện thoại có một giai điệu nhẹ nhàng êm ái, là một bản song ca, Từ Dịch Phong lần đầu tiên nghe được.

https://thuviensach.vn

"Quá khứ muốn xua mà không đi. Ký ức khắc sâu như cơn ác mộng đắm chìm. Nước mắt của em chảy qua bầu trời của anh. Trời mưa không ngừng, trong lòng đau nhức….."

Hắn nghe trong kinh ngạc, ở đầu dây bên kia như là bất mãn, bỗng dưng hắn cầm điện thoại tới.

"Tiểu Hạ?" Tiêu Ất hét lên, nhưng không có tiếp đáp lại. Bắt đầu từ sáng hôm nay, cô ấy đã tìm kiếm ở khắp nơi nhưng không có được một chút dấu vết, cô ấy đã đoán được là ai làm.

"Cô ấy đang ngủ." Từ Dịch Phong thản nhiên nói ra.

Trầm mặc trong thoáng chốc.

Tiêu Ất hoảng hốt la lên: "Đừng cúp máy." Cô liền khẩn cầu: "Cầu xin anh đưa cậu ấy trở lại, Nhạc Nhạc đứa nhỏ này sáng nay không nhìn thấy Tiểu Hạ, đã liên tục khóc không chịu nín."

Tiêu Ất hiểu là Từ Dịch Phong muốn giấu một người, tất nhiên là sẽ không dễ dàng tìm ra được. Nếu không, Mục Trạch cũng sẽ không phải đến bây giờ mà vẫn không tra được một chút tin tức gì.

"Ba ngày sau, chúng tôi tự nhiên sẽ trở lại." Hắn lạnh lùng nói ra, nhanh chóng cúp điện thoại, lại lấy pin ra.

.

.

.

Hoàng hôn trầm trầm, hắn đứng dậy hướng về phía phòng ngủ trên lầu hai đi đến.

https://thuviensach.vn

Lúc đẩy cửa ra, một luồng gió biển đã đánh tới, cửa phòng bị một cơn gió mạnh đập khép vào, vang lên những tiếng "Ầm ầm…". Ánh mắt của hắn trầm xuống, bước chân vào, gió biển điên cuồng gào thét thổi tung tấm rèm cửa màu xanh nhạt. Trên giường lớn vắng vẻ trống không, hắn cả kinh, vội vàng đi ra sân thượng, lập tức dâng đầy tức giận.

Mạnh Hạ ở đằng kia chỉ với một cái áo choàng tắm đơn bạc, cuộn tròn người lại, hô hấp suy yếu.

Tay của hắn chạm vào, cảm giác nóng rực: "Đáng chết!" Hắn mắng thầm.

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, có một thân thể ấm áp ôm lấy mình, rất ôn nhu. Cô muốn mở mắt ra xem, nhưng sức lực toàn thân một chút cũng không có.

Cô hỗn loạn, vừa lạnh lại vừa nóng, chỉ cảm thấy ở thái dương từ từ có cảm giác mát, rất thoải mái.

Cô nằm mơ một giấc mơ đường đột, Mạnh cha, Mạnh mẹ, Mạnh Tiêu, từng người xuất hiện ở trong giấc mơ ấy. Còn có Từ Dịch Phong, hắn đối với cô đã không còn nói lạnh nhạt nhưng Mạnh Hạ chỉ biết hồi hộp, và còn lo sợ bất an.

.

.

.

Một đêm tỉnh mộng, cô cố gắng mở mắt ra đã nhìn thấy một người ở bên giường, trong tim đau xót như có một tảng đá lớn đè nặng khiến cô không cách nào mà thở được, nghẹn ngào khó chịu.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn âm thầm, cô lặng yên nhìn hắn, trong tay hắn cầm một cái khăn lông đã xếp thành hình chữ nhật. Cô kinh ngạc, trong mắt toàn là bi thương và đau nhức.

Từ Dịch Phong lúc mở mắt ra vừa vặn nhìn vào cô, vẻ mặt của hắn mệt mỏi, liền đưa tay tới để thăm dò. Mạnh Hạ theo bản năng nghiêng đi quá mức. Tay của hắn hơi chậm lại, nhưng chỉ trong tích tắc, cuối cùng vẫn đưa tới trán của cô.

Sốt cao đã lui bước.

Đôi mắt đang nhắm lại của cô đã mở ra, giọng nói khàn khàn: "Đưa tôi trở về đi."

Ánh mắt của Từ Dịch Phong hơi tối lại: "Vì sao không nói cho tôi biết?"

Tay của Mạnh Hạ khẽ run lên, chóp mũi đau xót. Nói cho anh biết? Nhưng anh có đồng ý để nghe không? Từ đầu đến cuối, anh đều đẩy tôi ra bên ngoài, bất luận tôi có cầu xin anh như thế nào, thứ mà anh vĩnh viễn cho tôi đều là ghét bỏ.

"Các người trăm phương ngàn kế giấu giếm tôi, muốn buộc tôi làm người ác phải không?"

Mạnh Hạ trong tim đau xót, nói thật nhỏ: "Nói cho anh biết? Có một số việc không cần phải nói, mà là dùng mắt để nhìn, dùng tâm mà cảm thụ." Cô khẽ cười một tiếng: "Anh biết thì có thể làm gì? Những chuyện trong quá khứ kia có thể viết lại sao? Anh sẽ yêu tôi chứ?" Cô mở mắt ra nhìn thẳng vào hắn, nhìn thấy đôi mắt đen như mực của hắn đang đè nén tức giận. Cô hơi ngẩn ra nhưng lại nhàn nhạt động đậy khóe miệng.

"Anh bây giờ lại còn trách tôi giấu giếm?" Nói xong, cô vùng vẫy ngồi dậy, trên người có chỗ bị tủ đầu giường làm trầy da, cô đau đến nhíu mày

https://thuviensach.vn

lại.

Từ Dịch Phong thấy cô ẩn nhẫn chịu đựng, muốn đưa tay giúp cô nhưng Mạnh Hạ hơi bối rối co rụt lại phía sau, vẻ mặt tràn đầy phòng bị.

Hắn hốt hoảng trong chớp mắt, liền xoay người cầm lấy lọ thuốc mỡ, giọng nói hơi run rẩy, đây là lần đầu tiên Mạnh Hạ nhìn thấy.

"Miệng vết thương bị xước." Hắn nhẹ nhàng đưa lọ thuốc thả vào trong tầm tay của cô.

Mạnh Hạ làm như không có ngghe thấy: "Chừng nào thì anh đưa tôi trở về?"

Sắc mặt của hắn trầm xuống: "Vội vã như vậy là muốn trở về gặp ai?" Mục Trạch vừa rồi đã gọi một cuộc điện thoại, tức giận gầm thét với hắn.

Cô lãnh đạm nhìn vào hắn, không có được đáp án, cô cùng không có hứng thú nói chuyện, xoay người nằm xuống lại.

Một hồi lâu sau, khi cô đang ngủ, đã nghe được một tiếng thở dài nhẹ nhàng và buồn bã, giống như là ảo giác vậy.

.

.

.

Biệt thự này là Từ Dịch Phong đã xây từ mấy năm trước để tiện đến bờ biển nghỉ phép, nơi này có người quét dọn định kỳ, đồ đạc rất đầy đủ. Hắn vào trong bếp hầm cháo, lúc trở lại phòng Mạnh Hạ vẫn lẳng lặng nằm ở đó, nhưng hắn biết là cô không có ngủ.

Đem cháo đặt lên tủ đầu giường: "Ngồi dậy ăn một chút đi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cũng không hề động đậy.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong liếc một cái, múc một muỗng cháo đưa tới bên miệng của cô: "Ăn no mới có sức trở về." Bả vai của cô khẽ run lên, hắn từ từ giương cao khóe miệng mỉm cười.

Chỉ trong chốc lát, Mạnh Hạ xoay người chậm rãi ngồi dậy. Cô rõ ràng biết được muốn trở về thì nhất định phải nghĩ đến thân thể trước nhất. Cô nâng cao chén, đợi cho đủ nguội, không nóng cũng không lạnh, lúc đó mới vội vã uống. Đã mấy bữa chưa có ăn uống gì, cô thật sự là rất đói. Từ Dịch Phong sau đó đã rời tầm mắt đi, đại khái là nhìn không thấy vẻ mặt của hắn. Mạnh Hạ cũng không thèm để ý, không lâu sau, đã uống cạn sạch một chén cháo.

"Ở bếp vẫn còn."

Mạnh Hạ không nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc qua, ánh mắt của hắn lúc này làm cho cô khó mà hiểu được.

Trong lúc này, điện thoại di động của hắn liền vang lên, đánh vỡ sự bình tĩnh vừa rồi. Từ Dịch Phong cầm lấy điện thoại đi đến bên cửa sổ, sắc mặt của hắn càng lúc càng chìm. Mạnh Hạ nghe không được rõ nhưng ánh mắt nhìn thấy bàn tay cầm điện thoại của hắn, khớp xương đã trắng bệch, rõ ràng là đang ở biên giới của cơn thịnh nộ.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ba Ngày Sống Chung

Chương 33: Ba Ngày Sống Chung

"Tớ biết rồi, La Xuyên, chờ tớ trở về rồi hãy nói."

La Xuyên cúp điện thoại, nhàn nhạt nhìn vào thân ảnh cách đó không xa đang chuyên chú đọc sách. Trong lòng của hắn hơi nặng nề.

.

.

.

Từ Dịch Phong quay đầu lại đi đến bên giường, nhìn vào cô là một đôi mắt đen u ám, trong lúc nhất thời, cổ họng giống như bị thứ gì đó chặn lại, cái gì cũng không thể nói lên lời.

Hắn đi tới bên giường, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô.

Mạnh Hạ đã không cùng hắn tương thông suy nghĩ, người đàn ông bây giờ sẽ không chiều theo ý của cô.

"Ba ngày sau, chúng ta sẽ trở về." Hắn lạnh lùng nói thêm: "Sau khi trở về, không cần gặp mặt Mục Trạch nữa."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ trong lòng thấy buồn cười, ba ngày mà thôi, cô khẽ thở dài, cô có thể đợi được. Đối với lời nói của hắn, cô chẳng nói đúng nói sai. Trong lòng Mạnh Hạ dâng lên nét cười lạnh, Từ Dịch Phong, anh thích khống chế, vậy thì tôi tuyệt đối sẽ không theo tâm nguyện của anh.

Từ Dịch Phong nhìn qua gò má nhàn nhạt của cô, mái tóc dài buông xuống cần cổ nhỏ bé. Trong một tích tắc, hắn đột nhiên nhớ tới có một lần hắn đến nhà tìm Mạnh Tiêu, khi đó cô bị bệnh thủy đậu, không thể cùng bọn họ đi ra ngoài, lúc đó cô đã khó chịu giống như bây giờ.

Hắn động đậy khóe miệng, nheo mắt hỏi: "Năm ấy làm sao lại nghỉ học?"

Trong lòng Mạnh Hạ run lên, miệng đầy khổ ở như ăn phải rau đắng: "Không phải là tự thôi học, mà là bị khai trừ."

Cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cùng Từ Dịch Phong nói đến chuyện này, nhún nhún vai, cũng không có gì quan trọng.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong dừng lại, tầm nhìn sắc bén.

Giọng nói của cô có chút run run: "Tôi vốn là điểm thi tốt nghiệp trung học không đủ để vào Đại học C, sau khi ba tôi bị bắt, chuyện này cũng bị lôi ra. Trong học viện có người tố cáo, lãnh đạo nhà trường vì muốn bày tỏ công chính, liền khai trừ tôi." Từ Dịch Phong là tốt nghiệp đại học danh tiếng, mà cô lại dựa vào quan hệ, đi bằng cửa sau mới được học, cho nên việc đó cũng làm chướng mắt Từ Dịch Phong.

Cô giễu cợt, ánh mắt nhẹ nhàng: "Anh rõ ràng lắm mà."

Từ Dịch Phong nhíu mày, trong lòng thắt lại một cái, tất nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của cô: "Em cứ như vậy mà nghĩ đến tôi?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ trầm mặc, thật lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Anh, tôi đã không dám nghĩ tới. Tôi mệt mỏi, mời đi ra ngoài."

Từ Dịch Phong không đụng tới, Mạnh Hạ cũng không nói gì nữa. Cô kéo chăn mền qua chui vào, thân thể lạnh như băng từ từ trở nên ấm áp. Từ Dịch Phong dường như không có nghe thấy cô đuổi, lại tiếp tục nói: "Lúc xảy ra tai nạn thì Mục Trạch xuất hiện." Giọng điệu của hắn không có một chút nghi vấn nào mà là thẳng thắn tường thuật như là một lời nhắc nhở.

Vụ tai nạn ấy là tổn thương trong lòng cô vĩnh viễn không có cách nào khép lại, khóe mắt cô đau xót. Lần đó hầu như đã đoạt mất nửa cái mạng của cô, cho đến nay, cô thường xuyên vẫn bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng đó, hằng đêm không thể say giấc.

"Anh không phải đã tra được hết rồi thì còn hỏi cái gì nữa?"

"Các người đều che giấu tốt như vậy, tôi tra được cũng có giới hạn." Từ Dịch Phong cười châm biếm, đứng dậy: "Nhớ kỹ lời của tôi, rời khỏi hắn, nếu không…." Lời của hắn nửa chừng nuốt xuống.

****

Gió biển ban đêm lạnh buốt đánh thẳng vào đáy lòng, từ một giờ trước Từ Dịch Phong đã duy trì cái tư thế này ở trước máy tính, gò má anh tuấn âm trầm đến kinh người, trên sàn gỗ đã chất đầy tàn thuốc.

Đã biết là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy ảnh chụp lại là một chuyện khác.

Thân ảnh quen thuộc kia đã không còn sinh khí mà ngã vào một vũng máu lớn, nhưng mà đôi tay của cô lại gắt gao ôm lấy cái bụng to, thống khổ co cuộn người lại. [:(((((((((Đau lòng quá T^T]

https://thuviensach.vn

Hắn hít sâu một hơi, dường như có một bàn tay bóp chặt lấy trái tim, sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết đến đau nhức là gì, hôm nay ngược lại đã nếm đến cảm giác đau triệt nội tâm.

Từ Dịch Phong tay nắm chặt thành quyền, hận không thể đập phá cái máy tính, ánh mắt của hắn dừng lại ở trên chiếc xe hình giọt nước xa hoa kia, hắn tất nhiên là biết rõ.

Mẹ kiếp, thực cẩu huyết. [Quanh đi quẩn lại chỉ có nhiêu đó, chỉ có một người hoặc là một việc mà cứ xuất hiện nhiều lần.]

****

Tảng sáng, mặt trời từ từ dâng lên, Mạnh Hạ đã dậy từ sớm, ba ngày, quả thật là cảm giác một ngày dài như một năm. Mở cánh cửa sân thượng ra, thổi vào mặt là gió biển mang theo cảm giác sảng khoái và tươi mát. Gió biển xen lần ẩm ướt lành lạnh thổi lất phất vạt áo của cô.

Sáng sớm mở mắt ra, cô đã thấy trên ghế salon ở cuối giường xếp một bộ y phục thật chỉnh tề. Bộ quần áo này mặc rất vừa người, cô cũng không có nghĩ nhiều hơn nữa.

Lúc Từ Dịch Phong đi đến bên cạnh cô, trong không khí đã tản ra một hương bạc hà mát lạnh. Mạnh Hạ cũng nghe thấy được mùi thuốc lá lẫn vào như có như không. Ánh nắng ấm áp tỏa trên gương mặt mà ánh mắt của cô vẫn lạnh lùng như trước.

"Còn hai ngày nữa."

Từ Dịch Phong trầm mặt: "Em không cần phải cố gắng nhắc nhở tôi, tôi nói được làm được."

Mạnh Hạ cúi đầu, khóe miệng cong lên một nét vui vẻ trào phúng: "Vậy thì tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Lửa nóng trong người Từ Dịch Phong liền vọt lên trán, mấy ngày trước khi cô đích thân nói cho hắn biết đã phá thai, cả trái tim của hắn đều đã phẫn nộ. Kỳ thật đối với đứa bé kia, hắn cũng không có tình cảm quá sâu đậm, chỉ là hắn không tin Mạnh Hạ sẽ làm như vậy. Lời nói và ánh mắt của cô đều đã đâm thật sâu vào trong hắn.

Từ Dịch Phong phát hiện mình đã bị lâm vào một ván cờ, cảm giác tiến thoái lưỡng nan, tâm tư rối bời.

Hai người ở trong biệt thự yên lặng vượt qua một ngày, Mạnh Hạ một ngày không nói chuyện, Từ Dịch Phong ngẫu nhiên nói vài câu, cô đều không có bất kỳ bày tỏ gì.

****

Đến tảng sáng ngày thứ hai, lúc hai người gặp mặt, cô lại thản nhiên nói ra: "Còn một ngày nữa."

Từ Dịch Phong mặt liền biến sắc, đổ ào chén cháo đã chuẩn bị tốt, sập cửa liền rời đi.

Mạnh Hạ không biết hắn đi nơi nào, chỉ yên lặng ngồi ở ngoài sân thượng, ngắm nhìn bãi biển. Xa xa, có một đôi tình nhân nắm tay nhau, chân trần đi dạo trên bờ cát, phía sau lưng đã lưu lại một đường dấu chân. Ánh mắt của cô đau xót, trở lại phòng ngủ, cầm lấy giấy bút để ở một bên, tiện tay vẽ vời.

Một ngày lại trôi qua rất nhanh.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Đến tối, cô đói bụng, nghĩ đến ngày mai cần phải trở về, tâm tình đột nhiên khá hơn, mấy ngày qua cũng là lần đầu tiên đi xuống lầu.

Ngôi nhà to như vậy, ngay cả bước đi cũng đều có tiếng vọng. Cô đi khắp mọi nơi quan sát, chỗ này thứ gì cần có đều có đủ, trong tủ lạnh còn để đầy thức ăn. Làm một bữa ăn vô cùng đơn giản, một canh, ba món ăn với đậu hủ, dưa gang và tôm bóc vỏ.

Lúc cô ăn, cửa chính cành cạch mở ra, cô ngước mắt lên nhìn. Từ Dịch Phong mặc một thân quần áo màu trắng gạo thoải mái, nhìn qua rất trẻ tuổi. Trong nhất thời bốn mắt nhìn nhau, cả hai người cũng không có chuẩn bị sẵn sàng. Từ Dịch Phong từ từ ngẩng đầu, đi tới nhìn xuống bàn thức ăn. Nha đầu này ngược lại là cố ý, hắn mấy ngày nay bị cô trách móc, trong lòng nặng nề không có được ăn uống thoải mái.

Từ Dịch Phong kéo cái ghế ra ngồi xuống.

Mạnh Hạ thu hồi tầm mắt, trong đầu chán nản, lúc này ăn cũng nhạt như nước ốc.

Từ Dịch Phong trầm mặc một hồi, đứng dậy đi vào nhà bếp, dạo qua một vòng, rất nhanh liền đi ra: "Cơm ở trong nồi đâu?"

Cái loại bá đạo đó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Mạnh Hạ để đũa xuống, bắt đầu dọn dẹp. Cô không có tâm tư quản hắn ấm no khỉ gió làm gì.

Từ Dịch Phong trong ngực buồn bực một hồi, ngăn lại động tác của cô. Mạnh Hạ dứt khoát để bát đũa xuống, lạnh lùng nói ra: "Hết rồi."

"Tôi cho rằng sẽ có một bữa tối cuối cùng." Từ Dịch Phong ngắm nhìn cô một cái, từ từ nói ra.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ lẳng lặng đứng ở đó, cười cười tự giễu: "Anh không sợ tôi hạ độc sao?"

Từ Dịch Phong nhìn vào ánh mắt của cô, không thể không thừa nhận là ánh mắt này đã thay đổi. Không có hận, không có yêu. Bình tĩnh như vậy mới đả thương người nhất.

Đôi mắt của hắn đột nhiên co rúm lại một chút, nhìn chằm chằm vào món ăn, là đậu hũ. Ánh mắt của hắn hơi ngơ ngẩn, nheo mắt lại nhìn xem cái mâm 3 món đều có đậu hũ. Hắn nhớ là nha đầu này từ trước đến nay đều chán ghét món ăn chế biến từ đậu mà.

"Trước kia không phải là không thích sao?"

Hai người cùng nhớ lại những chuyện đã lâu. Hôm nay, một người đang cố gắng quên đi, một người lại giống như đang đi tìm hồi ức.

Mạnh Hạ nhìn vào hắn, nhàn nhạt nói: "Rau cỏ và đậu hũ bảo vệ bình an, đã chết qua một lần, quá sợ." Những lời này nói ra, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, không khí trong nháy mắt trầm xuống.

Từ Dịch Phong mi tâm nhăn lại, ánh mắt nhìn vào mâm cơm đến xuất thần.

****

Buổi tối, cô nằm ở trên giường, lại làm thế nào cũng không ngủ được. Kỳ thật là cô có hơi bận tâm, sợ Từ Dịch Phong sẽ nuốt lời. Trằn trọc đến nửa đêm, dần dần buồn ngủ. Đang yên tĩnh, cô rõ ràng cảm thấy cửa phòng đột nhiên ở ra.

Tim lập tức vọt tới tận cổ họng. Cô cứng ngắc nằm ở đó, tay rất nhanh nắm chặt lấy chăn đơn.

https://thuviensach.vn

Trong bóng tối, cô chỉ có thể mơ hồ hình thấy thân ảnh đó đứng ở đầu giường, sau đó thậm chí cô còn cảm giác đã nghe được một tiếng thở dài rất nhẹ.

Thời gian như đã trôi qua một thế kỷ, Từ Dịch Phong cuối cùng đến thẳng nằm xuống một bên giường. Mạnh Hạ rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở của hắn, cô không còn một chút buồn ngủ nào, mở to mắt nhìn lên trần nhà đến ngẩn người.

.

.

.

Vào tảng sáng ngày thứ ba ở biệt thự, lúc cô vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Từ Dịch Phong áo mũ chỉnh tề ngồi ở trên ghế sô pha, nhìn chằm chằm vào mình. Cô bỗng dưng cả kinh ngồi bật dậy.

"Nửa tiếng, tôi ở dưới lầu chờ em."

Mạnh Hạ ngơ ngẩn trong chốc lát đã kịp phản ứng, vội vàng xuống giường. Cô nhanh chóng chỉ dùng hơn mười phút là đã xong xuôi hết rồi, lúc vội vã xuống lầu chỉ thấy Từ Dịch Phong ngồi ở trên ghế. Sắc mặt không một chút thay đổi nhìn bộ dạng luống cuống của cô, trong mắt chợt lóe lên ảo não rồi biến mất.

Lão Dương thấy cô có vẻ mặt rất nhạt, Mạnh Hạ vốn là có hơi có chịu, cô hướng về phía lão Dương quẹt ra một nụ cười vừa đắng vừa chát.

Trở về, cuối cùng đã được trở về. Mạnh Hạ ở trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ là cô không biết có phong ba bão táp đang chờ mình ở phía trước.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dành Hết Đời Sau Để Yêu

Chương 34: Dành Hết Đời Sau Để Yêu

Ba ngày, xung quanh sân nhỏ cỏ dại đã mọc được đến bắp chân, xanh um tươi tốt. Bụi cỏ dại sinh tồn so với khả năng của con người còn mạnh mẽ hơn. Mạnh Hạ đứng ở trước cổng mà trong lòng kích động gợn sóng, nắm chìa khóa ở trong tay mà hơi run run.

Từ Dịch Phong đứng ở bên cạnh cô, trầm mặt không nói gì, đôi mắt lơ đãng ngắm nhìn cô, sắc mặt có chút mất tự nhiên, dường như đang muốn nói gì đó.

Trong nhà bỗng dưng truyền đến một hồi tiếng khóc òa, tim Mạnh Hạ run lên, đẩy cổng sắt ra chạy vào bên trong.

Nhạc Nhạc ngồi ở trên con ngựa gỗ nhỏ, vừa khóc vừa đòi: "Mẹ ơi……"

Trong tim Mạnh Hạ đau xót: "Nhạc Nhạc……"

Nhạc Nhạc vừa nghe thấy giọng nói của cô, nghẹn ngào mở mắt ra, đôi mắt to tròn mở lớn, sửng sốt mấy giây mới phản ứng kịp, lập tức vội vàng hừng hực, đôi chân nhỏ nện bước xông tới ôm lấy chân của cô: "Mẹ, mẹ đã đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cúi người xuống, viền mắt hồng hồng: "Nhạc Nhạc, sao lại không ăn cơm vậy, không chịu ăn cơm sẽ không cao lên được."

Tiêu Ất cầm chén nhỏ ở trong tay, khó khăn đi tới, ánh mắt thoáng nhìn vào vết tím ở cổ của cô mà chần chờ một lát, cô ấy buồn bã nói ra: "Trong nồi có cháo hầm, tớ đi lấy cho cậu một chút."

Cô ấy đột nhiên không có dũng khí để dừng lại ở trước mặt Mạnh Hạ.

Từ Dịch Phong, đối với cậu ấy, anh sao mà nhẫn tâm như vậy?

Đứa nhỏ một buổi sáng đều không rời Mạnh Hạ một tấc, ngay cả khi Mạnh Hạ đi toilet mà cô bé cũng theo sát, không chịu rời đi. Tiêu Ất nhìn thấy mà chỉ biết lắc đầu: "Nhạc Nhạc, không đi nhà trẻ là thầy giáo sẽ không thích con đấy."

Nhạc Nhạc núp ở trong ngực Mạnh Hạ, hai tay vòng qua ôm chặt lấy cổ của cô: "Con không cần phải đi nhà trẻ, con muốn mãi mãi ở cùng một chỗ với mẹ."

Mạnh Hạ cảm thấy ấm áp trong lòng: "Ất Ất, Tiêu Giáp có liên lạc với cậu hay không?"

"Không có." Tiêu Ất thở dài một hơi: "Anh ấy chỉ nói là lần này nhất định sẽ gọi Mạnh đại ca trở về."

Chân mày của Mạnh Hạ nhíu lại, trầm mặc trong tích tắc: "Sao có thể dễ dàng tách ra như vậy, có trở về hay không thì có ý nghĩa gì?" Bọn họ vĩnh viễn không quay lại được như trước kia, những đau xót đã tồn tại vẫn không cách nào khép miệng lại được.

Ánh mắt của Tiêu Ất tối tăm xuống, muốn nói lại thôi, rồi lại cắn cắn môi: "Tớ vừa rồi nhìn thấy hắn vẫn còn đứng ở cổng."

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu xuống đưa mắt nhìn con gái, Nhạc Nhạc ở trong ngực cô đã ngủ thiếp đi, cô thay đổi tâm trạng chua xót, chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, giọng nói lại xa xa: "Tớ đã nói hết cho hắn biết."

Nói cho hắn biết, để chỉ mong tất cả vì thế mà kết thúc đi.

****

Từ Dịch Phong lên xe, vẻ mặt nghiêm nghị, lấy điện thoại ra, môi mỏng nhẹ nâng lên: "Tôi ở Hoa Áo chờ cậu." Một câu nói lạnh lùng lộ ra sát khí thấu xương.

Mục Trạch đi vào Hoa Áo, đến phòng bao quen thuộc trước đây mà đẩy cửa bước tới, đập vào mặt là mùi thuốc lá nồng nặc. Anh biết là kể từ năm ấy hắn đã từ bỏ rồi mà.

Trong phòng tối đen nặng nề không có một tia sáng, anh vừa mới vào nên mắt có hơi khó chịu, hướng đến nguồn sáng lốm đa lốm đốm kia mà từng bước từng bước đi tới.

Từ Dịch Phong ngồi ở đằng kia không nhúc nhích, nghe thấy tiếng bước chân, ngón tay động một cái.

Gian phòng bỗng nhiên sáng ngời chói mắt.

Hắn khẽ nghiêng người đứng lên, cùng Mục Trạch lanh lùng nhìn nhau. Bỗng dưng giơ cao tay tung một quyền mạnh mẽ, mãnh liệt và quá nhanh. Mục Trạch không né tránh kịp nữa, so với thân thủ của Từ Dịch Phong, anh căn bản không phải là đối thủ của hắn. Trong ngực bỗng dưng dâng lên một hồi buồn bực đau nhức, ánh mắt của Từ Dịch Phong đỏ bừng dâng lên một loại phẫn nộ: "Ngươi đáng chết!"

Mục Trạch hít sâu một hơi, trong ngực quặn đau, chống người đứng dậy, ánh mặt là một mảnh trong trẻo, khóe miệng ảm đạm động đậy:

https://thuviensach.vn

"Ngươi cũng biết rồi?"

Lúc nhận được điện thoại của Từ Dịch Phong, anh đã hiểu rõ. Từ Dịch Phong đột nhiên đưa Mạnh Hạ đi chắn chắn sẽ một mực điều tra, dựa vào bản lãnh của hắn, tra ra được chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi, chuyện năm đó cho dù anh có xử lý sạch sẽ hơn nữa cũng vẫn để lại đầu mối.

Từ Dịch Phong tóm lấy cổ áo của anh: "Mục Trạch, con mắt của ngươi để ở đâu hả?" Tay của hắn run run, nghĩ tới những vũng máu kia, khắp nơi toàn là máu, lửa giận trong hắn bắn ra bốn phía, còn có cả một cảm xúc mà chính hắn cũng không rõ…… đó chính là đau lòng.

Đôi mắt của Mục Trạch lạnh lẽo, giận quá hóa cười: "Ngươi có tư cách gì mà ở chỗ này nói với ta? Từ Dịch Phong, cô ấy là chính ngươi không cần, kể cả đứa bé kia. Ngươi bây giờ tỏ ra như thế này là muốn chứng minh cái gì? Tình thương của ngươi? Lòng tốt của ngươi ư?" Mục Trạch cười nhạo một tiếng.

"Ngươi bây giờ quan tâm đến rốt cuộc là ai? Đứa bé kia? Hay là cô ấy?" Mục Trạch dựa lưng vào tường, hờ hững nói ra như mây trôi nước chảy: "Nếu như ngươi không phải lầm tưởng Nhạc Nhạc là con của mình ngươi sẽ đi dây dưa với cô ấy sao?" [Nếu Từ Dịch Phong không hiểu lầm Nhạc Nhạc là con của mình thì sẽ không quan tâm đến Mạnh Hạ làm gì. Anh Trạch nói cũng đúng :(]

Khóe miệng của Từ Dịch Phong cứng ngắc, cả người đứng bất động ở đấy, vẻ mặt bắt đầu mang nét âm u không rõ. Lời nói của Mục Trạch tựa như một cây kiếm Phong Duệ ngang nhiên đâm vào trong tim của hắn.

Mục Trạch nhìn vào hắn, vẻ mặt có hơi phức tạp nhưng vẫn nhịn đau mà khẽ cười một tiếng: "Từ Dịch Phong, ngươi có tư cách gì mà chỉ trích ta? Cô ấy có ngày hôm nay như vậy đều là do ngươi ban tặng."

https://thuviensach.vn

Ngón tay của Từ Dịch Phong răng rắc rung động, lạnh lùng xùy một tiếng, hỏi ngược lại: "Vậy còn ngươi? Hung thủ? Lừa gạt? Ngươi cho rằng mình có thể ở cùng một chỗ với cô ấy sao? Ngươi thật cao thượng, chỉ biết đền bù tổn thất cho cô ấy bằng cách thật sự yêu cô ấy ư?"

Nghe thấy lời mà hắn nói, Mục Trạch thật bình tĩnh: "Dịch Phong, ngươi vẫn là không hiểu được. Ta đối với cô ấy, cho tới bây giờ đều không phải là đền bù tổn thất gì cả, một cô gái tốt như vậy, ta chỉ muốn dành cả đời sau để yêu."

Cánh tay của Từ Dịch Phong từ từ buông thõng xuống.

Dành hết đời sau để yêu.

"Thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, Dịch Phong, ngươi ở nơi này của Tiểu Hạ……" Mục Trạch đưa tay ôm vào ngực: "… Đã sớm thay đổi rồi. Ngươi cho rằng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy mà cô ấy còn có thể đối với ngươi như lúc ban đầu sao? Ha ha….." Anh cười khổ một tiếng: "Ngươi vĩnh viễn đều tự phụ mà coi trọng mình như vậy."

"Nhưng ngươi cảm thấy cô ấy sẽ gả cho ngươi sao?"

"Phải!" Mục Trạch một mực kiên quyết, nói năng khí phách, ánh mắt bình tĩnh: "Cô ấy khát vọng một mái nhà, ta có thể cho được, cả đời ta cũng sẽ không cần có con."

Trong ngực Từ Dịch Phong căng thẳng: "Cả đời sẽ không cần có con…" Hắn thì thầm lẩm bẩm, vẻ mặt mịt mờ khó hiểu.

Mục Trạch che ngực lại ho khan vài tiếng, một quyền kia của Từ Dịch Phong đúng là dùng hết sức mạnh.

"Ngươi không sợ cô ấy biết được ư?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Mục Trạch hơi tái nhợt đi, ánh mắt bén nhọn nhìn vào Từ Dịch Phong: "Ngươi nếu đã biết thì vì sao không nói cho cô ấy? Dịch Phong, ngươi bây giờ cũng không sợ cô ấy sẽ khó chịu phải không? Ngươi sẽ không nói."

Anh hiểu ra trong lòng Từ Dịch Phong, Mạnh Hạ đã không còn giống với trước đây.

Mục Trạch từ Hoa Áo đi ra, bầu trời vừa rồi đầy nắng mà trong nháy mắt đã giăng đầy mây đen, mưa to hình như bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ ập xuống. Anh đưa mắt nhìn về khoảng không u ám bao la, vẻ mặt tối sầm khó hiểu.

****

Lái ô tô đi vào đại học C.

Một mình Tiêu Ất trông nom trong tiệm, lúc nhìn thấy anh, nét mặt của cô đã hơi ngẩn ra. Mấy năm trước, khi cô ngồi ở trên ghế dài trong bệnh viện, vào lúc bất đắc dĩ nhất, khi ngẩng đầu lên, người đàn ông này đã đứng ở trước mặt mình. Tiêu Ất lần đầu tiên nhìn thấy anh thì anh đã khắc thật sâu vào trong suy nghĩ của cô rồi. Thời gian vội vã thoi đưa, thì ra là đã qua lâu như vậy. Cô rất nhanh quẹt ra một nụ cười tươi tắn và ấm áp: "Tiểu Hạ buổi sáng đã trở lại."

Mục Trạch sau khi giãn chân mày ra đã mỉm cười, anh đi tới, ngồi xuống một cái ghế.

Tiêu Ất cũng không nói gì, tiếp tục chế tác dây chuyền trên tay.

Mục Trạch thở dài: "Ất Ất, đôi khi tôi có suy nghĩ rằng năm đó, nếu tôi không đến thị trấn Hoa Mai thì có lẽ Tiểu Hạ cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ."

https://thuviensach.vn

Động tác trên tay của Tiêu Ất dừng lại, cô cúi thấp đầu xuống, trong miệng nghèn nghẹn, trong mắt là bất đắc dĩ và bi thương: "Sao lại vô cớ nhắc tới chuyện này?"

Mục Trạch nhếch miệng lên: "Chuyện tai nạn xe cộ, Từ Dịch Phong đã biết rồi."

Dây chuyền trong tay ngay lập tức rơi xuống, những hạt châu văng đầy ra xung quanh. Lòng bàn tay của Tiêu Ất đã toát mồ hôi, nhơ nhớp, cuống họng như bị thứ gì đó chặn lại, giọng nói khàn khàn, điều chỉnh một lúc lâu, cuối cùng cô mới tìm lại tiếng nói của mình: "Hắn muốn làm gì?"

Trong đầu của Tiêu Ất nghĩ tới đầu tiên chính là Từ Dịch Phong tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, cô khẩn trương nhìn vào Mục Trạch. Chuyện này, nếu Tiểu Hạ mà biết thì cô ấy sẽ dùng thái độ gì để đối mặt với bọn họ đây? Tiêu Ất cả đời này đối với việc ấy đã luôn tồn tại một cảm giác đau đớn trong lòng, cô không muốn lừa dối Tiểu Hạ, nhưng hoàn cảnh năm đó căn bản không cho cô một lựa chọn nào khác. Ánh mắt của cô hơi đỏ lên, mơ hồ cảm thấy nặng nề, giấy không gói được lửa.

Cô không dám tưởng tượng thêm, nếu như có một ngày như vậy thì Tiểu Hạ, Mục Trạch và cả cô nữa, rốt cuộc sẽ trở nên như thế nào.

"Hắn cái gì cũng không làm." Sắc mặt của Mục Trạch trầm trầm: "Ất Ất, tôi muốn lúc này đưa cô ấy rời khỏi đây."

Tiêu Ất hít hít chóp mũi đã chua xót, cô nắm tay lại, ngắm nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này: "Chỉ cần cậu ấy ổn thì chuyện gì cũng tốt."

Mạnh Hạ mang hộp cơm đi tới, Nhạc Nhạc sít sao lôi kéo tay của cô.

Ba ngày không gặp mà thoáng như đã cả đời. Mục Trạch ngẩng đầu lên nhìn cô, Mạnh Hạ chỉ gật gật đấu, ánh mặt mất tự nhiên và tránh đi chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Mục Trạch khom người xuống: "Nhạc Nhạc…"

"Thúc thúc……"

Mục Trạch vươn tay ra, Nhạc Nhạc do dự một chút rồi đi tới, Mục Trạch ôm lấy mà công kênh cô bé lên vai, tiểu cô nương trong thoáng chốc đã vui vẻ trở lại.

"Tiểu Hạ, tớ đi ăn cơm. Nhạc Nhạc, tới đây, dì có chuẩn bị cho con một thứ hay ho." Tiêu Ất xoay người đi vào trong phòng.

Mục Trạch từng bước từng bước đi tới gần cô, nhìn cô thật lâu, vẻ chua xót trong mắt khó nén nhưng giọng nói lại bình tĩnh cực kỳ: "Em có ổn không?"

Chỉ là vài chữ vô cùng đơn giản nhưng trong tim Mạnh Hạ lại chua xót khó chịu, đáy mắt từ từ thấm ướt. Cô cắn môi liều mạng nuốt nước mắt xuống, cuối cùng đã hạ quyết tâm, kiên định gật đầu: "Mục Trạch, em đồng ý với anh, chúng ta kết hôn đi."

Chúng ta kết hôn.

Bi thương đến chết tâm, huống chi lòng của cô từ lâu không biết đã chết đi bao nhiêu lần. Cô muốn một lần nữa bắt đầu một đoạn đường mới, phải cắt đứt tất cả mọi đường lui. Cùng Từ Dịch Phong đoạn tuyệt triệt để.

Từ Dịch Phong, tôi không phải là con rối của anh.

Vào thời gian ở bên bờ biển, Mạch Hạ đã suy nghĩ thấu đáo. Tiêu Ất vì cô mà quyết tuyệt từ bỏ tình yêu với Mục Trạch. Từ Dịnh Phong lại bức ép cô như thế, tĩnh mịch bên trong cô đột nhiên không cam lòng.

Mục Trạch trong nhất thời đã đứng sững ở đó, ánh mắt chờ mong trong nhát mắt đã vương vào một sắc thái khó hiểu, nhưng ngay sau đó anh

https://thuviensach.vn

đã trầm giọng nói ra: "Tốt."

Anh yêu quý mà đem cô ôm vào trong ngực, hai tay không ngừng run rẩy.

Mạch Hạ trầm mặc vùi đầu vào ngực của anh, lồng ngực rộng lớn này tựa hồ có thể chịu đựng được tất cả: "Mục Trạch, thực xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỷ của em. Em biết là mình không nên đồng ý với anh, nhưng mà em thật sự không còn cách nào, về sau… em sẽ cố gắng để yêu anh."

Mục Trạch cúi đầu xuống, hai người ôm chặt nhau, vào lúc đó, ánh mắt tự nhiên nhìn thấy dấu vết trên cần cô của cô. Sâu đậm như vậy, anh sít sao nắm tay thành quyền, đè nén khó chịu ở trong tim. Qua một hồi lâu, bàn tay mới từ từ buông ra, lời nói mềm mại: "Nha đầu ngốc, có thể lấy được em, anh cầu còn không được đây."

Thời gian yên tĩnh trôi qua, bên tai của cô truyền đến một tiếng thở dài thật nhẹ, dường như một làn gió hiu quạnh thổi qua.

****

Buổi tối, Mục Trạch về đến nhà đã đem hôn sự trực tiếp nói ra trong đại sảnh.

Lúc ấy Mục mẫu đã cầm lấy bình hoa bằng thủy tinh mà Kiều Dịch Kỳ vừa mới đưa tới, ném thẳng xuống mặt đất, một tiếng giòn tan, vỡ thành mảnh nhỏ, khởi đầu một đêm nôn nóng căng thẳng ở Mục gia.

"Con điên rồi sao? A Trạch!" Mục phu nhân lúc này hoàn toàn đã không còn nét đoan trang thường ngày, cả người đã lâm vào trạng thái điên cuồng, con trai của bà lại muốn cưới một cô gái như vậy.

"Mẹ, con chỉ là nói với mẹ một tiếng, các người có đồng ý hay không cũng không liên quan gì đến con." Mục Trạch đã kiên quyết thì khó có thể

https://thuviensach.vn

thay đổi.

Mục phu nhân kinh ngạc thở không ra hơi: "Dù ta có chết cũng sẽ không đồng ý." Bà ấy phẫn hận nói ra, trong lòng chán ghét Mạnh Hạ tới cực điểm. Kiều Dịch Kỳ đỡ lấy người bà ấy, an ủi: "Dì cả, người bình tĩnh một chút đã." Đầu óc của cô ta trong lúc nhất thời cũng mụ mị.

Bọn họ muốn kết hôn? Cô ta thậm chí còn cảm thấy đó là ảo giác.

Mục Trạch nhìn thấy mẹ của mình như vậy cũng có chút không đành lòng, anh dùng một giọng nói kiên định mà nhàn nhạt nói ra: "Mẹ, con đã đồng ý làm việc ở viện nghiên cứu ở Pháp."

Sắc mặt của Mục phu nhân trong nháy mắt cứng ngắc: "Con đây là có ý gì? Muốn uy hiếp ta?"

"Mẹ, mẹ và Tiểu Hạ mà tiếp xúc với nhau, mẹ sẽ biết cô ấy thật sự là người tốt." Mục Trạch bất đắc dĩ xoa xoa thái dương.

"Tốt? Như thế nào là tốt? Có thể sinh cháu nội cho ta sao?" Sắc mặt của Mục phu nhân ngưng trọng nhìn vào anh, than thở mà nói: "A Trạch, con cho rằng ta không biết sao? Một cô gái không thể sinh con, mẹ chồng nhà nào có thể tiếp nhận được?!"

Vẻ mặt của Kiều Dịch Kỳ khiếp sợ, trong lòng vui buồn lẫn lộn. Mạnh Hạ, cô sao mà may mắn gặp được Mục Trạch như vậy.

---

*YoungMin05: Oaaaaaaa :((..... thì ra tai nạn năm đó là Mục Trạch gây ra, nhưng mà chỉ là tai nạn thôi T^T~ vậy nên Mạnh Hạ và Tiêu Ất mới gặp được anh ấy. Nhưng mà đứa bé đó thật sự mới là con của Tiểu Hạ và anh Phong, vậy Nhạc Nhạc thì sao ah? *Bưng mặt khóc* Nhạc Nhạc rất ngoan ah.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Mạnh Hạ Muốn Kết Hôn

Chương 35: Mạnh Hạ Muốn Kết Hôn

Đèn đường của khu đại viện sáng loáng, xung quanh cón có vài con đom đóm lập lòe. Cả người Mục Trạch cứng ngắc ngồi ở trong xe, cái gạt tàn ở một bên đã chất khoảng mười đầu lọc. Mặt mày của anh thâm trầm, nhìn qua ngoài cửa sổ đến xuất thần. Bên tai truyền đến tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Anh nghiêng đầu ngước mắt nhìn qua.

Kiều Dịch Kỳ mở cửa xe, ngồi vào chỗ kế bên. Cô nàng mỉm cười, sóng mũi nhăn nhăn, khóe miệng mấp máy: "Em không phải vội tới để làm thuyết khách của dì cả."

Mục Trạch dùng sức dập tắt tàn thuốc, không nói gì thêm.

"Ca….." Kiều Dịch Kỳ nghiêng người qua quá mức: "Mạnh Hạ……. cô ấy đồng ý?" Cô nàng mở to mắt, biểu lộ thái độ có chút không tin.

Khóe miệng của Mục Trạch lãnh đạm động đậy, ánh mắt sắc bén còn có vẻ sâu xa: "Kỳ Kỳ, em yên tâm, Tiểu Hạ sẽ không đi tìm Từ Dịch Phong."

"Ca!" Kiều Dịch Kỳ bất mãn kêu lên, cô ấy nắm chặt tay lại, vẻ mặt rời rạc, nhíu lại mi tâm: "Sau khi Mạnh Hạ trở về, lòng của em cho tới bây

https://thuviensach.vn

giờ còn chưa có yên ổn, anh có biết không? Dịch Phong mấy ngày trước mãi không có ở đây, em là bạn gái của anh ấy nhưng ngay cả hành tung của anh ấy mà em cũng không biết sao? Tôn thư ký nói là anh ấy xuất ngoại, a……" Vẻ mặt của cô ta có chút thống khổ: "Mấy ngày nay anh điên cuồng tìm Mạnh Hạ, em liền đoán ra được. Ca, không phải là lòng dạ của em hẹp hòi, em chỉ là lo lắng. Sau khi Mạnh Hạ trở về, Dịch Phong liền thay đổi, chỉ có anh ấy là không biết mà thôi." Cô ấy cười khổ một tiếng.

"Kỳ Kỳ, em đã biết như thế thì cần gì phải bỏ qua cho hắn như vậy?"

"Vậy còn anh, anh làm sao biết Mạnh Hạ không xảy ra chuyện gì cho được?"

Cả hai người đều sững sờ.

Mục Trạch vỗ vỗ bả vai của cô ấy: "Được rồi, anh đưa em về trước."

****

Mạnh Hạ ngày hôm sau trở lại Tinh Thành liền nộp đơn từ chức, Giản Ninh nhàn nhạt nhìn lướt qua: "Cho tôi một lý do."

Mạnh Hạ thẳng thắn vô tư nhìn vào hắn: "Tôi muốn kết hôn."

Ánh mắt của Giản Ninh không có ý cười, trầm mặt một lát mới lên tiếng: "Mạnh Hạ, cô cũng biết Tinh Thành có ảnh hưởng lớn ở trong nước, từng lớp từng lớp nhà thiết kế muốn vào đây. Bộ sưu tập nhẫn cưới mà cô thiết kế đã được xác định là chủ đề của quý này, bây giờ lựa chọn rời đi, không hối hận chứ?"

Trong mắt của Mạnh Hạ thoáng ngạc nhiên và mừng rỡ, nhưng ngay lập tức chỉ cười nhạt một tiếng: "Nào có gì mà phải hối hận hay không hối hận, cuộc sống dù sao cũng là lấy hay bỏ thôi."

https://thuviensach.vn

Ngón trỏ của Giản Ninh hơi động đậy:"Đơn từ chức của cô, tôi tạm thời nhận lấy, nhưng mà còn phải được cấp trên phê chuẩn."

Mạnh Hạ hiểu rõ, lúc trước Từ Dịch Phong lấy Tiêu Giáp ra để uy hiếp cô đến Tinh Thành. Hôm nay cô muốn rời đi, về lý cũng nên nói với hắn một tiếng, nhưng mà cô lại không có tâm ý này.

Khẽ mỉm cười với Giản ninh rồi xoay người rời đi. Thời gian ở nơi này cũng không thể lâu hơn nữa, rất nhanh sau đó là thu dọn xong đồ đạc của mình. Cô thở ra một hơi, lúc này nên rời khỏi thôi, kỳ thật đối với bọn họ như vậy mới là tốt nhất.

****

Mạnh Hạ đi một chuyến đến ngục giam Đông Giao.

Ở một vùng đồng nội trống trải có một khu nhà, trang trọng và nghiêm túc, lại không có một chút thoải mái nào. Mạnh Hạ đứng ở cổng lớn, hai chân nặng nề, trong lòng ngột ngạt khó chịu, đại khái là ánh mặt trời quá chói chang nên đôi mắt của cô là một mảnh chua xót.

Lúc rời khỏi thành phố C, cô và mẹ có đến thăm cha một lần cuối cùng. Lúc phải rời đi, Mạnh Lý chỉ nói một câu: "Tiểu Hạ, đừng tới nơi này nữa, cha cũng sẽ không gặp con."

Về sau lúc cô lại đến, mỗi một lần chờ đợi buồn chán thật lâu, mà đáp án lấy được vĩnh viễn đều là không gặp. Cô hiểu rằng cha đang tự trách, không có mặt mũi nào để gặp mình.

Đã rất lâu rồi không có tới nơi đây, cuối cùng cũng tới, đại khái là đoán được cha cũng sẽ không chịu gặp, nên cô để lại một bức thư.

"Ba ba, đợi đến ngày con kết hôn, con lại đến thăm người. Nếu như người không gặp, cả đời này con tuyệt đối sẽ không gả."

https://thuviensach.vn

Cô gắt gao nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phiến thủy tinh kia. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sống một ngày bằng một năm cũng không khác gì việc chờ đợi này.

Một hồi lâu sau, cô rốt cục cũng nhìn thấy được tra, nước mắt ngay lập tức lan tràn, khóe môi rung động: "Ba ba……."

Mạnh Lý một mái đầu tóc trắng, toàn cảnh tang thương, gầy trơ cả xương, sau năm năm mới nhìn thấy con gái nhỏ của mình, trong lòng không kiềm nén không được bi thương, ông đưa tay run run cầm điện thoại lên: "Tiểu Hạ….."

Mạnh Hạ hít hít mũi, đưa tay đặt lên lớp thủy tinh, lòng bàn tay lành lạnh, Mạnh Lý cũng đặt tay lên vị trí đó.

Hai cha con trong lúc nhất thời đều nghẹn ngào khó tả.

Một lát lâu sau, Mạnh Lý mới tìm lại được tiếng nói của mình: "Tiểu Hạ, đối phương là người như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Làm việc gì?" Ông vì tư dục sai lầm của bản thân mà đã làm hại đến con gái của mình.

Mạnh Hạ nỗ lực cong cong khóe miệng mỉm cười: "Anh ấy là giảng viên đại học, 29 tuổi."

"Giảng viên đại học à, thật tốt." Ngay sau đó, Mạnh Lý dừng lại một chút, hạ mi mắt xuống: "Tiểu Hạ, đừng nói có người ấy biết ba ba của con là ai, nếu cậu ta có hỏi tới, con hãy nói là ba ba chết rồi."

Mạnh Hạ trong lòng đau xót, nước mắt đột nhiên lăn dài: "Người là ba ba của con, vĩnh viễn đều như vậy, đây là sự thật không được thay đổi."

"Đứa nhỏ ngốc, nhà chồng nếu mà biết rõ con có người cha như vậy thì sẽ xem thường con." Mạnh Lý nặng nề thở dài: "Nghe lời ba ba đi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ lắc lắc đầu: "Ba ba, mọi người rất tốt, anh ấy cũng biết rồi." Cô không dám đem gia thế của Mục Trạch nói cho cha biết, để cho cha đỡ phải vì cô mà lo lắng.

"Ba ba, người xem, đây là Nhạc Nhạc, ba ba còn chưa từng gặp qua con bé đấy." Mạnh Hạ đem ảnh chụp áp ở trên mặt kính.

Trong lòng của Mạnh Lý như bị đánh một quyền nặng nề, khóe miệng run run: "Tiểu nha đầu này thật giống khi con còn bé." Trong miệng của ông khổ sở, một tay mình đã phá hủy gia đình, vợ con ly tán, khổ sở nhất là con gái của ông.

Ông hối hận năm năm, nhưng món nợ là cả đời không thể trả sạch.

Mạnh Hạ mỉm cười: "Chính là một tay con nuôi nấng mà, không phải là có câu tục ngữ "cháu gái như cô ruột" sao? Ba ba, chờ người đi ra, người có thể dạy Nhạc Nhạc viết chữ thư pháp, nha đầu này bây giờ đang học mẫu giáo, ngay cả bút còn chưa biết cầm tốt."

Mạnh Lý nhẹ nhàng nói một chữ "Được." Chỉ là bọn họ đều hiểu đến được ngày đó còn là một chặng đường chờ đợi mòn mỏi.

Mạnh Hạ thao thao bất tuyệt nói chuyện rất nhiều với Mạnh Lý, tốc độ của cô rất nhanh, sợ nói không kịp. Muốn đem tất cả những chuyện vui vẻ của mấy năm này đều nói cho cha nghe, nhưng mà không biết là do chuyện vui quá ít, hay là thời gian trôi qua quá nhanh mà lần này người cha và con gái gặp nhau đã hết giờ.

Nhìn theo cha bị cảnh ngục mang vào bên trong, lòng của cô như bị người khác cầm dao rạch lên từng nhát, từng nhát.

Câu nói sau cùng của Mạnh Lý là: "Tiểu Hạ, hãy quên quá khứ đi, sống thật tốt."

https://thuviensach.vn

.

.

.

Trên đường nhà, cô đột nhiên cảm thấy những áp lực vô hình đè lên bờ vai của mình từ nhiều năm trước trong lúc lơ đãng đã phai đi ít nhiều. Ngồi xe trở lại nội thành trời đã tối dần.

Buổi tối tháng 5, không khí đặc biệt thơm mát bất ngờ.

Lúc rẽ vào đầu hẻm, trong lòng của cô bỗng nhiên căng thẳng, bước chân trong nhất thời liền khựng lại, chiếc xe kia đường hoàng đậu ở nơi đó, hết sức chói mắt.

Khoảng cách chừng một trăm mét, bước chân của cô trong lúc đó liền trở nên tập tễnh, Mạnh Hạ không biết mình đang lo sợ điều gì?

Ánh mắt của Từ Dịch Phong nhìn vào gương chiếu hậu, thân ảnh nhỏ nhắn kia từ từ nhích đến gần mình chậm như con rùa đen vậy. Không phải trước kia đều hận không thể lúc nào cũng dán lấy hắn đấy sao? [Đấy là trước kia thôi, ta hận anh >_<]

Xe của hắn dừng ở đoạn đường cô phải đi qua.

Từ Dịch Phong xuống xe, lạnh lùng ngắm nhìn cô, toàn thân kiêu căng như có lửa hừng hực thiêu đốt. Cô gái này rốt cuộc là có lỗ tai hay không, bất luận hắn có nói cái gì thì cô cũng đều phải làm phản hắn mới được phải không?

Mạnh Hạ cúi đầu xuống, đi dọc theo ven đường, từ từ lướt qua hắn.

Từ Dịch Phong nổi nóng: "Mạnh Hạ……"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ dừng lại nhưng làm như cái gì cũng không có nghe thấy.

Từ Dịch Phong cười nhạt một chút, liền sải bước tới, một phát kéo lấy tay của cô, không tốn chút sức lực nào đã đem cô kéo lên xe.

Mạnh Hạ vừa mới chuẩn bị mở cửa xe thoát ra, chỉ nghe cách cách một tiếng, cửa xe đã bị khóa.

"Từ Dịch Phong, anh lại muốn làm gì nữa?" Cô dựa nửa người ở trên ghế da, ngồi xe bus hơn hai tiếng, cả người đã đau đớn chua xót vì đoạn đường đó. Khí lạnh ở trong xe làm cho cô chịu không được mà hơi co người lại.

Ngón tay của Từ Dịch Phong động đậy, tắt máy lạnh đi. Chỉ trong chớp mắt, nhìn thấy cô dựa ở đó kín đáo, sắc mặt đã hơi tái nhợt, hắn không khỏi nhớ tới vụ tai nạn xe kia, vũng máu kia, đột nhiên trong lòng có nơi đau âm ỉ.

"Anh có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm." Cô đã đồng ý tối nay làm bánh quy nướng cho Nhạc Nhạc.

Sắc mặt của hắn đột nhiên âm trầm, nghiêng đến hơi gần cô, nói ra có chút nghiến răng nghiến lợi: "Em liền vội vã muốn gả cho hắn như vậy?"

Buổi sáng hắn vừa mới đến công ty, Tôn thư ký đã đem thư từ chức của cô nộp lên. Hắn rời đi ba ngày, trong công ty đã chồng chất quá nhiều chuyện, lại còn thấy thư từ chức của cô, hắn vừa giận vừa tức, hỏi nguyên nhân, đúng là muốn kết hôn! [Anh ấy giận đấy nha =))]

Kết hôn!

Mạnh Hạ cười nhạt một tiếng: "Anh cũng biết rồi thì còn hỏi cái gì nữa."

https://thuviensach.vn

"Em là tìm không đúng đàn ông!"

Sắc mặt Mạnh Hạ trắng nhợt, bỗng nhiên trợn to hai mắt, đối mặt với châm biếm của hắn, cô lúc này lại rất bình tĩnh: "Đã đúng người rồi."

Từ Dịch Phong bị thái độ ôn hòa này của cô làm thắt lại ở trong lòng, liền nắm lấy tay cô, bất giác dùng sức, đáy mắt đã dâng lên hai ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt: "Mạnh Hạ, khi ở bên bờ biển, tôi đã nói là em không được ở cùng một chỗ với Mục Trạch, em rốt cuộc có nghe thấy hay không?"

Hắn nhìn thẳng vào ánh mắt của cô không hề chớp, ánh mắt mang theo một vẻ lo lắng mơ hồ, dù chỉ trong thoáng chốc nhưng Mạnh Hạ vẫn hoảng hốt nhìn ra được. Cô ngạc nhiên, ngây ngốc một lát.

Lúc phản ứng kịp, đã dùng sức hất tay của hắn ra, lập tức cười cười: "Tôi gả cho ai thì có liên quan gì đến anh đâu?" Cô đón lấy ánh mắt của Từ Dịch Phong, nhất thời trong lòng nặng nề khó chịu. Vào lúc cô muốn gả cho hắn, hắn vứt bỏ. Hôm nay ngược lại còn để ý tới chuyện lập gia đình của cô, thật sự là buồn cười.

Tầm mắt của Mạnh Hạ dời đi, lướt qua lá thư đang lẳng lặng đẻ ở một bên, khóe miệng động đậy. Cô không dám nghĩ tới Từ Dịch Phong sẽ quan tâm đến mình như vậy, cô kinh ngạc nhìn vào lá thư kia.

Từ Dịch Phong theo ánh mắt của cô nhìn lại, khóe miệng nhẹ mấp máy: "Muốn từ chức?"

"Tôi đã đến Tinh Thành, lúc trước anh để cho tôi vào cũng không có nói là tôi phải ở đó mãi mãi."

"Tôi không đồng ý, ai cho phép em đi!" Hắn bá đạo nói ra.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhún nhún vai: "Công ty cũng có thời gian nghỉ kết hôn phải không? Vậy tôi xin thời gian nghỉ kết hôn cũng được chứ?" Cô không biết Từ Dịch Phong rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Khóe miệng của Từ Dịch Phong đột nhiên câu dẫn ra một độ cong như cười như không: "Tiểu Hạ, nếu như tôi muốn em gả cho tôi thì sao?"

*YoungMin05: Oaaaa... mình thương mọi người của Mạnh gia, thương Mạnh phụ quá. T^T

Nhớ cái văn án, anh Phong đang từng bước bức bách Tiểu Hạ =)). Ác quá, bây giờ Tiểu Hạ muốn cưới người khác thì anh í lại đòi cưới Tiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đền Bù Tổn Thất

Khóe miệng của Từ Dịch Phong đột nhiên khơi gợi lên một nụ cười như có như không: "Tiểu Hạ, nếu như tôi muốn em gả cho tôi thì sao?"

Mạnh Hạ quả thực không thể tin được vào tai của mình, cả người đều lâm vào trạng thái cứng ngắc. Trái tim thoáng một cái đã bị đẩy lên tận cuống họng, siết căng vô cùng, hô hấp gian nan nhưng ánh mắt thì bình tĩnh rơi vào trên mặt của hắn.

Bờ môi của Từ Dịch Phong căng thẳng, sau khi nói ra những lời này, ngay cả chính hắn cũng đều giật mình. Trầm mặc một lát, hắn xoay người đi, thân thể thả lỏng, ánh mắt nhìn về phía trước là những sinh viên đang đi qua lại, hạnh phúc dào dạt, chỉ đơn giản như vậy.

"Câu nói đùa này không buồn cười chút nào." Một hồi lâu sau hắn mới nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của Mạnh Hạ, còn có cảm giác đang kiềm chế một tiếng thở dài.

"Dịch Phong, buổi chiều nay tôi đã đi thăm cha của tôi."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong mấp máy, sắc mặt cũng biến đổi theo.

"Trước đây có một khoảng thời gian, tôi thật sự đã từng hận anh, tại sao phải đối với tôi như vậy, còn có đứa bé kia nữa. Tôi mãi vẫn không nghĩ ra, anh vì sao lại nhẫn tâm đến thế. Cho dù anh có ghét bỏ tôi, nhưng mà đó là một sinh mệnh nhỏ bé mà, anh lại không có một chút mềm lòng nào liền để cho tôi xóa bỏ đi, anh biết không, giây phút đó tôi thật sự đã nghĩ tới cái chết."

https://thuviensach.vn

Lời nói của cô thật bình tĩnh, lướt ngang qua bên tai của Từ Dịch Phong lại khiến cho hắn thêm vài phần bực bội.

"Ất Ất nói, vì anh không có trái tim." Mạnh Hạ khẽ cười một tiếng, lắc đầu: "Về sau tôi đã suy nghĩ thấu đáo rõ ràng, không phải là anh không có trái tim, chỉ là trái tim của anh không có chỗ của tôi. Anh chưa từng thích tôi một phần, một chút nào, cho nên cần gì phải để ý đến tôi. Ba ba và ca ca đã cùng nhau sắp đặt anh, kỳ thật anh cũng là người bị hại. Ba ba của tôi bị bắt cũng vì chính bản thân ông ấy phạm sai lầm……." Mạnh Hạ như thể không đành lòng nói tiếp, cô nghiêng mặt qua, ánh đèn màu vàng xuyên qua cửa sổ và rọi vào gò má, để lại một tầng ánh sáng nhàn nhạt, bi thương mà bền bỉ.

"Tham ô nhận hối lộ…… ba ba tôi làm sao có thể làm ra những chuyện này đây?" Ánh mắt của cô xa xăm, nhớ lại chuyện trước kia: "Khi còn bé, cha đã mang theo tôi và ca ca đi đến vùng núi thăm nhưng đứa trẻ thất học. Sau khi trở về, cha đã quyên góp cho bọn họ một năm học phí, vậy thì làm sao ông ấy sẽ tham ô nhận hối lộ?" Mạnh Hạ như lẩm bẩm tự nói một mình: "Ông ấy yêu thương tôi như vậy, làm sao lại hung ác quyết tâm đem con gái của mình đẩy vào địa ngục được?"

Khóe miệng của Từ Dịch Phong hơi mấp máy, cổ họng hơi động đậy. Năm đó trên Bộ đã điều tra Mạnh Lý, ông ấy lại muốn dựa vào cây đại thụ là Từ gia. Ông ấy cho rằng để Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ ở cùng một chỗ thì Từ gia sẽ giúp mình. Chỉ là ông ấy không có nghĩ tới, một bước đi đó ngược lại còn làm cho chính ông ta sa lưới sớm hơn.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong chìm chìm, định mở miệng nói nhưng Mạnh Hạ lại lên tiếng trước hắn một bước: "Dịch Phong……"

Từ Dịch Phong ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Một tiếng gọi ấy của cô có chút gì đó xa lạ: "Năm năm qua, tôi đã nhận ra, tôi không hận ba ba, không hận ca ca, giống như vậy, tôi cũng không hận anh. Bọn họ đều là ruột thịt của tôi, tôi không cách nào hận được. Còn đối với anh, tôi đã không còn sức lực để tiếp tục hận nữa."

Cô nhàn nhạt xé ra một nụ cười: "Bây giờ anh nói với tôi là muốn tôi gả cho anh, đó là mơ ước mà cả tuổi thanh xuân của tôi ôm ấp, nhưng lại xa vời đến mức không thể chạm được. Anh là thật tâm muốn kết hôn với tôi sao?"

Tự Dịch Phong bị cô hỏi đến sững sờ, khóe miệng chuẩn bị động đậy.

"Không phải đâu. Anh chỉ là coi tôi như một món đồ chơi, đã từng thuộc về mình, lúc đó anh đưa mắt coi thường. Nhưng mà bây giờ có người muốn, anh lại không muốn cho đi." [Từ đầu đến cuối, Tiểu Hạ nói hay quá T^T]

Từ Dịch Phong môi mỏng sít sao mím chặt thành một đường, khuôn mặt càng lúc càng chìm: "Em không phải là tôi, làm sao có thể hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của tôi?"

"Vậy anh nói cho tôi biết xem, anh có lý do gì để cưới tôi? Vì đứa con đã chết kia ư? Vì muốn đền bù cho tôi nhiều năm đã cực khổ? Hay là…… anh yêu tôi?" Mạnh Hạ nhìn chằm chằm vào mắt của hắn.

Từ Dịch Phong một thoáng kinh ngạc, thân thể cứng ngắc lại.

"Lần này tôi thật sự muốn kết hôn, có lẽ bây giờ tôi không thương anh ấy, nhưng mà tôi tin tưởng chúng tôi sẽ có một gia đình hạnh phúc. Dịch Phong, tôi chưa bao giờ nợ anh cái gì, xin anh hãy buông tay."

"Buông tay?" Hãy bỗng dưng bật cười một tiếng, quay mặt sang, vẻ mặt ớn lạnh: "Mạnh Hạ, em nói nhiều lý do như vậy, nhưng mà tôi vẫn sẽ

https://thuviensach.vn

không để cho em lấy hắn." Mi tâm của hắn nôn nóng nhíu lại: "Mục Trạch không thích hợp với em."

"Bởi vì hoàn cảnh của tôi, và thân thể của tôi?" Mạnh Hạ mang theo ý cười.

"Tôi……." Tôi không muốn để cho em lại bị tổn thương. Nhưng lời của hắn còn chưa dứt thì trong lúc đó đã có một quả đaám nhỏ xíu đang dùng sức đánh vào cửa sổ xe. Mạnh Hạ và Từ Dịch Phong đều ngẩn ra, cô nghiêng người hết sức ra, liền chứng kiến Nhạc Nhạc đang thở phì phò đập tay vào mặt kính, đứa nhỏ cũng không biết nặng nhẹ gì, chỉ đánh "bành bạch" vào.

"Mở cửa!" Mạnh Hạ hướng về phía hắn hô lên.

Từ Dịch Phong liếc qua Nhạc Nhạc, khóe miệng hơi mím lại. Mạnh Hạ nhìn hắn không nói một lời, liền mạnh mẽ kéo tay của hắn qua. Từ Dịch Phong bị bàn tay lạnh như băng của cô lôi kéo cảm thấy nhàn nhạt mát lạnh: "Tiểu Hạ, mọi người đều biết biến chuyển, em thay đổi, tôi cũng sẽ thay đổi."

Mạnh Hạ không có nghe rõ, cô hơi gấp gáp, Nhạc Nhạc nha đầu này thấy cửa không mở, đã khóc nhè. [Anh Phong nói câu sau cùng công cốc rồi =)) đáng đời anh.]

Trong đôi mắt đen của Từ Dịch Phong cất giấu tia ôn nhu hiếm thấy, ngón tay động đậy một cái, mở khóa ra, Mạnh Hạ lưu loát đi xuống.

"Mẹ….. Làm sao muộn như vậy mà mẹ mới về? Con chờ mẹ thật lâu?" Tiểu nha đầu bĩu môi hờn dỗi.

"Mẹ có chút chuyện."

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc nhìn vào trong xe, Từ Dịch Phong cũng đi xuống, cô nghẹn lời.

"Mẹ, chúng ta trở về đi."

Mạnh Hạ gật gật đầu, đi đến ôm cô bé.

"Nhạc Nhạc…" Từ Dịch Phong lên tiếng gọi.

"Con không thích thúc thúc, người muốn cướp mẹ của con, người đối với mẹ không tốt." Nói xong. liền vùi mặt vào trong cổ của Mạnh Hạ.

Tiêu Ất đứng ở cổng, khóe miệng cong lên, nhìn thấy mặt của Từ Dịch Phong tối đen lại, cô ấy đột nhiên có chút vui vẻ.

Từ Dịch Phong, anh không phải là duy nhất của Tiểu Hạ.

****

Buổi tối ở trong nhà, Mạnh Hạ và Tiêu Ất làm xong hết mọi việc, hao người ngồi ở trong sân, gió mát thổi vào mặt, đêm nay trăng sáng rất đẹp.

Mạnh Hạ nghiêng người qua: "Ất Ất, cảm ơn cậu."

Tiêu Ất cười khẽ: "Cậu mà còn nói như vậy là tớ lại tức giận đấy, người một nhà còn nói ơn nghĩa cái gì."

"Mục Trạch, anh ấy…"

Tiêu Ất ngắt ngang lời của cô: "Người đó rất tốt, đối với cậu cũng sẽ rất tốt, tớ rất yên tâm. Chỉ cần cậu sống được tốt là tớ liền thỏa mãn, đối với lời căn dặn của dì Mạnh cũng coi như hoàn thành."

Tiêu Ất nheo mắt lại, trong mắt dâng đầy một tầng ưu thương nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Dừng lại một chút: "Tiểu Hạ, tớ chỉ là lo lắng….."

"Lo lắng cái gì?"

"Không có gì." Tiêu Ất đột nhiên tỉnh táo lại: "Buổi chiều ở trong tiệm, tớ có xem một bộ phim. Trong đó lúc vào ngày kết hôn của nữ chính, đột nhiên phát hiện ra nam chính là thủ phạm đã xâm chiếm gia sản, làm hại cha của cô ấy tự sát trước đây. Tất cả mọi người đều đã biết chuyện này, chỉ có nữ chính là người biết cuối cùng. Cậu nói xem, nữ chính có tha thứ cho nam chính không?"

Mạnh Hạ cười cười: "Cậu từ bao giờ lại đi xem thể loại phim này, chỉ là phim truyền hình mà thôi, cần gì phải hao tổn tâm tư như vậy?"

"Nếu như cậu là cô ấy thì sẽ làm như thế nào?"

Mạnh Hạ trầm tư một hồi lâu, cong miệng lên: "Tớ không phải là cô ấy, cho nên tớ cũng không biết phải làm sao, quá vướng mắc."

"Phải không? Nếu là tớ, tớ sẽ tha thứ cho người đó. Dù sao thì nam chính cũng thật tâm muốn ở cùng một chỗ với cô ấy, thật sự yêu cô ấy." Khóe miệng của Tiêu Ất hiện ra một nụ cười bất đắc dĩ.

"Tiểu Hạ, cậu nhất định phải hạnh phúc."

Mạnh Hạ gật gật đầu: "Được rồi, Ất Ất, đi ngủ sớm một chút đi."

****

Ngày hôm sau, bọn họ còn chưa có tỉnh ngủ thì ở ngoài cửa đã truyền tới một hồi tiếng đập cửa mạnh mẽ.

Mạnh Hạ thay đổi y phục, gãi gãi đầu, vội vã đi mở cửa. Vừa mới mở ra, cô đã hơi hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

"Bác gái, mời vào."

Mục phu nhân nhàn nhạt liếc cô một cái, đi thẳng vào trong phòng, sắc mặt của bà ấy thật sự không tốt.

"Bác gái, con đi pha trà cho bác." Rốt cuộc cũng là mẹ của Mục Trạch, cho dù bà ấy có thấy chướng mắt nhưng cô nhất định cũng phải tôn trọng bà ấy.

"Không cần, tôi tới nói với cô mấy câu thôi, nói xong tôi sẽ đi ngay." Mục phu nhân khí thế hung hăng nói ra: "Mang thứ đó vào đây."

Tiêu Ất cũng nghe thấy động tĩnh, cô ấy đi ra, nhìn thấy một người phụ nữ quý phái đang ngồi ở trên ghế, một người đàn ông trung niên khác đang lục tục mang đồ đạc vào.

"Mạch Hạ, A trạch nói là các người đang bàn chuyện kết hôn." Mục phu nhân ngắm nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng: "Tôi sẽ không đồng ý. Trước đây tôi đã tỏ rõ thái độ rồi, Mạnh Hạ, cô là người thông minh, tại sao lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy."

Mạnh Hạ trầm mặc một lát: "Bác gái, con sẽ cố gắng đối tốt với Mục Trạch."

Mục phu nhân hời hợt cười một tiếng: "Tốt? Như thế nào là tốt? Cô có thể sinh một đứa bé cho nó sao?"

Sắc mặt của Mạnh Hạ trắng nhợt, Tiêu Ất lập tức dâng lên cơn tức: "Mục phu nhân….. bà nói lời này….." Mạnh Hạ vội vàng ngăn cô ấy lại, hướng về phía cô ấy mà lắc lắc đầu.

Tiêu Ất hít sâu một hơi, nuốt xuống những lời nói của mình.

https://thuviensach.vn

"Mục gia chúng tôi mong không nổi con dâu như vậy. Cô cũng là làm một người mẹ, cô cần phải hiểu được có mẹ nào mà không muốn tốt có con mình không?"

Trong lòng Mạnh Hạ bị thắt lại: "Nhưng không phải đối tốt với anh ấy có trăm ngàn phương pháp khác nhau sao?" Mạnh Hạ đột nhiên cảm thấy nói ra những lời này thì một chút trọng lượng cũng không có: "Con với Mục Trạch đều là thật lòng."

"Con trai của tôi, tôi hiểu rõ ràng." Mục phu nhân ưu nhã mở ví tiền của mình ra, từ bên trong cầm lấy một tờ chi phiếu đặt lên bàn trà: "Mạnh Hạ, đây là một chút tâm ý của tôi, xem như là đền bù tổn thất cho cô, những thứ này nên đưa cho cô từ lâu rồi."

Mạnh Hạ kinh ngạc nhìn vào bà ấy, có chút khó hiểu.

Tiêu Ất bước nhanh về phía trước, lôi kéo bà ấy: "Mục phu nhân, nhà chúng tôi không hoan nghênh bà, mời bà đi cho." Cô ấy dùng sức rất thô lỗ, vội vàng lôi bà ấy đi. Tiêu Ất lo sợ vị phu nhân này ở đây thì sẽ xảy ra chuyện.

"Cô làm cái gì vậy?" Mục phu nhân chưa từng gặp phải chuyện thế này, bà ta quát lạnh một tiếng cũng không có tác dụng gì: "Lão Lý, lão Lý……"

Người đàn ông vừa rồi nghe được tiếng động đã từ ngoài cửa đi vào, nhẹ nhàng ngăn cản Tiêu Ất sang một bên.

"Còn dám động tay động chân với ta." Mục phu nhân ghét bỏ phủi lấy vạt áo.

"Mạnh Hạ, ta hôm nay đến đấy chính là muốn nói chuyện rõ ràng."

https://thuviensach.vn

"Bà cút đi!" Tiêu Ất quát lên, điên cuồng cầm lấy những hộp quà tặng kia, đập về hướng cửa.

"Làm sao vậy? Nha đầu này có phải là đuối lý rồi hay không?"

"Mẹ, làm sao mẹ lại tới nơi này?" Mục Trạch đột nhiên xuất hiện, đánh vỡ cảnh tượng hỗn loạn này. Anh vội vã đi tới, nhìn qua mọi người ở trong phòng, anh đứng lại ở bên cạnh mẹ: "Mẹ, người đi về trước đi."

"A Trạch, con tới thật đúng lúc, ta lại muốn nhìn xem hôm nay Mạnh Hạ còn có thể gả cho con hay không?"

Tim Mạnh Hạ đột nhiên run lên, cô mơ hồ cảm giác được rằng có phải là đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết hay không. Cô nhìn về phía Tiêu Ất, cô ấy rõ ràng đang nắm chặt lấy tay, móng tay đang đâm vào trong thịt, đang liều mạnh kiềm chế chính mình

"Mẹ, xin mẹ trở về đi." Mục Trạch trầm mặt, lời lẽ tuy lễ phép cung kính nhưng là thái độ áp bức người khác khiến cho Mục phu nhân vô cùng nặng nề. Mục Trạch đưa tay vịn lên cánh tay của bà, trầm trọng, anh không muốn làm như vậy đối với mẹ của mình.

Mục phu nhân run rẩy khóe miệng, trong mắt đúng là thất vọng: "A Trạch, con vì cô ta mà đối với mẹ của mình của vậy ư?"

"Mẹ, mẹ đi về trước đã."

Sắc mặt của Mục phu nhân càng ngày càng không tốt: "Lão Lý, lôi A Trạch ra."

Đôi mắt phượng của bà ấy nhìn lướt qua Mạnh Hạ, dừng lại ở trên người cô, khóe miệng chậm rãi nói ra: "Mạnh Hạ, cô chưa từng nghĩ tới tại sao Mục Trạch đột nhiên lại xuất hiện ở bên cạnh cô sao?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ!" Mục Trạch bị lão Lý mạnh mẽ ngăn lại, tay căng thẳng, khớp xương bỗng dưng nhô ra, sắc mặt ủ dột, cả người đều chìm vào tĩnh mịch.

"Bởi vì năm đó gây tai nạn cho cô, người đó chính là nó!"

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ai Cũng Mang Một Nỗi Niềm

Chương 37: Ai Cũng Mang Một Nỗi Niềm

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một hồi dài, cô yên lặng nhìn vào Mục phu nhân, một vẻ mặt chắc chắn kia làm cho cô cảm thấy đây không phải là một trò đùa giỡn.

Tiêu Ất không biết đã đi đến bên cạnh cô từ khi nào: "Tiểu Hạ....." Cô ấy kéo lấy tay của Mạnh Hạ.

Bàn tay lạnh băng làm cho cô ấy mạnh mẽ rút tay lại, tim của Tiêu Ất như bị cái gì đó đập vào.

Tiếng nói của Mạnh Hạ mang theo hốt hoảng và bất an vô hạn: "Anh ấy không phải là người đó, có đúng không, Ất Ất?"

Vẻ mặt của Tiêu Ất trầm thống, cô ấy xoay mặt đi không dám nhìn vào đôi mắt của Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ lại xoay người nhìn về phía của Mục Trạch, vẻ mặt bàng hoàng: "Tại sao có thể là anh? Mục Trạch, anh nói cho em biết đi, không phải là anh phải không?" Cô đột nhiên cảm thấy hoa mắt một hồi.

Sắc mặt của Mục Trạch càng ngày càng tái nhợt, anh lạnh giọng quát lớn với lão Lý đang giữ chặt lấy mình: "Buông tay!" Lão Lý tất nhiên phải buông tay ra.

https://thuviensach.vn

Mục Trạch hướng về phía Mạnh Hạ mà đi đến, giữa hai người rõ ràng là chỉ cách nhau khoảng ba bước chân mà dường như bị người ta tạo ra một cái hào rộng không cách nào vượt qua được. Anh gian nan cất bước tới, đứng ở trước mặt cô.

Đôi mắt của Mạnh Hạ đã hơi đỏ lên, một hồi lâu sau cô mới lên tiếng: "Sau vụ tai nạn xe ấy, anh đột nhiên xuất hiện, đối với chúng tôi đều quan tâm bằng mọi cách, lúc ấy làm sao em lại không có nghĩ ra được đây?" Cô vô lực mang theo ý cười, giống như buồn lại như vui, thì ra mấy năm nay tất cả đều là một lời nói dối.

Cô gắt gao bóp chặt lòng bàn tay, mạnh mẽ hít sâu một hơi, tự nói với mình rằng phải kiềm chế. Bỗng dưng nhìn về phía Mục phu nhân: "Mục phu nhân, cám ơn bà, như bà mong muốn....."

"Tiểu Hạ, đừng nói vậy." Mục Trạch ẩn nhẫn nói ra.

Mạnh Hạ từng câu từng chữ kiên định nói ra: "Tôi sẽ không gả cho con trai của bà."

Mục Trạch nắm thật chặt hai tay, gân trên mu bàn tay nổi lên, trong giọng nói mang theo phẫn nộ đè nén, còn có cả chua xót vô tận. Một hồi lâu sau anh khẽ cười thành tiếng: "Mẹ, người hài lòng chưa? Nếu Mạnh Hạ đã không muốn gả cho con, con cũng sẽ không kết hôn. Người yên tâm, cả đời này con cũng sẽ không lấy vợ sinh con."

Mục phu nhân hít vào một hơi khí lạnh, hoảng hốt la lên: "A Trạch?"

Mục Trạch ngắm nhìn Mạnh Hạ mà đau lòng tự trách.

Thiên ý trên người, anh chỉ có thể nghĩ đến câu nói này.

Mạnh Hạ thấy được gương mặt thống khổ của Mục Trạch, trong lòng cũng co thắt đau đớn. Cô tránh né ánh mắt của anh, không đế ý đến tất cả

https://thuviensach.vn

chuyện gì nữa, cô không muốn nhìn thấy bất cứ người nào. Bước vào trong phòng, nước mắt rốt cục cũng vỡ òa tuôn rơi. Bàn tay của cô bất lực ôm lấy bụng, đau đớn ở nơi này ai có thể hiểu được?

Tại sao lại xuất hiện Mục Trạch? Tiêu Ất, cậu cứ mãi giấu diếm tớ, rốt cuộc là muốn đưa tớ đến tận nơi nào?

Nhạc Nhạc chuyển mình, vẫn còn ngủ say, Mạnh Hạ duỗi tay ra nắm lấy đôi tay ấm áp và bé nhỏ kia mới cảm thấy đây là sự thật. Cô nhắm mắt lại, mặt vùi thật sâu ở trên ga giường, chỉ trong chốc lát mà mặt vải đã bị thấm ướt một mảng.

"Mẹ, sao mẹ lại khóc?" Nhạc Nhạc mở ra đôi mắt mông lung, bàn tay nhỏ bé xoa lên mặt của Mạnh Hạ, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Mạnh Hạ đưa tay lau khô nước mắt: "Vừa rồi có sâu bay vào trong mắt mẹ."

Nhạc Nhạc chống người dậy, bàn tay non nớt nhỏ bé xoa xoa lên mặt của Mạnh Hạ: "Nhạc Nhạc thổi gió cho mẹ, sâu sẽ không có nữa." Nói xong, cô bé nghiêm túc hướng vào mắt của Mạnh Hạ là thổi thổi.

Mạnh Hạ ôm cô bé qua, đó là một cảm giác tuyệt vọng đau triệt nội tâm: "Cục cưng của mẹ!"

Nhạc Nhạc cảm thấy không biết phải làm sao: "Mẹ, Nhạc Nhạc đau."

Tiếng nói kia thì thầm kêu lên, Mạnh Hạ như tỉnh khỏi cơn mê, côn của cô đã không còn trở lại được nữa.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất một mình cô đơn ngồi dưới đất, cô ấy vô lực nắm lấy mái tóc của mình. Cô ấy cũng chỉ biết để cho Mạnh Hạ đau buồn, nhưng mà khi đó cô ấy thật sự không có sự lựa chọn nào khác, không có tiền, không ai có thể giúp được ngoài anh ấy, cô không thể trơ mắt nhìn Tiểu Hạ chết!

Cô ấy nheo mắt lại, nhìn vào cán cửa đang đóng chặt ở phía kia mà trong lòng nặng trĩu.

****

Trong phòng bao mờ tối, trên bàn chất đống những chai rượu rỗng một cách hỗn loạn, trong tay Mục Trạch lại giơ cao một chai rượu, từng ngụm từng ngụm rót vào trong miệng.

"Anh điên rồi, muốn uống đến chết như vậy phải không?"

"Đưa đây!" Mục Trạch đẩy người đó ra, đoạt lấy chai rượu.

Kiều Dịch Kỳ vội vàng hấp tấp đi tới, nhìn thấy anh ấy như vậy, trong lòng cảm thấy không đành: "Ca, anh đừng uống nữa."

Buổi sáng, Mục gia ầm ĩ náo loạn không còn gì, mẹ của cô ta và cô ta đều một mực an ủi Mục phu nhân. Mục Trạch nói dứt khoát cả đời này sẽ không lấy vợ sinh con, lời nói này quả thực làm kích động đến dì cả, dì cả nghe một câu lại một câu mắng chửi Mạnh Hạ.

Kiều Dịch Kỳ cắn môi, nói gằn từng chữ: "Ca, cần gì chứ? Anh và cô ta cả đời này cũng khó có khả năng còn gì?"

Mục Trạch không nói gì, mãnh liệt uống ừng ực từng hớp rượu, uống vội vàng, thứ chất lỏng theo khóe miệng của anh từ từ trượt xuống, thấm ướt lên vải áo trắng sạch, dinh dính dán vào da thịt.

https://thuviensach.vn

"Cô ấy căn bản cho tới bây giờ đều không có yêu anh! Huống chi anh đã gây ra tai nạn xe cộ với cô ấy? Ca, anh tỉ lại đi!" Kiều Dịch Kỳ dứt khoát quyết tâm dành lấy chai rượu của anh, hét lớn lên.

Mục Trạch giơ tay lên nắm chặt lấy cổ tay của cô ấy: "Đưa đây!"

Kiều Dịch Kỳ dùng sức hất tay ném xuống, "xoảng" một tiếng giòn tan, chai rượu vỡ tan tành trên mặt đất. Không khí trong phòng nhất thời càng trở nên yên ắng.

"Cô ta có cái gì tốt? Em thật không rõ? Huống chi, trong lòng của cô ta luôn có một người là Từ Dịch Phong, cô ta vì sao lại quan trọng đến đứa bé kia như vậy, bởi vì nó là con của Từ Dịch Phong! Anh, làm sao anh không hiểu? Người trong lòng Mạnh Hạ yêu là Từ Dịch Phong!" Kiều Dịch Kỳ nói ra những lời này, trong lòng đã sớm đau đớn đến chia năm xẻ bảy, cô ả cười to một tiếng.

Mục Trạch lẳng lặng ngồi ở đó, không nhúc nhích, ánh mắt tan rã, nhớ tới một câu nói mà khóe miệng nhẹ mấp máy: "Sống như thế này, không có được, bảo vệ không được, vậy tôi tình nguyện trăm năm cô độc."

Trong thoáng chốc, Kiều Dịch Kỳ kinh ngạc ngồi yên ở đấy, lại không thể nói gì hơn.

****

Vào lúc này, trong một phòng bao khác.

Từ Dịch Phong dựa nửa người ở trên ghế sô pha, nhắm hai mắt lại giống như đang suy tư.

La Xuyên quét mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói ra: "Buổi sáng hôm nay ở Mục gia đúng là náo loạn thấu trời, mẹ của Mục Trạch đều tức

https://thuviensach.vn

đến ngất đi." Ánh mắt của của La Xuyên chuyển đi một cái: "Như vậy lúc này xem như là đúng ý cậu."

Từ Dịch Phong bỗng dưng mở mắt ra, bưng tới một cái ly, xoay xoay nó.

"Tại sao không nói chuyện?"

"Nói cái gì, chẳng lẽ muốn tớ gửi tặng một phần đại lễ tới đó."

La Xuyên cười khẽ: "Cậu từ lâu đã chắc chắn bọn họ sẽ không kết hôn được, cho nên cậu mới không có nói rõ chân tướng sự việc cho Mạnh Hạ." Có tình bằng hữu cùng Từ Dịch Phong nhiều năm như vậy, hắn tất nhiên đoán được nếu không quan tâm đến cô ấy thì Từ Dịch Phong đã sớm nói toạc chân tướng ra rồi. Hắn nhếch miệng lên cười: "Người ta đang sợ hãi khó chịu trong lúc này thì nên đi an ủi."

"Cút về với người của cậu đi." Từ Dịch Phong nhíu mày một cái.

"Kỳ thật Mục Trạch cũng rất thảm."

Nhận được một cái trừng mắt đáng sợ của hắn, La Xuyên chỉ biết nhún nhún vai im bặt.

Từ Dịch Phong rót ra một ly rượu, giọng nói không mang theo một chút nhiều độ nào: "Hắn có cái gì mà thảm! Nếu không phải là nhớ tới tình nghĩa, cậu nghĩ là tớ....." Hắn bực mình đặt cái ly xuống.

"Kỳ thật, người thảm nhất..... không phải là Tiểu Hạ đó sao?" La Xuyên dừng lại một chút, khóe miệng mỉm cười nói khoáy: "Dịch Phong, thương thế của cậu để lại cho cô ấy quá sâu." Hắn đại khái có thể nghĩa ra, sau này Từ Dịch Phong nếu mà muốn một lần nữa ở cùng một chỗ với Mạnh Hạ thì chỉ sợ cũng phải gặp trắc trở không ngừng.

https://thuviensach.vn

"Luật sư Hà gần đây rất bận rộn với Bộ Tư Pháp hả?" La Xuyên uống cạn sạch rượu còn dư lại trong ly, đứng dậy: "Cậu đừng có luôn căng thẳng cái mặt, nhiều năm trước Mạnh Hạ đã cảm thấy rõ ràng cậu rất tàn khốc, bây giờ muốn làm người ta động lòng thay đổi thì sẽ không thích cái vẻ này đâu." La Xuyên lắc lắc ngón tay, cầm lấy tây trang của mình.

Ngọn đèn ảm đạm, Từ Dịch Phong ngồi yên ở một chỗ, trăm năm khó thấy được vẻ hối tiếc này trên gò má tuấn mỹ của hắn.

****

Mạnh Hạ và Tiểu Ất rơi vào trạng thái nhìn nhau mà chẳng nói gì, mỗi lần Tiêu Ất lấy hết dũng khí muốn nói chuyện với cô thì Mạnh Hạ lại thường tránh né đi.

Buổi sáng, Tiêu Ất nhìn thấy cô đang bận trước bận sau đóng gói đồ đạc, cô ấy đứng ở nơi đó, trong miệng khổ sở, cuối cùng vẫn tiến lên giữ chặt lấy tay của cô: "Cậu cùng Nhạc Nhạc có thể dọn đi đâu? Nếu phải đi thì để tớ đi."

Mạnh Hạ rút tay về, ánh mắt bình tĩnh rơi vào đóng hành lý: "Không cần, tớ dự định sẽ đi Vân Nam."

"Vân Nam....." Khóe miệng của Tiêu Ất cứng ngắc: "Tớ biết là cậu đang trách tớ, nhưng mà tớ còn có biện pháp nào khác. Khi đó cậu hôn mê trong phòng bệnh nặng, Mục Trạch xuất hiện, tớ hận không thể phanh thây hắn ra, nhưng tớ cũng biết là chỉ có hắn mới có thể giúp được cậu."

Mạnh Hạ lắc lắc đầu: "Ất Ất, cậu đứng nói vậy, tớ chỉ là không thể tự mình bước qua cánh cửa kia. Tớ và anh ấy cuối cùng vẫn không thể nào."

Điện thoại di động đột ngột vang lên phá vỡ cuộc nói chuyện của hai người, Mạnh Hạ đột nhiên thấy mí mắt giật giật, vội vàng cầm lấy điện thoại đưa lên bên tai: "Alo...."

https://thuviensach.vn

"Tôi lập tức tới ngay, cám ơn cô."

Tiêu Ất nhìn thấy sắc mặt của cô trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mạnh Hạ cắn cắn môi, suy nghĩ một chút, vẫn là nói cho cô ấy biết: "Bệnh tim của ba ba tớ bị tái phát, vừa rồi đã đưa đi cấp cứu ở bệnh viện." Nói xong, cô cầm lấy túi xách, vội vàng đi ra khỏi cửa: "Nhạc Nhạc phiền cậu trông một chút."

Bước chân của Tiêu Ất nhoáng một cái liền khựng lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ.

****

Lúc Mạnh Hạ chạy tới bệnh viện, Mạnh Lý đã được đưa vào trong phòng giải phẫu, ở bên ngoài là hai nhân viên cảnh ngục đứng gác. Cô ngồi ở trên ghế ngoài hành lang, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, lòng bàn tay đã toát mồ hôi thấm ướt.

Sau khi mòn mỏi buồn chán chờ đợi, Mạnh Lý cuối cùng cũng được đẩy ra từ bên trong, cô vội vàng đứng lên, hai nhân tê rần như bị hàng vạn con kiến gặp nuốt, chịu đựng sự nhức mỏi toàn tâm đó, cô đi tới hỏi: "Bác sỹ, cha tôi thế nào rồi?"

"Mạch máu ở tim giải phẫu rất thành công, cần điều dưỡng cho tốt."

Mạnh Hạ cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi thật dài, nhìn vào gương mặt không có một chút huyết sắc nào của Mạch Lý mà trong mắt của cô mang theo đau lòng và không đành: "Cảm ơn ngài."

Nhìn thấy cha được vào phòng bệnh, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một ý niệm là "phóng thích", có lẽ là được chiếu cố. Cô ngỡ ngàng đi đến cuối hành lang, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào nơi trống trải đó, chẳng biết

https://thuviensach.vn

từ lúc nào mà có một người đứng ở đằng kia, bóng lưng lại quen thuộc như vậy.

Cô nhíu chặt chân mày, đi tới, cô từ từ thấy rõ được người đó, đôi mắt dần dần mở to lên, lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Từ Dịch Phong mặc một bộ tây trang màu đen, anh khí bức người, hắn bình tĩnh đứng ở đấy, ánh mắt không hề chớp mà rơi vào trên người Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ nuốt xuống một cái, để cho mình cố gắng bình tĩnh trở lại, bước chân cấp bách lướt qua hắn, đối với sự xuất hiện này của hắn, trong lòng cô quả thật có chút kinh ngạc, nhưng như vậy thì thế nào đây?

---

*YoungMin05: Oaaaaah~ tui thương anh Trạch quá T^T... anh ấy thề không lấy vợ kìa. Bà Mục phu nhân ác thật đấy, tự hại con của mình. Có tình yêu là được rồi mà còn chia cắt nữa. Mình biết là Tiểu Hạ không có yêu anh Trạch, nhưng mà hai người lấy nhau cũng sẽ êm đềm với hạnh phúc lắm ah. Muốn anh Trạch hạnh phúc T^T..... nhưng mình vẫn hướng về anh Phong và Tiểu Hạ hơn.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mạnh Hạ, Cùng Tôi Ở Một Chỗ

*YoungMin05: Yêu cầu không sao chép truyện "Yêu Thương - Dạ Mạn" mà mình edit, đặc biệt là làm ebook đăng ở STENT. Bởi vì truyện "Chìm Trong Cuộc Yêu - Thánh Yêu" của mình đã bị mang đi làm ebook mà không hề hỏi qua ý kiến. Truyện mà mình edit chỉ đăng ở Wattpad.com.

YoungMin05 chia sẻ truyện mong các bạn đọc vui vẻ, cùng tôn trọng người khác cũng là tôn trọng chính mình. Tự ý lấy công sức của người khác mà nhận là của mình, vui vẻ sẽ không lâu được.

-

Chương 38: Mạnh Hạ, Cùng Tôi Ở Một Chỗ

"Tiểu Hạ….." Từ Dịch Phong nhớ tới cách xưng hô này và gọi lên, trong đó cảm thấy dư vị đã có chút thay đổi.

Bước chân của Mạnh Hạ hơi chậm lại, đôi vai gầy yếu khẽ run lên đã tiết lộ tâm tình của cô. Một tiếng nói thôi mà dường như đã gào thét xuyên qua ngàn năm, bình tĩnh giống như một mặt hồ yên lặng nhiều năm không gợn sóng. Không có chán ghét mà đến nỗi vứt bỏ, không có mất kiên nhẫn, thậm chí còn ngỡ ngàng dẫn dắt đến tình yêu mà cô liên tục khát vọng. Nhưng giờ phút này, cô lại cảm thấy trong lòng chua xót và khổ ở không thể nói lên lời.

Ánh mặt trời xuyên qua lớp thủy tinh mà chiếu vào, cô sững sờ nhìn xuống dưới chân, thấy cái bóng kia thật dài, giờ phút này cảm giác như tất

https://thuviensach.vn

cả đều không phải là sự thật. Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, Từ Dịch Phong đi đến trước mặt cô: "Mạnh thúc…"

Mạnh Hạ nắm chặt tay, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong tích tắc, đôi mắt sáng long lanh kia dâng lên tức giận, cả người lộ ra một trạng thái phòng bị: "Anh lại muốn làm gì? Ba tôi đều đã như vậy mà anh còn muốn trả thù cái gì?"

Từ Dịch Phong trong nháy mắt giận tái mặt, nhìn chằm chằm vào cô, qua một cái chớp mắt, hắn bật ra một câu nói như: "Thật sự là vật nhỏ không biết phân biệt rõ ràng."

Mạnh Hạ hơi rối loạn, tim đột nhiên bất ngờ nảy lên, thái độ của Từ Dịch Phong như vậy là cô chưa từng gặp qua. Đại khái là tinh thần của cô đang khẩn trương cao độ nên trong bụng đau đớn âm ỉ, cả người hình như lại rơi vào trong rối loạn. Cô cúi đầu xuống, không nhìn vào hắn nữa, nói cái gì cũng không nói mà trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Từ Dịch Phong nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô, ngẫm nghĩ đến chuyện xảy ra với Mục gia ngày hôm qua nên cũng không có tiếp tục quấy rầy cô nữa. Hắn biết rõ nha đầu kia bây giờ cả người toàn là gai, người ta hơi dựa gần vào chút chút là cô lập tức sẽ cảnh giác ngay.

Hắn xoay người đi đến khoa tim mạch.

****

Vài vị chuyên gia về tim mạch đem bệnh tình của Mạnh Lý nói cặn kẽ với hắn. Hắn hơi liễm mi mắt xuống, Mạnh Lý mang bệnh troang người đã vài năm, rốt cuộc vẫn không chữa khỏi hắn được. Hắn lại nghĩ tới bộ dạng vừa rồi của Mạnh Hạ ở phòng giảu phẫu, điềm đạm đáng yêu, như một đứa trẻ nhỏ bị bỏ rơi. Nha đầu kia rốt cuộc cũng mềm lòng, cho dù năm đó Mạnh Lý và Mạnh Tiêu cùng nhau lập kế với cô, cho dù lại thêm ủy khuất

https://thuviensach.vn

thì cô cũng chỉ biết buông xuống mà bỏ qua, dù sao Mạnh Lý cũng là cha của cô. Nhưng theo như lời La Xuyên thì hắn đang khác đi?

"Từ thiếu, tình hình này của Mạnh Lý thì phóng thích cũng là hợp tình hợp lý."

Từ Dịch Phong cong miệng lên, suy tư một hồi rồi đứng dậy: "Có chuyện gì thì báo cho tôi biết." Hắn để lại những lời này thì vội vã xoay người đi ra.

****

Mạnh Hạ vừa mới bước ra hàng hiên đã cảm thấy trong người đột nhiên bị thấm ướt một mảng, mồ hôi lạnh bên thái dương từng giọt từng giọt trượt xuống. Ở cổng bệnh viện có nhiều người lui tới, cô buồn bã than thở một tiếng, phía đối diện có cửa hàng tạp hóa, cần phải kiên trì đi về phía trước.

"Mẹ, mẹ nhanh lên đi." Một giọng trẻ con mềm mại vang lên.

Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, đứa bé kia đứng ở phía trước cô, đưa lưng về phía đường cái, khoảng chừng sáu bảy tuổi, trên thái dương còn dán một khối băng gạc, răng cửa cũng không có, đang hướng về người ở phía sau Mạnh Hạ mà cười rộ lên thật đáng yêu.

Mạnh Hạ khẽ động đậy khóe miệng, trong lúc đó sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Bé trai đó chỉ lo nhìn về phía trước của mình, lại hoàn toàn không có chú ý phía sau.

Mạnh Hạ không còn kịp suy nghĩ nữa, theo bản năng liền xông tới ôm lấy cậu bé, ngã trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Tất cả xảy ra đều nhanh như vậy.

May mắn là tài xế cuối cùng cũng kịp thời tránh ra được.

Cô và đứa bé chỉ bị trầy da một chút.

Từ Dịch Phong vừa rồi mới lái xe ra, từ rất xa đã trông thấy cảnh tượng như vậy, cả người liền đông cứng tại chỗ, bất ngờ cảm thấy đau đớn hít thở không thông. Hắn rõ ràng nhận ra được sự sợ hãi khi muốn đưa tay ra nhưng không thể giữ lại bất cứ điều gì.

Người mẹ trẻ tuổi xông lại, sợ hãi ôm lấy con của mình, quan sát một lượt từ trên xuống dưới: "Có bị đau ở đâu không? Có bị nhức đầu choáng váng không con?"

Mạnh Hạ ngồi ở dưới đấy, tay chống lên mặt đất cảm thấy nóng bỏng. Bên tai ong ong một hồi, âm thanh nào cũng đều nghe không được. Cô thấy mình chỉ cách sát đầu chiếc xe kia, trước mắt càng không ngừng hiện ra cảnh tượng tai nạn giao thông năm đó. Cả người căng thẳng theo mỗi một hơi thở, đều là cảm giác đau đớn thấu xương như khoan tim. Nếu như năm ấy có người nào kéo cô lại, thì có lẽ… [T^T hiu hiu…]

Tài xế bối rối, vẻ mặt bực bội: "Chuyện gì vậy, không có mắt à!"

Lúc người mẹ trẻ tuổi lấy lại tinh thần, vừa đỡ lấy cô vừa nói lời cảm tạ: "Cám ơn cô, cám ơn. Cô có sao không?"

Khuôn mặt của Mạnh Hạ trắng nhợt không có một tia huyết sắc, cô miễn cưỡng mỉm cười. Vẫn chưa hoàn toàn đứng thẳng được liền nhìn thấy khuôn mặt tức giận của một người, bước chân thậm chí còn mang theo cả hoảng loạn.

Hắn đứng ở trước mặt cô, thân ảnh cao lớn hoàn toàn bao phủ lấy người mình, cảm xúc ở đôi mắt kia làm cho Mạnh Hạ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

"Em muốn chết sao?! Em không muốn sống nữa ư!" Tức giận la mắng, cằm dưới của hắn mạnh mẽ kéo căng, nhưng tiếng động gì cô cũng không còn nghe thấy được.

Người mẹ trẻ kia mở to mắt, sợ hãi nhìn vào Từ Dịch Phong.

Chiếc xe ở một bên không kiên nhẫn: "Này, cô có sao không? Không có việc gì thì đi nhanh lên cho người ta chạy."

Từ Dịch Phong chăm chú nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạ, lạnh lùng thốt ra một chữ: "Cút!" Tài xế bị vẻ hung ác mạnh mẽ của hắn làm cho sợ hãi, kiềm chế bực bội không dám phát tác, chỉ ôm hận bỏ đi. Từ Dịch Phong duỗi tay ra, một phát kéo cô qua, khí lực của hắn quá lớn, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy tay như muốn gãy ra, làm cho cô phải hít hà, khóe miệng đã bị răng cắn đến bật máu.

"Máu…." Người mẹ trẻ kia đột nhiên kinh hô lên, Từ Dịch Phong theo tầm mắt của cô ấy nhìn lại, vị trí lúc nãy Mạnh Hạ bị ngã xuống đã có mấy vệt máu.

Từ Dịch Phong xoay mặt qua, ánh mắt dừng lại ở trên quần Mạnh Hạ, quả nhiên chỗ đó đã nhiễm một mảng cỡ bằng bàn tay.

"Tiểu thư, tôi và cô đi vào khám một chút đi, tiền thuốc thang tôi sẽ lo." Người mẹ trẻ kia bất an lo sợ, cô ấy thấy bộ dạng của Mạnh Hạ như vậy, lo lắng có phải là mang thai hay không, như vậy nếu bị động thai sẽ không tốt.

Mạnh Hạ nhìn thấy vẻ khẩn trương của cô ấy, nhưng ở bên tai không nghe được gì, vội vàng nói ra: "Tôi không sao. Đứa bé cũng sợ hãi, cô mau đưa con trở về đi."

Đang lúc nói chuyện, Từ Dịch Phong chẳng biết đã cởi áo khoác của mình ra từ lúc rồi, hướng về phía Mạnh Hạ để che lại vết máu: "Sự kiên

https://thuviensach.vn

nhẫn của tôi có hạn, Mạnh Hạ, đi lên."

Mạnh Hạ thở ra một hơi, nghiêng người đi hết sức, khóe miệng chỉ giật nhẹ: "Anh nói cái gì? Tôi không nghe được."

Sau đó, cô nhìn thấy vẻ mặt của Từ Dịch Phong là chần chừ đến khiếp sợ, hắn từ trước đến nay như một, bày mưu nghĩ kế tính toán, không ngờ trong nháy mắt cũng không khỏi luống cuống, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, tim bỗng dưng nhói lên một cái. Ánh mắt của hắn tối sầm lại, Mạnh Hạ cảm giác được bàn tay đang nắm lấy tay cô đang từ từ buông ra.

Mạnh Hạ cũng thuận theo rút tay ra khỏi nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại một lần nữa nắm lại rồi lôi kéo cô đi về phía trước.

****

Mạnh Hạ phát hiện ra mình chưa từng thấy qua Từ Dịch Phong như vậy. Cô ngồi ở trên giường bệnh, ở trên đầu giường là y phục sạch sẽ mà vừa rồi y tá đã đưa tới, một gói băng vệ sinh, còn có một ly nước đường đỏ nóng còn bốc hơi. Cô ngỡ ngàng quan sát, hơi nóng ướt át đang từ từ dâng lên, trước mắt mình lại là một mảng sương mù bịt kín.

Lúc Từ Dịch Phong tiến vào, cô đang ngắm nhìn ly nước đường đỏ đến xuất thần, gò má gầy ốm, không có một chút sắc thái. Bác sỹ cầm lấy cuộn phim đi theo phía sau: "Cổ tay của Mạnh tiểu thư không bị thương tổn đến gân cốt, chỉ là bị trật nhẹ, mấy ngày tiếp theo tĩnh dưỡng thật tốt là sẽ khỏi, chẳng qua là tay không được mang vác nặng."

Trong ánh mắt của Mạnh Hạ hơi ươn ướt, cô vội vàng chớp mắt nhìn nhưng vẫn cúi đầu.

Trong phòng bệnh dần dần trở nên lạnh, chẳng biết từ lúc nào chỉ còn lại Từ Dịch Phong và cô. Từ Dịch Phong ngồi ngay ngắn ở đó, yên lặng một hồi lâu mới lên tiếng: "Lát nữa sẽ có chuyên gia đến hội chẩn cho em,

https://thuviensach.vn

lỗ tai của em…." Đang nói mà thấy cô không có phản ứng gì, hắn ổn định tâm tình lại, lấy điện thoại di động ra, chuyên tâm viết một hàng chữ.

Điện thoại của Mạnh Hạ rung lên, lúc cô nhìn thấy một hàng chữ kia hiện ra, bỗng dưng có một chút bực mình: "Không cần, cảm ơn ý tốt của ngài. Tai phải của tôi đã có thể nghe thấy âm thanh rồi." Hôm nay chỉ là gặp phải tình huống bất ngờ, cô bị kích động nên tai phải mới có thể tạm thời mất đi thính giác.

Từ Dịch Phong không nói gì, ánh mắt tối xuống, tiện tay cầm chai rượu thuốc xoa bóp ở một bên lên.

Mạnh Hạ nhìn thấy hắn đang từng chút từng chút nhích lại gần mình, ngồi xuống giường lớn, hắn kéo tay của cô qua. Mạnh Hạ giống như bị điện giật mà co rụt lại, hắn lại bất động, cô dứt khoát cũng bất động theo.

Lực đạo của hắn không nặng không nhẹ, tạo nên tác dụng của thuốc, cảm giác nóng rực cũng giảm bớt rất nhiều.

Như đã trải qua một thế kỷ, Từ Dịch Phong thu tay lại, mi tâm nhíu lại. Trong lòng Mạnh Hạ cười nhạt, hắn rất ghét mùi rượu thuốc mà.

Cô đột nhiên mở miệng nói ra với hắn: "Cảm ơn ngài, Từ tiên sinh."

"Vậy, em làm thế nào để tạ ơn?" Khóe miệng của Từ Dịch Phong cong lên.

Mạnh Hạ ngẩn ra, mắt nheo lại: "Từ Dịch Phong, anh rốt cuộc là muốn cái gì? Tôi rất ngốc nên đoán không ra, xin anh cứ việc nói thẳng. Tôi lại chọc ghẹo không vừa mắt anh chỗ nào mà anh lại níu lấy không tha?" Cô không hiểu được, hắn bây giờ đối với cô như vậy mà cảm thấy một chút giá trị cũng không có.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn nhìn vào ly nước đường đỏ đã nguội lạnh ở một bên, không biết từ lúc nào là lại nhích lại gần phía trước, âm thanh vang lên bên tai cô, vững vàng mà bá đạo: "Mạnh Hạ, cùng tôi ở một chỗ."

Cô thảng thốt nhìn vào hắn, giây phút này không có lấy một chút mừng rỡ. Năm năm trước, nếu như hắn nói những lời này với cô, dù là đối với cô chỉ có một chút xíu sự thương xót thì cô cũng đều cảm thấy hài lòng, nhưng mà không hề như vậy. Năm năm sau, hắn lại nói ra những lời này, Mạnh Hạ đột nhiên cảm thấy thật sự là một chuyện mỉa mai đáng cười!

Cô bình tĩnh nhìn vào hắn, một hồi lâu mới lên tiếng: "Cùng anh ở một chỗ? Vậy Kiều Dịch Kỳ thì sao? Anh để cho tôi mang thân phận gì mà ở cùng một chỗ với anh? Tiểu Tam? Hay là tình nhân?" Cô cười cười giễu cợt: "Anh nghĩ rằng tôi bây giờ còn có thể ti tiện mà yêu anh? Từ Dịch Phong, anh có quyền gì mà đòi hỏi tất cả đều phải theo ý của anh hả?"

Từ Dịch Phong nhíu chặt chân mày lại: "Kiều Dịch Kỳ không có vấn đề gì."

"Đấy không phải là vấn đề của anh sao? Nhưng mà đó là vấn đề của tôi, tôi bằng lòng ở cùng với người khác, nhưng mà anh thì tôi không muốn. Tôi đã lãng phí qua một lần nên sống không bằng chết. Tôi không muốn tiếp tục lần thứ hai để xương của mình bị nghiền thành tro!" Mạnh Hạ hầu như đã kiệt lực khi nói ra câu này.

"Anh cút đi! Tôi sẽ không ở cùng một chỗ với anh!"

Cô vùi đầu xuống, hai tay che mặt lại, nước mắt theo ngón tay của cô mà từ từ chảy ra. Tất cả những kiên trì của cô từ lâu đã bị hắn phá hủy.

Bọn họ đã không thể trở về được như trước đây.

Trong nội tâm của Từ Dịch Phong khẽ nhúc nhích, ánh mắt trầm trầm, Mạnh Hạ đang đè nén tiếng khóc, lần đầu tiên sau rất nhiều năm hắn mới

https://thuviensach.vn

nghe thấy tiếng khóc vô cùng bi ai như vậy của cô.

Hắn từ từ đưa tay ra, hướng đến đầu vai của cô nhưng lại dừng lại giữa chừng: "Tiểu Hạ, em không muốn Mạnh thúc được phóng thích sao?" Hắn nheo ánh mắt u ám không rõ này.

Tiếng khóc của Mạnh Hạ im bặt, cô ngẩng đầu lên, hai mắt sưng đỏ mà gắt gao nhìn hắn. Từ Dịch Phong quả nhiên vẫn giống như trước đây, chỉ cần là chuyện hắn muốn thì luôn có biện pháp để bức người khác đi vào khuôn khổ mà hắn lập ra.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cam Kết

Chương 39: Cam Kết

Mạnh Hạ hốt hoảng mà cười, ánh mắt lướt qua dĩ nhiên đã mang theo biến đổi: "Anh tại sao không chết đi?!"

Từ Dịch Phong nhướng mày lên, cũng xem như bình tĩnh, chỉ là ánh mắt sắc kia so với bình thường đã tối đi hơn một chút.

Mạnh Hạ hung hăng nắm chặt tay lại, trong lòng đau như đã tê rần, giọng nói không có lấy một chút nhiệt độ: "Cùng anh ở một chỗ phải bao lâu?"

Từ Dịch Phong động đậy khóe môi đã khô khốc, bao lâu ư? Hắn bây giờ mới nghĩ tới, đây là lần đầu tiên hắn muốn ở cùng một chỗ với một người, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ ra người đó sẽ là Mạnh Hạ.

"Tôi không thể nói ra một khoảng thời gian cụ thể." Giống như La Xuyên đã nói, bây giờ hắn ngay cả chính mình cũng đều không hiểu được.

Ánh mắt của cô trong thoáng chốc đã trống rỗng, tuyệt vọng và thất lạc, cũng do trong phòng bệnh máy điều hòa đã chỉnh nhiệt độ thấp làm cho khí lạnh tràn thẳng vào trong quần áo của cô. Cô co người lại, mái tóc thẳng run lên, toàn thân hầu như cũng phản ứng mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

"Từ Dịch Phong, anh thật sự rất hèn hạ." Giờ phút này, tất cả mọi cảm xúc đều bị hắn lấy đi sạch sẽ, cô còn dư lại cái gì, chỉ là một thể xác đã trống trơn mà thôi.

"Nếu như có thể, tôi tình nguyện để mình biến mất trong trận tai nạn xe kia." Cô cúi thấp đầu, ánh mắt yên ắng, ảm đạm không một tia sáng.

Từ Dịch Phong trừng lớn đôi mắt: "Mạnh Hạ, em nếu như muốn chết, thì cứ chờ xem Mạnh Lý chết ở trong ngục đi!" Hắn đe dọa nhìn qua cô.

Một câu nói đó của cô tất nhiên đã làm cho hắn không yên lặng được. Từ Dịch Phong cố gắng áp chế cơn giận và cả sự bàng hoàng của mình.

Mười ngón tay của Mạnh Hạ gắt gao níu lấy khăn trải giường trắng như tuyết.

Không có được câu trả lời, Từ Dịch Phong đưa tay nâng cằm của cô lên, bức bách cô nhìn vào hắn: "Mạnh Hạ, em có nghe thấy không! Em nếu như muốn chết, tôi quyết sẽ làm Mạnh Lý chết cùng em." Hắn nói ra từng chữ, hơi thở bén nhọn.

Mạnh Hạ nhìn vào gương mặt căng thẳng của hắn, trong mắt là tức giận xen lẫn với lo lắng. Cô bất ngờ sợ hãi, Từ Dịch Phong không hiểu được cô, làm sao lúc này cô lại muốn chết được.

Cô hơi cong môi lên, khóe miệng hơi hé ra: "Tôi đồng ý với anh. Nhưng mà…." Lời nói đã xoay chuyển: "Tôi muốn anh tự tay viết xuống cam kết."

Từ Dịch Phong khiếp sợ, nhìn cô không chớp mắt, nhìn thấy thần sắc của cô đang dần dần bình tĩnh lại, còn lực đạo trong tay của hắn lại vô thức tăng lên, hắn nghiến răng nghiến lợi hỏi ra: "Em cứ như vậy mà không tin tôi?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy cằm rất nhức mỏi, cô cắn môi: "Tin tưởng anh? Từ Dịch Phong, cho đến hôm nay, anh còn muốn tôi tin tưởng anh như thế nào? Tin anh đang ép buộc tôi ở cùng một chỗ là để yêu tôi? Anh đừng nực cười như vậy. Từ Dịch Phong, tôi đồng ý yêu cầu của anh, đến khi nào cha tôi được ra tù thì tôi liền ở cùng anh!"

"Tôi chỉ tin tưởng giấy trắng mực đen." Cô khó khăn nói ra, cũng không nhìn vào Từ Dịch Phong nữa.

Từ Dịch Phong nghe từng lời cô nói, bàn tay từ từ buông ra: "Bắt đầu từ hôm nay, liền chuyển đến chỗ của tôi."

Mạnh Hạ thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, trùm chăn lên người, nước mắt đã theo khóe mắt không ngừng rơi ra. Từ Dịch Phong đứng ở sau lưng cô, cô cắn lấy chăn mền, đem tất cả những uất ức không cam lòng ẩn giấu vào bên trong.

****

Từ Dịch Phong mạnh mẽ khống chế, chiều hôm đó Mạnh Hạ chuyển đến nhà hắn, một nơi ở riêng, độc môn độc viện. Cô cũng có biết nơi này, không phải là nơi Từ Dịch Phong thường ở, Mạnh Hạ nhìn thấy trong hoa viên có trồng một gốc cây Sơn Chi, vào tháng sáu sẽ nở hoa. Nhưng mà năm đó cô đã không được nhìn thấy.

Từ Dịch Phong xuyên qua một lớp cửa kính, nhìn thấy cô đang lẳng lặng ngồi ở đằng kia, dường như môt bức tranh thủy mặc, tràn đầy ấm áp. Hắn nhẹ nheo lại đôi mắt hẹp dài, nếu như nhớ không lầm thì ngày mai sẽ là sinh nhật của cô. Không ý thức được, cô đã 25 tuổi.

Ngày mà ai cũng muốn cố gắng để quên đi, nhưng cả đời cũng sẽ không quên được.

https://thuviensach.vn

"Dịch Phong à, cơm tối đều đã chuẩn bị xong." Hà tẩu trước kia là tâm phúc của bà nội Từ Dịch Phong, từ sau khi bà nội qua đời, liền ở lại nấu cơm cho hắn.

Từ Dịch Phong bước về phía trước một bước, nhưng sau đó lại xoay người hướng về phía phòng ăn: "Đi gọi cô ấy tới dùng cơm." Giọng nói ôn hòa, Hà tẩu tất nhiên biết rõ "cô ấy" là ai.

Bữa cơm này ăn trong yên lặng, từ đầu đến cuối Mạnh Hạ cũng không nhìn Từ Dịch Phong lấy một cái, thậm chí ngay cả món ăn cũng không có gắp nhiều. Lúc Hà tẩu bưng lên một tô canh gà, sắc mặt có chút bất an: "Dịch Phong à, hôm nay tôi nấu đồ ăn rất khó ăn sao?"

Từ Dịch Phong nhếch miệng nói ra: "Không có."

"Món ăn này không động vào một chút mà!" Hà tẩu nguyên quán ở một thôn trang nhỏ tại Giang Nam, năm đó cha của Từ Dịch Phong đi đến cũng quan tâm tới gia đình bà ấy. Từ Dịch Phong đối với bà cũng mang theo kính trọng. Hà tẩu cầm lấy một đôi đũa, gắp cho Từ Dịch Phong một cái đùi gà, rồi nhìn Mạnh Hạ im lặng không lên tiếng mà chỉ nhai cơm, lại gắp cho cô một cái. Lời nói dặn dò quan tâm: "Tiểu Hạ, cô gái mà gầy quá cũng không tốt."

Mạnh Hạ bị nghẹn cơm ở trong cổ họng, khó chịu nên trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, cô chỉ động đậy khóe miệng, ngẩng đầu lên hướng về phía Hà tẩu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Hà tẩu nhìn thấy hai người trầm mặc không nói, nhẹ thở dài trở về phòng. Năm đó bà ấy nhìn thấy nha đầu kia của Mạnh gia là thấy tốt rồi, nhưng mà Dịch Phong, đứa bé ấy không thích.

Hôm nay gặp phải tình huống này, Từ gia bên kia sẽ sớm biết ngay, đến lúc đó thật tránh không được long trời lở đất.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ một chút khẩu vị cũng không có, cô để đũa xuống, thấy Từ Dịch Phong im lặng không lên tiếng, cô liền dọn xong bát đũa của mình, đứng dậy, cái ghế trượt trên mặt đất phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Từ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn vào đồ ăn trước mặt cô, sắc mặt trầm xuống: "Ăn cho hết."

Mạnh Hạ vừa muốn nhấc chân lên, nhưng dừng lại một giây, lại quyết định ngồi xuống, nói gì cũng không nói, cầm lấy đôi đũa, cứng ngắc gắp thức ăn nhét vào trong miệng

Cô buông tay xuống, Từ Dịch Phong ngắm nhìn chiếc cằm nhọn thanh tú của cô, nhận thấy cả người đều mệt mỏi đến vậy. Hắn suy nghĩ xuất thần, trước đây thật lâu, có lần hắn và Mạnh Tiêu đi chơi, lúc ăn cơm đã gọi một con gà xé phay. Lúc đó Mạnh Hạ xé ra một cái đùi gà đầu tiên là đưa cho hắn, sau đó lại xé một cái cho Mạnh Tiêu. Lúc trước Mạnh Tiêu quan hệ với hắn rất tốt, về sau biết được Mạnh Hạ thích Từ Dịch Phong nên thường những hoạt động của bọn họ, Mạnh Tiêu đều lặng lẽ tránh không mang em gái theo.

Từ Dịch Phong đang đắm chìm trong hồi ức, Mạnh Hạ đột nhiên đứng dậy, đưa tay che lại miệng liền chạy tới hướng nhà vệ sinh. Từ Dịch Phong nhíu mày đi theo sai, còn chưa có bước vào đã nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng nôn mửa.

Mạnh Hạ quỳ gối trên nền gạch, toàn thân rũ xuống vô lực, trong dạ dày có gì cũng đều bị ói ra hết, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi mịn.

Một đôi dép màu nâu dừng lại ở bên cạnh cô, rất có cảm giác ở nhà, cô lại nhìn đến đôi dép màu lam nhạt trên chân của mình, trong mắt đau nhói một hồi.

Từ Dịch Phong một phát kéo cô lên: "Mạnh Hạ, đây là phản kháng của em? Không chịu ăn?" Mạnh Hạ mặc một cái áo sơ mi ngắn tay, cánh

https://thuviensach.vn

tay bị nắm chặt, da thịt bị nhiệt độ ở lòng bàn tay của hắn làm cho nóng rực. Ánh mắt của Từ Dịch Phong tối tăm, liền lấy điện thoại di động trong túi ra: "Lão Dương, đưa Nhạc Nhạc đến Nam Lộ Thượng Hải."

Mạnh Hạ trong lúc nhất thời thân thể đã không còn sức để chống đỡ, bèn dùng bên tay bị thương kia giữ lấy hắn, chỗ cổ tay dần dần trở nên đau đớn: "Từ Dịch Phong, anh không thể như vậy." [Tiểu Hạ bị trật khớp tay lúc cứu bé trai ở chương trước.]

"Tôi không thể? Nực cười, nhưng trong cam kết của tôi không có nói Mạnh Vô Ưu sẽ ở cùng một chỗ với em." Hắn nheo mắt lại, ánh mắt lướt đến chỗ cổ tay của cô rồi dừng lại: "Mạnh Hạ, em bây giờ đi ăn, không cho phép ói ra."

Mạnh Hạ bất lực khẽ cười, tòaan thân đau đến mức như bị người ta đâm vào vô số mũi kim. Cô nhìn qua mặt gương sáng ngời, không khí trong ngôi nhà này làm cho lòng cô vắng vẻ. Cô thẫn thờ một lát, từ từ buông tay, xoay người đi ra ngoài. Lại một lần nữa ngồi ở trước bàn ăn, thức ăn đã sớm nguội lạnh, ánh mắt của cô là một mảnh mơ hồi.

Chịu đựng quặn thắt trong dạ dày, cưỡng ép chính mình nuốt xuống.

Từ Dịch Phong nhìn cô nâng đũa lên, tâm tình phức tạp, dừng lại một chút, hắn lại đi tới đoạt lấy đôi đũa của cô.

Mạnh Hạ ngước mắt lên nhìn hắn, trượt dài hai hàng nước mắt.

"Tôi nói Hà tẩu nấu cho em một chút cháo." Hắn nói rất chậm, ánh mắt như đang muốn trốn tránh đi.

Mạnh Hạ đột nhiên ho lên kịch liệt, Từ Dịch Phong chuyển qua vỗ lưng cô, mang theo vài phần hoảng loạn, tiếng nói hơi cứng ngắc: "Được rồi, không muốn ăn thì đừng ăn nữa, vừa rồi không có ai miễn cưỡng em."

https://thuviensach.vn

Lời nói này… người nào vừa nãy dựng tóc trừng mắt, ép buộc cô ăn vậy?! [Chị thông cảm, anh ấy hoảng loạn quá nên câu sau đá câu trước. Với lại thời gian này anh ấy không hiểu được mình nên mâu thuẫn ầm ầm, vô lý cũng hết sức ah *lau mồ hôi*]

Trong lòng Mạnh Hạ khó chịu, cô vùi mặt xuống bàn, bả vai run lên, không phản ứng gì với hắn.

Chỉ là động tác dịu dàng ở trên lưng làm cho cô thật sự cảm thấy hình như tất cả đều là một giấc mộng, Từ Dịch Phong làm sao có thể nói chuyện như vậy với cô, thậm chí còn vỗ lưng cho cô.

Cô bừng tỉnh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn tất cả mọi việc đang ở trước mặt mình, trong một căn phòng xa hoa, còn có hai người xa lạ ở bên cạnh mình, tất cả đều là xa lạ. [Chắc là Hà tẩu đã quay lại.]

Cô nhìn vào hắn, dáng người trác tuyệt và gương mặt lạnh lùng ấy hầu như không thay đổi gì cả, nhưng rốt cuộc là hắn muốn làm gì đây? Không phải là hắn luôn xem thường cô đấy sao?

****

Buổi tối, nằm ở trên chiếc giường lớn mềm mại nhưng lại trở mình thao thức, cô đau khổ dày vò lấy vấn đề kia. Nghĩ ngợi đến mức đầu đau muốn nứt, nhưng vẫn không tìm ra đáp án.

Tảng sáng, tia nắng ban mai bắt đầu hé lộ, cô đang mơ màng ngủ thì bên tai truyền đến một hồi tiếng chó sủa.

Cô mở mắt ra, đi chân trần ra sân thượng, quang cảnh là biệt thự ba tầng độc môn độc viện. Cô ngủ ở lầu hai, đứng ở ở sân thượng vừa hay hình thấy ở một khoảng sân nhỏ kế bên có một cô gái tóc dài ăn mặc thoải mái, áo sơ mi trắng, váy dài màu lam, mái tóc theo gió bay bay. Cô nheo mắt lại đáng giá một lượt.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia đang đùa giỡn với một con chó Thái nhỏ đáng yêu, hạnh phúc trong tiếng cười ấy ngay cả cô cũng có thể cảm nhận được.

Ánh mắt của cô di chuyển theo từng bước chân của cô gái ấy, trong lòng trở nên hơi lạnh, suy nghĩ xuất thần.

Ở dưới lầu truyền đến tiếng động đang đến gần, đại khái là Từ Dịch Phong đang đi lên. Quả nhiên là như vậy, trong chốc lát đã truyền đến mấy tiếng gõ cửa: "Tiểu Hạ, xuống ăn điểm tâm đi."

Từ Dịch Phong ngồi ở vị trí ngày hôm qua, trước mặt đặt một đĩa trứng chiên và sữa. Mạnh Hạ ngồi xuống, Hà tẩu lại bưng lên một chén cháo A Giao táo đỏ.

Cô nếm thử một miếng, nhiệt độ thích hợp nên uống từng ngụm từng ngụm, rất nhanh đã thấy đáy chén.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong chuyển về hướng của cô, Mạnh Hạ giật mình, lập tức hiểu ra là tướng ăn lúc này của cô không được ưu nhã.

Hà tẩu ở một bên mỉm cười: "Tiểu Hạ, trong nồi vẫn còn, tôi sẽ lấy cho cô thêm một chén nữa."

"Lát nữa sẽ có người tới."

Mạnh Hạ sững sờ, lập tức ý thức được là Từ Dịch Phong đang nói với mình.

Từ Dịch Phong ưu nhã uống xong ly sữa, nhìn qua gương mặt chất phác của cô: "Em cũng quen họ."

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sinh Nhật Và Quá Khứ Năm Năm [Quan Trọng]

Chương 40: Sinh Nhật Và Quá Khứ Năm Năm [Quan Trọng]

Vẻ mặt của Mạnh Hạ hờ hững, bất luận người tới có là ai thì cô cũng đều không có hứng thú chút nào.

Trong phòng khách trưng bày một bó hoa vừa chớm nở, cô hít một hơi sâu, ở chóp mũi thoang thoảng mùi hương thơm nhè nhẹ: "Anh chừng nào thì đưa Nhạc Nhạc đến đây?"

Từ Dịch Phong ngước mắt lên, thờ ơ nói ra: "Em liền quan tâm tới đứa bé kia như vậy sao?" Hắn hơi đứng lên: "Tiểu Hạ, tôi thậm chí còn cho rằng Nhạc Nhạc là con ruột của em."

Khóe miệng của Mạnh Hạ hơi co cứng lại một chút: "Anh làm sao mà biết được." Anh cũng không có tâm can, làm sao mà hiểu được lòng của cô.

Từ Dịch Phong đứng thẳng lên, đi đến hướng lầu hai, lúc đến đầu bậc thang, bước chân đã dừng lại một chút: "Buổi chiều lão Dương sẽ đưa con bé tới đây, nó ở Nam Lộ Thượng Hải vô cùng tốt, ít nhất là ăn uống còn nhiều hơn so với em. Ở điểm này, con gái của em đáng yêu hơn em nhiều."

Mạnh Hạ bỗng nhiên sững sờ, lập tức hiểu ra mà cười cười.

.

.

https://thuviensach.vn

.

Lúc Hà tẩu thu dọn bàn ăn, nhìn thấy Mạnh Hạ như tượng gỗ không có chút sinh khí nào, ngồi ở trên ghế sô pha ở bên cạnh, chạm vào bó hoa tươi kia mà không có chỗ nào gọi là hứng thú, ánh mắt thì trống rỗng vô hồn.

"Tiểu Hạ, hôm nay muốn ăn món gì?"

"Mẹ Hà, không cần bận rộn quá đây." Mạnh Hạ thu hồi tầm mắt mà nhìn vào Hà tẩu.

"Tôi còn tưởng là cô đã quên đi bà già này rồi chứ."

"Mẹ Hà không có già đi chút nào."

Hà tẩu cong cong khóe miệng: "Cô khi đó chỉ thích liều mình chạy ra cổng đại viện." Đại viện Tỉnh Ủy và đại viện Thị Ủy chỉ cách nhau một con đường lộ. Mạnh Hạ khi đó vì muốn gặp Từ Dịch Phong mà không ít lần chạy qua Tỉnh Ủy đại viện.

[Đại viện: Khu ở dành cho cán bộ cao cấp.

Đại viện của Tỉnh Ủy: Khu đại viện của Tỉnh.

Đại viện Thị Ủy: Khu đại viện của Thành phố. Thành phố trực thuộc Tỉnh ah^^]

"Hôm nay tôi làm món thịt kho tàu cho cô." Hà tẩu nhớ rõ là nha đầu này rất thích ăn món đó.

Mạnh Hạ gật gật đầu, vẻ mặt nhàn nhạt.

"Tiểu Hạ, Dịch Phong đứa nhỏ này là tôi trông nom từ nhỏ đến lớn, hiểu rõ tính tình. Chuyện năm đó ai đúng ai sai, bây giờ có truy cứu sâu

https://thuviensach.vn

hơn cũng không có ý nghĩa gì."

"Con biết." Mạnh Hạ chỉ đơn giản trả lời, cô hiểu rõ như vậy.

Hà tẩu thở dài, như có điều suy nghĩ: "Dịch Phong rốt cuộc lại đối với cô khác biệt như thế."

Ánh mắt của Mạnh Hạ ngẩn ra, Từ Dịch Phong thật sự rất không giống với hắn của trước đây.

****

Lúc này, chuông cửa đã vang lên.

Mạnh Hạ đứng ở đó nhất thời tiến thoái lưỡng nan, đứng một lát để bình tĩnh lại, muốn xoay người chuẩn bị trở lại phòng mình. Từ Dịch Phong đã thay một cái áo polo màu trắng nhạt từ trên lầu đi xuống, nhìn qua thật sự là một người khiêm tốn, gọn gàng sạch sẽ. Bước chân của Mạnh Hạ nhất thời khựng lại.

Từ Dịch Phong lướt qua bên người cô, nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Hạ hơi tái đi, khóe miệng mấp máy nói ra: "Chỉ là La Xuyên và bạn gái của cậu ấy."

Lúc La Xuyên đi tới, nhìn thấy Mạnh Hạ, ngược lại cũng không có quá kinh ngạc.

"Dịch Phong, lâu rồi không có tới đây ở nhỉ." La Xuyên tự nhiên gọi dựa vào ghế sô pha. Ánh mắt của Mạnh Hạ lúc bọn họ đi vào đã bị giật mình. Cô gái đi bên cạnh La Xuyên là cùng tuổi với cô, khóe miệng mang theo ý cười nhẹ, đôi mắt sáng nhìn vào cô.

Mạnh Hạ kinh ngạc nhìn chăm chú, nắm chặt tay lại để kiềm chế chính mình.

https://thuviensach.vn

"Lại thất thần gì vậy?" Từ Dịch Phong kéo cô đến để ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Bạn gái của anh thật xinh đẹp." Nhan Ngải Ưu mỉm mỉm khóe miệng nói ra.

"Tôi không phải là bạn gái của anh ta." Mạnh Hạ nói ra, sau đó lại cảm thấy hối hận. [Hối hận vì đáng lẽ cô không muốn nhiều lời giải thích làm gì, đáng lẽ cứ làm ngơ, không quan tâm đến người ta nghĩ gì ah]

Nhan Ngải Ưu do dự nhìn vào Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ.

La Xuyên nhếch miệng cười: "Đúng là bà xã của Từ Điên."

Vẻ mặt của Mạnh Hạ tái nhợt không có lấy một tia huyết sắc, trong lúc nhất thời tim như bị nảy lên tận cuống họng. Từ Dịch Phong ngồi ở một bên, cũng không biết nói gì.

Hà tẩu bưng lên bốn ly trà xanh ướp lạnh, sau khi đặt đến trước mặt từng người, Từ Dịch Phong lại lấy ly trà của Mạnh Hạ ra: "Hà tẩu, đổi một ly nước đường đỏ cho cô ấy."

Hà tẩu sững sờ, lập tức hiểu ý ngay, cũng chẳng trách vì sao sáng nay lại yêu cầu nấu cháo táo đỏ cho cô, khóe miệng của bà hiện lên vui vẻ ấm áp. [Anh Phong chu đáo quá^^]

La Xuyên tiếp nhận lấy ly trà lạnh, uống một hơi cạn sạch, ánh mắt nhìn về phía Từ Dịch Phong, truyền đạt một ý: Tớ không biết là cậu lại quan tâm chú ý đến người khác như vậy đấy.

Nhan Ngải Ưu mạnh dạn nhìn vào Mạnh Hạ, trong đầu không ngừng hiện ra những hình ảnh vụn vặt: "Tôi hình như đã gặp cô ở nơi nào rồi phải không?"

https://thuviensach.vn

Tay của Mạnh Hạ run lên, nước đường đỏ trong ly sánh đổ lên tay, nóng bỏng một hồi.

Từ Dịch Phong vội vàng cầm cái ly qua, lấy khăn giấy lau sạch cho cô, nhìn thấy cô vẫn mang một bộ dạng ngây ngốc mà nhíu mi tâm lại: "Sao lại không cẩn thận như vậy."

Ánh mắt của Mạnh Hạ thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay lập tức đã thay thế bằng sự thanh tỉnh: "Chắc là gương mặt của tôi giống với nhiều người khác." Cô nhẹ nhàng nói ra, nhưng trong đáy lòng lại dâng lên một tiếng cười khổ.

La Xuyên ngắm nghía Từ Dịch Phong, hai đầu chân mày nhanh chóng hiện lên vui vẻ ranh mãnh.

Khuôn mặt của Nhan Ngải Ưu lại có nhiều nếp nhăn, nụ cười trên mặt nhất thời bị phai đi trong trầm tư suy nghĩ.

Hai người đàn ông trò chuyện với nhau thật vui, chỉ có hai cô gái của bọn họ là như xuất thần đi vào cõi thần tiên. Lúc đến giờ cơm trưa, Mạnh Hạ lại nổi lên xung đột với Từ Dịch Phong. Vẻ mặt của cô kiên quyết: "Tôi không muốn đi." [Đi ăn cơm với cặp đôi La Xuyên]

"Mạnh Hạ, quên mất thân phận của em rồi?"

"Thân phận? Thân phận của tôi là tình nhân của anh? Tiểu Tam? Hay là thú cưng của anh nuôi trong chuồng? Từ Dịch Phong, tôi là người, cũng có tư tưởng của mình."

Từ Dịch Phong thấy cô liều mạng mà đè nén chính mình, cả người tựa hồ muốn sụp đổ. Hắn có chút không đành lòng, chỉ xoay người rời đi.

La Xuyên nhìn thấy vẻ mặt của hắn tối tăm: "Sao vậy, Tiểu Hạ không chịu đi?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong không có trả lời.

La Xuyên nhìn lướt qua Nhan Ngải Ưu, vẻ mặt mỉm cười nói ra: "Có phải là mệt mỏi hay không?"

Nhan Ngải Ưu gật gật đầu: "La Xuyên, tại sao em lại không nhớ được chuyện gì hết vậy?"

La Xuyên nhíu nhíu mi tâm: "Được rồi, anh đưa em trở về nghỉ ngơi trước."

[Thế là cuối cùng không ai đi với ai =))]

****

Buổi tối, trong một phòng bao của Hoa Áo.

La Xuyên mở miệng hỏi: "Nghe nói chuyện của Mạnh Lý là cậu đang nhúng tay vào?"

Từ Dịch Phong nhấp một miếng rượu, lãnh đạm không nói gì.

Ở bên cạnh có một người anh em hùa theo đúng lúc: "Tớ nghe ông già nhà mình kể lại là thư ký của Bộ Chính Pháp đã nói chuyện với cha của cậu, sắc mặt của cha cậu cũng không dễ nhìn chút nào."

"Thư ký của ông già tối hôm qua đã liên lạc với tôi, người kia bị tôi đuổi rồi." Hắn có thể tưởng tượng được khi cha của mình biết được việc này thì đã bị chọc giận thành bộ dạng như thế nào.

"Chuyện của Mạnh Lý dù sao cũng nhạy cảm." La Xuyên nói tiếp: "Không trở về được thì buông tay đi."

Trong phòng, giờ phút này là khói thuốc lượn lờ. Lời nói của Từ Dịch Phong chuyển sang chủ đề khác: "La Xuyên, cậu đã từng làm ra chuyện

https://thuviensach.vn

phải hối hận chưa?"

La Xuyên hơi ngẩn người ra, lập tức khẽ cười: "Việc này tớ nghĩ cậu nên đi hỏi Mục Trạch chứ?"

"Hôm nay là sinh nhật của cô ấy." Trầm mặc một chút, Từ Dịch Phong xoa xoa mi tâm mà nói ra.

"Cũng lại là Mạnh Hạ." La Xuyên phát hiện ra.

Lập tức hai người lại lâm vào trong trầm mặc, bọn họ đều nhớ tới ngày này năm năm về trước. Cho đến bây giờ, cái gì cũng đều không trở về được.

Từ Dịch Phong cười cười, đứng dậy: "Đi về thôi."

"Ui, từ khi nào thì có nhà mà về như vậy?" La Xuyên trêu tức.

Khóe miệng Từ Dịch Phong nhẹ nhàng cong lên.

****

Cũng vào buổi tối, Nhạc Nhạc được lão Dương đưa tới đây, ông ấy cũng đưa cho cô một cái túi xách. Mạnh Hạ và Nhạc Nhạc ăn cơm xong, sau đó thật vất vả mới dỗ cô bé chịu ngủ. Nhạc Nhạc ở một nơi mới mẻ thì khó quen thuộc được.

Bóng đêm diêm dúa, tòa nhà rộng hơn năm trăm mét vuông mà vắng vẻ, yên lặng đến đáng sợ.

Cô ngồi dưới ánh đèn, xem xét cái túi xách kia, động tác trên tay thong thả, rồi lại nhẹ nhàng cất đi, sau đó lặng lẽ tắt đèn. Ất Ất, cậu sai rồi, cho dù Từ Dịch Phong có nhìn thấy những thứ này, hắn cũng sẽ không mềm lòng.

https://thuviensach.vn

Trong cơn mê, Mạnh Hạ hình như cảm nhận được trong không khí bất ngờ lan tỏa một mùi rượu nhàn nhạt, vốn có thay đổi hoàn cảnh thì cô cũng không khó ngủ, nhưng đột nhiên trên giường lớn bị lún xuống khiến cô lập tức hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa.

Mạnh Hạ sợ nếu mà xoay người một cái thì phải chạm vào một thân thể ấm áp, trong nháy mắt cả người cô đều cứng ngắc. Hắn nhắm mắt lại, khóe miệng bình thường vẫn lạnh lùng không có cảm xúc mà lúc này lại hơi cong lên, không còn lạnh nhạt, ngược lại nhìn vào còn cảm thấy rất dễ gần. Nhưng Mạnh Hạ biết rõ thế này cũng chỉ là biểu hiện giả dối trong nhất thời mà thôi.

Cô cẩn thận hô hấp, một lát sau đã nghe được tiếng hít thở đều đều, trong lòng mới dần dần thả lỏng. Số lần bọn họ ngủ cùng giường không nhiều nhưng Mạnh Hạ biết thói quen khi ngủ của Từ Dịch Phong vẫn rất tốt.

****

Sau một đêm.

Khi ánh rạng đông xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng, Từ Dịch Phong cả một đêm không được đắp chăn, cánh tay đã lạnh buốt, chóp mũi lại hơi ngứa ngáy, lúc đưa tay đã chạm vào một cánh tay nhỏ nhắn.

Cùng với một hồi tiếng cười khúc khích, hai người lớn ở trên giường đều cả kinh ngồi bật dậy. [=))]

Từ Dịch Phong nhìn lướt qua, sắc mặt đen thui: "Làm sao em lại ngủ ở trong phòng tôi rồi?"

Mạnh Hạ kéo Nhạc Nhạc qua phía mình, cúi đầu xuống: "Tự anh nhìn lại xem đây là đâu!"

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua uống với mấy tên kia làm say rượu nặng nề, lúc này đầu của hắn đau muốn nứt, nheo nheo mắt lại, nhìn rõ cách bài trí của căn phòng mới đi xuống giường, đưa lưng về phía Mạnh Hạ, chỉ nhẹ nhàng nói ra: "Đây cũng là phòng của tôi."

"Thúc thúc, miệng của thúc toàn hôi mùi rượu nha." Nhạc Nhạc đột nhiên che miệng lại mà nói.

"Nhạc Nhạc….. không cho phép vô lễ như vậy." Mạnh Hạ hít một hơi, khóe miệng của Nhạc Nhạc mím mím ủy khuất.

Mạnh Hạ đưa Nhạc Nhạc vào toilet, lúc đi ra đã không thấy bóng dáng của Từ Dịch Phong nữa. Cô mỉm cười lạnh nhạt, liền nhìn thấy trên bàn trang điểm có đặt một cái hộp màu đen tinh xảo.

Cô lẳng lặng đi tới, cầm lên để nhìn, trong hộp để một sợi dây chuyền xinh đẹp. Ánh mắt tối xuống, một vệt ấm áp trong mắt trượt ra.

"Dịch Phong, sinh nhật của em sắp tới rồi, anh chuẩn bị quà gì cho em vậy?" Từ khi cô biết Từ Dịch Phong thì mỗi năm cũng sẽ nhận được quà của hắn. Chỉ đến khi sinh nhật 20 tuổi kia, cô không có nhận được, hoặc là nếu như không xảy ra chuyện đó thì món quà này sẽ không đến muộn tới năm năm. Nhưng mà hôm nay, hắn đưa nó cho cô thì có ý nghĩa gì chứ? Để nói cô biết là hắn còn nhớ sinh nhật của mình ư?

Từ ngày đó đã chết tâm.

"Mẹ, mẹ Hà nói chúng ta đi xuống ăn điểm tâm." Nhạc Nhạc ở bên ngoài chui cái đầu nhỏ vào nói ra.

Tay của Mạnh Hạ căng thẳng, không hề đưa mắt nhìn thêm, bỏ cái hộp vào trong ngăn kéo.

****

https://thuviensach.vn

Trên bàn ăn, hầu như chỉ có một mình Nhạc Nhạc là vui vẻ. Sắc mặt của Từ Dịch Phong có chút gì đó hơi mất tự nhiên.

"Thúc thúc, nhà của thúc thật là xinh đẹp." Mẹ nói cho cô bé biết là thúc thúc mời cô bé làm khách. Nhạc Nhạc chưa từng thấy qua một ngôi nhà nào vừa đẹp vừa lớn như vậy, trong nhất thời đã tràn ngập tò mò với nơi này.

Từ Dịch Phong bĩu môi: "Vậy Nhạc Nhạc về sau đều ở nơi này có được không?"

Cái muỗng trong tay Mạnh Hạ va vào cái chén ở bên cạnh phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Thúc thúc, con rất thích nơi này, nhưng mà còn còn thích nhà của mình hơn, có mẹ, có dì Ất Ất."

Từ Dịch Phong nghe vậy cũng không khỏi cười cười, ánh mắt của Mạnh Hạ chỉ dừng lại trong chốc lát, ngay lập tức dời đi nơi khác.

.

.

.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Mạnh Hạ ngồi ở trên xích đu ngoài ban công lầu hai, ánh mắt nhìn về phía Nam xuất thần bình tĩnh, ở bên cạnh đặt một quyển lịch bàn, mấy ngày nay bị đánh dấu bằng bút mực đen, đường nét nặng nề. [Mạnh Hạ đánh dấu từng ngày ở chung vứi anh Phong +_+]

Ở phía chân trời có một đàn chim đang bay về, suy nghĩ của Mạnh Hạ cũng theo đó mà bay đi rất xa.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong xem văn kiện ở dưới lầu, đột nhiên có một thân thể mềm mại dựa vào bên chân của hắn. Hắn và Mạnh Tiêu quan điểm không hợp, không nghĩ tới con gái của hắn ta ngược lại còn thân thiết vô cùng với hắn.

"Nhạc Nhạc, chơi cái gì vậy?" Nhạc Nhạc giơ tay lên làm một bộ dáng có tính sở hữu cao: "Thúc Thúc, đây là bảo bối mà dì Ất Ất đưa lại cho mẹ."

Từ Dịch Phong nhìn vào cái túi xách mà cô bé đang ôm ở trong tay, nhìn thoáng qua một cái rồi nhẹ nhàng dựa người vào ghế sô pha.

"Cho thúc xem nè."

Từ Dịch Phong mở mắt ra, đưa tay nhận lấy rồi nhìn kỹ.

"Thúc thúc, đây là bảo bối của mẹ đó. Thúc xem đi…" Cô bé lấy ra một cái yếm nhỏ: "Đây là y phục khi còn nhỏ của con."

Đôi mắt của Từ Dịch Phong hơi nheo lại một cái, trong túi xách còn có một cái hộp cũ kỹ. Hắn chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra ngay, đó là quà sinh nhật lúc trước mà hắn đưa cho Mạnh Hạ. Thật ra đều là thư ký của cha mua cho, chỉ có quà sinh nhật khi Mạnh Hạ 20 tuổi là hắn đích thân chọn, nhưng cũng không có quan tâm nhiều tới. Giờ phút này trong lòng của hắn lại trở nên lạnh lẽo, nói không nên lời được là đang có cảm giác gì.

Hắn nhìn vào cái yếm mà xuất thần, từ trong tiềm thức, hắn chợt có một cảm giác kỳ lạ.

Nhẹ nhàng đi lên lầu, lúc đẩy cửa đi vào thì gặp Mạnh Hạ đang ngủ, khuôn mặt lặng yên đó làm hắn cảm thấy như không phải là sự thật.

Từ Dịch Phong đứng lặng ở một bên, không biết từ lúc nào mà Mạnh Hạ cảm giác được có một ánh mắt cứ liên tục lưu luyến ở trên mặt của

https://thuviensach.vn

mình, cô hoảng loạn mở mắt ra.

Trong lúc nhất thời, hai người cũng không có lên tiếng. Đợi đến khi hắn đưa mắt lướt qua cuốn lịch bàn kia, nhìn thấy những con số được đánh dấu ở trên đó mà ánh mắt càng trở nên tĩnh mịch.

"Tiểu Hạ, có thể kể lại chuyện của năm năm qua không?" Hắn ngồi xuống ghế.

Không khí có vẻ như đang đông cứng lại.

Mạnh Hạ lại trầm mặc một chút, thân thể lập tức trầm tĩnh lại: "Tôi nghĩ là anh sẽ không có hứng thú để nghe."

"Em nói đi….." Từ Dịch Phong nhìn vào cô mà thốt ra mấy chữ.

Mạnh Hạ thở ra một hơi, nhún nhún vai, nhẹ nhàng mở miệng: "Khi đó ba ba bị tạm giam, tin tức gì cũng không biết được. Những chú bác mà bình thường nhà chúng tôi có quan hệ tốt đều tránh đi rất xa, không có ai nguyện ý giúp chúng tôi cả. Mẹ đưa tôi theo, đã cầu xin tình nghĩa với rất nhiều người. Về sau, tôi không còn cách nào khác mới mặt dày đi cầu anh." Cô nhìn hắn một cái, cong cong khóe miệng mỉm cười: "Chuyện sau đó thì anh cũng biết."

Ngón tay của Từ Dịch Phong bỗng chốc căng thẳng.

"Chuyện của ba không còn được khoan dung gì nữa, mẹ liền mang theo tôi tới trấn Hoa Mai. Mẹ tôi từ trước đến nay chưa từng bị nếm qua khổ sở, không nghĩ tới nửa đời sau của bà lại nguy khốn như thế cả đời đã mắc tội. Khi đó tôi mang thai, tôi nghĩ là mọi người trong nhà sẽ bắt tôi bỏ đi đứa nhỏ, nhưng mẹ lại nói đứa bé là trời cao ban ân ban phúc cho mình. Bà ấy còn làm cho đứa bé rất nhiều y phục nhỏ, giày vớ."

https://thuviensach.vn

"Cái yếm kia là cho đứa nhỏ?" Sắc mặt của Từ Dịch Phong đã tái nhợt đi mấy phần, ánh mắt của hắn rơi về phía cây ngô đồng ở phía xa xăm, mi tâm khóa chặt, trong tiếng nói lộ ra vẻ thất lạc không dễ dàng nhận ra được.

Mạnh Hạ cười khẽ một tiếng: "Nhạc Nhạc, nha đầu đó cho anh xem ư? Tôi nói cho con bé biết đó là y phục khi còn nhỏ của nó. Nha đầu ấy liên tục trân quý như bảo bối của mình." Dừng lại một chút, cô hơi nghiêng người đi: "Tôi và mẹ vẫn cho rằng chúng tôi có thể sống như vậy thì cũng rất tốt. Khi đó tôi còn rất cảm kích ông trời đã cho mình một đứa con. Mặc dù tôi rất bất an vì bị nghèo khổ vây hãm, nhưng mà đứa bé ấy là sức mạnh sinh tồn của tôi. Thế nhưng, chuyện bất hạnh lại xảy ra……. Đại khái là vận rủi của Mạnh gia chúng tôi đã đến."

Từ Dịch Phong trong tim căng thẳng.

"Mẹ tôi bị ung thư cổ tử cung, từ lúc đó, tôi mới triệt để biết được rằng tiền thật sự là quá quan trọng. Tôi chỉ có bằng cao trung, một công ty tốt căn bản là không xin vào được. Tôi lục tục tìm rất nhiều việc bán thời gian, chơi đàn ở trong nhà hàng, còn có bán rượu ở trong quán bar, làm nhân viên bán hàng khuyến mãi ở siêu thị. Nhưng về sau khi bụng tôi to lên, người ta vừa nhìn thấy thì đã không cần nữa. Lúc Tiêu Ất tới tìm, tôi đang bày hàng bán ở chợ đêm. Mẹ tôi mắc bệnh đó thì cần phải được trị liệu bằng phóng xạ, mua thuốc, giải phẫu. Tiền của chúng tôi rất nhanh sau đó liền tiêu xài hết, trên người của tôi chỉ còn lại mười vạn tệ mà anh đã cho." Nói ra đến đây, khóe miệng của cô lại hiện ra một nụ cười, ánh mắt trong trẻo nhìn vào hắn lại làm cho hắn không ngăn được đau nhói ở trong lòng. "Chính là dựa vào mười vạn tệ của anh mà chúng tôi sống thêm được mấy ngày nữa. Kỳ thật thì tôi biết mẹ mình đã không cần sinh mạng nữa rồi, từ lúc cha tôi bị đi tù thì bà đã liền buông xuôi."

Khoảng thời gian đó, bây giờ Mạnh Hạ nói tới đều cảm thấy có gì đó không thể tưởng tượng nổi. Đó thật sự là những gì cô đã trải qua sao? Thật giống như một cơn ác mộng.

https://thuviensach.vn

"Đến khi mang thai được 7 tháng, tôi lúc ấy đang làm thêm ở một tiệm cơm Tây, lại nhận được điện thoại của bệnh viện cho biết bệnh tình của mẹ tôi trở nên nguy kịch, cả người tôi đều ngây dại đi. Cái cảm giác như trời đất sụp đổ đó, thật đen tối và nặng nề. Lúc qua đường, tôi đã không chú ý mà vượt đèn đỏ… Tôi cho là mình sẽ chết. Khi tỉnh lại, nhìn thấy cái bụng của mình đều trống trơn, cả người tôi đã nổi điên. 7 tháng, tôi đôi khi cũng có thể cảm nhận được đứa bé đang nghịch ngợm ở trong bụng mình. Nhưng khi tỉnh dậy, lại mất rồi."

Từ Dịch Phong nắm chặt tay lại, sắc mặt trắng bệch lại thêm trong suốt.

Mạnh Hạ nheo mắt lại, ánh mặt trời vừa vặn chiếu lên gương mặt của cô, tạo ra một cái bóng. Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng: "Vào buổi sáng khi tôi tỉnh lại đó thì mẹ liền qua đời. Ất Ất ôm lấy tôi mà khóc, nhưng tôi một giọt lệ cũng không rơi, khi đó tôi không còn nghe thấy được bất cứ một tiếng động gì nữa. Sau đó tôi đứng ở trên sân thượng của bệnh viện, một chân của tôi đã bước ra ngoài."

Từ Dịch Phong mạnh mẽ mở trừng hai mắt, bên trong hiện đầy tia máu đỏ bừng.

"Ất Ất liền ôm một đứa bé xuất hiện, đi cùng với cậu ấy là Mục Trạch, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy. Kỳ thật từ lúc xảy ra tai nạn xe cộ thì chúng tôi mới biết nhau." Cô vô lực mà mấp máy khóe môi: "Đứa bé ấy là Tiêu Giáp đã đưa từ Vân Nam tới, là con của Mạnh Tiêu, rất trùng hợp có phải không? Nhưng cũng bởi vì Nhạc Nhạc mà tôi đã thu bước chân về."

"Dịch Phong, tôi đã từng hận anh, căm hận đến tận xương tủy!"

Chỉ mấy chữ nhẹ nhàng bồng bềnh, nhưng lại từng đợt đập mạnh vào trong lòng của Từ Dịch Phong.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong đứng dậy đi đến bên cạnh cô, từ từ ngồi xổm người xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Hắn hình như phải nỗ lực rất nhiều, cuối cùng mới giơ tay lên. Vào lúc tay của Từ Dịch Phong chạm vào cô, trong tích tắc đó, Mạnh Hạ đã tránh đi. Ánh mắt của hắn liền thay đổi.

"Thực xin lỗi."

Mạnh Hạ không khỏi sững sờ, trong mắt của hắn, cô đã nhìn thấy bóng dáng của mình. Cô lặng lẽ quay mặt đi, từ từ, nơi khóe mắt đã lướt qua hai hàng lệ nóng hổi.

Từ Dịch Phong sau khi dời tầm mắt đi, trong mắt mơ hồ có thể nhìn thấy được lệ đọng trong suốt nơi khóe mắt.

Hắn nói.

Cô nghe.

Nhưng mà lại không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

---

*YoungMin05: Quả thực là tim mình nhói từng hồi T_T.... theo lời kể lưu loát mà bình thản của Mạnh Hạ nhưng lại không nhẹ nhàng chút nào, có một nỗi đau đang âm ỉ rồi lại thao thức nhói lên. Cho đến lúc này thì mình vẫn đang shock. Mười vạn tệ của Từ Dịch Phong vứt ra khi đó, để lại một vết thương vô cùng xót xa.

Từ Dịch Phong bắt đầu quan tâm chu đáo đến Mạnh Hạ nhưng lại quá muộn màng.

Để khi nghe từng đoạn diễn biến mà Mạnh Hạ phải trải qua trong 5 năm về trước, có thể thấy rõ được tâm trạng của Từ Dịch Phong đã chuyển biến từ thấp đến cao, từ ít đến nhiều, từ đau cho đến rất đau. Mà mình thì

https://thuviensach.vn

rất thích những chuyển biến của tâm trạng như vậy. Nỗi đau sẽ thấm thía hơn, hối hận sẽ càng nhiều.

Vậy là Nhạc Nhạc thật sự là con của anh trai Tiểu Hạ - Mạnh Tiêu. Quả thực rất xúc động khi cô đã thu lại bước chân của mình, vì Nhạc Nhạc đã kịp thời xuất hiện. Mà để có sự kịp thời này, là có cả một câu chuyện đầy ý nghĩa ở phía sau.

Chương này đã lột tả được hết tâm tình và khúc mắc về Tiểu Hạ. Thật sự là cô không còn bí mật gì nữa :). Mọi người theo dõi câu chuyện, ở phần Nội dung & Nhận xét ở đầu truyện, đã có nhận xét là cá tính của Mạnh Hạ vẫn chưa tới, mâu thuẫn giữa yêu và hận cần được lột tả rõ ràng hơn. Thì mình thấy là do phần kể lại này, Mạnh Hạ hình như hơi dễ dàng khi kể cho Dịch Phong nghe về quá khứ. Mà theo mình, một quá khứ đau đớn như thế, nhất là đối với anh Phong, Mạnh Hạ lại càng không nên kể dễ dàng.

Nếu như lúc trước ở trên bờ biển, Mạnh Hạ có nói đến đứa bé đã mất để phân chia ranh giới với Từ Dịch Phong, lúc đó mình rất đồng ý. Nhưng còn lần này, Mạnh Hạ lại không đưa ra lý do gì khi kể lại quá khứ của mình hết. Có phải cô đang mong Dịch Phong hối hận? - Không hề. Vậy sao lại kể?^^ Chưa được thuyết phục là ở chỗ này.

Hi, mình có khó chịu quá không nhỉ?! Nhưng dù sao mình cũng không quá nặng nề chi tiết này chút nào, mình quả thực rất thích chương này^^. Gay cấn và đau lòng.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Người Quên Kẻ Nhớ

Chương 41: Người Quên Kẻ Nhớ

Thời tiết vào giữa hè, khí trời càng ngày càng nóng bức, người ta cũng theo đó mà cảm thấy dễ dàng tức giận.

Ngày đó sau khi hai người trải qua một cuộc nói chuyện triệt để mọi thứ xong, ngược lại Mạnh Hạ vẫn thản nhiên. Bởi vì trong nội tâm đã không có mong đợi gì thì tất nhiên cũng không có quá nhiều thương tâm.

Chỉ là Từ Dịch Phong lại ngã bệnh, không biết nguyên nhân lớn nhất có phải là vì buổi nói chuyện hôm đó hay không. [=)) Sorry vì tàn nhẫn ngồi cười, nhưng mình thấy mắc cười quá, tội nghiệp anh Phong, có tâm bệnh.]

Mạnh Hạ và Nhạc Nhạc ở phòng khách chơi xếp gỗ, Hà tẩu nấu xong một chén canh gừng: "Tiểu Hạ à, giúp tôi bưng cho Dịch Phong với."

Mạnh Hạ ngập ngừng một chút.

Hà tẩu nhìn thấy sự do dự của cô: "Tôi chút nữa cần đi mua thức ăn, tài xế đã chờ tôi ở cửa."

Mạnh Hạ nặn ra một ý cười: "Mẹ Hà, bà mau đi đi. Con sẽ đem lên."

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong căn phòng rất tối, cùng với mùi thuốc lá nồng nặc. Mạnh Hạ bị sặc một chút, bước nhẹ vào.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn xung quanh, ánh mắt bị khói bay vào đến mức khó chịu. Từ Dịch Phong mặc đồ ngủ, nhắm mắt ngồi dựa ở trên ghế sô pha, mặt mày tối tăm, cả người có vẻ gầy yếu đi.

Mạnh Hạ nhìn hắn một cái, để chén canh gừng xuống, xoay người muốn đi.

Từ Dịch Phong vào lúc cửa mở đã liền biết ngay là cô, miệng hắn động đậy: "Khoan đã…" Giọng nói hơi khàn khàn, nói ra rất trầm thấp.

Bước chân của Mạnh Hạ dừng lại, chỉ hỏi một câu: "Anh còn có chuyện gì?"

Từ Dịch Phong mở mắt ra, nhìn vào bóng lưng gầy gò của cô, hắn mệt mỏi xoa xoa mi tâm: "Buổi chiều có muốn đến bệnh viện thăm Mạnh thúc một chút hay không?"

Mạnh Hạ nuốt xuống cổ họng một cái, ngón tay nắm chặt cái khay, rũ mi mắt xuống mà gật gật đầu. Cô quả thật rất muốn, chỉ là cất giấu ở trong lòng.

Từ Dịch Phong nghiêng đầu nhìn thoáng qua chén canh gừng, bưng lên, uống một ngụm, trong miệng thật khổ sở: "Tại sao không bỏ đường?" Hắn vẫn là phàn nàn một tiếng.

Mạnh Hạ hơi ngạc nhiên một chút, mặc kệ mà bước chân ra khỏi phòng.

Khóe miệng của Từ Dịch Phong gượng gạo cười khổ một tiếng.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát sau, Nhạc Nhạc đi lên: "Thúc thúc…" Bé con cười ngọt ngào.

Từ Dịch Phong vỗ vỗ lên chân mình, Nhạc Nhạc đi tới, nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay non nớt xòe ra: "Cho thúc này, kẹo thỏ trắng, ăn thật ngon."

Nhạc Nhạc lột vỏ kẹo ra, nhét kẹo vào trong miệng Từ Dịch Phong, đại khái là kẹo đường bị cô bé cầm đã lâu nên hơi bị mềm. Mi tâm của Từ Dịch Phong hơi chau lại nhưng vẫn mỉm cười, kẹo đường có chút mắc răng.

"Rất ngọt phải không?" Nhạc Nhạc liếm liếm đôi môi.

Trẻ con hồn nhiên ngây thơ như vậy, nhưng trong lòng Từ Dịch Phong lại mang theo chua xót không nói ra được.

.

.

.

Sau giữa trưa, gió mát từ từ thổi vào trong phòng, một vẻ nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhạc Nhạc ngắm nhìn hai bím tóc xinh đẹp trên đầu: "Mẹ, chúng ta đi gặp ai vậy?"

Mạnh Hạ trìu mến sờ sờ vào trán của cô bé: "Đi gặp gia gia của con…." [Gia gia: ông.]

Nhạc Nhạc nhíu mi lại: "Mẹ, mẹ đáng lẽ phải nói sớm một chút cho con biết, con không có chuẩn bị lễ vật cho gia gia. Haizz…"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong đứng dựa ở trên cánh cửa, khóe miệng nhẹ nhàng mấy máy, đầu chân mày vẫn còn dư âm đau nhức. Nếu như đứa bé kia có ở đây, nó cũng sẽ đáng yêu như Nhạc Nhạc, không…… con của Từ Dịch Phong hắn, nhất định sẽ càng đáng yêu hơn.

"Đi thôi." Mạnh Hạ đi đến bên cạnh hắn nhẹ nói ra, nhưng cũng không có nhìn vào hắn.

****

Mạnh Lý đã thoát được giai đoạn nguy hiểm, sắc mặt cũng đã thoáng có mấy phần hồng hào. Lúc ông nhìn thấy được Mạnh Hạ, tâm tình đã vui sướng khó nén được.

Nhạc Nhạc mở to đôi mắt to tròn, nhút nhát e lệ nhìn vào Mạnh Lý.

"Nhạc Nhạc, gọi gia gia đi?"

Nhạc Nhạc nhìn vào ông, nắm lấy tay của Mạnh Hạ: "Gia gia….."

Mạnh Lý hai mắt đau xót: "Đứa bé ngoan, đến đây với gia gia, để gia gia xem một chút."

Nhạc Nhạc đến gần, Mạnh Lý nắm lấy đôi tay của cô bé, thật non nớt. Bàn tay thô ráp của ông nhất thời có chút chần chừ, Nhạc Nhạc liền cầm ngược lại tay của ông ấy: "Gia gia phải nhanh khỏe lên nha."

Mạnh Lý cong lên khóe miệng: "Gia gia rất nhanh sẽ khỏe lại."

"Cha, chúng ta sắp được đoàn tụ một nhà rồi." Mạnh Hạ bình tĩnh nói ra.

Mạnh Lý trong lòng hoang mang, đôi mắt có chút khó tin: "Tiểu Hạ, là ai đang giúp con?"

https://thuviensach.vn

"Là một người bạn của ca ca ạ."

"Bạn của Mạnh Tiêu? Là ai?"

"Cha không biết người này."

Sắc mặt của Mạnh Lý trầm xuống.

Mạnh Hạ cắn cắn khóe môi.

Sau cuộc giải phẫu, khi ông vừa mở mắt ra là được ở trong một phòng bệnh như thế này, kinh nghiệm quan trường của ông làm sao lại không nghi ngờ đây? Nhưng ông nghĩ không ra được, cho đến bây giờ, ai còn có thể giúp cho ông nữa.

"Tiểu Hạ, con nói cho cha biết, là ai?"

"Ba ba, là ai chỉ có liên quan gì, một nhà chúng ta đoàn tụ mới là quan trọng nhất."

Mạnh Lý trong lòng sít sao kéo căng như một dây cung, sắc mặt dần dần trở nên tối tăm, ngắm nhìn cô: "Tiểu Hạ, nếu như con vì cha mà miễn cưỡng chính mình, cha tình nguyện cả đời ở trong tù."

"Cha!" Giọng điệu của Mạnh Hạ bỗng dưng cất cao.

Nhạc Nhạc hơi run lên, cô vội vã hít sâu một hơi, trấn an Nhạc Nhạc. Cô yên lặng ngắm nhìn Mạnh Lý: "Cha, nhưng con muốn có một gia đình."

****

Ở trong phòng bác sỹ, tâm tình của Mạnh Hạ càng thêm trầm trọng, cô nghĩ tới việc nếu cha biết là Từ Dịch Phong nhúng tay vào thì ông nhất định sẽ không đồng ý, cô nhíu mày lại. Từ Dịch Phong đang đứng ở phía

https://thuviensach.vn

trước, người đứng ở bên cạnh hắn, Mạnh Hạ cũng biết, là bác sỹ mổ chính cho cha.

Lòng của cô co thắt đau đớn, cô không quen được.

Có một số việc đã trệch ra khỏi quỹ đạo, nhưng cô không muốn quay trở lại nơi cũ.

Cả đời này, mù quáng một lần là đủ rồi.

Từ Dịch Phong thấy cô đi tới, dừng lại cuộc trao đổi, bác sỹ cũng biết ý mà rời đi.

Từ Dịch Phong nhìn thấy sắc mặt của cô không được tốt, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Mạnh Hạ lắc lắc đầu, giọng nói không thể che hết mệt mỏi: "Trở về đi."

"Tôi có hẹn với một chuyên gia." Nghĩ đến đường trở về rất xa, Mạnh Hạ đành phải đi theo Từ Dịch Phong. Cô cho rằng Từ Dịch Phong đi khám bệnh cho mình, không nghĩ tới là hắn đưa cô đi khám.

.

.

.

Lúc đứng ở khoa ngũ quan, cô đứng yên ở đấy, trong lòng nói không ra được cảm xúc lúc này.

"Từ Dịch Phong, anh không cần phải làm như vậy, không có bất kỳ ý nghĩa gì đâu."

https://thuviensach.vn

"Đây là chuyện của tôi."

"Anh có phải là cảm thấy tội lỗi hay không?" Mắt của Mạnh Hạ sáng quắc nhìn vào hắn.

Từ Dịch Phong bị lời nói của cô làm cho hơi nghẹn họng: "Đi vào."

Mạnh Hạ khẽ cười một tiếng: "Từ Dịch Phong, anh sẽ chết cái tâm ý này."

Tái khám lại, đáp án vẫn giống như lúc trước.

"Không có bất cứ vấn đề gì." Ông bác sỹ già bình tĩnh nói ra: "Các giác quan bên trong đều hoàn hảo không có tổn hao gì, dây thần kinh thính giác cũng rất bình thường."

"Bác Tào, cô ấy 5 năm trước xảy ra tai nạn xe cộ." Từ Dịch Phong bất ngờ nói ra.

Bác Tào gật gật đầu: "Dịch Phong, có đôi khi bệnh nhân không có vấn đề về cơ thể mà trong lòng người đó có chuyện đè nặng, nên mới tự mình ngăn cách với thế giới bên ngoài. Tóm lại vẫn là cần phải xem chính cô ấy, hoặc là có một ngày nào đó, khi cô ấy nghĩ thông suốt rồi, tự nhiên sẽ nghe được đấy."

Nhưng vào ngày nào thì ai cũng không nói chính xác được, hoặc là ngày mai, mà cũng có thể là cả đời.

...

Mạnh hạ ngồi ở trên ghế dài bên ngoài, Nhạc Nhạc ngồi ở trên đùi của cô, có chút buồn ngủ.

Lúc Từ Dịch Phong từ bên trong đi ra, sắc mặt đã hơi tối tăm, hắn nhìn thoáng qua Mạnh Hạ, trên mặt thoáng hiện lên một vẻ đau thương,

https://thuviensach.vn

khóe miệng động đậy mà không nói gì khác: "Trở về đi."

Hắn mới vừa đưa tay ra muốn ôm lấy đứa bé thì Mạnh Hạ lại mạnh mẽ lui về.

Tay của hắn khô khốc dừng lại ở giữa chừng.

Chân của Mạnh Hạ bị Nhạc Nhạc đè lên nên tê dại đi, như có ngàn vạn con kiến gặm cắn. Từ Dịch Phong nhìn thấy cách cô bước đi, cũng bất chấp cô có đồng ý hay không mà nhận lấy Nhạc Nhạc, liếc cô một cái, giống như đang nhìn thấy Mạnh Hạ của trước kia: "Tiểu Hạ, mấy năm nay em đúng là đã thay đổi rất nhiều, nhưng là có một thứ duy nhất không thay đổi, chính là cái tính tình bướng bỉnh của em."

Tính tình bướng bỉnh của cô là do một tay Mạnh Tiêu cưng chiều mà có.

Cả người Mạnh Hạ ngẩn ra, sau đó ánh mắt rời đi nơi khác: "Cũng đúng."

****

Trở lại biệt thự, không bao lâu sau thì Từ Dịch Phong nhận được một cuộc điện thoại, thần sắc có chút lo lắg. Lúc ra đi, hắn nói với Mạnh Hạ: "Tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến, có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho tôi."

Mạnh Hạ không có đồng ý với hắn.

Đầu chân mày của Từ Dịch Phong có hơi nhuốm vẻ đau thương.

Mạnh Hạ đứng ở trước cửa sổ, nhìn thấy xe của hắn nhanh chóng chạy vội đi. Từ gia, Kiều gia giờ khắc này chắc là đang nôn nóng lắm.

****

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong vội vã chạy tới bệnh viện, ở trong phòng bệnh yên tĩnh, Đàm Dĩnh nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt vàng vọt, trên cánh tay ghim dây truyền nước biển. Từ Chiến đường hoàng ngồi ở một bên, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Chuyện gì xảy ra ạ? Mẹ làm sao lại đột nhiên ngất xỉu?"

"Chuyện gì xảy ra? Con còn có mặt mũi để hỏi sao. Còn không phải là con làm chuyện tốt ư?" Khuôn mặt của Từ Chiến không giận mà uy, trên quan trường nổi danh là cường ngạnh. Từ Dịch Phong từ nhỏ sợ nhất chính là cha của hắn.

Hắn đối với gương mặt đó của cha liền lo sợ: "Cha, con đã làm gì?"

"Con và Mạnh Hạ đã xảy ra chuyện gì?" Từ Chiến không hỏi con trai những chuyện này nhưng không có nghĩa là chuyện gì ông ấy cũng không biết.

Từ Dịch Phong chỉnh lại chăn mền cho Đàm Dĩnh: "Cha, cha nhỏ giọng một chút, cẩn thận lại đánh thức mẹ dậy."

"Tiểu tử đáng chết, ngươi cút ra đây cho ta."

Trong phòng bệnh có một gian phòng khách nhỏ.

"Dịch Phong, chuyện Mạnh Lý mà con lại dám nhúng tay vào." Năm đó là một tay Từ Chiến mở đại án, cả nước khiếp sợ. Thế nhưng lúc này con trai của ông ấy lại lén lút thay người đó xoay chuyển, không phải là đối nghịch với ông ấy sao?

"Cha, con chính là làm theo thủ tục bình thường."

Từ Chiến trợn mắt nhìn, giận tái mặt: "Dịch Phong, con thật là hồ đồ! Mạnh Lý coi như là ở trong ngục nhưng có bao nhiêu ánh mắt khác đang

https://thuviensach.vn

nhìn chằm chằm vào." Dừng lại một chút lại nói tiếp: "Vì con đem Mạnh Hạ nuôi ở biệt thự thì lại coi là chuyện gì!"

Ánh mắt của Từ Dịch Phong lạnh lẽo, đề tài rốt cục cũng nói thẳng đến vấn đề chính.

"Cha, đây là chuyện riêng của con."

"Việc riêng? Con còn mặt mũi để nói……"

Lúc này truyền đến mấy tiếng gõ cửa: "Thưa thủ trưởng, xe đã chuẩn bị xong."

Từ Chiến nhìn đồng hồ trên tay một chút: "Ta cần đi khảo sát ở vùng quên, mẹ con tỉnh lại thì thật biết điều mà nói cùng với bà ấy."

Từ Dịch Phong nhếch miệng lên mỉm cười, hướng về phía cha mình mà trịnh trọng gật đầu.

,

,

,

Buổi tối hắn dựa người trên ghế sô pha mà khép hờ mắt, canh chừng ở trước giường Đàm Dĩnh, nhìn thấy nước biển đã truyền xong nên gọi y tá tới rút kim ra.

Đàm Dĩnh cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Dịch Phong……" Bà ấy vừa mới tỉnh lại, âm thanh khô khốc.

Từ Dịch Phong bưng một ly nước đến cho bà: "Mẹ, thấy sao rồi?"

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh uống nửa ly nước, ánh mắt ngắm nhìn hắn, im lặng không lên tiếng.

Từ Dịch Phong cười khô khan một tiếng: "Nhìn con như vậy làm gì?"

"Con trai của ta bây giờ là trưởng thành không giữ được, ta sợ ngày nào đó nếu như đột nhiên ra đi thì ngay cả cơ hội gặp mặt cuối cùng cũng đều không gặp được."

"Mẹ, nói lung tung cái gì đó?"

Đàm Dĩnh ngồi dậy: "Dịch Phong, con và Mạnh Hạ ở cùng một chỗ." Bà nhàn nhạt nói ra.

"Vâng."

Đàm Dĩnh nhếch miệng lên: "Vậy Kỳ Kỳ thì sao? Con có nghĩ đến nó chưa?"

Từ Dịch Phong nhấp môi dưới một cái: "Mẹ, con chỉ là thử tiếp xúc cùng cô ấy. Lúc đó con cũng đã nói là để thuận theo tự nhiên, chúng con cũng không có bất kỳ hôn ước gì…" Hắn dừng lại một chút, ánh mắt tối sầm lại: "Huống chi con và cô ấy không có phát sinh bất kỳ quan hệ gì."

Đàm Dĩnh ngẩng ra: "Cho dù không phải là Kỳ Kỳ, nhưng con cảm thấy Mạnh Hạ có thể ở cùng một chỗ với mình sao?"

Mặt mũi của Từ Dịch Phong trong nháy mắt đã lạnh đi, sắc mặt lăng lệ.

"Chuyện của nha đầu đó và Mục Trạch mẹ cũng có nghe nói." Đàm Dĩnh khẽ thở dài, ánh đèn trong mắt lưu chuyển: "Đáng tiếc."

Đáng tiếc… Đáng tiếc của Đàm Dĩnh, sợ là cũng chỉ đáng tiếc đứa bé ở trong bụng kia.

https://thuviensach.vn

...

Bóng đêm chán nản, Từ Dịch Phong đứng ở ngoài phòng bệnh, sắc mặt lãnh đạm, hắn đứng ở đó cho đến tận nửa đêm.

****

Tảng sáng, Mạnh Hạ mang theo Nhạc Nhạc tản bộ ở trên đường. Ánh mặt trời từng chút một chiếu vào tàng cây, những điểm sáng loang lổ chiếu lên mặt cỏ mềm mại. Nhạc Nhạc ở trên đường nhảy chân sáo, thỉnh thoảng hái lấy những bông hoa ở ven đường.

Nhan Ngải Ưu dắt chó ở phía trước đi tới hướng của bọn họ.

Bước chân của Mạnh Hạ nhất thời dừng lại: "Xin chào…"

Nhan Ngải Ưu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nhạc Nhạc nhìn thấy con chó Teddy mà kích động tung tăng, ôm Teddy là phấn khởi reo lên: "Mẹ, nó thật là đáng yêu quá."

"Con gái của cô?" Nhan Ngải Ưu kinh ngạc hỏi ra.

Cằm của Mạnh Hạ kéo căng quá đỗi, cô nhẹ nhàng ừ một tiếng.

"Không ngờ cô còn trẻ như vậy mà đã làm mẹ. Thật sự là hâm mộ cô……" Cô ấy đảo mắt nhìn: "Đứa bé này thật xinh đẹp nha."

Cô ấy ngồi xổm xuống: "Lần sau dì sẽ tặng cho con một con cún, có muốn hay không?"

"Thật vậy chăng?" Nhạc Nhạc ngạc nhiên mừng rỡ, lập tức nhìn về phía Mạnh Hạ: "Mẹ, con có thể nuôi chó được không?"

Mạnh Hạ mỉm cười, gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Trên đường trở về, Nhạc Nhạc dắt chó, hai người đi ở phía sau.

"Tiểu Hạ…" Nhan Ngải Ưu nhẹ nhàng gọi lên tên của cô: "Tôi có thể gọi cô như vậy không?"

Mạnh Hạ kinh ngạc, gật gật đầu.

"Tôi mắc một chứng bệnh, sau khi tỉnh lại thì cái gì cũng không nhớ rõ." Cô ta bất đắc dĩ vỗ vỗ vào đầu của mình.

Mi tâm của Mạnh hạ nhíu lại, bước chân thoáng chần chờ một chút: "Chuyện gì cũng đều không nhớ rõ sao?" Mạnh Hạ có chút buồn bã.

"Tôi mơ hồ có thể nhớ ra một khuôn mặt nhưng chỉ cần tôi cố suy nghĩ thì đầu lại rất đau. Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô cũng đã cảm thấy cô rất thân thiết, giống như đã từng gặp qua cô ở đâu rồi."

Mạnh Hạ thở ra một hơi: "Có lẽ đã quên đi thì lại là chuyện tốt." Cô đột nhiên dời tầm mắt đi, nhìn về phía người đàn ông đang đắm chìm trong ánh mặt trời ở phía trước kia, ánh mắt ôn hòa. Hắn và Từ Dịch Phong là hai người hoàn toàn khác biệt, làm sao lại trở thành bạn bè được đây?

Nhan Ngải Ưu vui sướng chạy tới, ánh mắt hạnh phúc là rõ nét như vậy, Mạnh Hạ bất giác nghĩ đến một người, tình cảnh này hình như chỉ là lặp lại của trước đây.

"Có rảnh để ngồi chơi một chút không?" La Xuyên nhìn cô nói ra.

Mạnh Hạ liễm liễm thần sắc, gật đầu.

Nhan Ngải Ưu nuôi ba con chó khác giống, Nhạc Nhạc đối với những vật nhỏ rất có hứng thú. Nhan Ngải Ưu và cô bé hình như rất có duyên, liền chơi đùa với cô bé.

Mạnh Hạ và La Xuyen ngồi ở bên dưới ô che nắng.

https://thuviensach.vn

"Cô ấy cái gì cũng không nhớ rõ được."

"Cô ấy làm sao lại ở cùng một chỗ với anh?"

La Xuyên cười khẽ: "Tiểu Hạ, tôi cho là cô sẽ liên tục nghẹn lời mà không hỏi được đấy."

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cuộc Sống Không Có Nếu Như

Chương 42: Cuộc Sống Không Có Nếu Như

La Xuyên cười khẽ: "Tiểu Hạ, tôi cho là cô sẽ liên tục nghẹn lời mà không hỏi được đấy."

Mạnh Hạ trầm mặc một chút, khẽ cắn răng: "La Xuyên, anh điên rồi, cô ấy là bạn gái của ca ca tôi."

La Xuyên nghe thấy lời của cô nói mà ngược lại còn cười nhạo một tiếng, nheo mắt lại, ánh mắt rơi vào gò má của Nhan Ngải Ưu đang ở đằng xa, lặng yên một lát: "Nhưng mà Mạnh Tiêu không có thương cô ấy, không phải sao?"

Đôi mắt của Mạnh Hạ mở thật to, hít vào một hơi, khó khăn nói ra: "Vậy anh có biết hay không, cô ấy là mẹ của Nhạc Nhạc?" [Á á á… *ngất*]

Ánh mắt của La Xuyên tĩnh mịch, liếc cô một cái rồi ngay lập tức dời đi chỗ khác: "Tôi biết, lúc Dịch Phong để cho tôi điều tra chuyện của cô, khi nhìn thấy chứng minh sinh ra của Nhạc Nhạc, đã biết được."

Tờ giấy kia xác thực đúng là đã mang đến cho hắn nỗi khiếp sợ khó mà có thể tưởng tượng được.

https://thuviensach.vn

"Một ngày tôi ở quán bar gặp được cô ấy, quả thực không thể tin được cô ấy chính là Nhan Ngải Ưu, là hít thuốc phiện! Một cô gái tinh khiết như vậy, thế nhưng lại hít thuốc phiện. Tiểu Hạ, ca ca tốt đẹp của cô thật là có bản lãnh, phải không?"

"La Xuyên, anh không nên nói lung tung." Mạnh Hạ sắc mặt cứng đờ, thân thể thẳng tắp khựng lại ở đấy.

"Vậy cô cho rằng ca ca của cô ở Vân Nam làm gì? Làm vườn trồng trọt sao?" La Xuyên trào phúng mà giật nhẹ khóe miệng: "Tiểu Hạ, tôi lại cảm thấy được hai anh em các người thật sự không giống người một nhà. Tính tình của Mạnh Tiêu như vậy, thật sự là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược với cô."

Mạnh Hạ từ từ cúi đầu xuống, giọng nói mang theo vài phần vô lực: "Cô ấy rốt cuộc là bị làm sao vậy?"

"Hít thuốc phiện làm thương tổn đến thần kinh, còn có…." La Xuyên chỉ chỉ vào đầu mình, thản nhiên nói ra: "Bác sỹ nói nơi này bị va đập."

Mạnh Hạ thống khổ nhắm hai mắt lại, nhẹ nói ra: "La Xuyên, ca ca tôi sẽ phải trở về đây."

Không khí trong nháy mắt bất ngờ lặng im xuống, một trận gió mạnh gào thét thổi qua, cuốn theo mấy chiếc lá khô xoáy thành nhiều vòng nhỏ.

Ánh mắt của La Xuyên lạnh lẽo, bén nhọn nhìn vào cô: "Tiểu Hạ, tôi đã xem thường cô rồi."

Mạnh Hạ nhìn chằm chằm vào hắn: "Bất luận giữa bọn họ có xảy ra chuyện gì thì cho đến cùng, Nhạc Nhạc vẫn là con gái của bọn họ."

La Xuyên cũng không tức giận: "Nếu như Mạnh Tiêu thật sự để ý đến Ngải Ưu như vậy, hắn cũng sẽ không tốn cả năm năm mà chẳng quan tâm

https://thuviensach.vn

gì đến cô ấy. Tiểu Hạ, có một số việc trong lòng cô cũng hiểu rõ ràng, không phải sao?"

Mạnh Hạ có chút chần chừ, đầu ngón tay hơi run run.

Mặc dù có một vài chuyện không có nói rõ ra, nhưng không có nghĩa là mọi người đều không biết.

La Xuyên đứng dậy, ánh mắt xa xăm: "Chính cô là người từng trải, nên cái cảm giác này cô lại càng thêm hiểu rõ."

La Xuyên đi được vài bước, liền nghe thấy ở sau lưng truyền đến tiếng nói sâu kín: "Chính vì tôi hiểu, cho nên anh cảm thấy để cho cô ấy liên tục ở trong trạng thái như vậy là được sao?"

Ánh mắt của Mạnh Hạ đột nhiên trở nên bén nhọn, cô từng bước từng bước đi tới, nặng nề hỏi ra: "La Xuyên, anh cho cô ấy uống thuốc gì?"

Hai người giằng co không hề nhượng bộ chút nào.

Ở đằng kia, Nhan Ngải Ưu dắt Nhạc Nhạc đi tới: "Tiểu Hạ, con gái của cô thật đáng yêu, tôi đều ghen tỵ muốn chết."

Mạnh Hạ nhanh chóng hòa hoãn cảm xúc lại, thần sắc đờ đẫn, khóe miệng mấp máy nhưng không biết nói gì.

La Xuyên đi đến bên cạnh cô gái: "Được rồi, chơi đã lâu như vậy, vào nhà nghỉ ngơi một chút."

Nhan Ngải Ưu cười nhẹ nhàng: "Tiểu Hạ, cô cũng vào nhà ngồi một chút đi, tôi đi nấu nước râu ngô cho cô uống."

Mạnh Hạ nhìn thấy nét mặt tươi cười của cô ấy mà trong lòng rầu rĩ khó chịu: "Không được, tôi còn có chút chuyện, hôm nào sẽ tới nữa."

https://thuviensach.vn

Đi đến dắt tay của Nhạc Nhạc, bé con thế nhưng vẫn còn muốn chơi ở đây thêm nữa, vừa rồi cùng với mấy con chó con đã thiết lập tình cảm, không nỡ rời xa: "Mẹ….."

"Mẹ Hà làm bánh cua có thể đã chín rồi." Mạnh Hạ hơi cúi người xuống, tùy ý nói ra.

"Mẹ, chúng ta nhanh trở về đi thôi." Nhạc Nhạc vội vàng giữ chặt lấy tay của cô.

Nhan Ngải Ưu ngỡ ngàng nhìn theo bóng lưng của hai người, vẻ mặt có chút tiếc nuối, thở dài nói ra: "Em khi nào mà có thể có được một đứa con như vậy thì tốt rồi."

La Xuyên nghe vậy, khóe miệng khẽ giương cao: "Muốn sinh con, anh lúc nào cũng có thể."

Nhan Ngải Ưu lập tức đỏ mặt lên: "Lưu manh." Toan xoay người bước chân hơi dồn dập đi vào trong nhà.

La Xuyên lắc lắc đầu, vui vẻ ở khóe mắt ngay lập tức liền phai đi.

****

Thân thể Đàm Dĩnh không có gì nguy hiểm, chỉ là nhiều năm tích bệnh nên yếu đi, khó có thể trị tận gốc trong một lần được. Sáng sớm bảo mẫu đã mang cháo loãng tới, Đàm Dĩnh vừa mới uống xong một chén, đã có người tới thăm.

Kiều Dịch Kỳ cũng là tối hôm qua mới biết tin Đàm Dĩnh nằm viện, sáng nay liền chạy tới đây.

Đúng lúc ở trước cửa gặp phải Vương thư ký, cô ấy là mang y phục tới cho Từ Dịch Phong.

https://thuviensach.vn

"Kiều tiểu thư, xin chào."

Kiều Dịch Kỳ gật gật đầu: "Vương thư ký, chúc mừng."

Vương Lam hơi nhướng mi lên, có chút khó hiểu.

"Lần này sản phẩm mới của Tinh Thành trên thị trường có phản hồi rất tốt." Kiều Dịch Kỳ nhàn nhạt nói ra.

Vương Lam cũng máy móc mỉm cười, lãnh đạm không nói gì, đôi chân mang giày cao gót đi vào phòng bệnh, đưa quần áo cho Từ Dịch Phong: "Từ Tổng, lần triển lãm đồ trang sức của Tinh Thành, ngài phải ra nước ngoài sao?"

"Cũng giống như bao năm qua thôi, thư ký Vương, chuyện này tự cô xử lý là tốt rồi."

Vương Lam gật gật đầu: "Theo ý của Giản Ninh là để cho Mạnh Hạ tham dự, dù sao thì chủ đề lần này cũng là do cô ấy thiết kế."

Từ Dịch Phong đeo cà vạt, im lặng một chút mới nói: "Ý của Giản Ninh?" Ánh mắt của hắn mỉm cười thay đổi: "Cô tra thêm hành trình tham dự hội triển lãm mấy ngày nay của tôi, đều đẩy hết đi. Với lại, giúp tôi nghĩ cách đền bù tổn thất cho Kiều thị."

Khóe miệng của Vương Lam nhàn nhạt cong lên: "Vâng, Từ Tổng, tôi đi về trước."

Từ Dịch Phong từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Kiều Dịch Kỳ ngồi ở một bên, nét mặt của hắn nhàn nhạt không có biểu hiện gì. Kiều Dịch Kỳ cùng với ánh mắt của hắn giao thoa, trong nháy mắt đó cô ta dù có ảm đạm nhưng vẫn bất động thanh sắc mà mỉm cười ôn nhu với hắn: "Dịch Phong."

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh nhìn hắn một cái: "Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi thanh tịnh một chút, mấy người trẻ tuổi các con đi ra ngoài nói chuyện đi."

Tại quán cà phê.

Trong hoàn cảnh yên lặng này làm cho cô nàng cảm thấy có chút đè nén.

Kiều Dịch Kỳ nhẹ nhàng khuấy tách cà phê ở trước mặt, nhấp một miếng thấy đăng đắng, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ở phía đối diện, thần sắc rõ ràng, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cũng trong một hoàn cảnh như vậy. Dì cả sắp xếp cho bọn họ, gặp được con trai của Từ gia, trên người có biết bao thứ gọi là hào quang.

Khi đó cô cũng ngồi trước mặt hắn như vậy, trong lòng có chút bất an: "Kiều tiểu thư là giảng viên Đại học C? Dạy ở khoa nào?"

Đó là câu đầu tiên hắn nói với cô khi bọn họ gặp mặt, đến nay cô ta vẫn còn nhớ rõ.

Khoảnh khắc ấy, lòng bàn tay của cô ta đã hơi ẩm ướt, bởi vì một câu "Kiều tiểu thư" của hắn, thì ra là Từ Dịch Phong chưa từng ghi nhớ một chút về cô ấy.

"Kỳ Kỳ, thực xin lỗi, chúng ta không thích hợp." Từ Dịch Phong trước sau như một, thẳng thắn trực tiếp và cả lạnh lùng.

Cô nàng nhìn thấy khóe miệng của hắn khẽ động, âm thanh lẳng lặng, nhưng mà cô ấy làm như không nghe rõ, hoặc là nghe rõ những không dám nhìn thẳng.

"Dịch Phong, anh nếm thử xem, đây là cà phê mà anh thích nhất." Kiều Dịch Kỳ cầm lấy cái muỗng, tay hơi run lên.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhíu mày, đưa tay ra chặn lấy hành động của cô ấy: "Kỳ Kỳ, em là một cô gái tốt, sẽ tìm được một người chồng thích hợp với mình." Từ Dịch Phong thấy cô ta như vậy, lại có chút không đành lòng. Rõ ràng là Mạnh Hạ đã khơi gợi lên sự ôn nhu và không nỡ quyết tâm ở sâu trong đáy lòng của hắn, vì vậy mà hôm nay hắn mới có thể đối đãi với Kiều Dịch Kỳ nhẹ nhàng như vậy.

Hắn trước kia cũng có quan hệ với mấy người bạn gái, chưa bao giờ dùng lời lẽ quá phận nào đối với phụ nữ, trực tiếp để cho thư ký đuổi đi. Còn Kiều Dịch Kỳ, từ lâu đã ấp ủ giấc mơ kết hôn với hắn, cho nên đối với cô ấy cũng kiên nhẫn nhiều hơn.

Kiều Dịch Kỳ kinh ngạc nhìn vào ánh mắt của hắn, trong đôi mắt xinh đẹp từ từ dâng lên ngấn lệ. Cô ta bất đắc dĩ lắc đầu: "Chúng ta chẳng phải đang rất tốt sao? Dịch Phong, vì sao vậy?"

Từ Dịch Phong ánh mắt tối sầm lại, giọng điệu cũng lạnh xuống: "Không có vì sao cả." Dừng lại một chút, hắn nói tiếp: "Hôn ước của chúng ta tuy là lời nói miệng, nhưng dù sao mọi người xung quanh cũng đều biết, tôi sẽ đền bù tổn thất thỏa đáng cho Kiều thị."

Kiều Dịch Kỳ nghe thấy hắn nói vậy, lúc này mới ý thức được Từ Dịch Phong đã sớm hạ quyết tâm. Tay của cô ta run lên một cái, cà phê nghiêng đổ ra, thấm ướt vạt áo của cô ấy.

Từ Dịch Phong cũng không muốn nhiều lời làm gì, chuyên mà hắn quyết định sẽ không thay đổi.

Kiều Dịch Kỳ liền vội vàng kéo hắn lại, vẻ mặt bi thương, cô ấy cắn môi, gian nan dò hỏi: "Dịch Phong, không phải bởi vì Mạnh Hạ chứ?" Tay của hắn khựng lại, Kiều Dịch Kỳ từ từ buông tay ra, vô lực ngã ngồi xuống: "Vì cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Vì cái gì? Anh không phải là chán ghét cô ấy sao?" Cô ta trừng mắt lên, toàn bộ ủy khuất đã bị nỗi phẫn nộ và không cam chịu thay thế.

Từ Dịch Phong khẽ động khóe miệng, vẻ mặt hơi ảm đạm đi: "Nếu như sớm biết rằng sẽ có hôm nay, thì trước kia tôi nhất định sẽ không đối xử với cô ấy như vậy."

Chỉ là, cuộc sống không có nếu như.

Kiều Dịch Kỳ cả người cứng ngắc tại đó, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngỡ ngàng không nhúc nhích được, vẻ mặt như khóc mà cũng giống như cười.

Vì sao mà cuối cùng cô ta vẫn phải thua Mạnh Hạ đây?

Cô nàng nhìn theo thân ảnh cao ngất càng lúc càng xa, nhưng cái gì cũng không làm được. Từ Dịch Phong đi rồi, cô gái mãi gục xuống mặt bàn, liên tục khóc không ngừng.

-

*YoungMin05: Oaaa~ Nhạc Nhạc lại là con gái của Mạnh Tiêu và Nhan Ngải Ưu cơ đấy. Có phải là quả đất quá tròn không mà lại gặp được những người này?! - Hạ hồi phân giải :).

Chương này anh Phong và Mạnh Hạ không có gặp nhau~ ai ui~ thấy trống vắng =)). Nhưng mà anh Phong đã quyết định chia tay với Kiều Dịch Kỳ rồi, anh ấy lại còn hối hận chuyện trước kia nữa chứ: "Nếu như sớm biết rằng sẽ có hôm nay, thì trước kia tôi nhất định sẽ không đối xử với cô ấy như vậy." Quá khứ thật đáng ghét >_<~

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đổ Hết Tội Lỗi Lên Cô

Vui lòng không sao chép dưới bất kỳ nào!

-

Chương 43: Đổ Hết Tội Lỗi Lên Cô

Kiều Dịch Kỳ tự sát.

Mạnh Hạ cũng không nghĩ tới cái tin này lại do mẹ của Mục Trạch tìm đến nói cho cô biết.

Xem ra Từ Dịch Phong không để cho cô đi ra ngoài cũng đúng, quan hệ của hai người mà để cho mọi người biết thì không chỉ ảnh hưởng xấu tới hắn và gia đình của hắn, mà với cô cũng không có nhiều tốt đẹp. Chỉ là Mạnh Hạ lại giống như rơi vào tình cảnh tự lừa mình dối người vậy, kỳ thật người khác đã sớm biết được chuyện này.

Chẳng hạn như với vị Mục phu nhân đang ở trước mặt đây, cặp mắt kia nhìn vào cô chứa đầy hận ý không thèm che giấu.

"Mạnh Hạ, Kỳ Kỳ tự sát." Bà ấy nhếch mệng nói ra, thái độ lành lạnh.

Mạnh Hạ thở ra một hơi, hầu như khó có thể tin được mà nhìn vào bà ấy, không khỏi cảm thấy đáng tiếc thay cho Kiều Dịch Kỳ, vì đàn ông mà tự sát là chuyện ngu xuẩn nhất. Đương nhiên là cô đã từng thiếu chút nữa thì cũng giống như cô ta, Mạnh Hạ ảm đạm, chỉ hơi cong môi một cái.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì cô." Mục phu nhân oán hận nói ra, hận không thể giáng cho cô một cái tát.

Mạnh Hạ theo bản năng mà lui người về phía sau một chút, bởi vì cô sao? Vì cái gì mà muốn đẩy trách nhiệm cho cô đây? Chỗ này cô thật sự là nghĩ không ra.

Cô khẽ cắn răng: "Mục phu nhân, tôi cũng là người bị hại, bà không nhìn thấy sao? Kiều Dịch Kỳ tự sát, là ai làm cho cô ta tự sát thì bà đi tìm người đó. Tự tôi thấy mình không có bản lãnh khiến cho cô ta tự sát." Cô phẫn nộ mà cười một tiếng: "Có phải các người cảm thấy tôi không có người thân làm chỗ dựa, thì tôi sẽ để mặc cho các người dày vò?! Mục phu nhân, người bà cần tìm là vị hôn phu của cô ấy, mà không phải là tôi."

"Miệng lưỡi thật ghê gớm." Mục phu nhân giận run người, tiến lên dang tay muốn cho Mạnh Hạ một cái tát. Cô liền nhanh chóng cầm ngược lại tay của bà ấy, tiến đến gần, nhìn vào dung nhan đằm thắm của bà mà cười khan: "Mục phu nhân, con gái của bà nếu ở vào vị trí của tôi, bà làm mẹ thì sẽ nghĩ như thế nào?"

Mục phu nhân vẻ mặt ngẩn ra, ngắn ngủi trong giây lát liền trừng mắt nhìn cô: "Nhưng tôi không có sinh ra một đứa con gái hạ tiện như cô."

Ánh mắt của Mạnh Hạ liền tối xuống, trong ngực đã tức phập phồng, lực đạo trên tay vô thức gia tăng, cuối cùng dùng sức đẩy bà ấy đi. Mục phu nhân bị lui về sau mấy bước, nặng nề ngã ngồi xuống ghế, oán hận đe dọa: "Mạnh Hạ, tôi nói cho cô biết, kịp thời mà rời khỏi Từ Dịch Phong, cô cả đời này đừng nghĩ tới việc bước vào cửa Từ gia."

Mạnh Hạ thoáng ngơ ngác một chút, lập tức bật cười: "Chuyện đó thì có liên quan gì đến bà, các bậc cha mẹ ở trên đời này không phải là ai cũng giống bà."

https://thuviensach.vn

Mục phu nhân bị cô nói cho nghẹn lời, sắc mặt ngay tức khắc trắng bệch: "Mạnh Hạ, cô cho rằng Từ Dịch Phong thật sự thích cô? Người đàn ông như vậy sẽ thích cô?" Bà ấy cố ý dừng lại một chút: "Chẳng qua là trước kia cô quấn quýt lấy cậu ta quá chặt, mà nay lại đối xử ngược lại, cậu ấy nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi. Với lại, cậu ấy chẳng qua là cảm thấy đau lòng, bởi vì dù sao thì cô cũng mất một đứa bé, không phải sao?"

Miệng lưỡi rắn độc, Mục phu nhân vẫn đánh trúng vào chỗ đau của Manh Hạ.

Cổ họng của Mạnh Hạ như bị bóp nghẹt, vẻ mặt cũng lạnh xuống, hai tay nắm chặt. Cô chưa từng chán ghét một người nào như thế, Mục phu nhân đã vượt qua cực hạn của cô.

"Thì ra là anh ta dễ dàng đau lòng như vậy, thế thì chiêu này của Kiều Dịch Kỳ lại làm tốt lắm. Tôi rất mong đợi Từ Dịch Phong sẽ đau lòng mà trở về bên cạnh cô ấy." Cô nặng nề nhấn mạnh: "Càng nhanh càng tốt."

Cửa phòng không biết bị mở ra từ lúc nào.

Mục phu nhân đứng đối diện với cánh cửa, ánh mắt đột nhiên thoáng quẹt qua một nét vui vẻ khó hiểu.

"Mục phu nhân, nếu như có chuyện gì thì bà có thể tìm tôi." Từ Dịch Phong đứng ở trước mặt bà ấy, khắp người toát ra thái độ lạnh lùng lãnh khí.

Trong lúc nhất thời, tất cả như đứng yên lại, lời nói mặc dù không phải đang đe dọa nhưng lại làm cho người khác không rét mà run.

Từ Dịch Phong cúi đầu nhìn vào Mạnh Hạ. Vừa rồi hắn nghe được lời nói của cô, trong ngực không hiểu sao lại buồn bực một hồi, trái tim tự dưng cũng hẫng đi một nhịp.

https://thuviensach.vn

"Dịch Phong, ta chỉ là cùng Mạnh tiểu thư nói một chút chuyện nhà." Mục phu nhân thu hồi lại cơn tức giận vừa rồi, trong nháy mắt lại trở nên từ ái dễ gần.

"Phải không?" Từ Dịch Phong mị nheo mắt lại, ngôn ngữ hùng hổ dọa người: "Tôi không biết là quan hệ của bà và Tiểu Hạ từ khi nào lại trở nên tốt như vậy. Cũng đúng, Mục Trạch làm mất con của chúng tôi, bà là mẹ của hắn, đối với Tiểu Hạ nhân từ một chút, cũng có thể tích phúc cho con của bà." ["Con của chúng tôi" đó nha ^0^~]

Nói xong cũng không nhìn lại bà ấy lấy một cái, liền nắm lấy tay Mạnh Hạ, bàn tay lạnh như băng ấy làm cho cô giật mình mà co rụt lại. Hắn cũng không để ý tới vẻ cự tuyệt của cô, bàn tay nắm thật chặt, lôi cô đi ra ngoài.

Trong lòng Mục phu nhân nghẹn lại vì giận, tức muốn đau tim.

Vừa ra khỏi cửa, Mạnh Hạ hất mạnh tay của hắn ra. Từ Dịch Phong dừng bước lại, từ từ quay đầu, mi tâm nhẹ chau vào: "Lần sau không việc gì phải gặp mặt bọn họ nữa."

"Bọn họ?" Mạnh Hạ châm chọc mà nhẹ cong khóe miệng: "Từ Dịch Phong, họ đều là thân thích của anh!"

"Nhà tôi với bọn họ không phải là quan hệ thân thích." Từ Dịch Phong thản nhiên nói ra.

"Đó là dì của vị hôn thê nhà anh, lại không phải là thân thích của anh sao?" Tầm mắt của cô thẳng tắp nhìn vào hắn: "Kiều Dịch Kỳ tự sát."

"Không liên quan gì đến em." Từ Dịch Phong lãnh đạm nói ra.

"A……" Mạnh Hạ khẽ cười một tiếng: "Đúng là một chút quan hệ với tôi cũng không có. Nhưng mà bởi vì anh mà tất cả bọn họ đều nhận định là

https://thuviensach.vn

do tôi, là kẻ thứ ba như tôi ép buộc đại tiểu thư của Kiều gia tự sát. Tôi ở trong mắt tất cả mọi người là không thể chấp nhận được như vậy đấy."

"Bây giờ vị hôn thê của anh vì anh mà muốn chết, làm sao anh có thể lãnh đạm như vậy?" Mạnh Hạ trong lúc này thật vô lực, là một người phụ nữ, cô cảm thấy Kiều Dịch Kỳ thật sự là quá ngốc rồi, yêu một người đàn ông không có trái tim đến vậy.

Từ Dịch Phong đưa tay kéo cô qua, ánh mắt khẽ đau thương.

Mạnh Hạ khó chịu, có đôi lúc cô thậm chí còn cảm thấy Kiều Dịch Kỳ chính là mình của năm đó.

Cô sít sao nắm hai tay lại, liều mạng đánh vào lồng ngực cứng rắn của hắn, từng phát từng phát, đau lòng chất vấn: "Anh rốt cuộc là có trái tim hay không?" Không biết là vì Kiều Dịch Kỳ, hay là vì chính mình.

Từ Dịch Phong vẫn để cho cô đánh, trầm mặc một hồi lâu, hắn mới khẽ thở dài một hơi: "Tiểu Hạ…"

Hắn nói gì đó, Mạnh Hạ không nghe rõ, cô chỉ vì đã yêu trong vô vọng nên có nhiều thê lương. Cuối cùng cô rốt cục cũng đánh đến mệt mỏi, Từ Dịch Phong dịu dàng giữ cô đứng lên, tựa vào trong ngực của hắn.

Nếu như khi đó anh có thể để cho tôi dựa vào, tất cả chỉ như vậy là đủ rồi. Chỉ là hôm nay, vòng tay ôm ấp này làm cô không dám tham luyến chờ mong. Mạnh Hạ nhắm hai mắt để trầm tĩnh lại, cô quyết định, nhất định phải rời đi. Cô phải rời khỏi Từ Dịch Phong, suốt đời này, xa thật xa.

****

Ban đêm, cô mặc đồ ngủ ngồi ở trên sân thượng, bầu trời đêm lấp lánh, màn hình điện thoại ở một bên chợt lóe sáng. Cô hít một hơi, cầm điện thoại lên, ở đầu dây bên kia thật lâu sau mới có tiếng nói.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Hạ….."

"Mạnh Tiêu, anh ấy khi nào thì trở về?"

Ở bên kia yên lặng, do dự một chút mới nói: "Tiêu ca bị thương, Tiểu Hạ, em chờ thêm một thời gian nữa."

"Vâng. Vậy nói cho anh ấy biết, ba ba đã được phóng thích." Nói xong, cô cúp điện thoại.

****

Đôi mắt hơi nheo lại, cô nghe được âm thanh cửa phòng bị mở ra, mùi hương quen thuộc lưu động trong không khí truyền đến, cô biết là hắn, nhưng chỉ nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hắn Thay Đổi

Chương 44: Hắn Thay Đổi

Từ Dịch Phong biết rõ là cô chưa ngủ, bàn tay nhỏ bé đang nắm thật chặt lại, hắn mỉm cười bất đắc dĩ, đưa tay đến bên eo của cô.

Mạnh Hạ cảm giác được hơi thở của hắn càng lúc càng gần, đôi mắt liền mở ra, bốn mắt nhìn nhau, cô bị u ám trong mắt hắn làm cho giật mình: "Anh làm gì vậy?"

Từ Dịch Phong khóe miệng dương dương tự đắc, ngắm nhìn cô một cái mới dời tầm mắt đi, nhìn vào nụ hoa nhỏ chớm nở ở ban công, trầm mặc một chút mới nói ra: "Ở Tinh Thành tuần này có triển lãm trang sức, có muốn đi xem không?"

Mạnh Hạ phát hiện ra Từ Dịch Phong thật sự đã thay đổi, trước kia hắn sẽ không bao giờ trưng cầu ý kiến của người khác. Chuyện mà hắn muốn làm thì tất nhiên phải làm, ý nguyện của người khác đừng mong có một chút quan hệ gì với hắn.

Chẳng hạn như, trước kia cô muốn đi xem triển lãm tranh, Mạnh mẫu cho cô hai tấm vé vào cửa, cô đã vội vã đưa cho Từ Dịch Phong, nhưng hắn chỉ nhìn lướt qua rồi cho cô bốn chữ: "Không có hứng thú."

"Không có hứng thú." Mạnh Hạ ngồi dậy, đứng lên chuẩn bị trở lại trong phòng. [=)) Gậy ông đập lưng ông. Mạnh Hạ nãy giờ vẫn ở ghế

https://thuviensach.vn

ngoài ban công ah.]

Từ Dịch Phong bỗng dưng cong khóe miệng lên, tiểu nha đầu này kỳ thật còn rất thích thù dai nhớ lâu. Hắn kéo tay của cô lại: "À….." Hắn mỉm cười nói ra: "Nhưng tôi nhớ rõ là trước kia em đối với mấy thứ này cảm thấy rất có hứng thú."

Mạnh Hạ đứng thẳng lưng, giãy giãy tay, nhưng không có thoát ra được. Lạnh lùng nói ra: "Trước kia? Anh còn nhớ được trước kia sao?"

Cô bất ngờ mỉm cười một tiếng, khóe môi tạo thành một đường cong, giọng nói lập tức trở nên lãnh đạm: "Anh nói chuyện với tôi như vậy, tôi thật sự thấy không quen."

Gió ban đêm có chút thô lỗ làm sợi tóc bay múa, cô chịu không được mà hơi run lên, chậm rãi vén lọn tóc rối bời ở thái dương, ánh mắt sâu xa: "Đây không phải anh mà tôi biết."

Cô rõ ràng cảm nhận được đầu ngón tay của Từ Dịch Phong run lên, thần sắc trong mắt hắn thâm trầm như một đầm nước sâu: "Tiểu Hạ, em biết tôi là người như thế nào sao?"

"Anh đối với tôi như thế nào, còn cần tôi phải nói cho anh biết sao?" Mạnh Hạ không muốn cùng với hắn tiếp tục rối ren thêm nữa, sự nhiệt tình nóng bỏng của hắn làm cho cô khó mà thừa nhận được.

Cô ra sức để đi tới cửa, Từ Dịch Phong lại nhanh như gió ôm lấy cô từ phía sau: "Lúc trước tôi đã nói nhiều lời như vậy, em chịu nghe lọt một chút được không? Hình như có vài lời em không chịu nghe, vậy tôi lập lại một lần nữa, chúng ta cùng chung một chỗ."

Mạnh Hạ đầu óc mơ hồ, cô cắn môi, tay nắm chặt lấy then cửa: "Cùng một chỗ? Từ Dịch Phong, ngược lại anh nói nghe thật nhẹ nhàng." Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ làm sao có thể cùng ở một chỗ.

https://thuviensach.vn

Cô thở ra một hơi, thật đáng buồn nhưng cũng thật mỉa mai. Lồng ngực của hắn ấm áp như vậy, đã từng là tất cả khao khát của cô. Bây giờ, cô lại từng chút từng chút gỡ bàn tay của hắn ra: "Từ Dịch Phong, tôi không muốn. Tôi không muốn cùng anh ở một chỗ. Chuyện anh giúp cha tôi, coi như là anh trả lại cho tôi. Tôi nghĩ bây giờ phải rời đi thôi, nếu như anh còn có chút lương tâm thì để cho tôi rời khỏi đây."

Ánh mắt của hắn tối sầm lại, ngược lại Mạnh Hạ còn nói ra lời nói tự đáy lòng rằng, cô muốn rời đi.

Tầm mắt của hắn chìm trong tối tăm: "Câu này tôi không muốn nghe thấy lần thứ hai, Tiểu Hạ, chuyện của tôi sẽ do tôi làm chủ." Lời này của Từ Dịch Phong cũng ngầm ý bảo đảm với cô rằng, cha mẹ của hắn sẽ không ảnh hưởng tới quyết định của hắn.

Mạnh Hạ khẽ cười một tiếng, từng chữ từng chữ nói ra: "Anh không sợ tuyệt hậu sao?"

Từ Dịch Phong chỉ trầm mặc một khắc, thản nhiên nói ra: "Có con hay không còn là tùy duyên, Nhạc Nhạc, đứa nhỏ này tôi cũng rất thích."

Mạnh Hạ nhàn nhạt lui về phía sau một bước, lặng lẽ nhìn vào hắn, nhìn thấy bi thương trong mắt hắn chợt lóe rồi tan đi. Cô xoay người để lại cho Từ Dịch Phong một tấm lưng mảnh mai.

Là ai đó nói, khi bạn thích một người thì sẽ chiều chuộng họ mà làm thương tổn đến quyền lợi của chính mình. Thời gian trôi qua, hôm nay Mạnh Hạ hầu như có thể không kiêng nể gì cả mà tiêu phí đi một thứ Từ Dịch Phong muốn cho cô, đó chính là… Yêu thương.

[Ôi, cái tựa truyện đã xuất hiện ở đây, Yêu Thương

]

https://thuviensach.vn

****

Thân thể của Mạnh Lý bình phục rất tốt, lúc Mạnh Hạ đến bệnh viện để thăm ông ấy, rất trùng hợp đã gặp được Mục Trạch.

Mục Trạch cả người đã gầy ốm đi rất nhiều, anh hướng về phía cô thoáng qua mộ nụ cười ngượng ngạo: "Có rảnh rỗi không, nói chuyện một chút?"

Mạnh Hạ gật gật đầu.

Ở khuôn viên bệnh viện có một hồ sen, từng bông thủy tiên theo gió rơi xuống, trôi lơ lửng trên mặt nước thanh tĩnh và ưu nhã.

Ánh mắt của Mục Trạch xa xăm, giọng nói nhẹ nhàng: "Mạnh Hạ, thật xin lỗi."

Mạnh Hạ cúi đầu, không nói gì thêm.

"Hiện tại có nói gì cũng đều vô nghĩa." Hắn về về phía xa xa: "Em không nên trách Ất Ất, khi đó cô ấy cũng không còn cách nào khác, là anh đã để cho cô ấy giấu diếm em."

Mạnh Hạ nuốt xuống một cái, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đau thương của anh: "Mục Trạch, nói thật là em đã từng oán hận anh, nhưng cho đến cùng thì chỉ là tự mình em đang viện một cái cớ, kỳ thật chẳng phải ngày đó là em vượt đèn đỏ đấy sao."

Cô nheo mắt, quay đầu lại, tất cả như đã bừng tỉnh khỏi cơn mộng.

Chỉ có thể nói rằng cô và đứa bé kia không có duyên phận.

Bọn họ không người nào sai, mà chính là thời gian sai, đã đem bọn họ đến gần một chỗ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ giật nhẹ khóe miệng: "Kiều Dịch Kỳ sao rồi?" Mục Trạch xuất hiện ở nơi này thì chỉ có một câu trả lời, đó là đến thăm em họ của anh ấy.

"Miệng vết thương tương đối sâu, bác sỹ nói có lẽ cả đời này con bé cũng không thể cầm bút vẽ được nữa."

Mạnh Hạ ngẩng ra: "Cô ấy… quá ngốc rồi."

"Em chưa từng như vậy sao?" Mục Trạch hỏi ngược lại.

Mạnh Hạ cong miệng lên: "Ất Ất nói anh muốn rời khỏi đây."

"Lúc trước đã nói với em, là đến viện nghiên cứu ở Pháp, anh đã bàn bạc xong với bên đó rồi. Cuối tuần này sẽ bay."

Mạnh Hạ gật gật đầu, ánh mắt hơi rung động: "Thuận đường xuôi gió."

Mục Trạch nhíu mi lại, trải qua đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc cũng xoay người ôm lấy cô. Gặp gỡ đã lâu như vậy, thái độ của anh vẫn là nho nhã lễ độ, dù cho đến lúc hai người bàn bạc hôn lễ cũng chỉ giới hạn ở những cái nắm tay. Hôm nay, Mục Trạch đột nhiên biểu lộ tình cảm của mình như vậy, cũng là từ tận sâu trong đáy lòng mình.

"Tiểu Hạ, anh cuối cùng đã muộn, đã muộn quá rồi."

"Để cho anh ôm một lát."

Mạnh Hạ chần chờ một chút, muốn nói lại thôi, cô có thể cảm nhận được thống khổ trên gương mặt của Mục Trạch không cách nào kiềm chế được.

Hai tay của cô từ từ ôm lấy ở lưng anh.

https://thuviensach.vn

Ở xung quanh có không ít người tò mò đưa mắt chăm chú nhìn vào, mang theo ý cười trộm trêu ghẹo.

Một hồi lâu sau, anh từ từ buông cô ra, đưa tay bưng lấy gương mặt của cô, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, khóe môi rơi vào tóc cô. Nụ hôn của anh rất nhẹ, như đang đối đãi với một món bảo bối trân quý nhất, dè dặt cẩn thận, tình ý triền miên.

"Chăm sóc thật tốt chính mình." Mục Trạch chần chờ một lát, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nói ra: "Nếu như có một ngày em không muốn sống ở nơi này, có thể tới Pháp tìm anh. Anh bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh." Anh nhẹ nhàng mỉm cười, sắc mặt ảm đạm dần dần biến mất.

Mạnh Hạ nhìn vào anh, giống như đã trở về trước kia, cô nghiêm túc gật đầu: "Mục Trạch, em lúc này sẽ rời khỏi đây, nhất định."

Trong mắt của Mục Trạch đột nhiên sáng ngời, bàn tay nhịn không được mà xoa lên đỉnh đầu của cô. Trong thoáng chốc, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn về phía một thân ảnh không xa ở phía sau, anh đột nhiên mỉm mỉm khóe miệng cười ý nhị.

Trong mắt anh lại tràn đầy xúc động, cô gái ở trước mắt càng ngày càng kiên cường. Cô cũng chỉ biết cố gắng hết sức để vượt qua.

Từ Dịch Phong từng bước từng bước một đi tới, vẻ mặt xanh mét, vẻ trang nghiêm khắp người làm cho người ta sợ hãi ớn lạnh.

Ba người đứng chung một chỗ, trong nhất thời, không khí như ngừng lưu động.

Ánh mắt của Mục Trạch nhìn vào Từ Dịch Phong có chút băng lãnh, thứ nhất là bởi vì Mạnh Hạ, thứ hai cũng là vì em họ của mình vì hắn mà tự sát: "Từ Tổng, đến thăm Kỳ Kỳ sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong không trả lời, ánh mắt thoáng dừng lại ở trên tay Mục Trạch, hắn liền đi tới kéo Mạnh Hạ về phía mình: "Nhạc Nhạc đang tìm em."

Mạnh Hạ biết rõ đây chỉ là thủ đoạn của Từ Dịch Phong mà thôi, cô mỉm cười: "Tôi đã nhờ mẹ Hà giúp tôi chăm sóc con bé, không cần phiền anh phải hao tâm tổn trí."

Thân thể Từ Dịch Phong cứng ngắc lại, sắc mặt liên tục thay đổi, đáy mắt đã nhuộm nâng một tầng giận dữ.

Mạnh Hạ đưa tay kéo Mục Trạch đi, lướt qua bên người hắn, đi thẳng về phía trước.

Qua một đoạn đường rất dài, lúc hai người xoay lại vẫn còn nhìn thấy Từ Dịch Phong đứng ở nơi đó như cũ. [Oahh~ anh Phong bị bơ rồi, thương quá :P…]

.

.

.

"Từ điên bị trúng tà." Mục Trạch trêu chọc nói ra, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, tình cảnh vừa rồi là anh đã nhìn ra, Từ Dịch Phong đối xử với Mạnh Hạ đã thay đổi. Trong mắt của người đó từ lúc vô hồn, cho đến khi khắc chế cơn giận xuống, và còn có cả nét ghen tuông mơ hồ nữa.

Mạnh Hạ hé miệng cười một tiếng: "Mục Trạch, anh có tin Từ Dịch Phong sẽ yêu em không?"

Mục Trạch lãnh đạm không nói.

https://thuviensach.vn

Cô lại tiếp tục: "Em không tin, cũng không thể tin được. Một người như hắn, làm sao vào lúc này lại yêu em."

Từ Dịch Phong thay đổi, cô đúng là cảm giác được. Hắn đối với cô rất tốt, tốt đến mức Mạnh Hạ cảm thấy tất cả đều không phải là sự thật.

Đối với việc này, Mục Trạch không có tư cách gì để nói: "Tiểu Hạ, tự em nghĩ như thế nào?" [Thích anh Trạch quá, anh ấy rất có chừng mực T^T…]

Mạnh Hạ cúi đầu, yên lặng một chút mới trả lời: "Em nhìn thấy anh ta là sẽ nghĩ ngay tới ba ba, tới anh trai của em, còn có mẹ, em không quên được quá khứ."

Nghĩ đến những việc đó, những con người đó, lòng của cô liền đau, đau như khoan tim.

"Như vậy thì em hãy cứ làm theo những gì mình muốn."

Mạnh Hạ mời Mục Trạch đi đến một quán ăn nhỏ, trong hoàn cảnh ngồi ở bàn nhỏ ngoài trời, bọn họ thoải mái uống một chai, rồi lại thêm một chai rượu. Mục Trạch cũng không có ngăn cản cô, có thể hoàn toàn say một lần thì đó là một chuyện hạnh phúc biết nhường nào, phải không?!

****

Ở bên kia, Từ Dịch Phong cũng đang gánh chịu đủ mọi áp lực của hai bên Từ gia và Kiều gia.

"Dịch Phong, con là đàn ông thì nên có trách nhiệm, Kỳ Kỳ vì con mà cả đời không thể vẽ tranh, con cảm thấy vào lúc này mà có thể chia tay với con bé được sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong xoa xoa mi tâm, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi một hồi, trầm giọng trả lời: "Con sẽ đền bù tổn thất gấp đôi cho Kiều thị."

Trong lòng Đàm Dĩnh nhất thời nhen nhóm một mồi lửa: "Đền bù tổn thất? Ước mơ cả đời của con bé đều đã bị phá hủy, con cho rằng đền bù tổn thất là được sao. Dịch Phong, con làm cho mẹ quá thất vọng rồi."

Từ Dịch Phong nhếch miệng cười: "Mẹ, nếu như không phải là Tiểu Hạ trở lại, mẹ sẽ dễ dàng tiếp nhận Kiều Dịch Kỳ như vậy sao?"

Đàm Dĩnh ngẩn ra, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, Từ Dịch Phong vẫn là nói đúng ý tứ của bà.

"Dịch Phong, con cứ như vậy mà nghĩ về mẹ mình? Tốt! Chuyện của Kiều gia ta sẽ không nhúng tay vào nữa." Đàm Dĩnh nói ra những lời này cũng không nằm ngoài suy nghĩ của Từ Dịch Phong.

****

Về đến nhà, trong nhà là một mảnh vắng lạnh.

Hắn nhẹ nhàng đi lên lầu, dừng chân ở trước của phòng của Mạnh Hạ, "cách" một tiếng, trong phòng mờ tối, chỉ còn một ngọn đèn dạ quang ở đầu giường là sáng lên. Trong tim hắn nhất thời bực bội một hồi.

Nói không nên lời, nhìn không thấy lối.

.

.

.

Mạnh Hạ lúc trở lại, do dự thật lâu mới bước vào cửa.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong ngồi ở trên ghế sô pha trong phòng khách, ánh mắt như dạ quang sâu kín chiếu vào, trước mặt hắn đã có hai vỏ chai rượu rỗng không.

"Đã trở lại rồi?"

Giữa không khí im ắng, đột nhiên cất lên một giọng nói khàn khàn, bước chân của Mạnh Hạ nghiêng một cái, đụng vào một góc bàn, đau nhói một hồi, phải chống lên bàn mới có thể đứng vững.

Trong nhà tối đen như mực, đêm hôm khuya khoắt mà nghe được một câu hỏi như vậy, quả thực là dọa người ta hết hồn: "Từ Dịch Phong, đã tối khuya, anh nổi điên cái gì?"

Trong không khí lan toản mùi rượu nồng đậm, còn có một đôi mắt nhìn không ra buồn vui. Từ Dịch Phong đi đến bên cạnh cô, chóp mũi nghe được mùi rượu trắng, hắn cười tối tăm một tiếng: "Uống rượu?"

Mạnh Hạ mặc dù là có say, nhưng cô cũng có thể nghe thấy được hương vị, hắn cũng uống rượu.

Hai con ma rượu này có gì cần phải nói chứ.

Cô xoay người, giữ theo tay vịn cầu thang để đi lên lầu.

Từ Dịch Phong từ từ nắm chặt bàn tay lại, nét ớn lạnh trên mặt đã ngưng đọng tới cực điểm, rồi lại kiệt lực cố gắng khắc chế đi. Muốn cùng cô thật dễ nói chuyện một chút, nhưng hắn phát hiện ra rằng dường như bây giờ bất luận hắn có nói cái gì hay làm cái gì, cô cũng đều không nghe lọt. Bất đắc dĩ giật nhẹ khóe miệng, nheo mắt lại nhìn bước chân không vững của cô từ từ bò lên cầu thang, lên được tới lầu trên, cả người lại ngồi ở bậc cầu thang, không nhúc nhích được.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy bộ dáng chật vật này của cô, hắn nhíu mày lại, cẩn thận đi đến giữ lấy cô, kéo tay của cô lên, chạm vào cảm giác nóng rực.

Cô phải mượn lực của hắn mới đứng vững được, rồi lại đẩy hắn ra, tự mình lảo đảo lui về sau mấy bước.

Hắn nhanh chóng giữ chặt lấy cô, trong khoảnh khắc này, cô bỗng cảm thấy khóe miệng một mảnh ấm áp. Đầu óc trong nháy mắt trở nên trống rỗng, cùng với hương rượu tinh khiết mà hít thở không thông. Hắn tùy ý làm càn, rồi lại giống như đang kiềm chế để nhẹ nhàng hơn.

Mạnh Hạ trừng mắt nức nở. Đầu nặng nề nhưng cũng xem như là thanh tỉnh. Cô mở miệng muốn cắn nhưng Từ Dịch Phong cũng nhận biết được, hắn đưa tay nâng lấy cằm của cô, tia sáng trong mắt hắn đã tan đi.

Mạnh Hạ nghiến răng nghiến lợi mắng: "Từ Dịch Phong, anh khốn khiếp."

--

*YoungMin05: Vậy là sắp phải chia tay với Mục Trạch sao T^T..... anh là một người chừng mực đáng tin ah. Lúc Mạnh Hạ nói với Mục Trạch rằng mình sẽ rời đi, nhưng không phải là đi cùng với Mục Trạch. Anh ấy vui là bởi vì mặc dù cô không thể đến với mình nhưng cũng không cam chịu mà ở bên cạnh anh Phong. Anh Phong đáng đời rồi, con đường anh ấy chuộc lỗi bù đắp cho Mạnh Hạ là cả đời ah^^.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vô Cùng Hối Hận [Quan Trọng] [18+]

Chương 45: Vô Cùng Hối Hận [Quan Trọng] [18+]

Mạnh Hạ nghiến răng nghến lợi mắng hắn: "Từ Dịch Phong, anh khốn kiếp."

Chóp mũi của Từ Dịch Phong đẩy lấy chóp mũi của cô, động tác thân mật đến thế, chóp mũi của cô đã thấm một lớp mồ hôi mỏng, một tay hắn vòng qua hông của cô. Rất nhiều năm qua, đây còn là lần đầu tiên hắn ôm cô như vậy, một cảm giác thương tiếc yêu thương.

"Tiểu Hạ, hãy quên quá khứ đi, có được hay không?" Hắn để xuống cái tôi của mình, khiến một người như hắn nói ra được lời nói này, quả thật là không dễ.

"Không!" Mạnh Hạ mạnh mẽ mở to đôi mắt, dù là đang ở trong bóng tối: "Trừ phi tôi mất trí nhớ, bằng không, Từ Dịch Phong, tôi không quên được."

Đôi mắt của Từ Dịch Phong tối sầm lại, âm thanh nghèn nghẹn, hít một hơi rồi lại cúi đầu xuống, khóe miệng kề ở bên tai cô, hô hấp có chút dồn dập. Hắn trầm mặc một hồi lâu mới nhỏ nhẹ nói ra: "Anh cũng không quên được."

Mạnh Hạ không hiểu hắn có gì mà không thể quên, chỉ là chưa kịp hỏi thì môi của cô lại một lần nữa bị phong tỏa.

https://thuviensach.vn

Rèm cửa màu tuyết trắng bị gió thổi đến tung bay, trong lúc đó hắn vừa hôn vừa ôm cô trở vào trong phòng.

Sau lưng bị tựa ở trên cánh cửa, những hoa văn trên cửa in dấu hằn đau, Từ Dịch Phong thấy cô nhíu mày nên nâng thân thể của cô lên, sát sao ôm lấy, cô muốn động cũng không nhúc nhích được lấy một chút, tư thế của hai người cực kỳ mập mờ.

"Từ Dịch Phong, muốn để cho tôi hận anh sao?"

"Em không phải là đã luôn hận anh đấy ư? Tiểu Hạ…" Hắn nhẹ nhàng gọi lên tên của cô: "Anh hối hận."

Sau khi biết được những chuyện đã qua, hắn hối hận. Thứ cảm giác hối hận đó như cây kim đâm thật sâu vào đáy lòng của hắn.

Năm năm trống vắng, đến khi gặp lại cô, lúc đó mới phát hiện ra rằng tất cả cũng đã đổi thay. Hắn cho là mình không có cảm giác với cô bé đã từng theo đuổi phía sau lưng mình. Nhưng kỳ thật, trong lúc vô tình, hình ảnh đó đã trú đóng nơi đáy lòng của hắn từ lâu, chỉ có điều là hắn không cảm giác được mà thôi.

"Anh hối hận?" Mạnh Hạ ngẩn người, nở một nụ cười mà nước mắt lại dâng tràn rơi xuống.

Lời nói của hắn chỉ có thể làm cho cô càng thêm khó chịu, nước mắt từng giọt theo nhau chảy dài.

Khóe miệng của Từ Dịch Phong từ từ chuyển qua gương mặt của cô, hôn qua hàng lệ, lành lạnh, mằn mặn đến phát khổ. Ánh mắt của hắn đón lấy tầm mắt của cô, cùng nghe thấy hơi thở, đều là mùi rượu mê say.

Chuyện này làm sao lại phát sinh được, Mạnh Hạ nghĩ không ra.

https://thuviensach.vn

Năm năm trước vào đêm đó, Từ Dịch Phong đối với cô chỉ có thô bạo, Mạnh Hạ cho đến nay nếu nhớ lại thì đều cảm thấy rùng cả mình.

Mà nay lại trân trọng nhẹ nhàng, cô đều cảm thấy tất cả như đang ở trong mơ.

Nụ hôn của hắn rất ôn nhu, lộ ra một vẻ mơ hồ đau lòng, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy loại men say đó càng ngày càng sâu.

Giữa tấm màn đen, bàn tay của hắn như ngọn lửa nóng bỏng, rời rạc châm ngòi ở trên người cô. Nụ hôn của hắn không ngừng rơi xuống, Mạnh Hạ cảm thấy toàn thân nóng ran khó chịu, như xung quanh thân thể mình đang bốc cháy.

Tay của hắn từ từ tham tiến vào, tại nơi tư mật nhẹ nhàng mơn trớn. Mạnh Hạ tuy đã cùng hắn trải qua da thịt thân thiết, thế nhưng chưa từng có cảm thụ như vậy, thân thể chỉ có thể bất lực mà khẽ run lên.

Hắn tựa hồ đã rất gấp, không thể chờ đợi được mà tiến vào cơ thể của cô, cô đau đến toát mồ hôi, cắn môi thật chặt.

Từ Dịch Phong chống người dậy, biết rõ giờ phút này cô còn rất khô khan, hắn ẩn nhẫn nhẹ nhàng luật động, đổi lấy là nức nở và bài xích của cô.

"Ngoan ngoãn, thả lỏng. Tiểu Hạ……" Hắn thì thầm gọi tên của cô... chuyện loạn, ý động.

Trong bóng tối mà tất cả những giác quan đều cảm nhận được rõ nét như vậy, cô bắt lấy cánh tay của hắn, mười ngón tay vì đau lòng mà tạo ra những vết cào dài. Từ Dịch Phong rốt cuộc hoàn toàn thẳng tiến, cả người ấm áp như được nhung tơ mềm mại bao trùm, tinh tế luật động.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ khó chịu mà đá chân, hắn lại hôn cô, hạ thân ra ra vào vào, cánh môi lại tham luyến gặm cắn trên ngực mà kích thích nhiệt tình nơi cô.

.

.

.

Đợi đến khi tất cả bình phục lại, hắn vừa ôm cô mà vẫn ở bên trong cô, tựa hồ như vậy thì mọi thứ mới chân thật chứ không phải đang trong cơn mơ.

Mạnh Hạ toát đầy mồ hôi, Từ Dịch Phong lại tinh tế lau mồ hôi trên trán cho cô, bàn tay vẫn từ từ di chuyển từ cổ đến ngực, cuối cùng dừng lại ở trên bụng của cô, lưu luyến không rời.

Vết sẹo màu nâu dẫm kia dưới ánh đèn mông lung mà vẫn chói mắt đến vậy.

Lông mi của Mạnh Hạ run rẩy, lòng ngón tay của hắn ở nơi đó không ngừng vuốt qua lại.

Một hồi lâu sau, hắn cử động thân thể, làm cho cô dựa vào lồng ngực của mình.

"Vết sẹo này thật sự là do viêm ruột thừa mà lưu lại à?" Hắn đột nhiên muốn biết tất cả mọi thứ có liên quan đến cô.

Cô gái này sợ đau đến thế cơ mà, lúc học cao trung đã bị sốt đến bốn mươi độ, cũng không chịu đi bệnh viện truyền nước biển. Cuối cùng, vẫn là Mạnh Tiêu đã cạo gió giải nhiệt cho cô.

"Tiểu Hạ, anh muốn biết."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy." Cô thản nhiên nói, đẩy tay của hắn ra.

Hắn dừng tay lại, thì thầm một câu: "Nhất định là rất đau." Giọng nói rầu rĩ.

Mạnh Hạ nheo mắt lại, thân thể mệt mỏi vô cùng, nhưng khóe miệng vẫn ý thức được mà nói ra: "Không đau, chích thuốc gây tê, sau khi xong mới có cảm giác đau." Dừng lại một chút, cô lại nhàn nhạt nói ra: "Kỳ thật, không có gì đau bằng đêm đầu tiên kia."

Cảm giác đau đớn ấy mới chính là khắc cốt ghi tâm.

Thân thể của Từ Dịch Phong rõ ràng là ngẩn ra, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy ở bụng lành lạnh, là nụ hôn của hắn rơi xuống tại đó. Mượn một chút ánh sáng mơ hồ, hắn lần đầu tiên tinh tế ngắm nhìn thân thể của cô. Mạnh Hạ rất trắng, da thịt như bông tuyết mỏng manh, chỉ có trên bụng lại có những vết hằn rất nhỏ khác, từng đường, từng đường. Từ Dịch Phong nghiêm túc nhìn một hồi lâu, đại khái có thể hiểu ra, đó là thai vân, là dấu vết để lại rằng cô đã mang thai con của hắn. [Thai vân: Những vết rạn da, phụ nữ mang thai thường có.]

Dấu vết đã lưu lại, nhưng điều quý giá nhất lại không còn.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong càng lúc càng sâu, trong lúc hoang mang, Mạnh Hạ cảm thấy ở bụng có những vệt nước chảy dài, băng băng lãnh lãnh.

Hoan lạc, cho dù có ẩn nhẫn cũng khó ức chế được tình cảm của mình. Là một đêm đứt quãng triền miên.

****

Sáng sớm, cô mơ mơ màng màng cảm giác được có người đang lau thân thể cho mình, vẫn buồn ngủ nhưng cố gắng mở mắt ra, liền chứng kiến

https://thuviensach.vn

Từ Dịnh Phong đang để cô nằm ở giữa hai chân của hắn, bàn tay lại đặt ở nơi tư mật, ánh mắt trong trẻo nhìn vào nơi đó.

Trong lòng cô đầy khẩn trương, hai chân sít sao thu lại.

"Buông ra." Sắc mặt Từ Dịch Phong cứng đờ.

Mạnh Hạ lập tức hít vào một hơi: "Anh bỏ ra."

Đã tỉnh táo, cho dù đã buông thả đến đâu thì lúc này gương mặt của cô cũng phải ửng hồng.

"Em đừng khép chặt, anh sẽ đi ra." Từ Dịch Phong chau mày, mặt không đổi sắc. Hắn chỉ đơn giản là bôi thuốc cho cô, không có những ý nghĩ khác.

Mạnh Hạ cắn môi, từ từ mở chân ra, nhưng cảm giác vẫn là không được, liền kéo chăn mền ở một bên qua che thân lại, bộ dáng rất có xu hướng tự lừa mình dối người.

Khóe miệng của Từ Dịch Phong sủng ái cong lên.

"Anh bỏ ra." Ngón tay của hắn vẫn tiến quân thần tốc, cô nhìn thấy ánh mắt của hắn càng ngày càng sâu, tất nhiên biết rõ như vậy là biểu hiện cho điều gì.

Từ Dịch Phong hít một hơi lạnh, tay động động, sắc mặt u ám đi một chút: "Tự em với tay không tới."

Thoa thuốc xong, hắn ngồi ở bên cạnh, vẫn nhìn qua cô: "Mau dậy đi, Nhạc Nhạc đã tới gõ cửa nhiều lần."

Đêm qua say rượu, cộng thêm triền miên ân ái, toàn thân Mạnh Hạ bây giờ không còn chút sức lực nào, cả người lâm vào hỗn loạn, cô vẫn còn

https://thuviensach.vn

mơ hồ nhưng không ngừng tự dặn lòng: Không thể rối loạn, dù có thay đổi như thế nào, cũng không trở về như trước kia được.

Từ Dịch Phong nhìn thấy cô cúi thấp đầu xuống, cả người ở trong một trạng thái mờ mịt. Hàng mi dày và dài tạo thành một cái bóng hình mặt trăng lưỡi liềm trên mặt, nơi bóng tối đó quầng thâm rõ ràng có thể nhìn thấy được, đại khái là chuyện tối hôm qua cô còn chưa có rõ ràng.

Từ Dịch Phong, người này mặc dù bá đạo và lạnh lùng, nhưng chỉ cần chuyện mà hắn nhận định thì tất nhiên sẽ không thay đổi. Hắn hiện tại đã đem Mạnh Hạ nâng niu ở trong lòng, sẽ theo một cách tự nhiên muốn đối xử tốt với cô. Thứ nhất là vì trước kia cô đã trải qua những đau khổ đó, thứ hai là trong lòng hắn cũng muốn nhanh chóng hòa hoãn quan hệ của hai người.

Hắn nhìn thấy cô mãi vẫn chưa cử động, mới đưa tay cầm lấy đồ mặc ở nhà để ở bên cạnh, mặc vào cho cô, động tác dịu dàng: "Đi rửa mặt trước, lát nữa xuống lầu ăn điểm tâm."

Cả người Mạnh Hạ đều lười biếng dựa ở đấy, không quan tâm đến hắn.

Từ Dịch Phong thấy cô như vậy, liền nghiêng người qua: "Sao vậy, muốn anh bế em đi rửa mặt?"

Sắc mặt Mạnh Hạ tái nhợt, vén chăn lên, lúc xuống giường chân hơi run lên. Từ Dịch Phong theo sát ở phía sau, vừa định đỡ cô, Mạnh Hạ liền đưa tay ngăn cản: "Anh đừng đụng vào tôi."

Lời nói này, vẫn còn thật ngoan cố.

Từ Dịch Phong cười khổ một tiếng: "Anh ở dưới lầu chờ em."

.

https://thuviensach.vn

.

.

Mạnh Hạ tắm rửa thật lâu, làn da đều bị chà xát một lớp. Lúc xuống lầu, Từ Dịch Phong đang kể chuyện cổ tích cho Nhạc Nhạc, hành động đâu ra đấy, nghiễm nhiên ra dáng một người cha hiền. Hình ảnh ấm áp như vậy mà Mạnh Hạ lại cảm thấy nhột nhạo dị thường.

Hà tẩu bưng tới cho cô một chén cháo, Mạnh Hạ không muốn ăn lắm, trong cháo còn có vị thuốc Đông y, cô hỏi qua Hà tẩu, bà ấy chỉ nói là để bổ huyết.

Chỉ đơn giản là bổ huyết như vậy sao? Mạnh Hạ hơi mỉm mỉm khóe miệng.

"Mẹ, làm sao mẹ giống heo lười mà thức dậy muộn như vậy?" Nhạc Nhạc không biết đã đến bên cạnh cô từ khi nào, sau đó bàn tay nhỏ bé dò lên bụng của cô.

"Mẹ, mẹ Hà nói mẹ sẽ sinh cho Nhạc Nhạc một em trai sao?" Nhạc Nhạc chớp mắt tò mò vuốt bụng của cô.

Cái muỗng trong tay Mạnh Hạ rơi vào trong chén vang lên một tiếng thanh thúy, sắc mặt trong phút chốc liền thay đổi.

Từ Dịch Phong đang đi tới cũng phải dừng lại, trên mặt cũng nhất thời chợt biến. Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, nhìn vào hắn. Bất ngờ hướng đến hắn mà mỉm cười, nụ cười đó lại làm cho Từ Dịch Phong cảm thấy phát khổ.

Cô đẩy chén cháo ở trước mặt ra, nói rõ từng chữ: "Từ Dịch Phong, anh không cần phải hao tâm tổn trí." Ngón tay của cô chỉ vào hướng bụng mình: "Nơi này không có con được."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhíu mày, sắc mặt xanh mét, khóe miệng khẽ mấp máy vài cái, vẻ mặt kiên nghị lại thoáng hiện lên bi thương càng thêm rõ, hai tay hắn hơi run lên.

Mạnh Hạ cười một tiếng sáng lạn, có một khoái cảm khi trả thù hắn. [Oaa'… chị đừng có phũ phàng như vậy T_T…]

Từ Dịch Phong rất nhanh đã vững vàng ổn định tâm tư một chút: "Được rồi, ăn xong cháo, đi lên thay quần áo."

Chỉ là ngay cả một câu nói bình thường như nước chảy mây trôi cũng không thể giấu đi được… những tổn thương.

****

Triển lãm trang sức của Tinh Thành được tổ chức tại khách sạn Hoa Áo. Hội tụ đông đủ các giới danh nhân nổi tiếng, quả thực đã hấp dẫn ánh mắt của truyền thông. Phần đông phóng viên không thể đi vào bên trong được nên đành phải canh giữ ở cổng, Từ thị cũng điều động hơn một trăm nhân viên bảo vệ.

Mạnh Hạ nhìn vào tác phẩm của mình, ánh mắt thoáng ngạc nhiên giật mình. Cô nheo mắt lại, cẩn thận ngắm nhìn, có cảm giác không dám tin tưởng. Cô cho rằng chỉ là mấy tờ bản thảo của mình ở Tinh Thành thôi, không nghĩ tới…

Nhìn qua từng bức tranh, những thứ này đều là những tác phẩm của năm năm về trước, từ từ tâm trạng của cô cũng bình ổn lại. Chẳng biết từ lúc nào Từ Dịch Phong đã tách ra khỏi đám đông mà đi đến bên cạnh mình, Mạnh Hạ bình tĩnh thắc mắc: "Từ Tổng, ngài đây lại xâm phạm bản quyền của tôi sao?"

"A……" Tâm tình của hắn hình như vậy tốt: "Vậy bản quyền của em giá cao bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nắm lấy tay cô, rất chặt, hất mặt lên làm như đang tinh tế thưởng thức tác phẩm, vẻ mặt đầy chuyên chú. Một lát sau liền chỉ chỉ vào một bộ sưu tập ở trong đó: "Bộ sưu tập này sao lại không có tên?"

Từ Dịch Phong nhìn thấy các tác phẩm khác ở bên dưới đều đề tên, duy chỉ có bộ sưu tập này là không có.

Giọng nói của hắn ở bên tai cô vang lên, Mạnh Hạ theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhìn đến xuất thần: "Quên Lãng, nó có tên là Quên Lãng."

Có những quyết định gọi là nước đổ khó hốt, khó có thể vãn hồi.

Trong nháy mắt hắn bất giác gia tăng lực trong tay.

Từ Dịch Phong nheo mắt lại, âm thanh trầm trầm lặp lại: "Quên Lãng."

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Không Thể Không Quên Đi

--

Chương 46: Không Thể Không Quên Đi

Quên lãng.

Đó là khi cô bị tai nạn xe cộ, sau một khoảng thời gian rất dài, cô vẫn không tìm lại được chính mình. Cho đến khi có thể từ từ tỉnh táo, đã vô thức vẽ vài bức tranh. Cô gái trong tranh đứng bên bờ biển, mặt hướng ra mênh mông, phía sau lưu lại một chuỗi dấu chân rất dài. Cô gái trên cổ mang theo một đôi bông tai tinh tế, bông tai đó được khắc chạm một nửa trái tim.

Con tim đã thất lạc mất một nửa, khó có thể tìm về trọn vẹn.

"Muốn quên cái gì?" Từ Dịch Phong lành lạnh nhìn cô một cái, giọng nói vang lên bên tai, hai người đứng gần như vậy là thiết quá, tư thế đó làm người ta cảm thấy họ vô cùng thân mật, gắn bó khăng khít.

Hơi thở của Mạnh Hạ căng thẳng, trong lòng tự nhiên có cảm giác bài xích khó hiểu, ngay cả nghiêng người để tránh né cũng hết sức. Cô chỉ lẳng lặng nhìn hắn, khóe miệng khẽ mở muốn nói gì đó.

Từ đằng xa Giản Ninh đúng lúc đi về phía bọn họ: "Mạnh Hạ, đã lâu không gặp."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ hướng đến hắn ta mỉm cười, lúc nhìn vào Giản Ninh, cô đã hơi thất thần một chút.

Từ Dịch Phong mặt lạnh xuống, trong khi đó La Xuyên đi tới nói với Từ Dịch Phong, hắn liền hướng về Mạnh Hạ nói ra: "Anh có việc, đi rồi sẽ về ngay."

Mạnh Hạ không nói gì thêm.

Dáng vẻ của Từ Dịch Phong vội vã.

Giản Ninh thản nhiên đánh giá: "Từ Tổng cuối cùng lại có chút thay đổi."

Mạnh Hạ không để ý đến, chỉ đi vào một góc khuất. Ngọn đèn lóe sáng, Mạnh Hạ đưa tay ra, lặng lẽ nhìn hắn: "Giản Ninh, đưa vé máy bay cho tôi."

Giản Ninh miễn cưỡng dựa lên vách tường: "Cô không sợ anh ấy sẽ biết sao?"

Mạnh Hạ lắc lắc đầu, tỏ ra bình tĩnh: "Anh ta sẽ không biết."

"Có lòng tin như vậy?" Giản Ninh nhướng mi.

Ánh mắt của Mạnh Hạ càng lúc càng ảm đạm: "Tôi không thể không đi."

Giản Ninh ngắm nhìn cô, dung nhan như vậy thật sự thanh lên động lòng người. Hắn hơi xao xuyến, từ trong bóp tiền lấy vé máy bay ra.

"Cô không ở nơi này để phát triển sự nghiệp thì thật sự là đáng tiếc?"

Mạnh Hạ cười yếu tớt, nghiêng người hết sức lại để ngắm nhìn những thiết kế trang sức của chính mình, nói ra rõ ràng: "Cơ bản có lẽ bởi vì mẹ

https://thuviensach.vn

tôi là giáo viên mỹ thuật, từ trong tâm khảm, nghệ thuật đối với bà ấy là một niềm đam mê lớn. Khi tôi còn nhỏ, bà đã cho tôi học rất nhiều thứ, đàn violin, vẽ tranh, viết thư pháp… Thành tích học tập của tôi không tốt, lúc học cấp ba, cả nhà đã ủng hộ tôi dự thi năng khiếu, những thầy cô giáo đã tìm tới tôi rất nhiều, nhưng tôi đều cự tuyệt." Cô ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía Từ Dịch Phong ở nơi xa.

Giản Ninh hiểu được, nhanh nhẹn nói ra: "Bởi vì anh ấy?"

Mạnh Hạ khổ sở cong miệng cười: "Từ Dịch Phong năm đó thi tốt nghiệp trung học đoạt thủ khoa, tôi không muốn lúc đứng một chỗ với anh ta lại không ngóc đầu lên được." Cô khẽ nhún vai: "Kỳ thật, chuyện tôi thích nhất chính là chơi đàn." [***]

"Cuộc sống tôi đã bỏ đi một lần, còn có điều gì là không từ bỏ được nữa." Cô nhẹ nhàng nói ra, vẻ mặt thoải mái.

Lúc Từ Dịch Phong đi tới, liền thấy trên gương mặt của cô mang một nét vui vẻ, ấm áp dịu dàng. Đã bao lâu rồi hắn chưa được thấy cô cười như vậy? [Mạnh Hạ đang cười với Giản Ninh nên anh ấy chuẩn bị chiếm hữu =))]

Hắn nheo mắt lại, đi tới, bá đạo giữ chặt lấy tay của cô, ánh mắt lại nhìn vào Giản Ninh: "Nói cái gì vậy?"

Giản Ninh cười cười nói ra: "Em đang khuyên cô ấy trở về Tinh Thành đây? Sau cuộc triển lãm này, đoán chừng không ít công ty muốn thọc gậy bánh xe." [Giản Ninh muốn nói sợ các công ty cạnh tranh sẽ mời gọi Mạnh Hạ đầu quân.]

Ánh mắt của Từ Dịch Phong chợt lóe lên ngắm nhìn Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ cảm nhận được vẻ ôn hòa và hiền hậu từ bàn tay của hắn, đột nhiên cô nghiêng người qua hướng về phía hắn nở một nụ cười tươi tắn.

https://thuviensach.vn

Bàn tay của Từ Dịch Phong căng thẳng một hồi rồi thoải mái trở lại, trong tim thậm chí còn nhảy lên dồn dập, vẻ mặt từ từ thả lỏng. [Cố tình dụ dỗ =))]

"Trở về đi, tôi thấy mệt."

"Được!" Giọng nói Từ Dịch Phong nghe thấy hơi khàn khàn, nhiều hơn là có vài phần kích động khó kiềm nén được.

Giản Ninh xoay người đi, để lại một bóng lưng cô đơn.

Thư ký Tô đi tới, vẻ mặt ảm đạm, cô ấy khẽ nhíu mày nhìn vào Giản Ninh. Hai người liếc mắt nhìn nhay, cuối cùng lời nào cũng không nói. Cuộc hội thoại vừa rồi của Giản Ninh và Mạnh Hạ, cô ấy đã nghe thấy được.

****

Mạnh Hạ ngồi trên xe, trong lòng thưa thớt không còn thú vị, cô mãi vẫn không thể thích ứng được việc tiếp xúc đơn độc với Từ Dịch Phong, luôn cảm giác toàn thân không được thoải mái. Nhìn thấy trên xe để mấy cái đĩa CD, hắn đang tùy ý bật nhạc lên.

Nhắm hai mắt lại, âm nhạc vang lên, chỉ trong tích tắc, cô nhanh chóng cầm lấy cái vỏ đĩa để nhìn, động tác hơi cứng lại, đầu ngón tay giống như có một luồng điện chạy qua, cảm giác tê tê: "Anh còn giữ à." Cô thản nhiên nói ra.

Dưới ánh sáng mờ tối ở trong xe, sắc mặt của Từ Dịch Phong thoáng trở nên lúng túng, thái độ có chút mất tự nhiên.

Đó là đĩa ghi lại lúc Mạnh Hạ tham gia cuộc thi đàn violin toàn quốc giành cho thanh thiếu niên. Mạnh mẫu đã cẩn thận tỉ mỉ lưu thành hai bản.

https://thuviensach.vn

Một chiếc cô đưa cho Từ Dịch Phong, một chiếc khác vào thời điểm Mạnh gia xảy ra biến cố đã bị mất.

Khi đó cô giành được giải nhất, sau khi trở về đã đưa cho hắn cái đĩa này, Từ Dịch Phong chỉ lạnh nhạt cầm lấy. Về sau có một ngày, Mạnh Hạ nhìn thấy Mạnh Tiêu lại đi lấy cái đĩa này về nhà, Mạnh Tiêu còn giấu diếm vòng vo một hồi. Nhưng cô biết được, là Từ Dịch Phong đã đem cái đĩa này cho người khác nên Mạnh Tiêu mới đi đòi về.

Mạnh Hạ khóc, Mạnh Tiêu không còn cách nào khác, liền vọt tới Đại viện ở phía đối diện, cùng Từ Dịch Phong ầm ĩ một trận rồi đem cái đĩa cứng rắn ép buộc hắn giữ. Tính tình của Mạnh Tiêu như cái tên của hắn, tiêu tiêu sái sái, thoải mái tự do.

Hai người đều đang nghĩ đến chuyện cũ, Từ Dịch Phong nâng một cánh tay lên, sờ sờ vào mũi: "Mạnh Tiêu khi đó ra tay thật nặng."

Khóe miệng của Mạnh Hạ cong lên, anh của cô đã vì cô mà đánh nhau với Từ Dịch Phong nhiều lần, Mạnh Tiêu không thể để cho Từ Dịch Phong ủy khuất cô dù chỉ một chút. Chỉ là về sau…

Sau một hồi trầm mặc, xe đang ngừng lại.

Từ Dịch Phong xuống xe.

Mạnh Hạ không hiểu được nên nghiêng người qua nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trước là một cửa hàng bánh kem. Không lâu sau, cô liền chứng kiến người đàn ông với bộ tây trang thẳng thớm ấy mang theo một hộp bánh kem đi tới. Ánh mắt của cô đã thoáng ẩm ướt.

Đây là loại bánh kem mà cô thích ăn nhất.

Mạnh Hạ hít sâu một hơi, đôi tay gắt gao nắm chặt ở trong ghế dựa bằng da thật, tất cả những cảm xúc ở trong lòng đều bị quấy đảo lên từng

https://thuviensach.vn

đợt. Hắn nhớ rõ, nhưng hắn cũng biết được, không phải vào lúc nào khác mà lại vào đúng thời gian này.

Từ Dịch Phong để bánh kem ra chỗ ngồi phía sau, ánh mắt đen như mực nhìn thẳng về phía trước. Rốt cuộc bản thân mình cái gì cũng đều nhớ rõ, cô ấy thích ăn bánh kem chocolate.

****

Lúc trở lại biệt thực, đã sau giữa trưa.

Nhạc Nhạc được Nhan Ngải Ưu cho con cún Teddy, hưng phấn vui vẻ không chịu được.

Nhưng lúc này Từ Dịch Phong lại hắt xì không ngừng: "Hà tẩu, nhanh chóng đem vứt con chó đi." [=)) Ăn với chả nói.]

Nhạc Nhạc mất hứng nặng nề, hai mắt tội nghiệp nhìn vào Từ Dịch Phong, sắp khóc như bão tố đến nơi rồi đây.

"Nhạc Nhạc…" Mạnh Hạ gọi cô bé một tiếng muốn khuyên giải. Bé con lại rất thông minh, bước chân đi đến liền ôm chân Từ Dịch Phong làm nũng: "Thúc thúc……"

Từ Dịch Phong chịu đựng chóp mũi ngứa ngáy khó chịu, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng phải gật gật đầu thỏa hiệp: "Hà tẩu, lúc tôi không có ở dưới nhà thì cho con bé chơi thêm một lát."

"Thúc thúc, con yêu thúc, thúc thật là tốt quá." Miệng lưỡi của tiểu nha đầu này ngọt giống như ngậm đường vậy.

Từ Dịch Phong lại phải hắt xì một cái, hắn vội vã đi lên lầu. [=))]

.

https://thuviensach.vn

.

.

Mạnh Hạ vội vàng đưa Nhạc Nhạc đi tắm, lúc ngồi ở đại sảnh lau tóc cho bé con, Từ Dịch Phong cũng ngồi ở bên cạnh. Nghiễm nhiên là hình ảnh một nhà ba người ấm áp, nhưng tất cả cũng chỉ là ảo ảnh.

Tiểu cô nương hôm nay rất vui vẻ.

"Mẹ, dì Nhan mời con ăn rất nhiều món ngon, dì còn cho một con búp bê thật lớn."

Mạnh Hạ có hơi lạc lõng, đó là tình cảm thiên tính của mẹ con sao?

"Mẹ……"

"Nhạc Nhạc có thích dì Nhan không?"

"Dạ thích."

"Vậy thích mẹ hơn hay thích dì Nhan hơn?"

Từ Dịch Phong ngồi ở một bên cười phì một tiếng, khép lại văn kiện ở trong tay, khóe môi cong lên vui vẻ.

"Như vậy không giống, mẹ là mẹ, dì là dì, con đều thích." Sắc mặt của Nhạc Nhạc hơi rối ren nói ra.

Mạnh Hạ hôn cô bé một cái: "Đúng vậy, mẹ và dì cũng đều thích con."

Từ Dịch Phong tham gia vào: "Nhạc Nhạc và cô ấy lại rất có duyên, La Xuyên nói thân thể của cô ấy không được khỏe, lại rất sợ đến gần người ngoài."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cúi thấp đầu, giọng nói cũng tự nhiên: "Đúng vậy, duyên phận giữa người với người có đôi khi lại rất kỳ quái." Cô nói ra có chủ ý.

Từ Dịch Phong lại như chưa hiểu, chỉ bưng bánh kem qua, cắt hai phần, đưa tới trước mặt hai người.

Nhạc Nhạc cười đến mặt mày hớn hở: "Thúc thúc, con thích ăn nhất cái này."

Mạnh Hạ không nhúc nhích gì, Từ Dịch Phong lại ngắm nhìn cô, Nhạc Nhạc nhìn qua nhìn lại hai người, liền nói ra: "Mẹ con không thích ăn bánh kem. Hồi trước có bạn nhỏ ở trong lớp con tổ chức sinh nhật, con đã phần bánh cho mẹ nhưng mẹ nói không thích ăn."

Mạnh Hạ hơi cong khóe miệng: "Tôi từ lâu đã không ăn nhưng thứ vày." Liền đẩy đĩa bánh ra.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong hạ xuống, hình như đã nhớ lại thứ gì đó, chỉ là không nói ra.

****

Buổi tối, Mạnh Hạ dỗ ngủ Nhạc Nhạc xong, lúc trở lại phòng đã thấy Từ Dịch Phong tự nhiên ngồi ở trong giường lớn. Mạnh Hạ bình tĩnh đi đến muốn nằm xuống bên kia. Từ Dịch Phong lại bưng tới một chén canh đen thui, nâng người của cô lên: "Uống thứ này rồi hãy ngủ."

Mạnh Hạ trầm mặc một hồi lâu, tiếp nhận rồi uống sạch, sau đó mới nằm xuống. Mí mắt của cô càng lúc càng nặng, lúc đang chìm vào giấc ngủ, cô đã nghe Từ Dịch Phong nói ra: "Anh phải đi Anh quốc một chuyến, buổi sáng ngày mai bay." [Tội nghiệp anh Phong quá, sao lại e dè nhút nhát đến mức lúc này mới dám thông báo =))]

https://thuviensach.vn

Nhưng vẫn là im lặng không có câu trả lời, hắn nằm xuống, cánh tay ôm qua eo cô, chân còn ác ý đè nặng lên người cô: "Có nghe hay không?" [=)) Oa, thì ra là không hề nhát mà là cố tình phá đám >_<]

Mạnh Hạ bối rối nặng nề, ậm ừ một tiếng.

Ngày mai. Trong lòng cô khe khẽ thở dài một hơi, nhưng lại bị Từ Dịch Phong ôm đến khó chịu, nhẹ nhàng động đậy một chút, liền cảm thấy ở hạ thân chạm vào nơi nóng bỏng.

"Đừng động." Từ Dịch Phong nói ra, hơi thở lưu luyến trên cổ làm cô thấy hơi ngứa ngáy: "Anh chỉ ôm em ngủ thế này."

Mạnh Hạ cắn môi, trong người buồn bực, lúc đang mơ mang ngủ đã nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhàng của hắn.

****

Sáng sớm khi tỉnh lại, trên người Từ Dịch Phong bị nổi lên rất nhiều nốt hồng hồng như của bệnh sởi. Hắn lại mặc Tây phục màu đen, phụ kiện xa hoa. Ánh mắt của Mạnh Hạ nhìn vào cổ hắn, thấy được những vết đỏ ấy.

Lúc Tô thư ký nhìn thấy hắn như vậy, sắc mặt có chút lo lắng: "Từ Tổng, ngài có muốn đến bệnh viện khám trước hay không?"

Từ Dịch Phong liếc nhìn qua Mạnh Hạ, cô chỉ cúi thấp đầu đút cho Nhạc Nhạc ăn điểm tâm. Hắn nhanh chóng quay đầu đi: "Không được, đi thẳng tới sân bay."

"Mẹ… con muốn ăn cái này…" Nhạc Nhạc thúc giục, Mạnh Hạ vội vàng phục hồi lại tinh thần.

Sắc mặt của Từ Dịch Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng, mi tâm cau lại: "Những ngày anh không có ở đây, có chuyện gì thì tìm La Xuyên." Hắn

https://thuviensach.vn

dặn dò vài câu xong mới xoay người rời đi.

.....

Từ Dịch Phong vừa đi khỏi, Hà tẩu liền xách theo hành lý của cô để ở một bên: "Tiểu Hạ, có thể xuất phát rồi."

Mạnh Hạ nhàn nhạt nhìn thoáng qua đại sảnh, hướng đi ra bên ngoài. Ở cổng đậu một chiếc Audi màu đen, bên cạnh có một người đàn ông đang đứng chờ, khoảng hơn ba mươi tuổi. Hắn tiếp nhận lấy hành lý, âm thanh khô khan: "Phu nhân giao cho tôi đưa hai người đến Thượng Hải."

Mạnh Hạ cười khẽ, tầm mắt rơi vào Nhạc Nhạc. Đàm Dĩnh quả nhiên suy nghĩ chu đáo và chặt chẽ, cô và Từ Dịch Phong cùng bay trong một ngày, nhưng cất cánh ở hai sân bay của hai thành phố khác nhau. Từ Dịch Phong căn bản không thể tưởng tượng ra được.

--

*YoungMin05: [***] Mạnh Hạ từ chối mấy cuộc thi năng khiếu và cô không quá đầu tư vào lớp học năng khiếu, chỉ cố gắng học văn hóa để có thành tích tốt tốt. Anh Phong học lúc nào cũng đứng nhất ah >_<

Vậy là Mạnh Hạ đã quyết định muốn rời xa anh Phong rồi, mà còn liên quan đến mẹ của anh Phong nữa. Anh Phong quả thực phải mất ba trâu chín ngựa mới kéo Mạnh Hạ về dinh được >_<... ai bảo làm niềm tin và con tim của người ta chết làm chi :(

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lỗi Nhịp

Chương 47: Lỗi Nhịp

Mạnh Hạ hít vào một hơi thật sâu, nhìn về phía Hà tẩu, trên mặt là một nụ cười nhè nhẹ đến yếu ớt: "Mẹ Hà, trong khoảng thời gian này, cảm ơn người đã quan tâm."

Viền mắt của Hà tẩu ửng hồng, trong lòng đè nén, cũng là cảm động ngàn vạn lần: "Tiểu Hạ, đến nơi đó tự chăm sóc bản thân thật tốt." Bà cầm lấy một cái túi: "Đây là Dịch Phong đặc biệt tìm đến một bác sỹ Trung y điều chế đơn thuốc, ở đây có vài gói, cô mang theo đi."

Mạnh Hạ cong miệng cười, vẻ mặt lạnh nhạt: "Không cần."

"Haizz, cô đấy, đứa nhỏ này. Bác sỹ đã nói là tỷ lệ mang thai thấp, không phải là không thể nào có được." Hà tẩu thở dài, nhét vào trong tay cô: "Cầm lấy đi mà."

Mạnh Hạ nhận lấy túi thuốc kia, mùi thảo dược nồng đậm lan tràn.

"Mạnh tiểu thư, đi thôi." Người đàn ông kia nhắc nhở.

Những này này, thành phố C bắt đầu những cơn mưa liên miên kéo dài, từng giọt tí tách, như có người đang rơi lệ.

Mạnh Hạ bế Nhạc Nhạc lên, trong lòng có cảm giác buồn bực, cùng với một vẻ mơ hồ khôn nguôi. Cô ngẩng đầu nhìn lên sân thượng trên lầu

https://thuviensach.vn

hai, nơi đó có đặt một gốc hoa Sơn Chi, là Từ Dịch Phong mang đến cho cô. Sáng sớm cô mới vừa tưới nước cho nó, bây giờ đã rời đi.

Hà tẩu che dù cho cô: "Tiểu Hạ, lên xe đi. Những thứ kia tôi sẽ chăm sóc."

Mạnh Hạ nghiêng người đi, nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Lúc gương mặt dựa vào cổ của Nhạc Nhạc, khóe mắt mơ hồ có thể thấy được ánh lệ đã dâng: "Nhạc Nhạc, chúng ta đi thôi."

"Mẹ, chúng ta đi đâu?"

"Đi đến một nơi khác."

Ở nơi đó, cuộc sống của bọn họ mới được bắt đầu.

****

Chiếc xe vững vàng chạy đi, Mạnh Hạ ngồi ở ghế sau, Nhạc Nhạc ở bên cạnh đang chơi với con búp bê mà Nhan Ngải Ưu tặng cho cô bé.

Mạnh Hạ khép hờ đôi mắt, trong đầu lặng lẽ nghĩ đến sự việc ngày hôm đó.

.....

Cô mua một bó hoa bách hợp đến thăm Đàm Dĩnh, mẹ của Từ Dịch Phong. Đàm Dĩnh lẳng lặng ngồi ở bên giường, khi nhìn thấy Mạnh Hạ, một tia dao động trong mắt cũng không có, như thế đã sớm đoán được trước sau gì cô cũng sẽ tìm đến mình.

"Tiểu Hạ đến đây à, ngồi đi." Mạnh Hạ bước lên tấm thảm thật dày, lại cảm thấy có chút gian nan. Đàm Dĩnh năm nay đã hơn năm mươi tuổi, như được bảo dưỡng rất tốt, đang mỉm cười ôn hòa với cô.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ bị nụ cười của bà ấy làm cho ngẩn ra.

"Từ phu nhân, tôi hôm nay đến chỉ có một việc." Cô nắm chặt tay, lời nói kế tiếp tựa hồ cũng nằm trong dự liệu của Đàm Dĩnh. Bà ấy chỉ lẳng lặng ngắm nhìn cô.

"Giúp tôi lúc này rời đi."

Trầm mặc một chút, Đàm Dĩnh kéo tay của cô qua, tinh tế nắm lại, thật giống như rất nhiều năm trước, bà ấy cũng làm như vậy: "Được!" Bà ấy dứt khoát trả lời một cách thuyết phục.

"Càng nhanh càng tốt." Mạnh Hạ nhấn mạnh thêm.

"Tiểu Hạ……" Đàm Dĩnh gọi lên tên của cô.

"Từ phu nhân, chúc ngài sớm ngày bình phục." Mạnh Hạ từng chút một rút tay về, đứng dậy rời đi.

Đàm Dĩnh nhìn theo bóng lưng gầy gò của của, yên lặng không nói, sắc mặt tự dưng mang theo trầm trọng.

Điều mà cô không nghĩ tới chính là Đàm Dĩnh lại cho Giản Ninh giúp mình. Cô đã không nhớ ra, em gái của Từ phu nhân được gả cho một người Mỹ gốc Hoa, cũng khó trách được việc Giản Ninh sẽ đáp ứng tham gia vào việc này. Cho dù sau này Từ Dịch Phong có biết được cũng không thể trừng phạt được gì anh ta, có nói như thế nào thì Giản Ninh cũng là em họ của hắn.

Mạnh Hạ muốn đi thì cũng chỉ có thể nhờ vào người nhà của Từ Dịch Phong ra tay. Từ gia sẽ không hài lòng nếu cô và hắn ở cùng một chỗ, khi cô đề xuất rời đi như vậy, Từ gia chắc chắn sẽ hết sức phối hợp.

https://thuviensach.vn

Chỉ là cô không ngờ tới, cha mình vậy mà không chịu rời đi. Mạnh Lý vẫn không biết được chuyện cô và Từ Dịch Phong, Mạnh Hạ cố gắng để che giấu, cô biết rằng Mạnh Lý sau khi biết được sẽ rất đau lòng tự trách.

Lúc Mạnh Hạ nói ra chuyện muốn rời đi, Mạnh Lý đã suy nghĩ một hồi lâu, sau đó nhíu mày nói ra: "Cha phụ mẹ con, bây giờ lại càng không thể rời đi, để cho bà ấy cô đơn một mình ở lại chỗ này, ngày lễ ngày Tết ngay cả một nén nhang cũng không có."

"Ba ba biết là con ở thành phố này đã không vui, con mang theo Nhạc Nhạc đi đi."

.....

"Mẹ, con khát nước." Nhạc Nhạc lôi kéo tay của cô.

Mạnh Hạ hồi lại thần trí, nhanh chóng lau lau khóe mắt, rót một ly nước ấm từ bình giữ nhiệt đưa cho cô bé.

Cảnh trí ở bên ngoài cửa sổ bây giờ đã hoàn toàn xa lạ.

"Đã đến đâu rồi?"

"Đến đầu đường phía trước đi thẳng, sắp đến Thượng Hải rồi."

Cô nhàn nhạt gật đầu, xuyên qua cửa sổ, nhìn vào khoảng trời mênh mông, Từ Dịch Phong lúc này chắc đã lên máy bay rồi. Cô nhẹ nhàng cong môi một cái, nụ cười mang đầy khổ sở.

Từ Dịch Phong và cô cuối cùng đã bỏ lỡ rất nhiều.

****

Đến sân bay Hồng Kiều, người đàn ông đem hành lý gửi đến bộ phận vận chuyển. Đi đến trước mặt Mạnh Hạ, thái độ nghiêm túc, đưa cho Mạnh

https://thuviensach.vn

Hạ một tờ chi phiếu: "Mạnh tiểu thư, đây là phu nhân đưa cho cô, xin cô nhất định hãy nhận lấy."

Mạnh Hạ kinh ngạc nhìn vào tờ chi phiếu đó, đột nhiên bật cười một tiếng: "Tôi không cần."

"Phu nhân muốn cô nhất định phải nhận lấy. Xin cô thông cảm."

Thông cảm? Có ai đã từng thông cảm cho cô chưa? Mạnh Hạ gượng cười, trong tim nặng nề, nhìn vào hoàn cảnh xa lạ này mà trong lòng dâng lên bi phẫn và ủy khuất.

Người đàn ông vẫn duy trì lấy động tác cũ, không có ý tứ muốn thu hồi lại một chút nào.

Trong lòng Mạnh Hạ dâng lên từng đợt chua xót, giống như năm đó Từ Dịch Phong cho cô mười vạn tệ để cô phá bỏ đứa bé trong bụng. Ngón tay của cô nhẹ nhàng động đậy vài cái, lúc này mới phát hiện cánh tay đã mềm yếu vô lực.

Một bàn tay đàn ông trắng nõn đã trước cô một bước mà cầm lấy tờ chi phiếu kia.

Mạnh Hạ kinh ngạc xoay người qua, trong đại sảnh của sân bay người đi kẻ đến tấp nập mà chô chỉ nhìn thấy hắn, đang lẳng lặng đứng ở trước mặt mình. Một thân tây trang màu trắng, ống tay áo tinh xảo viền bạc trơn bóng, bề ngoài anh tuấn và nho nhã.

Giản Ninh liếc nhìn dãy số trên chi phiếu, khóe miệng hắn cong lên: "Dì cũng nóng nảy quá, chỉ có nhiêu đây thôi. Anh trở về đi, nói với dì là tôi tiễn Phật sẽ tiễn tới tận Tây Thiên, tôi đưa bọn họ đi."

Sắc mặt của người đàn ông do dự: "Giản thiếu, phu nhân giao cho tôi phải nhìn thấy bọn họ đi lên phi cơ."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Giản Ninh lạnh lẽo, khí thế bức người.

Người đàn ông mấp máy đôi môi một chút, nhưng chỉ bất đắc dĩ xoay người rời đi.

Giản Ninh nhìn qua cô, một đôi mắt đào hoa như cười như không: "Không cần phải không? Tôi nhận dùm em."

Sắc mặt Mạnh Hạ thay đổi một cái, cười khẽ: "Vì cái gì mà tôi không nhận!" Cô đưa tay tới cầm lấy tờ chi phiếu, nhét vào túi: "Coi như là Từ Dịch Phong đền bù tổn thất cho tôi."

Giản Ninh nhìn thấy khóe miệng của cô cong cong vui vẻ, trong lòng lại xao động một hồi. Hắn nhìn đồng hồ: "Còn tới một tiếng nữa mới lên máy bay." Dừng lại một chút, hắn nhẹ nhàng nói ra: "Dì tôi cũng đặt biệt đau lòng."

Mạnh Hạ nghe không rõ nên quay đầu lại mang theo nghi hoặc.

"Đi tìm chỗ ngồi một chút." Giản Ninh ôm Nhạc Nhạc qua, động tác thuần thục.

Mạnh Hạ hiếu kỳ: "Không ngờ anh lại ôm được con nít như vậy."

"Ca ca tôi có một cặp sinh đôi, tôi thường xuyên bế. Thế nào, tất cả mọi người đều nói tôi có tiềm chất của bảo mẫu."

Mạnh Hạ nhè nhẹ vui vẻ, ánh mắt xa xăm: "Ca ca của anh thực hạnh phục."

Ánh mắt đen láy của Nhạc Nhạc nhìn thẳng vào Giản Ninh, một chút cảm giác sợ người lạ cũng không có. Giản Ninh mỉm cười một tiếng: "Tất nhiên, muốn có con đã lâu mà cuối cùng lại được một cặp sinh đôi, đã phải chịu cực không ít."

https://thuviensach.vn

Nói xong nhìn qua Mạnh Hạ, lại thấy vẻ mặt đau thương của cô, thân thể của hắn cứng đờ, lập tức nhớ ra được chuyện gì đó, khóe miệng không khỏi dâng lên cười khổ: "Ở bên kia có bánh ngọt điểm tâm, Nhạc Nhạc có muốn nếm thử hay không?"

Giản Ninh đi đến quầy bánh ngọt, trong lúc đó tầm mắt cũng không rời khỏi hai người. Hắn bưng tới hai đĩa điểm tâm, trong đầu Mạnh Hạ bỗng dưng liền nghĩ đến hôm đó. Cô cũng chỉ biết ghi nhớ rằng, Từ Dịch Phong đã cho cô dịu dàng của hắn.

Chọn lấy một miếng, nếm nếm, cũng là vị chocolate nhưng không có ngon miệng như trước kia. Cô không ăn thêm nữa, Nhạc Nhạc ngược lại vô cùng vui vẻ.

Mạnh Hạ nhìn đồng hồ trên tường, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng trong lòng cô không hiểu sao lại dao động hoang mang, lòng bàn tay thỉnh thoảng còn toát mồ hôi lạnh.

"Từ Dịch Phong lúc này đã lên phi cơ bay đến London."

Lời của Giản Ninh cũng không làm cho lòng cô bình ổn hơn, vẫn mãi lo lắng khó hiểu.

Đến khi còn mười phút nữa là đến giờ bay, cô cuối cùng cũng biết được tại sao mình lại có cảm giác bất an đến thế. Lúc Tiêu Ất gọi điện thoại đến là cô biết đã xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Hạ, Mạnh thúc đột nhiên bị chảy máu não, bâu giờ đang ở tổng viện Quân Y." Tiêu Ất thở hồng hộc, tựa hồ như đang rất lo lắng.

Giản Ninh nhìn thấy sắc mặt của cô càng lúc càng tái nhợt, hắn đưa tay ra giữ chặt lấy cánh tay của cô: "Làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

"Ba tôi phải vào bệnh viện." Mạnh Hạ dứt khoát đứng dậy: "Giản Ninh, hôm nay tôi không thể đi được."

Giản Ninh vội vàng kéo cô lại: "Mạnh Hạ, em trước hết bình tĩnh lại một chút. Em có nghĩ tới chưa, Từ Dịch Phong rất nhanh sẽ phát hiện ra ngay. Nếu như hôm nay em không đi, em cho rằng về sau còn có cơ hội sao?"

Mạnh Hạ cắn cắn môi, cố gắng kiên quyết không để cho có bất kỳ thay đổi nào: "Tôi phải về xem cha một chút, khi xác định ông ấy không sao, tôi sẽ đi ngay." Nói xong, cô đã ôm lấy Nhạc Nhạc.

Giản Ninh lắc đầu, sải bước theo sau.

Mạnh Hạ vội vàng chạy tới bệnh viện, Tiêu Ất nhìn thấy cô, tay chân đều run rẩy: "Tiểu Hạ tớ không có cách nào khác mới phải gọi điện thoại cho cậu."

Tiêu Ất có chút cuống quýt không yên.

Mạnh Hạ hít vào một hơi thật sâu, nắm chặt lòng bàn tay: "Ất Ất, bác sỹ nói như thế nào?"

"Vẫn còn phẫu thuật ở bên trong." Tiêu Ất nhìn thấy bên cạnh Mạnh Hạ còn có Giản Ninh, trong lúc vô lực đó cũng không biết chào hỏi gì.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu."

.

.

.

https://thuviensach.vn

Phẫu thuật hơn ba tiếng đồng hồ, lúc Mạnh Lý được đẩy ra vẫn còn mê man.

Giản Ninh tiến lên: "Tình hình như thế nào?"

"Bệnh nhân trước đây không lâu đã phẫu thuật mạch máu nối với tim, thể chất vốn cũng không ở trong trạng thái tốt nhất. Bây giờ bị chảy máu não, tình hình cụ thể cần phải được theo dõi thêm."

Mạnh Hạ toàn thân hoảng hốt, chết sững lại ở đấy, tim càng đập càng nhói đau. Mạnh gia bọn họ rốt cuộc còn phải gánh bao nhiêu tội nghiệt đây?

Giản Ninh nhìn thấy bộ dáng hồn xiêu phách lạc của cô mới giữ chặt tay cô, nắm chặt. Tuy không đành lòng nhưng vẫn phải nói ra: "Mạnh Hạ, chúng ta nên đi thôi. Cha em sẽ không có chuyện gì."

"Giản Ninh, anh cảm thấy đã đến lúc này mà tôi còn có thể đi sao?" Cô giống như khóc, cũng như đang cười, ánh mắt không có lấy một tia cảm xúc. Người nhà là quan trọng nhất trong cô, cô không bỏ mặc được: "Ba tôi còn nằm ở bên trong, còn không biết đến khi nào mới có thể tỉnh lại, anh nói tôi phải đi như thế nào?"

"Không thể đi cũng phải đi." Sắc mặt của Giản Ninh ngưng trọng.

"Đúng vậy, các người cũng không muốn tôi và Từ Dịch Phong ở cùng một chỗ. Anh yên tâm, tôi sẽ rời khỏi anh họ của anh." Cô nói ra một cách bất lực, từ từ ngồi xuống ghế, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt theo kẽ tay mà từ từ rơi xuống.

Tiêu Ất hít vào một hơi, ngồi xổm xuống bên cạnh cô: "Tiểu Hạ, đi đi, Mạnh thúc tớ sẽ coi như ba ruột của mình mà chăm sóc ông ấy."

Mạnh Hạ lặng lẽ khóc. Ý trời quả thật đã trêu người quá đáng.

https://thuviensach.vn

****

Từ Dịch Phong trên đường đến sân bay, bởi vì dị ứng mà phát sốt nặng, đành phải hủy bỏ chuyến bay cùng ngày, đến bệnh viện truyền nước rồi quay về nhà. Cả tòa nhà yên tĩnh. Hắn nhẹ bước lên lầu, không thể chờ đợi được mà đẩy cửa phòng ngủ ra, nhưng là một mảnh vắng lạnh.

Trên bàn trang điểm để lại một chiếc nhẫn, hắn cầm lên tinh tế vuốt ve. Trong lúc đó vẻ mặt đã hoảng hốt, trong mắt chỉ còn lại băng hàn thấu xương.

Hắn hô hấp thật sâu, khi đó hình như vẫn còn nghe thấy trên người mình có mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt.

Vội vã đi tắm một cái, lúc xuống lầu đã thấy mẹ của hắn đang ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Từ Dịch Phong vẻ mặt nhàn nhạt: "Mẹ, tại sao cũng tới đây."

"Chẳng lẽ mẹ không thể tới nơi này?" Đàm Dĩnh mặc một bộ sườn xám màu đen, búi tóc cao, nhìn qua thật từ ái.

Từ Dịch Phong tùy tiện lau lau sợi tóc ướt, từ trong tủ rượu rót lấy một ly rượu đỏ.

Đàm Dĩnh nheo mắt lại: "Phát sốt mà còn uống rượu." Giọng nói mặc dù là trách cứ nhưng lại mơ hồ lộ ra lo lắng.

Từ Dịch Phong nhấp một miếng rượu, lục phủ ngũ tạng đột nhiên mát lạnh. Hắn để cái ly thủy tinh xuống, nhìn chằm chằm vào Đàm Dĩnh, ánh mắt u ám hơi nheo lại, giọng nói nhàn nhạt: "Mẹ, mẹ đưa Mạnh Hạ đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh lặng yên một chút: "Dịch Phong, con tại sao không nói là chính cô ấy tự đi?"

Câu nói này là cho Từ Dịch Phong trầm mặc, hắn ngắm nhìn Đàm Dĩnh, khóe miệng lại cong cong tự giễu: "Không có mẹ, cô ấy có thể dứt khoát bỏ đi như vậy sao?"

Đàm Dĩnh cũng không phát giận, chỉ nhàn nhạt nói ra: "Dịch Phong, Tiểu Hạ đứa bé kia trái tim đã không hề có con, con cần gì phải làm cho người ta khó chịu. Chẳng lẽ con không nhìn ra con bé ở bên cạnh mình căn bản không có vui vẻ sao?"

Từ Dịch Phong giật nhẹ khóe miệng, cười lạnh đáp lại: "Mẹ, vậy mẹ có thấy hay không, con trai của mẹ lúc này cũng không vui vẻ?"

Đàm Dĩnh sửng sốt, yên lặng mà mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Dịch Phong, con và cô ấy là không thể nào."

Từ Dịch Phong cười nhạo một tiếng: "Mẹ, ở trong đầu con chưa từng có từ không - thể - nào, chỉ có con muốn là được." Dừng lại một chút, hắn xoa xoa lấy thái dương: "Năm đó không phải là mẹ đã khuyên con đính hôn với cô ấy đó sao? Mẹ không phải là rất thích cô ấy sao?"

Đàm Dĩnh nhìn thấy con trai của mình lạnh lùng chất vấn, lòng của bà một hồi thê lương: "Mẹ đúng là rất thích nha đầu kia, đến nỗi sau khi con xảy ra quan hệ với con bé, Mạnh gia đề xuất việc đính hôn, mẹ đã lập tức đáp ứng. Nhưng mà cho đến bây giờ thì không giống như vậy."

Bà ấy hít sâu một hơi, rốt cuộc không nhịn được mà tức giận nói ra: "Dù bối cảnh của con bé có như thế nào, nhưng mà nếu như các con ngay cả con cái cũng không có, con cảm thấy một gia đình như vậy sẽ hạnh phúc được sao?"

https://thuviensach.vn

Con. Đó chính là cây gai trong lòng Từ Dịch Phong, đã mọc rễ đâm thật sâu.

Trong tích tắc, mắt hắn đã đỏ lên, rũ mi xuống, trầm giọng hỏi ra: "Cô ấy ở đâu?"

Đàm Dĩnh đứng lên, nhìn chằm chằm vào con trai của mình: "Dịch Phong, ta hôm nay đến đây chính là nói cho con biết, nếu cô ấy đã lựa chọn rời đi thì ta chắc chắn sẽ không để cho con tìm đến cô ấy nữa."

Đàm Dĩnh tức giận bỏ lại câu này rồi xoay người ra khỏi cửa, vừa mới lên xe, điện thoại di động liền rung động. Bà ấy nghe điện thoại mà sắc mặt càng lúc càng cứng ngắc.

---

*YoungMin05: Thì ra anh Phong bị nổi nốt đỏ như bệnh sởi rồi còn phát sốt là do bị dị ứng. Chắc chắn là dị ứng con cún Teddy mà Nhạc Nhạc chơi rồi +_+...

Tiểu Hạ có đi được không ah~? Anh Giản Ninh từ chương này sẽ xuất hiện nhiều hơn, anh í vô cùng dễ thương luôn ahhhh (^0^)/

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nơi Nguy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất

Chương 48: Nơi Nguy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất

Đàm Dĩnh tức giận bỏ lại câu này rồi xoay người ra khỏi cửa, vừa mới lên xe, điện thoại di động liền rung động. Bà ấy nghe điện thoại mà sắc mặt càng lúc càng cứng ngắc.

"Giản Ninh, con an bài chỗ ở tốt cho Mạnh Hạ trước đi." Đàm Dĩnh dặn dò xong, sắc mặt thâm trầm: "Trở về Đại viện."

Từ Dịch Phong cô đơn đứng ở trước cửa sổ, Hà tẩu để ly nước xuống, trong lòng khẽ thở dài: "Dịch Phong, nhanh chóng uống thuốc đi." Từ Dịch Phong vẫn đứng ở đấy cũng không nhúc nhích, Hà tẩu mấp máy khóe môi, cuối cùng vẫn là không nói thêm gì nữa. Vừa mới xoay người liền nghe thấy hắn hỏi một câu.

"Hà tẩu, những thứ thuốc kia cô ấy có mang theo hay không?"

"Có mang theo, có mang theo, tôi lấy hết thuốc ở trong nhà đều cho vào túi xáchcủa cô ấy." Hà tẩu vui thầm trong lòng, Từ Dịch Phong lại rơi vào trầm tĩnh.

Từ Dịch Phong đưa tay gẩy gẩy bông hoa lan ở trước mặt, đôi mắt nheo lại càng thêm u ám, khóe miệng khổ sở khẽ động như có như không.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động vang lên, hắn nhanh chóng cầm lấy, giọng nói có vẻ dồn dập: "Đã tra được chưa?"

"Dịch Phong, bọn họ đi Thượng Hải, nhưng mà không có lên máy bay." La Xuyên nhỏ giọng chỉ điểm: "Là Giản Ninh đưa cô ấy đi."

Từ Dịch Phong trong ngực buồn bực đau nhức một hồi, trong lúc lơ đãng đã vô tình ngắt mất một bông hoa lan. Trong miệng thì thầm: "Giản Ninh."

"Còn một việc nữa, Mạnh Lý hôm nay bị đột phát chảy máu não….."

"Hiện tại đang ở bệnh viện nào?"

"Quân tổng…." La Xuyên còn chưa nói hết câu, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng bíp bíp.

Từ Dịch Phong như bị trúng tà mà lái xe vô cùng vội vàng gấp gáp.

****

Đến bệnh viện, hắn rất nhanh đã tìm được ngay phòng bệnh của Mạnh Lý. Trên hành lang u ám, trước mặt hắn có một thân ảnh thon dài đang đứng ở đó, tựa như là đang đợi hắn đến.

Từ Dịch Phong từng bước, từng bước đi đến trước mặt hắn ta.

"Cô ấy đâu?" Vừa mới mở miệng, đã nghe giọng nói của mình khàn khàn.

Giản Ninh khoanh tay ở trước ngực, lạnh lùng nhìn vào hắn: "Đi rồi." Hắn ta đưa tay nhìn đồng hồ: "Lúc này chắc là đã hội họp được với Mạnh Tiêu."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhìn thẳng đến, bỗng dưng vung tay hung mãnh đánh tới một quyền.

Khóe miệng của Giản Ninh đột nhiên nóng rực một hồi, đưa tay lau ngang, trên mu bàn tay liền vương lại một vệt máu đỏ. Hắn ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ Dịch Phong cười nhạt một tiếng: "Ca, Mạnh Hạ nhờ em gửi một lời đến anh."

"Từ Dịch Phong, cầu xin anh buông tha cho tôi, cả đời này vĩnh viễn đừng gặp lại." Mạnh Hạ khi nói ra những lời này đã kiên quyết nhiều như thế nào, hắn có thể nhìn ra được.

"Ca, trong lòng cô ấy đã không có anh."

"Giản Ninh, chuyện của ta còn chưa tới lượt ngươi nhúng tay vào, cô ấy ở đâu?"

Giản Ninh nhún nhún vai: "Sau khi xác định ba mình không có việc gì, cô ấy đã rời khỏi rồi. Ca, em cũng không dám lừa anh."

Từ Dịch Phong giễu cợt: "Ngươi tốt nhất là đừng có gạt ta." Trong đôi mắt đen thoáng hiện lên vẻ hung ác, lúc lạnh lùng xoay người đã nói với lão Dương đi theo phía sau hắn: "Đưa tiểu tử này lập tức trở về Mĩ, càng nhanh càng tốt." [Oa~ anh í trục xuất Giản Ninh đi luôn cơ >_<]

Giản Ninh nhún nhún vai, lúc này có dì Hai che chở cho hắn mà, phải không?

****

Mạnh Hạ tựa hồ như là đi thật, Từ Dịch Phong căn bản không tra được một chút tin tức nào. Ngày hôm sau hắn lại chạy tới bệnh viện, cố tình chạm mặt với Tiêu Ất. Lúc Tiêu Ất nhìn thấy hắn, mà lại làm như nhìn thấy không khí vậy.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong mở miệng hỏi: "Tiểu Hạ có liên lạc với cô hay không?"

Tiêu Ất đúng là cảm thấy buồn cười vô cùng, người này làm sao vậy, lúc có thì không biết quý trọng, cứ đợi đến khi mất đi mới chịu quay đầu lại nhìn sao? Cô ấy mỉa mai giật nhẹ khóe miệng, nhìn vào Từ Dịch Phong: "Tối hôm qua chúng tôi đã nói chuyện điện thoại."

"Cô ấy đang ở đâu?"

Tiêu Ất cười lạnh trong lòng: "Vân Nam đó, cậu ấy đi tìm Mạnh Tiêu. À, nghe nói anh trai cậu ấy bây giờ làm ăn được rất giàu có, không chừng vì Tiểu Hạ mà sẽ tìm một ông chủ lớn để gả cậu ấy đi. Tiểu Hạ làm thiếu phu nhân ăn mặc không lo, thật tốt."

Chứng kiến gương mặt của Từ Dịch Phong tối sầm lại, gắt gao nắm chặt tay, trong lòng của cô ấy cảm thấy sảng khoái không nói ra được.

"Từ Dịch Phong, anh đừng tìm cậu ấy nữa. Cậu ấy ra đi chính là vì không muốn cùng anh tiếp tục có liên quan gì thêm. Anh vẫn chưa rõ sao, Tiểu Hạ, đã hoàn toàn từ bỏ rồi." Tiêu Ất bất đắc dĩ thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về xa xăm: "Nếu mà đứa bé kia vẫn còn giữ được, có lẽ, hai người sẽ còn có hy vọng, gương vỡ lại lành?..... Mà không…" Cô ấy lắc lắc đầu: "Tôi quên mất, anh và cậu ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng có gì gọi là trọn vẹn." [Vì không có gì trọn vẹn, cho nên cũng không bị tan vỡ.]

Sắc mặt của Từ Dịch Phong cứng đờ: "Mạnh Hạ trở lại thành phố C cũng là bởi vì không thể bỏ mặc Mạnh Lý ở đây một mình. Hôm nay Mạnh Lý nhập viện mà cô ấy có thể rời đi sao?"

Hắn mấp máy khóe miệng, ánh mắt đầy khói mù, lạnh lùng nhìn vào Tiêu Ất. Cô ấy bị hắn nhìn chằm chằm mà cảm thấy sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Tôi chắc chắn sẽ kéo cô ấy ra ngoài." Hắn lạnh nhạt để lại một câu nói, xoay người rời đi.

Tiêu Ất vuốt vuốt tay, lòng bàn tay đã thấm ướt một tầng.

****

Từ Dịch Phong ở công ty ngây người một ngày. Cả ngày không yên lòng, muốn tức giận là liền tức giận, làm cho ban lãnh đạo cấp cao có việc cần cũng không dám bước vào tìm hắn. Buổi tối, La Xuyên gọi hắn tới Hoa Áo.

Từ Dịch Phong ngồi ở một bên, nhìn thấy trước mặt Tịch Hạo Trạch là chai rượu rỗng, liền phẫn nộ cười một tiếng: "Hạo Trạch, làm sao mà sự việc bị bại lộ rồi?" Bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, đối với chuyện của Tịch Hạo Trạch cũng đều rõ ràng rành mạch.

Cô vợ trẻ của Tịch Hạo Trạch mặc dù hiền lành nhưng kỳ thật bên trong bướng bỉnh vô cùng. Mối tình đầu của Tịch Hạo Trạch đã trở lại, Hàn Sơ Vũ đại khái cũng biết được nguyên nhân mà hắn ta theo đuổi cô ấy, cho nên bây giờ đã đề nghị ly hôn.

Tịch Hạo Trạch mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt ảm đạm, vẻ mặt có chút cô đơn: "Dịch Phong, tớ rốt cuộc lại làm cho cô ấy khó chịu, lúc trước tớ hứa hẹn những gì trước mặt cha, bây giờ vẫn còn ở bên tai đây."

Từ Dịch Phong nhìn thẳng vào hắn: "Hạo Trạch, hai người đều đã qua, quan hệ này cũng không có gì quá đáng, chị dâu lại không phải là người có lòng dạ hẹp hòi."

Tịch Hạo Trạch tự nhiên bật cười một tiếng.

La Xuyên lắc lắc đầu: "Phụ nữ mà đối với tình yêu thì trong lòng còn nhỏ hẹp hơn so với lỗ kim."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhếch miệng lên, hừ lạnh: "Nói thế nào thì các cậu ấy vẫn còn hôn thú mà."

La Xuyên xem xét nét mặt của hắn, như đã hiểu ra: "Dịch Phong, cậu là muốn đi đăng ký kết hôn phải không?"

Từ Dịch Phong không nói gì, hắn đúng là có nghĩ tới, chỉ là chưa bao giờ nghĩ sâu hơn.

"Mạnh Hạ đi rồi." Tịch Hạo Trạch nhàn nhạt tường thuật lại.

"Ừ, đi ra ngoài giải sầu." [=)) Anh Phong còn tự lừa mình dối người nữa, hay là vì chắc chắn sẽ tìm lại được Tiểu Hạ đây?!]

Trong miệng của La Xuyên ngậm một ngụm rượu, không lên không xuống mà vẫn ở trong cổ họng.

Từ Dịch Phong người này làm gì cũng luôn luôn cường thế, khống chế cục diện. Hắn cho rằng Mạnh Hạ đã trở lại đây, hắn muốn quay đầu muốn ở cùng một chỗ thì cô nên ở yên đấy mà chờ hắn. Bây giờ Mạnh Hạ lại chạy trốn, trong lòng hắn làm sao có thể dễ chịu được?

Người này căn bản là chưa bao giờ hiểu được thế nào mới là tình yêu. Cứ coi như bây giờ hắn thích Mạnh Hạ đi, thì hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ khó chiều mà thôi.

"Dịch Phong, cậu vẫn là phải khơi thông thật tốt với cậu em họ kia, Mạnh Hạ ở nơi nào, hắn chắc chắc là biết rõ nhất." La Xuyên bình thản nói ra.

Từ Dịch Phong làm sao mà không biết cho được, Mạnh Hạ bây giờ khẳng định là vẫn còn ở thành phố C, nhưng mà chính xác là ở đâu thì hắn không có gì để có thể nắm chắc cả.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong thật sự là không có nghĩ tới việc Mạnh Hạ sẽ bỏ đi, nhưng khi Mạnh Hạ đường đường chính chính rời khỏi thì hắn đột nhiên lại hiểu ra rằng, nha đầu kia thì ra là đã sớm bước vào và chiếm ngự ở trong lòng hắn, bắt đầu từ lúc nào thì ngay cả bản thân hắn cũng không biết được. Khi hắn gọi điện thoại cho cô, đầu dây bên kia chỉ vang lên một giọng nói máy móc thì trong tim lập tức dâng lên từng nhịp thất lạc.

Hắn xoa xoa mặt mày đang chua xót, ngày đó nhìn thấy chiếc điện thoại đã cũ mòn của cô, ma xui quỷ khiến thế nào mà buổi tối trở về liền mua cho cô một chiếc điện thoại mới, cùng hiệu với của hắn, màu hồng phấn. Mạnh Hạ nhận lấy mà không nói một lời nào, chọc cho tâm tình của hắn muộn phiền một buổi tối. Rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được tâm tình của Mạnh Hạ khi năm đó muốn tặng quà cho hắn. Về sau trong một lúc vô tình nhìn vào điện thoại của cô, hắn mới phát hiện trong điện thoại của cô chỉ lưu một mã số, đó là Tiêu Ất. Sau đó hắn lục xem nhật ký trò chuyện mới thấy được mã số của mình, trong lòng tức giận nhưng đồng thời cũng có chua xót, sau đó hắn quang minh chính đại lưu mã số đó vào với một cái tên "Dịch Phong".

Hắn uống nửa ly rượu, miễn cưỡng hướng đến hai người bạn cười cười, cổ họng đột nhiên dâng lên một cảm giác ngai ngái: "Tớ hối hận."

Hối hận.

Tịch Hạo Trạch và La Xuyên nghe được hắn nói ra như vậy, thái độ mặc dù không có quá nhiều khiếp sợ nhưng quả thực cũng là cảm khái ngàn vạn lần,

Sau đó là một khoảng thời gian dài trầm mặc, ba người chỉ uống rượu. Vậy mà lời nói của Từ Dịch Phong lại đều thấm vào trong tâm khảm của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Ai mà không có chuyện phải hối hận đây? Chỉ là cứ như thế thì càng thêm chua xót không ngừng.

Từ Dịch Phong uống rượu say bí tỉ, từ trong Hoa Áo đi ra, gió đêm còn xen lẫn mưa nhỏ, quất vào mặt hắn, trong lòng vô cùng khó chịu, lão Dương phải dìu hắn lên xe.

Hắn nhắm mắt lại: "Trở về Đại viện."

****

Từ phu nhân đã chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn là bị tiếng động lúc Từ Dịch Phong trở về đánh thức.

Từ Dịch Phong nằm dài ở trong toilet ói lên ói xuống.

Một mùi vị gay mũi, Đàm Dĩnh thấy hắn như vậy, mi tâm nhíu chặt: "Dịch Phong, con quá làm loạn." Nhưng trong lòng bà vẫn là không nỡ.

Từ Dịch Phong nhàn nhạt phất phất tay ra hiệu không cần quan tâm, toàn thân vô lực, đôi mắt đỏ ngầu. Đầu óc của hắn bắt đầu quay cuồng như thiên toàn địa chuyển, huyệt thái dương giật giật mơ hồ cảm thấy đau đớn. Nhưng cuối cùng không gì có thể bù đắp được khoảng trống trong lòng kia.

Đàm Dĩnh hít sâu một hơi: "Dịch Phong, con đây là đang trách ta?" Đàm Dĩnh đưa tay sờ đến cánh tay của hắn, cảm giác nóng rực liền vội vàng cùng bảo mẫu đỡ Từ Dịch Phong vào phòng.

"Gọi điện thoại cho bác sỹ Trương, để cho ông ta đến đây một chuyến."

Từ Dịch Phong lúc này bị ói ra hết, ngược lại đã ngủ thiếp đi. Đàm Dĩnh cầm lấy khăn lông lau mặt cho hắn, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, đứa con mà bà sinh ra cuối cùng vẫn bị người phụ nữ khác đoạt đi.

https://thuviensach.vn

Lúc bác sỹ Trương đi đến, đo nhiệt độ cơ thể của Từ Dịch Phong, liền đã gần 40 độ, vội vàng truyền cho hắn hai chai nước.

****

Ngày hôm sau lúc Từ Dịch Phong tỉnh lại, cả người dường như bị lột mất một lớp da, bệnh sởi trên người cũng lui xuống. Đầu óc vẫn còn hỗn loạn như cũ, đứng dậy tắm rửa rồi xuống lầu. Đàm Dĩnh đã ngồi ngay ngắn ở trước bàn ăn, sắc mặt nhàn nhạt thờ ơ.

bảo mẫu bưng cho hắn một chén cháo gà ấm áp, hắn lại đẩy ra: "Cho tôi một ly nước mật ong."

Đàm Dĩnh đưa mắt nhìn đến hắn, khóe miệng nhẹ nói ra: "Dịch Phong, khổ nhục kế không thể thực hiện được ở chỗ này với mẹ, mẹ sẽ không có con gặp cô ấy." Đàm Dĩnh từng chữ từng chữ nói ra, rõ ràng và kiên định.

Ngực Từ Dịch Phong trong nháy mắt liền trầm trọng như bị thứ gì đả thương nặng nề, cơn tức giận đột nhiên xông lên buồng tim của hắn. Nhưng mà hắn phải từng chút từng chút kiềm chế xuống, bởi vì người kia là mẹ của hắn. [Oah~ cho thấy là anh Phong đang vô cùng ức chế^^]

Bảo mẫu đưa nước tới, hắn yên lặng nhận lấy, tất cả đều nhàn nhạt nhìn vào trong mắt. Hắn uống một ngụm, dòng nước mềm mại trôi qua lục phủ ngũ tạng, lúc này ý nghĩ chợt lóe lên làm cho hắn cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ.

"Mẹ, con chưa bao giờ dùng cái gì gọi là khổi nhục kế." Hắn giật nhẹ khóe miệng: "Con và mẹ đánh cuộc được không, trong vòng ba ngày, nếu như con tìm được cô ấy thì mẹ không được xen vào chuyện của chúng con nữa?"

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh yêu kiều đứng lên: "Ba ngày? Nếu như con không tìm được cô ấy thì sao?"

Từ Dịch Phong nắm tay thành quyền, nổi lên gân xanh: "Con tất nhiên sẽ tìm được cô ấy."

Con trai của bà ấy vẫn là thừa kế cái tính tự tin, Đàm Dĩnh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nụ hoa Sơn Chi chớm nở nhẹ dập dìu trong gió.

Bà nhếch miệng lên, gật đật đầu: "Được."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong cong lên, xoay người rời đi.

****

Mạnh Hạ nhìn vào bàn ăn bày ở trước mắt, một chút khẩu vị cô cũng không có.

Giản Ninh ngồi ở trên ghế salon, trầm mặc ngắm nhìn cô. Mạnh Hạ ăn vài miếng cơm lại để đũa xuống. Hắn nhẹ than một tiếng: "Em đã một ngày không chịu ăn cái gì."

"Tôi ăn không vô." Mạnh Hạ lắc lắc đầu: "Ba tôi sao rồi?"

"Bác sỹ nói tình hình rất tốt." Giản Ninh nghiêng mặt lại, nhẹ nhàng nói ra.

"Tôi muốn đi thăm ba tôi."

"Bây giờ Từ Dịch Phong chỉ có chờ em đi thăm thôi đấy."

Mạnh Hạ nhíu mi lại: "Giản Ninh, anh giúp tôi nghĩ cách đi, tôi muốn đi thăm ba, thăm xong tôi sẽ rời khỏi đây ngay."

https://thuviensach.vn

"Vào sáng nay, anh ấy và dì Hai của tôi đã thỏa thuận, trong vòng ba ngày nếu mà tìm được em, dì Hai của tôi sẽ không thể xen vào chuyện của hai người nữa."

"Chuyện của chúng tôi? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn cưới tôi về Từ gia sao?" Cô tối tăm hỏi ra, trong lòng lạnh lẽo vô cùng. Cô và Từ Dịch Phong làm sao mà lại dẫ tới tình trạng hôm nay vậy?

Giản Ninh có chút tinh tường, đi đến bên cạnh cô: "Mạnh Hạ, nếu mà Từ Dịch Phong thật sự yêu em thì sao?"

Trong phòng đột nhiên trở nên im bặt. Mạnh Hạ khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn Giản Ninh, không biết phải ứng xử thế nào.

"Không thể nào." Cô cắn răng nặng nề nói ra. Từ Dịch Phong yêu cô ư, cô không tin, như vậy cũng quá buồn cười đi.

Hai mắt của Giản Ninh sáng ngời rất có thần thái: "Vì sao lại không thể nào?"

Mạnh Hạ bỗng dưng châm biếm, hỏi ngược lại: "Như vậy các người có chắc chắn là trong ba ngày không để cho hắn tìm được tôi không?"

Giản Ninh phẫn nộ mà cười một tiếng, giọng nói lạnh nhạt: "Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, anh họ tôi tối hôm qua còn ở dưới lầu uống rượu đấy."

Mạnh Hạ lại cảm thấy cả trái tim đều nhảy lên tới tận cuống họng, cô nắm chặt tay, đột nhiên mí mắt phải giật một hồi.

"Anh điên rồi hả?" Cô ngẩn người nhìn vào Giản Ninh, một hồi lâu sau cô mới nghiêm túc hỏi ra.

https://thuviensach.vn

"Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, anh ấy sẽ không nghĩ ra được." Giản Ninh nhìn thấy lo lắng trong mắt cô, liền ấn cô ngồi xuống.

Hoảng sợ trong mắt Mạnh Hạ không hiểu sao lại làm cho hắn cảm thấy đau lòng. Nhưng hắn hiểu được, vì sao anh họ bây giờ lại liều mạng muốn giữ cô ở bên mình.

Đáng tiếc là, tình yêu của Từ Dịch Phong tựa hồ như đã tới quá muộn.

*YoungMin05: Oah~ hay quá, cứ tưởng Mạnh Hạ đã đi thật chứ, may mà chưa đi^0^. Giản Ninh thông minh thật đấy, có vẻ láu cá nữa, ha ha <3.

Anh Phong thì bây giờ cũng thấm thía được cảm giác của Mạnh Hạ năm xưa, từng chút một nhưng lại thấm vào rất sâu. Cũng thương anh í : (..... mà hai mẹ con nhà anh í thật dễ thương nha, khổ nhục kế cơ đấy :)).

Oahh~ chương này đã chớm đề cập đến tình yêu của anh Phong rồi đấy. Nhắc lại một chút là Tịch Hạo Trạch và Hàn Sơ Vũ là nhân vật chính của truyện "Vũ Điệu Của Trung Tá" nha. Mình vẫn chưa đọc, chỉ muốn giới thiệu cho các bạn biết, ke ke :3

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Quyết Tâm Tìm Được Em

Chương 49: Quyết Tâm Tìm Được Em

Từ Dịch Phong đi vào phòng bệnh của Mạnh Lý, y tá vừa rồi đã kiểm tra cho ông ấy xong. Lúc Mạnh Lý nhìn thấy hắn, ông ấy hơi ngẩn người nhưng vẻ mặt đó cũng chỉ thoáng qua.

Sau khi trầm mặc một lát, Từ Dịch Phong ngồi qua một bên, khóe miệng khẽ mấp máy, gọi một tiếng: "Mạnh thúc."

Mạnh Lý nhìn vào hắn, năm đó ông thật sự hài lòng về Từ Dịch Phong, cho nên khi con gái Mạnh Hạ lựa chọn, ông đã rất tán thành, chỉ là không nghĩ đến được, tim của Từ Dịch Phong so với sắt đá còn cứng rắn hơn.

"Không dám." Mạnh Lý nhàn nhạt trả lời: "Tôi, một kẻ ngồi tù không gánh nổi một chữ "thúc" của Từ thiếu."

Từ Dịch Phong trải bày: "Mạnh thúc, chuyện năm đó con thật xin lỗi. Chẳng qua, cũng chỉ là đối với Tiểu Hạ." [Hừ, anh í nói là mình chỉ có lỗi với một mình Tiểu Hạ thôi, thật bá đạo, anh nhớ câu này đó nha >_<]

Mạnh Lý thở dài, khổ sở khoát khoát tay đi: "Tôi hối hận, lúc trước thật sự không nên hối thúc cậu đính hôn với Tiểu Hạ. Đến cùng là không chỉ làm cho con bé buồn bã một thời gian… không có gì đau hơn việc từ

https://thuviensach.vn

trên trời ngã xuống mặt đất. Từ thiếu, cậu đi đi. Quan hệ trước kia, tôi cũng không muốn nhắc lại nữa."

Từ Dịch Phong nghe thấy lời của ông, lại khẽ bật cười. Trong lòng hắn lại có vài phần oán giận ông ấy: "Mạnh thúc, người nếu mà không bỏ thuốc con, cũng sẽ không có xảy ra nhiều chuyện như vậy."

Mạnh Lý cả kinh giật mình, hô hấp nhất thời ngừng lại: "Bỏ thuốc cậu ư?"

Từ Dịch Phong nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Lý, trong lòng không hiểu sao lại xuất hiện vài phần kinh hãi và nghi hoặc. Hắn mím căng môi mỏng: "Người cho rằng năm đó con cùng với Tiểu Hạ là một cách tự nhiên?" Bỗng dưng hắn hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ…?"

Sắc mặt của Mạnh Lý vốn chỉ còn sót lại một chút huyết sắc, trong nháy mắt lại tái nhợt đi, yên lặng một lát, ông vô lực nói ra: "Được rồi, cậu đi đi, bất luận trước kia có như thế nào thì chúng tôi cũng không muốn biết nữa. Từ nay về sau, Tiểu Hạ cũng sẽ không có liên hệ gì với cậu."

.

.

.

Lúc Từ Dịch Phong từ bệnh viện đi ra, cả người hắn toát ra một dòng sát khí. Mím căng khóe miệng, trên trán toát ra một vẻ hối tiếc và ân hận không cách nào tan đi. Tiếng lòng lại nói cho hắn biết: Hắn sai rồi, đều sai rồi. Mạnh Lý không muốn biết thêm nữa, đó là bởi vì Mạnh gia bọn họ đều muốn buông xuôi. Nhưng mà, hắn lại không từ bỏ được.

Giản Ninh trong tay ôm một bó Quân Lan, mới bước ra khỏi thang máy lại vừa vặn gặp phải Từ Dịch Phong. Cậu ấy nhàn nhạt chào một

https://thuviensach.vn

tiếng: "Ca."

Từ Dịch Phong nhìn thấy cậu ấy, trong mắt không có chút cảm xúc nào: "Ngươi tới đây làm gì?"

Giản Ninh bĩu môi: "Em tới thăm Mạnh thúc thúc mà."

Từ Dịch Phong nhìn thấy trên tay cậu ta mang theo một cái túi to, liền nhìn lướt qua xem xét.

Giản Ninh chú ý tới ánh mắt của hắn, ngược lại còn rất vui vẻ: "À, Mạnh thúc thích chơi cờ tướng, em sẽ chơi vài ván với thúc ấy."

"Cờ tướng Trung Quốc mà ngươi biết chơi sao?" Từ Dịch Phong cười lạnh.

Giản Ninh từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cờ tướng Trung Quốc, cậu ta xác thực là không biết chơi: "Không biết, nhưng mà Mạnh thúc dạy em chơi."

Từ Dịch Phong liếc mắt lạnh lùng: "Giản Ninh, ngươi đừng có ngu ngốc dính vào."

Giản Ninh giật giật khóe miệng, thu hồi lại vẻ bất cần đời kia: "Ca, em thật sự thích Mạnh Hạ." [=)) Ta thích anh Giản Ninh ^0^]

Nhất thời liền im bặt.

"Ngươi thích cô ấy cái gì? Ngươi mới biết cô ấy bao lâu hả?" Tốc độ nói chuyện của Từ Dịch Phong có chút vội vàng.

"Lúc cô ấy học năm nhất Đại học, em đã biết rồi, đáng tiếc là cô ấy không nhớ rõ." Giản Nhinh cười khổ: "Về sau mẹ ngã bệnh, em phải trở về Mĩ. Đến khi trở lại thành phố C, nha đầu kia sớm đã không gặp lại được nữa."

https://thuviensach.vn

"Em là thật lòng thích cô ấy, hai đứa tụi em coi như cũng chí thú hợp nhau. Ca, anh cũng đừng có ép cô ấy nữa."

Từ Dịch Phong một phát nắm lấy cổ áo của cậu ấy, ánh mắt hung ác: "Giản Ninh, ngươi vẫn là sớm từ bỏ cái tâm tư này đi."

Giản Ninh ngược lại sắc mặt vẫn trầm ổn, bình tĩnh kéo tay của hắn ra: "Ca, em với anh không giống nhau, dì và dượng sẽ không đồng ý cho anh, nhưng cha mẹ em sẽ không để ý. Hơn nữa cha của Mạnh Hạ, ông ấy bây giờ có ấn tượng không tồi với em."

Cho nên đó gọi là thiên thời địa lợi, Giản Ninh đều đã có được đa phần, chẳng qua vẫn là trước mặt Mạnh Hạ, cậu ấy còn chưa có được xếp hàng. [=))]

Từ Dịch Phong nghe thấy lời nói của Giản Ninh, tim phổi đều tức điên lên, nghẹn một bụng tức giận mà đùng đùng bỏ đi. [=))]

Giản Ninh nhìn theo bóng lưng của Từ Dịch Phong, rốt cuộc cũng cảm thấy hãnh diện, cậu ấy từ nhỏ đều phải lớn lên dưới cái bóng hoàn hảo của Từ Dịch Phong. Bây giờ cuối cùng đã áp đảo được hắn nên trong lòng vô cùng thoải mái.

.

.

.

Giản Ninh cùng Mạnh Lý đánh cờ, tàn cuộc, Giản Ninh rốt cục cũng phải hiện được Mạnh Lý đang không yên lòng.

"Bác trai, có tâm sự?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Lý nhìn vào Giản Ninh, con gái có thể gặp được một chàng trai thế này thì ông cũng không có gì để tiếc nuối: "Không có, chỉ là đang nhớ Tiểu Hạ, không biết nha đầu đó như thế nào rồi?" Mạnh Lý vẫn cho rằng Mạnh Hạ đã đi Vân Nam.

"Giản Ninh, cậu có nghe Tiểu Hạ từng kể Mạnh Tiêu mấy năm nay làm cái gì ở Vân Nam hay không?"

Giản Ninh bày lại bàn cờ: "Khai thác mỏ ạ."

"À, vậy là tốt rồi." Mạnh Lý yên lòng.

"Bác trai, bác yên tâm đi, qua một thời gian ngắn nữa con sẽ đi đón cô ấy."

Mạnh Lý trong lòng cảm thấy được an ủi: "Cậu và Tiểu Hạ làm sao quen biết?"

"Cô ấy vào năm nhất đại học có tham dự một cuộc thi thiết kế, đúng lúc con có ở đấy."

Mạnh Lý khóe miệng cong cong: "Tiểu Hạ, nha đầu này thành tích học tập không tốt, nhưng những thứ khác lại tiếp thu rất khá, đều là thừa hưởng năng khiếu của mẹ nó." Nhắc tới Mạnh mẫu, tâm tình Mạnh Lý lại từ từ trầm xuống thấp.

"Giản Ninh, sức khỏe của Tiểu Hạ không tốt, cậu….." Mạnh Lý cảm thấy hơi khó nói.

"Bác trai, hiện nay y học ở nước ngoài rất phát triển, anh trai của con sinh được một cặp sinh đôi."

"Tốt, tốt, vậy là tốt rồi." Có được lời này của Giản Ninh, cuối cùng ông cũng có thể an tâm vững dạ.

https://thuviensach.vn

Lần này Mạnh Lý ngã bệnh, GIản Ninh liền quang minh chính đại xuất hiện trước mặt của ông, cần mẫn và thật thà vô cùng. Mạnh Lý liền lầm tưởng cậu ấy là đối tượng của con gái nhà mình. Qua vài ngày tiếp xúc, cảm tình đối với Giản Ninh lập tức tăng lên rất nhiều.

****

Từ Dịch Phong ngồi ở trên ban công lầu hai, Mạnh Hạ trước đây đều thích ngồi ở chỗ này, khi đó ánh mắt của cô trống rỗng nhìn về phía Nam... Từ Dịch Phong hung hăng hít một hơi thuốc lá, ánh mắt nhìn qua lịch bàn ở một bên, trên mặt là số ngày cô đã đếm đi đếm lại. Từ Dịch Phong rốt cuộc cũng hiểu rõ, Mạnh Hạ đã sớm lên kế hoạch muốn rời đi, hơn nữa lại còn xác định vững chắc quyết tâm, hắn bất đắc dĩ nhẹ cong khóe miệng.

.

.

.

Khi trở về Đại viện, hắn không nghĩ tới là Giản Ninh đã đến.

Đàm Dĩnh không biết đang nói gì với Giản Ninh mà trên mặt mang theo vui vẻ.

Nhìn thấy Từ Dịch Phong, hai người chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Ca……." [=)) Anh Phong bị tất cả mọi người bơ đi.]

"Mẹ." Từ Dịch Phong bình tĩnh chào một tiếng.

"Ăn cơm chưa?"

"Không cần, con đi lên lầu trước."

https://thuviensach.vn

Hai ngày nay đã liên tục cho người theo dõi Giản Ninh nhưng lại không có được một chút dấu vết nào. Có thể nhìn ra được là Giản Ninh muốn trải qua hết ba ngày. Mạnh Hạ có thể ở nơi nào? Từ Dịch Phong nheo mắt lại tự hỏi.

Hắn kéo tầm rèm cửa sổ nặng nề, ánh sao ở bên ngoài lốm đa lốm đốm xuyên qua, một phòng u tĩnh.

Hắn nghĩ tới việc sau khi tìm được Mạnh Hạ, nhất định phải chỉnh đốn dạy dỗ cô có chừng mực, sau đó lôi kéo cô đến Cục Dân Chính, xem cô về sau còn dám chạy hay không. Hơn tất cả là, hắn nhất định sẽ chăm sóc cho cô thật tốt... để cho mọi thứ đều có thể phai đi.

...

Vào nửa đêm, hắn nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng động cơ xe, cả người từ trong giấc mộng giật mình ngồi dậy. Trong đêm tối, đèn xe chiếu sáng đến chói mắt, linh tính của hắn từ trước đến nay đều rất chuẩn xác, liền nhanh chóng mặc quần áo vào, vội vã chạy xuống lầu.

Lúc đi ngang qua phòng dành cho khác, quả nhiên là cửa phòng của Giản Ninh còn chưa kịp đóng lại.

****

Mạnh Hạ ở bên này nhanh chóng toát mồ hôi đến ướt áo, Nhạc Nhạc từ tối hôm qua đã bắt đầu phát sót, lúc này lại có triệu chứng co giật, cô đành phải gọi điện thoại cho Giản Ninh.

Từ Dịch Phong bám theo cậu ta một đoạn, sau khi đến nơi, hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Mạnh Hạ thế mà lại ở tại Hoa Áo. [Hoa Áo là nhà hàng khách sạn nổi tiếng nhất thành phố, mà Dịch Phong là cổ đông lớn nhất.]

Giản Ninh vội vã chạy vào, nhìn ra là cậu ấy rất gấp gáp.

https://thuviensach.vn

Chuông cửa vang lên, Mạnh Hạ nhanh chóng xông tới, trong mắt đã đỏ bừng: "Nhạc Nhac không biết làm sao lại như thế?"

Giản Ninh ôm lấy Nhạc Nhạc, đứa nhỏ này sắc mặt tái nhợt, lại bắt đầu nôn mửa: "Đưa đi bệnh viện trước đã. Mạnh Hạ, em bình tĩnh lại một chút."

Hai người vừa mới bước ra, không nghĩ tới Từ Dịch Phong lại đứng ngay ở cửa. Ánh đèn màu vàng quất ở trên tường nhàn nhạt phủ xuống bờ vai của Từ Dịch Phong, nhưng lại không có một chút cảm giác ấm áp nào.

Giản Ninh và Từ Dịch Phong liếc mắt nhìn nhau: "Đi bệnh viện trước đã."

Từ Dịch Phong ngắm nhìn Mạnh Hạ đứng sững lại ở đằng kia, cúi thấp đầu, sắc mặt thật sự không tốt, đôi mắt vừa rồi nhìn thấy hắn đã thoáng hiện lên hoảng sợ và lo lắng, điều đó khiến trong lòng hắn dâng lên khó chịu. Dù hắn có tức giận nhiều hơn nữa, nặng nề to lớn hơn nữa, khi nhìn thấy bộ dáng này của cô cũng phải ẩn nhẫn mà đè xuống.

"Anh đưa em đi." Từ Dịch Phong kiềm nén nửa ngày, rốt cuộc mới nói ra được một câu.

Mạnh Hạ nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười: "Cảm ơn." Mạnh Hạ cảm thấy kỳ quái, lúc này, cô nhìn vào Từ Dịch Phong cũng bình tĩnh trở lại được. Hắn lái xe, Giản Ninh ôm Nhạc Nhạc, cùng với Mạnh Hạ ngồi ở ghế sau.

Cảnh tưởng này nhìn qua rất là kỳ quái. [=)))))) Anh Phong là tài xế, lái xe chở "gia đình" của Giản Ninh và Mạnh Hạ.]

Mạnh Hạ say xe, ngồi xe xịn nhất cũng giống nhau, cô mở rộng cửa sổ xe ra, lờ mờ có thể cảm thấy được hương vị bạc hà nhàn nhạt ở trên người Từ Dịch Phong.

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc khó chịu mà nói mê: "Mẹ, Nhạc Nhạc thật khó chịu."

Khóe mắt của Mạnh Hạ đau xót, "cạch" một cái đóng kín cửa sổ, nghiêng người qua: "Nhạc Nhạc, ngoan ngoãn, sẽ không sao đâu."

Rất nhanh đã đến bệnh viện, Từ Dịch Phong đã phân phó nên bác sỹ và y tá của khoa nhi đã sớm chờ đợi. Kiểm tra, khám nghiệm một loạt, đứa bé không có gì đáng ngại, chỉ bị sốt mà bỏ ăn.

Trong lòng Mạnh Hạ rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Nhạc Nhạc nằm ở trên giường lớn, Mạnh Hạ trông chừng ở bên cạnh, Từ Dịch Phong lẳng lặng ngồi ở một bên ngắm nhìn cô.

Giản Ninh ngược lại có vẻ dư thừa, cậu ấy lắc lắc đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Tiểu nha đầu đang được truyền nước biển, ngủ không được an ổn. Mạnh Hạ từ từ dỗ dành, an ủi bé con.

"Tiểu Hạ, em cứ như vậy mà muốn rời đi sao?" Một hồi lâu sau, vào lúc cô buồn ngủ đến nhắm hai mắt lại, liền truyền đến một câu hỏi của Từ Dịch Phong.

Lời nói của hắn rất nhẹ, không có vẻ tức giận trước kia, không có một chút chỉ trích than phiền.

Mạnh Hạ không có trả lời, hắn đi đến bên cạnh cô, hai tay kéo thân thể của cô đến.

Mạnh Hạ mở mắt ra, trong mắt chỉ có mệt mỏi, nhưng thậm chí cô lại nhìn thấy trong mắt hắn có nét đau lòng.

"Nhìn anh, Tiểu Hạ, em cứ như vậy mà muốn rời đi phải không?" Từ Dịch Phong từng chữ, từng chữ hỏi lại một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ có chút giật mình, chỉ chốc lát sau, giọng nói của cô hơi khàn khàn đáp lại: "Đúng vậy, tôi rất muốn rời đi. Từ Dịch Phong, ở bên cạnh anh, mỗi một giây, mỗi một phút tôi đều cảm thấy khó chịu." Cô nói thong thả, rõ ràng từng chữ: "Tôi năm năm trước đã từ bỏ tình yêu đối với anh, anh vì cái gì lại không thể bỏ qua cho tôi? Anh nhìn xem, lúc tôi rời đi đã có bao nhiêu người vui vẻ? Anh và Kiều Dịch Kỳ mới là một đôi trời sinh, gia cảnh của cô ấy tốt, ngoại hình lại xinh đẹp như vậy. Cô ấy sẽ vẽ tranh, biết đánh đàn, tôi biết làm gì thì cô ấy cũng đều làm được, hơn nữa cô ấy còn có thể sinh con cho anh."

Giản Ninh nói với cô là Từ Dịch Phong hắn biết yêu, cô không dám nghĩ tới. Tình cảm của Từ Dịch Phong đối với cô đúng là có chuyển biến, làm cho cô cảm thấy rất đường đột và mờ mịt. Bởi vì cô cảm thấy mình và hắn ở cùng nhau là không thể nào.

Cô từng chút một gỡ tay của Từ Dịch Phong ra. Khi đầu ngón tay của cả hai chạm vào nhau, đều rất băng giá.

Từ Dịch Phong thân thể cứng ngắc, nhìn thẳng vào cô không hề chớp mắt.

Mạnh Hạ xoay mặt đi, không nhìn tới hắn.

Trong lúc đó, Từ Dịch Phong liền ôm lấy cô: "Tiểu Hạ, em cũng quá tàn nhẫn." Giọng nói của hắn rất nhỏ, thậm chí còn hơi khép nép e ngại.

---

*YoungMin05: Uẩn khúc của Mạnh gia đến tột cùng là ở đâu ah??? Những mâu thuẫn cứ nối đuôi nhau mãi, từng chút một dẫn tới sai lầm thành một chuỗi. Năm đó Từ Dịch Phong cho rằng Mạnh Hạ bỏ thuốc anh, nhưng cuối cùng anh biết không phải là cô, mà chính là Mạnh Lý và Mạnh Tiêu. Dịch Phong đã rất hối hận vì mình đã đối xử tàn nhẫn với Tiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ở chương này, thái độ của Mạnh Lý rõ ràng là không biết gì về việc bỏ thuốc, sao lại vậy, chẳng lẽ là Mạnh Tiêu? Với lại từ khi Mạnh phụ xuất hiện, mặc dù rất ít nhưng cũng có thể thấy ông ấy rất yêu thương Tiểu Hạ. Dù cho đã nghĩ ông ấy năm đó vì nhất thời ham danh lợi mà dùng thủ đoạn thì cũng có thể hiểu được, nhưng qua thái độ hoàn toàn kinh ngạc đối với việc này thì đúng là không có căn cứ gì để chắc chắn Mạnh Lý bỏ thuốc Từ Dịch Phong cả.

Còn Mạnh Tiêu thì... không biết có lý do gì lại bỏ thuốc bạn mình... lại còn xảy ra quan hệ với em gái? Qua chút ít hồi tưởng của Tiểu Hạ thì Mạnh Tiêu vô cùng yêu thương và bảo vệ Tiểu Hạ, đến nỗi không để cô chịu một chút ủy khuất nào, vậy có thể nào là Mạnh Tiêu không??? >_<

Nói thẳng ra là vụ bỏ thuốc này tạo nên bi kịch của Mạnh gia, nếu không thì dù Mạnh Lý có đi tù, ba người còn lại của Mạnh gia cũng không đến nỗi sa cơ lỡ vận như vậy, đau khổ nhất là Tiểu Hạ.

Rõ ràng là Từ Dịch Phong với cái tôi rất lớn, hơn nữa đã coi thường cô gái suốt ngày đeo bám mình đã tạo nên bất mãn khi bị bỏ thuốc. Nhưng mà năm đó hắt hủi Tiểu Hạ thật sự quá là tàn nhẫn. Bây giờ anh có cảm tình với Tiểu Hạ, cô lại không muốn tiếp tục, anh lại trách Tiểu Hạ tàn nhẫn thì thật là... thì vẫn là anh đã quá đáng trước ah :(..... haizzz

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Một Người Cố Tình, Một Người Khước Ý

Chương 50: Một Người Cố Tình, Một Người Khước Ý

Mạnh Hạ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tai trái của cô mặc dù không nghe được, nhưng mà tai phải lại nghe thấy thật sự rõ ràng, Từ Dịch Phong nói cái gì... nói là cô tàn nhẫn.

"Từ Dịch Phong, trong những người tôi quen biết, không có ai tàn nhẫn hơn so với anh." Bàn tay của Mạnh Hạ lúc này bất lực chống đỡ trước lồng ngực của hắn, từng chút từng chút một đẩy hắn ra, tạo được một khoảng cách, cô không tránh né mà nhìn vào trong mắt hắn: "Tôi không có sức lực nào để giằng co với anh nữa. Giản Ninh nói cho tôi biết, anh và mẹ của anh có đánh cuộc với nhau." Ánh mắt của cô mang theo ý cười thẳng thắn.

Vẻ mặt của Từ Dịch Phong hơi mất đi tự nhiên: "Mẹ anh, bà ấy không quản được chuyện của anh." Hắn vẫn kiên nhẫn giải thích.

"Mặc kệ anh và mẹ anh có ước định cái gì, cũng không liên quan gì đến tôi." Mạnh Hạ từng chữ, từng chữ nói ra, thái độ kiên quyết.

Từ Dịch Phong trong nháy mắt liền giận đến tái mặt, trầm mặc một hồi lâu, hắn khàn giọng nói ra: "Tiểu Hạ, làm sao có thể không liên quan gì đến em được?" Hắn động đậy khóe miệng chua xót, trong lòng nghĩ thầm: Dịch Phong, ngươi cũng có ngày hôm nay sao…

https://thuviensach.vn

"Anh muốn cùng em ở một chỗ." Hắn cứ nói như vậy.

Một câu nói tốt đẹp như vậy, Mạnh Hạ nghe được Từ Dịch Phong nói ra nhưng lại có một cảm giác khác lạ.

Lòng của cô dồn dập xao động, không có cảm giác giả dối nhưng mà đó là một cảm giác rất kỳ quái, từng chút một là mừng rỡ nhưng nhiều hơn nữa là bực bội, muốn cùng cô ở một chỗ, là hoang đường đến mức nào cơ chứ. Đích thân hắn đánh nát giấc mộng, trái tim còn bị hắn hết lần này đến lần khác làm tê liệt đi. Mạnh Hạ kinh ngạc nhìn vào hắn, trả lời một cách khô khốc: "Nhưng tôi không muốn cùng anh ở một chỗ."

Cô từ từ đứng lên, ngắm nhìn bầu trời đêm ở ngoài kia, từng cơn gió lướt qua tán lá, không có chút nào gọi là lưu tình: "Dịch Phong, chỉ cần năm đó anh đối với tôi có một chút nương tay, chúng ta cũng sẽ không đi đến nước này. Hôm nay, anh lại cùng tôi nói ra một lời như vậy, tôi không nghĩ ra được bất kỳ một lý do gì. Giản Ninh nói vì anh yêu thích tôi……" Cô cúi đầu xuống, vẫn là lắc đầu không tin: "Làm sao anh có thể như vậy đây?"

"Có thể!" Từ Dịch Phong khí phách nói ra, hắn làm cho cô ngẩng đầu lên, nhìn vào trong mắt cô. Mạnh Hạ lại dời tầm mắt đi, sắc mặt của Từ Dịch Phong trầm lặng xuống, đáy mắt thoáng hiện lên đau đớn: "Tiểu Hạ, hãy quên những chuyện trong quá khứ đi."

Quên đi? Nhưng làm sao có thể quên được?

"Mẹ….. đau quá….. bụng đau đau……" Nhạc Nhạc lại không ngừng khóc thút thít. Mạnh Hạ mạnh mẽ đẩy Từ Dịch Phong ra, đi đến đầu giường ôm lấy Nhạc Nhạc, xoa xoa bụng của cô bé.

Nhạc Nhạc từ từ mở mắt ra, lên tiếng mè nheo: "Mẹ, con muốn ăn bánh hoa quế."

https://thuviensach.vn

Tâm tình trầm thấp vừa rồi của Mạnh Hạ nhất thời bị lời nói của tiểu nha đầu này đánh tan một nửa. Đã thế này rồi mà còn muốn ăn: "Hai ngày nay chính là không chịu nghe lời, ăn bánh hoa quế nhiều quá nên bụng mới bị đau."

Từ Dịch Phong lặng lẽ đứng ở một bên, nhìn thấy Mạnh Hạ cử chỉ đâu ra đấy, trong nhất thời cảm thấy có chút vô ích. Cô ở trong ký ức của hắn vẫn dừng lại với hình ảnh của một thiếu nữ hiện đại, vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt, cô đã làm mẹ, mặc dù đứa bé… Từ Dịch Phong thở ra một hơi, nhìn thấy bộ dáng nhíu mày của Nhạc Nhạc, lòng hắn lại dần dần mềm xuống: "Nhạc Nhạc muốn ăn, thúc thúc sẽ mua cho con, được không?"

Đúng lúc này y tá đi vào kiểm tra phòng, nhìn thấy Nhạc Nhạc như vậy mới nói: "Tinh thần rất tốt, vậy là khôi phục rất nhanh."

Nhạc Nhạc mới đưa tầm mắt dời quan, ánh mắt lấp lánh: "Thúc thúc, con muốn ăn bánh hoa quế."

"Thúc thúc lập tức đi mua cho con ngay." Từ Dịch Phong không ngừng đáp ứng, hắn nghĩ rằng nếu đứa bé của mình và Mạnh Hạ đã không có đây, chi bằng đem hết tất cả yêu thương đều cho Nhạc Nhạc.

"Anh tham gia bừa vào làm gì, Nhạc Nhạc bây giờ căn bản không thể ăn được."

Cô y tá xinh đẹp nhìn thấy cả nhà đang bất đồng, khóe miệng nhẹ nhàng uốn lên một đường cong: "Người bạn nhỏ, bây giờ không thể ăn bánh hoa quế được, bụng sẽ bị đau lại mất."

Nhạc Nhạc lại bắt đầu nhíu mày.

Từ Dịch Phong cười khẽ: "Chờ con khỏe lại, thúc thúc sẽ mua cho con."

https://thuviensach.vn

Cô y tá trẻ kinh ngạc ngắm nhìn Từ Dịch Phong, thúc thúc sao… cô ấy lặng lẽ đánh giá Mạnh Hạ, trong lòng không khỏi cảm thán mà chậc lưỡi.

Mạnh Hạ mỉm cười, giao thiệp với cô ấy: "Đã làm phiền cô."

"Không có gì…. À. thuốc này sáu tiếng thì uống một viên." Y tá nhanh chóng đi ra ngoài.

Cô ấy đi rồi, Mạnh Hạ rót một ly nước, lạnh nhạt uống nửa ly: "Từ Dịch Phong, anh có thể đi rồi."

"Anh chỉ muốn ở cùng Nhạc Nhạc thêm một lát." Từ Dịch Phong bất mãn nói ra, liếc cô một cái: "Anh khát nước, rót cho anh ly nước."

Mạnh Hạ đúng lúc này lại không nghe thấy.

Cánh tay dài của Từ Dịch Phong liền vươn ra, chộp lấy ly nước của cô uống cạn sạch nửa ly còn lại.

Nhạc Nhạc nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Hạ lạnh lùng: "Mẹ… thúc thúc uống bằng cái ly của mẹ."

Mạnh Hạ mỉm miệng cười: "Nhạc Nhạc còn nhớ rõ lời mẹ dạy sao?"

"Nhớ rõ!" Nhạc Nhạc nhìn Từ Dịch Phong một cái, nghiêm trang nói ra: "Không thể tùy tiện uống bằng ly của người khác, đó là một việc làm mất vệ sinh."

Nói xong bé con còn nháy mắt với Mạnh Hạ mất cái, sau đó lại nghiêm túc hướng về Từ Dịch Phong, còn mang theo vài phần khinh bỉ: "Thúc thúc, làm sao thúc có thể tùy tiện uống ly của mẹ con, nếu mà thúc bị cảm, vi khuẩn truyền qua cho mẹ, vậy mẹ con bị cảm thì làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Tiểu nha đầu ra vẻ một cô giáo, ngồi ngay ngắn ở trên giường, lên tiếng quở trách: "Thúc thúc!" Cô bé nặng nề gọi một tiếng: "Thúc quá là không có vệ sinh đi."

Từ Dịch Phong buồn bực cực kỳ, hắn khẽ liếc mắt qua, vô tình chớp được khóe miệng của Mạnh Hạ mỉm cười yếu ớt, nhàn nhạt, những cũng là vô cùng ấm lòng. [=)) Bị con nít dạy đời]

Trong một thoáng nhìn thấy đó, hắn cong cong lên khóe miệng: "Nhạc Nhạc nói đúng lắm, nhưng mà đây là….." Hắn ngập ngừng một chút: "Chúng ta là người một nhà, người một nhà bày tỏ thân mật với nhau, cho nên uống chung một cái ly cũng có thể được."

Nhạc Nhạc xoay mặt qua, nhìn vào Mạnh Hạ, cảm thấy hơi khó hiểu: "Mẹ, là như vậy phải không?"

Người một nhà!

Mạnh Hạ ngoan cố trừng mắt với hắn: "Từ Dịch Phong, anh đủ rồi đó. Nhạc Nhạc cần nghỉ ngời, mời anh đi cho."

Từ Dịch Phong nhìn thấy dấu vết thâm quầng ở dưới mi mắt cô, lặng lẽ âm thầm đứng dậy: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Mẹ, thúc thúc và chúng ta là người một nhà sao?" Nhạc Nhạc kéo kéo góc áo của cô, nhẹ giọng hỏi. Bước chân của Từ Dịch Phong đã hơi chậm lại.

"Gia gia, mẹ, Nhạc Nhạc và dì Ất Ất là người một nhà, Nhạc Nhạc nhớ kỹ chưa?" Mạnh Hạ chậm rãi trả lại.

"Dạ, nhớ." Nhạc Nhạc đã hiểu ra.

https://thuviensach.vn

Hai tay của Từ Dịch Phong căng thẳng, trong nháy mắt đã nổi lên cả gân cạnh, cũng là một tiếng thở dài bất đắc dĩ từ từ lan tràn.

Từ Dịch Phong ra khỏi phòng bệnh, lúc xoay người liền nhìn thấy Giản Ninh đang đứng ở phía trước. Từ Dịch Phong nheo mắt lại, đứa em trai nhỏ của hắn trong nháy mắt đã trưởng thành. Trước đây còn như là Thiên Lôi mà hắn sai đâu đánh đó, vậy mà hiện tại không biết điều còn muốn đối nghịch với hắn. [=)) Thiên Lôi, ý là trước đây Giản Ninh vô cùng nghe lời anh Phong.]

"Ca, đi làm một ly đi." Giản Ninh có chút phiền lòng mới đề nghị.

Từ Dịch Phong lạnh lùng nhìn hắn một cái: "Không được, muộn như vậy rồi, ngươi cũng sớm về nghỉ ngơi một chút đi."

****

Từ Dịch Phong về đến nhà, mở cửa ra thấy vẫn còn bật đèn sáng, mẹ của hắn đang ngồi ở trong phòng khách, nghe thấy ở cửa có tiếng động liền nhàn nhạt nhìn sang: "Đã trở về rồi?"

Từ Dịch Phong từng bước đi tới, ngồi xuống bên cạnh Đàm Dĩnh, một tay khoác ôm lấy bà, cảm thấy lạnh như băng: "Mẹ……." Hắn cầm lấy tấm chăn mỏng ở một bên choàng thêm cho Đàm Dĩnh.

Bà ấy liếc hắn một cái, nhíu mi lại: "Mẹ còn cho là con không trở về đây!"

"Không phải là vì lo lắng cho mẹ đấy sao?" Từ Dịch Phong khẽ cười.

Đàm Dĩnh thở ra một hơi, đứa con chính mình sinh ra mà bà còn không biết nó đang suy nghĩ cái gì, bà bình tĩnh hỏi: "Đứa bé đó sao rồi?"

https://thuviensach.vn

"Không có chuyện gì lớn, tiêu hóa không tốt." Từ Dịch Phong trả lời rành mạch.

"Haizz, Dich Phong……" Đàm Dĩnh nhìn vào hắn, thấy trong ánh mắt hắn phản chiếu bóng mình mà lại mang theo mơ hồ vui vẻ, bà liền buồn bực cực kỳ, hắng giọng nói ra: "Con cũng đừng vội đắc ý, mẹ mặc kệ chuyện của con thì con cho rằng Tiểu Hạ, nha đầu đó bây giờ có thể tiếp nhận con sao? Nha đầu đó ngoài mặt hiền lành ngoan ngoãn, kỳ thật ben trong cũng bướng bỉnh như con." [Dịch Phong vui vì thắng cược =))]

"Ba con, tự đi mà nói."

Vui mừng của Từ Dịch Phong lộ rõ trên nét mặt: "Mẹ, với cha thì dễ xử lý."

"Dễ xử lý? Con đều đã ba mươi, ba con và ta mấy năm nay trông mong cái gì con lại không biết sao?" Đàm Dĩnh để ý nhất là hai chuyện, một là thân thể Mạnh Hạ không thể sinh con, hai là bối cảnh của Mạnh Lý.

Từ Dịch Phong nhíu mày: "Mẹ, về sau mẹ đừng có nói lại chuyện này nữa, thân thể của cô ấy con là rõ ràng nhất."

"Bây giờ không được, nhưng không phải thời nay thụ tinh nhân tạo trong ống nghiệm rất thịnh hành đó sao, mẹ muốn mấy đứa, con liền chuẩn bị cho mẹ mấy đứa cháu."

Đàm Dĩnh nghe thấy lời này, lập tức máu trong người muốn chảy ngược, cũng bất chấp vẻ ưu nhã, khom lưng xuống nhặt dép lên, liền hướng lên người Từ Dịch Phong trút giận.

Hung hăng quất gần mười cái, cũng chưa thể nguôi: "Ta sinh ra con làm gì đây!"

https://thuviensach.vn

Trên cánh tay của Từ Dịch Phong lưu lại mấy vết đỏ, Đàm Dĩnh nhìn lướt qua: "Dịch Phong, cẩn thận với roi của ba con."

Kỳ thật thì việc này Từ Dịch Phong cũng suy nghĩ nhiều, thật sự là chỉ có một bên tình nguyện, Mạnh Hạ căn bản sẽ không có đồng cảm với hắn.

****

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Từ Dịch Phong đã mua một túi lớn đồ ăn vặt, bánh bao hấp, tào phớ, thịt đinh xíu mại, đều là những món trước kia Mạnh Hạ thích ăn.

Người ta chính là kỳ lại, khi Mạnh Hạ cố gắng bám theo phía sau lưng, dù hắn hờ hững nhưng ngược lại vẫn nhớ được những gì cô thích, cũng là khổ tâm của hắn, đã nhiều năm như vậy rồi.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, trong phòng chỉ có một hộ công quét dọn vệ sinh, suy nghĩ đầu tiên của Từ Dịch Phong chính là nha đầu này lại lén lút bỏ đi mất. Sắc mặt của hắn ngay lập tức tối sầm, hộp sữa đậu nành trong tay bị hắn bóp thô bạo một tiếng.

Hộ công sợ hết hồn, vội vàng nhắc nhở: "Đổ đầy ra đất rồi."

Từ Dịch Phong nhìn chằm chằm vào chiếc giường thật chỉnh tề chăn gối, ánh mắt thâm trầm: "Người đâu?"

Hộ công lấy khăn ra lau: "Tiên sinh, ngài bình tĩnh một chút, cô ấy đưa con đi ra ngoài tản bộ rồi."

Từ Dịch Phong xoay người mang theo bữa sáng, vội vã xuống lầu đi về phía hồ nước. Cách hơn một trăm mét ở phía trước, Mạnh Lý ngồi ở trên xe lăn, ôm Nhạc Nhạc vào trong ngực, Mạnh Hạ đẩy bọn họ đi. Cô khom lưng xuống, chỉnh lại cổ áo cho Mạnh Lý, vẻ mặt ôn nhu như nước, không biết đang nói cái gì mà khóe môi của Mạnh Lý cong lên mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong vừa định đi tới, liền chứng kiến một thân ảnh quen thuộc. Giản Ninh hai tay mang theo thật nhiều thức ăn, đón ánh bình minh mà bước tới, gương mặt vui vẻ tuấn lãng, đơn giản và trực tiếp.

Từ Dịch Phong cong cong khóe miệng, mỉm cười đấy, nhưng lại vừa đắng vừa chát. Hắn lặng lẽ nhìn vào cảnh tượng này, thần thái ở trong mắt trở nên đen tối khó dò.

"Mạnh thúc, xin chào! Tiểu Hạ, thịt bò nồi dán mới ra lò, còn có Tây Mễ Lộ……" Giản Ninh đưa cho Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ nhìn thấy thái độ nhiệt tình của hắn, trong lòng rối rren……. Cô vừa rồi đã ăn sáng ở trong căn tin rồi.

Mạnh Lý lại rất vui vẻ: "Giản Ninh à, chút nữa cùng tôi chơi vài ván chứ?"

"Vâng, xin Mạnh thúc nương tay." Mục tiêu của Giản Ninh rất rõ ràng, cậu ấy nhìn Mạnh Hạ một cái, nhẹ nhàng mỉm cười, lại cúi người bế Nhạc Nhạc lên.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chân Tình Bị Dập Tắt

Chương 51: Chân Tình Bị Dập Tắt

Cảnh tượng kia đối với hắn quả thực là rất chói mắt, ánh mắt của Từ Dịch Phong sắng quắc lên nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạ, trong lòng cảm thấy nặng nề, lại còn mang một chút cảm giác ghen tuông mơ hồ. Lập tức quay mặt sang, hướng về phía Mạnh Lý nhẹ mỉm cười: "Mạnh thúc, đi ra tản bộ ạ?"

Khóe miệng của Giản Ninh cong lên, đây không phải là anh họ của mình nha.

Thần sắc của Mạnh Lý trầm trầm xuống, trả lời vừa khách sáo lại vừa xa cách: "Thật là trùng hợp, Từ Tổng."

Từ Dịch Phong mà đối với ai thân thiện thì trước sau như một, đều là người ta chú ý đến biểu hiện của hắn. Đối với thái độ không nóng không lạnh của Mạnh Lý, cũng là ở trong dự liệu của mình nên hắn cũng không có quá sầu não.

Hắn chỉ cười cười rồi nhìn sang Mạnh Hạ: "Thuận đường đã mua cho em một chút điểm tâm sáng." Tiến lên đưa cái giỏ đựng thức ăn cho cô.

Mạnh Hạ nhàn nhạt nhìn lướt qua, trong nội tâm lại miễn cưỡng phát khổ: "Cảm ơn, tôi đã ăn rồi." Cô lạnh lẽo trả lời, liền quay đầy lại nói với Mạnh Lý: "Cha, chúng ta đi lên đi, tới giờ uống thuốc rồi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Lý làm sao lại không nhìn ra được đau đớn chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt của con gái đây? Từ Dịch Phong mang thứ gì đó cũng đều là những món Tiểu Hạ trước kia thích ăn. Trong lòng ông cảm thán, nếu mà Từ Dịch Phong trước kia có thể đối với Tiểu Hạ như vậy thì thật tốt biết bao?

Trong phòng bệnh, Mạnh Hạ buồn bực trong lòng gọt một trái táo, Mạnh Lý đưa ánh mắt ngỡ ngàng nhìn vào sợi vỏ trái cây ở bên tay cô, do dự một hồi lâu mới lên tiếng: "Tiểu Hạ, cha thấy Giản Ninh đứa nhỏ kia rất tốt, các con dự định khi nào thì cử hành hôn lễ vậy?" [=)) Chết cười.]

Động tác trên tay của Mạnh Hạ liền dừng lại, sợi vỏ trái cây dài bị cắt đứt, Nhạc Nhạc cả kinh kêu lên: "Mẹ, bị đứt, bị đứt rồi." [=)))))) Y như mình hồi còn nhỏ]

Mạnh Hạ lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Cha, sao lại nói đến chuyện này?"

Mạnh Lý cong lên khóe miệng: "Cha thấy Giản Ninh thật tốt, bề ngoài xuất chúng, sự nghiệp vững vàng, quan trọng nhất là cậu ấy đối tốt với con." Mạnh Lý cảm thấy kỳ lạ là, con gái chẳng phải đã nói hai người muốn kết hôn sao? Nhưng lại thấy thái độ của cô đối với Giản Ninh cứ nhàn nhạt. [Ah, Mạnh phụ lúc còn ở trong tù đã được Mạnh Hạ thông báo muốn kết hôn, chắc bây giờ ông tưởng Mục Trạch là Giản Ninh.]

Mạnh Hạ nhíu mi lại, cha có phải là đang hiểu lầm hay không nhỉ?!

"Cha nhìn ra được, Giản Ninh tiểu tử đó thật đơn thuần. Không có nhiều tâm tư gì khác."

Mạnh Hạ cảm thấy bất đắc dĩ, Giản Ninh đúng thật là đơn thuần, đem cha của cô lừa dối trắng trợn. Mạnh Hạ đưa một miếng táo cho ông.

https://thuviensach.vn

"Cha, con và Giản Ninh…" Cô ngập ngừng một chút, muốn nói nhưng lại thôi: "Tóm lại là con bây giờ không muốn kết hôn."

Cô cũng không muốn giải thích, việc này lại liên quan đến Mục Trạch, nói ra chỉ làm cho ba phiền lòng, nên cái gì cũng không nói.

Giản Ninh vừa rồi nhận được điện thoại của thư ký Tôn, cần hắn phải trở về ngay lập tức. Nghe thái độ của thư ký Tôn thì tình thế hình như là rất bức thiết.

Hắn đẩy cửa bước vào, muốn chào hỏi Mạnh Hạ vài câu nhưng nghênh đón hắn lại là ánh mắt đáng sợ của cô. Hắn hơi kinh ngạc: "Mạnh thúc, công ty có việc nên con phải đi trước. Hôm nào sẽ cùng chơi mấy ván cờ với thúc sau."

"Được, công tác quan trọng hơn. Tiểu Hạ, tiễn Giản Ninh đi." Mạnh Lý cố tình tạo cơ hội cho hai người ở cùng một chỗ.

Mạnh Hạ nhíu mi lại, thấy thái độ của cha mình thế này thì dĩ nhiên là xem Giản Ninh như con rể tương lai rồi.

Giản Ninh tất nhiên cũng phát hiện ra thái độ của Mạnh Hạ đối với mình có sự thay đổi. Hai người vừa mới ra khỏi cửa, khoảng được chừng mười mét, Mạnh Hạ liền dừng bước lại: "Giản Ninh, anh đã nói lung tung gì với cha tôi rồi?"

Giản Ninh nghi ngờ, vẻ mặt vô cùng chân thành: "Không có mà, Tiểu Hạ, tôi chỉ là tới thăm cha em một chút, cùng ông ấy chơi vài ván cờ mà thôi."

"Phải không?" Mạnh Hạ ngẩng đầu theo dõi hắn, chân mày nhíu hết sức chặt.

https://thuviensach.vn

"Em đừng cau mày, làm vậy giống như bà cụ, xấu nhiều nha." Giản Ninh khẽ cười: "Mạnh thúc có hiểu lầm gì sao? Để tôi giải thích rõ cho thúc ấy ngay."

"Đừng, càng giải thích thì càng phiền toái." Mạnh Hạ nhỏ giọng nói ra: "Đúng rồi, mấy ngày nay cảm ơn anh, anh có thể trở về báo cáo với dì Hai của anh."

Giản Ninh nghe thấy cô nói như vậy, sắc mặt nhất thời liền trầm xuống: "Mạnh Hạ, em có ý gì?"

Mạnh Hạ thở dài: "Giản Ninh, đã đến lúc thì nên dừng lại."

"Em cho rằng là…" Giản Ninh tức giận đến nỗi tim phổi đều muốn nổ tung, hận không thể soi vào được trái tim của cô để xem đến tột cùng là thế nào. Hắn thở ra một hơi thật dài, tính tình kiềm chế rồi mà âm thanh vẫn còn buồn bực nói ra: "Trong đầu em chứa tương hồ sao? Dì Hai của tôi nếu mà muốn đối phó với em, em cho rằng mình còn có thể ở đây? Em cho rằng ngày đó em còn có thể từ Thượng Hải mà trở về?"

"Em là hồ đồ thật hay giả đây? Nếu không thì đã lâu như vậy còn nhìn không ra tâm ý của tôi?"

Mạnh Hạ bất ngờ trợn to hai mắt, hai chân hơi nhũn ra, hắn không hề chớp mắt mà nhìn vào cô. Cô bỗng có chút khó xử, không có cách nào đối diện được với ánh mắt của hắn.

"Dù có thế nào cũng không tin?" Khóe môi của Giản Ninh nhếch lên một nụ cười ôn nhu, bỗng nhiên điện thoại lúc này vang lên làm hắn nhíu mi lại, nhìn lướt qua dãy số liền quyết tuyệt tắt máy: "Mạnh Hạ, những gì tôi nói đều là thật. Đúng vậy, tôi biết Mạnh thúc đối với mình có ấn tượng rất tốt, hiểu lầm của ông ấy, có thể không phải là hiểu lầm."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ trong nháy mắt có chút mê hoặc, thế này là như thế nào mà gặp phải, cô và người của Từ gia lại liên hệ đến mức này sao?

"Giản Ninh, chúng ta không thích hợp." Cô cũng không nghĩ nhiều đã liền cự tuyệt ngay.

Giản Ninh suy nghĩ một chút: "Mạnh Hạ, em rất chán ghét tôi?"

Mạnh Hạ ngạc nhiên, cô nhíu mày lắc đầu.

"Không ghét là được rồi." Giản Ninh vẫn gật gật đầu: "Tôi về công ty trước, làm xong chúng ta lại gặp nhau một chút."

Giản Ninh thấy cô yên lặng không nói, liền đưa tay gỡ lọn tóc rối bên vai của cô, động tác dịu dàng,

Từ Dịch Phong đứng ở chân tường, ánh mắt của hắn tối tăm. Ánh mặt trời xuyên qua lớp thủy tinh trải lên thân của hai người ấy, chợt thoáng nhìn thì giữa hai người bọn họ dù cho không nói gì thì vẫn cảm thấy ấm áp nhất.

Giản Ninh đi rồi, Mạnh Hạ một mình đứng ở trên hành lang, trầm mặc ngắm nhìn bầu trời bao la xanh thẳm. Tình hình lúc này càng ngày càng rời xa ước nguyện muốn trở về cuộc sống trước đây của cô.

Từ Dịch Phong từng bước từng bước đến gần phía sau lưng Mạnh Hạ, nắng ấm nhàn nhạt dịu dàng chiếu lên người của cô, hắn không nhìn thấy nét mặt của cô nhưng cũng có thể tưởng tượng được lúc này cô đang mang một tâm trạng mờ mịt. Việc Thẩm Ninh thổ lộ, thậm chí ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc. Đứa em họ này từ trước đến nay đã quen chủ động, chuyện mà cậu ấy quyết định cũng chưa có người nào có thể vãn hồi, điểm này là rất giống với Từ Dịch Phong.

"Đang suy nghĩ gì?" Từ Dịch Phong đứng ở bên cạnh cô, đánh vỡ sự trầm mặc lúc này.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nghe thấy giọng nói của hắn, chỉ xoay người hướng về phía phòng bệnh. Từ Dịch Phong nhanh chóng giữ chặt tay của cô: "Tài liệu để phóng thích Mạnh thúc vẫn còn một vài chỗ cần điền." Hắn bình tĩnh nói ra.

Mạnh Hạ mạnh mẽ dừng lại, một vẻ sợ hãi lướt qua, xoay người lại đón lấy ánh mắt của hắn: "Anh lại muốn uy hiếp tôi?"

Ánh mắt của hai người nhìn nhau, bàn tay Từ Dịch Phong căng thẳng, đã hơi ẩm ướt, nét mặt của hắn nhàn nhạt, khóe miệng khẽ mấp máy: "Nếu như em đã nghĩ như vậy, anh cũng không phủ nhận."

"Mạnh thúc hình như còn không biết chuyện chúng ta ở cùng một chỗ, nếu không cũng sẽ không hiểu lầm Giản Ninh nhỉ? Em nói anh có nên đi vào giải thích rõ ràng ngay với ông ấy hay không?" Giọng nói của Từ Dịch Phong bay bổng.

Mạnh Hạ hít sâu một hơi, muốn cào xé hắn cũng đã nghĩ tới.

"À, nghe bác sỹ nói, trái tim của ông ấy không được khỏe, cũng không thể bị chuyện gì làm cho kích động, nếu không tính mạng khó bảo toàn, cũng không biết sẽ thế nào."

Từ Dịch Phong nhìn vào thái độ Mạnh Hạ, trong mắt cô, cảm xúc đã thay đổi không ngừng, phẫn nộ, căm ghét, rối ren, bất đắc dĩ… để cuối cùng là dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Từ Dịch Phong luôn có thể dễ dàng nắm bắt được nơi mềm yếu nhất của Mạnh Hạ, gắt gao bóp chặt không tha. Chỉ có chính hắn mới hiểu, mỗi một chữ làm tổn thương đến cô, trong lòng của hắn cũng nhận lại nặng nề khó có thể hô hấp được.

Mạnh Hạ cảm thấy linh hồn của mình tựa hồ như cũng bay đi, cô chán nản dựa vào vách tường. Cố gắng chống đỡ bản thân bằng chút hơi sức

https://thuviensach.vn

cuối cùng: "Từ Dịch Phong, anh xem, anh lại một lần nữa thành công." Cô phẫn nộ cười một tiếng: "Nhưng mà, đây thật sự là lần cuối cùng."

Từ Dịch Phong nhìn thấy gò má của Mạnh Hạ đang đỏ thắm lại từ từ trở nên tái nhợt. Hắn đã cứng đờ lại trong chốc lát, không đành lòng mở mắt để tiếp tục nhìn vào cô nữa: "Buổi tối trở về cùng anh."

La Xuyên trước đây đã từng hỏi hắn, tim của Mạnh Hạ đã không dành cho hắn, vậy hắn ép buộc cô là có ý gì? Lúc ấy hắn đã trả lời như thế nào: Nếu không giữ cô lại, thì cô chỉ muốn bỏ đi càng ngày càng xa hắn.

Cũng chỉ có cách như thế này, hắn mới có thể đem cô giữ ở bên người. Cái nút thắt giữa bọn họ, cũng chỉ có thể là đích thân hắn cởi mới được.

****

Sức khỏe của Nhạc Nhạc cũng không có gì nguy hiểm, Mạnh Hạ chỉ nói rằng Tiêu Ất có một số việc muốn cô trở về phụ giúp, Mạnh Lý cũng không hỏi thêm gì cô nữa.

Buổi tối, Từ Dịch Phong đã xuất hiện ở bên ngoài phòng bệnh rất đúng giờ.

Trở lại nhà của Từ Dịch Phong, Hà tẩu đã ra đón. Lúc nhìn thấy Mạnh Hạ, vẻ sững sờ trong phút chốc được đổi bằng mừng rỡ: "Tiểu Hạ trở lại rồi, tôi sẽ làm vài món ăn mà mọi người thích nhé."

"Hà tẩu, không cần, bà cho Nhạc Nhạc ăn gì đó trước đi." Từ Dịch Phong có chút mệt mỏi.

Trong lúc nhất thời, ở phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ. Từ Dịch Phong nuốt xuống cổ họng một cái, khóe miệng hơi khô cứng: "Chuyện của Mạnh thúc, anh đã cho luật sư đi xử lý."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhìn hắn một cái, trong mắt có chút hoài nghi.

"Anh không có lừa em, trước đây vẫn còn một chút thủ tục chưa có được thông qua." Từ Dịch Phong giận dữ nói ra.

"Phải không?" Mạnh Hạ trào phúng giật nhẹ khóe miệng: "Vậy nhờ có anh đã hao tốn nhiều tâm tư."

Từ Dịch Phong nhìn thấy cô vẫn còn phẫn hận, cảm thấy hơi mệt mỏi: "Đi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ăn cơm."

.

.

.

Buổi tối, Từ Dịch Phong lại cùng cô dây dưa một chỗ, hắn công khai nằm ở trên giường lớn. Mạnh Hạ co người lại thành một đoàn nho nhỏ, dựa vào mép giường. Bất luận là trước kia hay là hiện tại, vì cớ gì mà cô có thế nào cũng bị Từ Dịch Phong ăn sạch sành sanh vậy? Đang suy nghĩ sâu xa, cánh tay của hắn đột nhiên chặn ngang qua, ôm qua hông của cô, sau đó lòng bàn tay còn chậm rãi vuốt ve lưng của cô. Mạnh Hạ thẳng băng thân thể, trong lúc đó hắn dùng sức một cái, cô liền dựa vào lồng ngực của hắn.

Từ Dịch Phong nơi đáy lòng than nhẹ một tiếng, hắn lại khiến cho cô khó chịu rồi.

"Tiểu Hạ, anh không muốn làm tổn thương em." Đầu của hắn chôn ở cổ của cô, tóc ngắn cứng rắn châm vào làm cô thêm khó chịu. Không muốn tổn thương cô, nhưng không phải là hắn đã luôn làm như vậy đó sao?

"Chúng ta nói chuyện một lát." Từ Dịch Phong nhẹ nhàng nói: "Em trước kia cứ líu ríu như chim họa mi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhắm chặt hai mắt lại, không nhúc nhích gì thêm. Từ Dịch Phong sít sao ôm chặt vòng eo của cô, Mạnh Hạ thấy hơi khó chịu: "Không muốn làm tổn thương tôi? Chẳng lẽ anh còn muốn đối với tôi thật tốt sao? Từ Dịch Phong, hành vi của anh thật đúng là biến thái!"

Từ Dịch Phong im lặng một hồi, sau đó, hắn mới buồn bã nói ra: "Còn không phải là vì muốn em gả cho anh sao." Nói ra được câu này, quả thực là mặt dày mày dạn. Trong bóng tối, gương mặt tuấn tú kia còn không thể tin được vào chính mình mà đỏ ửng lên.

"Tôi nên xúc động đến mức lệ nóng dâng tràn sao?" Câu trả lời của Mạnh Hạ lập tức đã dập tắt một lời chân tình của hắn.

*YoungMin05: Anh em họ sẽ bá đạo giống nhau sao ;___; làm mình nhớ tới anh em Minh Thành Hữu - Lý Sâm bên nhà Thánh Yêu.

Công nhận là mình thấy vui mỗi khi có Giản Ninh, Mục Trạch đi mất thì bên cạnh Mạnh Hạ lại xuất hiện Giản Ninh chân thành không kém =)) Anh Phong số quá nhọ.

Công nhận anh Phong biến thái, ngày xưa một mực xua đuổi và hắt hủi Tiểu Hạ, không chút lưu tình. Bây giờ lại liều mạng giữ cô ở bên cạnh mình. Như thế, anh Phong quá cực đoan đi ah..... >_<

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Càng Gần Càng Xa [18+]

--

Chương 52: Càng Gần Càng Xa [18+]

Ngày hôm sau, Từ Dịch Phong tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy cô đang ở bên cạnh mình, cảm giác thư thái đến thỏa mãn đó tự nhiên nảy sinh. Hắn không tự chủ được mà cong cong khóe miệng, tiến đến trán của cô mà nhẹ đặt xuống một nụ hôn.

Sau đó buông ra rồi đứng dậy, Mạnh Hạ nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, lập tức mở mắt ra. Bàn tay của cô sít sao kéo lấy ga giường, ánh mắt sững sờ nhìn lên chùm đèn thủy tinh trên trần nhà.

Từ Dịch Phong lúc tắm xong đi ra, Mạnh Hạ đã rời giường, trên người còn mặc y phục mà tự mình mang đến. Tất cả những gì Từ Dịch Phong mua cho cô lúc trước, từ đầu đến cuối Mạnh Hạ cũng không có đụng tới một chút.

"Hai ngăn tủ kia đều là đồ của em."

Mạnh Hạ liền đi qua xem một chút, một thoáng mở cửa tủ ra, cô đều cảm thấy không tin vào hai mắt của mình. Trước mặt đầy y phục, hoa của mắt, còn có đủ loại phụ kiện kèm theo, trên quần áo vẫn còn treo thẻ bài, cô tùy tiện nhìn lướt qua, đều là những thương hiệu thời trang nổi tiếng.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong cũng không có gì kiêng kỵ, ở ngay trước mặt cô mà thay quần áo.

Mạnh Hạ nhìn thấy hắn cứ như vậy mà ngang nhiên tháo khăn tắm ra, vội vàng quay mặt đi, người này đã vô sỉ tới cực điểm: "Anh còn biết xấu hổ hay không?"

"Cũng không phải là chưa từng thấy qua!" Hắn cứ cởi ra, thay xong y phục, trong lúc hắn lựa chọn cravat để phối cùng: "Chọn cái nào thì tốt?"

Mạnh Hạ liếc xéo hắn một cái, thẳng thắn trả lời: "Anh cần phải tìm cho mình một cái dây thừng để thắt vào cổ thì phù hợp."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong mới cong lên, cánh tay dài đã vươn ra ôm lấy cô: "Anh trước kia như thế nào mà không có phát hiện ra miệng lưỡi của em lợi hại như vậy? Muốn anh chết sao? Hả?" Giọng nói của hắn khẽ cao lên.

Mạnh Hạ không thích động tác của hắn thân mật thế này, liền đẩy ra. Từ Dịch Phong tầm mắt không rời khỏi cô, Mạnh Hạ thở dài, bực mình nói ra: "Đúng vậy! Đúng vậy!"

Hơi ngẩn người nhưng Từ Dịch Phong không sao cả, chỉ nhún nhún vai: "Yên tâm, anh không từ bỏ được đâu." Hắn tùy ý cầm lấy một cái cravat, khóe mắt chợt lóe lên đau thương rồi biến mất.

.

.

.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Từ Dịch Phong thảnh thơi ngồi ở trên ghế sô pha xem văn kiện, hình như không có ý muốn đi làm.

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc quấn quýt lấy Mạnh Hạ đòi cô kể chuyện cổ tích, Mạnh Hạ kể từ chuyện Công Chúa Bạch Tuyết cho tới Ba Con Heo Con mà vẻ mặt tiểu nha đầu vẫn không có hứng thú.

Từ Dịch Phong đang cầm văn kiện, ánh mắt nhìn sang một cái: "Ngày mai cho Nhạc Nhạc đi nhà trẻ."

"Nhà trẻ cũ cách nơi này quá xa." Mạnh Hạ cắn môi dưới nói ra: "Chúng tôi vẫn là nên trở về thôi."

Từ Dịch Phong trong lòng có chút buồn cười, Mạnh Hạ vẫn còn tâm ý muốn rời đi cơ đấy: "Anh tất nhiên muốn cho con bé những gì tốt nhất, chuyện nhà trẻ thư ký Tôn sẽ an bài thật tốt." Từ Dịch Phong đứng lên, ôm Nhạc Nhạc qua: "Nhạc Nhạc, tuần này thúc thúc sẽ dẫn con đi ra biển chơi, thấy thế nào?"

Nhạc Nhạc nhìn vào hắn, rồi lại nhìn vào Mạnh Hạ, cảm thấy hơi rối ren: "Thúc thúc, cái này con phải được mẹ đồng ý."

"Không được, tuần này ba tôi đã được xuất viện."

Từ Dịch Phong ngừng lại một chút: "Anh ở khu chung cư Ninh Thủy có một phòng nhỏ, hoàn cảnh bên đó rất tốt, thích hợp cho Mạnh thúc ở."

"Không cần, Từ Dịch Phong, anh có hiểu hay không, tôi muốn ở cùng một chỗ với cha tôi." Mạnh Hạ căm tức, tâm tình mâu thuẫn trên gương mặt không che giấu đi chút nào.

"Vậy được, anh sẽ đón Mạnh thúc về đây, dù sao thì nơi này cũng có nhiều phòng, cứ tùy tiện chọn một gian." Từ Dịch Phong nhìn vào cô, thản nhiên nói ra.

Bàn tay đang nắm chặt của Mạnh Hạ từ từ buông lỏng, cô biết là có nói gì thêm nữa cũng là uổng công. Nhạc Nhạc leo xuống, chạy đến bên

https://thuviensach.vn

cạnh ôm chân Mạnh Hạ, nhìn qua Từ Dịch Phong: "Thúc thúc, con không thích đi ra biển vui chơi."

Từ Dịch Phong sủng ái mỉm cười, thật là một nha đầu lanh lợi.

Mạnh Hạ từ từ dẹp yên cơn giận của mình: "Từ Dịch Phong, anh có phải cảm thấy Mạnh gia thân cô thế cô, vậy nên Mạnh Hạ tôi phải để mặc cho anh điều khiển?" Cô lại bật cười một tiếng.

"Điều khiển? Tiểu Hạ, thì ra trong mắt em, chúng ta là có quan hệ này?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Không đúng." Từ Dịch Phong đến gần cô: "Là quan hệ tình nhân."

"Tình nhân, cũng không phải là xuất phát từ hai phía."

Từ Dịch Phong chần chờ nhìn cô một cái: "Không sao cả, chúng ta còn có cả một đời, cứ từ từ sẽ tốt."

Mạnh Hạ bị hắn làm nghẹn lời, mặt lạnh xuống, cúi người ôm lấy Nhạc Nhạc hướng ra hoa viên.

Thật sự là nằm mơ giữa ban ngày.

Từ Dịch Phong vẫn ngồi ở trong phòng khách như trước, ánh mắt nhìn ra bên ngoài hoa viên, Nhạc Nhạc đang đuổi theo con cún Teddy, thỉnh thoảng cao hứng hét lên một tiếng. Mạnh Hạ trông chừng đi theo phía sau đứa nhỏ, khóe miệng ngẫu nhiên sẽ mỉm cười thư thái.

Dưới ánh mặt trời sáng sủa, tất cả thật sự là tốt đẹp như thế.

.

https://thuviensach.vn

.

.

Lúc Mạnh Hạ quay vào phòng khách lấy nước cho Nhạc Nhạc, Từ Dịch Phong đang nghe điện thoại, giọng nói lộ ra vẻ tức giận nặng nề: "Bộ phân PR các người làm ăn thế nào vậy? Trong vòng một ngày, tôi không muốn phải nghe đến những mầm mống vớ vẩn kia nữa."

Hắn cúp điện thoại, lúc xoay người, Mạnh Hạ vẫn còn đứng yên ở đó, cô lập tức giật mình hoàn hồn.

Sắc mặt giận dữ của Từ Dịch Phong rất nhanh liền tan đi: "Tập đoàn có một chuyến du lịch, ngày mai xuất phát, chúng ta mang theo Nhạc Nhạc cùng đi."

"Tôi không đi."

Từ Dịch Phong đi tới, giữ chặt lấy tay của cô, giọng nói ôn hòa mềm mại: "Nghe lời đi, em không phải là vẫn thích đi biển Tình Yêu đó sao?"

Mạnh Hạ cảm thấy hơi phí công.

****

Buổi trưa, Từ Dịch Phong tiếp nhận một cuộc điện thoại rồi vội vã ra khỏi cửa. Mạnh Hạ chán chết ngồi ở trong nhà, lúc mở ti vi lên, đột nhiên phát hiện không có tín hiệu.

Cô lên lầu vào mạng internet, nhưng đến khi cô mở máy tính lên, lại phát hiện không kết nối được internet.

Đi xuống lầu hỏi Hà tẩu, bà ấy rất ngạc nhiên, nói là không rõ lắm.

****

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong hơn mười giờ tối mới về, hắn vừa vào tới phòng ngủ, dựa vào ánh sáng mờ ảo nhìn thấy cô gái đang co lại trong chăn mền thành một đoàn. Tâm can lạnh nhạt của hắn ngay lập tức tan chảy.

Vội vã tẩy rửa đi một thân mệt mỏi, nhẹ nhàng nằm xuống ở bên cạnh cô. Một buổi chiều đều phải xử lý chuyện của công ty, hắn có chút bực bội. Chóp mũi hướng về phía hương sữa tắm thơm nhàn nhạt, Từ Dịch Phong hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy có chút không chân thực. Chính mình đều đã 30, thời thanh niên không xao động chuyện gì mà hôm nay ngược lại đã thể hiện ra hết rồi. Hạo Trạch đã nói hắn là người không hiểu phong tình nhất trong bọn họ, nghĩ đến những chuyện năm đó, xác thực là như vậy.

Từ Dịch Phong tinh tế nhìn vào gương mặt của cô, nhỏ giọng nói ra: "Hôm nay cũng vậy, chỉ có khi em ngủ thiếp đi với có thể ở bên cạnh anh yên bình đến thế." Tay của hắn theo thói quen thả tới trên bụng của cô, dịu dàng vỗ về vuốt ve, giống như đang lưu luyến điều gì đó. Những dấu vân ở trên bụng của cô, giờ phút này hắn không có sờ vào nhưng vẫn khắc thật sâu ở trong đầu, không có cách nào xua đi được.

"Cục cưng…. cục cưng……." Mạnh Hạ co chân lên, trong miệng lại nói mê. Đây không phải là lần đầu tiên Từ Dịch Phong nghe được lời này. Lần đầu hắn nghe thấy, trong lòng liền trở lạnh, sau đó cứ mỗi một lần nghe cô gọi ra, tim của hắn đều đau đớn. Hắn đã làm cô phải chịu bao nhiêu khổ sở, cuối cùng hắn cũng hiểu được.

Vào nửa đêm chìm trong giấc mộng, điện thoại của hắn đột ngột rung bật lên. Từ Dịch Phong mở mắt ra, hận đến mức muốn chửi người, nhìn qua cô gái của bên cạnh, nhẹ nhàng kéo tấm chăn mỏng đắp qua cho cô, còn mình thì cầm lấy điện thoại đi ra ban công.

"Dịch Phong, Sơ Vũ bỏ đi rồi, cậu giúp tớ điều tra thêm cô ấy đã đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong liếc nhìn bầu trời đêm một cái, tức giận nói ra: "Hơn nửa đêm rồi, cậu muốn tớ đi đâu để tra hả."

Giọng nói của Tịch Hạo Trạch rất trầm thấp, so với năm đó khi Tô Y rời đi còn thống khổ hơn.

"Được rồi, được rồi. Tớ sẽ nhanh chóng liên lạc với cậu." Hắn bực mình cúp điện thoại, trở về phòng cầm lấy góp thuốc lá, châm một cây, nhẹ nhàng hút một hơi, từ từ phun ra một vòng khói xinh đẹp. Sau đó kẹp vào giữa ngón tay, lại không có hút thêm lần nào nữa, điếu thuốc cháy hết, hắn đứng trong chốc lát rồi quay vào phòng ngủ.

Từ Dịch Phong nằm lại xuống giường, bàn tay tự nhiên đặt ở bên hông Mạnh Hạ. Thân thể cuộn trò của Mạnh Hạ liền cả kinh, cô tất nhiên cảm thấy được đêm nay hắn khác thường, bắp chân hơi run lên đá vào chân của hắn, ý bảo hắn tránh ra nhưng lực đạo kia chỉ như gãi đúng chỗ ngứa. Từ Dịch Phong hữu lực đem cô ôm vào trong ngực. Tay của hắn dò xét vào trong y phục của cô, vỗ về tinh tế vuốt ve nơi mềm mại như bông.

Mạnh Hạ cứng ngắc nằm ngay đơ không nhúc nhích được, khóe miệng của Từ Dịch Phong nhếch lên, cúi đầu ngậm lấy vành tai của cô. Hơi thở ấm áp lan tràn ở cần cổ, Mạnh Hạ giãy giụa, hắn lại bất động giữ nguyên tư thế đó.

"Tiểu Hạ……" Giọng nói của hắn khàn khàn gọi lên, trong mắt đã dấy lên sắc thái dục vọng.

Mạnh Hạ cắn chặt cánh môi, sít sao nhắm mắt lại.

Từ Dịch Phong đối với việc cô im lặng không nói một lời, khí lực trên tay vô thức gia tăng: "Tiểu hạ, bà xã của Hạo Trạch bỏ đi. Em đã từng gặp qua….." Hắn cố ý dừng lại một chút: "Em cũng muốn đi phải không?" Khóe miệng của hắn từ từ trượt xuống, bỗng dưng hé miệng cắn vào đầu vai của cô. Mạnh Hạ bị đau, hít hà không khí, lúc mở mắt ra, trong khoảnh

https://thuviensach.vn

khắc đó, ánh mắt cô đơn của hắn đã rơi vào tầm mắt của cô: "Anh sẽ không để cho em đi, là em dây dưa anh trước mà, tại sao phải buông tha cho….."

Hắn lập tức ngậm lấy vành tai của cô, hàm răng dùng sức cắn nhẹ, khí thế quyết tuyệt: "Em cả đời này cũng đừng hòng rời khỏi anh."

Lòng bàn tay của hắn có vết chai, mơn trớn trên da thịt khiến cho cô dâng lên mềm yếu. Đầu ngón tay kia từ từ thăm dò vào trong u cốc, lúc này đây không có một chút ngập ngừng, nhanh chóng đi vào, từng chút ôn nhu.

Mạnh Hạ rầu rĩ than nhẹ, nơi đó dần dần ướt át, ngón tay của hắn đột nhiên dùng sức một cái.

"A……" Cô nhịn không được đau mà kêu lên thành tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, đều đang cố nén những rối ren, xinh đẹp động lòng người.

Động tác trên tay của Từ Dịch Phong càng lúc càng lớn, hắn ngắm nhìn nét mặt của cô chính là muốn cô phải cầu xin mình. Trong u cốc mềm mịn kịch liệt thắt lấy ngón tay của hắn, toàn thân hắn liền căng thẳng.

"Thoải mái không?" Hắn cúi đầu xuống, ở nơi mềm mại đẫy đà của cô, đầu lưỡi ướt át không ngừng hôn hít. Mạnh Hạ làm sao chịu được hắn như vậy, ngực vừa đau vừa căng thẳng, còn kèm theo một cảm giác không nói nên lời.

Đêm nay Từ Dịch Phong thay đổi, hắn rối ren và sợ hãi khó nói ở trong lòng.

Trong lúc đó ngón tay động mạnh một cái, nương theo dòng nhiệt lưu thấm ướt, ánh mắt của Mạnh Hạ từ từ rơi vào hư vô.

Từ Dịch Phong nhanh chóng lấy ngón tay ra, nâng mông của cô lên, dùng toàn bộ sức trực tiếp tiến vào.

https://thuviensach.vn

Mi tâm Mạnh Hạ sít sao nhíu lại, nơi đó căng thẳng khó chịu.

Từ Dịch Phong có chút điên cuồng, mỗi một lần đi vào tựa hồ cũng mang theo ẩn nhẫn và tức giận. Bàn tay Mạnh Hạ gắt gao giữ lấy tấm lưng của hắn, móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt, thân thể theo động tác của hắn mà trở nên bất lực, cô cảm giác như mình đang bị đưa đến bờ vực thẳm.

"Nhìn anh!" Từ Dịch Phong trầm giọng nói ra.

Mạnh Hạ nghiêng mặt đi hết sức, sợi tóc ẩm ướt dán lên gương mặt, vẻ đẹp mê loạn không thôi.

Từ Dịch Phong tức giận dùng lực, không cách nào khắc chế được việc thân thể của cô bị xuyên qua, nâng chân của cô lên, tạo ra một đường xong xinh đẹp. Hắn tiến sâu vào.

"Đau nhức!" Mạnh Hạ cắn môi bật ra tiếng nói.

Khóe miệng của Từ Dịch Phong giương cao, lại đụng chạm vào thật sâu: "Đau nhức…. anh cũng đau nhức. Em có thấy được hay không, Tiểu Hạ……" Mặt của hắn vùi ở trước ngực cô, đột nhiên nặng nề gặm cắn, vừa tê dại lại vừa yếu mềm.

"Uhm….. có thích hay không?" Hắn chạm vào lại hỏi một câu, có lẽ ở sâu trong tâm khảm của hắn, câu muốn hỏi nhất chính là: Mạnh Hạ, em còn thích anh hay không?

Mạnh Hạ khó chịu, đứt quãng nói ra: "Không……. Tôi không thích……."

Cánh môi của Từ Dịch Phong ngậm lấy nơi trắng nõn đẫy đà của cô, một tay lại đè xuống, xác thực là so với khi đó đã lớn hơn rất nhiều, hình dáng đầy đặn, vừa với một tay nắm giữ. Hắn khẽ cười một tiếng:

https://thuviensach.vn

"Uhm……" Thêm một lần đi vào: "Không thích, Tiểu Hạ, em lại nói dối……."

Thân thể Mạnh Hạ rung động, nơi bụng dưới dâng lên cảm giác tê dại buồn bực.

"Không thích mà còn hút căng như vậy."

Mỗi một lần hắn đều lấp đầy thân thể của cô, Mạnh Hạ đau đớn mà co lại một chút, nơi đó không ngừng siết căng hắn, nhu động càng ngày càng gấp. Từ Dịch Phong ôm lấy nửa người trên của cô, mặt đối mặt, nặng nề ra vào cơ thể của cô. Mồ hôi nơi thái dương cuồn cuộn mà rơi, nương theo luật động trầm trầm cuối cùng xuyên vào, hắn chôn đến nơi sâu nhất của cô. Luật động của Từ Dịch Phong bất chợt chậm lại, hắn buồn bực hừ một tiếng, đè lên người của cô, nghe thấy nhịp tim của Mạnh Hạ đập dồn dập, hắn từ từ bình phục. Yêu thương cô mà chính mình bị đè nén tới khó chịu, rời ra nằm nghiêng ở một bên, trên ngực phập phồng.

Qua một hồi ân ái, hai người trầm mặc không nói gì, trong chốc lát, Từ Dịch Phong lại đưa tay đặt lên ngực cô, giọng nói khàn khàn mang theo vẻ mị hoặc như một liều thuốc độc: "Tiểu Hạ, nơi này bỏ qua quá khứ có được không?" Hắn nhận mình đã thua rồi.

Mạnh Hạ nghe mà bàn tay nắm lại thật chặt.

Hắn hôn qua khóe mắt của cô, lành lạnh.

Bàn tay của hắn như lửa, làm nóng bỏng ngực cô. Mạnh Hạ nhắm mắt lại, lệ thấm ướt rồi chảy xuống. Cho dù hôm nay thân thể của bọn họ có kề sát bên nhau, nhưng con tim lại không thể nào nương tựa cùng một chỗ. Một người tiến vào, một người bức lui, cách xa nhau ngàn dặm.

---

https://thuviensach.vn

*YoungMin05: Mấy cái anh này toàn làm khổ phụ nữ, đám bạn của anh Phong ah. Anh Tịch Hạo Trạch với Hàn Sơ Vũ, ở chương này mình có thể đại khái đoán được tình hình của "Vũ Điệu Của Trung Tá". Anh Hạo Trạch chắc lúc đầu không có hết lòng với Sơ Vũ rồi, có khi nào xem Sơ Vũ là thế thân của Tô Y không đây ah?!

Nhưng ác liệt nhất là anh Phong! >_<.... đúng là tầng lớp Cán Bộ Cao Cấp đáng sợ ah~

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ca Ca Trở Về

--

Chương 53: Ca Ca Trở Về

Trong hai mươi lăm năm của Mạnh Hạ, có ba sự việc mà cô mãi mãi khắc thật sâu vào trong trí nhớ. Một lần là Từ Dịch Phong muốn cô bỏ đi đứa con. Một lần là bị xảy ra tai nạn xe cộ. Còn một lần nữa chính là…

****

Hoa Sơn Chi trong sân đã nở rộ, hương thơm thanh nhã tràn ngập cả hoa viên, có lẽ vì sinh ra vào mùa hè nên cô yêu thích tất cả các loài loa trong mùa này.

Từ Dịch Phong pha một bình cà phê, cô nghe thấy hương thơm nồng đậm, nhịn không được mà cũng muốn lấy cho mình một tách. Vừa mới bưng lên miệng, Từ Dịch Phong đã đưa tay giữ lại: "Dạ dày không tốt, uống cà phê làm gì." Giọng nói của hắn nhẹ nhàng ôn nhu.

Mạnh Hạ thất thần trong chốc lát, nhìn vào hắn nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Từ Dịch Phong đi vào trong bếp, bưng ra một chén canh màu đen: "Ừm, em uống cái này đi."

Mạnh Hạ cong miệng lên, Từ Dịch Phong chấp nhất như thế, rốt cuộc là vì cái gì đây? Hắn sẽ không thật sự muốn mình sinh cho hắn một đứa bé

https://thuviensach.vn

đấy chứ? Cô nhàn nhạt kéo khóe miệng ra, chỉ khẽ nhìn chén canh đang bốc hơi nóng.

Bây giờ cô hầu như không còn đối nghịch với Từ Dịch Phong nữa, hai người chung đụng cũng xem như hòa hợp.

Chỉ là, tất cả đều là giả.

Nhạc Nhạc đi nhà trẻ, Từ Dịch Phong cho bé con học ở một nhà trẻ quốc tế, nhìn thấy số tiền học phí kia, Mạnh Hạ chỉ biết đau lòng chậc lưỡi. Hiện tại không có việc gì, cô bắt đầu vẽ tranh trở lại, nỗi lòng tùy tiện phác họa bằng vài đường nét. Đợi đến khi cô kịp hoàn hồn phản ứng, trên mặt nhất thời biểu hiện vẻ bực bội, "cạch" một tiếng, cô mạnh mẽ đóng bản vẽ lại.

Từ Dịch Phong khó hiểu nhìn sang.

Tim đó đột nhiên hẫng đi một nhịp, đúng lúc này điện thoại liền vang lên, cô nhìn lướt qua dãy số, đồng tử trong mắt bỗng dưng biến đổi: "Alo…"

…

Tay trái của cô bất ngờ bám chặt một góc trên ghế sô pha, khóe mắt nhất thời ánh lên ngấn lệ, hít sâu một hơi để quyết tâm dằn lòng lại, cô chỉ nhẹ nhàng nói ra một chữ: "Được." Cả người dù đã kiềm chế nhưng vẫn run rẩy không ngừng.

Từ Dịch Phong liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi ra: "Làm sao vậy?" Khép lại văn kiện, đợi chờ một chút cũng không có được câu trả lời của cô, ánh mắt của hắn ảm đạm xuống, muốn tìm đề tài để nói chuyện nhưng lại bắt đầu không nổi.

https://thuviensach.vn

Cô đã nghe thấy câu hỏi của hắn, nhưng cuống họng lại khô khốc không biết nên nói cái gì, ngón tay chỉ siết chặt lấy điện thoại, từ từ nhìn qua hắn: "Là Ất Ất, cậu ấy ngày mai muốn tôi tới đón ba xuất viện."

Từ Dịch Phong nghe được cô cũng chú ý đáp lại mình, tâm tình vô thức trở nên khá hơn, lập tức ngồi xuống sát bên cạnh cô, mỉm cười một tiếng, trong mắt đúng là chỉ có ôn nhu: "Chờ cha em xuất viện, chúng ta ra nước ngoài du lịch, chỉ có hai chúng ta thôi."

Mạnh Hạ ngắn nhìn ánh mắt của hắn, khẽ nhếch miệng, cười cười mà nghiêm túc nói ra: "Được lắm."

Từ Dịch Phong được cô mỉm cười mà giật mình, một hồi lâu mới phản ứng được, nhịn không được mà hôn nhẹ lên khóe miệng của cô. Mạnh Hạ hơi lùi lại, nhưng chính là như vậy Từ Dịch Phong mới càng muốn trêu chọc cô. Kiềm lòng không được mà thăm dò vào bên trong quần áo, từ từ vuốt ve, mấy ngày nay tựa hồ như đã có chút da chút thịt so với thời gian đầu mới đến đây, thật tốt.

Dục vọng của hắn đối với cô không che giấu chút nào, có lẽ khi thân thể trầm luân mới khiến cho Từ Dịch Phong cảm thấy được rằng cô chỉ có hắn. Khi hắn tiến vào thân thể của cô, cảm giác thỏa mãn trong nội tâm mới là chân thật nhất.

****

Ngày Mạnh Lý xuất viện, khí trời vô cùng nóng nực, thành phố C phải nghênh đón một mùa hè nóng bức, 39 độ. Lúc Mạnh Hạ từ trên xe của Từ Dịch Phong bước xuống, đạp vào mặt là tiết trời nóng hầm hập làm cho cô nhất thời có chút choáng váng.

Từ Dịch Phong đi xuống từ bên kia, bước đến bên cạnh cô: "Lát nữa anh sẽ cho tài xế đưa Mạnh thúc qua, em muốn cùng ông ấy ở mấy ngày thì

https://thuviensach.vn

ở, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, với lại, sau khi trở về phải đền bù tổn thất cho anh." Hắn nói ra mập mờ.

Mạnh Hạ dưới đáy lòng cười lạnh, ngắm nhìn hắn là đôi mắt trong trẻo không có một chút ấm áp.

Thấy vẻ mặt của cô không có chút cảm xúc nào, ánh mắt lại sâu không thấy đáy, hắn hơi ngẩn ra, rủ tầm mắt cuóng: "Được rồi, em đi lên trước đi, anh sẽ không đi lên, nếu không em lại muốn ầm ĩ với anh."

Mạnh Hạ nhìn qua gương mặt của hắn, lại liền xoay người đi, vẻ mặt trầm xuống.

Chỉ sợ là lúc đó đã có sông ngăn núi trở giữa hai người.

****

Từ Dịch Phong nhìn theo bóng lưng của cô chìm vào trong hành lang, đáy lòng tự nhiên bực bội khó hiểu. Hút xong một điếu thuốc, vẻ mặt đã hơi nghiêm nghị, ngẫm lại hôm nay Mạnh Hạ có chút khác thường. Hắn từ từ nắm tay lại thành quyền, dập tắt tàn thuốc, bước xuống xe.

Bước chân của Từ Dịch Phong có hơi dồn dập, từ khúc quanh của quẹo kia, ánh mắt của hắn thoáng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, hắn ngắm nhìn thân hình của người kia, cả người liền dâng lên lãnh khí.

Đó là…

Tia ấm áp trong mắt Từ Dịch Phong trong thoáng chốc đã chìm xuống, trong lòng cười khổ, Tiểu Hạ của hắn thật đúng là yêu tinh nói dối.

Mạnh Hạ nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ rồi, anh ấy làm sao còn chưa có xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Mạnh Lý thấy cô đứng ngồi không yên: "Làm sao vậy? Không yên lòng sao?"

"Không có việc gì ạ….. cha, chúng ta đi về trước đi."

Từ Dịch Phong đứng ở hành lang, Mạnh Hạ mang theo túi hành lý, nhìn quanh quẩn. Hắn lạnh lùng giương cao khóe miệng, giày da màu đen đạp lên mặt đá cẩm thạch lạnh như băng phát ra một chuỗi tiếng vang hoang vắng.

Hắn đi tới.

Mạnh Hạ nắm chặt tay lại, đầu ngón tay hơi lạnh, đưa mắt ngước nhìn, giữa hai người chỉ cách một bước chân mà dường như đã cách nhau một vực sâu vạn trượng.

Hắn khẽ giương môi: "Tiểu Hạ, em đang ở đây để chờ ai?" Không có hùng hổ dọa người, mà chỉ là nhàn nhạt hỏi ra một câu.

Từ Dịch Phong có mấy lần xuất hiện, Mạnh Lý tất nhiên là có lòng nghi ngờ. Nhìn lại vẻ mặt của con gái như vậy, ông đã đoán được tám chính phần. Tức giận trong lòng tự nhiên phát sinh, Từ Dịch Phong lại còn muốn dồn ép Tiểu Hạ. Cái tên cặn bã này!

"Từ Dịch Phong….." Mạnh Lý giận dữ quát lên một tiếng.

"Cha……." Mạnh Hạ lên tiếng muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt liền kinh ngạc dừng lại ở bên cạnh Từ Dịch Phong.

"Tiểu Hạ, lại bị Từ Dịch Phong bắt nạt sao?" Âm thanh mát lạnh như trời đông giá rét nơi núi sâu nước thẳm, người ấy lặng lẽ đi đến trước mặt cô. Vì khuất sáng mà Mạnh Hạ nhìn không được rõ cho lắm, nhưng mà cô biết chính là anh!

https://thuviensach.vn

"Ca ca……." Tay của Mạnh Hạ bỗng dưng buông ra, túi hành lý rơi xuống đất vang lên một tiếng trầm đục. Mạng Hạ giang ra hai tay, trong mắt dâng đầy nước mắt ôm lấy anh. Năm năm không gặp, thời gian dĩ nhiên đã để lại dấu vết trên người bọn họ, nhưng ánh mắt của anh khi nhìn cô vẫn không hề thay đổi, vẫn dịu dàng, sủng ái, thương yêu, còn có một nét tình nghĩa khó nói ra được.

Khóe miệng của Mạnh Tiêu khẽ giương cao, cái cằm tựa lên đỉnh đầu của cô, hơi thở lúc này đúng là hương vị quen thuộc. Nhìn cô ở trong ngực mình mà trong lòng đau âm ỉ, nội tâm của anh không lạnh băng và trầm tĩnh như vẻ bề ngoài. Anh nhẹ nhàng nâng tay lên, vỗ về trên lưng cô: "Chúng ta về nhà." [Oa~ câu này nghe xúc động quá T^T...]

Mạnh Hạ tựa ở đầu vai của anh, nước mắt đã làm ướt một góc áo.

Từ Dịch Phong thân thể cứng đờ yên lặng đứng ở đó, hai chân nặng nề trầm trọng không bước ra được một bước.

"Ổn rồi, ổn rồi….. thật sự là càng khóc càng xấu……." Mạnh Tiêu lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, sự thân mật của hai người, ai cũng không có cách nào chen ngang vào được.

Mạnh Hạ ngây ngốc không chú ý là ở chung quanh đã có biết bao ánh mắt đang nhìn vào bọn họ, sắc mặt đã hơi đỏ lên.

Mạnh Lý đứng ở một bên, nhìn thấy Mạnh Tiêu, trong lòng cũng mang nhiều cảm xúc phức tạp đan xen.

"Cha, con đã trở về." Mạnh Tiêu lễ phép nói ra, sau đó lại xoay người sang chỗ khác.

Từ Dịch Phong và tầm mắt của anh chạm vào nhau giữa không trung, Mạnh Hạ vẫn liên tục nắm lấy tay của Mạnh Tiêu, giống như khi còn bé vậy, khóe miệng của anh nhẹ nhàng nâng lên một độ cong mềm mại. Chỉ là

https://thuviensach.vn

lúc hướng sang Từ Dịch Phong, trong mắt lập tức dấy lên lạnh lùng: "Từ Tổng, chuyện của cha tôi đã khiến ngài phí tâm. Việc này Mạnh Tiêu tôi sẽ ghi nhớ ở trong lòng, sau này sẽ báo đáp."

Mạnh Tiêu khom lưng xuống nhanh chóng nhặt túi hành lý lên. Mạnh Hạ đi sát ở bên anh, cất bước lướt qua bên cạnh Từ Dịch Phong. Hắn đưa tay ra giữ chặt lấy cô, sắc mặt tối tăm, ánh mắt đen nhánh thẳng tắp ấy là cô đơn xen lẫn một vẻ ớn lạnh: "Tiểu Hạ, đây là em cố tình?" Buổi sáng cô còn đồng ý với hắn đi ra ngoài du lịch mà?

Trong miệng hắn là một mảnh khổ sở.

Tay của hắn như ngọn lửa nóng bỏng, lan đến cánh tay của cô. Khuôn mặt của Mạnh Hạ hơi tái nhợt đi, khóe miệng cong lên một nụ cười yếu ớt: "Từ Dịch Phong, anh cho tới bây giờ cũng không hiểu tôi. Trước kia như thế, bây giờ cũng vậy."

Cánh môi mỏng của hắn mím căng quá đỗi: "Anh cho là chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa……"

Mạnh Tiêu đi tới ngăn cản: "Từ Tổng, xin tự trọng." Nói xong liền lôi kéo đi, Mạnh Hạ vuột tay khỏi hắn. Quay đầu lại nhìn, gương mặt tuấn mỹ của hắn ở trước mắt đã lộ ra một vẻ đau đớn không thể che giấu, đó là điều thứ ba mà Mạnh Hạ khó có thể quên được trong đời.

Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy được có lẽ Từ Dịch Phong đã yêu mình, nhưng chỉ là quá muộn rồi.

"Mạnh Tiêu, đây là chuyện của tôi và cô ấy." Từ Dịch Phong cả giận nói ra.

Mạnh Tiêu trào trúng cười một tiếng, nghiêng người ra phía sau, nhướng mày lên nhẹ giọng nói: "Cậu nghĩ rằng tôi trở về để làm gì?" Giọng

https://thuviensach.vn

nói bén nhọn bức người. Anh liếc nhìn Mạnh Hạ một cái, trong mắt tràn ngập đau lòng: "Từ Tổng, say này còn gặp lại."

****

"Ca, em cho là hôm nay anh sẽ không về kịp." Mạnh Hạ nắm tay của anh, một khắc cũng không rời.

Tiêu Giáp đang lái xe, từ kính chiếu hậu nhìn tới: "Tiểu Hạ, anh có khi nào gạt em không? Tiêu ca bị thương, nếu không đã sớm về rồi."

Mạnh Tiêu thấp giọng ho khan một tiếng, Tiêu Giáp bỗng dưng im miệng.

"Ca, anh bị thương ở đâu?" Vẻ mặt của Mạnh Hạ khẩn trương, bàn tay sờ tới sờ lui ở trên người anh.

Ánh mắt của Mạnh Tiêu tối sầm lại, gấp rút kéo tay của cô xuống: "Không có gì nghiêm trọng."

Mạnh Lý lặng lẽ nhìn vào hai người, nơi đáy mắt chợt lóe lên đau lòng, trong tim âm thầm thở dài: "Mạnh Tiêu, lần này trở về có tính toán gì không?"

Mạnh Hạ chờ đợi câu trả lời của anh.

Mạnh Tiêu vỗ vỗ tay của cô, trấn an nói ra: "Cha, con sẽ gầy dựng lại ở nơi này."

Mạnh Hạ ngoảnh mặt lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng giương cao một nụ cười, gia đình của bọn họ lại được đoàn tụ bên nhau.

Mạnh Tiêu ngắm nhìn cô, hiếm khi có thể biểu hiện ra vẻ thư thả và vui lòng như vậy.

https://thuviensach.vn

.

.

.

Về đến nhà, trong lúc đột xuất có nhiều người như vậy, căn phòng nhỏ mà Mạnh Hạ và Tiêu Ất thuê kia lại có hơi chật chội. Mạnh Tiêu ngồi ở trên ghé sô pha, nhìn một vòng ngồi nhà, trong lòng có một nỗi xót xa khó chịu được.

"Ca, uống trà đi." Anh đưa tay nhận lấy, trước đây cô việc gì phải rót nước cho người khác đây? Trong lòng Mạnh Tiêu lại dâng lên một hồi khổ sở.

Tiêu Ất và Tiêu Giáp đóng cửa lại, dành không gian riêng cho một nhà ba người bọn họ.

Tiêu Giáp ngắm nhìn em gái nhà mình một chút, vỗ vỗ vai của cô: "Làm tốt lắm."

Tiêu Ất cong cong khóe miệng: "Chuyện ở bên kia của Mạnh đại ca thế nào?"

Ánh mắt của Tiêu Giáp tối đi, thở dài một tiếng: "Anh ấy là cống hiến hết mình rồi mới trở về được."

Trong phòng im lặng, Mạnh Hạ nhìn vào hơi nóng lượn lờ ở tách trà kia, rồi lại dời tầm mắt nhìn sang Mạnh Tiêu, ở trên mắt phải của anh có một vết sẹo dài khoảng nửa ngón tay, rất sâu, nhìn thấy rõ ràng.

Mạnh Hạ thẫn thờ ngắm nhìn, Mạnh Tiêu trầm mặc một lát, đón lấy tầm mắt của cô, ôn hòa nói ra: "Lát nữa đi xem nhà cửa thế nào."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ hoàn hồn lại: "Ca….." Cô muốn hỏi anh mấy năm nay đã sống như thế nào, nhưng là lời đã đến bên miệng mà lại không thể nào lên tiếng được.

Mạnh Tiêu đứng lên: "Cha, sức khỏe của cha không tốt, con và Tiêu Hạ đi xem phòng ốc chỗ ở mới."

Mạnh Hạ nhìn vào anh: "Ca, chúng ta bây giờ đi đón Nhạc Nhạc đi….. nó là con gái của anh."

Mạnh Tiêu theo thói quen nên hơi nheo mắt lại, sau đó lại nói ra: "Đi xem chỗ ở trước đã." Giọng nói trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, không hề có một chút ấm áp nào.

--

*YoungMin05: Oaaaaa~ anh hai đã trở về rồi, cảm thấy như có chỗ dựa vững chắc, bởi vì thấy anh hai vô cùng thương Tiểu Hạ luôn. Với lại khi Mạnh Tiêu trở về cũng là hồi cuối của truyện, những ân oán dính dấp năm xưa sẽ dần dần nổi lên. Ở phần nội dung đầu truyện đã cho biết như vậy rồi.

Vậy là Tiểu Hạ bỏ mặc anh Phong mất ah, thương quá. Anh hai trở về sẽ hết mực bảo vệ Tiểu Hạ ah~

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đáng Tiếc, Không Phải Là Tình Nhân

--

Chương 54: Đáng Tiếc, Không Phải Là Tình Nhân

Mạnh Hạ trong lòng hoang mang một chút: "Ca……" Cô nhạy cảm kêu lên, giọng nói có chút xa xăm, trong lúc nhất thời lại như đang khó hiểu.

Mạnh Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của cô hơi ngơ ngác, có vẻ dao động, khẽ động cánh môi: "Đi đón đứa nhỏ trước vậy."

Mạnh Hạ lúc này mới thoáng thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn còn một chút đè nén khó hiểu.

Dọc theo đường đi, Mạnh Hạ kể về những chuyện mấy năm nay của Nhạc Nhạc, cô đều dành cho đứa bé những gì yêu thương nhất. Mạnh Tiêu nghe thấy âm thanh uyển chuyển của cô cũng sinh động vui vẻ như trước đây, anh cũng thấy yên lòng.

Mạnh Hạ thấy anh một mực im lặng, không nói một tiếng nào, cũng không có thái độ nào, tiếng nói của cô nhỏ dần rồi im bặt. Mạnh Tiêu tại sao lại có thể không quan tâm như vậy? Đó là con gái của anh mà? Cho dù mấy năm nay đều là do cô nuôi, nhưng mà anh sẽ không vô tình như vậy. Huống chi năm đó tình cảm của anh và Nhan Ngải Ưu rất tốt. Mạnh Hạ nghĩ ngợi đến đau đầu.

https://thuviensach.vn

Lúc đến nhà trẻ, các bé vừa ngủ trưa dậy, Nhạc Nhạc mơ mơ màng màng, mới vừa vệ sinh cá nhân xong liền chứng kiến mẹ đang đứng ở cửa, lập tức chạy tới: "Mẹ, hôm nay sao lại đến đón con sớm như vậy?" Tiểu nha đầu với cái đuôi tóc hơi rối vì chưa kịp chải.

Mạnh Hạ bế lấy bé con, nói chuyện với cô giáo một chút, liền đưa cô bé đi.

Lên xe, Mạnh Hạ ôm lấy Nhạc Nhạc ngồi ở ghế phụ, Nhạc Nhạc nhìn thấy Mạnh Tiêu, đầu dựa lên vai của Mạnh Hạ, nũng nịu gọi lên: "Mẹ……."

Mạnh Hạ vỗ vỗ lưng của cô bé: "Đây là….." Cô thấy hơi rầu rĩ, đứa bé bây giờ nên gọi Mạnh Tiêu là gì đây?

Mạnh Tiêu nhàn nhạt đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc: "Gọi thúc thúc đi." Mạnh Hạ mở to mắt, vừa vặn nhìn vào ánh mắt của Mạnh Tiêu, lướt đến đáy đầm tĩnh mịch của anh, trong lòng cô không hiểu sao lại run lên một cái.

"Thúc thúc….." Nhạc Nhạc dường như hơi sợ Mạnh Tiêu, Mạnh Hạ là cảm thấy được điều đó.

Vốn là đứa nhỏ thích nói chuyện nhưng Nhạc Nhạc hôm nay đặc biệt yên lặng, phần lớn là vì không quen với Mạnh Tiêu, cộng thêm với việc anh ấy mấy năm nay bôn ba ở bên ngoài nên khắp người đều có chút lạnh lùng.

.....

Chuyện phòng ốc nhà ở rất nhanh đã xong xuôi, Mạnh Tiêu ra tay xa xỉ, ở phía Nam của thành phố mua một tiểu biệt thự ba tầng.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ liên tục trầm mặc không nói, cho đến khi Mạnh Tiêu để cho cô ký tên, cô mới thở dài: "Ca, anh mấy năm nay đã sống như thế nào?"

Mạnh Tiêu xoay người lại, nhẹ mỉm cười, thần thái như thường: "Về sau có cơ hội sẽ nói cho em. Ký tên trước đi." Mạnh Tiêu nhàn nhạt nhìn về căn phòng: "Nơi này xem như là nhà mới của chúng ta."

Mạnh Hạ chần chừ một chút, nhận lấy bút của quản lý bất động sản, nặng nề ký tên của mình xuống.

.....

Buổi tối, cả nhà họ cộng thêm hai huynh muội của Tiêu gia cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, địa điểm là Hoa Áo.

Mạnh Hạ cũng không biết là Mạnh Tiêu rốt cuộc có biết ông chủ phía sau của Hoa Áo hay không, cho dù anh không biết nhưng chẳng lẽ Tiêu Giáp lại không nói với anh ấy hay sao?

Bữa cơm này khi bắt đầu có chút ngột ngạt, rốt cuộc đã muộn tới năm năm.

"Đừng nghĩ ngợi nhiều." Mạnh Tiêu gắp lưỡi vịt bỏ vào trong chén của Mạnh Hạ, trong mắt có chút tham luyến khoảnh khắc này.

Mạnh Hạ nhẹ nhàng động đậy khóe môi, nhưng nửa chữ cũng đều nói không ra.

Ánh mắt của Mạnh Tiêu ảm đạm xuống vài phần, miễn cưỡng mỉm cười, để đũa xuống ngồi yên một lát.

"Mạnh Tiêu, hai chúng ta uống một ly." Mạnh Lý bưng ly rượu lên.

Tiêu Giáp lập tức quay sang: "Tiêu ca không……."

https://thuviensach.vn

"Cha, con kính cha." Mạnh Tiêu một hơi làm hai ly rượu.

Tiêu Giáp miễn cưỡng nuốt xuống lời muốn nói, vẻ mặt lo lắng nhìn vào Mạnh Tiêu.

"Gia gia, con muốn ăn bánh bí ngô." Nhạc Nhạc lay lay tay của ông, Mạnh Lý ngắm nhìn bé con một chút rồi lại nhìn qua Mạnh Tiêu, lén thở dài một cái. Thời gian sẽ hòa tan tất cả, ông nghĩ vậy.

.

.

.

Lúc tính tiền đã xảy ra một chuyện nhỏ xen vào ngoài ý muốn.

Quản lý của Hoa Áo tự mình cầm thẻ đi tới: "Mạnh thiếu, Từ Tổng đã thanh toán xong."

Sắc mặt của Mạnh Hạ liền trắng bệch, tâm tư có chút rối ren.

Mạnh Tiêu trầm mặc ba giây, khóe miệng nhẹ nhàng nói ra: "Tôi thay mặt mọi người nói tiếng cám ơn Từ Tổng."

Bọn họ lúc đi ra đại sảnh lại cứ không khéo mà gặp mặt Từ Dịch Phong. Mạnh Hạ nhìn về phía bọn họ, nhất thời trong ngực lại nặng nề.

Sau đó cô đưa mắt liếc nhìn Mạnh Tiêu, chỉ thấy vẻ mặt của anh nhàn nhạt không có bất kỳ tâm tình gì.

"Dì Nhan….." Cùng với tiếng gọi giòn tan của Nhạc Nhạc, người ở đằng kia mới quay mặt lại.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ kéo tay của Mạnh Tiêu mạnh mẽ, Mạnh Tiêu quay lại nhìn vào ánh mắt của cô. Mạnh Hạ cong miệng lên, nói ra có chút gian nan: "Anh, cô ấy mất trí nhớ."

"Mất trí nhớ….." Mạnh Tiêu chầm chậm lập lại ba chữ này, trong lời nói đúng là chỉ có lạnh lẽo.

Mạnh Hạ không ngừng gật đầu.

"Nhạc Nhạc, hình như con đã mập lên rồi….." Nhan Ngải Ưu sủng ái nhéo cái mũi nhỏ của bé con.

"Haizz, con cũng rất khó xử, gần đây trong bụng không biết xảy ra chuyện gì mà luôn muốn ăn. Tiếp tục như vậy nữa, con sẽ phải giảm cân giống như dì Ất Ất." Nhạc Nhạc thở dài.

Nhan Ngải Ưu bật cười, cô ấy thật sự yêu thích đứa bé Nhạc Nhạc này, cảm thấy được tiểu nha đầu này và mình rất hợp nhau: "Mạnh Hạ, thật là trùng hợp……" Cô ta mỉm cười nhẹ, lúc ánh mắt chuyển về hướng Mạnh Tiêu, giữa chân mày trong nháy mặt đã nhíu chặt vào.

Cô ấy hoảng hốt nhìn về phía người đàn ông, trong đầu thỉnh hoảng hiện ra những hình ảnh nhưng đầu lại đột nhiên đau nhói, cô ấy rối loạn. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên quái dị khi lưu chuyển ở xung quanh bọn họ.

La Xuyên đúng lúc đưa tay kéo cô ấy lại: "Không còn sớm nữa, chúng ta đi về trước đi. Lần sau anh lại dẫn em đi thăm Nhạc Nhạc."

Nhan Ngải Ưu kinh ngạc, đi theo La Xuyên, lúc đó cô ấy có liếc về Mạnh Tiêu, nhưng chỉ nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo trong mắt của anh, cô nàng phải run lên.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhìn vào Mạnh Hạ, vẻ mặt tối tăm không rõ nhưng trong lòng lại nặng trịch, áy náy, hối tiếc cũng không thay đổi được gì. Lúc trước hắn đúng là coi thường Mạnh gia không có ai nên mới mạnh mẽ ép buộc Mạnh Hạ ở bên cạnh mình. Hôm nay Mạnh Tiêu đã trở lại, hắn biết rõ tất cả đều đã muộn màng. Hắn không nhớ ra mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ là ý chí có hơi mơ hồ, nhưng nhìn thấy Mạnh Hạ, trong lòng hắn thoáng một cái đã thanh tỉnh.

Trơ mắt nhìn cô đang ở bên cạnh mình liền rời đi nơi khác, trong nháy mắt đó hắn cảm thấy ngực mình như bị thứ gì đó đâm vào, hô hấp nặng nề, không thể thông suốt.

Bây giờ hắn rốt cuộc đã hiểu rõ, đây là hắn tự làm tự chịu, đây là báo ứng của hắn, đây là trừng phạt hắn. Có thể trách được ai? Vậy mà hắn lại muốn hy vọng xa vời, đã từng là người luôn theo đuổi ở phía sau hắn, lại trở thành cô gái hắn không thể buông tay. Hôm nay ánh mắt Mạnh Hạ dùng để nhìn hắn, hắn cũng sẽ cảm thấy thật sự khó chịu.

Từ Dịch Phong lảo đảo bước đi, từng bước từng bước đi đến trước mặt cô, sắc mặt của hắn thật là không tốt, âm thanh khàn khàn, chầm chậm nói ra: "Tiểu Hạ, cùng anh trở về được không?"

Hai gò má của hắn không biết có phải là do uống rượu hay không mà nhẹ nhàng đỏ ửng: "Anh để Hà tẩu nấu bún thịt lá sen mà em thích ăn nhất, còn có cá chép dấm đường, còn có tôm hùm chua cay…" Hắn thao thao bất tuyệt nói ra.

Tất cả những tiếng động ở xung quanh vào giờ khắc này tựa hồ như đã biến mất.

Mạnh Hạ sợ hãi, thì ra hắn lại nhớ rõ ràng như thế. Cô nhìn vào hắn, trong mắt từ từ dâng kín một tầng nước. Nếu như bọn họ chỉ là những cặp

https://thuviensach.vn

tình nhân bình thường đang giận dỗi, có lẽ giờ khắc này cô lập tức sẽ tựa đầu vào ngực hắn… nhưng mà, bọn họ không phải như vậy.

Nhất thời im lặng. Nội tâm của Mạnh Hạ yên tĩnh vô cùng.

"Trở về đi." Mạnh Tiêu giữ chặt tay của cô hướng về phía cửa mà đi, cả một quá trình cũng không có nhìn Từ Dịch Phong một cái.

Từ Dịch Phong nhìn theo bóng lưng của hai người đang rời đi, giống như ảo, giống như thật. Hắn cười cười thảm đạm, lại vỗ vỗ đầu của mình, làm như sực nhớ tới cái gì đó, ánh mắt không chớp nhìn vào Mạnh Tiêu, sắc mặt thâm trầm.

---

*YoungMin05: Anh Phong đúng là bị quả báo rồi ah. Lúc anh í năn nỉ Mạnh Hạ quay về thấy tồi tội. Thật là ngốc quá đi, năm đó Mạnh Hạ suốt ngày bám lấy anh Phong mà, lại còn nói nhiều cho nên mấy sở thích của cô vô tình lặp đi lặp lại ở trước mắt, mình ghi nhớ lúc nào cũng không biết luôn. Mà anh Phong khi đó không có hảo cảm với Mạnh Hạ, lại càng không nhận ra là mình đã nhớ ="=. Bá đạo quá nó thế, chỉ nhìn đi mà không quay đầu nhìn lại nó thế. Anh Phong thua thê thảm :v.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thầm Lặng

-

Chương 55: Thầm Lặng

Kể từ sau khi Mạnh Hạ rời đi, số lần Từ Dịch Phong về Từ gia ngược lại còn thường xuyên hơn. Đàm Dĩnh mới từ viện trẻ mồ côi trở lại, mở cửa ra liền chứng kiến con trai nhà mình vô hồn ngồi ở trên ghế sô pha, thái độ kia nhìn không rõ được u buồn.

Bà nhếch miệng lên, đi tới: "Ôi, hôm nay mặt trời mọc lên từ phía Tây hay sao, thiếu gia đã trở lại."

Từ Dịch Phong thả lỏng cơ thể, khóe miệng động đậy, đôi mắt khẽ nheo lại: "Mẹ, mẹ nói xem trong lòng Tiểu Hạ là nghĩ như thế nào?"

Câu hỏi này vừa mới đặt ra, ngược lại đã làm Đàm Dĩnh ngây ngẩn cả người. Con trai của bà từ nhỏ không có dựa vào cha mẹ, Từ Dịch Phong còn chưa bao giờ nói chuyện về con gái với bà. Đàm Dĩnh nhìn thấy ánh mắt buồn bực của hắn, chỉ biết thở dài thật dài: "Dịch Phong, giữa người với người cần nhất là duyên phận. Tiểu Hạ từ nhỏ đã thích con như vậy, mà con đối với cô ấy chỉ có lạnh lùng, nhưng cô ấy cũng luôn có thể cười tươi tắn đi theo phía sau con. Là con không có nhìn thấy cô ấy….."

Từ Dịch Phong lặng lẽ nhẹ cong khóe miệng: "Đúng vậy, có lần Mạnh Tiêu và con tranh chấp, nha đầu đó đã đỏ mắt trách cứ anh trai mình, Mạnh Tiêu tức giận một tuần lễ không nói chuyện với con." Nói đến đây, trong lòng hắn thật sự là vừa khổ sở, lại vừa khô cứng.

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh mỉm cười: "Mẹ làm sao không biết, cũng thật muốn con bé làm con dâu mình, nha đầu kia đúng là rất có tính cách lúc mẹ còn trẻ." Dừng lại một chút, bà mới nói thêm: "Dịch Phong, lòng của phụ nữ có đôi khi cũng rất nhỏ hẹp. Đứa bé kia bây giờ còn khó chịu hơn so với con."

Từ Dịch Phong không có trả lời, hắn kinh ngạc nhìn vào gò lan xanh tươi ở góc tường. Lúc hoa nở hắn không biết thưởng thức, lúc hoa tàn hắn mới chú ý đến. Nếu như hắn có thể nhìn ra sớm một chút thì cũng sẽ không đi đến tình cảnh như bây giờ. Mạnh Hạ giờ đây là quyết tâm muốn kết thúc cùng hắn. Từ Dịch Phong nhẹ cau mày lại.

Đàm Dĩnh vỗ vỗ vai của con trai, không nói thêm gì nữa, chuyện tình cảm vẫn là người trong cuộc vẫn tỏ tường hơn tất cả, bà xoay người đi lên lầu.

Bà ấy bây giờ cũng không nóng lòng can thiệp vào, kể từ khi Mạnh Hạ tìm tới mình lần đó thì bà hầu như đã sớm nghĩ tới sẽ có một ngày như hôm nay.

****

Người của Mạnh gia chuyển vào nhà mới, tiếp theo đó là hai huynh muội của Tiêu gia. Tiêu Ất vốn là không muốn chuyển tới nhưng Mạnh Hạ đã nói chuyện với cô ấy cả đêm. Cuối cùng cô ấy cũng chỉ biết đồng ý, theo Mạnh Hạ thì như vậy mới là một gia đình hoàn hảo. [Mình cũng thích như vậy í^^]

Mạnh Tiêu đối với hai huynh muội của Tiêu gia thì vẫn luôn xem các em của mình. Anh rất cảm kích Tiêu Ất đã liên tục cùng với Tiểu Hạ đi qua những năm tháng có nhiều dày vò nhất.

Lúc mới chuyển vào nhà mới, Mạnh Hạ nói với Nhạc Nhạc rằng nơi này về sau sẽ là nhà mới của cô bé. Tiểu nha đầu mới trợn tròn mắt nhận

https://thuviensach.vn

xét: "Mẹ, thế này là thật sao? Nơi này so với nhà của Từ thúc thúc còn muốn lớn hơn nữa cơ."

Âm thanh non nớt của cô bé trong trẻo vang dội khắp phòng khách.

Mạnh Hạ có chút lúng túng, đưa mắt nhìn nhìn Mạnh Tiêu, anh mím căng khóe miệng, sắc mặt vẫn là lãnh đạm như cũ. Mạnh Hạ kéo tay Nhạc Nhạc qua: "Chúng ta đi xem phòng của con nhé."

Chỉ là cô không biết được Mạnh Tiêu phải dùng biết bao khí lực với giữ vững được nét bình tĩnh. Câu nói kia của Nhạc Nhạc như đã rạch vài nhát vào trong tim của anh.

"Mạnh đại ca……." Tiêu Ất nhìn thấy ánh mắt thất lạc của anh, cô ấy cảm thấy đầu lưỡi của mình giống như đã cứng lại mất rồi.

"Chuyện gì?"

Tiêu Ất đã nắm chặt tay lại, thở hắt ra một hơi, ánh mắt có chút vô định: "Tai nạn xe cộ lần đó, bác sỹ nói tỷ lệ mang thai của Tiểu Hạ về sau là rất nhỏ. Cậu ấy mặc dù không nói ra nhưng trong lòng lại liên tục khó chịu vô cùng. Mỗi lần nhìn vào Nhạc Nhạc, trong mắt của cậu ấy sẽ luôn toát ra những cảm xúc mâu thuẫn nhau."

Tiêu Ất từng chữ từng chữ nói ra rất chậm rãi, rất rõ ràng. Thời tiết không phải là rất nóng nhưng lưng áo của cô ấy đã dần dần thấm ướt: "Mạnh đại ca, năm đó đứa bé kia có còn sống được hay không?" Đứa bé đó đã được 7 tháng, mấy năm nay Tiêu Ất không phải là không có mong đợi gì về chuyện này, đúng là đôi khi có hy vọng tới.

Mạnh Tiêu bỗng dưng nghiêng mặt qua, sắc mặt âm trầm, khóe môi mím lại, chỉ thốt ra hai chữ: "Chết rồi." Giọng nói của anh băng lãnh tới cực điểm.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Tiêu Ất hơi cứng lại.

"Tiêu Ất, chuyện này xem như chưa từng xảy ra. Tiểu Hạ nếu mà biết được thì sẽ không vui. Có sống thêm cũng sẽ chết, còn không bằng ngay từ đầu chỉ biết là đã chết rồi."

Tiêu Ất cắn cắn môi, rốt cục cũng chấp nhận.

Đúng vậy, cho dù biết rồi thì sẽ thế nào, như vậy lại còn tăng thêm một lần thất vọng nữa mà thôi.

Tiêu Ất yên lặng đi lên lầu, Mạnh Tiêu ngồi lại ở trên ghế sô pha, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay kẹp lấy một điếu thuốc lá nhưng anh cũng chưa hề đụng tới nó.

.

.

.

Mạnh Hạ đi đến bên cạnh, anh cũng không có phản ứng gì, mấy năm nay, tính cảnh giác của anh luôn rất cao.

"Ca, khi nào thì bắt đầu hút thuốc?" Mạnh Hạ cầm lấy điếu thuốc, dụi tắt đi. Mạnh Lý không hút thuốc lá bởi vì mẹ của Mạnh Hạ không thích, cho nên cô cũng chưa từng bắt gặp Mạnh Tiêu hút thuốc trong bất kỳ trường hợp nào.

Cô ngồi đối diện với anh, nhìn vào vết sẹo trên gương mặt tinh xảo, bàn tay run run chạm vào vết thương nơi khóe mắt của Mạnh Tiêu, nhẹ nhàng vuốt lên: "Đây là làm sao mà bị thương?" Chỉ thiếu chút nữa là chạm vào mắt.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tiêu đưa mắt nhìn vào cô, không có trả lời câu hỏi của cô: "Tai trái còn nghe được không?"

Mạnh Hạ rút tay về, khẽ nhũn vai: "Em cũng không nói rõ được, có thời gian lại nghe thấy tiếng ong ong."

Sắc mặt của Mạnh Tiêu càng lúc càng trầm xuống, âm thanh lộ ra nỗi tang thương vô tận: "Thực xin lỗi, Tiểu Hạ."

Bất chợt trong mắt Mạnh Hạ dâng đầy ngấn lệ, cô gượng cười: "Ca ca, không phải tất cả đều đã qua rồi sao?"

Đã qua sao? Thật sự đi qua được sao?

"Ca ca, anh và Tiểu Ưu tỷ tỷ làm sao vậy?" Mạnh Hạ rốt cuộc vẫn phải mở miệng hỏi ra.

Sắc mặt Mạnh Tiêu vẫn như thường, chỉ là trong mắt bỗng chợt lóe lên băng lãnh: "Không thích hợp, liền chia tay."

"Chia tay?" Mạnh Hạ kinh ngạc, La Xuyên đã từng nói là Nhan Ngải Ưu đã hít thuốc phiện, nhưng cô biết là lúc trước khi Mạnh Tiêu dứt khoát rời đi thì Nhan Ngải Ưu cũng đồng thời biến mất.

Cô bị tai nạn không bao lâu sau, Tiêu Giáp lại ôm Nhạc Nhạc đến cho cô, chỉ nói đây là con của Mạnh Tiêu, từ nay về sau sẽ là con gái của cô.

Tình yêu của Nhan Ngải Ưu đối với ca ca, vào năm đó tuyệt đối không thua kém gì tình cảm của Mạnh Hạ dành cho Từ Dịch Phong, cô ấy không thể nào đồng ý đem con của mình cho Mạnh Hạ nuôi nấng. Trừ phi… Mạnh Hạ bị ý nghĩ trong lòng mình làm chấn động, nỗi nghi hoặc lạnh lẽo như quả cầu tuyết, càng lúc càng to lớn đè nặng ở bên trong.

https://thuviensach.vn

Lúc này cô bỗng hoảng loạn đến nóng nảy, tựa hồ như có suy nghĩ gì đó đang nảy sinh, cô vội cầm lấy ly nước ở trên bàn, uống cho hết: "Ca ca, là anh làm cho cô ấy hít thuốc phiện sao?" Mạnh Hạ trong một thoáng muốn khẳng định chính anh là người gây ra, nhưng cô cũng không dám nghĩ đến cùng.

Mạnh Tiêu nới lỏng cà vạt ra, chăm chú vào cô, chậm rãi nói ra: "Anh chưa từng bức ép cô ấy."

Những lời này lập tức làm có Mạnh Hạ cả kinh, cô nhìn vào Mạnh Tiêu, trong lúc nhất thời đột nhiên cảm thấy thật xa lạ.

"Mẹ….." Tiếng gọi của Nhạc Nhạc kéo cô trở về thực tế, cô dường như muốn trốn tránh, hốt hoảng đi lên trên lầu.

****

Ngồi ở trên mặt thảm mềm mại, cô ngắm nhìn gian phòng của mình, nơi này và gian phòng trước kia ở Mạnh gia có thể nói là giống nhau như đúc, cô duỗi tay sờ lên bàn trang điểm như một con rối, vô thức xuất thần.

Bước chân của Tiêu Ất rất nhẹ, cô ấy đẩy cửa đi vào vài bước, liền đứng lại ở đó ngắm nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Mạnh Hạ, không biết cô đang nghĩ gì nên trong lòng Tiêu Ất cảm thấy hơi khó chịu.

"Tiểu Hạ, ở dưới lầu có người tìm cậu."

Mạnh Hạ thu hồi tâm tư, nghiêng đầu lại: "Ất Ất, cậu cảm thấy một người đàn ông, trong một tình cảnh nào thì sẽ cùng một cô gái muốn sinh con?"

"Sao……" Tiêu Ất ngẩn người ra.

https://thuviensach.vn

"Ất Ất, cậu nói xem anh trai của tớ rốt cuộc có thích Nhan Ngải Ưu hay không?" Giọng nói của cô bình tĩnh mà mờ mịt.

Tiêu Ất nắm tay lại, bất đắc dĩ gượng gượng cười: "Khi đó tớ lại khôg có ở đây, nên tớ không biết chuyện của Mạnh đại ca và cô ta."

Thường nói người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.

"Ai tới tìm tớ vậy?" Mạnh Hạ đứng lên.

Tiêu Ất nhẹ mỉm cười đáp lại: "Là Giản Ninh, đang ở dưới lầu uống trà với Mạnh đại ca đấy." Trong lòng Tiêu Ất lại có ấn tượng rằng Giản Ninh thật sự tốt bụng, cũng không biết là Tiểu Hạ còn có thể mở lòng tiếp nhận hay không.

.....

"Giản tiên sinh, cùng với Tiểu Hạ khi nào thì quen biết?" Giọng nói của anh trong trẻo mang theo lãnh ý không dễ dàng phát hiện ra.

"Gọi tôi Giản Ninh là tốt rồi." Giản Ninh không để lại dấu vết mà âm thầm đánh giá Mạnh Tiêu, có vẻ như hai anh em này có bề ngoài không giống nhau lắm nhỉ? Ca ca khắp người đều lộ ra lạnh lùng lệ khí.

Anh ấy nhấp một ngụm trà, nói ra: "Lúc cô ấy học đại học năm thứ nhất, chúng tôi có gặp qua."

Ánh mắt của Mạnh Tiêu quét tới, không biết là có ý gì.

Mạnh Hạ đi đến đầu bậc thang, quả nhiên là Giản Ninh đang uống trà cùng với anh của cô, một bộ dáng vui vẻ.

Giản Ninh nghe thấy tiếng bước chân, liền quay đầu lại, khóe miệng trong nháy mắt hiển lộ một nụ cười trong sáng: "Tiểu Hạ, Đại ca đã trở lại sao lại không nói một tiếng."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ liếc mắt qua, người này làm sao lại tự nhiên được như vậy đây.

"Giản Ninh, sao anh lại tìm tới nơi này?"

"Tôi đặc biệt đến chúc mừng mọi người đoàn viên phát đạt." Mạnh Hạ nhìn qua lễ vật ở một bên, liền đau đầu khó xử.

"Bác trai đâu? Tôi tới hầu vài ván cờ."

"Ba tôi đi đến trung tâm dưỡng sinh để tập luyện."

Mạnh Tiêu ngồi ở chỗ cũ, vẻ mặt bình thường.

"Ca, em dẫn anh ấy đi dạo một chút." Mạnh Hạ đứng dậy.

.....

Hai người đi vào con đường nhỏ trong rừng cây, bước chân thong thả, nhất thời hơi im lặng. Xung quanh đều là những biệt thự nhỏ riêng biệt, thỉnh thoảng có cành hoa vươn ra ngài đường. Ánh mắt của Mạnh Hạ không chớp nhìn chăm chú vào những loài hoa nhỏ bé kia. Giản Ninh đưa tay hái được một đóa hoa Sơn Chi: "Tặng em."

Mạnh Hạ giễu cợt: "Đạo tặc hái hoa." Cô đưa tay nhận lấy đóa hoa, đưa lên chóp mũi ngửi một cái.

Giản Ninh nhanh chóng kéo tay của cô, đầu ngón tay chạm vào nhau, xúc cảm nhẵn mịn đó làm cho anh khẽ ngẩn ra: "Bên trong có sâu." [=)))))]

Mạnh Hạ sợ hết hồn buông tay ra, hoa Sơn Chi đã bị rơi đầy ra đất.

Giản Ninh bỗng hơi chán nản, sắc mặt vẫn giữ nét như thường, anh giữ chặt lấy cô. Mạnh Hạ muốn quay đi, anh chỉ khẽ thở dài, khom lưng

https://thuviensach.vn

nhặt hoa lên, vuốt vuốt ở trong tay: "Anh trai của tôi gần đây ngày ngày hái hoa Sơn Chi mang vào trong nhà."

Mạnh Hạ đột ngột cúi thấp đầu, lông mi khẽ rung động, trong lúc này cảm thấy rầu rĩ ở trong lòng, lại có thứ gì đó nặng nề chặn lại khiến cho cô không thở nổi.

"Tôi mới đầu vẫn không hiểu vì sao, ngược lại bây giờ đã rõ ràng." Giản Ninh phẫn nộ cười một tiếng: "Tiểu Hạ, trước kia tôi đã nói rồi, không biết em còn nhớ hay không?"

Mạnh Hạ động đậy khóe miệng, trong lòng hơi buồn bực. Giản Ninh nhìn cô trong chốc lát, tầm mắt đã dời đi chỗ khác: "Mấy ngày trước, những tác phẩm của em mang đi tham gia hội chợ triển lãm trang sức ở Tinh Thành bị tố cáo là lấy trộm tác phẩm của người khác." Anh nhàn nhạt kể lại.

Mạnh Hạ cả kinh nhìn qua anh: "Không thể nào, đó là thiết kế của chính tôi." Cô nghiêm túc nói ra, trong giọng nói đã mang theo vẻ dồn dập.

Giản Ninh mỉm cười giễu giễu, rốt cuộc cũng nhìn vào cô: "Tôi cũng biết là em không biếc việc này."

Trong đầu Mạnh hạ đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian kia, chẳng hạn như ngày đó Từ Dịch Phong tức giận không ngừng, buổi chiều đã vội vã ra khỏi nhà, với lại hôm đó trong biệt thự, ti vi và internet đều không có tín hiệu. Trong lòng của cô đột nhiên co thắt lại từng đợt: "Là anh ta giải quyết?"

Lời nói của cô có vẻ sâu kín, và có cả vô định.

Giản Ninh ý vị sâu sa nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, mà em cho rằng chuyện này có thể giải quyết nhanh như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

"Tôi không có đánh cắp ý tưởng của người khác." Mạnh Hạ lại một lần nữa nhấn mạnh.

Giản Ninh gật gật đầu: "Tôi biết, tôi tin tưởng em, nhưng mà chứng cớ thì không phải cho thấy như vậy. Hôm đó internet, tin tức, thời sự truyền bá với tốc độ khôn lường, chúng tôi không có cách nào khống chế được. Nhưng mà anh trai tôi kiên quyết đem việc này đè xuống."

Mạnh Hạ tim đập nhanh, cười khổ một cái: "Giản Ninh, vậy anh bây giờ đến đây nói cho tôi biết là để làm gì?"

Giản Ninh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, nói ra nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy: "Tôi chỉ hy vọng là em đừng mãi ngăn cản tất cả mọi thứ ở bên ngoài trái tim mình."

---

*YoungMin05: Mạnh gia chỉ mới được đoàn tụ, trong khi xa cách nhau quá lâu và quá khứ lại nặng nề đối với mỗi người nên không khí cứ đè nén ah. Với lại trong khoảng thời gian đó ai cũng phải bôn ba rất nhiều.

Với những chi tiết liên quan đến Mạnh Tiêu thì hình như anh í dấn thân vào hắc ám ah. Haizzz, chạnh lòng quá. Hơn nữa là qua những suy nghĩ của Mạnh Hạ, bỗng dưng sờ sợ Mạnh Tiêu, cảm thấy nguy hiểm quá. Anh này lại có nội thâm trầm khó dò, đến là lo cơ. Không biết mấu chốt có phải là do anh ấy gây ra không nữa :(.

Con gái của mình và Nhan Ngải Ưu mà có vẻ anh ấy không quan tâm đến Nhan Ngải Ưu ah. Tóm lại là thấy Mạnh Tiêu vô cùng nội tâm luôn. Hạ hồi phân giải vậy :(.

Đúng là Giản Ninh xuất hiện thì căng thẳng được vơi đi chút ít, với lại anh ấy cũng nói tốt cho anh Phong được một chút =)). Haizzz~ chạnh lòng quá...

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đến Cuối Cùng, Cô Vẫn Là Khác Biệt Nhất

-

Chương 56: Đến Cuối Cùng, Cô Vẫn Là Khác Biệt Nhất

Giản Ninh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, nói ra nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy: "Tôi chỉ hy vọng là em đừng mãi ngăn cản tất cả mọi thứ ở bên ngoài trái tim."

Gió nhẹ thổi qua mái tóc của anh, Mạnh Hạ nhìn thấy vẻ chờ mong trong đôi mắt ấy, cổ họng của cô phát khô.

"Bất luận là tôi, hay là Từ Dịch Phong." Anh nhẹ nhàng nói ra.

Trong không khí bay nhàn nhạt mùi hoa Sơn Chi, Giản Ninh vẫn ngắm nhìn cô, ánh mắt trời hoa mỹ xuyên qua những tán cây dày đặc lan thành những điểm sáng nhu hòa, bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng chim kêu ríu rít, là một khung cảnh bình yên.

Mạnh Hạ thở ra một hơi: "Giản Ninh, anh có thể tìm được một người tốt hơn." Cô cong cong khóe miệng, có cảm giác không cách nào đối diện được ánh mắt của anh, liền quay đầu nhìn về phía trước: "Khoảng cách giữa chúng ta quá xa, không phải một hai bước là có thể vượt qua được."

"Em chỉ cần đứng yên ở đấy, tôi sẽ nhảy qua!" Giản Ninh kéo tay của cô qua, ẩn nhẫn dùng sức, lòng bàn tay của anh ấm áp hữu lực, dứt khoát nói thẳng.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ lại giật mình một lần nữa.

"Khụ……." Đột nhiên ở phía sau bọn họ truyền đến một tiếng ho khan trầm thấp.

Hai người vừa quay đầu lại, liền chứng kiến Mạnh Lý và hai ba người bạn cùng tuổi đang đứng ở đó, khóe miệng đều mang theo vui vẻ.

"Mạnh thúc…" Giản Ninh ngược lại phản ứng nhanh nhẹn ngay lập tức.

"Lão Mạnh a, thật sự là có phúc nha….." Ánh mắt của mọi người cùng lướt qua Mạnh Hạ và Giản Ninh, có chút trầm trồ tán thưởng: "Con rể nhà ông đã đến, chúng ta hẹn hôm khác vậy."

Mạnh Lý nhìn vào Giản Ninh, vui tươi hớn hở, ánh mắt đúng là hài lòng.

"Giản Ninh, vào nhà ngồi một chút, lát nữa ở chỗ này ăn cơm. Tiểu Hạ, nhanh đi mua thức ăn đi."

"Cha…" Mạnh Hạ kêu lên.

"Mạnh thúc, con hôm nào lại đến sau, chẳng qua lúc này vẫn còn một chút công việc chưa có xử lý xong." Giản Ninh cũng không muốn ép buộc Mạnh Hạ.

"Cũng được, lần sau lại đến nhé." Mạnh Lý gật gật đầu.

****

Về đến nhà, Mạnh Lý cao hứng hát một đoạn nhạc, Mạnh Hạ và Giản Ninh nếu là tiến tới thì ông cũng coi như đã không phụ lòng vợ mình.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tiêu đứng ở trước đại sảnh, liên tục nói chuyện điện thoại, âm thanh lạnh lùng, là một bộ dáng kiêu căng.

Mạnh Lý nhìn vào bóng lưng của anh, trong lòng từ từ trầm xuống.

Mạnh Tiêu nói chuyện điện thoại xong, trong phòng khách lúc này cũng chỉ có hai cha con bọn họ. sau khi trở về, hai người còn chưa có nói lời nào.

"Mạnh Tiêu, vừa rồi đối tượng của em con đã đến đây." Ông ấy bình tĩnh nói ra nhưng không thể che đi hết vui vẻ của mình.

Mạnh Tiêu nhàn nhàn đáp lại một tiếng, bày tỏ rằng đã biết rồi.

"Đứa bé kia cha thấy cũng không tệ lắm, đối với em của con cũng rất tốt……"

"Cha, hắn không thích hợp với Tiểu Hạ." Lời của Mạnh Lý còn chưa nói hết đã bị Mạnh Tiêu ngắt ngang. Ngón tay của Mạnh Tiêu tùy ý vuốt vuốt cái bật lửa, sau đó từng chữ nói ra rõ ràng: "Giản Ninh là em họ của Từ Dịch Phong, mẹ của hắn là em gái ruột của Đàm Dĩnh."

Mạnh Lý không thể tin được mà trợn to hai mắt, khóe miệng cứng đờ, một hồi lâu sau mới lên tiếng được: "Tại sao lại liên quan đến Từ gia." Trong giọng điệu của ông ấy đúng là chỉ có bất đắc dĩ.

"Từ Dịch Phong khiến cho con bé bị khổ, con tất nhiên sẽ thay con bé đòi lại hết. Cha, việc này cha đừng xen vào. Giản Ninh có khá hơn nhưng hắn cũng là người của Từ gia. Năm đó nếu không phải do Từ Chiến thì Mạnh gia cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy." Mười ngón tay của Mạnh Tiêu nắm chặt, khớp xương răng rắc rung động, trong mắt dâng đầy sát khí.

https://thuviensach.vn

Mạnh Lý nhìn thấy cũng hơi run sợ, ánh mắt lo lắng mơ hồ: "Đó là cha đáng bị, làm mất bản chất mới tạo thành hậu quả như vậy. Vấn đề không phải bởi vì cá nhân nào, trên tổ điều tra, trọng tài luật pháp đều là công bình. Từ Chiến cũng chưa bao giờ vượt quá chức trách." Giọng nói của ông lộ ra vẻ hối tiếc không cách nào vãn hồi được.

"Nhưng mà Tiểu Hạ thì sao? Con bé có lỗi gì chứ?"

"Là lỗi của cha, lúc trước cha không nên ép buộc Từ Dịch Phong đính hôn với nó, không nên ép buộc Từ Dịch Phong." Nét mặt già nua của Mạnh Lý nhuốm đầy tang thương, nhớ lại những chuyện kia, lúc ấy nếu mà ông không dẫn người của Từ gia vào phòng, Từ Dịch Phong có lẽ cũng sẽ không phản ứng như vậy.

"Mạnh Tiêu, ngày đó Từ Dịch Phong nói là hắn bị hạ dược, cha suy đi nghĩ lại, việc này rốt cuộc là sai lầm ở đâu?"

Sống lưng của Mạnh Tiêu cứng ngắc, có chút bất đắc dĩ: "Kỳ thật cũng là lỗi ở nơi con."

Mạnh Lý kinh ngạc, hôm nay Mạnh Tiêu làm việc mạnh mẽ vang dội, dĩ nhiên là từ một thiếu niên hiền lành đã hoàn toàn thay đổi.

"Cha, ca….. ăn cơm đi."

Mạnh Lý lắc đầu: "Tiểu Hạ từ trước đến nay không chịu gọi con là ca ca."

Mạnh Tiêu đứng lên, ý tứ trong mắt không rõ ràng: "Con lại tình nguyện để con bé không gọi mình là ca ca, hôm nay……."

Mạnh Lý ngẩn người ra, đột nhiên cảm thấy trong ngực nặng trịch: "Mạnh Tiêu, con là ca ca của nó!"

https://thuviensach.vn

Khóe miệng của Mạnh Tiêu khẽ cong lên: "Nhưng mà dù sao cũng không phải là sự thật."

Mạnh Lý như bị sét đánh ngang tai, kinh ngạc đứng sững lại ở đó, làm sao mà Mạnh Tiêu có thể biết được?

Đúng lúc Mạnh Hạ gọi đi ăn cơm, nhất thời không có cách nào để giải thích rõ ra được.

"Cha, cha ăn nhiều rau dưa một chút, bác sỹ nói rau cần làm bổ máu." Nghe Mạnh Hạ quan tâm như vậy nhưng Mạnh Lý lại nuốt không trôi cơm.

Mạnh Tiêu ăn rất ít, Mạnh Hạ múc cho Mạnh Tiêu một chén súp lưỡi vịt.

Mạnh Tiêu bưng lên, trong chốc lát đã uống cạn sạch, khóe môi của Mạnh Hạ cong lên mỉm cười.

Mạnh Lý nhìn vào trong mắt, tâm tình phức tạp dị thường.

.

.

.

Cơm nước xong xuôi, Mạnh Hạ muốn đi đưa cơm cho Tiêu Ất, cô ấy vẫn còn ở cửa hàng Tiểu Vô Ưu. Mạnh Tiêu vốn định mua cho bọn họ một cửa tiệm khác, nhưng mà Mạnh Hạ và Tiêu Ất đều không đồng ý, dù sao thì nơi này cũng là một tay bọn họ gầy dựng lên.

Tiêu Ất lúc ăn cơm, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn chăm chú Mạnh Hạ.

"Có chuyện gì thì cứ nói đi." Mạnh Hạ đang xếp giấy vẽ trong tay.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay tớ nghe vài sinh viên nói chuyện, nhà thiết kế Tào Nhu Thanh và Ngô Hữu Minh bị bắt, nói là bọn họ làm luận văn thuê cho rất nhiều học sinh, với lại Tào Nhu Thanh kia còn bị tố cáo quấy rối tình dục sinh viên nữ, việc này bị làm rất lớn."

Mạnh Hạ không khỏi ngẩn người, cô dừng bút lại, cắn cắn môi, mi tâm nhíu chặt. Năm đó Mạnh Hạ bị khai trừ, hai kẻ này rõ ràng không thoát khỏi việc có liên quan đến. Nhất là cái tên Tào Nhu Thanh kia, vừa nghĩ tới chuyện năm đó, cô liền giận dữ không thôi, lỗ chân lông toàn thân đều nới rộng ra. Thật sự là bọn mặt người dạ thú!

Đầu óc của cô nhanh nhạy, lóe lên một ý tưởng: "Là ca của tớ làm!"

Sau đó cô đột nhiên cảm thấy cái lạnh từ lòng bàn chân dần dần lan tràn khắp nơi: "Ất Ất, cậu nói xem, anh trai tớ trở lại có phải là để trả thù hay không?" Mạnh Hạ không hy vọng như thế, nếu mà nhớ kỹ những thù hận kia thì đồng nghĩa rằng bản thân mình cũng sẽ không vui vẻ được.

"Tớ hỏi anh ấy mấy năm nay sống như thế nào, nhưng mà anh ấy luôn nói dối để né tránh tớ, kỳ thật thì tớ đã sớm đoán ra được. Lúc trước Từ Dịch Phong nói là Tiêu Giáp có án điều tra, ta cũng biết là… ca ca của tớ, anh ấy buôn lậu ma túy!" Trong ngực Mạnh Hạ đau đớn từng hồi.

"Nhưng anh ấy đã trở về rồi, không phải sao? Tất cả đều đã qua." Tiêu Ất cũng không biết phải nói như thế nào, hơn nữa còn tình cảm của Mạnh Tiêu đối với Mạnh Hạ.

Cô nhìn qua bức họa đang vẽ ở trong tay, sửng sốt một hồi rồi nhanh chóng khép lại bức tranh: "Tớ đi về trước." Cô nghĩ là mình nên cùng với ca ca nói chuyện thật rõ ràng.

Mạnh Hạ vừa thu dọn đồ đạc xong, mới ra khỏi cửa đã gặp phải bạn học cũ.

https://thuviensach.vn

Kiều Dịch Kỳ dẫn theo học sinh đi vẽ ngoại cảnh trở về, đi ngang qua khu phố, cũng không ngờ sẽ gặp được Mạnh Hạ. Lúc ánh mắt của hai người gặp nhau, đều chỉ mỉm cười tránh đi.

Quan hệ của Mạnh Hạ và Kiều Dịch Kỳ, ngoại trừ có liên quan đến Từ Dịch Phong thì hai người cũng chỉ làm bạn học thời tiểu hoạc mà thôi. Nếu đã nhìn thấy nhau thì Mạnh Hạ cũng hướng về phía cô ta mà gật gật đầu, xem như là chào hỏi.

Kiều Dịch Kỳ nhịn không được mà gọi cô lại: "Mạnh Hạ….. có thể phiền cô một chút không?"

Mạnh Hạ không khỏi do dự.

"Tôi chỉ là muốn tìm người để trò chuyện một chút."

Mạnh Hạ chợt ngộ ra, rốt cuộc vẫn gật đầu.

Kiều Dịch Kỳ quay đầu lại dặn dò các sinh viên vài câu. Mạnh Hạ nhìn thấy cảnh tượng này, ngược lại còn có chút yêu thích và ngưỡng mộ.

"Đi tìm chỗ ngồi đi." Cô đề nghị.

****

Tìm đến một quán trà sữa, hai người ngồi ở bên cửa sổ. Nhất thời không nói gì. Mạnh Hạ khuấy ly trà sữa ở trước mặt, cô đã nhiều năm rồi không có uống, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, ngọt đến phát ngán.

"Sau khi cô trở lại, tôi cũng biết là sẽ có một ngày như vậy." Kiều Dịch Kỳ thản nhiên nói ra.

Mạnh Hạ thầm đánh giá cô ta, có mấy tháng ngắn ngủi mà cả người Kiều Dịch Kỳ đã tiều tụy hơn phân nửa. Ánh mắt của cô từ từ dời xuống cổ

https://thuviensach.vn

tay của cô ta, một chiếc vòng tay tinh xảo mỹ miều cũng không che hết được vết sẹo bên dưới.

"Tôi thật sự hối hận vì ngày đó đã lôi kéo Dịch Phong đi mua lồng đèn… nếu không…" Cô ta quẹt ra một nụ cười tự giễu, sau đó nâng ly trà sữa lên nhưng không có uống. Kỳ thật thì ai cũng hiểu được, cho dù không có ngày đó thì việc bọn họ gặp nhau chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

"Anh ấy và cô ở biệt thự bên bờ biển tới ba ngày!" Kiều Dịch Kỳ nheo mắt lại, chịu đựng đau đớn trong lòng: "Lúc tôi từ nước ngoài trở về thì liền biết đến anh ấy, anh ấy thỉnh thoảng sẽ đi đến biệt thự đó để nghỉ phép, nhưng sẽ không cho phép bất cứ ai đặt chân đến đó."

Tim Mạnh Hạ đập mạnh một cái, mí mắt cảm thấy cay cay, không biết nên nói điều gì.

"Thế mà anh ấy lại dẫn cô đến nơi ấy." Cô ta nhè nhẹ nhấp một ngụm trà sữa, mi tâm không khỏi nhăn nhăn, không biết có phải là với vì không hợp khẩu vị với trà sữa hay không: "Rốt cuộc là không giống nhau như thế."

Mạnh Hạ mím mím khóe môi đã khô khốc, ống hút đều bị cô cắn đến biến dạng.

"Kỳ Kỳ….." Cô phát hiện ra rằng gọi tên của cô ta cũng không phải là chuyện rất khó khăn, lại giống như lúc bọn họ đăng ký vào khoa mỹ thuật vậy: "Tôi cùng với anh ta là không thể nào."

Viền mắt của Kiều Dịch Kỳ từ từ đỏ lên: "Nhưng mà anh ấy cũng sẽ không quay đầu lại để tìm tôi." Cô ta vừa nói, nước mắt lại dần dần rơi xuống. Mạnh Hạ nhìn thấy, trong lòng cũng là không vui. Kiều Dịch Kỳ cúi đầu xuống, Mạnh Hạ nhìn thấy nước mắt cô ta như một chuỗi hạt bị chặt đứt giữa chừng, từng giọt, từng giọt tuôn rơi.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thở dài, cảm thấy hiểu nhau không cần phải nói.

Kỳ thật, trong tình yêu, ai đúng ai sai, yêu nhiều hay yêu ít, những thứ này căn bản không cần phải so đo làm gì. Mạnh Hạ không nhịn được mà chất vấn ở trong lòng, tại sao lại có cục diện như ngày hôm nay đây?

Kiều Dịch Kỳ hết lần này đến lần khác đều nỉ non: "Tôi yêu anh ấy……. tôi yêu anh ấy như vậy….."

Mạnh Hạ rất muốn nói một câu là: "Tôi hiểu…." Cô nghĩ trên đời này không ai có thể hiểu tâm tình lúc này của Kiều Dịch Kỳ hơn mình. Nhưng cuối cùng cũng không nói ra. Cô nhẹ nhàng rút ra khăn giấy từ trong túi xách đẩy tới trước mặt cô ta: "Kỳ Kỳ, tôi không biết nên nói cái gì. Chỉ có một câu, hãy nhìn về phía trước, ai cũng không có cách nào đoán được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, rồi sẽ có thể gặp được người thích hợp nhất."

****

Lúc từ quán trà sữa đi ra, ánh nắng mạnh mẽ chiếu vào làm hai mắt của cô mỏi nhừ. Cô lặng lẽ rời đi, trong đầu lại không ngừng bồi hồi vì câu nói sau cùng của Kiều Dịch Kỳ: "Tôi chỉ nguyện rằng các người suốt đời này đều không có được hạnh phúc." Trong mắt cô ta là nham hiểm hung ác, dùng giọng nói lạnh như băng để nguyền rủa như vậy.

Khóe miệng của Mạnh Hạ kéo ra một nụ cười nhạt. Bọn họ còn có được hạnh phúc đáng nói sao?

Mạnh Hạ vừa mới bước ra, Từ Dịch Phong đã nhìn thấy nhưng hắn không có như trước đây mà lao đến đem cô cưỡng chế lên xe. Cô bước đi từ từ như con kiến, còn không yên lòng mà va phải nhiều người trên đường. Từ Dịch Phong kiên nhẫn chạy thật chậm đi theo sau lưng cô, cuối cùng, rốt cuộc cô cũng dừng lại ở trạm xe bus.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhìn về phía trước, liền nhìn thấy chiếc xe kia, ánh mắt hơi dao động một chút, mang theo vài phần bất an. Chiếc Bentley màu đen chậm rãi lái tới, trong nhất thời, không ít người ở xung quanh đã đưa ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào chiếc xe này.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, Từ Dịch Phong nghiêng người qua: "Lên xe, anh đưa em trở về."

Mạnh Hạ thấy vậy, liền lui người về phía sau nói ra: "Không cần, tự tôi sẽ đón xe."

Từ Dịch Phong nhíu mày, âm thanh trầm thấp: "Tiểu Hạ, anh chỉ là đi ngang qua nơi này." Chiếc xe công cộng ở đằng sau bị cản đường, lái xe bắt đầu bực bội bấm còi.

Mọi người ở xung quanh đều tò mò nhìn vào Mạnh Hạ, xì xào bàn tán.

"Em chẳng lẽ không muốn biết chuyện của Nhan Ngải Ưu?" Từ Dịch Phong nói ra.

Mạnh Hạ chấn động, bất giác trợn to đôi mắt.

Từ Dịch Phong quan sát vẻ mặt của cô, trong mắt thoáng hiện lên một tia khổ sở, "cạch" một cái, mở cửa xe ra.

Bước chân của Mạnh Hạ đứng lặng ở đằng kia, nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan. Một dì khoảng 50 tuổi cũng đang chờ xe bus ở bên cạnh nói ra: "Tiểu cô nương, nhanh lên xe đi, nếu không cảnh sát giao thông sẽ tới đây."

Từ Dịch Phong tựa hồ cũng không vội vàng làm gì, chỉ kiên nhẫn chờ đợi cô thôi.

-

https://thuviensach.vn

*YoungMin05: Trời ưi ta đã nghi rồi, Mạnh Tiêu cư xử với Tiểu Hạ như vậy cũng là quá phận của một anh trai. Nhưng công nhận Mạnh Tiêu chăm sóc Tiểu Hạ nhiều thật đấy TT^TT... không ngờ lại không phải là anh em ruột, chắc Mạnh Tiêu đã biết thân phận của mình từ lâu rồi. Haizzz... nghiệt duyên, nghiệt duyên...

Với lại còn quá nhiều bí mật của Mạnh Tiêu, chẳng hạn như Nhan Ngải Ưu, chẳng hạn như Nhạc Nhạc...

Mà Mạnh Tiêu đã trừng phạt những kẻ năm đó đã hại Tiểu Hạ, cảm thấy hài lòng quá... nhưng dần dần chẳng lẽ Mạnh Tiêu sẽ đối đầu với Dịch Phong ah... đau lòng chết ta.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bóc Trần Sự Thật Bị Vùi Lấp Quá Sâu

--

Chương 57: Bóc Trần Sự Thật Bị Vùi Lấp Quá Sâu

Ánh tà dương đỏ rực, dư âm của mặt trời đang lặn về phía Tây vẫn chiếu thẳng tới, bao phủ cả thành phố để tất cả dần dần trở nên bình thản sau một ngày mệt mỏi.

Mạnh Hạ nghiêng đầu lẳng lặng ngắm nhìn quang cảnh ở bên ngoài cửa xe, Từ Dịch Phong nhìn về một hàng dài đủ các loại xe ở phía trước. Thuận tay cầm lấy một gói bánh bích quy đưa cho cô: "Chắc là phải mất một lúc lâu nữa mới có thể trở về nội thành." Hắn cũng không nói nhiều lắm.

Mạnh Hạ thu hồi tầm mắt, tinh tế nhìn vào gói bánh ở trong tay, không nghĩ tới là hắn còn nhớ thứ đồ ăn vặt này. Ngước mắt nhìn về phía trước, cô thờ ơ lên tiếng: "Chuyện Nhan Ngải Ưu, anh biết được bao nhiêu?"

Đôi tay của Từ Dịch Phong căng thẳng nắm lấy vô lăng, hắn hơi nheo nheo mắt, nghiêng đầu qua, tia sáng trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất: "Anh cho rằng Mạnh Tiêu sẽ thẳng thắn đối đãi với em đấy!"

Mạnh Hạ xoay người qua nhìn vào hắn: "Nếu vậy thì tôi cũng sẽ không lên xe của anh. Từ Dịch Phong, anh có gì cần nói thì hãy nói đi." Tay của cô hướng đến tay lái, sắc mặt quyết tâm.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật Từ Dịch Phong đối với Nhan Ngải Ưu căn bản cũng không có ấn tượng lắm. Lần đó ở chỗ của La Xuyên, Nhan Ngải Ưu đã gọi tên của hắn nhưng hắn cũng không có để ở trong lòng mà nghĩ sâu hơn, nếu không hắn sẽ nhớ ra được, Nhan Ngải Ưu là bạn gái của Mạnh Tiêu.

"Nhan Ngải Ưu, cô ta muốn gặp em." Từ Dịch Phong gõ gõ và tay lái, từ từ nói ra.

Mạnh Ha vừa nghe vậy đã để tay xuống, kỳ thật cô cũng rất muốn gặp Nhan Ngải Ưu, chỉ là mấy ngày nay không có thời gian, với lại anh của cô hình như không có thích nhắc tới Nhan Ngải Ưu.

Cô nhàn nhạt nói ra: "Anh đúng là tốn công quá." Giọng nói mang theo trào phúng.

"Biết làm sao bây giờ, muốn gặp em một lần." Hắn nhún nhún vai trực tiếp nói ra, hơi có vẻ bất đắc dĩ.

Trong lúc nhất thời, Mạnh Hạ không biết nên tiếp lời như thế nào, cô trầm mặc trong kinh ngạc, thì ra là Từ Dịch Phong cũng biết nói biện hộ.

Từ Dịch Phong than nhẹ một tiếng: "Mạnh Tiêu cần phải mua nhà ở tận nơi xa như đi Tây Thiên vậy sao? Sao lại đề phòng anh như vậy?!"

Mạnh Hạ chỉ biết làm như không nghe thấy gì hết: "Anh nhìn về phía trước đi, coi chừng….." Lời của cô không có nói hết. Tai nạn xe cộ, ai cũng không muốn bị xảy ra.

Từ Dịch Phong tất nhiên cũng biết cô muốn nói gì: "Em yên tâm, kỹ thuật lái xe của anh tốt, em cũng không phải là không biết." Hắn nghiêng đầu nhìn qua cô: "Nhưng mà nếu cứ như vậy mà chết cùng với em, thì anh cũng thấy vui." [*Tát* ăn vứi chả nói ="=]

...

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nheo mắt lại, cảm thấy buồn ngủ, Từ Dịch Phong đem máy điều hòa giảm nhiệt độ xuống, tạo một không gian thoải mái nhất. Mạnh Hạ dựa người ở trên ghế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đang lúc mông lung, cô nghe được một giọng nam đang tận lực đè thấp âm thanh: "Cô ấy đang ở chỗ của tôi."

Trên mặt cô lại được một hồi vuốt ve dịu dàng, giống như thương, giống như yêu.

Mạnh Hạ mở mắt ra, bỗng dưng liền thấy đôi mắt thâm thúy của hắn, lại còn u ám đến thế. Bàn tay của Từ Dịch Phong thoáng chốc đặt ở trên gò má của cô, nghe được cả tiếng hô hấp của cả hai. Thân thể của cô hơi cứng lại một chút, ngay lập tức hoảng loạn một hồi mà bật người dậy. "Cốp" một tiếng, cái trán của hai người đụng vào nhau, nặng nề.

Mạnh Hạ kêu đau một tiếng, quả thật là đau quá nha.

"Như thế nào mà lại nôn nôn nóng nóng như vậy?" Từ Dịch Phong nhíu mày, bưng mặt của cô lên, quả nhiên đã bị đỏ lên.

"Anh đừng có mà động tay động chân!" Mạnh Hạ hất tay của hắn ra, liếc nhìn chiếc điện thoại cô để ở trên đài xe, nhìn tới đồng hồ, đã 6 giờ chiều.

Từ Dịch Phong nghiêng người về phía trước, dang hai tay ra, vững vàng nhốt chặt lấy cô, ánh mắt thay đổi mấy lần, giọng nói buồn bực vang lên: "Cũng không phải là không quen, em có nơi nào anh chưa có chạm qua!"

Sắc mặt của Mạnh Hạ ửng hồng một hồi, tức giận xoay mặt đi, nhìn ra ngoài của cô, đây là đâu nhỉ?

https://thuviensach.vn

"Nhìn vào anh." Từ Dịch Phong bưng mặt của cô lại: "Tiểu Hạ, em vì cái gì mà không nhìn anh? Là không muốn hay là không dám?" Trong lòng Mạnh Hạ càng thêm hoảng loạn. Bàn tay của Từ Dịch Phong lại càng ngày càng gấp gáp: "Kỳ thật….." Tay phải của hắn dời xuống, cuối cùng dừng ở trên ngực cô: "Nơi này của em vẫn còn có anh, phải không?"

Mạnh Hạ hết chỗ nói luôn nha.

Từ Dịch Phong bỗng nhiên nở một nụ cười, bất ngờ cúi đầu xuống, hôn vào môi cô. Trong đầu Mạnh Hạ dâng lên hỗn loạn, đưa tay cản lại ở ngực hắn, đầu chuyển động, vừa muốn hé miệng ngăn lại, đầu lưỡi của hắn lại nhân cơ hội mà chui vào, tùy ý càn quấy đảo quanh, tinh tế nghiền nát.

Trong mắt Từ Dịch Phong hiện ra những tâm tình phức tạp, tay của hắn như châm ngòi thổi lửa lưu luyến ở thắt lưng của Mạnh Hạ. Cô bị hắn hôn đến triệt để, cánh môi của hắn từ từ đi vào cần cổ của cô, không ngừng hôn hít, thì thầm: "Tiểu Hạ, anh hối hận, hối hận……"

Mạnh Hạ nắm hai tay lại thật chặt, trong lòng bàn tay bị móng tay đâm vào hằn lên dấu vết. Cô quay mặt lại, trong lúc đó ở cổ cảm thấy một hồi đau nhói.

Từ Dịch Phong hé miệng cắn một cái: "Tiểu Hạ, tha thứ cho anh có được hay không? Ngay lúc này đây?"

Mạnh Hạ đưa tay chạm vào gò má, phát hiện hơi đó đã là một mảnh lạnh buốt. Cô hít sâu một hơi, đôi tay run rẩy dùng sức đẩy hắn ra: "Không…" Nói xong từ đó, nước mắt của cô lại càng rơi xuống mãnh liệt.

Từ Dịch Phong động tác cứng đờ, vẫn vùi đầu ở tại cổ của cô, vây quanh người cô là hương nước hoa nhàn nhạt. Giọng nói của hắn nghẹn lại: "Chẳng lẽ em cho đến bây giờ vẫn không hiểu được tâm ý của anh?"

https://thuviensach.vn

"Tâm ý của anh?" Cô lẩm bẩm nói ra: "Dịch Phong, tôi mệt mỏi, đã quá mệt mỏi…"

Từ Dịch Phong từng bước ép sát: "Tất cả đều để cho anh bù đắp, chỉ cần em gật đầu….."

Hơi thở của hai người triền miên.

Ở ngoài cửa truyền tới tiếng động, cả hai người đều ngẩn ra. Từ Dịch Phong dịu dàng lau nước mắt cho cô, lúc này mới xuống xe.

Vẻ mặt của La Xuyên có chút nghiêm nghị: "Tớ thấy xe của cậu dừng ở chỗ này đã hơn nửa tiếng rồi, lên đi." Hắn liếc qua Mạnh Hạ, không nói gì nữa.

Mạnh Hạ đi theo bọn họ vào nhà, Nhan Ngải Ưu lẳng lặng ngồi ở cửa sổ, cả người buồn bực không vui, vẻ mặt còn có chút hoảng hốt. Nghe thấy tiếng động, cô ta quay mặt sang, lúc nhìn thấy Mạnh Hạ, nét mặt đã tái nhợt đi một chút, không có thái độ thân thiết như trước kia.

Mạnh Hạ ngồi xuống, cùng đối diện với cô ta.

Ánh mắt của Nhan Ngải Ưu dừng ở trên mặt của cô, một hồi lâu mới hé miệng lên tiếng: "Mạnh Hạ, thực xin lỗi." Cô ta gọi cô là Mạnh Hạ, không phải là Tiểu Hạ.

Bàn tay đặt ở trên đầu gối của Mạnh Hạ cứng đờ, nhìn vào cô ta không chớp mắt.

"Sao đột nhiên lại nói như vậy?"

La Xuyên vỗ vỗ vào tay của cô ta, Nhan Ngải Ưu quay sang nhìn vào hắn, dần dần cố gắng trấn tĩnh lại, sau đó nhìn qua Từ Dịch Phong, lại nhìn về phía Mạnh Hạ. Cô ta cắn cắn môi: "Tôi đều đã nhớ lại hết mọi chuyện."

https://thuviensach.vn

Cô ta run run nói xong câu này, thái độ chỉ có nghẹn ngào: "Thực xin lỗi, tôi không biết sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy."

Mạnh Hạ có chút luống cuống: "Không có liên quan gì đến cô."

Nhan Ngải Ưu hít hít mũi: "Tiểu Hạ, không….."

Lời của cô ta còn chưa nói hết, cửa đã liền bị mở ra, một trận gió lạnh lùng thổi vào. Mạnh Tiêu từng bước từng bước đi tới, ánh mắt chỉ nhìn vào Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ giật mình nhíu mày một cái, quay đầu nhìn lại: "Ca……" Giọng nói của cô mang theo một chút nghi hoặc.

Mạnh Tiêu đi tới, kéo lấy tay của cô: "Trở về đi."

Mạnh Hạ bị anh giữ chặt lấy.

Gương mặt bình tĩnh của Từ Dịch Phong biến sắc trong nháy mắt, mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã nhanh chóng cản lại, Mạnh Hạ theo đó mà lui về phía sau lưng của hắn.

Mạnh Tiêu mặt lạnh xuống: "Từ Tổng, đây là có ý gì? Tôi mang muội muội của mình trở về, chẳng lẽ ngài còn có ý kiến?"

Từ Dịch Phong nhẹ liếc về phía anh một cái, nhàn nhạt nói ra: "Ông chủ Mạnh, đã đến đây rồi, sao không ngồi xuống hàn huyên một chút, dù sao thì nơi này cũng có người quen của cậu."

Chân mày của Mạnh Tiêu nhíu lại, rồi nhanh chóng biến mất: "Không cần….." Anh đưa mắt chuyển đến hướng Mạnh Hạ.

Từ Dịch Phong đang căng thẳng cầm lấy tay của cô, một khắc này hắn vẫn còn một chút mong đợi nhỏ nhoi, quay đầu lại, nhìn vào cô.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nâng tay kia lên, từ từ kéo tay của hắn ra.

Lòng bàn tay của Từ Dịch Phong đã không còn, cả người trong nháy mắt lâm vào chán nản.

Mạnh Hạ đi đến bên cạnh anh, khóe miệng của Mạnh Tiêu hơi cong lên, là mừng rõ.

"Trở về đi." Âm thanh lạnh nhạt của anh đã lộ ra vài phần mềm mại, xoay người cất bước rời đi.

"Tiêu……" Một tiếng gọi này của Nhan Ngải Ưu bao hàm quá nhiều tâm tình, cô ta từ từ đứng dậy, bước đi như hư ảo.

Mạnh Tiêu làm như không có nghe thấy, vẫn không dừng bước.

Mạnh Hạ khẽ cắn răng, đưa tay ra giữ lấy cánh tay của cô ấy: "Ca ca……" Mạnh Tiêu quay đầu lại, liền chứng kiến đáy mắt chờ đợi của Mạnh Hạ, còn có một vẻ dè dặt.

Anh thầm thở dài ở trong lòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Từ Dịch Phong, khóe miệng đột nhiên xé quẹt ra một nụ cười trào phúng.

"Tiêu……" Nhan Ngải Ưu tựa hồ rất gian nan khi đi đến bên cạnh anh, ngắm nhìn anh không hề chớp mắt.

Mạnh Tiêu xoay người lại, nhưng không có nhìn đến Nhan Ngải Ưu. Sắc mặt của cô ta liền trở nên tái nhợt hơn, khóe miệng cong lên khổ sở. Quả nhiên là chỉ có Mạnh Hạ mới có thể tác động đến anh. Vẻ áy náy vốn có ở trong lòng, ngay lập tức đã bị ghen tuông thiêu đốt hầu như không còn nữa.

Mạnh Hạ nhìn thấy bộ dạng đang thương của Nhan Ngải Ưu, cũng không biết phải khuyên bảo như thế nào

https://thuviensach.vn

Nhan Ngải Ưu ngắm nhìn cô, trong lòng vừa đắng vừa chát, cô ta rốt cuộc là có điểm nào nhìn giống Mạnh Hạ?

"Quả nhiên là ở trong lòng anh, Mạnh Hạ vẫn là quan trọng nhất. Cô ta chỉ là nhìn anh một chút mà anh liền đồng ý ở lại, mặc cho tôi có đến tận cửa gọi như thế nào, anh cũng không nhìn lấy một lần. Mạnh Tiêu……." Nhiều năm oán hận của Nhan Ngải Ưu tràn ngập ở trong lòng, đau đớn, ủy khuất và có cả không cam lòng, tất cả đều bóp chặt lấy khiến cô ta khó chịu như sắp không thở được.

Cô ả xoay người, nhìn vào La Xuyên, rồi lại nhìn Từ Dịch Phong, sau đó khẽ cười một tiếng, cười không ngừng. Mi tâm của Từ Dịch Phong nhíu lại một cái.

"Từ Dịch Phong, anh nói xem, tôi và Tiểu Hạ có chỗ nào nhìn thấy giống nhau?"

Trong phòng im bặt.

Mạnh Hạ cả người cứng lại, chỉ biết ngây người ngỡ ngàng: "Tiểu Ngải, cô đang nói cái gì vậy?" Cô run run hỏi ra.

Nhan Ngải Ưu cười khúc khích, kéo tay của cô qua, dùng hết sức lôi kéo nhau đến trước gương, ngón tay của cô ta chỉ vào: "Cô nhìn xem tôi có điểm nào giống cô?"

Mạnh Tiêu dứt khoát kéo cô ta đi, sắc mặt xanh mét, hai mắt đỏ lên như máu: "Cô đủ rồi đấy!"

La Xuyên tiến đến ôm lấy Nhan Ngải Ưu, nhìn thẳng vào hai mắt của Mạnh Tiêu, đè nén tức giận: "Mạnh Tiêu, anh tỉnh táo một chút đi."

Nhan Ngải Ưu cười vang một tiếng: "Mạnh Tiêu, làm sao vậy? Đã nhiều năm như thế mà anh còn chưa nói ra sao? Tôi cho là anh sẽ ở Vân

https://thuviensach.vn

Nam mà canh giữ cái nơi quỷ quái kia, cả đời không trở lại chứ?"

Gương mặt của Mạnh Hạ tái nhợt đi, ngây người một hồi lâu, cô dĩ nhiên là có hiểu được một chút ít.

Cảm xúc của Nhan Ngải Ưu càng ngày càng trở nên kích động: "Anh đã không thể yêu tôi thì lúc trước tại sao lại trêu chọc tôi? Vì cái gì?" Đôi mắt của cô nàng đỏ lên, bỗng dưng quay đầu lại gắt gao nhìn về phía Mạnh Hạ.

Từ Dịch Phong lặng yên đi đến bên cạnh Mạnh Hạ, nhìn thấy hai vai của cô run rẩy không ngừng, có chút không đành lòng.

"Anh vậy mà lại yêu em gái ruột của mình!" Nhan Ngải Ưu gào lên một tiếng.

"Câm miệng!" Mạnh Tiêu gằn lên đầy lệ khí.

Vẻ mặt của mọi người đều ngơ ngẩn.

Mạnh Hạ bàng hoàng, đầu óc trống rỗng, một hồi lâu vẫn không phản ứng được gì, đôi mắt nhòe đi. Nhan Ngải Ưu vừa mới nói cái gì đó, hình như cô nghe không được rõ: "Tiểu Ngải, cô đang nói gì vậy?"

"Mạnh Tiêu, anh không dám nói thì để tôi giúp anh." Nhan Ngải Ưu đột nhiên nhào tới, hét lên bên tai phải của cô: "Mạnh Hạ, người mà Mạnh Tiêu ca ca của cô yêu, chính là cô, là cô!"

Cô ả cười cười trong bi thương, vừa trống rỗng, vừa chua xót: "Làm sao mà cô biết được? Trong mắt của cô chỉ có Từ Dịch Phong, làm sao mà biết được hả?"

Hai chân của Mạnh Hạ vô lực, lảo đảo bước đi, Từ Dịch Phong và Mạnh Tiêu cùng một lúc đưa tay đến, cô đều đẩy ra. Trong nội tâm đau

https://thuviensach.vn

nhói, lặng lẽ ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn vào Mạnh Tiêu, chỉ nhẹ giọng gọi lên: "Ca……."

Mạnh Tiêu nhìn thấy vẻ thất thần của cô, ánh mắt có chút mất tự nhiên: "Trở về rồi hãy nói, Tiểu Hạ." Anh vẫn trầm ổn như thường, không có một chút nào gọi là hỗn loạn.

La Xuyên đỡ Nhan Ngải Ưu lên: "Tiểu Ngải, cần gì phải vậy chứ?"

Nhan Ngải Ưu nước mắt giàn giụa, Mạnh Tiêu chỉ cúi đầu nhìn vào Mạnh Hạ, ánh mắt ấy đúng là ôn nhu. Đôi mắt của cô ta chua xót khó nhịn, đột nhiên nói ra lạnh như băng: "Tiểu Hạ, cô cần phải cảm tạ tôi mới đúng, không phải nhờ tôi thì Từ Dịch Phong cũng sẽ không chạm vào cô, các người bây giờ cũng sẽ không có một một đứa con hoạt bát đáng yêu như vậy phải không?" Lời nói của Nhan Ngải Ưu như một tiếng sấm nổ tung, phá toang cả bầu trời đang âm trầm.

Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ trong nháy mắt cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ.

"Cô nói cái gì?" Từ Dịch Phong gằn lên từng chữ hỏi ra, tia sáng trong mắt như một lưỡi kiếm băng lãnh, hận không thể xé toang Nhan Ngải Ưu ra.

Lời của cô ta, từng chữ từng chữ đánh vào trong tim của Từ Dịch Phong.

Nhan Ngải Ưu điên cuồng cười cợt, nhưng không có nhìn vào hắn, chỉ nói với Mạnh Tiêu: "Mạnh Tiêu, anh xem đấy, trong mắt của cô ta không có anh, cả đời cũng sẽ không bao giờ có."

Từ Dịch Phong tiến lên dứt khoát kéo cô ta tới, không có chút nào nương tay: "Cô nói rõ cho ta!"

https://thuviensach.vn

La Xuyên muốn ngăn hắn lại, nhưng lúc này Từ Dịch Phong như đã phát điên, lực tay của hắn rất mạnh. La Xuyên quát to: "Dịch Phong, cậu buông tay ra, cậu sắp làm gãy tay của Tiểu Ngải!"

Nhan Ngải Ưu lại không có phản kháng gì, cô ta đau đớn hít sâu một hơi: "Thuốc kia là tôi pha vào."

*YoungMin05: Oaaaa... thật là đáng sợ, ai cũng lớn tiếng quát tháo. Trời ơi tim vỡ, thuốc là mụ Ngải Ưu bỏ vào mà tưởng là cha con Mạnh Lý chứ. Vậy là ai cũng đã hiểu lầm nhau sao????? @@... Đau lòng quá, tới năm năm lận ah, năm năm không tin nhau thì đau khổ lắm.

Có thể đã hình dung là được hành động của Ngải Ưu năm đó... chỉ vì yêu thôi ah, haizzzzzzzzzzz... mình đoán Ngải Ưu muốn Dịch Phong và Tiểu Hạ gạo nấu thành cơm, để Mạnh Tiêu chết tâm. Nhưng mà cớ sự nặng nề quá. Quá thương Tiểu Hạ đi ah :(((((((.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chân Tướng Tàn Nhẫn

--

Chương 58: Chân Tướng Tàn Nhẫn

"Là tôi bỏ thuốc!" Cô ả lặp lại một lần nữa.

Mạnh Hạ chỉ cảm thấy máu trong người đang chảy ngược, miệng đắng lưỡi khô, thậm chí không tìm về được con người của mình. Cô bất lực nhìn vào Mạnh Tiêu, trong mắt anh thâm trầm như nước, vết sẹo nơi khóe mắt như đang run lên.

Cô nói to lên: "Làm sao cô có thể độc ác như vậy! Tôi cho tới bây giờ vẫn đều xem cô như là…" Xem cô như là chị dâu của mình.

"Hung ác? Nếu nói hung ác, tôi so ra còn thua kém người anh tốt của cô rất xa!" Nhan Ngải Ưu giễu cợt, ánh mắt trống rỗng nhìn vào Mạnh Hạ: "Tôi vì anh ta mà bỏ mặc tất cả, thiên tân vạn khổ đuổi theo anh ta đến tận Vân Nam, đứa bé trong bụng tôi từng ngày từng ngày lớn lên, vậy mà anh ta chưa bao giờ nhìn tôi và đứa con lấy một lần. Cô xảy ra tai nạn giao thông, anh ta vì muốn trở về thăm cô mà đơn giản chấp nhận một cam kết, cái mạng thiếu chút nữa cũng bị mất."

Mạnh Hạ ngơ ngẩn bàng hoàng.

"Cô bây giờ có gia đình, có con cái, vậy tôi thì sao? Tôi có cái gì?" Nhan Ngải Ưu khàn khàn chất vấn: "Con của tôi vừa mới được sinh ra, tôi

https://thuviensach.vn

ngay cả một lần cũng không được nhìn thấy, nó đã liền bị ôm đi. Tôi đã cầu xin Mạnh Tiêu bao nhiêu lần? Cô hỏi anh ta một chút đi!"

Cô ả hít sâu vào một hơi: "Mạnh Hạ, cô nói xem, ai mới hung ác hả?"

"Nhưng con của cô vẫn luôn sống thật tốt." Trong không gian vắng lặng lại vang lên tiếng nói mềm mại của cô: "Nhạc Nhạc là con của cô. Con của tôi trong vụ tai nạn kia đã chết rồi." Mạnh Hạ nghẹn ngào: "Nhạc Nhạc đã được hơn 5 tuổi rồi, nhưng con của tôi, nó chỉ sống ở trong bụng tôi chưa được 7 tháng."

Bàn tay của Từ Dịch Phong từ từ buông lỏng, trong mắt hiện đầy tia máu và ngấn lệ.

Nhan Ngải Ưu như bị sét đánh ngang tai, cả người hốt hoảng, cô ả kinh hô che miệng lại: "Nhạc Nhạc…. là con của tôi!"

Mạnh Hạ không có nhìn vào cô ta nữa, cô nhẹ nhàng xoay người đón lấy ánh mắt của Mạnh Tiêu: "Ca, anh có biết em đã mâu thuẫn bao nhiêu năm không? Anh nếu đã biết rõ chân tướng, vậy vì sao không nói ra, đã nhiều năm như thế mà em mãi trách lầm ba ba…." Mạnh Hạ dĩ nhiên là khóc không thành tiếng.

"Tiểu Hạ….." Mạnh Tiêu mặt mày căng thẳng, tay nắm chặt thành quyền, trầm giọng gọi lên tên cô. Anh có thể không quan tâm đến ánh nhìn của tất cả mọi người, nhưng riêng mình cô là anh không làm được. Bàn tay đưa tới, nhưng Mạnh Hạ lại đột nhiên lùi lại, cánh tay của Mạnh Tiêu vẳng vẻ lơ lửng ở giữa không trung, trong mắt của anh chợt lóe lên hụt hẫng rồi biến mất.

Mạnh Hạ kiên quyết đi về phía cửa, Nhan Ngải Ưu lại hoảng loạn xông lên: "Tiểu Hạ, tôi muốn gặp Nhạc Nhạc….. nó là con gái của tôi, Tiểu Hạ…." Ả ta cầm lấy tay của cô, móng tay sắc bén rạch lên cánh tay của Mạnh Hạ, đau nhói từng hồi.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ không nói gì, mặt mày ngưng đọng thành một tầng băng sương thật dày.

"Tiểu Hạ, coi như là tôi cầu xin cô….."

Mạnh Hạ cong miệng lên, tràn đầy khổ sở: "Lúc cô bỏ thuốc Từ Dịch Phong, cô có nghĩ tới tôi hay không? Tỷ tỷ yêu dấu của tôi! Cô lừa gạt tôi nhiều năm như vậy, khiến cho tôi hiểu lầm cha của mình, cô có từng nghĩ đến tâm tình của tôi chưa?" Cô bình tĩnh kéo tay của cô ả ra, gằn lên từng chữ: "Cuộc đời của tôi đều bị cô phá hủy……. phá hủy……."

Cô hét lên, sau đó kéo cửa ra, cánh cửa chính bị đóng sập lại, vẻ mặt của ba người đàn ông trong phòng đầy trầm trọng.

Nhan Ngải Ưu trong phút chốc lại tiến đến giữ chặt Mạnh Tiêu: "Mạnh Tiêu, tôi cầu xin anh, đem Nhạc Nhạc trả lại cho tôi! Có được hay không?"

Mạnh Tiêu vô tình lãnh đạm đẩy cô ả ra, Nhan Ngải Ưu liên tục lui về phía sau mấy bước, bàn tay của anh liền đưa tới siết chặt lấy cổ của cô ả. Nhan Ngải Ưu thống khổ bắt lấy cánh tay của anh, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt đi. Đáy mắt của Mạnh Tiêu xẹt qua một ánh nhìn hung ác: "La Xuyên, chuyện của anh và người phụ nữ này, ta mặc kệ, nhưng mà ta cảnh cáo anh, chuyện Mạnh gia phải chịu đựng những năm qua, các người không được nhúng tay vào."

Chân mày của anh nhíu lại, lộ ra sát khí: "Nhan Ngải Ưu, cô đã phạm vào ranh giới cuối cùng của ta. Nếu không phải là bởi vì Nhạc Nhạc, cô cho rằng mình còn có thể đứng ở chỗ này sao? Cả đời này, ta cũng sẽ không bao giờ cho cô gặp đứa bé ấy, dù chỉ là một lần."

"Năm đó nếu không phải là cô dám hạ độc vào rượu của ta, cô cho rằng chỉ ăn mặc giống như Tiểu Hạ là có thể leo lên giường của ta ư?" [A a a……]

https://thuviensach.vn

Anh lạnh lùng nói ra, mới từ từ buông tay. Lúc xoay người, ánh mắt bén nhọn đã nhìn vào Từ Dịch Phong mà nói: "Ta đã nói rồi, không được tiếp tục đến gần Tiểu Hạ."

"Ta tiếp cận với cô ấy, ngươi có thể quản được sao? Ta là quang minh chính đại thích cô ấy……" Từ Dịch Phong nhàn nhạt nói ra, thái độ thay đổi: "Nhưng còn ngươi? Mạnh Tiêu, ngươi điên rồi phải không, ngươi là anh của cô ấy……"

Một câu này rốt cuộc đã chọc giận Mạnh Tiêu, anh dứt khoát nắm lấy cổ áo của Từ Dịch Phong. Mấy năm nay anh đã có thể ẩn nhẫn cảm xúc của mình, nhưng khi nhìn thấy Từ Dịch Phong, anh vẫn không kiềm chế được vũ lực, thái độ căm hận đó không che giấu chút nào. Mạnh Tiêu nheo mắt lại, giọng nói lạnh như băng, ghé vào lỗ tai của hắn nói nhỏ: "Để ngươi phải uổng công rồi, chúng ta không phải là anh em ruột."

Không hề nằm ngoài ý muốn, lời của anh đã làm cho Từ Dịch Phong hoàn toàn đông cứng lại.

"Ngươi chưa bao giờ biết thế nào gọi là trân trọng, vậy thì có tư cách gì mà tiếp cận cô ấy."

****

Gió mát khẽ lướt qua, nhưng lại không thổi bay được cái nóng khắp người. Ánh đèn rực rỡ mới lên, một mảnh lặng yên như thế.

Mạnh Hạ đi bộ dưới ánh đèn neon, trong đầu hỗn loạn không chịu nổi, đã vượt quá giới hạn của cô. Cô không ngờ chuyện lại diễn biến như vậy. Từng bước từng bước đi về phía trước, Mạnh Hạ cứ đi mà không có mục đích gì.

Đi bộ hơn một tiếng đồng hồ, ngẩng đầu nhìn vào phía trước ồn ào, nhưng đáy lòng lại vắng vẻ.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nhìn thấy cô đi vào của hàng gà rán Kentucky, lo lắng trong lòng mới được dẹp yên.

Buổi tối hôm nay, mọi người đi trên quốc lộ của thành phố C có thể nhìn thấy cảnh tượng như thế này: Một chiếc Bently, một chiếc BMW chạy rất chậm trên đường, mà khoảng cách không xa ở phía trước, là một cô gái mảnh mai.

Mạnh Hạ tìm một góc nhỏ ngồi xuống, vẻ mặt hoang mang.

Cửa hàng gà rán Kentucky lúc này không đông lắm, máy lạnh ở bên trong rất tốt, cô hơi lạnh, giống như một đêm mùa hè vào năm năm trước. Nhan Ngải Ưu mấy năm nay ngược lại còn sống thật nhẹ nhàng, quên đi tất cả.

.....

Sau khi cô và Từ Dịch Phong phát sinh quan hệ, Nhan Ngải Ưu khóc lóc chạy đến tìm cô, không ngừng nói với cô là: "Thực xin lỗi….."

"Tiểu Hạ, đều là tỷ không tốt." Nhan Ngải Ưu là người Giang Nam điển hình, khi khóc lại càng làm cho người ta đau lòng không thôi: "Bác trai không đồng ý cho tỷ và anh trai em ở cùng một chỗ, nhưng tỷ đã có con với anh ấy, ba của em lại muốn tỷ phá thai đi."

Mạnh Hạ ngạc nhiên không thể tin được.

"Bác trai muốn cho em và Dịch Phong sớm tiến đến với nhau, lần bầu cử này ông ấy cần Từ gia ủng hộ, cho nên đã buộc ca ca của em bỏ thuốc Từ Dịch Phong…." Nhan Ngải Ưu khóc thút thít: "Mạnh Tiêu không muốn bỏ thuốc, nhưng mà còn đứa bé của tỷ ở đây."

Khi đó cô co cuộn lại ở trên ghế sô pha, toàn thân là chăn mền bao quanh, vô cùng chặt chẽ. Trong đầu của cô không ngừng nghĩ tới nỗi căm

https://thuviensach.vn

hận mà đêm đó Từ Dịch Phong đối với mình, ở trên người mình tùy ý phát tiết. Cả người cô đều đã bầm tím, hơn nữa ở hạ thân là đau đớn xé toang.

Mạnh Hạ không nói gì, cũng không biết phải nói gì. Cô chỉ biết là Từ Dịch Phong hận cô vô cùng. Khi đó hắn không có một chút nương tay, chỉ vùi sâu vào trong thân thể của cô. Cô đã đau đớn không kêu lên được thành tiếng, nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác, không ngừng hỏi một câu: "Có sướng hay không???" Thô bỉ không chịu nổi, nghiễm nhiên coi cô là loại kỹ nữ đưa đến tận cửa không biết xấu hổ.

"Tiểu Hạ, bây giờ Từ Dịch Phong cũng đã đồng ý đính hôn với em, chuyện bỏ thuốc này cũng đừng nhắc lại, có được không? Mạnh Tiêu anh ấy thương yêu nhất chính là em….."

Thương yêu nhất, thật sự là tôi sao? Mạnh Hạ cúi đầu xuống, vùi mặt ở trong chăn.

Nhan Ngải Ưu cắn răng, cầm lấy tay của cô đặt lên bụng của mình: "Tiểu Hạ, đứa bé đã được hai tháng rồi, không bao lâu nữa sẽ có tim thai, sau này nó sẽ gọi em là "Cô"……"

Tay của Mạnh Hạ run lên, từ từ rút tay lại, chớp chớp đôi mắt đã khô khốc: "Tôi muốn yên lặng một mình." Âm thanh của cô khàn khàn nói ra.

Nhan Ngải Ưu thầm thở phào một hơi, đứng dậy: "Được, tỷ đi xem dì đang nấu súp cho em thế nào rồi."

Nhan Ngải Ưu ra khỏi cửa phòng, Mạnh Hạ nghe tháy ngoài cửa truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt, nghe giọng nói, cô biết là Mạnh Tiêu, nhưng cô không còn tâm tư nào để quan tâm đến nữa.

.....

Thì ra là khi đó… cô lắc lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Có người đưa tới cho một một lý nước chanh ấm, gương mặt của cô vẫn không ngẩng lên, Từ Dịch Phong tự nhiên ngồi xuống.

Cô nhìn hắn một cái, trong mắt của hắn có đau, có hối hận. Mạnh Hạ chỉ yên lặng khoanh tay lại, nằm sấp xuống bàn.

"Thực xin lỗi." Từ Dịch Phong nhẹ nhàng nói ra, lặng lẽ, hắn giật nhẹ khóe miệng, giương cao một nụ cười khổ sở: "Trong khoảng thời gian này hình như anh đã nói với em ba chữ này quá nhiều lần."

Ai cũng không nghĩ tới chính là Nhan Ngải Ưu hạ thuốc, một chuỗi sai lầm kia, lại để một mình cô gánh chịu.

Nếu như không có sự việc đó xen vào giữa, có lẽ lúc này bọn họ đã kết hôn, dù sao thì khi đó hắn cũng… Từ Dịch Phong nhanh chóng thu hồi suy nghĩ.

"Anh biết là em không có ngủ, vừa rồi nếu không phải là La Xuyên ngăn cản, anh thật muốn đem kẻ điên kia bóp chết đi." Giọng nói của Từ Dịch Phong tràn đầy tang thương, nhưng hắn biết là cho dù có bóp chết cô ả, cũng không bù đắp lại được gì.

Mạnh Hạ vẫn không nhúc nhích nằm lại ở đó, hắn bực bội từ trong túi áo lấy ra bao thuốc lá, vừa mới châm lên, nhân viên trong tiệm đã đi tới: "Tiên sinh, thực xin lỗi, nơi này không cho phép hút thuốc. Xin ngài…"

Tiểu cô nương còn chưa nói hết lời, liền chứng kiến gương mặt lạnh như băng của Từ Dịch Phong, liền không nói được câu nào nữa.

"Anh có biết phiền hay không?" Mạnh Hạ ngẩng đầu hướng về phía Từ Dịch Phong nói ra một câu.

Từ Dịch Phong giận tái mặt, vẻ mặt có chút ủy khuất, sau đó lại yên lặng dụi tắt đầu thuốc lá, trong lòng oán thầm, kỳ thật đều do Mạnh Tiêu

https://thuviensach.vn

trêu đùa người ta mà gây ra nghiệp chướng. [Cái gì, anh thật nà trẻ con ="=]

Hắn trước kia đã cảm thấy ánh mắt của Mạnh Tiêu khi nhìn Mạnh Hạ luôn có một tia tâm tình khó nói ra được. Bây giờ nghĩ lại, tình cảm của Mạnh Tiêu đối với Mạnh Hạ không phải là một hai ngày.

Từ Dịch Phong nghĩ tới liền thấy buồn nôn, thị hiếu của Mạnh Tiêu cũng thật là quái đản. Hắn nheo mắt lại nhìn thấy Mạnh Hạ đang cúi đầu, bờ vai gầy nhỏ đang run lên.

Sự việc bị bỏ thuốc vào năm năm trước cô đã canh cánh ở trong lòng nhiều năm như vậy, làm sao lại không oán hận đây? Cô cũng biết thế nào là hận. Nhưng đó là cha và anh trai của mình, còn liên lụy đến đứa con của Nhan Ngải Ưu nữa. Về sau gia cảnh suy tàn, cô chỉ có thể cắn răng nuốt tất cả vào trong bụng. Nhưng mà đến nay lại phát hiện rằng nỗi niềm khi đó không phải là chân tướng cuối cùng… cái cảm giác đó thật sự không dễ chịu chút nào.

Cô nắm chặt tay, bỗng dưng bàn tay được bao quanh bởi một hơi ấm, cảm giác quen thuộc: "Đừng suy nghĩ quá nhiều." Hắn đè nén tâm tình mà nói ra.

Mạnh Hạ hít sâu một hơi, trong dạ dày co thắt đau đớn, lúc đứng lên đã hơi choáng váng. Cố gắng ổn định lại, đưa tay lau đi khóe mắt ướt át, cô nhìn vào hắn: "Từ Dịch Phong, tôi lập lại một lần nữa, tôi trước kia đúng là đã từng thích anh, nhưng đó là năm năm về trước! Vào giây phút tôi quỳ gối trước mặt anh mà cầu xin, tình yêu của tôi đã chết rồi…" Cô có ý cười: "Tôi căn bản ngay từ đầu cũng không muốn gặp lại anh." Nói xong mà trong ngực buồn bực đến khó chịu. Bởi vì vừa mới khóc nên giọng của cô rất nghẹn nhào.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Từ Dịch Phong rõ ràng đã cứng đờ, trong lòng đau nhói không ngừng, hắn chỉ nhàn nhạt nói ra: "Em hôm nay đã quá mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước đi."

Mạnh Hạ lắc đầu: "Anh rốt cuộc là có hiểu hay không?!"

--

*YoungMin05: Mình thống hận nhất là loại phụ nữ tâm địa hẹp lòi, lòng dạ xấu xa và ích kỷ như Nhan Ngải Ưu. Ả bỏ thuốc Dịch Phong để thúc đẩy Dịch Phong đến với Mạnh Hạ, cắt đứt tình cảm của Mạnh Tiêu thì có thể hiểu đi. Nhưng trước đó lại còn bỏ thuốc Mạnh Tiêu để giữ chân của anh. Thì ra là ngựa quen đường cũ, thì ra là Nhạc Nhạc ra đời trong một hoàn cảnh như vậy.

Hơn nữa còn đạo đức giả đổ tội cho Mạnh Lý và Mạnh Tiêu, Mạnh gia suy tàn hoàn toàn là một tay ả này gây ra. Kinh khủng thật.

Đoạn ký ức của Mạnh Hạ năm đó Nhan Ngải Ưu xuất hiện sau ngày sinh nhật của Mạnh Hạ thì... dù ngắn nhưng lại là đau lòng nhất, bởi vì thái độ của Từ Dịch Phong. Đến đây thì chẳng thể nào tha thứ được cho anh í rồi. Mình hận không để đâu cho hết. Quả thực là cũng hơi nguôi ngoai vì tình cảm của anh Phong có thay đổi, có chân thành, nhưng đoạn ký ức ở chương này làm mình dẹp bỏ tất cả luôn nha. Mạnh Hạ chịu ủy khuất, chịu oan uổng quá nhiều, quá sâu. Anh Phong có dùng hết đời này để bù đắp cũng chẳng chuộc đủ tội được >_<..... thương Tiểu Hạ nhất T_T...

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hy Sinh Và Chịu Đựng Của Anh

Chương 59: Hy Sinh Và Chịu Đựng Của Anh

Mạnh Hạ lắc đầu: "Anh rốt cuộc có hiểu hay không?!"

Từ Dịch Phong mặt lạnh xuống, từ đầu đến cuối, ánh mắt khi cô nhìn hắn đều là lạnh lùng. Hắn khô khốc thốt ra: "Hiểu!"

Mạnh Hạ đưa mắt liếc hắn một cái, không có nói gì nữa mà hướng về phía cửa đi ra.

Từ Dịch Phong đi theo ở sau lưng cô, cũng ra khỏi cửa tiệm gà rán Kentucky. Mạnh Hạ dừng bước lại: "Từ Dịch Phong, anh không cần phải đi theo tôi."

"Lúc này một mình em ở bên ngoài không được an toàn!" Sắc mặt hắn chìm xuống, hơi tức giận một chút.

"Không an toàn? Còn cái gì mà không an toàn!" Mạnh Hạ bật cười: "Tôi không phải là đã sớm trải qua rồi sao? Anh ở biệt thự bên bờ biển đã cường gian tôi, khi đó sao anh không suy nghĩ cho tôi như vậy?"

Sắc mặt của Từ Dịch Phong cứng đờ, lời này của cô làm cho hắn khó chịu đến hít thở không thông.

"Từ Dịch Phong, anh bây giờ vì biết rõ năm đó Nhan Ngải Ưu bỏ thuốc mình nên cảm thấy mình đã đối xử với tôi càng thêm thua thiệt phải

https://thuviensach.vn

không?" Cô cười nhạo một tiếng, gió đêm thổi tung mái tóc của cô, có thể nhìn thấy tinh thần của cô đã sa sút và suy sụp đi nhiều: "Không cần biết là anh yêu tôi, hay muốn đền bù tổn thất, nhưng dù có được tất cả một lần nữa, tôi cũng không cần. Tôi hận anh, hận không thể nhìn thấy anh lập tức chết ngay ở trước mặt tôi."

Mạnh Hạ nghiến răng nghiến lợi mà nguyền rủa.

Từ Dịch Phong khó xử nắm tay cứng ngắc, đôi mắt yên lặng ngắm nhìn cô, yên lặng giống như cục diện đáng buồn này. Ánh sáng trong mắt từng chút từng chút một biến mất: "Em thật sự hy vọng như vậy sao?"

"Phải!" Cô kiên định thốt ra một chữ này, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ, tất cả thống khổ mà Nhan Ngải Ưu gây ra cho mình, cô đều trút giận hết lên người hắn.

Nói xong, cô xoay người vẫy xe taxi đến.

Cả trái tim của Từ Dịch Phong đều lạnh lẽo đến tận xương, trong lòng như bị thứ gì đó không ngừng tra tấn, đau đớn muốn vỡ tan.

.

.

.

Hắn lặng lẽ nhìn theo chiếc xe taxi đó, ghi nhớ biển số xe, một hồi lâu sau mới chầm chậm xoay người, hướng về chiếc BWM ở cách đó không xa lặng tiếng đi tới.

Mở cửa xe ra, một mùi thuốc lá nhàn nhạt ập tới.

Điếu thuốc trong tay Mạnh Tiêu lập lòe ánh sáng, anh không nói tiếng nào mà chỉ thất thần nhìn về phía trước. Từ Dịch Phong nhìn thấy bao

https://thuviensach.vn

thuốc lá ở phía trước, vừa muốn đưa tay cầm lấy đã bị Mạnh Tiêu ngăn lại. Từ bên trong ném cho hắn một gói thuốc lá màu xanh nhạt khác.

Từ Dịch Phong hơi sững sờ, sau đó tự mình châm lửa: "Tiểu Hạ sau khi trở về, tính tình đã xấu hơn nhiều."

Ánh mắt của Mạnh Tiêu hơi dao động một chút, nhả ra một vòng khói: "Ngươi cho rằng cô ấy còn có thể giống như trước đây ư? Từ Dịch Phong, nếu không phải là nhớ tới tình nghĩa năm xưa, ta đã sớm tiêu diệt ngươi!"

Từ Dịch Phong dựa người vào ghế, hắn đã sớm thấy được sát khí trong mắt của Mạnh Tiêu, chỉ thì thầm nói ra: "Năm đó là lỗi của ta."

"Những chuyện kia chỉ xem là có lỗi thôi sao?" Mạnh Tiêu bóp tắt điếu thuốc: "Kể từ sau khi cô ấy thích ngươi, ta đều không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ đó của cô ấy, tình cảm của cô ấy ngươi vốn không coi trọng nên mới có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy như vậy."

Mạnh Tiêu cay đắng nói ra: "Nhan Ngải Ưu bỏ thuốc ngươi, cũng có trách nhiệm của ta. Ta cho là ngươi sẽ cùng với cô ấy… sau khi ngươi đồng ý đính hôn với Tiểu Hạ, ta mới đi Vân Nam. Đã cho là ngươi sẽ thật lòng đợi cô ấy, nhưng mà ngươi đã làm cái gì? Dịch Phong, ngươi chỉ vì cái tự tôn kiêu ngạo chó má của mình mà liền đối xử với cô ấy như vậy sao?" Tay của Mạnh Tiêu khẽ run lên, đã nhiều năm như vậy mà mỗi khi anh chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng Mạnh Hạ quỳ xuống trước mặt Từ Dịch Phong kia, là cả người đều giống như bị người ta xé rách, miệng vết thương âm ỉ đau qua từng ngày.

Mạnh Tiêu đã rất nhiều năm không có nói nhiều như vậy, anh than nhẹ một tiếng: "Ngươi cho rằng cô ấy sẽ bỏ thuốc ngươi? Dịch Phong, ngươi cho tới bây giờ cũng chỉ biết coi thường cô ấy."

Từ Dịch Phong nhắm mắt lại, mệt mỏi ngước đầu lên: "Mạnh Tiêu, khi ta hiểu ra thì đã quá muộn. Kể từ sau khi cô ấy trở về, ta ngủ cũng đều

https://thuviensach.vn

nằm mơ thấy bộ dạng trước kia của cô ấy."

Mạnh Tiêu bật cười: "Cô ấy là người như thế nào, ngươi còn chưa rõ ràng sao? Vì ngươi, cô ấy nổi giận với ta. Cô ấy tình nguyện để chính mình thiệt thòi cũng không muốn làm cho ngươi phải khó chịu. Cho dù khi đó ngươi có đính hôn với bất kỳ cô gái nào khác, nha đầu đó cũng sẽ không đi tìm ngươi để tranh cãi, bởi vì cô ấy không muốn ngươi khó xử."

Từ Dịch Phong trong ngực lại buồn bực một hồi.

Mạnh Tiêu dừng lại một chút: "Ta và cô ấy đều là cùng một loại người!"

Từ Dịch Phong thở hắt ra một hơi, từng nỗi hối hận vô biên dâng đầy trong lòng. Đàm Dĩnh khi đó vì sao yêu thích Mạnh Hạ, cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

"Mạnh Tiêu, xin lỗi." Hắn nợ cô, sẽ dùng cả đời để hoàn trả.

Mạnh Tiêu nhàn nhạt khoát khoát tay: "Ngươi không cần phải nói với ta những lời này. Cô ấy cũng không nghe thấy được."

Khi chân tướng bị vạch trần ở trước mặt thì bất kỳ ngôn từ nào cũng đều trở nên vô nghĩa.

Từ Dịch Phong bước xuống xe, động tác hơi ngừng lại: "Ngươi vẫn nên bỏ thuốc lá đi."

****

Mạnh Hạ về đến nhà, cả tòa nhà đều tối tăm. Lúc này cô lại nhớ về căn phòng lúc trước ở cùng Ất Ất, nhỏ bé nhưng bình yên. Cô ngồi trên ghế sô pha ở đại sảnh, tấm rèm cửa màu trắng theo gió tung bay. Cô lẳng lặng ngồi co chân ở đó, đầu vùi xuống thật sâu.

https://thuviensach.vn

Lúc Mạnh Tiêu trở về cũng không có mở đèn lên, chỉ nhẹ nhàng đi đến một bên. Mạnh Hạ có một thói quen là khi khó chịu sẽ luôn thích một mình ngây ngốc trong bóng đêm.

"Thân thể của em không tốt, nhanh đi lên nghỉ ngơi đi." Mạnh Tiêu lúc đó cảm thấy mở miệng thật khó khăn.

Mạnh Hạ ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng nhìn về phía anh: "Ca, em dự định sẽ dọn về chỗ cũ thôi."

Bàn tay của Mạnh Tiêu căng thẳng, trong bóng tối không thấy rõ được nét mặt của anh. Mạnh Hạ chỉ nghe thấy hô hấp của anh đang dần dần trở nên dồn dập: "Bởi vì lời nói của Nhan Ngải Ưu!" Câu nói của Mạnh Tiêu không phải mang theo nghi vấn mà là trực tiếp tường thuật.

Mạnh Hạ quay đầu đi, tránh né tầm mắt nóng rực của anh: "Ca…." Cô nhẹ nhàng động đậy khóe miệng, lời nói tối nghĩa: "Em không biết, em bây giờ rất loạn….." Cô lắc đầu, quay mặt đi nơi khác, người anh trai mà cô yêu thương nhiều năm như vậy, thế mà đối với cô lại tồn tại một phần tình cảm khác, Mạnh Hạ thật sự rối loạn vô cùng.

Mạnh Tiêu đứng dậy tiến đến, bàn tay vừa chạm vào Mạnh Hạ, cô lại cả kinh gạt đi, dường như đã xem anh là mãnh thú nguy hiểm đang đe dọa đến mình.

Khóe mắt Mạnh Tiêu thoáng hiện lên nỗi cô đơn, trong tim vào lúc này mơ hồ đau nhói, hai tay trong bóng đêm nắm chặt lại, cố gắng trấn định, anh từ từ đưa tay giữ lấy hai cánh tay của cô, môi mỏng nhẹ động, từng chữ hữu lực nói ra: "Chúng ta không phải là anh em ruột……."

Đầu óc của Mạnh Hạ đột nhiên thoáng hiện ra một vùng trắng xóa, bên tai chỉ có tiếng gió ù ù.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tiêu kéo tay của cô qua: "Chúng ta không phải là anh em ruột." Anh lại cúi đầu lập lại một lần nữa.

Mạnh Hạ lập tức ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của anh. Cô ngây người một hồi lâu, trong mắt đột nhiên dâng lệ tuôn rơi, cô lầm bẩm nói ra: "Làm sao có thể như vậy được?"

Mạnh Tiêu nuốt xuống cổ họng một cái: "Tiểu Hạ, anh không phải là con của Mạnh gia." Manh Tiêu đứng ở chỗ cũ nhìn chằm chằm vào cô.

Mạnh Hạ vô lực ngồi xuống, toàn thân mềm nhũn.

"Thân thể của mẹ không tốt, ba mẹ kết hôn đã ba năm mà không có con, về sau bọn họ sợ người lớn trong nhà lo lắng nên đã nhận anh là con nuôi. Đúng lúc vào đoạn thời gian đó cha được điều đi công tác, nên chuyện này cũng trở thành bí mật."

"Khi nào thì anh biết được?"

"Lúc sinh nhật 10 tuổi của em. Lúc nửa đêm, anh nghe thấy ba mẹ nói chuyện."

Mười tuổi. Mạnh Hạ trong lòng căng thẳng, thì ra là đã lâu như vậy. Khó trách được vào khoảng thời gian đó, Mạnh Tiêu muốn học nội trú.

Mạnh Tiêu xoa xoa thái dương, lẳng lặng nhìn vào vẻ mặt hoảng hốt của cô. Sau khi anh biết được thân thế của mình, đã từng có một khoảng thời gian tự mình đau khổ, nhưng Mạnh Hạ tính tình vui vẻ đã kéo anh quay trở lại. Anh đã nghĩ đây là trời cao đã cho mình một cơ hội khác.

Anh liên tục trông chừng cô, nhìn thấy cô lớn lên, nhìn thấy cô yêu người khác, nhìn thấy cô vì người khác mà khóc thầm. Anh lại chỉ có thể đè nén chính bản thân mình.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật thì buổi tối hôm đó, anh còn nghe được Mạnh mẫu nói một câu thế này: "Nếu mà tương lai sau này Tiểu Hạ được gả cho một người như Mạnh Tiêu thì em sẽ mãn nguyện biết mấy."

Mạnh Hạ cắn cắn khóe môi, khó khăn nói ra: "Nhưng anh là anh trai của em mà….."

Mạnh Tiêu ngẩng ra, trong tim nặng nề đau nhức. Cánh tay run run giữa chặt lấy cô, đem cô ôm vào trong ngực, ôn hòa cất tiếng: "Anh là anh trai của em, vĩnh viễn như vậy." Anh vẫn giống như trước kia, từng cái từng cái vỗ nhẹ vào sống lưng của cô, động tác dịu dàng. [Oaaa… xúc động quá…]

Anh suốt đời này sẽ là ca ca của cô.

Mạnh Hạ cắn môi rúc vào trong lòng Mạnh Tiêu, sống lưng của anh hiu quạnh, ngực hơi lành lạnh. Anh đã cho rằng mình cả đời này cũng sẽ chôn sâu tình cảm này ở tận đấy lòng, nhưng cuối cùng vẫn bị xé ra. Anh nhắm mắt lại để che đi toàn bộ thê lương ở trong mắt.

Mạnh Hạ khóc mãi không thôi, cho đến khi dựa vào trong ngực anh mà dần dần ngủ say. Mạnh Tiêu nhẹ nhàng ôm cô vào trong phòng. Một buổi tối hôm nay đã cho cô một đả kích quá lớn.

Lúc đi đến hành lang, cách một đoạn đường, anh đã dừng bước mại: "Cha….."

Mạnh Lý nặng nề thở dài: "Mạnh Tiêu, vừa rồi các con nói, cha cũng nghe thấy được, con và Tiểu Hạ…." Mạnh Lý cũng cảm thấy đau lòng cho anh, vào năm đó đã biết thân thế của mình, thế nhưng vẫn một mình chịu đựng.

"Cha, con hiểu mà." Mạnh Tiêu bình tĩnh nói ra: "Con dự định sẽ đưa Tiểu Hạ đi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Lý nghiêng đầu sang nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng: "Nha đầu đó có chủ ý của mình, cha chỉ hy vọng là nó không bị tổn thương nữa."

****

Mạnh Hạ không có trở về nhà cũ, cô sợ sẽ đả thương tấm lòng của anh trai. Với lại, Mạnh Lý cũng không đồng ý đi cùng cô. Mạnh Tiêu những ngày này tựa hồ cũng cố gắng để giữ cô lại.

Ngày hôm đó vào giờ cơm tối, Mạnh Tiêu vội vã trở về gấp, hai mắt đã lõm sâu, trên mặt lộ ra mệt mỏi thâm trầm. Anh chào một tiếng: "Cha….." sau đó ánh mắt dừng lại trên người của Mạnh Hạ.

Cô chỉ cúi đầu ăn, nhạt như nước ốc.

Ánh mắt của Mạnh Tiêu ảm đạm, toan xoay người muốn đi. Mạnh Lý mới lên tiếng giữ lại: "Mạnh Tiêu, có ăn cơm tối không? Tiểu Hạ xào thịt bò nạm với cà chua."

Bước chân của Mạnh Tiêu hơi dừng lại: "Con ăn ở bên ngoài rồi. Hai người từ từ ăn."

Tiêu Giáp trở về cùng với Mạnh Tiêu, hắn đứng ở đó có chút giận dỗi: "Tiểu Hạ, mấy ngày nay em làm sao vậy, cứ thờ ơ mãi."

Mạnh Hạ nghẹn lại một chút, lại gắp thức ăn vào trong chén.

"Tiểu hạ, làm sao em lại đối xử với Tiêu ca như vậy. Em có biết tại sao anh ấy trở về không? Anh ấy vì trở về để gặp em mà phải chấp nhận một phát súng, viên đạn chính là ở chỗ này!" Tiêu Giáp cả mặt đỏ ngầu, nặng nề chỉ vào lồng ngực: "Còn em thì sao? Vì cái tên Từ Dịch Phong kia mà tức giận với Tiêu ca, anh ấy thiếu chút nữa thì ngay cả mạng sống cũng không còn giữ được!"

https://thuviensach.vn

Đôi đũa trong tay Mạnh Hạ liền rơi xuống.

"Anh ấy vì em mà đã làm bao nhiêu việc, em có thấy không?" Tiêu Giáp quát lên.

Mạnh Lý đứng lên, chân mày nhíu chặt: "Thân thể của Mạnh Tiêu làm sao?"

"Không chết được!" Hắn hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng đi lên lầu.

****

Mạnh Tiêu thay xong y phục, liền thấy Tiêu Giáp thở phì phì ngồi ở trên ghế sô pha. Anh cũng không có lên tiếng nói gì.

"Tiêu ca, anh đã không phải anh ruột của Tiểu Hạ, anh thích cô ấy, vì cái gì mà không theo đuổi cô ấy? Anh vì cô ấy mà làm nhiều như vậy, hãy để cho cô ấy biết rõ đi."

Mạnh Tiêu ngước mắt nhìn hắn một cái, cười khẽ: "Tiểu Giáp, chờ cậu về sau gặp được người mình thích thì sẽ hiểu."

Cũng không phải là cứ yêu hết lòng thì sẽ có được kết quả như mình mong muốn.

Mạnh Tiêu mím căng khóe miệng, trầm tư một chút mới lên tiếng tiếp: "Đứa bé kia thế nào rồi?"

"Phẫu thuật rất thàng công, không có gì đáng ngại nữa." Tiêu Giáp nói ra mà vẫn còn chút không cam lòng.

Mạnh Tiêu gật gật đầu, ngập ngừng một chút: "Ngày mai đi thăm đứa nhỏ đó một chút, dù như thế nào cũng gọi tôi là cậu mà."

https://thuviensach.vn

Tiêu Giáp có chút khó hiểu: "Tiêu ca, Tiểu Hạ đã luôn nghĩ đến đứa nhỏ ấy như vậy, nếu sức khỏe của nó đã không có vấn đề gì nữa thì sao lại không nói cho cô ấy?"

Mạnh Tiêu không có nói gì nữa, Tiêu Giáp nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của anh, chỉ biết lẳng lặng đi ra bên ngoài.

---

*YoungMin05: Tiểu Hạ cũng là vì nhớ lại đoạn ký ức có Nhan Ngải Ưu và thái độ của anh Phong kia mà dứt khoát muốn chấm dứt với anh ấy rồi :(. Lần này công nhận là Mạnh Hạ quyết tuyệt quá, lại còn thẳng thừng nguyền rủa anh í chết nữa chứ. Cũng là giận quá mất khôn thôi, nhưng anh Phong bị hắt hủi quá chừng :(.

Oah~ anh Tiêu làm mình muốn bưng mặt khóc, công nhận anh í chịu đựng nhiều thật đấy. Với lại trong lòng cũng không có ấp ủ suy nghĩ gì quá phận, chỉ một lòng thương Tiểu Hạ chứ không có ý vượt khuôn phép, dù không phải là ruột thịt. Nhưng mà chuyện này bị bóc trần, công nhận cũng đả kích Mạnh Tiêu quá.

Với lại năm đó khi Từ Dịch Phong đồng ý đính hôn với Tiểu Hạ, cũng vì Mạnh Tiêu nghĩ là cô có được nơi chốn rồi nên mới bỏ đi Vân Nam. Chắc chắn là anh ấy đi lúc Mạnh gia chưa gặp biến cố, chứ nếu không nhất định sẽ không bỏ mặc Tiểu Hạ và mẹ.

Dấn thân vào con đường hắc ám, muốn tách ra không phải dễ, phải chấp nhận luật lệ mới được rời khỏi. Có lẽ phát đạn đó là để Mạnh Tiêu cắt đứt quan hệ với tổ chức. Haizz... mình đoán là sau khi đến Vân Nam mà biết được tình hình của Mạnh gia nên Mạnh Tiêu đã cố gắng để có thể trở về, mất 5 năm mới đường đường chính chính quay về được T^T

À, mà đứa nhỏ nào mà có liên quan đến Mạnh Hạ nữa đây? @@ Lại có ẩn tình gì ở đây nữa rồi... cái gì mà nói với lại không nói nhỉ~?!

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 60: An Bài Một Định Mệnh Khác

Buổi tối hôm đó tất cả như là ảo ảnh, nếu như có thể, cô hy vọng tất cả cũng có thể quay lại buổi tối sinh nhật 20 tuổi của mình, viết lại mọi thứ. Nhưng mà ai cũng biết là không thể nào trở lại, tất cả để không trở về được.

Nhìn thấy Nhạc Nhạc, cô lại luôn nghĩ tới Nhan Ngải Ưu, và cả con của mình, trong lòng tựa như có ngàng vạn con kiến gặm nuốt. Cái cảm giác tê dại đau nhức từng chút từng chút một lan tràn đó, thậm chí còn làm cho cô không có cách nào bình tĩnh để nhìn Nhạc Nhạc.

"Đừng suy nghĩ nhiều như thế." Tiêu Ất vỗ vỗ vai của cô: "Nhạc Nhạc, đứa bé đó mấy ngày nay cũng cảm nhận được." Trai tim non nớt của đứa nhỏ ấy là vô cùng nhạy cảm.

"Ất Ất, nhưng mà tớ rất khó chịu, tại sao cô ta có thể ích kỷ như vậy!" Mạnh Hạ vùi mặt lên đầu vài của Tiêu Ất: "Cô ta đã phá hủy cả cuộc đời của tớ!"

"Đều đã qua rồi." Tiêu Ất vuốt vuốt tay của cô, kiên định nói ra: "Có lẽ trời cao sẽ ban cho cậu một bù đắp khác." Trong lòng Tiêu Ất mơ hồ cảm thấy sẽ còn có chuyện gì nữa sắp xảy ra.

Sau tuyệt vọng chính là hy vọng, cô ấy tinh chắc như vậy.

"Mẹ….." Nhạc Nhạc đi tới, hai tay bưng một ly sữa đậu nành: "Mẹ, mẹ còn chưa có ăn điểm tâm phải không?"

https://thuviensach.vn

Trong mắt Mạnh Hạ đau xót, cô bàng hoàng không nhúc nhích được, khí lực toàn thân đều bị rút đi hết.

Nhạc Nhạc dè dặt nhìn vào cô, sau đó đem cái ly đặt lên mặt bàn, có chút sợ hãi: "Mẹ, mẹ mấy ngày rồi không có đưa con đi nhà trẻ, hôm nay có thể đưa con đi học không?"

Mạnh Hạ hít sâu một hơi không nói gì được, trong lòng đau xót đến cực điểm.

Tiêu Ất kéo Nhạc Nhạc qua hôn cô bé một cái: "Bữa nay dì Ất Ất xinh đẹp đưa con đi họ có được không? Mẹ con mấy ngày nay thân thể không thoải mái."

Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn Mạnh Hạ, làm nũng nói ra: "Như vậy ạ, vậy con không đi nhà trẻ, con ở nhà với mẹ."

Đứa bé hiểu chuyện quá sớm, làm cho cô yêu thương không dứt, cô chầm chậm ổn định tinh thần. Cuối cùng cũng run run đưa tay ra, bế con gái vào lòng, cột tóc cho cô bé: "Mẹ không có chuyện gì nghiêm trọng, con đi lấy cặp đi, mẹ đưa con đi học."

Nhạc Nhạc vừa nghe thấy, khóe miệng đã lập tức cong lên: "Vâng ạ."

Tiêu Ất hướng về phía cô mỉm cười: "Như vậy là được rồi." Nhạc Nhạc là một tay cô nuôi lớn, kỳ thật thương tâm và khó chịu vẫn dồn về Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ đứng dậy, ánh mắt cô đơn: "Tớ đã mất đi đứa con, năm đó nếu không phải là có Nhạc Nhạc, tớ cũng sẽ không đi đến được ngày hôm nay."

"Mẹ, con đã xong rồi, có thể đi được chưa?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ chỉnh sửa lại cổ áo cho cô bé: "Nhạc Nhạc mặc váy mới thật xinh đẹp."

Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, buồn buồn ngọng ngọng nói ra: "Mẹ, hôm trước con đã mặc cái váy này rồi."

Mạnh Hạ sững sỡ, khóe miệng đang mỉm cười hơi cứng lại.

"Được rồi, không đi nữa là sẽ bị muộn đấy." Tiêu Ất giả vờ thúc giục.

****

Trời nắng chang chang, thời tiết ở thành phố C càng ngày càng khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái. Mạnh Hạ dắt tay con gái, Nhạc Nhạc vừa đi vừa nhảy chân sáo. Chưa được vài bước, từ xa cô bé đã nhìn thấy ở phía trước có một thân ảnh đang đứng chờ.

Nhan Ngải Ưu mặc một bộ váy dài Chiffon đứng ở dưới gốc cây ngô đồng xanh tốt, đưa mắt thoáng nhìn. Lúc cô ta nhìn thấy bọn họ, đôi mắt vô thần lập tức sáng lên vài phần.

"Mẹ, mẹ nhìn kìa, đó là dì Nhan……." Nhạc Nhạc chỉ chỉ về hướng Nhan Ngải Ưu.

Tiêu Ất bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra Nhan Ngải Ưu là muốn đứa bé này.

Bước chân của Nhan Ngải Ưu dần dần nhanh hơn, lúc đến gần bọn họ, cô ta nhìn nhìn Mạnh Hạ một chút, sau đó ánh mắt liền dừng lại ở trên người đứa bé. Cô ta cố gắng khắc chế tâm tình của mình, lòng bàn tay đã toát mồ hôi ướt át: "Nhạc Nhạc….." Nhan Ngải Ưu dè dặt gọi lên tên của bé con.

Đây là con của cô ấy mà! Con bé đều đã lớn như vậy. Chẳng trách được lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Nhạc, cô ta đã cảm thấy thân thiết, thì ra

https://thuviensach.vn

là có liên quan đến huyết thống tình thân.

"Con chào dì….." Nhạc Nhạc lễ phép chào hỏi.

Nhan Ngải Ưu đăng miệng đau lòng, đưa tay muốn ôm cô bé, Mạnh Hạ mạnh mẽ tiến đến, ngăn cô ta lại: "Ất Ất, cậu đưa Nhạc Nhạc đi trước đi."

"Tiểu Hạ, cô không thể như vậy. Tôi là….." Nhan Ngải Ưu buồn giận lên tiếng.

Mạnh Hạ lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt hiện lên hận ý: "Tôi không muốn nhìn thấy cô. Cô đi đi, hôm nay cô đến đây cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào cả."

"Tiểu Hạ……"

"Đừng, đừng gọi tôi như vậy." Mạnh Hạ thở ra một hơi: "Nghe cô gọi mình như vậy, tôi chỉ cảm thấy toàn thân phát rét. Sau khi cô gây ra nhiều chuyện như thế, cô lại còn muốn sống trong gió êm sóng lặng sao? Tôi không phải là thánh mẫu, Nhạc Nhạc là một tay tôi nuôi lớn, nó là con gái của tôi."

Nhan Ngải Ưu không ngừng rơi lệ, cô ả nghẹn ngào, kéo tay của Mạnh Hạ: "Tiểu Hạ, nó là do tôi sinh ra, coi như tôi cầu xin cô……." Nhan Ngải Ưu từ từ cúi người xuống.

Mạnh Hạ nghiêng mặt qua: "Ất Ất, đưa Nhạc Nhạc đi."

"Không….." Nhan Ngải Ưu mãnh liệt tiến lên, liều mạng lôi kéo tay của Nhạc Nhạc.

Mạnh Hạ vội vàng đẩy cô ả ra: "Cô làm gì vậy? Cô điên rồi!"

https://thuviensach.vn

"Tôi điên rồi, bị Mạnh Tiêu bức cho điên, dựa vào cái gì mà con của cô chết, lại bắt con của tôi đem đi cho cô." Nhan Ngải Ưu gắt gao nhìn chằm chằm vào cô, hai mắt hiện đầy tia máu.

Mạnh Hạ đau lòng mà hô hấp… hận ý đạt tới cực điểm, tâm tình của Nhan Ngải Ưu càng lúc càng kích động.

Tiêu Ất nhìn thấy không ổn, thừa dịp Nhan Ngải Ưu đang cùng Mạnh Hạ tranh chấp, vội vàng kéo tay của Nhan Ngải Ưu ra, ôm lấy Nhạc Nhạc.

"Cô làm gì vậy? Đem con trả lại cho tôi?" Cô ả điên cuồng gào thét.

Mạnh Hạ dùng sức lôi kéo cô ta ra, Nhan Ngải Ưu lúc đó dùng sức đẩy ra, Mạnh Hạ bất ngờ không kịp chuẩn bị mà cả người hướng về phía bồn hoa mà ngã xuống.

Chỉ trong một thoáng, mặt mũi Tiêu Ất tràn đầy kinh hoảng, Nhạc Nhạc cũng sợ hãi đến khóc lên.

Mạnh Hạ cảm thấy trước mắt đột nhiên bị một tấm màn đen bao phủ, bên tai phải có một dòng chất lỏng chảy ra, cô đưa tay sờ sờ, đầu ngón tay dinh dính sền sệt.

"Mẹ… mẹ…" Nhạc Nhạc khóc lớn lên.

Nhan Ngải Ưu chạy đến bên cạnh Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, đừng khóc, không sao."

"Ngươi là người xấu!" Nhạc Nhạc đẩy cô ả ra.

Tiêu Ất luống cuống tay chân, đã không còn tâm trí để chú ý đến Nhạc Nhạc. Cô ấy liền đỡ Mạnh Hạ đứng lên, lúc nhìn thấy vết máu trên bồn hoa, trong lòng bỗng dưng hoảng hốt. Lập tức lấy điện thoại ra gọi xe cứu thương, sau đó gọi điện thoại cho Tiêu Giáp.

https://thuviensach.vn

****

Tiêu Giáp đang cùng với Mạnh Tiêu ký một hợp đồng lớn, hắn lặng lẽ đi ra bên ngoài: "Mẹ kiếp, mụ điên kia lại nữa rồi, năm đó nên để cô ta….. hai người đi bệnh viện trước đi, chúng ta lát nữa sẽ đến."

"Xảy ra chuyện gì?" Mạnh tiêu từ phòng họp đi ra.

Tiêu Giáp mâu thuẫn, những vẫn là chờ ký hợp đồng xong rồi hãy nói, hắn tất nhien biết rõ tầm quan trọng của lần hợp tác này là có ý nghĩa gì: "Chuyện nhỏ ấy mà, cửa hàng của Ất Ất bị ăn trộm."

Mạnh Tiêu nheo nheo mắt gật gật đầu, anh đã nghĩ tới việc Mạnh Hạ xảy ra chuyện.

Sau khi hoàn thành xong việc ký hợp đồng, trên gương mặt lạnh lùng của Mạnh Tiêu khẽ mỉm cười.

"Mạnh Tổng, hy vọng anh sớm ngày đạt được mong muốn."

"Ninh Tổng, hợp tác vui vẻ."

Hai người đàn ông ngầm hiểu mà bắt tay nhau.

Sau khi tiễn đối tác đi, Mạnh Tiêu nhìn đồng hồ: "Đến bệnh viện đi." [Đi để thăm đứa bé tối hôm qua bàn vứi Tiêu Giáp.]

Hắn hơi khó xử mà cau mày lại: "Tiêu ca…. Nhan Ngải Ưu xuất hiện ở trong nhà, Tiểu Hạ bị thương, bây giờ đang ở bệnh viện." Tiêu Giáp nhìn thấy sắc mặt của anh càng ngày càng trong suốt, cũng lặng đi.

"Bệnh viện nào?"

"Đốc Cương, đang ở bệnh viện đó." Tiêu Giáp nói ra khô khốc.

https://thuviensach.vn

****

Tai phải của Mạnh Hạ trở nên ong ong, sau khi khâu 5 mũi, may mà cô đã nhìn thấy lại được.

"Tôi vì sao không nghe được gì nữa?"

"Bởi vì não bị chấn động, đề nghị hai người đến khoa não và khoa tai mũi xét nghiệm kỹ lại." Bác sỹ viết ghi chú như rồng bay phượng múa vào đơn thuốc: "Mấy ngày nay không nên đụng vào nước."

"Một chút âm thanh cũng nghe không được sao?" Vẻ mặt của Tiêu Ất lo lắng.

Mạnh Hạ nhìn vào khẩu hình miệng của cô ấy, lắc đầu.

"Nhạc Nhạc đâu?"

Tiêu Ất nói thật chậm: "Bị Nhan Ngải Ưu mang đi."

Sắc mặt của Mạnh Hạ nhàn nhạt, không hỏi gì thêm nữa, tâm tình của cô vẫn chưa thể bình phục được.

Lúc Mạnh Tiêu đi tới, đưa cô đi chụp phim, lại đến khoa tai mũi kiểm tra thật lâu. Cuối cùng kết luận là không có chuyện gì nghiêm trọng, bác sỹ dặn hai ngày nữa cô lại đến một lần nữa.

Mạnh Tiêu thấy bên tai phải của cô phải băng gạc, sắc mặt đầy khắc nghiệt: "Có sao không?"

Mạnh Hạ trong lòng hơi sầu não, cô không thích nhất chính là bệnh viện, vậy mà chính mình lại liên tục ra vào nơi này.

"Mạnh đại ca, tai phải của Tiểu Hạ tạm thời cũng không nghe thấy." Tiêu Ất ở bên cạnh mà đều cảm thấy khí thế băng lạnh của Mạnh Tiêu toát

https://thuviensach.vn

ra.

"Nhạc Nhạc bị cô ta mang đi?" Mạnh Tiêu lạnh lùng hỏi.

Tiêu Ất gật gật đầu.

Ánh mắt của Mạnh Tiêu chợt lóe lên ác lệ rồi biến mất.

Mạnh Hạ kéo tay của anh: "Ca, em không sao, đi về trước đi."

Mạnh Tiêu ngẩn ra, mấy ngày qua Mạnh Hạ vẫn không nói lời nào với anh, hôm nay bị thương lại đánh vỡ không khí trầm thấp của hai người.

Cuộc sống cũng giống như tính tình của một đứa trẻ con, nói thay đổi là thay đổi ngay, buổi sáng vẫn có ánh mặt trời tươi sáng, bây giờ đã chuyển thành mây đen giăng đầy.

Chuyện tới rất bất ngờ.

Ba người Mạnh Hạ, Mạnh Tiêu và Tiêu Ất đi về hướng cửa phía Tây, trong đầu Mạnh Hạ nặng trĩu, có môt chút bực bội khó hiểu, cô kiềm nén không cho mình nghĩ ngợi lung tung.

Đúng lúc này, ở phía trước bọn họ là một cặp vợ chồng, ánh mắt của cô rơi vào đứa bé mà người phụ nữ ôm ở trong ngực. Đứa nhỏ ấy có làn da vô cùng trắng, đôi mắt sáng sủa nhìn vào cô.

Trong thoáng chốc Mạnh Hạ lại bị đôi mắt ấy thu hút, trong ngực cô đột nhiên dồn dập nhảy lên một hồi. Cặp mắt ấy lại nghiễm nhiên giống y như đúc một người đã khắc sâu trong tâm trí của cô, hơn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn này vì sao lại cảm thấy quen thuộc đến vậy? Một khắc kia, trong đầu óc hỗn độn của cô rất nhanh thoáng hiện lên những hình ảnh, chưa kịp nhận ra đó là gì thì đã trở nên mơ hồ, cô không thể nào kịp giữ lại được.

https://thuviensach.vn

Cha của đứa bé nhếch môi lên khẽ cười, từng bước từng bước đi về phía bọn họ: "Mạnh Tiêu!" Tiếng nói của người đàn ông lộ ra ngạc nhiên và mừng rỡ: "Thật là đúng dịp nha. Tớ cho là hôm nay cậu sẽ không tới đấy?"

Bọn họ đứng nguyên tại chỗ, trong giọng nói của Mạnh Tiêu vẫn không có nhiều cảm xúc: "Tiểu Lãng sao rồi?"

Bác sỹ nói sức khỏe đều đã khôi phục rất tốt: "Tiểu Lãng, mau chào cậu đi." Mẹ của đứa trẻ nhẹ nhàng nói ra.

Đôi vợ chồng đó cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Mạnh Hạ, vẻ mặt bàng hoàng: "Mạnh Tiêu, đây là…?"

Mạnh Tiêu gật gật đầu: "Muội muội của tớ." Anh nhướng mày lên: "Trần Phong, mấy năm nay cám ơn các cậu, Tiểu Lãng đứa nhỏ này tớ nghĩ……"

Trần Phong và vợ mình nhanh chóng khôi phục lại thần sắc. Vẻ mặt của vợ Trần Phong ngay lập tức có chút buồn bã: "Em còn thật không nỡ đây." Tuy nói như vậy, nhưng người lại bước về phía trước: "Tiểu Hạ, mặc dù chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tôi đã nhìn qua không ít ảnh chụp của cô, đúng là người thật vẫn hơn ảnh chụp. Tiểu Lãng, con nhìn đi nè, đây là mẹ của con, con không phải là luôn nói với dì là muốn gặp mẹ đó sao?"

Mạnh Hạ nheo mắt lại, cô không nghe được một chút tiếng động nào, chỉ ngắm nhìn đứa bé kia.

Mạnh Tiêu kéo tay của cô qua, để điện thoại đến trước mặt, ánh mắt của Mạnh Hạ khẽ dời xuống.

Một hàng chữ trong màn hình kia, kiếp này cô cũng sẽ không quên được.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Hạ, nó là con của em."

Cả người cô chết sững, Mạnh Hạ mặc dù không nghe được bọn họ đang nói gì, nhưng mà cô có thể lờ mờ hiểu ra được, giật mình ngẩng đầu nhìn về Mạnh Tiêu, trong cổ họng nghẹn đau, gian nan thốt lên một tiếng: "Ca…."

Tiêu Ất kinh ngạc nhìn về đứa bé một chút, lại đưa mắt dời sang gương mặt của Mạnh Hạ. Mọi người thường nói con trai giống như người mẹ, chẳng lẽ đây là trời cao đã an bài một vận mệnh khác sao?

Những gì cô ấy đau đáu nghĩ về quả nhhiên đã biến thành sự thật, đứa bé kia thật sự vẫn còn sống. Tiêu Ất lẳng lặng đánh giá Mạnh Tiêu, cô ấy không thể hiếu hết được, rốt cuộc Mạnh Tiêu đã làm được bao nhiêu việc cho Mạnh Hạ? Về sau, Tiêu Ất cuối cùng cũng hiểu ra, Mạnh Tiêu yêu Mạnh Hạ là yêu đến tận xương tủy, tình thân, tình yêu đều có. Cả đời này, vị trí đó trong lòng anh cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Mạnh Hạ hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên muôn vàn xúc cảm, nếu như nói là dung mạo giống nhau thì cô có thể cho đó là trùng hợp. Nhưng lờ mờ nghe được một tiếng "Cậu" gọi ra, lại làm cho cô bừng tỉnh, ánh mắt của cô không hề chớp mà cứ nhìn chằm chằm vào đứa bé ấy. Khóe mắt đột nhiên lạnh buốt. Tiểu Lãng nhẹ nhàng nói ra: "Dì ơi, tại sao dì khóc……"

--

*YoungMin05: Oaaaahhhhhh..... con trai của Mạnh Hạ..... @@ tức là con trai của Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ..... tức là Nhạc Nhạc không phải là con của Mạnh Hạ..... tức là Nhạc Nhạc là con gái của Mạnh Tiêu..... Oahhh... này là một kinh hỷ, hay là có chút chưa tiếp nhận được? :D

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Nỗi Niềm Của Mạnh Tiêu

--

Chương 61: Nỗi Niềm Của Mạnh Tiêu

Tiểu Lãng, con của cô tên là Tiểu Lãng.

Đêm đông không lạnh, ánh trăng tỏa sáng ngời. Bộ đồ mới sạch sẽ, anh tuấn khôi ngô. Đứa bé này tương lai đúng là vô cùng sáng sủa.

Tiểu Lãng cố gắng vươn tay ra hướng về Mạnh Hạ, bước từng bước nhỏ đi đến. Đôi mắt mờ mịt, Mạnh Hạ từ từ ngồi xổm xuống, đôi tay nhỏ bé kia chạm tới nhẹ nhàng lau khóe mắt cho cô: "Tiểu Lãng bị bệnh phải chích thuốc mà chưa bao giờ khóc, người là mẹ của con, càng phải dũng cảm hơn mới đúng." Đứa bé kia nói ra được như vậy, Mạnh Tiêu vui mừng gật gật đầu. [Oa, đứa nhỏ dễ thương quá T^T]

"Tiểu Lãng, để cậu bế con lên. Mẹ nhìn thấy con vì quá vui mừng nên mới khóc, mẹ của Tiểu Lãng rất dũng cảm."

Mạnh Tiêu ôm lấy Tiểu Lãng, một tay lại đỡ Mạnh Hạ dậy: "Đứng lên trước đã."

****

Có thể nhìn ra được là vợ chồng Trần Phong đối với Tiểu Lãng là hết lòng yêu thương, trong phòng bệnh của đứa nhỏ có đủ loại đồ chơi, toàn là những thứ có số lượng hạn chế.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lãng lúc này muốn ngủ trưa, Mạnh Hạ ngồi ở đầu giường, một giây cũng không rời mắt khỏi nhóc con.

"Người nhìn con như vậy… con sẽ không ngủ được." Nhóc ta nhàn nhạt nói ra.

Tiêu Ất bật cười, ngắm nhìn gương mặt của nhóc, thật sự là một ông cụ non, mới có 5 tuổi đó nha, mà như một người lớn rồi.

"Kể chuyện cổ tích cho con được không?"

Mạnh Hạ trong lòng đang căng thẳng, trong đầu liền hiện lên rất nhiều chuyện cổ tích: Công Chúa Bạch Tuyết, Cô Bé Lọ Lem, Công Chúa Đậu Phụ… Nhưng hình như những câu chuyện này đều không thích hợp, suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô chọn truyện Alibaba Và Bốn Mươi Tên Cướp.

Mạnh Hạ tựa hồ có chút khẩn trương và hồi hộp, thỉnh thoảng hơi ngập ngừng, mà đến cuối cùng nhóc con này lại không ngủ, nhóc than nhẹ một tiếng rồi bình luận: "Ừm, mặc dù người đã kể thiếu một chút, nhưng mà giọng của người rất êm tai. Buổi trưa an lành." [=)))))) Bá đạo quá.]

Cái cằm của Tiêu Ất đều muốn rớt xuống, cô ấy nhịn không được mà chậc lưỡi, không có nhận nhầm đứa nhỏ này đấy chứ.

Cánh môi của Mạnh Hạ phát khô, ngồi ở đấy không nhúc nhích, tay vẫn giữ chặt lấy bàn tay của Tiểu Lãng. Cô sững sờ nói ra: "Ất Ất, tớ không phải là đang nằm mơ phải không." Cảm giác mừng rỡ vì mất rồi mà lại tìm về được khiến cho cô không biết phải làm sao cho thỏa đáng.

Bàn tay vuốt lên cánh tay của con, ở đó để lại chằng chịt dấu kim tiêm, tuổi còn nhỏ như thế mà đã phải trải qua nhiều đau đớn như vậy, con của cô sống thật quá khổ.

https://thuviensach.vn

Cô cúi người xuống, tiến đến trán của đứa nhỏ, đặt lên đó một nụ hôn. Ai cũng không để ý rằng, khóe miệng của Tiểu Lãng đã khẽ cong lên một nét vui vẻ.

"Con của mẹ, con cuối cùng cũng đã trở về." Cô thì thầm nói ra.

Tiêu Ất rót một ly nước đưa cho cô: "Được rồi, nhóc con đã ngủ, thấy môi cậu đã khô, uống miếng nước đi."

"Tớ sợ nhắm mắt một cái, thằng bé lại bị người ta mang đi." Mạnh Hạ vẫn luôn cảm thấy đây không phải là thực tế, thật sự là con của cô đây sao?

"Yên tâm." Tiêu Ất dùng sức nắm chặt lấy tay của cô: "Tiểu Lãng giống như cậu, bộ dáng đẹp mắt như thế, tương lai sợ là trêu hoa ghẹo nguyệt nhiều lắm đây."

Mạnh Hạ khẽ bật cười, xoa xoa nhẹ nhàng đứa bé, đầu tóc của nó cắt rất ngắn, ở bên thái dương cũng có vết kim, Mạnh Hạ nhìn thấy là cảm thấy trong lòng đau nhói một hồi.

"Sẽ không có chuyện gì đâu. Đứa bé này phúc lớn mạng lớn, năm đó cũng có thể gắng gượng vượt qua mà, còn sợ những thứ nhỏ nhặt này sao?" Tiêu Ất trấn án nói ra.

Mạnh Hạ thở dài thật sâu, cô hiện tại thật sự không còn mong gì hơn nữa.

Mạnh Tiêu và vợ chồng Trần Phong đẩy cửa đi vào. Bà xã của Trần Phong tiến lên ngắm nhìn đứa nhỏ, khẽ cười nói ra: "Đúng là gặp được mẹ ruột có khác, đứa nhỏ này chưa có ngày nào ngủ trưa được nhanh như vậy."

Mạnh Hạ nhìn vào cô ấy, nhất thời có chút lo lắng: "Cảm ơn hai người."

https://thuviensach.vn

Trần phu nhân kéo tay của cô qua: "Tiểu Hạ, với chúng tôi không cần phải khách khí. Em cứ xem Trần Phong giống như Mạnh Tiêu, về sau em gọi tôi là chị dâu. Mặc dù sức khỏe của Tiểu lãng không được tốt, nhưng mà đứa nhỏ này đặc biệt thông minh."

"Thằng bé đã phải chịu đau đớn nhiều lắm phải không?" Mạnh Hạ nhẹ giọng hỏi ra.

Trong phòng bệnh nhất thời lâm vào trầm mặc.

Vợ chồng Trần Phong thoáng nhìn qua, Trần phu nhân hướng về Tiêu Ất gật gật đầu ra hiệu, cô ấy liền hiểu ý nên đứng dậy, nhường không gian lại cho huynh muội Mạnh Tiêu.

Mạnh Tiêu từ từ đi đến, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Tiểu Lãng. Đứa nhỏ này khi ngủ say lại có khí chất như Tiểu Hạ. Còn lúc tỉnh dậy, ánh mắt kia quả thực là cùng một đôi mắt của Từ Dịch Phong khắc xuống. [Khắc xuống: giống y chang luôn ah.]

Rèm cửa sổ trong phòng được kéo lại vô cùng kín đáo, ở bên trong là một vẻ tĩnh lặng vô biên vô hạn. Mạnh Tiêu nhẹ nhàng ngồi ở bệ cửa sổ, ánh mắt đen láy, khóe miệng cong lên: "Thằng bé lúc mới được hạ sinh chỉ lớn bằng chừng này, ngủ ở trong hộp giữ nhiệt, y như một con mèo con. Tất cả các bác sỹ đều nói hy vọng sống sót của nó rất mong manh, nhưng tiểu gia hỏa này vẫn chống cự cho bằng được. Anh cũng lo lắng đứa nhỏ không sống nổi, hơn nữa khi đó cuộc sống của em lại bết bát như thế, anh liền nhẫn tâm đem con giao cho vợ chồng Trần Phong thay mặt nuôi giúp."

Mạnh Tiêu lúc ấy cũng là bởi vì sợ hãi, nhìn thấy cô nằm ở trên giường bệnh, hấp hối, hơn nữa thời gian sống của Mạnh mẫu lại không còn nhiều nữa,

Trong suốt những ngày đã sống của Mạnh Tiêu, đó là lần đầu tiên anh cảm thấy luống cuống và hốt hoảng, cả người đã sụp đổ.

https://thuviensach.vn

Nếu đứa con đã không còn hy vọng sống nữa, thay vì để cho cô và nó chỉ tiếp xúc trong một thời gian ngắn ngủi rồi lưu luyến không nguôi, chi bằng lúc đó hãy cắt đứt dứt khoát.

Quyết định kia của anh, từ đó đến nay, trong lòng đối với đứa bé này vẫn mang theo áy náy.

Mạnh Hạ nuốt xuống cổ họng một cái: "Anh sợ Tiểu Lãng sống không nổi, cho nên…" Giọng nói của cô hơi run lên: "Cho nên sau đó anh đem Nhạc Nhạc đến, là muốn cho em một lý do để sống, là muốn gửi gấm, ký thác Nhạc Nhạc cho em sao."

Như mưa rơi trong sương mù mờ mịt, Mạnh Hạ nhất thời cảm thấy trong mắt mình đã thấm ướt. Mạnh Tiêu vì cô mà đã làm nhiều như vậy, nhưng lại không hề nói ra. Cô nheo mắt lại đón lấy ánh mắt của anh, nơi đó đã chịu đủ mọi tang thương, ai cũng không thể lý giải được.

Cô từ từ cong lên khóe miệng: "Ca ca, cảm ơn anh."

Trong tim Mạnh Tiêu ngơ ngẩn, nhắm đôi mắt lại, không nói thêm gì nữa.

****

Tiểu Lãng tỉnh lại, vừa mới mở mắt ra liền nhìn thấy Mạnh Hạ, đôi mắt đảo vòng quanh một hồi: "Người vẫn luôn ở đây sao?"

Mạnh Hạ gật gật đầu, khuôn mặt trìu mến: "Đúng vậy, con còn ngáy đây, như một con heo nhỏ."

Mặt của Tiểu Lãng từ từ đỏ lên.

Mạnh Hạ ngắm nhìn nhóc con mà trong lòng mềm như kẹo đường: "Muốn đi vệ sinh sao?"

https://thuviensach.vn

"Vâng…" Nhóc ta nhẹ giọng đáp lại: "Nhưng mà nam nữ khác biệt, con tự đi một mình." [=))]

Tiêu Ất nhìn thấy mà con mắt trợn thẳng lên: "Tiểu chính thái đứng đắn nha, Tiểu Hạ, đứa nhỏ này thật sự là quá đáng yêu, tớ thực là muốn ôm nó mà hôn vài cái……"

Nhưng dù sao cũng còn nhiều thời gian mà.

Hôm đó sự tình bất ngờ xoay chuyển nên Mạnh Hạ đầu như là đều ở trong bệnh viện, trông chừng Tiểu Lãng, một tấc cũng không rời.

Mà vào ngày hôm đó, Mạnh Tiêu cuối cùng cũng hạ quyết tâm để làm một việc.

****

Nhan Ngải Ưu sau khi đưa Nhạc Nhạc trở về, đến tối La Xuyên trở lại, nhìn thấy Nhạc Nhạc nằm ngủ ở trên ghế sô pha, Nhan Ngải Ưu thì không biết đang làm cái gì ở trong bếp.

Mới đầu nhìn thấy Nhạc Nhạc, trong lòng hắn liền dâng lên một dự cảm xấu, một cảm giác ớn lạnh đánh tới từng hồi.

"Tiểu Ngải? Làm sao em lại đưa Nhạc Nhạc về?" Giọng điệu của hắn có chút tức giận.

"Nó là con của em, đương nhiên sẽ cùng em ở chung một chỗ." Nhan Ngải Ưu đem bánh ngọt đã nướng xong đặt lên bàn. Nhìn nhìn vào Nhạc Nhạc, tự thì thầm: "Đáng lẽ cũng nên tỉnh rồi chứ."

La Xuyên biết rõ là có nói gì nữa thì cũng vô ích, hắn bực bội kéo kéo cà vạt. Thoáng nhìn một cái, liền trông thấy trên bàn trà đặt một lọ thuốc. Cả người hắn đều cứng đờ lại, bỗng dưng tiến lên dứt khoát kéo cô ta qua,

https://thuviensach.vn

sắc mặt nghiêm trọng: "Em điên rồi, Nhạc Nhạc còn nhỏ như vậy mà em lại cho con bé uống thuốc ngủ!"

"Đau quá….. La Xuyên, anh làm đau em." Nhan Ngải Ưu giữ tay của hắn: "Nhạc Nhạc cứ khóc mãi, em không có cách nào mới ép buộc nó một chút."

Trong tim La Xuyên rét run lên, kể từ sau khi cô ta khôi phục trí nhớ thì liền thay đổi. Mạnh Tiêu nói không sai, Nhan Ngải Ưu quả thật là có bệnh, hơn nữa còn không nhẹ. Hắn nhìn nhìn hộp thuốc, xác định là cô ta cho Nhạc Nhạc uống không nhiều nên mới thả lỏng hơn.

Một đêm không ngủ, đến nửa đêm khi Nhạc Nhạc tỉnh lại, trong màn đêm yên tĩnh, tiếng khóc của đứa nhỏ thê lương dị thường.

La Xuyên lúc mở cửa phòng ra, liền chứng kiến Nhan Ngải Ưu giơ tay lên, trên mặt tràn đầy tức giận: "Ta mới là mẹ của con!"

"Không phải vậy, không phải vậy, mẹ con tên là Mạnh Hạ! Dì ơi, con nhớ mẹ của con, con phải về nhà."

"Đừng khóc nữa, Nhạc Nhạc, mẹ mới là mẹ của con, con nhìn rõ đi, mẹ mới là mẹ của con….." Hai tay của cô ta giữ lấy bả vai non nớt của đứa bé, không ngừng lay lay mạnh mẽ.

La Xuyên nắm chặt tay lại, bước nhanh về phía trước, quát lên: "Em tỉnh lại ngay! Em còn là mẹ của nó sao? Em nhìn đứa nhỏ một chút xem? Nhan Ngải Ưu, nó là con gái của em chứ không phải là khúc gỗ, nó còn nhỏ như vậy!" La Xuyên nói không được nữa, tim của hắn đang dần rỉ máu, Nhan Ngải Ưu như thế này rõ ràng không phải là một tiểu cô nương ngoan ngoãn của trước kia.

Nhan Ngải Ưu bị hắn nạt nộ bắt ngừng lại, ngu ngơ một lát ở đó, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, vẻ mặt càng ngày càng trở nên thống khổ:

https://thuviensach.vn

"Mạnh Tiêu, đây là con của chúng ta, Nhạc Nhạc là con của chúng ta, một nhà ba người chúng ta sẽ thật hạnh phúc sống cùng một chỗ. Anh xem con bé thật là đáng yêu này….."

La Xuyên đi qua bế Nhạc Nhạc lên, lạnh lùng nhìn cô ta, trong lòng không biết là đang mang cảm giác gì.

****

Ngày thứ hai, hắn đặc biệt ở nhà, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sô pha. Ánh mặt trời xuyên qua tầng kính thủy tinh chiếu vào trên người, nhưng lại không cảm thấy một chút nóng bức nào. Hắn hướng về phía Nhạc Nhạc vẫy vẫy tay, tiểu nha đầu sợ hãi đi tới, giọng nói nhỏ xíu và yếu ớt như của chuột con: "Thúc thúc, con muốn về nhà."

La Xuyên bế cô bé ngồi lên đùi của mình, nhẹ nhàng nói ra ở bên tai cô bé: "Lát nữa cậu của con sẽ đến đây đón con về."

Nhạc Nhạc mở to hai mắt, tựa vào trong ngực La Xuyên: "Thúc thúc, cậu không thích con, mẹ hình như cũng không thích con nữa."

Trẻ con luôn có thể nhận ra tình cảm của người lớn rất nhanh chóng.

La Xuyên ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có thần thái của cô bé, ở cằm có râu mới mọc đâm vào, Nhạc Nhạc bị nhột không ngừng cười khúc khích.

"Nhạc Nhạc mãi mãi là bảo bối của mẹ, cậu của con cũng thích con, chỉ vì cậu là một người lớn không biết biểu lộ tình cảm của mình, chờ con khi trưởng thành sẽ hiểu."

Lớn lên…

https://thuviensach.vn

Sau này, khi cô bé trưởng thành, rốt cuộc hiểu rõ được thì sẽ nặng nề và đau đớn biết bao.

.

.

.

Mạnh Tiêu đến, rất đúng giờ hẹn với La Xuyên.

La Xuyên đứng dậy: "Để Nhạc Nhạc ở đây cả đêm, không phải là phong cách của anh." Hắn lạnh lùng nói ra.

Tiêu Giáp không nói gì thêm, chỉ bước tới ôm lấy Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, Tiểu Giáp thúc thúc tới đón con." Tiêu Giáp nhìn thấy tiểu nha đầu im lặng không lên tiếng, hai mắt vừa đỏ vừa sưng làm hắn đau lòng một hồi, hung hăng liếc về người ở trong phòng: "Cô gái kia đâu?"

Nhan Ngải Ưu một đêm mất ngủ, nghe thấy động tĩnh liền từ trên lầu đi xuống. Đưa mắt nhìn đã thấy Mạnh Tiêu đứng ở đó, cô ả hoảng hốt không thôi. Nhìn Mạnh Tiêu rồi lại nhìn sang La Xuyên, cuối cùng lại nhìn về phía Mạnh Tiêu.

"Dẫn cô ta đi." Mạnh Tiêu lạnh lùng nói ra, hai người vệ sỹ ở đằng sau tiến lên, mỗi người một bên giữ lấy Nhan Ngải Ưu.

"Các người làm gì vậy?" Nhan Ngải Ưu điên cuồng thét lên, nhưng không ai để ý tới cô ả.

La Xuyên không có nhìn cô ta, thân thể của hắn đã cứng ngắc, chỉ hỏi ra: "Mạnh Tiêu, cô ấy…"

"La Xuyên, cậu yên tâm, tôi chỉ đưa cô ta đến một nơi, sẽ có một ê kíp bác sỹ và y tá chuyên nghiệp." Ánh mắt của Mạnh Tiêu hung ác và nham

https://thuviensach.vn

hiểm.

"Mạnh Tiêu…… tôi không muốn đi…" Nhan Ngải Ưu vùng vẫy muốn thoát khỏi hai vệ sỹ kia: "La Xuyên, cứu em với…"

"Đưa đi!" Mạnh Tiêu quyết tuyệt nói ra.

Trong nhà dần dần trở lại vẻ trầm tĩnh.

"Tiểu Giáp thúc thúc, mẹ đâu rồi?" Nhạc Nhạc nhỏ giọng hỏi ra, ánh mắt lặng lẽ liếc về phía Mạnh Tiêu vài cái.

"Mẹ có việc, nhờ thúc đến đón con." Trong lòng Tiêu Giáp cảm thán một hồi, Tiểu Lãng bây giờ trở về, tiểu nha đầu này không biết trong lòng sẽ nghĩ thế nào đây. Con bé nhạy cảm như vậy mà, haizz… Hắn thậm chí còn có chút bận tâm, có thể nào Nhạc Nhạc sẽ giống tính cố chấp của Nhan Ngải Ưu hay không. Tiêu Giáp bị cái ý nghĩ này dọa cho toát mồ hôi lạnh, đứa nhỏ này còn có gen của Mạnh Tiêu, sẽ không thua kém! [=)) Anh Giáp thật đơn thuần quá.]

"Tiêu Giáp, đưa Nhạc Nhạc về nhà, để cho cha ta trông chừng." Mạnh Tiêu thản nhiên nói ra.

"Ca……" Giọng nói của Tiểu Giáp cất cao.

Mạnh Tiêu nhắm mắt lại: "Ta có sắp xếp của mình."

Bàn tay nhỏ của Nhạc Nhạc giữ chặt lấy y phục của Tiêu Giáp, cô bé nhìn theo bóng lưng của Mạnh Tiêu, trong mắt dâng lên ánh chờ mong.

****

Mạnh Hạ ở trong bên viện với Tiểu Lãng suốt một tuần lễ, ngoại trừ lúc Tiểu Lãng đi vệ sinh thì trên cơ bản cô đều làm bạn với nhóc con suốt. Bây giờ cô dành thời gian để về nhà, vừa mới tiến vào, liền chứng kiến

https://thuviensach.vn

Nhạc Nhạc một mình ngồi ở cầu thang, tiểu nha đầu này nhìn thấy cô, đôi mắt liền sáng lên, chỉ là trong thoáng chốc lại phai đi: "Mẹ….." Cô bé chớp mắt nhìn.

Mạnh Hạ trong lòng bất ngờ đau lòng không dứt, cô đáng lẽ nên trở về sớm để gặp Nhạc Nhạc.

Lúc muốn trở lại bệnh viện, cô định đưa Nhạc Nhạc theo.

Mạnh Tiêu cũng có ở nhà: "Để Nhạc Nhạc ở lại trong nhà đi, một mình em chăm sóc hai đứa là quá cực khổ."

Bàn tay của Nhạc Nhạc căng thẳng, Mạnh Hạ cong miệng lên, hướng đến Nhạc Nhạc cười cười: "Ca, không sao đâu, Tiêu Ất cũng có ở đó. Với lại cũng nên vun đáp tình cảm của hai đứa nhỏ."

Mạnh Tiêu gật gật đầu, ánh mắt dao động: "Đúng rồi, giấy tờ hộ tịch của Tiểu Lãng đã làm xong, gọi Mạnh Lãng."

Mạnh Hạ sửng sốt một chút, đột nhiên lại ý thức được, họ Mạnh và tên Lãng mà kết hợp lại, cái tên này có chút quái dị nha, mộng lang? Lỗ mãng? [=)))))) Mạnhh Tiêu quá đáng thật~ dám trù dập nhân tài]

****

Muốn kể một chuyện này, lúc Mạnh Lãng lần đầu tiên gặp mặt cha ruột của nhóc con, quả thực đã làm cho cha ruột và bà ruột phải sợ hãi nha.

Hôm đó, Mạnh Lãng được xuất viện, nhóc con không cho mẹ bế, nhưng nhịn không được việc Mạnh Hạ nỉ non thuyết phục, rốt cuộc vẫn là nên tội nghiệp mẹ một chút.

Tiêu Ất nén cười, cô ấy nghĩ là hôm nay Mạnh gia đã được vui vẻ rồi.

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh lại tái phát bệnh cũ, Từ Dịch Phong đưa bà đến bệnh viện kiểm tra. Mấy bữa trước hắn "không cẩn thận" mà nghe nói Mạnh Hạ liên tục ra vào bệnh viện. Hắn muốn thăm cô nhưng lại sợ việc mình xuất hiện sẽ làm cho tình huống càng trở nên hỏng bét. Cho nên hắn chỉ biết chờ và chờ đợi mãi.

Hắn đi về phía khu nội trú, trên đường đều lâm vào trạng thái vô cùng rối ren. Thật vất vả mới đến nơi nhưng chỉ đứng ở dưới lầu bồi hồi thật lâu. Đêm đó Mạnh Hạ đã quyết tuyệt dứt khoát, hận không thể nhìn thấy hắn chết thì mọi thứ đều đã đến tận cùng. [Tội nghiệp quá, anh Phong đã trở nên rất khép nép :(]

Hắn nhíu mày ngẫm nghĩ, ở bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười, sự quen thuộc này làm cho tim hắn đập nhanh, giật mình ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy người cần gặp. Ánh mắt dừng ở trên người Mạnh Hạ, nhưng cô lại ôm một đứa bé, nhất thời hắn liền kinh ngạc không thôi.

Đứa bé kia là ai? Trong lòng hắn tràn đầy nghi vấn, tâm tình bất ổn, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ ác liệt.

Hắn bước nhanh xông tới, đứng ở trước mặt bọn họ. Trong lúc nhất thời mọi người đều im lặng, ở đại sảnh đột nhiên trở nên trống trải, Từ Dịch Phong nhìn vào khuôn mặt của đứa nhỏ, trong đầu hắn liều mạng dò xét.

*YoungMin05: Mạnh Tiêu quả thực là đã làm tất cả vì Tiểu Hạ ah, anh thật bất đắc dĩ mới đưa Tiểu Lãng đi như thế. Lúc đó Tiểu Hạ đã thật sự muốn chết, đưa Nhạc Nhạc đến cho Tiểu Hạ là muốn cho cô có động lực để sống. Từ đó Tiểu Hạ và Nhạc Nhạc như đã nương tựa lẫn nhau mà sống vậy. Bật mí một chút là Mạnh Tiêu đưa Nhạc Nhạc đến cho Tiểu Hạ là còn một lý do khác nữa, câu trả lời sẽ ở những chương sau :).

https://thuviensach.vn

Mình muốn nói là Mạnh Tiêu rất sâu sắc và vô cùng chu toàn, rất thích anh^^.

Mạnh Hạ đã yêu thương Nhạc Nhạc là không thể nghi ngờ, cô cũng yêu thương đứa bé ở trong bụng của mình. Nhưng mà Tiểu Lãng xuất hiện, Mạnh Hạ lại không đủ thời gian để quan tâm đến Nhạc Nhạc thì đúng là đáng buồn, cô bé là ngoan nhất và quan trọng là Nhạc Nhạc yêu Mạnh Hạ nhất.

Dẫu biết là Tiểu Lãng vì bị sinh thiếu tháng nên sức khỏe rất yếu, bệnh rất nặng nên cần được chăm sóc. Nhưng mà hai đứa trẻ là vô tội và đặc biệt ngoan. Dù việc xa cách này chỉ kéo dài một tuần nhưng Mạnh Hạ chia sẻ tình cảm như vậy làm mình thấy thiệt thòi cho Nhạc Nhạc :(.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đứa Bé Của Mạnh Gia

-

Chương 62: Đứa Bé Của Mạnh Gia

Rất lâu về sau, khi mối quan hệ của Từ Dịch Phong và Tiểu Lãng được phá băng để trở nên hòa hợp, hắn mới hiểu ra được vì sao lần điều tiên nhìn thấy Tiểu Lãng, hắn lại có cảm giác thân thiết đến không ngờ như thế. Đúng là trước đây hắn đã từng cho rằng Nhạc Nhạc là con gái của mình, nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Nhạc, hắn không có xuất hiện cảm giác này. Từ Dịch Phong chưa bao giờ tin vào một điều phù phiếm và mờ ảo như vậy, nhưng mà khi có Tiểu Lãng, hắn cuối cùng cũng đã tin.

Mạnh Hạ bình tĩnh mà nhìn vào hắn, có lẽ là bởi vì Tiểu Lãng đã khiến có cô cảm thấy cuộc sống đã đầy đủ rồi. Nên những chuyện đau lòng, những nỗi đau nhức kia đã dần dần vơi bớt,

Cô nhàn nhạt hướng về phía Từ Dịch Phong mà mấp mâp khóe miệng.

Hắn nhìn thẳng vào cô, chỉ ngắn ngủi có mấy ngày là dường như Mạnh Hạ đã hoàn toàn thay đổi, trên nét mặt của cô là một nét hạnh phúc mãn nguyện. Trong ngực của Từ Dịch Phong nhất thời nặng trĩu: "Đứa bé này là ai?" Hắn khó khăn mở miệng.

Mạnh Hạ nhìn nhìn Tiểu Lãng, khóe miệng vẫn hơi cong lên, cô không sợ Từ Dịch Phong biết được, nhưng mà cô cũng không muốn nói cho hắn biết thân phận của Tiểu Lãng. Đợi thật lâu, Mạnh Hạ vẫn cứ hờ hững mà thay đổi tư thế ôm đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lãng nhẹ nhàng nói ra: "Để cho con xuống đây đi." Mạnh Hạ buông nhóc con xuống, Tiểu Lãng ngẩng đầu nhìn Từ Dịch Phong, bình thản nói ra: "Thúc thúc, xin người nhường đường một chút, chúng tôi cần về nhà."

Từ Dịch Phong nhất thời không biết đáp lại như thế nào, ở bên cạnh có người đi ngang qua, nhịn không được mà thở dài: "Nhìn cả nhà có gen tốt kìa, đứa nhỏ này bộ dạng thật là đẹp trai."

Từ Dịch Phong lập tức như bị sét đánh ngang tai, đông cứng lại một chỗ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên thâm sâu và trầm lắng, một cảm giác nóng rực, đứa bé kia và hắn, còn có Tiểu Hạ. Đầu óc của hắn nhớ lại câu nói kia, cả nhà…

"Tiểu Lãng, đi thôi." Mạnh Hạ kéo tay của nhóc con.

Tiểu Lãng vẫn nhìn vào Từ Dịch Phong: "Vị thúc thúc này thật kỳ quái, thúc ấy hình như rất thương tâm."

Tim Mạnh Hạ khẽ run lên, ánh mắt thoáng nhìn Từ Dịch Phong, nhẹ nhàng mỉm cười, kiên định đi về phía tước. Hắn cũng nên nhìn lại những gì đã từng bỏ qua, nhưng mà hắn không có hỏi đến. Từ Dịch Phong thay đổ, thật sự đã thay đổi. Đáng tiếc tất cả đều đã muộn màng.

Lúc cô thương hắn, hắn bỏ mặc. Tuổi thanh xuân ấy, tình yêu không có được, đuổi theo cũng không kịp. Có đôi khi đã bỏ lỡ, thì vĩnh viễn sẽ bỏ lỡ.

****

Lúc Đàm Dĩnh chứng kiến Từ Dịch Phong, lập tức sững sờ không nói nên lời. Mới đi ra ngoài một lát mà khi trở lại là một thái độ đau lòng khôn nguôi, vẻ mặt ảm đạm giống như đứng một mình hiu quạnh trong trời đông giá rét.

https://thuviensach.vn

"Dịch Phong….. Dịch Phong…." Bà nhẹ nhàng gọi hai tiếng.

Từ Dịch Phong trong lòng đầy thống khổ, hắn cầm lấy một xấp bệnh án thật dày: Trần Lãng, sinh ngày 20 tháng 01, phía dưới là bệnh án của đứa bé. Hắn cảm thấy cả người như bị lấy hết oxy, đứa bé còn nhỏ như vậy mà có tới mấy bệnh án về bệnh tình nguy kịch, đứa bé ấy làm sao có thể sống được?

Năm đó tại sao hắn có thể tàn nhẫn như vậy, ép cô phải bỏ đi đứa bé kia.

Hắn chán chường vò đầu bứt tóc, vô định mênh mông, nỗi thống hận chính mình đã đạt đến cực điểm.

Đàm Dĩnh vô tình nhìn thấy xấp giấy trong tay hắn, bà đưa tay nhận lấy vừa nhìn một cái, khi thấy bức hình với khuôn mặt nhỏ nhắn kia, cả người bà đều sững lại. Giống y như đúc với Từ Dịch Phong khi còn nhỏ, bà khó khăn nhìn qua cái tên của đứa bé, giọng nói run run: "Dịch Phong, đây là con trai của con."

Đàm Dĩnh đã không tìm được lời nào để hình dung tâm tình lúc này của mình.

Từ Dịch Phong yên lặng cúi đầu, trong tim co thắt không ngừng.

Đàm Dĩnh không khống chế được tâm tình lúc này của mình, bà mạnh mẽ vỗ một cái lên bắp đùi của Từ Dịch Phong: "Lúc này mà còn làm bộ làm tịch thâm trầm!" Do dự trong chốc lát, bà vẫn là kiềm chế không được: "Đứa nhỏ này là cái thai năm đó?"

Đàm Dĩnh thở dài một chút, tay nắm chặt lấy bệnh án, thật sự là đau lòng, đứa bé bị che giấu cho tới hôm nay.

https://thuviensach.vn

"Khi nào thì đi xem đứa bé kia một chút đi, dù sao cũng là cốt nhục của Từ gia." Đàm Dĩnh thản nhiên nói ra, ánh mắt cứ vô thức nhìn vào bức hình của Tiểu Lãng.

Từ Dịch Phong đột nhiên cười nhạo một tiếng: "Mẹ, năm đó con đã cho Mạnh Hạ mười vạn tệ để cô ấy bỏ đứa bé này đi…." Hắn từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt trầm trọng: "Con biết là mẹ muốn đứa cháu này, con cho mẹ biết, con đã nhìn thấy nó, bộ dạng rất tuấn tú, nhưng mẹ cảm thấy cho đến ngày hôm nay, con còn có thể nhận đứa bé này cùng với Mạnh Hạ sao?"

Hắn khổ sở nói ra, lấy ra một xấp tài liệu khác đưa cho Đàm Dĩnh, lúc hắn tìm được bệnh án của Tiểu Lãng, tiện đó đã tìm được phần tài liệu này.

"Cái gì vậy?" Đàm Dĩnh tinh tế nhìn vào, sắc mặt vui sướng vừa rồi lập tức trầm xuống.

"Con đã bức cô ấy đến cảnh ngộ này, con còn có thể cùng với cô ấy nuôi đứa bé sao?"

Đàm Dĩnh bất đắc dĩ rũ mắt xuống: "Mặc dù là như vậy, nhưng rốt cuộc đứa bé kia vẫn là trưởng tôn của Từ gia."

****

Kể từ lúc Đàm Dĩnh nhìn thấy ảnh chụp của Tiểu Lãng, bà đã không kháng cự được. Đứa bé tựa như một mầm non đang nẩy mầm moc rễ trong lòng bà.

Từ Chiến lật tờ báo, nghe thấy một buổi tối bà đều thở dài, đúng là phiền chết: "Phu nhân, Dịch Phong lại chọc bà tức giận sao?"

Đàm Dĩnh hung hăng liếc ông một cái: "Từ Chiến, ông nói xem chuyện cháu nội phải làm sao đây?"Cháu nội đã có, nhưng không thể chạm

https://thuviensach.vn

vào được, có thể không gấp được không?

Từ Chiến phẫn nộ lật tờ báo ra: "Dịch Phong nói như thế nào?"

"Tôi là đang hỏi ông cơ mà?"

Mi tâm của Từ Chiến khẽ động, sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi nói ra: "Con trai của bà năm đó đã ép cô gái kia phá thai, chẳng khác nào là không cần đứa bé. Bây giờ bà thấy được đứa bé ấy lại mong muốn có được, bà đã nghĩ đến tâm tình của Tiểu Hạ chưa? Tiểu Dĩnh, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để ngẫm lại, nếu Tiểu Hạ là con gái của bà thì sao?"

Từ Chiến, người này có một đặc điểm là xét lý không xét tình, đương nhiên là sai khi Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ phát sinh quan hệ, mặc dù ông ấy không thích Mạnh Lý nhưng rốt cuộc là con trai nhà mình đã ủy khuất cô gái kia, khi Mạnh Lý đề nghị đính hôn, ông đã không nói hai lời mà đồng ý ngau.

"Ông thôi đi, lúc trở về tay của ai đã cầm bức hình nhỏ kia ngắm nhìn cả đêm vậy. Từ Chiến, ông đừng có mà giả bộ."

Tay của Từ Chiến liền run run.

****

Đàm Dĩnh vẫn là không chịu đựng nổi mà đi đến Mạnh gia một chuyến.

Mạnh Lý đang ở trong sân bắt ve sầu cho hai đứa cháu búp bê nhỏ nhắn của mình. Vừa mới quay đầu lại đã nhìn thấy Đàm Dĩnh đứng ở trước cổng sắt. Ông ngay lập tức đã hiểu ra, ngẩn người làm cho con ve sầu bay mất.

Hai con búp bê kia không khỏi cảm thấy thất vọng.

https://thuviensach.vn

"Hai con đi vào trước đi, gia gia ở bên ngoài phơi nắng một chút, buổi chiều gia gia sẽ bắt ve sầu cho các con."

Nhạc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu.

Ngón tay của Mạnh Lãng chỉ ra cổng lớn: "Có một người cứ đứng nhìn chúng ta."

"Ngoan ngoãn, các con đi vào trước đi. Gia gia đi xem một chút."

Ánh mắt của Đàm Dĩnh liên tục dừng lại ở trên người Tiểu Lãng, nếu không phải là vì bị ngăn cách bởi cánh cổng này thì bà đã sớm xông tới rồi.

"Từ phu nhân, mời bà trở về đi." Mạnh Lý nói thẳng, sau khi Tiểu Lãng trở lại Mạnh gia, Mạnh Hạ đã đem hết mọi chuyện xảy ra mấy năm qua nói ra, mặc dù cô kể rất đơn giản, nhưng ông biết là con gái của mình đã phải chịu khổ cực rất nhiều mới nói chuyện qua loa như vậy.

Đứa bé nếu có thể sống được thật khỏe mạnh thế này, thì chính là đứa con của Mạnh gia.

"Lão Mạnh, tôi biết hôm nay đến thăm là có chút đường đột, tôi chỉ là muốn gặp đứa bé kia một chút." Tia nắng nóng bỏng chiếu trên người của bà, thái dương Đàm Dĩnh từ từ thấm ra một tầng mồ hôi trong suốt: "Đứa bé dù sao cũng là con của Dịch Phong."

Khóe miệng của Mạnh Lý lạnh lùng: "Đứa con ngoan của bà không phải đã sớm cho Tiểu Hạ mười vạn đấy sao? Từ phu nhân, Tiểu Lãng đứa nhỏ này họ Mạnh, suốt đời này tên của nó cũng sẽ nằm trong hộ khẩu của Mạnh gia. Bà nếu như muốn có cháu nội thì hãy để cho con trai của mình kết hôn sớm một chút đi."

Sắc mặt của Đàm Dĩnh trắng nhợt, khóe miệng cứng ngắc: "Ông…."

https://thuviensach.vn

"Cha…" Mạnh Hạ mới từ bên ngoài trở về, từ rất xa đã nhìn thấy xe của Từ gia dừng ở trước cổng lớn. Xem ra là người của Từ gia đều đã biết sự tồn tại của Tiểu Lãng, cô nhàn nhạt nhếch miệng lên, trong lòng cũng rất bình thản.

"Tiểu Hạ….." Đàm Dĩnh và Mạnh Lý đồng thanh lên tiếng.

"Bá mẫu, mời bác trở về đi, xin bác lượng thứ." Mạnh Hạ thản nhiên nói ra.

"Nhưng ta là bà của thằng bé." Đàm Dĩnh trong tim buồn bực, ánh mắt hơi mờ mịt đi, sự cự tuyệt của Mạnh Hạ lại khiến cho niềm mong mỏi của bà bị tưới ướt lạnh buốt.

Mạnh Hạ rũ mi mắt xuống, lộ ra vẻ cự tuyệt dứt khoát: "Từ phu nhân, nếu như bác còn không đi, tôi chỉ có thể gọi bảo an đến." Vì muốn đứa bé được bình yêu, cô sẽ không lùi một bước.

Vẻ mặt của Đàm Dĩnh chợt biến: "Tiểu Hạ, cô….."

Mạnh Hạ nhìn lướt qua tài xế của lái xe, trong tay của hắn mang theo bao lớn bao nhỏ đồ dùng cho con nít, cô quay lại nhìn Đàm Dĩnh, từng chữ nói ra rõ ràng: "Bá mẫu, Tiểu Lãng là đứa bé của Mạnh gia chúng tôi, không có bất cứ quan hệ nào với Từ gia, kính mong bác đừng đến đây nữa."

Đàm Dĩnh một hồi thở gập, tức giận không nói nên lời, cả người đứng nguyên tại chỗ.

Đây là nhất báo trở nhất báo phải không.

Đàm Dĩnh mang đồ muốn gửi lại, nói là một phần tâm ý của bà. Mạnh Hạ rốt cuộc không có nhẫn tâm nên cuối cùng vẫn tiếp nhận.

https://thuviensach.vn

.

.

.

"Cái tuổi này là muốn ngậm kẹo chơi đùa với cháu." Mạnh Lý sinh lòng cảm thán, Đàm Dĩnh cả đời này đoán chừng cũng chưa phải giờ phải nếm qua cảm giác bị đè nén như vậy.

"ha, con sẽ không đem Tiểu Lãng cho bọn họ đâu, con không quên được những người đã muốn tước đoạt đứa bé của con."

Nhạc Nhạc nhìn thấy cô, không có giống như trước kia mà chạy đến ôm lấy cô, chỉ đứng nguyên tại chỗ ngoan ngoãn chào một tiếng: "Mẹ…" Mạnh Hạ trong lòng chua xót, Nhạc Nhạc nhạy cảm làm cho cô đau lòng. Tiểu Lãng từ lúc bắt đầu gặp cô, mặc dù bây giờ đối với cô không có xa lánh nhưng vẫn như trước, không có gọi cô một tiếng "Mẹ." [***]

Người trong nhà đều không muốn cô quá mức vội vàng xao động, đợi cô và đứa bé tiếp xúc lâu cùng nhau, tự nhiên sẽ tốt hơn.

Mạnh Hạ có hơi hoảng hốt, ôm lấy Nhạc Nhạc, nhích lại gần: "Tiểu Lãng đang vẽ cái gì vậy?"

"Mẹ, ca ca thật là lợi hại, ca ca biết rất nhiều chữ." Nhạc Nhạc nhịn không được mà nói với Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ cười một tiếng với cô bé, lúc nhìn thấy bức tranh của Mạnh Lãng lại ngẩn người ra. Đó là một nhà ba người, đang tay trong tay, đứa bé ở chính giữa, được ba và mẹ dắt tay, đằng sau còn có một con chó.

"Đây là ba Trần và má Trần, ở giữa chính là con, con chó này tên là Cốt Cốt, nó chỉ thích gặm xương."Tiểu Lãng nhún nhún vai.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Mạnh Hạ liền cảm thấy mông lung, cô lúng túng đứng lên: "Mẹ đi nấu cơm cho các con." Sau đó cô vội vàng đi ra ngoài.

"Mẹ nói anh cũng là con của mẹ, nhưng vì cái gì mà anh chưa bao giờ gọi mẹ vậy?" Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

"Em ngốc như vậy làm sao mà hiểu được!" Mạnh Lãng để bút chì màu xuống: "Dọn dẹp dùm anh xong, sẽ nói cho em biết." [=)) Lợi dụng để sai khiến người ta.]

Vì vậy người bạn nhỏ Mạnh Vô Ưu vội vàng hấp tấp giúp nhóc ta dọn dẹp, nhưng sau khi xong xuôi đâu vô đó rồi mà vẫn không có được đáp án. [=))]

****

Từ Dịch Phong biến mất suốt ba ngày, mỗi đêm đều uống rượu, hút thuốc. Tịch Hạo Trạch nhìn thấy bộ dáng này có hắn, cùng có vài phần hiểu nhau mà không cần lời nói: "Chuyện đứa nhỏ, cậu định làm như thế nào?"

Từ Dịch Phong uống một hớp rượu lớn: "Tớ lại không thể đến để đoạt đi được."

Tịch Hạo Trạch giật nhẹ khóe miệng, khẽ cười nói ra: "Trước đây không phải là cậu đều làm như vậy sao?"

Từ Dịch Phong cả giận: "Cậu cố ý vung muối vào vết thương của tớ đúng không?"

"Để tớ hiến kế cho cậu." Đôi mắt hẹp dài của Tịch Hạo Trạch thoáng hiện lên vài tia giảo hoạt. [Thế nào? Vợ của anh đã tìm được chưa ah?]

Từ Dịch Phong lắng nghe qua một hồi: "Không được, nếu như cô ấy biết được thì sẽ càng thêm hận tớ."

https://thuviensach.vn

"Cậu nếu như không thử một chút, coi chừng con trai của cậu sẽ kêu người khác là ba ba đấy." Tịch Hạo Trạch nhàn nhã nói ra.

Sắc mặt của Từ Dịch Phong liền tối sầm lại, khẽ nghiến răng: "Được!"

--

*YoungMin05: [***]: Tiểu Lãng chưa có gọi Mạnh Hạ là mẹ, ở chương trước có vào đoạn Tiểu Lãng nói chuyện với Mạnh Hạ. Mà trong tiếng Hoa, chỉ có hai ngôi xưng dịch ra tiếng Việt là "Ta" và "Ngươi" thui. Mình dù biết là Tiểu Lãng không có gọi mẹ, nhưng vì không nghĩ ra được cách gọi thế nào nên edit trong câu là "mẹ" luôn. Định sẽ chú thích ở chương trước mà quên mất.

Dù như vậy, nhưng qua chương này thì vẫn thấy chưa được hòa hợp, với lại mới nghĩ ra nên mình đã sửa lại chương trước, Tiểu Lãng xưng với Mạnh Hạ là "Người" nha! Chứ không thể gọi là cô hay dì được. Vd: "Người nhìn con như vậy... con sẽ không ngủ được."

Sorry vì sự bất cập này :D.

--

Lão nhân của Từ gia cuống cuồng vì đứa cháu, công nhận thấy thương ghê ah^^. Tất cả là vì đứa con trai cưng của hai người đó >_<.... đúng là tuổi trẻ hư hỏng mà ="=.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tai Nạn

Lúc Mạnh Hạ nhận được tin nhắn của Từ Dịch Phong, không có nằm ngoài ý muốn chút nào. Có một số việc sớm muộn gì cũng cần phải kết thúc, lần này đã như vậy, chi bằng sớm làm cho rõ đi.

Mùa hè đã đi được một nửa, thành phố C nóng hừng hực, Mạnh Hạ thuê xe đi vào khu Đông Bắc Kinh, lại ở xung quanh trường học chạy một vòng. Nơi này cô đã học ba năm, nên quen thuộc như khắc ở trong lòng.

Con phố lân cận của trường học có một quán bar, đến buổi tối nơi này sẽ giống như là thoát thai hoán cốt. Cô chầm chậm đi tới, khi còn là học sinh đã luôn muốn đi đến quán bar chơi, nhưng Mạnh Lý quản thúc rất nghiêm, cô chỉ được đến đây có một lần.

Đó khi cô học năm hai cao trung (lớp 11), Từ Dịch Phong và Mạnh Tiêu tốt nghiệp đại học, đúng lúc hẹn vài người bạn đi quán bar ăn mừng. Mạnh Tiêu không thoát được sự đeo bám dai dẳng của Mạnh Hạ, cuối cùng phải đáp ứng cho cô đi theo. Về sau bị Mạnh Lý phát hiện ra chuyện này, Mạnh Tiêu còn bị phạt.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó Mạnh Tiêu thật sự là luôn muốn tốt cho cô mà cô không nhận ra.

Mạnh Hạ ngẩng đầu lên nhìn, lúc mới dừng chân ở trước quán bar, nhân viên phục vụ liền tiến lên đón chào: "Mạnh tiểu thư, xin mời đi bên này."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Mạnh Hạ lạnh nhạt, thái độ so với trước kia cũng khác biệt. Lúc này cả quán bar không có lấy một người khác, vẻ yên lặng làm cho lòng người sợ hãi.

Nhân viên phục vụ mở cửa cho cô, Mạnh Hạ bước vào. Từ Dịch Phong đang cầm một chiếc ly chân dài ở trong tay, ngồi ở một góc, nghe thấy có động tĩnh, hắn mới quay lại. Vẻ mặt ảm đạm, ánh mắt khổ sở làm cho Mạnh Hạ nhất thời không nhận ra đây là hắn.

"Em đã đến rồi sao?" Giọng nói của hắn khàn khàn, lại cảm thấy có nét gợi cảm.

Mạnh Hạ đi tới, ngồi xuống đối diện với hắn.

Không khí nhất thời trầm lắng xuống, ánh sáng trong phòng hơi mờ tối, Mạnh Hạ thờ ơ nhìn lướt qua.

"Em khi học năm hai cao trung đã tham gia cùng chúng tôi, lúc ấy vẫn là tại căn phòng này." Từ Dịch Phong ngắm nhìn gương mặt này của cô mà cảm thấy dường như đã cách xa mấy kiếp.

Mạnh Hạ từ từ thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng chậm rãi nói ra: "Anh đem ánh sáng điều chỉnh sáng hơn một chút, tôi thấy không rõ khẩu hình phát âm của anh."

Ánh mắt của Từ Dịch Phong thoáng chốc ngưng lại, giọng nói gấp gáp: "Em lại không nghe được rồi?"

"Lách cách" một tiếng, ánh sáng chói lòa thoáng chốc bao trùm cả căn phòng.

Từ Dịch Phong hít một hơi thở mà trong lòng đau nhói: "Tại sao lại không nghe được?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhất thời cảm thấy hơi chói mắt, cô nhìn thấy cánh môi của hắn mấp máy: "Ngã đụng vào bồn hoa, não bị chấn động nhẹ, bên tai phải không nghe thấy được nữa."

Bàn tay đang cầm cái ly của Từ Dịch Phong bỗng dưng căng thẳng, đôi mắt sắc bén tối xuống. Trước đây có nhiều bác sỹ đã khám bệnh cho cô, kết quả tra được lại chính là vì cô có tâm bệnh. Năm đó vụ tai nạn xe kia, Mạnh Hạ đã phải chịu đựng những thiệt hại nghiêm trọng, khiến tâm lý nảy sinh vấn đề.

Hắn nhìn vào trong mắt của cô, trong lòng tràn đầy áy náy, đưa tay rót cho cô một ly sâm banh. Buổi tối năm đó, Mạnh Hạ liên tục ầm ĩ đòi uống rượu, Mạnh Tiêu cuối cùng tức giận đập cái ly, cô mới chịu dừng lại.

Cô nhớ rõ buổi tối hôm đó, Từ Dịch Phong dẫn theo một cô gái đến, hai người còn hơi thân mật, cô tức giận ghen ghét đến phát điên. Lúc Từ Dịch Phong đi vệ sinh, cô đã bám theo một đoạn.

Cô luôn hy vọng Từ Dịch Phong có để đợi mình, đợi cô lên đại học, cô sẽ tỏ tình với hắn. Nhưng mà lúc đi vào, thấy Từ Dịch Phong mang theo cô gái đó xuất hiện, cô đã bình tĩnh không được. Lấy hết dũng khí ngăn cản hắn ở trước phòng rửa tay của nam, mặt đỏ bừng nói ra từng chữ từng chữ rõ ràng: "Từ Dịch Phong, để cho em là bạn gái của anh đi."

Hắn đã nói như thế nào?

"Em……" Hắn cười nhạo một tiếng: "Em vẫn là nhanh nhanh đi về học bài đi, Mạnh Hạ, tôi sẽ không thích em."

Cô nghe không có lọt, lao về phía trước, bổ nhào đến hắn, sau đó đụng vào môi của hắn. Động tác rất mạnh nên môi của cô tê rần lên.

Trong thoáng chốc, chóp mũi đã tràn ngập vị sâm banh, cô cảm thấy rất dễ ngửi. Vừa rồi là Từ Dịch Phong rót cho cô gái kia một ly sâm banh.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong không hề thương tiếc mà dứt khoát kéo cô ra, ánh mắt tràn đầy ghét bỏ: "Tiểu nha đầu còn nhỏ như vậy mà học đòi thế này rồi? Đáng tiếc, tôi cho tới bây giờ đối với con gái chủ động đưa tới cửa cảm thấy không có hứng thú." Ánh mắt của hắn lạnh như băng, trong lòng Mạnh Hạ dâng lên một tầng vướng mắc.

"Chuyện tối nay, tôi liền xem như chưa từng xảy ra. Mạnh Hạ, nên làm chuyện mà em cần làm, đừng có mang vọng tưởng gì khác." Từ Dịch Phong lạnh lùng nói xong, đẩy cô ra, Mạnh Hạ lảo đảo dựa trên vách tường, xấu hổ, thương thâm và không cam lòng dần dần lan tỏa khắp người. Trong mắt của cô dâng đầy nước mắt, nhưng mà vẫn cố nén để không có rơi xuống.

Về sau, cô không có việc gì là liền xuất hiện ở quanh người Từ Dịch Phong. Tuổi trẻ xao động, đâu có nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cần được nhìn hắn nhiều một chút là Mạnh Hạ cũng cảm thấy thỏa mãn.

Cô cũng hay nghĩ là Từ Dịch Phong từ khi đó mới muốn tránh cô đi, thậm chí, cô có thể thấy được sắc mặt của hắn khi nhìn thấy mình là một vẻ phiền chán.

.....

Mạnh Hạ nheo mắt lại, sau đó khẽ cười, hơi có vẻ tự giễu: "Những chuyện kia tôi đều nhớ rõ, kỳ thật anh không cần phải hẹn ở chỗ này."

Từ Dịch Phong lặng thinh.

Mạnh Hạ uống một ngụm rượu lớn, khóe miệng khó khăn nói ra: "Chuyện của Tiểu lãng, anh cũng cần phải biết được." Nói ra điều này, trong mắt cô lập tức nhấp nháy ánh hào quang: "Chuyện trước kia tôi đã không cần nữa, thật sự là không cần thiết nữa." Cô nhấn mạnh một chút.

https://thuviensach.vn

"Về mặt sinh học, anh là cha của Tiểu Lãng, nhưng mà ngay từ khi mới bắt đầu, anh đã liền buông tay. Từ Dịch Phong, tôi và Tiểu Lãng chỉ muốn yên lặng mà sống, nhà của chúng tôi sẽ rất hạnh phúc. Mà anh cũng sẽ có nhà, anh sẽ có con của anh."

"Nhà của em? Nghĩa là nhà của em và Mạnh Tiêu?" Từ Dịch Phong nhắm chặt đôi mắt lại, lại bắt đầu phát bệnh mà thở hổn hển, trong lời nói mang theo chua xót và ghen tỵ.

Mạnh Hạ nghe thấy vậy, nhìn thấy trong mắt hắn chính là thất vọng. Cô lắc đầu: "Từ Dịch Phong, anh nếu như mà muốn gặp Tiểu Lãng thì nói trước cho tôi biết, nhưng mà…" Cô nặng nề nói ra: "Cuộc đời này, anh không thể nói ra anh là cha của nó. Tôi không muốn nó biết được đích thân cha của mình khi còn là phôi thai đã muốn tước đoạt tính mạng của nó."

Cô nói xong câu này, đúng như đã dự liệu, sắc mặt của Tức Dịch Phong trắng bệch một màu.

"Đây là chuyện duy nhất mà tôi có thể đồng ý với anh, nếu như anh không có cách nào làm được thì tôi sẽ không để cho anh gặp nó. Với lại, đừng để người nhà của anh tới quấy rầy chúng tôi nữa." Giọng nói của Mạnh Hạ bình thường, nhưng lại trầm trầm khí thế, nghiễm nhiên ra dáng một nữ vương. Hôm nay cô sẽ không lui lại để nhường một bước nào.

Hai mắt của Từ Dịch Phong rủ xuống, ánh mắt u ám đó Mạnh Hạ không nhìn tới được: "Để cho anh làm một người đi đường đứng nhìn trong cuộc đời của nó?" Hắn thảm đạm cười một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ, hắn ngước mắt lên kinh ngạc ngắm nhìn, khó khăn thốt ra một chữ: "Được."

Đã đạt được ý kiến thống nhất chung, trong tim Mạnh Hạ cũng là đau xót, cô so với bất kỳ ai khác cũng đều hy vọng Tiểu Lãng có thể được cha yêu thương. Nhưng mà cô và Từ Dịch Phong vào lúc này căn bản là không thể nào. Cô âm thầm thở ra một hơi: "Không còn sớm nữa, tôi đi về đây."

https://thuviensach.vn

Cô đứng lên, sực nhớ ra chuyện gì đó mới vươn tay vào túi, sau đó đem một thứ đồ đẩy tới trước mặt hắn: "Chiếc nhẫn này anh giữ đi. Tôi nghĩ nó sẽ thích hợp với chủ nhân đích thực của nó."

Cô nhẹ nhàng nói ra, lại vẫn mỉm cười với hắn.

Từ Dịch Phong nhìn thấy nụ cười của cô mà cảm tháy chói mắt dị thường. Hắn cầm lấy chiếc nhẫn, ánh mắt sắc thâm trầm tựa như biển khơi, tinh tế bóp nhẹ một chút, lại đeo vào ngón út của chính mình: "Anh đưa em trở về, nơi này dù sao cũng rối loạn."

"Không cần, tôi thuê xe trở về."

Từ Dịch Phong im lặng đi cùng cô ra bên ngoài.

Ở góc đường náo nhiệt, không khí ồn ào, ở trong mắt Từ Dịch Phong, cảnh vật ở đẹp đến đâu thì vào giờ phút này cũng ảm đạm không có ánh sáng. Hắn miễn cưỡng mỉm cười: "Từ nơi này đi một đoạn, ở bên kia đang thi công, lúc này rất khó đón xe ở đây."

Mạnh Hạ không nói gì, ngắm nhìn đường xá một chút, hơi do dự nhưng cuối cùng cũng đi ở bên cạnh hắn.

"Chuyện anh đáp ứng em, nhất định sẽ làm được." Từ Dịch Phong nhắc lại.

Mạnh Hạ cúi đầu xuống, căn bản là không biết hắn đang nói cái gì. Từ Dịch Phong thấy cô không kịp phản ứng, liền đưa tay kéo cô qua, Mạnh Hạ giống như bị giật điện, giật mình muốn tránh về phía đường lớn.

Một khắc kia tới quá nhanh, cô nghiêng đầu lại, còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy sắc mặt hoảng sợ Từ Dịch Phong, trong miệng hình như đang hét lên tên của cô……

https://thuviensach.vn

Lập tức như trời nghiêng đất ngả, cô bị một lực mạnh đẩy ra bên ngoài, ở chân truyền đến đau nhức toàn tâm. Cô căn bản không còn tâm trí đâu để bận tâm đến cảm giác này, chỉ nghe "Ầmm" một tiếng, đôi mắt của cô trợn to, cảm thấy sợ hãi như cơn ác mộng lại trở về một lần nữa.

Một vụ va chạm mãnh liệt, tiếng lốp xe cán trên mặt đường chói ta, toàn thân Mạnh Hạ vô lực ngây ngốc nhìn tới.

Thân thể của Từ Dịch Phong vọt thẳng lên đầu xe, sau đó vì tác động mà cả người hắn đều bị bắn lên, ngã ra xa bên lề đường đối diện.

Trên mặt đường tối đen trong nháy mắt đã tràn đầy mùi máu tươi nồng nặc.

Bên tai nổ vang một hồi, trong đầu đau như muốn vỡ, cô nhìn thấy Từ Dịch Phong, nhất thời la lên một tiếng.

Ở xung quanh không ngừng hỗn loạn, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, Mạnh Hạ đều thấy không rõ nữa. Trong mắt của cô chỉ có nhìn vào chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt kia, lẳng lặng đậu ở đó, không nhúc nhích gì.

Lúc xe cứu thương đến, cô hoàn toàn đã không còn ý thức, chỉ ngây ngốc nhìn Từ Dịch Phong đang lâm vào hôn mê, chiếc băng ca màu trắng trong chớp mắt đã thấm đầy máu. Mạnh Hạ che miệng nôn ra một trận.

Máu giống như không ngừng lại được, trên mặt vải trắng nõn để lại nhiều vệt lan tràn như đóa hoa bị vùi dập thê thảm, thật là chói mắt vô cùng. Cô đột nhiên vươn tay ra nắm lấy bàn tay chỉ còn một chút hơi ấm: "Anh phải sống sót."

****

Cô bồng bềnh thấm thoát nhớ tới những câu nói, trong lòng đã chết lặng không còn suy tư gì được nữa.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong được đưa vào phòng cấp cứu, Mạnh Hạ ngồi ở trên hành lang, một cô y tá trẻ xử lý sát trùng miệng vết thương cho cô. Nhìn thấy bộ dạng của cô như hồn bay phách lạc, không nói gì, tình cảnh thế này bọn họ đã thấy rất nhiều.

Chỉ trong chốc lát sau, cảnh sát cầm tài liệu điều tra đi tới, nói muốn làm rõ tình huống một chút, mời Mạnh Hạ phối hợp. Nhưng cô chỉ mang ánh mắt ngốc trệ ngồi ở đấy, không nói một lời.

Mạnh Tiêu nghe được hung tin liền chạy tới, trao đổi với hai vị cảnh sát một chút, cảnh sát rời đi. Anh nhìn vào Mạnh Hạ, giống như lại trở về cô của năm năm trước, ánh mắt trống rỗng, lơ lửng vô định, tựa như một làn khói mỏng manh sắp tan biến mất.

Hai tay của anh giữ lấy cô thật chặt, thật may là cô không có chuyện gì. Mạnh Hạ mím môi thật chặt, thật lâu sau cuối cùng mới thốt ra được một câu: "Anh ta sẽ chết sao?"

Cô đã từng hận hắn, đã từng mắng chửi hắn, nhưng cô thật lòng không muốn hắn chết.

Mạnh Tiêu còn chưa rõ được tình hình thế nào, nhất thời không hiểu, anh cho là Mạnh Hạ bị tai nạn xe cộ nên vội vàng chạy tới, thấy cô không có chuyện gì, lo lắng ở trong lòng mới được để xuống.

Mạnh Hạ tự nhủ: "Từ Dịch Phong có thể nào sẽ chết hay không?"

Mạnh Tiêu thân thể cứng đờ, ánh mắt đột biến. Mạnh Hạ cắn môi, khóe miệng đã bật máu tươi, nước mắt cũng theo đó mà lăn xuống: "Thật là nhiều máu, thật là nhiều máu, cục cưng, cục cưng của tôi…" Cô dường như lại nhớ tới cảnh tượng của vụ tai nạn xe cộ năm đó.

*YoungMin05: Ngẫm lại bỗng thấy khi phụ nữ ra quyết định hung ác, lúc nào trong tim cũng đau tương tự, không thể nào tránh được. Còn đàn

https://thuviensach.vn

ông một khi hung ác thì lại còn cảm thấy hài lòng nữa chứ. Thật là ức chế, dễ điên.

Chỉ có điều là thay vì tự làm mình cùng đau, Tiểu Hạ tha thứ cho Dịch Phong cũng xem như cho mình một cơ hội khác. Bây giờ anh Phong mới thấm thía khi trước kia chính mình đã tàn nhẫn với cô.

Nhưng mà anh Phong bị tai nạn nặng quá :((... thập tử nhất sinh, bên bờ tử vong..... thương tâm.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tiểu Lãng Có Nhớ Ba Ba Không?

Chương 64: Tiểu Lãng Có Nhớ Ba Ba Không?

Mạnh Hạ nằm thấy một giấc mơ rất dài, chiếc bóng nặng nề không ngừng quấn quanh lấy cô. Trong mơ đều là Từ Dịch Phong, hắn của trước kia, hắn của hiện tại, cuối cùng hình ảnh dừng lại ở vụ tai nạn xe cộ kia. Hắn giữ chặt lấy tay của cô, đôi mắt hẹp dài tràn đầy khẩn trương và lo lắng, chỉ là đến cuối cùng khóe miệng kia lại mang theo một nụ cười yên tâm.

Hắn hét lên: "Tiểu Hạ, coi chừng……." Nhưng lời này tựa như đã phá vỡ không gian, vang vọng bên tai của cô. Cô há hốc miệng kiệt lực gọi to tên của hắn, khí lực như bị rút đến tận cùng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị kéo lê trên không trung thành một đường vòng cung, văng đi rất xa.

Một khắc kia, trong lòng cô, ở nơi sâu thẳm nào đó như bị một đôi bàn tay vô hình hung hăng tóm chặt, càng lúc càng đau.

"Dịch Phong… Dịch Phong…" Trong giấc mộng, cô đã bất an kêu lên tên của hắn. Trong đầu của cô chỉ quanh quẩn từng lời hắn đã nói, hắn muốn cùng cô ở một chỗ. Cô thương hắn, yêu hắn đã nhiều năm như vậy, sớm đã khắc sâu vào trong xương máu. Nhưng cô cũng hận hắn, cô cảm thấy rất đau, trong tim, trong suy nghĩ đều là đau đớn,

Thứ cảm giác mâu thuẫn giằng co đó khiến cho cô muốn được chết đi ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tiêu ngồi ở mép giường, đôi mắt đỏ ngầu, ở cằm rõ ràng có thể thấy được râu đã mọc ra lởm chởm: "Từ Dịch Phong rốt cuộc có cái gì tốt? Đã nhiều năm như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao em vẫn lại nhớ tới hắn. Tiểu Hạ, em quá ngốc rồi…"

Ở trước tình yêu, kẻ ngốc rất nhiều, chỉ là muốn nói một câu "thân bất do kỷ", làm cho bao nhiêu người phải thương xót. [Thân bất do kỷ: bất đắc dĩ]

Cửa phòng bệnh mở ra, Mạnh Lý mang theo hai đứa bé đi tới. Trong mắt Nhạc Nhạc đã rưng rưng nước mắt, hai đứa bé cũng nghe được Mạnh Lý nói chuyện điện thoại, nói là mẹ bị xảy ra tai nạn xe cộ.

Gương mặt của Mạnh Lãng không chút thay đổi đứng ở đầu giường, ngắm nhìn Mạnh Hạ, đột nhiên đưa tay ra, từng cái từng cái nhẹ xoa xoa thái dương của cô: "Lúc con ngã bệnh, má Trần đều vuốt trán con như thế này, con liền không khó chịu nữa. Người phải nhanh khỏe, con sẽ gọi người là mẹ. Má Trần cho con xem qua rất nhiều hình của người, kỳ thật, người so với trong hình còn xinh đẹp hơn…" Tiểu Lãng thì thầm nói ra, nhón chân lên áp vào bên tai của Mạnh Hạ: "Mẹ… con là Tiểu Lãng, con vẫn luôn rất nhớ người."

Ai nói nhóc con là một đứa trẻ thì không hiểu chuyện, mẹ của nhóc thương nhóc. Chỉ là nhóc ta nhất thời không biết nên làm thế nào để tiếp nhận, nên đã luôn lạnh nhạt. Nhóc con thích Mạnh Hạ bế, thích Mạnh Hạ ôm mình ngủ, thích Mạnh Hạ kể cho mình nghe những chuyện cổ tích ngây thơ kia… Có như vậy, nhóc ấy mới cảm nhận được là mẹ của mình đã trở lại, cô thật sự là mẹ của nhóc.

Mạnh Lý đỏ mắt lên, mặc dù Tiểu Hạ không có bị thương, nhưng Từ Dịch Phong lại gặp nghiệt quá lớn. Đây là nhân quả tuần hoàn sao? Số mệnh của người ta, có quá nhiều chuyện không ngờ đến được.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cảm giác được trên mặt thoáng qua gió mát, bên tai của mình không ngừng truyền đến một giọng trẻ con trong trẻo, hết lần này đến lần khác đều gọi "Mẹ…", trong lòng chua xót dần dần dâng lên đầy ngực.

Cô từ từ mở mắt ra, liền nhìn vào đôi mắt ngập nước của Mạnh Lãng, cô mở miệng muốn nói, mới phát hiện cổ họng đã khô khốc: "Tiểu Lãng, mẹ không có việc gì….."

"Mẹ….." Tiểu Lãng chứng kiến Mạnh Hạ đã tỉnh lại, đột nhiên òa khóc lên một tiếng.

Đứa nhỏ này khóc lại khiến ba người lớn ở đây trở tay không kịp, đã từng nghe vợ chồng Trần Phong nói qua, đứa nhỏ này khóc rất ít. Từ khi bắt đầu biết nói, trên cơ bản hầu như là không có khóc. Trần phu nhân vẫn luôn mơ hồ lo lắng, cảm thấy Tiểu Lãng quá mức già dặn, không có tâm tình của một đứa trẻ nên có.

Mạnh Hạ chống người ngồi dậy, trên mặt đã không có một chút huyết sắc. Cô không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào Mạnh Lãng, bàn tay tinh tế vuốt vành tai của nhóc con, mềm mại mịn màng, làm cho cô cảm thấy mình đang hạnh phúc một cách khó hiểu. Mẹ của cô đã từng nói cho cô biết, vành tai dày là người có phúc khí, vành tai của cô không dày cũng không mỏng, cho nên phúc phận của cô nông cạn, nhất là về tình yêu.

Tiểu Lãng bị cô nhìn như vậy cảm thấy có chút ngượng ngùng, ngập ngừng nói ra: "Mẹ, mẹ để cho con phải thương tâm." Giọng nói mềm mại đã mang theo nũng nịu khó mà có được.

Mạnh Hạ trong lòng cảm thấy ấm áp, đem nhóc con ôm vào trong ngực: "Tiểu Lãng, gọi lại mẹ một tiếng, được không?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Lãng càng đỏ ửng hơn: "Mẹ…" Lập tức kinh ngạc nói ra: "Mẹ, mẹ có thể nghe thấy con đang nói chuyện?!" Nhóc con hai mắt trợn tròn, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ. Mạnh Hạ nhìn đến

https://thuviensach.vn

ngẩn người, gương mặt này thật đúng là cùng với anh ta giống nhau như một nha. Di truyền thật sự là kỳ diệu!

"Đúng vậy, mẹ có thể nghe thấy được." Năm năm trước giống như ngày hôm qua vậy, cảnh tượng rõ mồn một ở trước mắt.

Mạnh Tiêu thầm nghĩ tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược, bắt đầu từ tai nạn xe cộ, cũng là nơi để kết thúc.

Ánh mắt của Mạnh Hạ khẽ dời đi nơi khác, nhìn thấy Nhạc Nhạc ngồi một mình ở trên ghế sô pha, trong mắt đúng là đang mong đợi, vừa muốn đến gần nhưng lại không dám đến gần. Cô vẫy vẫy tay, nha đầu kia mới đi tới. Mạnh Hạ cũng ôm bé con lên giường, ôm hôn mỗi đứa bé rồi mới để Mạnh Lý dẫn ra bên ngoài.

Cô quay đầu lại, nhìn vào Mạnh Tiêu: "Anh ta… thế nào rồi?"

Mạnh Tiêu ngưng mắt nhìn cô, khóe miệng mấp máy, như đang trầm tư suy nghĩ.

"Ca, anh nói thật đi."

Mạnh Tiêu thoáng xem xét một chút: "Tình huống nghiêm trọng hơn đã nghĩ, lá lách bị dập…. vẫn ở trong trạng thái hôn mê."

Mạnh Hạ giật mình, ngay sau đó, cô đột nhiên nói ra: "Người gây ra họa là ai?" Kỳ thật trong lòng cô đã mơ hồ có một đáp án, trong lúc hỗn loạn đó, cô nhìn thấy một thân ảnh thống khổ chạy về phía Từ Dịch Phong.

Chân mày sắc bén của Mạnh Tiêu khẽ động.

"Kiều Dịch Kỳ bây giờ như thế nào? Được nộp tiền bảo lãnh? Hay là bị nhốt?" Cô thản nhiên nói ra: "Ca, cô ta thật ra là muốn đụng vào em phải không?"

https://thuviensach.vn

"Cảnh sát cũng không có nói thẳng là cô ta cố tình." Ánh mắt của Mạnh Tiêu trầm trầm, thoáng hiện lên vài tia phức tạp.

Mạnh Hạ cảm thấy bất đắc dĩ, lòng bàn tay dùng sức nắm chặt ga giường: "Cô ta thật khờ, cho dù có đụng chết em, Từ Dịch Phong cũng sẽ không trở về bên cạnh cô ta. Cô ta căn bản cũng không có hiểu rõ được người như Từ Dịch Phong."

Hai đầu chân mày của Mạnh Tiêu lộ ra một vẻ âm trầm: "Kiều gia đưa ra một số tài liệu, cho thấy tinh thần của Kiều Dịch bị rối loạn, luật pháp sẽ không xử nặng được."

Mạnh Hạ hơi kinh ngạc, như vậy đúng là một lý do tốt. Nếu như cô bị Kiều Dịch Kỳ đụng chết thì chẳng lẽ nhờ vào mấy thứ tài liệu đó thì giết người sẽ không cần đền mạng sao?

****

Kiều Dịch Kỳ một mình lẳng lặng đứng ở trong phòng bệnh, vết thương ở trên trán của ả là bởi vì lúc gây ra tai nạn đã bị rách một đường lớn, phải may 6 mũi. Bác sỹ nói vết thương quá sâu, có lẽ sau khi lành sẽ để lại sẹo.

Bị mang sẹo thì sao, Từ Dịch Phong cũng sẽ không liếc nhìn ả một cái. Ả nhếch khóe miệng lên, tùy tiện cười ha hả.

Ả hận. Hắn không phải là không yêu cô ta sao? Tại sao lại thay cô ta gánh chịu, vì cái gì? Tình nguyện hy sinh chính mình, tất cả là vì muốn bảo vệ Mạnh Hạ sao? Ả không cam lòng.

Ả đi tìm hắn, tự hạ mình đến thấp nhất, nhưng hắn thì sao? Cho đến hôm nay, chỉ một lời nói qua loa lấy lệ mà cũng không có.

https://thuviensach.vn

Hắn vội vã muốn rời đi như thế là để gặp ai? Là muốn gặp cô ta phải không?

Ả đi theo thấy hắn đi vào quán bar, một hồi lâu sau, quả nhiên là Mạnh Hạ xuất hiện.

Ả ở bên ngoài quán bar chỉ biết chờ đợi và chờ đợi mãi, cuối cùng mới nhìn thấy hai người đi ra. Mạnh Hạ cúi thấp đầu, Từ Dịch Phong nhìn theo, trong ánh mắt đúng là chỉ có ôn nhu, đó là điều ả chưa từng thấy qua.

Một khắc đó, trong lòng của ả cảm xúc vô cùng phức tạp, lòng đang xuất huyết. Ả đập tay lái, không cam lòng, "bộp bộp" những tiếng giòn tan. Vòng tay vỡ nát, vết sẹo xấu xí kia rơi vào trong tầm mắt, ả gắt gao nhìn chằm chằm, tâm trí dần dần mê loạn, dưới chân đạp mạnh một cái, đạp cho tới cùng. Chiếc xe lập tức chạy như bay về phía trước, y như một con ngựa hoang bị thoát cương, không còn kiềm giữ được nữa. Ả không muốn nhìn thấy cảnh tượng của hai người bọn họ, ả hận! Tất cả cứ thế mà hủy diệt đi, thật tốt.

Cái cảm giác khoái cảm hủy diệt đó làm cho ả ngay lập tức thông suốt, nếu mà ả đã không chiếm được, như vậy thì, Từ Dịch Phong, tôi cũng sẽ không cho anh được toại nguyện. Kiều Dịch Kỳ bật cười, đã rất lâu cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên được cười sung sướng như vậy.

Chỉ là một khắc kia đã trệch hướng…

Tôn Ngọc Nhiễm nhẹ nhàng đi tới, nhỏ giọng gọi tên của ả: "Kỳ Kỳ……"

Kiều Dịch Kỳ ngồi tựa ở trên ghế, không nhúc nhích, đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôn Ngọc Nhiễm vuốt vuốt mái tóc của ả, nhìn thấy một gương mặt tái nhợt, có chút đau lòng: "Kỳ Kỳ, đừng như thế này nữa có được hay không? Hắn căn bản cũng không có đáng để cậu trả giá vì hắn

https://thuviensach.vn

như vậy." Tôn Ngọc Nhiễm với gương mặt xinh đẹp này đúng là có thương tiếc, còn có một thứ tình cảm không nói ra được.

Hai ả đã quen biết bao nhiêu năm, mười lăm năm rồi, phải không nhỉ?

Kiều Dịch Kỳ cắn khóe môi, đè nén tiếng khóc nghẹn ngào: "Vì cái gì mà người bị thương không phải là cô ta, tớ hận cô ta, hận cô ta không thể chết ngay đi." Ả xoay người sang ôm lấy Tôn Ngọc Nhiễm, giống như một đứa bé, đang ủy khuất và không cam lòng: "Ngọc Nhiễm, tại sao cô ta lại trở về? Anh ấy không quan tâm đến tớ, anh ấy không quan tâm đến tớ… Tớ yêu anh ấy nhiều năm như vậy, so với Mạnh Hạ năm đó tuyệt đối không thua kém một phân, một chút nào…"

Tôn Ngọc Nhiễm hơi mấp mấy khóe miệng, bàn tay vỗ vỗ lên sống lưng của ả. Tình yêu căn bản là không có công bằng, nếu không cũng sẽ không xảy ra nhiều gút mắc như vậy.

Cô ả này vì Kiều Dịch Kỳ mà lúc trước khi Mạnh Hạ ở Tinh Thành đã tìm mọi cách để làm khó dễ, thậm chí về sau, ả còn làm giả bản thiết kế, hướng đến giới chuyên môn tuyên bố Mạnh Hạ sao chép. Tất cả, tất cả những việc ả làm, là vì cái gì đây?

Ả yêu cũng không thiếu một phân nào… Tôn Ngọc Nhiễm cắn cắn môi, nhanh chóng thu hồi tâm tư. [Á á á… tui ngất, hình như là tình yêu đồng tính á >_<]

"Từ Dịch Phong vẫn còn bị hôn mê, nghe nói có thể sẽ trở thành người sống thực vật…" Tôn Ngọc Nhiễm nhíu mi lại, dừng lại một chút, nhàn nhạt nói ra. Trong tích tắc đó, người ở trong ngực của ả im bặt tiếng khóc.

"Tớ muốn đi thăm anh ấy!" Kiều Dịch Kỳ đột ngột đứng dậy.

"Cậu muốn thấy hắn?" Tôn Ngọc Nhiễm kéo cô ả ngồi xuống: "Đã xảy ra chuyện như vậy, cậu cho rằng người của Từ gia sẽ bỏ qua cho cậu

https://thuviensach.vn

sao, Kỳ Kỳ, cậu bị ngốc rồi hả? Cho dù cậu không cố ý đụng Từ Dịch Phong, nhưng hắn nằm ở đó là vì ai?"

Kiều Dịch Kỳ cả người hồn bay phách lạc mà ngồi ở đó: "Là tự anh ấy chạy vào….." Ả ta mặt mày tái nhợt, giữ lấy Tôn Ngọc Nhiễm: "Ngọc Nhiễm, cậu cũng biết…"

Tôn Ngọc Nhiễm gật gật đầu: "Được rồi, chuyện này cậu đừng lo nghĩ nữa. Bác trai, bác gái đều đã xử lý tốt."

Kiều Dịch Kỳ trước mắt là một vẻ tối sầm.

****

Người của Từ gia tất nhiên sẽ không để cho kẻ gây họa tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, chỉ là hiện tại điều mà bọn họ lo lắng nhất chính là Từ Dịch Phong. Đàm Dĩnh nằm ở trên giường, bà không thể tiếp nhận một kết quả như vậy.

Kể từ lúc đi vào bệnh viện, bà không biết đã để lại đây bao nhiêu nước mắt. Người như Từ Chiến, dù là chuyện lớn hơn nữa, ông ấy cũng có thể thản nhiên bình tĩnh, nhưng một kiếp họa này, vì con trai mà trong một đêm ông ấy như đã già đi mười tuổi.

Từ Tiểu Táp sau khi nhận được tin tức, liền mang theo con trai từ nước ngoài trở về gấp. Đàm Dĩnh cả người gầy đi một lượt, không còn sinh khí.

"Mẹ, y học hiện tại phát triển như vậy, Dịch Phong sẽ không có chuyện gì." Từ Tiểu Táp nói được lời này xong cũng không còn sức lực nữa. Cô ấy âm thầm thở dài, mình đã kết hôn sớm lại còn ở nước ngoài. Chuyện của DỊch Phong và Mạnh Hạ, cô ấy cũng biết ít nhiều, ai có thể nghĩ tới mọi việc sẽ dẫn tới ngày hôm nay?

https://thuviensach.vn

"Bà ngoại, người phải kiên cường lên." Hạo Hạo hôn nhẹ lên gò má của Đàm Dĩnh.

Đàm Dĩnh nhìn thấy đứa nhỏ lại thêm một hồi sầu não: "Tiểu Táp, Mạnh Hạ đã sinh cho Dịch Phong một đứa con trai."

Từ Tiểu Táp quả thật là giật mình, ngay lập tức, cô ấy cố gắng bình tĩnh nói ra: "Mẹ, yên tâm đi, Dịch Phong sẽ nhanh khỏi. Con trai và bà xã còn chưa có ôm về nhà được, nó làm sao có thể cam lòng buông tha đây."

Lời này Từ Tiểu Táp xác thực là đúng, Từ Dịch Phong cho tới bây giờ vẫn chỉ tập trung tinh thần nghĩ tới bà xã và con nhỏ. Cách mạng còn chưa thành công, hắn làm sao có thể nhường cờ lui binh cho được?

****

Từ Tiểu táp hỏi thăm một hồi, đặc biệt còn mua một đóa hoa Hương Thảo, đến thăm Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ khi nhìn cô ấy, cảm thấy gương mặt này hơi quen quen, trong đầu nhanh chóng nghĩ qua một vòng, nhưng nhất thời vẫn chưa kịp nhận ra cô ấy là ai.

Từ Tiểu Táp để hoa xuống, khẽ mỉm cười: "Tiểu Hạ, đã nhiều năm không gặp, tôi là Tiểu Táp."

Mạnh Hạ hơi sững sờ: "Tiểu Táp tỷ, đã lâu không gặp."

Từ Tiểu Táp khóe miệng cong cong: "Đúng vậy, đã nhiều năm không gặp, em vẫn chịu gọi tôi một tiếng tỷ…" Tiểu Táp cũng không có nói tiếp, đôi mắt xinh đẹp nhìn vào hai đứa bé ở bên cạnh cô, ngay lập tức, cô ấy liền nhận ra Tiểu Lãng.

https://thuviensach.vn

Kiềm lòng không được mà đi tới, cô ấy từ từ ngồi xổm xuống: "Xin chào a……"

Đại khái là Tiểu Táp từ trước cho tới giờ đều dấn thân vào sự nghiệp từ thiện nên trên người luôn lộ ra một thái độ ấm áp. Tiểu lãng rất nể tình: "Con chào dì!"

Mạnh Hạ lắc lắc đầu cảm khái.

"Đáng lẽ con nên gọi ta là cô." Cô ấy cười, nói ra tự nhiên, sau đó từ trên cổ mình tháo ra một sợi dây chuyền mặt ngọc, đeo lên cổ cho Tiểu lãng: "Đây là quà ra mắt, cô từ lúc mới sinh ra đã luôn mang theo, sẽ phù hộ cho Tiểu Lãng của chúng ta lớn lên khỏe mạnh."

Tiểu Lãng nhìn thấy thái độ của cô ấy thật là thân thiết.

"Tiểu Táp tỷ……" Mạnh Hạ hít vào một hơi, nhìn mặt ngọc kia là cô cũng biết giá trị của nó nhất định là rất xa xỉ.

"Đây là tỷ làm cô nên có quà ra mắt, cần phải như vậy." Tiểu Táp xoay người lại, cong lên khóe miệng xinh đẹp nhìn vào Mạnh Hạ. Chỉ là trong nét tươi cười này còn có một ý nghĩa sâu xa hơn nữa: "Đứa nhỏ này đúng là tập hợp ưu điểm của hai em."

Mạnh Hạ trầm mặc không nói.

Tiểu Táp đi đến nắm lấy tay của cô, thu hồi lại nụ cười mà trở nên nghiêm túc: "Dịch Phong…… bây giờ còn đang nằm ở trong phòng bệnh nặng. Tiểu Hạ, là phụ nữ, tỷ hiểu được em, nó quá hư hỏng. Nhưng mà, là người nhà, tỷ không thể không có vài lời để bảo vệ nó. Tỷ không xin em tha thứ cho nó, nhưng mà Tiểu Hạ đi thăm nó một chút có được hay không? Tỷ nghĩ lúc này Dịch Phong muốn nghe nhất chính là giọng nói của em và Tiểu Lãng."

https://thuviensach.vn

Tiểu Táp cảm giác được tay của cô đang run lên: "Người ta vào thời điểm nguy hiểm nhất, luôn sẽ làm ra những chuyện bộc phát từ nội tâm. Một khắc kia nó lựa chọn việc bảo vệ em, nhưng chính mình lại…"

"Kỳ thật trong lòng của Dịch Phong vẫn là có em, nếu như có dịp nào đó, em có thể đến nhà chúng ta mà xem ngăn kéo của nó."

.

.

.

Từ Tiểu Táp đi rồi, Mạnh Hạ luôn lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt của cô lưu động những tâm tình phức tạp.

"Mẹ, mẹ đang suy nghĩ gì?" Tiểu Lãng kéo kéo tay của cô.

Mạnh Hạ thu hồi tầm mắt lại, lúc quay đầu liền nhìn thẳng vào đôi mắt của Tiểu Lãng, cô chậm rãi cười một tiếng: "Tiểu Lãng nhớ ba ba không?"

Tiểu Lãng đảo mắt một hồi: "Mẹ là muốn dẫn cho đi gặp ba ba sao?"

Mạnh Hạ nhẹ than, đứa nhỏ này làm sao lại thông minh như vậy?

-

*YoungMin05: Haizzz... thở dài cảm thán. Càng ngày càng nhận ra năm đó Dịch Phong không phải là không có cảm động tình cảm của Mạnh Hạ, chẳng hạn như lần đầu tiên Dịch Phong nhìn thấy Nhạc Nhạc, bé con hỏi: "Thúc thúc có thích ăn khoai lang không?", Dịch Phong bất chợt liên tưởng đến Mạnh Hạ đã từng hỏi anh có thích ăn kem chocolate không đấy. Cảm giác này đến một cách tự nhiên như vậy. Đến hôm nay, chị của Dịch Phong lại nói đến những thứ đồ có trong ngăn kéo của Dịch Phong thì... chắc là mấy thứ năm xưa Mạnh Hạ tặng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà anh í quá phẫn nộ nếu mà mình bị lợi dụng, nghĩ Mạnh Hạ muốn sắp đặt mình trong buổi tối sinh nhật ah, cho nên biến tất cả thành thù hận ="=... thật ra trong tâm khảm cũng là cảm động, dù biết là không đi được tới cùng. Bây giờ anh í quá hối hận đi +_+...

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cơ Hội Cho Hai Người

Chương 65: Cơ Hội Cho Hai Người

Mạnh Hạ bị trặc chân, nhưng không bị thương tổn đến gân cốt, nằm ở trên giường ba ngày cũng bình phục không sai biệt lắm. Mạnh Tiêu mời cả một đoàn chuyên gia đến để kiểm tra tổng quát cho cô, cuối cùng đã kết luận tai của cô không còn vấn đề gì nữa.

Mấy người trong nhà cũng yên lòng hết sức, nhất là hai đứa bé, không có việc gì là chỉ thích ở bên Mạnh Hạ suốt, thỉnh thoảng đến gần bên tai cô nhẹ nhàng nói chuyện. Tiêu Ất nhìn thấy mà ghen ghét trong mắt dâng lên bừng bừng, bởi vì bất luận cô có trêu chọc Mạnh Lãng như thế nào thì nhóc con cũng luôn mang một bộ mặt không được tự nhiên.

Cô ấy than thở một tiếng não nề, Nhạc Nhạc liền nhanh chóng chạy qua ôm lấy: "Dì Ất Ất, con thích dì mà. Ca ca là con trai, nam nữ thụ thụ bất thân nên ca ca mới không chịu để dì ôm, để con thơm dì một cái."

Tiêu Ất cứng miệng, bọn nhóc này từ khi nào đã học được câu "Nam nữ thụ thụ bất thân."

Có chuyện thế này, hai đứa nhỏ bây giờ đều là mỗi đứa có một phòng riêng. Mấy ngày nay Mạnh Hạ phải nằm viện, Nhạc Nhạc không dám ngủ một mình, cô bé lại sợ Mạnh Tiêu, nửa đêm không biết phải làm sao liền mò mẫm đến phòng của Mạnh Lãng, leo lên cuối giường của nhóc con. Ngày hôm sau mới sáng sớm đã bị Mạnh Lãng lay tỉnh, sau đó đã nghiêm

https://thuviensach.vn

khắc phê bình, nhiều lần nhấn mạnh một câu: "Nam nữ thụ thụ bất thân!" [=)))) Chết cười ta, hai nhóc này thật là dễ thương.]

"Được rồi, Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc, đi cùng với mẹ đi."

"Tiểu Hạ, Nhạc Nhạc… cậu cũng muốn đưa đến?" Tiêu Ất có chút khó hiểu.

Mạnh Hạ khẽ than một tiếng: "Nó là con gái của tớ, tất nhiên là cũng mang con bé đi thăm anh ta." Kỳ thật cô cũng là có lo lắng của riêng mình, sợ về sau đứa nhỏ trưởng thành rồi lại không giải thích được. Mạnh Tiêu tựa hồ như chưa bao giờ có ý muốn thừa nhận thân phận của Nhạc Nhạc. Vậy thì lại thêm tiện lợi cho Từ Dịch Phong, đương nhiên là cũng chỉ nhường hắn một chút ở ngoài miệng mà thôi.

.

.

.

Từ Dịch Phong vẫn còn nằm ở trong phòng bệnh nặng để theo dõi, Mạnh Hạ mỗi tay dắt một đứa nhỏ đi tới. Từ rất xa đã nhìn thấy Từ Tiểu Táp và Đàm Dĩnh, Đàm Dĩnh dựa vào đầu vai của Từ Tiểu Táp, xem ra bà ấy đã hoàn toàn suy sụp. [T^T…. anh Phong nằm liệt giường ba ngày của Tiểu Hạ mới đến thăm sao? *bưng mặt khóc*]

Từ Tiểu Táp nhìn thấy cô, đã hướng đến nhẹ nhàng cười một tiếng, hai đầu chân mày đã bị bao phủ bởi đau thương nặng nề: "Tiểu Hạ, em đã đến rồi à?"

Mạnh Hạ gật gật đầu, cánh môi khẽ cử động: "Bá mẫu…" Tiếp theo đó, cô nói không nên lời. Lúc này có an ủi nhiều hơn nữa cũng đều cảm thấy thật bất lực. Đàm Dĩnh đối với sự xuất hiện của cô cũng không có

https://thuviensach.vn

phản ứng quá gay gắt, Mạnh Hạ đã nghĩ rằng bà ấy sẽ rất hận cô. Nếu không phải vì cô thì Từ Dịch Phong cũng sẽ không nằm ở bên trong đó. Vậy mà bây giờ phản ứng của Đàm Dĩnh lại quá mức bình tĩnh, trong lòng cô mơ hồ cảm thấy hơi bất an.

Đàm Dĩnh ngay từ đầu đúng là có hận, nhưng mà người đã như vậy, bà chỉ có duy nhất một mong ước là con trai có thể tỉnh lại, nếu được vậy thì những chuyện khác bà có thể không so đo gì nữa.

Đàm Dĩnh nghiêng mặt đi, lau lau nước mắt, lúc quay đầu lại, tâm tình dĩ nhiên đã được khống chế lại rất nhiều. Ánh mắt của bà nhìn thật kỹ trên người Tiểu Lãng, trong mắt lại dâng lên ánh lệ, còn có một cảm giác vui sướng.

"Đây là Tiểu Lãng phải không…" Bà ấy run rẩy nói ra, người đã có tuổi thì nhất định sẽ đối với hậu bối luôn luôn là hết mực yêu thương. Dù cho đứa bé này bà chưa từng được gặp qua, chưa được ôm qua, nhưng vẫn là làm cho bà động lòng. Đàm Dĩnh cũng là thường gặp những chuyện lớn, nhưng khi nhìn thấy tiểu tôn tử lại cảm thấy khẩn trương kỳ lạ: "Ta là bà nội a." Bà chỉ biết bồi hồi và mong đợi, cuối cùng tiến về phía trước một bước, từ từ ngồi xổm xuống.

Tiểu Lãng nhìn bà ấy một chút, mấy giây sau nhóc con chỉ biết kéo kéo tay Mạnh Hạ, khó hiểu: "Mẹ…"

"Tiểu Lãng, đây là bà nội, là mẹ của ba ba." Mạnh Hạ chậm rãi giải thích.

Mạnh Lãng cong cong khóe miệng: "Bà nội."

Đàm Dĩnh ôm lấy nhóc con, nước mắt trong nháy mắt liền vương lại: "Tiểu Lãng, đứa bé ngoan của ta." Cháu nội đến đây rốt cuộc cũng an ủi được một chút tâm tình đang rối bời của bà.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lãng không chịu được nhất chính là nhìn thấy người khác khóc, nhóc con nhẹ nhàng thở dài: "Bà nội, người lại khóc như vậy nữa là không được đẹp." Nhóc ra dáng vỗ vỗ lưng của mà, thật là rối ren nha.

Bộ dáng của tiểu tử kia chọc cho Từ Tiểu Táp sững sờ không ngớt: "Mẹ, được rồi, cháu nội bảo bối của người nhìn thấy người khóc nên không chịu nổi. Mẹ xem khuôn mặt nhỏ nhắn này đều rối ren thành cái bánh bao rồi kìa."

Nhạc Nhạc chớp mắt nhìn về phía Mạnh Lãng một cái, bánh bao hả?

Mạnh Lãng hung hăng lườm bé con một cái, cô bé ngượng ngùng quay đầu đi, lén le lưỡi chọc quê Mạnh Lãng.

Đàm Dĩnh dắt tay của nhóc con, đứng dậy, bà ấy thẳng thắn đứng ở đấy, ánh mắt nhìn qua gương mặt của Mạnh Hạ, như có điều suy nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng nói ra: "Tiểu Hạ, cám ơn con đã mang Tiểu Lãng tới đây."

Sau khi đã trải qua mọi chuyện, bà ấy đã đặt xuống tất cả, so đo nhiều như vậy để được gì. Đối mặt với cái chết mới có thể nhận ra triệt để mọi thứ.

Mạnh Hạ thản nhiên động nhẹ khóe miệng: "Chúng ta vào đi thôi."

Đàm Dĩnh lắc đầu: "Tiểu Hạ, con đưa hai đứa bé vào trước đi, ta nghĩ người mà Dịch Phong muốn thấy nhất là con."

Từ Tiểu Táp hé miệng cười một tiếng, mẹ của cô cuối cùng cũng nhìn ra được nha.

Mạnh Hạ mỉm mỉm cười xem như đồng ý, cô cũng không biết nên nói gì, như vậy cũng tốt, nếu mà bọn họ đều đi vào thì cô sẽ có chút không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

"Bọn em đi vào trước đi." Từ Tiểu Táp vỗ vỗ vai của cô nhắc nhở.

.

.

.

Bởi vì sau gáy của Từ Dịch Phong lúc ấy bị va đập, nhận thấy thương tích nghiêm trọng, bác sỹ cho biết trong đầu của hắn có một khối máu bầm, khối máu này đè lên thần kinh ở não bộ mới dẫn đến việc bị hôn mê bất tỉnh, khi khối máu này tan hết, hắn tự nhiên sẽ tỉnh lại. Nhưng mà đến khi nào mới tan đi thì không ai có thể dự đoán được thời gian cụ thể.

Mạnh Hạ nhìn thấy hắn lẳng lặng nằm ở đằng kia, toàn thân đều cắm dây nhợ, điện tâm đồ ở một bên không ngừng nhấp nháy. Cô đưa mắt chuyển qua gương mặt hắn, một màu tái nhợt không có lấy một tia huyết sắc. Ở trên trán quấn đầy băng gạc rất dày, trên người còn rất nhiều chỗ bị trầy xước, một chân còn bị băng thạch cao trắng, đâu còn vẻ vênh váo, hung hăng ngày thường nữa.

Có một cảm giác từ rất lâu không thấy, bây giờ lại tựa hồ như đang im hơi lặng tiếng trỗi dậy.

Trong lòng Mạnh Hạ dâng lên một hồi đau đớn, giống như bị thứ gì đó nắm chặt, khó chịu vô cùng. Nhìn thấy hắn đang từng giây giằng co để gắng gượng vượt qua thế này.

Dịch Phong, cám ơn anh lần này đã cứu tôi, tôi thật sự là không muốn anh phải chết.

Tôi làm sao lại cam lòng như vậy đây?

https://thuviensach.vn

"Mẹ…" Ánh mắt của Tiểu Lãng bây giờ đã hoàn toàn khác biệt với lúc nãy ở bên ngoài.

"Tiểu lãng, đây là ba ba…." Mạnh Hạ khàn giọng nói ra, ở cổ họng đang dần dần nghẹn ngào.

"Thúc thúc thật sự là ba ba sao?" Nhạc Nhạc ngạc nhiên hỏi ra.

Mạnh Hạ liều mạng hít sâu một hơi: "Đúng vậy, thúc thúc chính là ba ba, là ba ba của Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc."

Tiểu Lãng trợn tròn đôi mắt sáng, chăm chú nhìn chằm chằm vào Từ Dịch Phong, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên dâng đầy nước mắt. Nhóc con vươn tay cẩn thận cầm lấy tay của Từ Dịch Phong, gương mặt nho nhỏ lại có một vẻ kiên cường không hợp với số tuổi của nhóc.

"Nhạc Nhạc không muốn ba ba chết, mẹ… Nhạc Nhạc không muốn ba ba chết…" Từ Dịch Phong rốt cuộc cũng đã sống cùng cô bé một khoảng thời gian, đã từng xem cô bé như là con gái của mình, đối với Nhạc Nhạc là vô cùng yêu thương. Nhạc Nhạc vẫn muốn có ba ba, hôm nay biết rõ Từ Dịch Phong chính là ba của mình, nhưng kết quả thì sao, Từ Dịch Phong lại nằm ở nơi đây, không nhúc nhích.

"Trong phim truyền hình đều mà diễn như thế này, như vậy sẽ bị chết." Nhạc Nhạc vừa lau nước mắt vừa khóc hu hu nói ra.

Mạnh Hạ trước mắt trở nên hư ảo một hồi.

"Đồ ngốc!" Mạnh Lãng nặng nề trách mắng: "Ba ba chỉ là ngủ thiếp đi thôi, em xem cái kia vẫn còn chạy kìa!" Nhóc con chỉ chỉ vào dụng cụ tâm đồ.

Mạnh Hạ từ từ bình phục lại nhịp thở của mình, cô nhẹ nàng đem tay đặt lên tay của Từ Dịch Phong, giống như lúc ấy hắn đã giữ chặt lấy cô,

https://thuviensach.vn

một cách kiên định như thế. Cô nhẹ mỉm cười: "Tôi đưa con trai của anh tới đây, anh có nghe thấy thằng bé gọi anh là ba ba không? Con của anh rất kiên cường, anh là ba của nó, nếu như còn mãi ngủ ở chỗ này, tôi sẽ không vì anh mà cảm thấy khó chịu nữa. Tôi sẽ dẫn Tiểu Lãng tìm một người so với anh còn trẻ tuổi hơn, so với anh còn có tiền hơn, so với anh còn dịu dàng hơn mà gả đi, Tiểu Lãng cũng sẽ có ba ba mới." Mạnh Hạ nhẹ nhàng thì thầm, tiếng nói càng lúc càng run rẩy.

"Từ Dịch Phong, anh tỉnh lại đi, tôi sẽ để cho Tiểu Lãng nhận anh ngay, thật sự. Tôi chưa từng có lừa gạt anh, những lời anh đã nói trước kia, chúng ta đều quên đi… chúng ta liền đem tất cả mọi thứ dẹp bỏ hết."

Nói ra câu cuối cùng, chân của cô đã tê dại, bàn tay non nớt của Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc đều đặt lên tay của hắn. Đôi tay kia đều có được những bàn tay yêu thương ở bên cạnh.

"Ba Ba, phải nhanh tỉnh lại một chút." Nhạc Nhạc quay mặt sang: "Mẹ, Hoàng tử hôn công chúa Bạch Tuyết nên công chúa mới tỉnh lại. Mẹ, mẹ mau hôn ba ba hôn ba ba một chút đi……."

Mạnh Lãng quay mặt sang, mặc dù cảm thấy muội muội của mình rất ngốc, nhưng mà…

Hai đứa bé tha thiết nhìn Mạnh Hạ, cô phục hồi tinh thần lại, sắc mặt biến hóa.

"Mẹ……. ba ba cần có sức mạnh tình yêu……." Những đứa trẻ đều rất thích tưởng tượng. [=)) Cute <3]

Trầm mặc một lát, cô cuối cùng không có cách nào cự tuyệt sự mong chờ của mấy đứa nhỏ, trong lòng thả lỏng, chậm rãi nghiêng người khom lưng xuống, nhẹ nhàng chạm vào gò má của Từ Dịch Phong, rõ ràng trong lòng của cô là vô cùng thương tâm.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn của cô mang theo một nét phiền muộn mơ hồ, nhiều hơn nữa, đó chính là không ngừng mong đợi.

"Ồ, mẹ đã hôn ba ba, ba ba sẽ tỉnh lại rất nhanh." Nhạc Nhạc trịnh trọng gật gật đầu.

Mạnh Hạ nhìn hắn một cái, Từ Dịch Phong, sớm gắng gượng vượt qua cửa ải này đi.

Chỉ là cô không biết được, một khắc kia Từ Dịch Phong dường như đã cảm nhận được gì đó, ngón tay nhẹ nhàng động đậy.

****

Đàm Dĩnh cách một lớp thủy tinh theo dõi tình cảnh ở bên trong, khẽ thở dài, thật sự là làm việc tốt thì thường gặp khó khăn. Nếu không phải năm đó xảy ra biến cố, bọn họ đã sớm kết hôn rồi.

"Mẹ, than thở buồn rầu cái gì đây." Từ Tiểu Táp ghé vào bên tai của bà mà nói thầm.

Ánh mắt của Đàm Dĩnh khiếp sợ một thoáng, như bừng tỉnh đại ngộ chuyện gì, bà không thể tin được: "Thật sự?"

Từ Tiểu Táp trịnh trọng gật đầu hai cái: "Bác sỹ nói mà."

"Vậy mà trước kia con còn liên tục… con… đứa nhỏ này!" Đàm Dĩnh đúng là vừa vui vừa giận.

"Mẹ, mẹ hãy làm bộ như không biết đi, đây là cơ hội cho bọn họ, nếu không mẹ cho rằng Tiểu Hạ sẽ chịu đưa Tiểu Lãng tới đây sao?" Từ Tiểu Táp thâm sâu nói ra, nhưng bởi vì là hoàn toàn bất đắc dĩ mà.

"Được rồi, bọn họ sắp đi ra rồi." Đàm Dĩnh trầm ngâm một chút: "Tiểu Lãng có thể nhận ta là bà nội là tốt rồi, để cho bọn trẻ tự mình lăn

https://thuviensach.vn

qua lăn lại mà giải quyết đi."

--

*YoungMin05: Mình bỗng có một suy nghĩ quái gở, Mạnh Lãng với Nhạc Nhạc tương lai có thể nào giống như Mạnh Tiêu và Mạnh Hạ hay không ah~ dù sao hai đứa nhỏ cũng không phải anh em ruột =)). Oah, thực biến thái :">

=)))))) Tại vì cái câu "nam nữ thụ thụ bất thân" của nhóc Tiểu Lãng làm mình cứ nghĩ lệch lạc đi =)) hai đứa nhỏ này có xu hướng là thanh mai trúc mã :v.

Tiểu Táp tỷ tỷ thực ghê gớm, làm lo lắng cho anh Phong muốn chết =)). Mà anh Phong kể ra bị thương cũng nhiều, hồi trước bị Tiêu Giáp đánh gãy tay, bây giờ đụng xe bị nội thương mà còn gãy chân nữa T^T.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thân Phận Của Nhạc Nhạc

--

Chương 66: Thân Phận Của Nhạc Nhạc

Mạnh Hạ từ trong phòng săn sóc đặc biệt trở về, tâm tình càng ngày càng trầm trọng. Cô nỗ lực bình ổn những cảm xúc hỗn loạn trong lòng, nhưng mà vẫn không chịu được, cứ nhớ tới bộ dáng của Từ Dịch Phong, lặng thinh như thế. Anh ta có thể nào phải nằm ở đó cả đời hay không? Cô lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, thở hắt ra một hơi. Cuộc sống thật đúng là nhàm chán.

"Cậu trở lại, không nhìn một chút xem cứ một phút đã thở dài bao nhiêu lần?" Tiêu Ất kéo túi hành lý ra: "Hai đứa nhỏ kia đâu rồi?"

"Mẹ của Từ Dịch Phong nói để hai đứa ở lại chơi một chút." Mạnh Hạ nhàn nhạt nói ra.

Tiêu Ất cười cười, ngay sau đó vẻ mặt đã hơi ngưng đọng lại: "Nhạc Nhạc, với đứa bé đó có tính toán gì không?" Trong lòng Tiêu Ất cho rằng, kỳ thật thì đứa bé ấy mới đúng là đáng thương. Nhất là hai ngày trước được trở về nhà, phần lớn là bị Nhan Ngải Ưu hù dọa nên nửa đêm thường giật mình tỉnh dậy, khóc lóc đòi mẹ. Lần đó tiểu nha đầu ôm cô ấy, khóc đến nỗi thở không ra hơi: "Dì Ất Ất, dì Nhan nói con là con gái của dì ấy, mẹ không phải là mẹ của con, có phải thật sự như vậy hay không?"

Hơn nữa sau khi Mạnh Lãng trở về, tiểu nha đầu thường sợ hãi mà len lén đánh giá Mạnh Lãng, cô bé cũng từng hỏi qua Tiêu Ất: "Mẹ thích ca ca,

https://thuviensach.vn

cậu cũng thích ca ca. Tất cả mọi người đều thích ca ca, vậy có phải là không thích con phải không?" Tiêu Ất chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói một hồi.

Từ đó, đứa nhỏ này đã thoáng thay đổi, 5 tuổi đáng lẽ là còn rất nhỏ, nhưng mà lớn lến trong một gia đình đơn thân nên bé con đã nhạy cảm dị thường. Bé con sẽ dè dặt nịnh nọt Mạnh Lãng, bé con thậm chí còn mất đi dũng khí khi muốn làm nũng với Mạnh Hạ.

"Tiểu Hạ, tớ không biết nên nói cái gì đây? Nhạc Nhạc là chúng ta cùng nhau nuôi lớn, lúc trước đặt tên cho con bé là Vô Ưu, biệt danh là Nhạc Nhạc, chính là hy vọng cả đời của con bé thật vui vẻ đáng yêu. Nhưng mà xem đi, bây giờ cậu có nhìn ra được không? Cho dù cậu có quan tâm đến nó, nhưng đứa bé kia đã bắt đầu thay đổi. Cậu muốn đối tốt với con bé, nhưng mà hầu như tất cả đã lệch khỏi quỹ đạo của nó rồi. Tớ không có tư cách gì để nói này nói nọ, nhưng mà khi tới nhìn thấy con bé đối với tất cả mọi người đều ngoan ngoãn nghe lời và còn nịnh nọt yêu thương, lòng tớ đau….." Tiêu Ất níu lấy ngực, nói ra một cách bất đắc dĩ.

Mạnh Hạ cũng đau xót như bị khoan tin, cô cười khổ một cái: "Thực xin lỗi, Ất Ất, trong khoảng thời gian này tớ đã sơ sẩy con bé."

Tiêu Ất lắc lắc đầu: "Chuyện này không phải là lỗi của cậu, nhưng mà cứ tiếp tục như vậy nữa thì Nhạc Nhạc, đứa bé đó khi lớn lên sẽ trở thành cái dạng gì, cậu đã nghĩ tới chưa? Mạnh đại ca, anh ấy mới là cha của con bé, vậy mà anh ấy lại đối với Nhạc Nhạc như thế nào cơ chứ, tất cả sai lầm đều là một tay Nhan Ngải Ưu gây ra, nhưng mà đứa nhỏ thì có lỗi gì? Tiểu Lãng có thể được mọi người yêu thương, còn Nhạc Nhạc lại không thể sao? Là giấy thì vĩnh viễn không gói được lửa, một ngày nào đó khi con bé biết được thân thế của mình, đến khi đó, cậu để cho con bé nghĩ như thế nào về chính nó? Mẹ nó là người bị bệnh thần kinh, cha nó lại không cần nó? Còn người mẹ hiện tại, thật ra chỉ là cô của nó mà thôi."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ thở dài một cái, cuống họng nghẹn ngào khóc chịu, cô mở miệng muốn nói, còn chưa có bắt đầu thì ngay lúc này, cánh cửa bị đẩy ra.

Mạnh Tiêu đi tới.

Trong nhất thời, không khí như đã ngưng đọng lại.

"Tiêu Giáp bận một số việc, anh đến đón các em." Vẻ mặt của Mạnh Tiêu vẫn lạnh nhạt trước sau như một. Tiêu Ất liếc vài cái, cô ấy từ trước đến hay có hơi sợ Mạnh Tiêu, nghiễm nhiên xe Mạnh Tiêu như là anh trai lớn. Nhưng lời kia cô đã to gan nhằm vào anh mà nã pháo, cô ấy liền cúi đầu, buồn bực chào một câu: "Mạnh đại ca……"

Giọng nói của Mạnh Tiêu không hề thay đổi: "Tiểu Hạ, em đi đón mấy đứa nhỏ trước."

Mạnh Hạ lần này đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Tiêu Ất có chút không được tự nhiên, cô ấy cười cười khô khốc. Sau khi cười xong, mới phát hiện là mình thật giả tạo: "Mạnh đại ca, anh có khát không, em lột cam cho anh, rất ngọt." [=)) Tiêu Ất dễ thương ah]

Mạnh Tiêu xoa xoa cái trán, vẻ mặt dần dần thả lỏng: "Ất Ất, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút." Anh trong lúc vô tình đã nghe được lời nói của Tiêu Ất, trong lòng cũng rất bị tác động.

Tiêu Ất vẫn là cầm một quả cam làm đạo cụ, dầu gì cũng không cần phải lo lắng, Mạnh Tiêu là người rất tốt. Nhưng mà cô ấy từ nhỏ khi nhìn thấy anh là liền cảm thấy khẩn trương, hơn nữa Mạnh Tiêu đã từng là dân anh chị ở trên đường, anh ấy bây giờ so với trước kia lại càng lạnh hơn. Tiêu Ất đã từng nghe Tiêu Giáp khoe khoang, Mạnh Tiêu đã từng một mình ra mặt giải quyết vấn đề, lúc ấy sự kiện này, phải là người ở Tam Giác Vàng thì đều biết. Cho nên khi Mạnh Tiêu muốn rửa tay gác kiếm quay đầu, lão Đại mới một mực không chịu buông tha.

https://thuviensach.vn

"Anh… Nhạc Nhạc……" Mạnh Tiêu thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ: "Anh và đứa nhỏ đã thiếu gần gũi, kỳ thật anh cũng không biết phải làm như thế nào để gần gũi với con bé. Đứa bé ấy rất sợ anh, mỗi lần nhìn thấy anh đều như chuột nhìn thấy mèo." Thân thể của anh hướng ra phía sau, ngả vào lưng ghế sô pha: "Chuyện về Nhan Ngải Ưu, em cũng đều hiểu rõ ràng. Nhìn thấy Nhạc Nhạc, anh sẽ vô thức nghĩ tới tất cả những việc mà Nhan Ngải Ưu gây ra cho Tiểu Hạ." Ngón tay của anh từng cái từng cái gõ lên ghế sô pha, gương mặt nghiêm túc kia càng trở nên thâm trầm.

Tiêu Ất lột trong quả cam, ngẩng đầu lên nhe răng cười một cái với anh: "Mạnh đại ca, anh nếm thử không?"

Mạnh Tiêu đưa tay tiếp nhận, nhưng không có ăn.

"Nhan Ngải Ưu đã làm tổn thương đến rất nhiều người." Tiêu Ất lặng lẽ nói ra, nhưng trong lời nói lại có có điều gút mắc không nói ra được: "Nhưng mà Nhạc Nhạc là vô tội nhất, Mạnh đại ca, anh thật sự không muốn nhận Nhạc Nhạc sao?"

Những lời này của Tiêu Ất đã chạm vào trong tâm khảm của Mạnh Tiêu, Nhạc Nhạc sinh ra chưa được bao lâu, đã bị anh đưa đi. Đã nhiều năm như vậy, Mạnh Tiêu đúng là đã làm thua thiệt con bé, nhưng mà, trên đời có rất nhiều chuyện luôn nằm ngoài tầm kiểm soát của người khác, chẳng hạn như, anh chưa từng mong đợi sẽ có một đứa con như vậy. [T^T… nhưng mà anh đừng có thờ ơ quá như thế.]

Ánh mắt của Mạnh Tiêu thoáng chốc đã ám chìm như biển sâu, anh nhìn chằm chằm vào con búp bê để ở đầu giường, một lúc lâu sau mới dời tầm mắt đi.

Tiêu Ất hé miệng ra, cắn một miếng cam, thực là khổ tâm nha!

****

https://thuviensach.vn

Ở phòng bệnh của Đàm Dĩnh. [Sức khỏe của bà ấy không tốt nên cũng phải nhập viện luôn.]

Con trai của Từ Tiểu Táp so với Nhạc Nhạc và Mạnh Lãng thì lớn hơn hai tuổi, ba đứa bé khó có dịp được chơi cùng một chỗ.

"Hạo Hạo, lấy cái kia cho em." Tiểu Lãng nắm đại cục ở trong tay, Hạo Hạo lập tức mang thứ đồ đó đưa cho nhóc con: "Em trai, em đây là đang xếp cái gì vậy?"

"Đây là nhà của em."

"Ca ca, anh thật là lợi hại." Nhạc Nhạc hâm mộ trầm trồ.

Đàm Dĩnh ngắm nhìn ba đứa bé, khóe miệng mang theo một nụ cười thư thái.

"Tiểu Lãng y như Từ Dịch Phong, còn nhỏ như vậy đã biết sai khiến người khác làm việc." Từ Tiểu Táp cảm thấy bất đắc dĩ, thằng nhóc nhà cô ở nhà là bá chủ một phương, bây giờ ngược lại còn trở thành thuộc hạ của em trai. [=))]

"Nhạc Nhạc, đứa nhỏ này là Mạnh Hạ tự mình nuôi?" Đàm Dĩnh hỏi ra.

"Cô ấy để đứa bé gọi Dịch Phong là ba ba, xem ra là muốn coi Nhạc Nhạc như con của mình." Từ Tiểu Táp nhìn vào Nhạc Nhạc, tiểu nha đầu này rõ ràng là làm cho người ta vừa thương vừa yêu.

"Mạnh Tiêu cũng không có nói gì sao?"

"Năm đó Mạnh Hạ bị tai nạn xe, Mạnh Tiêu đưa con gái của mình cho Mạnh Hạ nuôi, nếu không phải là có anh ta thì Mạnh Hạ cũng khó sống

https://thuviensach.vn

được cho đến hôm nay. Có được một ca ca như vậy, cũng là diễm phúc của Mạnh Hạ."

Đàm Dĩnh cười khẽ, tâm tình ẩn chứa ở bên trong làm cho Từ Tiểu Táp có chút khó hiểu.

"Mạnh Tiêu cũng là một người cố chấp, đáng tiếc, đáng tiếc…" Hai chữ "đáng tiếc" của Đàm Dĩnh lập tức làm cho Từ Tiểu Táp giật mình. Trong đầu của cô nhanh chóng linh hoạt, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy.

Từ Chiến từ cuộc họp trên tỉnh về là chạy tới bệnh viện, chỉ thấy mệt mỏi, lúc bước vào phòng bệnh liền nhìn thấy mấy con búp bê non nớt đang hòa thuận vui vẻ chơi trên mặt thảm, ông nhất thời đứng sững ở cửa.

"Thủ trưởng, có gì cần dặn dò sao?" Từ Tiểu Táp nghịch ngợm nói ra.

Từ Chiến thoáng nhìn, liền không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc: "Đứa nhỏ này là con nhà ai?"

Đàm Dĩnh nhìn qua: "Lão Từ, ông xem đứa nhỏ này giống ai?"

Từ Chiến ngồi xuống ghế sô pha, cẩn thận ngắm nhìn Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc. Từ Tiểu Táp đi pha cho ông một ấm trà.

"Dù sao thì cũng không giống bà." Từ Chiến bình tĩnh nói ra.

Đàm Dĩnh hung hăng trừng mắt với ông một cái.

Từ Chiến giật mình, một ngay không gặp mà tinh thần của Đàm Dĩnh đã đại biến, ông kinh ngạc dị thường.

"Tiểu Lãng, tới đây…" Đàm Dĩnh hướng về phía Tiểu Lãng vẫy vẫy tay.

https://thuviensach.vn

Tiểu lãng để đổ xếp hình xuống, từ từ đi tới: "Bà nội, có chuyện gì?"

Miệng của Từ Chiến từ từ há hốc, vẻ mặt giật mình, cứng ngắc lại ở đó không nhúc nhích được, đầu óc trong lúc nhất thời mất khả năng suy nghĩ.

Đàm Dĩnh nhìn thấy vẻ mặt kia, âm thầm bật cười: "Tiểu Lãng, chơi lâu như vậy, uống một hớp nước đi."

"Tạ ơn bà nội."

"Bà xã, đây là… đây là cháu nội của chúng ta sao!" Từ Chiến vỗ mạnh xuống đùi một cái, thật là đau, vậy là không phải nằm mơ.

Ông lập tức đứng lên: "Nào, đến đây gia gia ôm một cái."

"Tránh sang một bên, cả người mồ hôi và mùi thuốc lá." Đàm Dĩnh ghét bỏ đẩy ông ấy ra.

"Bà xã, tôi đây là nhìn thấy cháu nội của tôi và đôi mắt của bà là cùng một khuôn khắc xuống đây." Từ Chiến chống cằm, cảm thấy con mắt vẫn chưa đủ, cháu của ông đang đứng trước mặt nha, trắng trắng mềm mềm, giống như mình vậy, đúng là chân tưởng của ông ấy khi còn bé.

"Cho tôi ôm một cái đi…" Từ Chiến xin chỉ thị của cấp trên. Đàm Dĩnh rộng lượng nên không muốn so đo lời nói của ông ấy: "Tiểu Lãng, đây là gia gia của con."

"Nào, gia gia ôm một cái." Từ Chiến cũng đã lệ nóng lưng tròng, lục phủ ngũ tạng chua xót không có ngôn ngữ nào diễn tả được.

Mạnh Lãng thầm nghĩ người thân của mình thật là nhiều. [=))]

.

https://thuviensach.vn

.

.

Từ Chiến thời gian rảnh không nhiều, mấy ngày nay ông vội vàng tập trung và công cuộc chống tham nhũng. Hôm nay cũng là cắt rút thời gian để đến tham Đàm Dĩnh và Từ Dịch Phong, bây giờ thư ký đã đang chờ ông. Ông thấy mình không bỏ được Tiểu Lãng, xem ra ông phải cân nhắc đến việc xin nghỉ hưu sớm.

Chân trước của ông ấy vừa đi ra, chân sau của Giản Ninh đã bước tới. [Hai hành động liên tiếp nhau :D]

Sau khi Từ Dịch Phong gặp chuyện không may, việc của công ty liên tục do Giản Ninh quản lý. Khi biết rõ Từ Dịch Phong vì Mạnh Hạ mà trở thành bộ dáng lúc này, mấy ngày nay anh liên tục tỏ thái độ rất hậm hực. [=)) Anh ganh ghét kiểu gì kỳ vậy]

Đàm Dĩnh lại không biết tâm tình của anh, Giản Ninh từ nhỏ đã sống ở bên Mĩ, chuyện tình cảm vốn cũng không có đơn thuần trong sáng. Bà chưa bao giờ cảm thấy tình cảm mà anh đối với Mạnh Hạ là tình yêu.

Tình yêu không phải chỉ là hảo cảm ở bên ngoài, Giản Ninh chỉ nhìn thấy những gì tốt đẹp nhất của Mạnh Hạ, cô đã để lại cho anh một giấc mơ tươi sáng. Thứ cảm giác này liên tục lắng đọng trong đáy lòng của anh, anh muốn lại một lần nữa theo đuổi.

Nhưng mà đây không phải là tình yêu thật sự.

Đàm Dĩnh nói ra rõ ràng thẳng thắn, khuôn mặt của Giản Ninh lúc đỏ lúc trắng: "Dì, người không phải là con, làm sao mà hiểu được con như thế?"

https://thuviensach.vn

Đàm Dĩnh nhẹ nhàng cười một tiếng, bà đi qua cầu so với việc anh đi đường còn nhiều hơn, con trai của bà không phải là một ví dụ điển hình đấy sao? Không thích người ta thì trong ngăn kéo còn cất giữ làm gì?

Chỉ là người trong cuộc u mê mà thôi.

Giản Ninh suy tư thật lâu, bắt đầu có chút do dự, anh vẫn là không hiểu.

"Được rồi, lát nữa Tiểu Hạ đến đón mấy đứa nhỏ, con giúp ta lấy hai cái hộp ở trong ngăn kéo ra đây."

Giản Ninh xoay người, kéo ngăn kéo ra, bên trong là hai cái hộp vải nhung tinh xảo.

Đàm Dĩnh đưa tay mở ra, bên trong có để một mảnh ngọc bội: “Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc, đây là bà nội đưa cho các con.”

Nhạc Nhạc chưa biết nói gì.

Mạnh Lãng bình tĩnh nhận lấy: "Tạ ơn bà nội."

Nhạc Nhạc cũng học theo nói ra, sau đó hôn lên gò má Đàm Dĩnh một cái. Trong lòng của bà không biết đã mềm đến thế nào mà nói: "Nhạc Nhạc sau này để làm vợ của Hạo Hạo đi… Tiểu nha đầu này ta thật là thích." [=)) Thật hay.]

"Dì, người thôi đi, đứa nhỏ mới bằng một củ cải thì biết cái gì." Giản Ninh thật sự là không còn gì để nói.

Đàm Dĩnh trừng mắt liếc anh một cái, đúng lúc này Mạnh Hạ vừa vặn đi tới.

Giản Ninh nhìn cô một cái, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên. Mạnh Hạ ngược lại vẫn thật bình tĩnh, hướng về phía anh mỉm cười.

https://thuviensach.vn

"Bá mẫu, con tới đón mấy đứa, có thời gian con sẽ dẫn bọn nhỏ đến thăm bác." Cô bây giờ có thể làm được chỉ có như vậy.

Đàm Dĩnh gật gật đầu.

Ở ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng giày cao gót chạy dồn dập, càng lúc càng gần, tiếng động lanh lảnh. Cửa chính bị đẩy mạnh ra, Từ Tiểu Táp thở hồng hộc: "Mẹ…. Dịch Phong nó……"

---

*YoungMin05: Nói đến Nhạc Nhạc quả thật là chạnh lòng quá :(. Nhưng mà Mạnh Tiêu cũng sẽ có câu trả lời thỏa đáng mà. Với lại Tiêu ca không có lãnh đạm như vẻ bề ngoài. Mọi người sẽ yêu thương Nhạc Nhạc xứng đáng ah.

Ông nội của Tiểu Lãng nói Tiểu Lãng có đôi mắt của Đàm Dĩnh khắc xuống. Những chương đầu, Mạnh Hạ cũng có nói đôi mắt của Từ Dịch Phong rất đẹp, đó là nét duy nhất mà nhìn thấy anh í hiền lành giông như Đàm Dĩnh =)). Tức mà mắt của anh Phong rất giống mẹ, bây giờ đến lượt Tiểu Lãng nữa.

Sao mình cảm thấy có một chuyện tình tay ba về sau giữa Tiểu Lãng - Nhạc Nhạc - Hạo Hạo quá ta?! Đúng ngay cái tinh thần tay ba như thế :)). Tiểu Lãng chưa có được ở cùng anh Phong ngày nào nhưng mà cái gen bá đạo nó quá trội =)). Giống y như cha luôn, sau này làm khổ nhiều cô lắm đây ah~

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Dầu Gì Hắn Cũng Là Cha Của Con Cô

*YoungMin05: Mình rất là bất mãn bởi vì truyện bị mang ra khỏi wattpad, post ở các forum truyện khác mà không hỏi xem mình có đồng ý hay không! Một sự không tôn trọng trắng trợn như thế quả thực làm cho mình cảm thấy vô cùng, vô cùng phiền chán và thất vọng.

Bản thân mình nghĩ đơn giản là chia sẻ truyện cho mọi người cùng nhau đọc, một người như mình chia sẻ ở đây là đủ rồi. Mình không muốn truyện bị mang đi bất cứ nơi nào khác. Mình hy vọng tính tự giác và tự tôn của các bạn. Ai cũng có quyền bảo vệ tự trọng của bản thân, các bạn không thể tước đoạt quyền đó của mình được. Mình đã vô cùng tôn trọng các bạn, vậy mà có thể lấy truyện của mình edit mang đi như vậy được sao? Mình tự hỏi là lương tâm của người đó không biết để ở đâu nữa.

Mình nói rõ ràng, truyện của mình edit không phục vụ cho bất cứ một forum, diễn đàn, trang web nào khác. Nó chỉ thuộc về account YoungMin05@wattpad.com!

--

Chương 67: Dầu Gì Hắn Cũng Là Cha Của Con Cô

Trong tim Mạnh Hạ đột nhiên bị thứ gì đó giữ lại, vội vàng dồn dập, một khắc đó cô thậm chí đã cảm thấy trái tim đều muốn nhảy ra ngoài. Đầu óc một mảnh trống rỗng: "Anh ta làm sao vậy?", những lời này đã dâng lên tận cuống họng mà lại không thể nói lên thành lời.

https://thuviensach.vn

"Dịch Phong làm sao vậy?" Đàm Dĩnh ngay cả giày cũng không mang, liền xông lên: "Làm sao vậy hả?"

Từ Tiểu Táp thở gấp một hơi, giữa chân mày mày đúng là vui sướng: "Mẹ, Tiểu Hạ, Dịch Phong đã tỉnh lại."

Hai tay của Mạnh Hạ đan vào nhau quá chặt, cô cảm thấy sau khi khôi phục được thính lực, ngoại trừ một tiếng "Mẹ" mà Tiểu Lãng gọi thì đây chính là câu nói tuyệt vời nhất mà cô nghe được, anh ấy đã tỉnh, đã tỉnh lại rồi. Mạnh Hạ thở ra một hơi thật sâu, khóe miệng không kiềm được mà cong lên.

Từng tia nắng chiếu vào, trước mặt là một cảnh tường sáng.

"Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc…" Cô nhẹ nhàng dắt tay hai đứa bé, đi tới cửa.

Ánh mắt của Từ Tiểu Táp vẫn luôn dừng lại ở trên người của cô, cô ấy dịu dàng cười: "Đi thôi…"

Bước chân của Mạnh Hạ dừng lại: "Tiểu Táp tỷ, tỷ mang mấy đứa nhỏ đi đi, em không đi."

Ánh mắt của Từ Tiểu Táp đảo một cái, lúc này có gì đó không ổn phải không. Lúc Từ Dịch Phong vừa mới tỉnh lại, trong miệng không phải câu đầu tiên nói ra là gọi tên cô sao? Nhưng mà mặc kệ đi, Từ Tiểu Táp nhanh chóng xoay chuyển: "Tỷ mang mấy đứa đi, hay là em ở bên ngoài chờ tỷ. Lát nữa mấy nhóc thăm Dịch Phong xong, em liền đón về, em thấy thế nào?"

Từ Tiểu Táp thấy cô một vẻ do dự, lập tức cúi người xuống: "Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc, ba của các con đã tỉnh lại…"

https://thuviensach.vn

Hai đứa bé trong nháy mắt đều ngẩng đầu lên nhìn vào Mạnh Hạ: "Mẹ, chúng ta nhanh đi đi." Bàn tay nhỏ bé dường như có đầy năng lượng, giữ chặt lấy Mạnh Hạ đi về phía trước.

Tử Tiểu Táp lắc lắc đầu cảm thán, Mạnh Hạ đã không còn hận hắn, so ra thì cũng là còn yêu hắn.

Người đàn ông kia ngàn vạn lần đừng có làm tổn thương lòng phụ nữ, một khi đã đau thấu tim, để quay đầu lại thật sự là khó khăn.

****

Mạnh Hạ đang dụ dỗ hai đứa bé tự đi vào, Từ Tiểu Táp nhìn nhìn cô: "Đã đến nơi này mà không tiến vào xem một chút sao?"

Mạnh Hạ bỗng nhiên siết chặt tay, vẻ mặt trông có vẻ bình tĩnh: "Không được. Để cho Tiểu Lãng thấy anh ta, anh ta sẽ hiểu."

Tiểu Tiểu Táp đã đưa được cô tới nơi này, chỉ cách một cánh cửa nhưng dường như đã cách xa cả một ngọn núi. Cô ấy thầm than thở: "Vậy tỷ đi vào trước."

Ánh mắt của Từ Dịch Phong không chớp nhìn ra cửa, Từ Tiểu Táp đi vào: "Đừng nhìn nữa, sớm biết có ngày này thì lúc trước cần gì phải như thế. Dịch Phong, ngươi nếu không phải là đang nằm ở trên giường, tỷ không phải là cho ngươi một trận cho chừa là không được mà. Em đã làm tổn thương người ta phải không?" Từ Tiểu Táp lúc mới học sơ trung đã xuất ngoại, gặp được chồng của mình ở đó nên trên cơ bản là đều sống ở nước ngoài.

Từ Dịch Phong mới vừa tỉnh lại, trong đầu vẫn luôn hỗn loạn, cơ thể còn có chút bồng bềnh. Hắn miễn cưỡng động đậy khóe miệng nhưng lại cảm thấy đau nhức một hồi.

https://thuviensach.vn

"Thúc thúc…" Nhạc Nhạc nhẹ giọng gọi lên, đưa tay đến bàn tay to của hắn.

Ánh mắt của Từ Dịch Phong rơi xuống người của đứa bé, từ Nhạc Nhạc đến Tiểu Lãng, cuối cùng liền dừng lại ở đó. Trong ánh mắt đen láy tĩnh mịch dâng lên ngàn vạn tâm tình, trong lồng ngực có một dòng cảm xúc làn tràn toàn thân.

"Thúc thúc, thì ra thúc là ba ba của con và ca ca." Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói ra, mang theo cả sung sướng.

Từ Dịch Phong hốt hoảng một hồi lâu, sau đó lập tức nặng nề gật đầu: "Ta là ba của các con. Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc….."

Đôi mắt của Tiểu Lãng như một dòng suối êm đềm trong suốt tới tận đáy. Ánh mắt của Từ Dịch Phong lập tức bị thấm ướt, hắn nỗ lực vươn tay ra, khóe miệng nhẹ nhàng gọi ra: "Tiểu Lãng…" Đôi mắt của hắn đã đỏ bừng, trước mắt dần dần mờ mịt đi.

Hắn nhớ tới hôm đó Mạnh Hạ đã giận dữ nói rằng cả đời này sẽ không để cho Mạnh Lãng nhận hắn, hôm nay thế này thì có phải cho biết rằng cô đã để xuống quá khứ rồi hay không? Nhưng mà… đã để xuống thì thế nào?

Mạnh Lãng nhíu mày, cha của hắn hình như cũng thật đáng thương: "Ba ba, bộ dạng này của ba quá xấu nha."

Từ Dịch Phong chậc lưỡi, nhưng mà trong lòng vẫn là rất xinh đẹp, hai đứa bé này như là một liều thuốc tốt, đau nhức toàn thân của hắn đều được hóa giải.

"Được rồi, Dịch Phong, em cũng đừng có bi thương tuyệt vọng quá, mấy bảo bối này không phải vẫn đang ở chỗ này đó sao? Em còn lo lắng cái gì?" Từ Tiểu Táp nói ra hờ hững như mây trôi nước chảy.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong đột nhiên cười khanh khách một tiếng, bộ dáng ngốc nghếch kia làm Đàm Dĩnh sợ hết hồn, hận đến muốn đánh hắn, liền nhéo một cái: "Dịch Phong, lúc con hành động có nghĩ tới ta và cha con chưa? Con nếu như cứ như vậy mà mất đi, vậy ta và cha con là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sẽ khó chịu đến mức nào, con có biết không?"

Những lời này Đàm Dĩnh đã luôn giấu ở trong lòng, hôm nay rốt cuộc đã bùng phát.

Từ Dịch Phong nhếch miệng cười: "Mẹ, mẹ đừng có phóng đại lên như thế, con không phải đang thật khỏe đây sao? Con có còn hôn mê nữa đâu? Các người đi về trước đi, con muốn cùng khuê nữ và con trai nói chuyện." [Bất hiếu =)) đuổi thẳng thừng người lớn đi như thế đấy.]

Đàm Dĩnh tức giận, lúc này đến mình mà còn bị ghét bỏ: "Tiểu Táp, chúng ta đi, cái đứa vong ân bội nghĩa này!"

Đàm Dĩnh thở phì phì đi ra, dừng bước lại ở trước mặt Mạnh Hạ: "Tiểu Hạ, cái tên tiểu tử đáng chết kia làm phiền chúng ta, bây giờ chúng ta đi. Ta thà nuôi con chó, còn có thể làm ta vui, sinh ra nó chính là làm ta tức chết." Nói thì nói ra như thế, nhưng trong lòng vẫn là không nỡ bỏ: "Bên trong chỉ có ba người, Tiểu Hạ, phiền con ở ngoài cửa nhìn nhiều một chút."

"Lão phu nhân nổi giận, tỷ phải đi an ủi. Ở bên trong phải giao lại cho em." Trong mắt Từ Tiểu Táp lóe lên một tia giảo hoạt.

Mạnh Hạ ngạc nhiên, khóe miệng khô khốc chỉ kịp động đậy một chút.

.....

"Ba ba, về sau ba còn có thể chạy được không?" Nhạc Nhạc nhìn vào chân của hắn, rất là lo lắng.

https://thuviensach.vn

Mạnh Lãng cũng bày tỏ lo lắng như vậy, vuốt lên bên chân bị băng thạch cao của hắn.

"Chờ ba ba khỏe lại, liền mang các con đi công viên trò chơi, đi ngồi thuyền hải tặc…" Hắn vội vàng bảo đảm, không muốn để lại ám ảnh trong lòng bọn nhỏ rằng ba ba là người tàn tật. Hắn nỗ lực nghĩ tới những trò chơi thật thú vị, nhưng vẫn chưa nói hết thì đôi mắt của Mạnh Lãng liền đảo một cái, lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Ngây thơ!" [=)))))))]

Tim Từ Dịch Phong trong thoáng chốc liền vỡ tan rồi: "Tiểu Lãng thích chơi cái gì? Ba ba dẫn con đi?" Hắn bắt đầu hoàn toàn trở thành chân chó nịnh bợ. [=)) Chân chó: ý chỉ người hay nịnh hót.]

Mạnh Lãng suy nghĩ một chút, lại nói: "Chờ ba khỏe lại đã rồi hãy nói."

Nhạc Nhạc áp lại bên tai Từ Dịch Phong nói nhỏ: "Ca ca thích xếp gỗ, còn thích mẹ….."

Trong tim Từ Dịch Phong lại là kích động.

.

.

.

Mạnh Hạ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chưa đi được mấy bước liền nghe ở bên trong truyền ra toàn những tiếng cười nói vui vẻ.

"Ba Ba, cái ná bắn chim của ba bây giờ có còn không?" Đây là giọng nói của Mạnh Lãng. Mạnh Hạ lần đầu tiên nghe được nhóc con nói với giọng điệu nhẹ nhàng như vậy.

https://thuviensach.vn

Giọng nói đầy tự hào của Từ Dịch Phong truyền đến: "Có nha, bà nội của con còn giữ đây. Chút nữa ba dặn bà nội mang tới cho con chơi."

"Ba ba, Tiểu Bảo của ba sau này khỏe lại thì như thế nào?" Nhạc Nhạc hiếu kỳ muốn chết.

Bên trái một tiếng ba ba, bên phải một tiếng ba ba, cả người Từ Dịch Phong đều muốn bay lên được.

"Ba ba đem thả nó đi, nếu không ấy hả, con của nó tìm không được nó sẽ khóc. Động vật nhỏ cũng giống như chúng ta vậy, đều có ba ba, má má của mình."

Lời này ngược lại đã chạm đến nơi sâu kín trong lòng của Mạnh Hạ. Cô không ngờ tới Từ Dịch Phong cũng có thể nói ra những lời như vậy, khóe miệng của cô hiện lên vui vẻ, bình tĩnh đứng lại ở đó.

"Mẹ…" Nhạc Nhạc vui vẻ gọi lên.

Mạnh Hạ nhìn vào Từ Dịch Phong, sắc mặt của hắn vừa mừng vừa lo, lại còn không biết phải làm sao.

"Tiểu Hạ, em đã đến rồi sao."

Trải qua vụ tai nạn lần này, trong lòng hai người bọn họ đều có những chuyển biến.

"Tiểu Lãng đang nói cái gì vậy?" Cô xoay người lại, nhìn vào con trai.

"Ba ba đang kể chuyện vui khi ba còn nhỏ, ba ba nói mẹ nhìn thấy con cóc sợ quá nên khóc, là ba đã giúp mẹ đuổi đi." Tiểu Lãng nói ra rõ ràng.

Từ Dịch Phong ho khan một chút, tiểu tử này thật sự là nói không giữ lời.

https://thuviensach.vn

"Cái kia, Tiểu Hạ….." Từ Dịch Phong vừa mới kêu cô, nhưng Mạnh Hạ đang đưa lưng về phía hắn nên căn bản là chưa nghe thấy. Hắn buồn bực nói ra: "Tiểu Lãng tới đây…"

Tiểu Lãng cười hì hì một tiếng, không để ý đến hắn.

"Được rồi, Tiểu Lãng đưa Nhạc Nhạc đi ra ngoài trước, dì Ất Ất đang ở ngoài cửa chờ các con."

"Vâng, mẹ."

Trong phòng chỉ còn lại hai người, nhất thời lại rơi và trong trầm mặc. Mạnh Hạ hít một hơi: "Cám ơn anh." Giọng nói dù là bình tĩnh, nhưng nói xong câu này cô đã cúi đầu xuống.

Từ Dịch Phong trong lòng có chút khó chịu, nhìn vào gò má trắng muốt của cô, trong lòng hắn dâng lên một hồi xúc động. Cô không nhìn hắn thì dù hắn có nói cái gì, cô cũng không nghe thấy được.

Từ Dịch Phong lầm bầm nói ra: "Tiểu Hạ, hôm đó trước khi hẹn gặp em, Hạo Trạch đã bày cho anh một cách…" Giọng nói của hắn yếu ớt, sắc mặt cũng không có dễ nhìn: "Nhưng về sau nghe những lời nói của em, anh đã liền từ bỏ ngay ý nghĩ kia, anh không muốn lừa dối em."

"Cảm ơn em đã sinh ra Tiểu Lãng, nó vô cùng… đáng yêu, cũng rất thông minh, và rất giống anh. Nhìn thấy nó, anh liền nhớ lại năm đó đã nói với em những lời kia, ý nghĩ tự sát anh cũng đã nghĩ. Em yên tâm, ta cả đời này cũng sẽ không kết hôn, Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc chính là con của anh. Với lại, Tiểu Lãng mang họ Mạnh của em, anh cũng không có ý kiến gì, chỉ là cảm thấy cái tên này có chút khó nghe." [Lúc Mạnh Hạ ghép cái tên Mạnh – Lãng cũng đã nói phát âm nghe như là lỗ mãng ấy :v]

Mạnh Hạ vẫn cúi thấp đầu.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong vẫn thao thao bất tuyệt nói ra, trong giọng nói mơ hồ có mang theo mong đợi: "Nếu như có thể, hy vọng thời gian có thể đem chúng ta quay trở lại, anh nhất định sẽ thật quý trong em!" Chỉ là chưa bao giờ có nếu như.

Cô nắm chặt tay, ngồi lặng ở đó, hô hấp ngừng lại, nhất thời trong lồng ngực có cảm giác đau đớn.

Từ Dịch Phong mím mím khóe môi đã khô khốc, còn muốn nói gì đó, liền ngghe thấy một tiếng nói nhẹ nhàng, mềm mại truyền đến: "Anh thật là tự huyễn, Tiểu Lãng có chỗ nào giống anh?"

Từ Dịch Phong cả người liền đông cứng lại, cô ấy có thể nghe thấy được?

Mạnh Hạ từ từ ngẩng đầu lên, cùng với ánh mắt của hắn chạm nhau. Từ Dịch Phong nhất thời chột dạ, nếu mà nằm ở đây cũng không nhúc nhích được.

"Em gọi y tá đến đây, anh muốn đi toilet." Hắn đã lùi bước, còn có cả ngại ngùng.

Mạnh Hạ đột nhiên cười một tiếng, cười như vậy đã rất nhiều năm trở lại, đây là lần đầu tiên cảm thấy nhẹ nhàng tự do ở trước mặt hắn như thế: "Vừa rồi có một nữ y tá ở cửa, để tôi đi gọi."

Từ Dịch Phong sắc mặt trắng bệch, khóe miệng hiện ra bất mãn, dầu gì hắn cũng là cha của con cô mà: "Tiểu Hạ, em thật sự để cho người khác nhìn thấy thân thể của anh sao?"

Mạnh Hạ bị hắn nói trắng ra như vậy, ngược lại còn ngẩn ra, ngay sau đó liền cười cười: "Người nhìn anh còn thiếu sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong nghẹn lời, hai trong mắt đen láy thẳng tắp nhìn cô đe dọa: "Từ nay về sau, anh vì em mà thủ thân như ngọc." Mặc dù bây giờ rõ ràng là không làm được việc gì, nhưng lời nói vẫn mang khí thế bừng bừng.

--

*YoungMin05: Mọi người có nhớ hôm hẹn nhau ở quán bar, lúc Tiểu Hạ trả lại cho Từ Dịch Phong cái nhẫn, anh í đã đeo vào ngón út của mình. Đó là quyết định thề không kết hôn với ai nữa đấy^^. Lúc edit đến chỗ đó, mình đã rất xúc động ah. Anh Phong đã xác định rồi, hihi...

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hụt Hẫng Vô Biên

-

Chương 68: Hụt Hẫng Vô Biên

Từ nay về sau, anh vì em mà thủ thân như ngọc. [=)) Mắc cười chết ta.]

Động tác của Mạnh Hạ cứng ngắc đang nhấc ấm nước lên, nước tràn đầy ra ngoài, câu nói kia thật sự đã làm cho cô sôi trào đến mức muốn nhảy xuống biển. Cô rung động, nhưng mà ngoại trừ rung động ra thì cô đã không còn dũng khí để quay trở lại.

Đã sớm mai táng đi tình yêu, còn có thể lấy cái gì để làm lại? Cô khổ sở bất đắc dĩ cong cong khóe miệng.

"Mẹ, nước tràn hết ra rồi." Mạnh Lãng vội vàng lên tiếng.

Lúc Mạnh Hạ phản ứng kịp thì trên bàn đã đọng lại một tầng nước.

"Mẹ, làm việc thì phải toàn tâm toàn ý." Mạnh Lãng nghiêm trang nói ra.

Mạnh Hạ thật là muốn mếu, Mạnh Lãng nghiễm nhiên ra dáng một tiểu đại nhân. Ngày đó Mạnh Lãng gặp Từ Dịch Phong, buổi tối về nhà, cả người đều không còn giống như trước kia nữa. Trước khi đi ngủ, Mạnh Hạ có pha cho nhóc con một ly sữa. Lúc đi vào, liền chứng kiến nhóc ấy nằm sấp ở trên bàn, nghiêm túc vẽ tranh. Giữa bức tranh là một người đàn ông

https://thuviensach.vn

thân hình cao lớn, dưới ánh nắng sáng ngời, trải xuống một cái bóng thật dài, ở bên cạnh dắt một đứa bé, cảm giác thật ấm áp. Không khó để nghĩ ra được trong bức tranh của Tiểu Lãng chính là ai.

Tiểu Lãng cũng chỉ gặp qua hắn có hai lần, không nghĩ tới Từ Dịch Phong đã đi vào tâm linh của nhóc con thật sâu. Lúc Tiểu Lãng nói về hắn, Mạnh Hạ cảm thấy trong lòng mang một hương vị rất kỳ quái, vui sướng ngọt ngào, còn có cả ghen tuông nhè nhẹ.

"Mẹ, ba ba nói mình sẽ không bị trở thành người tàn tật, ba còn muốn dạy con đá banh." Tiểu Lãng nhún nhún vai, ánh mắt có chút lạc lõng. Đứa nhỏ này bởi vì thể chất không tốt nên bình thường không thể vận động nhiều được. Nhìn thấy những đứa trẻ khác ở cư xá chơi đùa, nhóc con vĩnh viễn chỉ có thể ngồi ở một bên mà quan sát.

Xem ra Từ Dịch Phong ở trong lòng nhóc con rõ ràng là có một hình tượng tốt. Mạnh Hạ liền cảm thấy quái lạ, Từ Dịch Phong hiện tại đang nằm một chỗ, một cái chân đã bị bó thạch cao, hắn có chỗ nào mà làm được hình tượng tốt.

Mạnh Hạ do dự thật lâu mới lựa lời cẩn thận: "Tiểu Lãng, thích ba ba không?"

Mạnh Lãng tiếp tục tô màu, cũng không ngẩng đầu lên: "Thích."

Trực tiếp như vậy sao, Mạnh Hạ buồn bực: "Vì cái gì?"

Mạnh Lãng quay đầu lại: "Ba Ba khi còn nhỏ rất là tuấn tú, ba ba được chơi với rất nhiều đồ chơi tốt. Ba ba nói con rất giống mình khi còn bé, xem ra con cũng rất tuấn tú."

Mạnh Hạ khô khốc giật giật khóe miệng, thì ra đây mới chính là sự thấu hiểu giữa đàn ông với đàn ông, thật là nông cạn. [=)) Tiểu Hạ có một sự kỳ thị không hề nhẹ]

https://thuviensach.vn

****

Bệnh tình của Từ Dịch Phong từ từ chuyển biến tốt đẹp hơn, không lâu sau đã được chuyển đến phòng bệnh bình thường. Tịch Hạo Trạch đến thăm hắn, tự nhiên trêu ghẹo: "Cái này là vì đuổi theo bà xã mà cái mạng nhỏ cũng không cần. Dịch Phong, tớ chỉ là nói cậu giả bộ bị bệnh nan y, đâu có nói cậu đi vào chỗ chết đâu!"

Nhớ ngày đó khi Tịch Hạo Trạch đuổi theo mang bà xã trở về, lúc đó Hàn Sơ Vũ đã nhất quyết rời nhà trốn đi. Hắn sau khi đả thông tư tưởng mới nghĩ ra được một cách như vậy, Sơ Vũ đã mềm lòng, đến lúc nghe tin hắn sinh bệnh, quyết định sẽ trở về. Chỉ là về sau khi mặt hắn đã dày lên, chiêu này sẽ không còn phát huy tác dụng với mình nữa nên mới cống hiến cho Từ Dịch Phong. Tịch Hạo Trạch khẽ cười một tiếng.

Từ Dịch Phong mặt mày trắng bệch: "Cậu nghĩ tớ là cậu hả, tớ không có không biết xấu hổ như cậu."

"Ui, cậu còn đem mình biến thành một quân tử tàn tật cơ đấy, thật đúng là vĩ đại. Tiểu Hạ lúc này đã hồi tâm chuyển ý chưa?" Tịch Hạo Trạch ngồi bắt chéo hai chân, sâu kín nói ra.

Lời này trong thoáng chốc liền đâm trúng tim đen của Từ Dịch Phong. Từ Dịch Phong hiểu là tên huynh đệ này chính là đang chọc dao nhỏ vào người hắn. Hắn phải nhắm mắt lại, giả chết đúng lúc. [=)))) Oimeoi, cười lộn ruột.]

Tịch Hạo Trạch cười đến chấn động: "Dịch Phong, tớ nói cậu đấy, trong ngày thường lúc nào cũng ngang ngạnh hung ác. Bây giờ cái mạng nhỏ thiếu chút nữa cũng bị liên lụy, vậy mà bà xã con cái cũng không có ở bên cạnh, cậu nói xem mình đang làm cái gì vậy?"

Từ Dịch Phong thở phập phồng, một lát sau mới lên tiếng: "Cậu nghĩ là tới muốn lắm hả, lúc xe đụng tới, trong đầu của tớ mặc dù không kịp suy

https://thuviensach.vn

nghĩ nhưng mà người ở trong đầu tớ vẫn là cô ấy. Khi đó, tớ mới hiểu được, kỳ thật tớ sai rồi, sai đã nhiều năm như vậy."

Tịch Hạo Trạch nghe hắn nói ra những lời này, trong lòng cũng là đồng cảm rất sâu, thật tốt là giữa hai người còn có con trai.

"Tiếp theo có tính toán gì không?" Tịch Hạo Trạch hỏi.

Từ Dịch Phong nôn nóng, đã vài ngày rồi, con trai và cô ấy một lần cũng không có đến. Mẹ hắn cũng không tới, Từ Tiểu Táp tiện thể có nhắn tin đến, Đàm Dĩnh bọn họ sẽ không có đến quấy rầy anh nghỉ ngơi.

Kỳ thật hắn rất là cô đơn và tịch mịch. [=)) Thương quá, bị mọi người ruồng rẫy hết cả.]

"Còn có thể làm sao, không ai đến thì tớ tự tới, coi như nghỉ ngơi một lần."

Tịch Hạo Trạch mỉm cười như có như không: "Mấy ngày hôm trước khi cậu xảy ra tai nạn, mấy khu đất cạnh tranh của thành phố cũng có phần của Mạnh Tiêu, tớ nhớ đó là hạng mục lớn sáu tháng cuối năm của cậu."

Từ Dịch Phong nhíu chặt chân mày lại: "Lúc trước Từ thị đầu tư vào công trình, sau khi hắn trở về, thỉnh thoảng đã bị tuôn ra rất nhều vấn đề, chuyện này cũng liên lụy đến cấp trên." Hắn thở dài: "Mạnh Tiêu là hận tớ đến chết, dự định cùng tớ đánh cược một ván. Mấy ngày nay lại gió êm sóng lặng, xem ra là hắn đang do dự, hoặc là cũng sẽ không động thủ nữa."

"Hắn cảm kích cậu cứu muội muội của hắn đây mà."

"Chiếc xe kia không phải là tớ an bài!" Từ Dịch Phong một mực nói ra.

https://thuviensach.vn

Tịch Hạo Trạch thật đúng là ngoài dự liệu: "Không phải là cậu?" [Á! Anh Hạo Trạch này thật là, ăn vạ riết quen rồi hay sao mà lại nghi là anh Phong tự bày ra cái chuyện chết người này ="=]

"Là Kiều Dịch Kỳ." Từ Dịch Phong buồn bực nói ra.

"Cậu đấy nha, thật sự là hại người rất nặng."

"Cậu nghĩ là mình không có sao? Lúc trước Tô Y trả lại bà xã cho cậu còn làm mất đứa con." Từ Dịch Phong oán hận nói ra.

Tịch Hạo Trạch coi như là đã lĩnh giáo được sự ác độc của Từ Dịch Phong.

Lúc này cửa phòng được nhẹ nhàng nói ra, ở phía dưới thò ra một cái đầu nhỏ, che miệng cười hì hì: "Ba ba…"

Hai người đàn ông ngơ ngác đồng thời cùng quay đầu lại, hai mắt của Từ Dịch Phong lập tức phát sáng lên, lưng thẳng tắp, tinh thần dạt dào.

Tiểu Lãng đi theo phía sau Nhạc Nhạc, hai đứa bé cùng nhau xách theo một giỏ trái cây.

Từ Dịch Phong phất phất tay ra lệnh: "Hạo Trạch, cậu đừng ngồi ở đấy, mau nhanh đến cầm lấy đi, đừng để khuê nữ và con trai của tới bị mệt." Nói xong quay đầu lại, hướng về phía hai đứa bé cười một cái vô cùng sáng lạn.

Người này nha, thay đổi thật là nhanh hơn bình thường.

"Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc, thật nhiều ngày không có tới thăm ba ba." Từ Dịch Phong làm ra một bộ dáng rất thương tâm, Tịch Hạo Trạch ở bên kia chân mày đã run lên một cái.

https://thuviensach.vn

"Ba ba, con vốn là muốn tới thăm ba, nhưng mà con bị cảm." Tiểu Lãng chu mỏ lên, bày tỏ một sự vô cùng đáng tiếc.

"Con và ca ca rất muốn tới, nhưng mà mẹ nói sẽ truyền vi khuẩn cho ba ba."

Từ Dịch Phong trong lòng đã rối ren nhiều ngày, cuối cùng cũng được viên mãn, khóe miệng của hắn cười không khép lại được: "Mẹ của các con đâu?"

"Mẹ ở bên ngoài." Tiểu Lãng chỉ chỉ ra cửa.

"À." Từ Dịch Phong nghiêng người qua, đưa mắt hướng ra cửa nhìn ngó dò xét một hồi.

"Hay là tớ cho người tới phá bỏ bức tường này đi." Tịch Hạo Trạch mang một vẻ mặt chân thành tha thiết. [=)))))))]

Từ Dịch Phong khẽ hừ một tiếng, ánh mắt đảo một cái: "Tiểu Lãng, Nhạc Nhạc, mau gọi thúc thúc. Hạo Trạch, khuê nữ cậu đã gặp qua, con của tớ…" [Dịch Phong sủng ái nên gọi Nhạc Nhạc là khuê nữ, mình giữ nguyên vậy luôn :3]

"Thúc thúc…"

"Thật sự là quá tốt cho cậu, lần sau tớ sẽ chuẩn bị bao lì xì lớn." Tịch Hạo Trạch đứng dậy: "Cậu yên lòng mà dưỡng bệnh đi, thân thể là nền tảng của cách mạng, có con trai con gái rồi mà bà xã còn chưa có xuất hiện đây. Haizzz, vợ tớ nấu cơm đang chờ tớ về, tớ cũng không quấy rầy nhà cậu đoàn tụ nữa." [Cố tình nhấn mạnh chọc tức đây mà :v.]

Từ Dịch Phong mặt trầm xuống, thở ra một hơi thật dài, nhìn lại hai đứa con một chút, buồn bực trong lòng rốt cục cũng tản đi được ít nhiều.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lãng nhìn quanh gian phòng một vòng, cuối cùng nhìn vào Từ Dịch Phong: "Ba ba, giàn ná của ba đâu?"

Từ Dịch Phong giật mình, hắn đã dặn Đàm Dĩnh mang tới, nhưng Đàm Dĩnh bây giờ đối với chuyện của hắn đã chẳng thèm quan tâm nữa. [=))]

Vẻ mặt của Mạnh Lãng dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó thở dài: "Ba ba, con quá thất vọng rồi. Ba Trần nói cho con biết làm người thì phải biết giữ lời, người lớn thì cần phải làm gương cho chúng con."

Từ Dịch Phong hận không thể đứng lên, nhưng cái bắp đùi này căn bản là bây giờ không thể nhúc nhích được: "Ba ba sai rồi, con trai, ba lập tức nói cho cô lấy tới đây cho con."

Thật vất vả với tạo dựng được tình cảm với con ruột mà cứ như vậy bị tan vỡ đi sao?

"Ca ca, mẹ cũng như vậy đấy, mẹ luôn nói sẽ dẫn em đi ăn gà rán Kentucly, nhưng mà đã nhiều lần gạt em, em đều nhớ kỹ."

Từ Dịch Phong bối rối, hắn không có kinh nghiệm tiếp xúc với con nít nên không biết hai đứa con này làm sao lại "nghiêm khắc" như vậy nha? Còn nhớ kỹ nữa chứ.

Hắn vội vàng cầm điện thoại lên, phân phó cho Tôn thư ký đi mua một hộp gà rán Kentucky tới đây, lại gọi cho người nhà của hắn mang thứ đồ chơi kia đến, hy vọng có thể cứu vãn lại một chút hình tượng của mình.

Hoàn hảo là một bước này hắn đã đi đúng rồi.

Trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con, Từ Dịch Phong ngắm nhìn hai đứa con ăn phi thường cao hứng, liền thắc mắc, ăn ngon như vậy sao?

https://thuviensach.vn

"Ba ba, ba có phải là muốn ăn hay không?" Nhạc Nhạc nhìn thấy hắn, mút mút ngón tay của mình.

Từ Dịch Phong lắc đầu: "Các con ăn ít một chút, nếu không buổi trưa ăn cơm không ngon."

Mạnh Hạ lấy được thuốc cho Mạnh Lãng thì liền chạy tới, thấy trên bàn là một mảnh hỗn độn, nhìn lại trên người Nhạc Nhạc và Mạnh Lãng, cô nhắm mắt lại, dẹp yên tức giận trong ngực, quay đầu lại mắt sắc nhìn vào Từ Dịch Phong: "Làm sao anh lại cho bọn nhỏ ăn những thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe thế này?"

"Anh có biết thân thể của Tiểu Lãng không tốt hay không, ăn uống đều phải kiêng cử?"

"Từ Dịch Phong!" Cô nặng nề gọi tên của hắn.

Từ Dịch Phong toàn thân cứng ngắc ở đó, sắc mặt thay đổi liên tục, trong một thoáng đã trầm xuống, giọng nói của hắn vang lên thật thấp: "Là anh sơ sót."

Một câu của hắn như vậy, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy là một quyền đánh vào bông vải, trong lòng mềm xuống cực kỳ, cô thở dài. Đúng vậy, hắn làm sao biết được những thứ này? Hắn chỉ là ở bên Tiểu Lãng chưa đến nửa ngày, thì làm sao biết được thân thể Tiểu Lãng không thích hợp để ăn những thứ này.

"Là tôi nóng nảy." Mạnh Hạ do dự nói ra, nhìn thấy ánh mắt của Từ Dịch Phong thất lạc, trong tim cô căng thẳng, sau đó lại chậm rãi nói ra: "Tôi dự định mang theo Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc đến Vienna định cư. Ở bên đó khí hậu và hoàn cảnh tốt cho sức khỏe của Tiểu Lãng."

Nụ cười của Từ Dịch Phong tắt ngấm, sắc mặt thoáng chốc một chút huyết sắc cũng không có. Hắn dần dần nắm tay lại thành quyền, trong ngực

https://thuviensach.vn

phập phồng chấn động: "Định cư?" Sau đó hắn lại nói ra một cách tăm tối: "Phải mất bao lâu? Một năm? Hai năm?"… Hay là cả đời?

Mạnh Hạ ngước mặt lên, trong giọng nói có chút áy náy: "Chưa rõ lắm."

"Tiểu Hạ……" Thân thể của Từ Dịch Phong rõ ràng đang chuyển động, hắn muốn xuống giường, nhưng mà hắn không thể.

"Anh còn bị thương, đừng có động đậy."

Từ Dịch Phong không phục nói ra: "Vậy em tại sao lại để cho Tiểu Lãng nhận anh? Cho anh hy vọng, sau đó lại thu hồi nhanh gọn, em cũng biết là như vậy so với giết anh còn hung ác hơn."

Hắn đột nhiên cảm thấy tất cả đang ầm ầm sụp đổ. Ở bên ngoài trời quang mây đãng, ánh nắng sáng ngời tỏa ra rực rỡ nhưng trong phòng vẫn mang một cảm giác trầm trầm như cũ. Trong lúc nhất thời, hắn đột nhiên có chút mê muội và hoảng hốt, cho rằng tất cả đều là hư ảo.

"Lúc hôn mê, em tới thăm anh, anh đều cảm nhận được. Trong đầu anh liền mang một ý niệm, mình không thể chết được, anh nợ em còn chưa có trả lại." Hắn tăm tối nhìn cô một cái: "Có phải sẽ không quay về nữa hay không?" Hắn nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt như muốn xuyên thấu qua người, làm cho hắn cảm thấy như không còn chân thực.

Mạnh Hạ trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nhàn nhạt nhưng ánh mắt lại kiên định dị thường: "Anh còn nhớ thầy Lý trước kia của tôi không? Ông ấy giới thiệu cho tôi, tôi đã viết đơn nhập học ở đại học bên đó." Cô dừng lại một chút: "Sau này anh có thời gian, có thể đến thăm con."

Từ Dịch Phong thoáng chốc như bị người ta bóp cổ, thở dốc khó chịu, hắn từ từ quay đầu lại nhìn đứa nhỏ. Ánh mắt dần dần bị bi thống bao phủ,

https://thuviensach.vn

rơi vào trong vực sâu không đáy.

---

*YoungMin05: Oahhh~ tui hẫng quá :((. Dạ Mạn viết rất khá, đoạn đầu vui vẻ, cười không dứt, tự nhiên xoay chuyển một cái làm người ta tiếc hận vì hụt hẫng.

Mình đã nghĩ Tiểu Hạ đã tha thứ cho Dịch Phong ở mấy chương trước, bây giờ cô ấy suy nghĩ thấu đáo rồi lại quyết định rời xa anh Phong. Buồn quá cơ.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cách Xa Vạn Dặm

Chương 69: Cách Xa Vạn Dặm

"Khi nào thì đi?" Từ Dịch Phong nuốt xuống cổ họng một cái, nỗ lực kiềm chế cảm xúc đang cuồn cuộn trong thâm tâm.

"Hai tuần lễ sau." Mạnh Hạ trả lời.

Từ Dịch Phong mấp máy khóe miệng, bất đắc dĩ cười cười vừa khổ vừa đắng, thì ra là trong kế hoạch của cô đã sớm không có hắn. Cô để cho hắn nhận con trai cũng chẳng qua là bởi vì hắn đã thay cô cản xe. Ánh mắt của Từ Dịch Phong sáng quắc ngắm nhìn Mạnh Lãng, đứa bé đang nghịch mấy thứ đồ chơi ở chỗ kia.

Bộ dáng chăm chú của nhóc con làm cho tim của hắn nhói lên một chút, đây chính là con trai của hắn, một sinh mệnh nhỏ bé nhưng lại mạnh mẽ ngoan cường. Hắn đã bỏ lỡ lúc bé con chào đời, chẳng lẽ còn muốn hắn bỏ lỡ từng ngày nhóc con trưởng thành sao?

"Tiểu Lãng, nào, đến đây với ba ba…" Từ Dịch Phong vẫy vẫy tay, tha thiết gọi.

Tiểu Lãng cầm lấy giàn ná đi đến.

Từ Dịch Phong cứ ngắm nhìn nhóc con như vậy, thật lâu, hắn nghiêng đầu qua nhìn vào Mạnh Hạ: "Có thể chậm đi một chút không, chờ chân của

https://thuviensach.vn

anh khỏi lại, anh còn nợ Tiểu Lãng một lời hứa, muốn dẫn con đi đá banh."

Mạnh Hạ thất thần một chút, chỉ là sau một tích tắc, cô đưa mắt nhìn thẳng: "Thật xin lỗi, tôi đã hẹn với bên kia, không có cách nào kéo dài thời hạn." [T^T hức hức….. phũ…]

Nét cười khổ sở của Từ Dịch Phong cũng hoàn toàn tản đi, toàn thân hắn đều lạnh nhạt. Hắn lúc này đây là hoàn toàn thất bại, mất hết tất cả, một chút cũng không dư thừa.

Hắn chỉ ngồi ở đó như thế, không nhúc nhích.

Mạnh Hạ nhìn thấy hắn như vậy, trong nháy mắt cảm thấy có chút đau lòng. Cô sít sao nắm chặt tay, cuối cũng đã vô lực thả lỏng ra.

Cô tin vào lựa chọn của mình, đây là quyết định tốt nhất. Dù cho có Tiểu Lãng là ràng buộc ở giữa hai người, nhưng bọn họ vẫn là đã xa cách rất nhiều.

Cô nghĩ tới một vấn đề, rốt cuộc cô và Từ Dịch Phong đã bỏ lỡ cái gì? Khi cô toàn tâm toàn ý yêu hắn, hắn hờ hững. Khi cô nỗ lực để quên lãng hắn, hắn lại từng bước, từng bước ép sát. Có lẽ đây chính là thói hư tật xấu của người đời, khi muốn có được một điều gì đó, hắn mới có thể biết quý trọng, mới có thể tranh đoạt về.

Cô tin là hắn thích mình, nhưng như vậy thì thế nào. Quá khứ đã không thể quay về, cô cũng không có dũng khí để cùng hắn tạo ra một khởi đầu mới.

"Ba ba, cái này là làm như thế này sao?" Tiểu Lãng cầm cái giàn ná bắn tới cái túi, chỉ là sức lực quá nhỏ nên viên đạn bắn đi không xa.

Từ Dịch Phong nắm lấy tay của con trai, nghiêng người về phía trước: "Như thế này, con nheo mắt lại nhìn về phía trước, dùng hết sức kéo tay về

https://thuviensach.vn

sau….."

"Pằng" một tiếng, ly thủy tinh ở trên bàn phía xa xa kia bị vỡ tan.

"Ba ba, ba thật là lợi hại." Trong mắt Tiểu Lãng lấp lánh sáng ngời.

"Tất nhiên, ba con lúc nhỏ như con đã có thể đi bắn chim." Từ Dịch Phong thản nhiên nói như mây trôi nước chảy.

Mạnh Hạ thoáng chốc có ảo giác là vừa rồi cô và hắn không có phát sinh ra chuyện gì cả.

Nhưng mà tình hình dĩ nhiên là không phải như thế, Từ Dịch Phong lôi kéo Tiểu Lãng chơi, những viên đoạn lần lượt bay loạn một trận. Ở trong phòng, những gì có thể bắn đều bắn, bình hoa, bình nước, chén nước, gương… tất cả đều không có một tia hy vọng nào để thoát khỏi. Cuối cùng, hắn lại nhắm mục tiêu ra ngoài cửa sổ.

"Đủ rồi!" Mạnh Hạ lạnh lùng lên tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng, cô đưa tay giữ chặt lấy hắn: "Từ Dịch Phong, không nên như vậy."

Từ Dịch Phong tự nhiên rũ tay xuống: "Vậy anh có thể làm gì? Anh hiện tại lại không thể chạy, không thể nhảy, em muốn mang con anh đi đâu là đi ngay sao? Anh lại không đuổi theo kịp."

Mạnh Hạ vừa bực mình vừa buồn cười: "Chúng tôi đi về trước, hôm nào sẽ trở lại thăm anh."

"Em không phải là hai tuần nữa đã đi rồi sao? Về sau cách xa vặn dặm như vậy, anh xũng không thể thường xuyên đến thăm….. Tiểu Lãng, để cho Tiểu Lãng mấy ngay nay ở cùng một chỗ với anh đi. Anh sợ……" Từ Dịch Phong hơi ngập ngừng một chút, ánh mắt thâm trầm: "Anh sợ lâu ngày nó sẽ quên mất bộ dáng của anh." [:(((((((((huhuhu…]

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Mạnh Hạ ngưng đọng, giọng nói gượng gượng trả lời: "Tôi còn đưa nó tới đây sau. Còn mẹ anh……"

Từ Dịch Phong tiếp lời: "Anh sẽ nói, bọn họ cả đời này cũng chỉ có mọt đứa cháu là Tiểu Lãng, còn có thể làm sao? Em nếu như có lòng tốt thì để cho Tiểu Lãng nói chuyện điện thoại nhiều nhiều với bọn họ."

Mạnh Hạ chậc lưỡi, nghe hắn nói giận dỗi thế này, giống như cô là hôn quân bá vương không bằng, với lại chẳng lẻ tất cả là lỗi của cô?

"Mẹ, chúng ta về sau không thể cùng ba ba ở cùng một chỗ sao?" Tiểu lãng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kinh ngạc hỏi ra.

"Ừ, mẹ muốn đi ra nước ngoài để học, nên không thể cùng ba ba ở chung một chỗ." Mạnh Hạ nghĩ lời giải thích này tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

"À, vậy chờ mẹ học xong, mẹ sẽ cùng với ba ba ở chung một chỗ phải không?"" Mạnh Lãng ngây thơ hỏi.

Mạnh Hạ yên lặng không nói gì.

Từ Dịch Phong chỉ nhìn vào con trai, Mạnh Hạ cũng cúi đầu nhìn một cái.

Vẻ mặt của Mạnh Lãng lạnh xuống, viền mắt cũng dần dần đỏ lên: "Ba mẹ, có phải là hai người đã ly hôn rồi không?"

Nhạc Nhạc liền vội vàng đi đến, hai đứa bé cứ như vậy mà nhìn cô.

Mạnh Hạ nhất thời chua xót trong lòng, trịnh trọng bày tỏ: "Ba ba với mẹ không có ly hôn, mẹ sẽ không gạt các con." Bọn họ cũng không có kết hôn thì ly hôn ở đâu ra: "Không tin, các con cứ hỏi ba ba?"

Từ Dịch Phong nhún nhún vai, không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ kéo kéo tay của hắn ra hiệu, Từ Dịch Phong lại nhân tiện cầm ngược lại, sít sao chặt chẽ không có lấy một khe hở. Hắn quay đầu lại, ánh mắt thẳng tắp ngắm nhìn cô: "Đúng vậy, chờ mẹ học bài xong sẽ quay về cùng với ba ba ở chung một chỗ."

Từ Dịch Phong những ngày này không phải là không có ngon ngọt dỗ dành cô, nhưng mà riêng lúc này đây, cô lại cảm thấy trên mặt nóng ran một hồi, hình như tiếng tim đập thình thích cũng vang lên mãi.

"Hỏi mẹ con xem có đúng như vậy hay không?" Khóe miệng của Từ Dịch Phong nhẹ cong, từng chữ từng chữ hỏi ra.

Hai đứa nhỏ lóe sáng đôi mắt, đang mong đợi nhìn vào cô, Mạnh Hạ hơi chau mày gật gật đầu.

"Mẹ, mẹ không thể gạt con đâu." Mạnh Lãng hình như không tin cho lắm, nhóc con cảm thấy độ tin cậy của ba mẹ mình không được cao. [=)) Oimeoi, đứa nhỏ này quá thông minh.]

"Không gạt con! Thật sự!" Lòng bàn tay của cô khẽ ướt mồ hôi, không biết là hắn, hay là chính cô nữa.

Giữa chân mày nhíu chặt của Từ Dịch Phong dần dần tản đi, khóe miệng trong lúc nhất thời quẹt ra một nụ cười vui vẻ khó hiểu.

Việc này cuối cùng cũng được thông qua.

****

Các thủ tục xuất ngoại đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, Mạnh Hạ mang theo hai đứa bé đến nơi đó còn muốn học thêm, Tiêu Ất vốn cũng chuẩn bị đi cùng nhưng Mạnh Hạ vẫn cự tuyệt. Tiêu Ất đã ở bên cô nhiều năm như vậy, đại sự của đời mình vẫn luôn bỏ qua, cô không thể làm chậm trễ cô ấy được nữa, cuối cùng vẫn là Mạnh Lý cùng đi.

https://thuviensach.vn

Người của Từ gia biết được chuyện này, Đàm Dĩnh nằm bệnh ở trên giường suốt một tuần lễ, trong lòng oán thán cho Từ Dịch Phong không dứt!

Từ Tiểu Táp đến bệnh viện thăm hắn, đúng lúc gặp được Mạnh Hạ. Cô đưa con vào phòng rồi đi ra ngay, quả thật là Từ Tiểu Táp vẫn còn đứng ở đó.

Cô tiến lên vài bước, đứng song song với cô ấy. Từ Tiểu Táp nhắm hai mắt lại: "Thật sự là quyết định đi?"

Mạnh Hạ mỉm mỉm khóe miệng: "Tiểu Táp tỷ, những năm nay, tỷ vì cái gì mà không trở về nước?"

Từ Tiểu Táp từ từ mở mắt ra, ánh mặt trời chói sáng, cô ấy chớp mắt khó chịu một cái, khẽ quay đầu lại, hiền lành cười một tiếng, chỉ là nụ cười kia còn mang theo vài phần khổ sở: "Tiểu nha đầu ngược lại còn biết nói chuyện lắm."

Mạnh Hạ khẽ cười, cô cũng sẽ lấy cái tình để đồng cảm. Từ Tiểu Táp không khuyên can gì cô hết.

Từ Tiểu Táp có một trúc mã, chỉ tiếc lại có cây mơ xen vào, trúc mã vong tình. Lúc trước Từ Tiểu Táp vì hắn mà cũng để lại nhiều nước mắt, cuối cùng phải thương tâm lấy chồng ở nơi khác. [Trúc mã trong câu "Thanh mai trúc mã". Cây mơ: ý chỉ một người thứ ba.]

Từ Tiểu Táp từ đó tính tình trở nên thoải mái thong dong.

Cô ấy thở hắt ra một hơi: "Nhưng em và Dịch Phong không như vậy. Dịch Phong là yêu em, hơn nữa, còn có Tiểu Lãng. Đứa nhỏ trưởng thành mà thiếu hụt tình thương của cha, đối với nó là không công bằng."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ cũng quay đầu lại, cùng giao với ánh mắt của cô ấy: "Em sẽ nuôi dạy con tốt, Dịch Phong cũng còn là ba của nó." Mạnh Hạ nhẹ tiếng cười: "Tiểu Táp tỷ, chuyện tình cảm ai cũng không thể nắm chắc. Nói không chừng, có một ngày nào đó Từ Dịch Phong sẽ gặp được người anh ta thích, em cũng có thể ở Vienna gặp được chân mệnh thiên tử của mình."

"Sẽ không." Từ Tiểu Táp kiên định nói ra: "Dịch Phong, người như nó một khi đã yêu thì tất nhiên cả đời sẽ không thay đổi."

Mạnh Hạ chấn động một chút.

****

Đảo mắt một cái đã đến ngày rời đi.

Ở phi trường người đi kẻ đến, cộng thêm với lần tiễn đưa có khá nhiều người, nhưng Mạnh Hạ lại không có một chút khó chịu nào, giống như cô đi tham gia một cuộc thi lớn, mơ hồ còn có chút mong đợi.

Giản Ninh đến, Mạnh Hạ có hơi kinh ngạc, anh bình tĩnh đứng ở sau mọi người, dáng người tuấn tú làm cho người ta không thể rời mắt. Anh chứng kiến Mạnh Hạ cùng với từng người chia tay xong, lúc đó mới đi tới, đưa ra một cái hộp.

"Là gì vậy?" Mạnh Hạ hỏi.

"Đến bên kia rồi hãy xem." Ánh mắt của Giản Ninh nhìn quanh một hồi: "Ừm, thuận đường xuôi gió."

Mạnh Hạ bỗng dưng cười một tiếng: "Cảm ơn."

Giản Ninh không có nói thêm gì nữa, trực tiếp rời đi.

Không biết tương lai về sau, cô gái hạnh phúc nào sẽ gặp được Giản Ninh? Mạnh Hạ ngược lại còn mong đợi như thế.

https://thuviensach.vn

Ngày ly biệt hôm đó cũng đã xảy ra một sự việc nhỏ xen vài giữa. Mạnh Hạ đưa Nhạc Nhạc đi toilet ở sân bay, lại gặp được Kiều Dịch Kỳ, quả đất thật tròn.

Cô vừa đi vào toilet là thấy ngay cô ả, Kiều Dịch Kỳ mang theo một cái nón, mặt bị che đi hơn phân nữa. Nhạc Nhạc vội vã muốn đi vệ sinh, nên chạy chậm về phía trước. Kiều Dịch Kỳ đúng lúc xoay người, Nhạc Nhạc không cẩn thận nên đụng phải liền kêu đau một tiếng, Mạnh Hạ vội đến đỡ cô bé dậy.

Kiều Dịch Kỳ dừng bước mại, cô ra giơ tay lên kéo nón xuống, sắc mặt tối sầm lại, ánh mắt có chút đáng sợ nhìn vào trên người Nhạc Nhạc: "Thật là trùng hợp!"

Mạnh Hạ vội vàng đỡ Nhạc Nhạc dậy, muốn đi về phía trước.

"Mạnh Hạ, vội vã như vậy làm gì?" Kiều Dịch Kỳ giữ chặt tay của cô lại: "Cô bây giờ là muốn đi đâu?"

"Buông tay ra!" Mạnh Hạ lạnh lùng lên tiếng.

Kiều Dịch Kỳ không màng tới: "Từ Dịch Phong có nói cho cô biết không, tôi bây giờ đã không còn lại giảng viên của Đại học C nữa, tôi bị Đại học C cho nghỉ việc, cũng giống như cô bị nơi đó khai trừ, chúng ta thật đúng là có duyên." Vẻ mặt của ả không có chút thay đổi, trong tay rất hung ác, gân xanh đều nổi lên: "Ngày đó không có đụng trúng cô, là vận may của cô, nhưng có phải lần nào cô cũng sẽ may mắn như vậy hay không nhỉ."

Ả nói xong nhưng lời âm u tăm tối, liền xoay người rời đi.

Mạnh Hạ yên lặng thất thần ở đứng ở đấy.

"Mẹ, con muốn đi…."

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ từ toilet đi ra, vẻ mặt có gì đó không ổn. Sau khi trở lại, Tiêu Ất cũng chú ý tới, lặng lẽ hỏi ra: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mạnh Hạ uống một miếng nước, trong đầu bỗng dưng liền nghĩ ngay đến vẻ mặt u ám đáng sợ của Kiều Dịch Kỳ: "Tớ mới vừa gặp Kiều Dịch Kỳ ở trong toilet, cô ta giống như đã hoàn toàn thay đổi."

Tiêu Ất vỗ vỗ vào tay của cô, ánh mắt vừa nhìn đã liền chúng kiến dấu móng tay trên cánh tay của cô: "Cô ta làm ra thế này?"

Mạnh Hạ gật gật đầu: "Thôi, dù sao về sau cũng không gặp mặt."

****

Mạnh Hạ đi vào ngày đó, Từ Dịch Phong phân phó y tá chuẩn bị cho hắn một cái xe lăn. Chỉ có một mình hắn ngồi ở cạnh cửa sổ, chân mày nhíu lại thật sâu, liên tục ngẩng đầu nhìn vào bầu trời bao la xanh thẳm.

Một ngày nào đó, ở trong lòng hắn nghĩ tới hình ảnh một chiếc máy bay lướt ngang qua bầu trời, để lại một đường khói trắng thật sâu, mãi khắc ghi trong đầu của hắn, hắn nhớ mình đã tiễn cô đi như vậy.

Hắn có thể đợi, cho đến suốt đời.

---

*YoungMin05: Oaaaaaaaa'... *bưng mặt khóc* Mình đã hy vọng sẽ có một bất ngờ nào đó, nhưng mà Mạnh Hạ là đi thật, không muốn quay lại với anh Phong là thật. Ra đi lúc anh Phong không nhúc nhích được như thế quả thực là tàn nhẫn quá ah :(((((((... còn không đi tiễn được T^T... OMG! Tâm chết không thể cứu vớt được.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Trở Về, Là Thân Quen Hay Là Xa Lạ?

-

Chương 70: Trở Về, Là Thân Quen Hay Là Xa Lạ?

Ba năm sau.

Hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm thành lập Trung Hạ Quốc Tế - một trong những tập đoàn lớn nhất thành phố C. Đêm nay, tân khách tụ tập, quý phái xa hoa. Tiêu Giáp với một bộ tây trang cắt may vừa vặn, tác phong nhanh nhẹn đứng ở cổng khách sạn Hoa Áo, nghênh đón mỗi một vị khách mời. Sau khi thay hình đổi dạng, hắn dĩ nhiên không còn là tên côn đồ ở trên đường phố năm đó.

Từ Dịch Phong ngồi ở trong xe, trên tay kẹp lấy điếu thuốc hầu như đã cháy hết không còn gì, nhưng vẫn không nhúc nhích lấy một chút, ánh mắt chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Tiêu không có rộng lượng đến mức đi mời hắn tham gia lễ mừng. Hắn chỉ biết mình là cổ đông của Hoa Áo, nên cũng có tư cách để tham dự. Nếu không thì tổ chức ở đâu mà không được, chẳng phải là cố tình để cho người ta viện cớ sao?

Hôm nay truyền thông tụ tập ở đây không ít, Trung Hạ Quốc Tế ba năm nay phát triển có thể nói là nhanh chóng.

Từ Dịch Phong xuất hiện, ngay lập tức đã hấp dẫn không ít ánh mắt của truyền thông. Giới báo chí luôn có cái mũi nhạy bén, mấy năm nay ở

https://thuviensach.vn

thành phố C dĩ nhiên là cục diện tranh bá của Từ thị và Trung Hạ. Từ Dịch Phong xuất hiện ở đây tất nhiên đã làm cho lễ mừng của Trung Hạ tăng thêm thú vị rất nhiều.

"Từ Tổng, hoan nghênh quang lâm, vinh hạnh vô cùng." Tiêu Giáp máy móc nói ra, nhưng trong mắt chỉ lạnh như băng. Hắn từ trước đến nay không có hảo cảm với Từ Dịch Phong, điểm này có lẽ suốt đời cũng sẽ không thay đổi.

Mạnh Tiêu mấy năm nay thậm chí một chút cũng không có thay đổi, hai người có rất nhiều điểm giống nhau, sự nghiệp càng ngày càng thăng tiến, chỉ vẫn độc thân như cũ. Hai người có đẳng cấp "Kim cương Vương Lão Ngũ" đồng thời xuất hiện, dĩ nhiên các lão tổng có mặt ở lễ mừng này liền chớp lấy cơ hội mang theo con gái đi dự họp. [Kim cương Vương Lão Ngũ: chỉ những người đàn ông hội tụ 5 tiêu chuẩn: Đẹp trai, nhà giàu, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn. =)))))))]

Từ Dịch Phong bưng tới một ly rượu, lững thững đi về phía Mạnh Tiêu, hướng ly rượu đến anh rồi uống một hơi cạn sạch.

Từ Dịch Phong hất mặt lên, ánh mắt quét qua mỗi một ngóc ngách của hội trường, trong lòng hắn có một cảm giác mong đợi mơ hồ.

"Ngươi không phải là tháng trước mới đi Vienna sao?" Mạnh Tiêu thong thả nhấp một miếng rượu, thản nhiên nói ra.

Từ Dịch Phong bị vạch trần mặt nạ nên lúng túng: "Hội trường sắp xếp rất tốt, đẳng cấp làm việc của Hoa Áo bây giờ càng ngày càng tốt."

Mạnh Tiêu cũng không để ý đến hắn: "Ba mươi phần trăm cổ phần của Trung Hạ, ta đã chuyển qua cho Mạnh Lãng đứng tên."

Từ Dịch Phong không phục, dựa vào cái gì chứ hả, Tiểu Lãng là con của hắn, tương lai sẽ hận muốn chết nếu mà kế thừa sự nghiệp của Mạnh

https://thuviensach.vn

Tiêu: "Không được, Tiểu Lãng là người thừa kế của ta."

"Đừng quên là nó mang họ Mạnh, tất nhiên là sẽ kế thừa Trung Hạ Quốc Tế." Mạnh Tiêu nói ra từng chữ rõ ràng.

"Ngươi không phải là có con gái sao? Mạnh Tiêu, đây là thời đại nào rồi mà ngươi còn trọng nam khinh nữ…" Từ Dịch Phong còn chưa nói hết, liền nhận lấy một cái nhìn lạnh lùng khinh bỉ của Mạnh Tiêu. [=)))))))) Hai anh này như nước với lửa ah~]

Lúc này Tiêu Giáp đi tới, ở bên tai Mạnh Tiêu nói nhỏ vài câu, Từ Dịch Phong rõ ràng thấy được trong mắt Mạnh Tiêu đột nhiên hiện ra tia vui sướng.

"Từ Tổng, xin ngài cứ tự nhiên." Mạnh Tiêu rời đi, bóng lưng có vẻ đẹp trai khó nói ra được.

"Thật là đẹp trai!" Đột nhiên ở bên cạnh có một cô gái trầm trồ khen ngợi.

"Có cái gì mà đẹp trai, tuổi đã dày một xấp." Từ Dịch Phong lúc này liền buồn bực.

Cô gái đi đến bên cạnh, kéo cánh tay của hắn, thân mật nói ra: "Anh đẹp trai, lát nữa vũ hội sẽ bắt đầu, cùng nhau nhảy nhé."

****

Mạnh Tiêu đi vào phòng nghỉ, trong giây lát đẩy cửa ra, bước chân liền đứng sững lại. Ba năm nay anh phải cố gắng để không đi tìm cô, là ba năm cho đến tận giờ phút này.

"Ca……" Bọn họ đã ba năm không gặp, Mạnh Tiêu đi vào, ngọn đèn sáng chói ở bên trên chiếu thẳng xuống, trên gương mặt cô toát ra một vầng

https://thuviensach.vn

sáng ôn nhu, Mạnh Hạ cong cong khóe miệng.

"Như thế nào lại bất ngờ trở lại? Không phải là muốn kết thúc cuộc thi cho xong sao?" Giọng nói của Mạnh Tiêu trong lúc nhất thời có chút nghèn nghẹn.

"Lễ mừng công ty của lão ca, em đây là muội muội mà không tham dự thì có coi được không?" Mạnh Hạ cười nói tự nhiên: "Y phục này đã ổn chưa?" Cô giống như một cô nương mười mấy tuổi, ở trước mặt anh mà xoay một vòng.

Trong thâm tâm Mạnh Tiêu đột nhiên dao động, trong mắt dâng lên sóng ngầm.

"Đi thôi….." Mạnh Hạ khoác lấy cánh tay của anh.

Lúc hai người xuất hiện ở đại sảnh, trong khoảnh khắc đó tiếng ồn của mọi người đều dừng lại. Tất cả đều rối rít thì thầm thắc mắc, người bên cạnh Mạnh Tiêu là ai? Ngoại giới đối với sinh hoạt cá nhân của Mạnh Tiêu đều rất tò mò, nhưng chưa từng nắm được một chút tin tức nào.

"Bộ dạng chẳng có gì đặc sắc phải không?" Cô gái bĩu môi nói ra.

"So với ngươi còn xinh đẹp hơn!" Từ Dịch Phong lạnh lùng trả lời.

"Anh ghen tỵ? Ha ha…" Cô gái lấy điện thoại di động ra, hướng về phía Từ Dịch Phong chụp điên cuồng một hồi. Sắc mặt của Từ Dịch Phong càng lúc càng tối lại, nhưng không có muốn bộc phát ở đây.

"Cô ấy là ai vậy? Là bạn gái trước của anh phải không? Thoạt nhìn anh và cô ấy chẳng có xứng đôi chút nào nhỉ? Cô ấy và người kia ngược lại vô cùng xứng đôi nha." Từ Dịch Phong muốn náo loạn ở giữa chốn đông người: "Từ Tiểu Phong, đi qua bên kia ngay!"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ quay về chính là vì lễ mừng này. Mấy năm nay cô chăm chỉ chơi đàn violin, trong giới chuyên môn cũng có chút danh tiếng. Cô một bộ váy trắng, dạn dĩ đứng ở trên sân khấu rộng rãi, tựa như một ngôi sao tỏa sáng, tiếng đàn du dương cất lên.

Từ Dịch Phong ức chế không được kích động, hắn không hề chớp mắt nhìn lên sân khấu, liều mạng khống chế chính mình không có mất kiểm soát mà xông lên trên.

Thật lâu sau Mạnh Hạ mới xuống đài, phía dưới tiếng vỗ tay vang dậy như sấm. Mạnh Hạ đi tới, trong lúc nhất thời, xung quanh Mạnh Tiêu dần dần tụ tập đầy người, mọi người rối rít ca ngợi cô.

Từ Tiểu Phong liều mạng kéo tay của Từ Dịch Phong, hướng đến đám người chen tới: "Đi xem một chút đi, cái tên Mạnh lão đại kia có sở thích thẩm mỹ thế nào!"

Mạnh Hạ đứng ở bên cạnh Mạnh Tiêu, vẫn luôn mỉm miệng cười chứ không nói gì, việc nhận được sự ca ngợi của mọi người, mấy năm nay cô đi học đồng thời cũng sẽ đi theo đoàn diễn nên đối với những cảnh tượng thế này, cô dĩ nhiên là đã quen thuộc.

Cô liên tục cảm thấy có một ánh mắt nóng rực mãi hướng về phía mình, liền quay đầu lại, khóe miệng còn đang cười kia lập tức cứng ngắc. Dáng người tuấn lãng của Từ Dịch Phong thoáng chốc chiếm lấy tầm mắt của cô, còn có cả cô gái đang ôm tay của hắn, diễm lệ động lòng người. Đầu óc của cô trong lúc đó trống rỗng, nhưng lại rất nhanh lấy lại nụ cười nhẹ nhàng như cũ.

Từ Dịch Phong trầm mặc nhìn vào nụ cười má lúm đồng tiền của cô, cánh môi của cô bởi vì thoa son nước mà thoáng nhìn đã vô cùng mê người.

https://thuviensach.vn

Bàn tay của Từ Tiểu Phong căng thẳng, đầu khẽ dựa vào bả vai của Từ Dịch Phong: "Anh yêu, em mang giày cao gót đã đứng cả buổi tối, chúng ta đi qua bên kia ngồi một chút đi."

Quả nhiên là, ánh mắt của Mạnh Hạ ngưng lại, nụ cười nơi khóe miệng chợt hiện lên rồi cứng ngắc biến mất.

Sắc mặt của Từ Dịch Phong lạnh lùng, đưa tay đặt lên bàn tay của Từ Tiểu Phong, muốn gỡ mấy cái móng vuốt kia ra. [=))]

"Anh yêu, chúng ta đi thôi." Tính nghịch ngợm của Từ Tiểu Phong lại nổi lên, cô nàng không thèm quan tâm nha, chỉ ngước khuôn mặt xinh đẹp nhìn vào đôi mắt của Mạnh Hạ, làn mi thật dài và dày đang nhẹ nhàng nháy động. "Phong, đi thôi."

Từ Tiểu Phong, cô nàng này chưa bao giờ nói chuyện được nhẹ nhàng như vậy nha.

"Đùa đủ rồi hay chưa, đủ rồi thì liền đi nhanh đi." Từ Dịch Phong nghiến răng nghiến lợi nói ra, thân thể của hắn cứng ngắc lại, ánh mắt thoáng nhìn thấy nét trào phúng trên gương mặt của Mạnh Hạ.

"Mạnh Tổng, vị tiểu thư xinh đẹp này là bạn gái của ngài phải không?" Đâu đó có người hiểu chuyện hỏi ra.

Mạnh Tiêu cười nhạt một tiếng, nhìn vào Mạnh Hạ mà không nói gì. Cô thấy vậy, cũng im lặng không nói.

Đây xem như là chấp nhận? Trong ngực Từ Dịch Phong dâng lên một trận ghen tuông, sau đó đẩy mạnh một cái, Từ Tiểu Phong kêu "ui da" một tiếng, bị lùi ra sau mấy bước.

"Cô ấy là vợ ta!" Từ Dịch Phong khí phách nói ra một câu, lời này vừa nói ra, không khí xung quanh liền lạnh băng xuống.

https://thuviensach.vn

Hắn khí thế như sét đánh không kịp bịt tai mà nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của Mạnh Hạ. Mạnh Hạ bị động tác này làm cho phải nghiêng đầu, nhìn thấy gò má tuấn tú, mũi dọc dừa rất thẳng của hắn, cô nghĩ tới Tiểu Lãng thật sự là càng lúc càng giống hắn.

Từ Dịch Phong mím môi, lực đạo trên tay cũng không giảm. Bên hông của Mạnh Hạ truyền đến lực kéo đừng đợt mạnh mẽ, da thịt của cô dần dần nóng rực.

Mạnh Hạ trong tim khẽ chấn động, bà xã, hai chữ này quá mức thân mật, đáng tiếc, cô không phải là bà xã của hắn. Cô động đậy khóe miệng, muốn nói gì đó.

Mạnh Tiêu lại nhanh chóng nói ra trước một bước, thản nhiên như mây trôi nước chảy: "Đây là em gái của tôi, các vị đã hiểu lầm rồi. Từ Tổng, ngài như vậy là đùa giỡn quá trớn rồi, bạn gái của ngài đã mất hứng đấy." Nói xong, liền nhanh chóng đưa tay kéo Mạnh Hạ trở về.

"Em đi về trước đi." Mạnh Tiêu ở bên tai cô nhẹ nhàng nỉ non, sau đó hướng về phía Tiêu Giáp đưa mắt một cái.

Mạnh Hạ xoay người cùng với Tiêu Giáp đi ra, thoáng nhìn thấy Từ Dịch Phong, đôi mắt của hắn nhìn thẳng tắp vào cô, thần sắc cũng chỉ biết bi thương khó nói.

Từ Dịch Phong nhìn theo bóng lưng của cô, càng lúc càng xa, khẽ giật mình hoàn hồn lại.

Sắc mặt của Từ Tiểu Phong trở nên tức giận: "Từ Dịch Phong, đều vì anh mà gót giày của tôi bị gãy, anh để cho tôi làm sao trở về a?"

Từ Dịch Phong không để ý đến cô ấy, sải bước đi theo Mạnh Hạ.

https://thuviensach.vn

"Anh…… anh…….. Từ Dịch Phong, tôi nguyền rủa anh không đuổi theo được vợ!"

****

Tiêu Giáp không nghĩ tới vào lúc này mà ở lối đi vẫn còn tụ tập nhiều nhà báo như vậy, xem ra tin tức ở trong hội trường lúc nãy đã bị lọt ra ngoài. Phóng viên vừa nhìn thấy cô đã vội vã chạy tới, camera, micro tất cả đều hướng về phía cô.

"Mạnh tiểu thư, cô và Từ tiên sinh có quan hệ như thế nào?"

"Cô đã kết hôn rồi sao? Là với Từ tiên sinh sao?"

"Nghe nói cô là đang du học tại Vienna, lần này trở về là vì hôn sự sao?"

"Có tin đồn là Trung Hạ Quốc Tế và Từ thị luôn đối đầu nhau, cô là em gái của Mạnh Tổng, hai nhà có phải sẽ dự định làm đám hỏi hay không?"

Ánh đèn flash khiến cho nơi u tối này chiếu sáng như ban ngày, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một hồi. Tiêu Giáp đang cố gắng hết sức ngăn cản phóng viên, trong lòng âm thầm chửi bới, con mẹ nó, bọn phóng viên sao lại tụ tập cùng một lúc ở đây thế này: "Các vị, ngày mai bộ phận truyền thông của Trung Hạ sẽ giải thích cho mọi người, mời các vị trở về đi." [=)) Nghĩ một đằng, nói một nẻo, lợi hại!]

Hiển nhiên là lời nói này có hiệu quả vô cùng nhỏ, Mạnh Hạ thở dài, rốt cuộc vẫn cảm nhận được đám đông phóng viên vẫn không ngừng kiên trì.

"Tiểu Hạ, em lên xe trước đi, để anh cản bọn họ." Tiêu Giáp vừa cản người, vừa lấy chìa khóa ra. Mạnh Hạ lúc đưa tay chộp lấy, ở phía sau đột

https://thuviensach.vn

nhiên bị một lực mạnh xô tới, cả người cô bị ngã xuống mặt đất.

Từ Dịch Phong mới ra khỏi thang máy, nghe thấy âm thanh của sóng người, mi tâm nhẹ chau lại. Trên mặt hoáng hiện ra vẻ lo nghĩ, mới vừa nhìn tới, Mạnh Hạ đã bị ngã xuống rồi.

"Mọi người ngừng lại!" Lời này của hắn không giận mà uy, âm thanh lộ ra trầm thấp dọa người. Mọi người liền tự giác an tĩnh lại.

"Ngã xuống bị thương ở đâu rồi?" Hắn đỡ Mạnh Hạ dậy, cô suýt xoa không khí, mang giày cao gót mà bị té như vậy, trên đầu gối vừa nóng rát, vừa đau đớn: "Không có việc gì….." Sắc mặt của cô tái nhợt nói ra.

Từ Dịch Phong cúi người xuống, vén váy dài lên để nhìn, quả nhiên là đã bị trầy một mảng da, không biết có bị tổn thương vào gân cốt hay không. Sắc mặt của hắn càng lúc càng chìm, mi tâm rối rắm.

"Làm sao vậy? Còn đứng ở chỗ này? Chẳng lẽ muốn tôi gọi Triệu Kha đến?" Hắn lạnh lùng nói ra.

Triệu Kha là bộ trưởng bộ văn hóa đó nha! Là người đứng đầu của bọn họ, đám đông phóng viên cuối cùng phải miễn cưỡng rời đi.

Nhất thời trở nên yên lặng, Từ Dịch Phong nhìn chằm chằm vào cánh môi của cô, ở hai đầu chân mày nhuộm vẻ hơi tức giận, hắn không nói gì mà chỉ bế cô lên.

"Tôi không sao, Tiêu Giáp, chúng ta đi thôi." Cả người cô đang dựa vào trong ngực của hắn, cách qua lớp vải áo, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trong người của hắn xuyên thấu qua, còn có cả mùi nước hoa nhè nhẹ của phụ nữ. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong đầu chưa kịp suy tính đã liền nghĩ ngay đến cô gái vừa rồi ở đấy.

https://thuviensach.vn

"Mạnh Hạ, em vừa rồi vì cái gì mà không trả lời?" Bàn tay của Từ Dịch Phong căng thẳng, nheo mắt ngắm nhìn cô, trong mắt là đang đè nén tức giận.

-

*YoungMin05: Ta buồn quá T^T..... Mạnh Hạ đối với anh Phong quá ư là xa lạ... là đi ba năm chứ không phải là một năm hay là hai năm như anh Phong đã từng hỏi T^T.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Yêu Thương

-

Chương 71: Yêu Thương

"Mạnh Hạ, em vừa rồi vì cái gì mà không trả lời?" Bàn tay của Từ Dịch Phong căng thẳng, nheo mắt lại ngắm nhìn cô, trong mắt đang đè nén tức giận.

Mạnh Hạ sững sờ, lẳng lặng nhìn vào hắn, đây là lần gặp mặt đầu tiên sau ba năm của bọn họ. Từ Dịch Phong cho cô một cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, chẳng hạn như hắn vẫn bá đạo như cũ, vẫn tự cho mình là đúng như cũ. Cô cong cong khóe miệng: "Từ Tổng muốn tôi phải trả lời cái gì?"

Bước chân của Từ Dịch Phong liền dừng lại, môi mỏng khẽ mím mím, ánh mắt thâm thúy kia thẳng tắp nhìn chằm chằm vào cô: "Em vì cái gì không nói cho bọn họ biết Mạnh Tiêu chỉ là anh trai của em?"

Mạnh Hạ khẽ cười một tiếng: "Suy nghĩ của người khác thì mắc mớ gì đến tôi?"

Trong tim của Từ Dịch Phong co thắt lại, nhất thời câm lặng, hắn đưa một cánh tay ra mở cửa xe, cẩn thận bế cô vào chỗ ngồi.

"Từ Tổng, ngài làm như vậy tôi sẽ rất khó xử?" Một tay của Tiêu Giáp chống lại cửa xe.

https://thuviensach.vn

"Cô ấy là mẹ của con ta, ta đưa cô ấy trở về thì có gì là không được?" Từ Dịch Phong vừa rồi ăn một cú sốc của Mạnh Hạ, bây giờ Tiêu Giáp lại tới kích thích hắn, hắn mới phát hiện ba năm nay mình cùng với con rùa thật sự không có gì khác biệt.

Người người đều không muốn gặp hắn. [Oah~ bị ruồng bỏ, thương quá =))]

Tiêu Giáp phải gọi một cuộc điện thoại cho Mạnh Tiêu, anh lúc đó trầm mặc một chút, mới thấp giọng ừ một tiếng, có nghĩa là không có phản đối. Tiêu Giáp ân cần nói ra: "Tiểu Hạ, sau khi về đến nhà thì gọi điện thoại cho anh." Nói xong, ánh mắt có thâm ý nhìn sang Từ Dịch Phong, giọng nói không nóng không lạnh: "Từ Tổng, phải phiền toái đến ngài."

Từ Dịch Phong hừ lạnh một tiếng, đóng sập cửa xe lại.

****

Tiếng cười nói trong lễ mừng không dứt, vang vọng khắp nơi. Mạnh Tiêu lại trầm mặc đứng ở trong một góc nhỏ, ánh mắt nhàn nhạt ưu thương. Từ Dịch Phong cũng là có chữ tín, ba năm, thật sự ba năm không có đi gặp Tiểu Hạ. Anh thở ra một hơi, trong đầu nghĩ đến một khoảng thời gian trước kia, tựa hồ như có rất nhiều chuyện đã được số mệnh an bài.

"Từ Dịch Phong chết tiệt, chút nữa quay về ta không tìm anh để tính sổ thì ta liền không mang tên Từ Tiểu Phong." Từ Tiểu Phong là con gái của chú út nhà Từ Dịch Phong. Cô gái tên Phong với chữ lót Tiểu, năm nay vừa tròn 20 tuổi. Từ nhỏ đã lớn lên ở thành phố B, được mọi người ở trong nhà cưng chiều nên cô nàng thành quen thói, vậy nên, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng bị người ta ghét bỏ giống như đêm nay.

"Ta nguyền rủa xe của anh bị bể bánh, cả đời không tìm được vợ……." Cô gái càng nói càng thương tâm, trong giọng nói dần dần nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tiêu nghe thấy những câu chửi bới bị bể tiếng này, bất đắc dĩ thở dài.

"Là ai?" Từ Tiểu Phong liền xù lông lên: "Là ai đang ở góc tường nghe lén bà nội đây?" Cô gái đỏ mặt lên, quay người lại liền chứng kiến một thân ảnh cao ngất đang đứng ở đó. Cô cầm theo giày cao gót, đi chân không đến trước mặt Mạnh Tiêu, hơi ngước đầu lên: "Anh làm cái gì mà trốn ở chỗ này?"

Ánh trăng yêu kiều, bóng cây rung động, một mảnh yên tĩnh.

Mạnh Tiêu nhìn thấy ánh mắt của cô gái lóe lên những giọt nước trong suốt, bất chợt, nơi nào đó trong đáy lòng như bị cái gì bóp lại, anh chỉ yên lặng xoay người đi.

Từ Tiểu Phong cả buổi tối hôm nay đều bị người ta ghét bỏ nha: "Này! Họ Mạnh kia! Anh trốn cái gì hả! Có người đãi khách như anh sao? Đường đường là lão Tổng của Trung Hạ Quốc Tế, một chút phép tắc cũng không có! Ta đang nói chuyện với anh, anh có nghe thấy hay không….." Từ Tiểu Phong giận quá mất khôn, không thèm nghĩ gì mà xông tới, dứt khoát bắt lấy tay của anh: "Anh có nghe hay không?"

"Buông tay!" Mạnh Tiêu mặt lạnh xuống, như băng như đá.

Từ Tiểu Phong bị đôi mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo của anh mà giật mình: "Làm sao? Liếc mắt rất giỏi ư? Ta liền không tha!"

Mạnh Tiêu liếc cô một cái, bỗng dưng lạnh lùng nói ra: "Đem cô gái không rõ lai lịch này đuổi ra ngoài." [=)) Cười chết ta, anh Tiêu dữ quá.]

Lời vừa nói xong, liền có hai người bảo vệ to lớn cường tráng từ trong góc đi tới: "Tiểu thư, mời….."

Từ Tiểu Phong cả người đều cứng ngắc đứng ở đấy.

https://thuviensach.vn

Bảo vệ chỉ thấy cô ngây ngốc sững sờ như vậy, liền không nói hai lời, mỗi người một bên giữ lấy cô lôi đi.

"Các người làm gì vậy? Các người làm gì vậy? Họ Mạnh kia, ngươi không phải là đồ tốt. Ngươi dám đối với ta như vậy? Ba ta là Từ Đấu!" Từ Tiểu Phong khóc hu hu quát lên.

"Bỏ cô ta ra." Mạnh Tiêu xoa xoa thái dương: "Cô là người của Từ gia?"

Từ Tiểu Phong trắng mắt liếc anh một cái, trên mặt tràn đầy tức giận, từ trong túi xách nhỏ lấy ra một cái thiệp mời: "Ta cũng không phải là người không rõ lai lịch. Họ Mạnh kia, anh đừng ỷ vào mình quan trọng mà khi dễ người của Từ gia chúng ta. Anh trai của ta là nhường nhịn anh, nhưng ta thì không sợ anh." [Anh trai: Từ Dịch Phong =))]

"Vậy cô muốn làm cái gì bây giờ?" Mạnh Tiêu bật cười.

"Hừ, anh tối nay đối với ta như thế này, ta sẽ nhớ kỹ. Đàn ông các người thật sự không phải là đồ tốt….” Từ Tiểu Phong lúc này lại khó chịu trở lại, cô nghĩ đến Từ Đấu, lại nghĩ tới Từ Dịch Phong, bỗng dưng liền muốn trút giận lên người đàn ông ở trước mắt này.

Ánh mắt của Mạnh Tiêu có hơi thay đổi: "Trung Hạ hình như không có phát thiệp mời cho người của Từ gia?"

Từ Tiểu Phong quả nhiên là giận tái mặt: "Là vợ nhỏ của Từ Đấu, dầu gì các người cũng là công ty lớn của thành phố C, làm sao lại đưa thiệp mời cho cái loại phụ nữ đó, thật là cá mè một lứa."

Mạnh Tiêu bây giờ xem như đã hiểu ra, vẻ mặt của anh không một chút thay đổi mà nhìn vào cô ấy: "Từ tiểu thư, tôi cho người đưa cô trở về."

https://thuviensach.vn

Từ Tiểu Phong chống lại ánh mắt của anh, có chút ngập ngừng, cô ấy lại điềm nhiên không có gì, dời tầm mắt đi nơi khác: "Giày của ta bị hư……"

Mạnh Tiêu hơi sửng sốt một chút, từ trong tay của cô ấy mà cầm lấy đôi giày. Từ Tiểu Phong còn chưa kịp kinh ngạc thì đã thấy anh hung ác gõ mạnh hai cái xuống mặt đất, gót giày liền gãy hết. [=)))))) Làm gãy cho đều hai chiếc, cười lọt ghế.]

"Mang vào, trở về đi…….. cha của cô sẽ nhanh chóng….." Mạnh Tiêu thản nhiên nói ra.

"Ông ấy sẽ không thèm đâu." Từ Tiểu Phong bĩu môi: "Ta hỏi anh, có phải là anh không chịu để cho anh trai tôi và muội muội của anh ở cùng một chỗ hay không?"

Mạnh Tiêu chưa bao giờ ngờ tới sẽ có một ngày như vậy, sẽ có một tiểu nha đầu không như những người khác mà xông vào cuộc sống của anh, đánh vỡ hết kế hoạch mấy chục năm về sau của mình, mà cô ấy, chỉ là một tiểu nha đầu mới hai mươi tuổi.

[Đến đây thì đại khái là hiểu được nhân duyên của anh Tiêu bây giờ mới đến đó nha, =)) vui chết ta… ta thích thế này.]

****

Từ Dịch Phong dè dặt sát trùng cho đầu gối của cô, hai người yên lặng ngồi ở trong xe, không khí nhất thời hơi lắng đọng lại.

"Em có phải sắp tốt nghiệp rồi hay không?"

"Ừ."

"Tiểu lãng và Nhạc Nhạc có khỏe không?"

https://thuviensach.vn

"Rất tốt."

"Em ở bên kia ăn uống như thế nào?"

"Hoàn hảo." [=)))))))))]

Lúc nói chuyện, Từ Dịch Phong từ chuyện ăn, mặc, ở, đi lại và tất cả những chuyện lớn nhỏ vụn vặt gì đấy, từng chuyện đều hỏi thăm một chút.

Mạnh Hạ cuối cùng bất đắc dĩ mà thở dài: "Linda không phải là cứ hai tuần lễ là sẽ báo cáo lại với anh sao?"

Sau một năm ở bên đó, cô mới phát hiện, thì ra Linda là do Từ Dịch Phong an bài.

Trong tim Từ Dịch Phong căng thẳng, nhìn qua cô: "Tiểu Hạ, em hãy nghe anh nói, anh chỉ là…."

"Anh sợ tôi ngược đãi con trai của anh? Hãy là sợ tôi vứt bỏ con trai của anh? Hoặc là anh sợ tôi tìm ba ba mới cho con trai của anh?" Mạnh Hạ hỏi một loạt câu hỏi làm cho Từ Dịch Phong nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hắn chau mày, sau đó nhanh chóng kéo một đường cong nơi khóe miệng: "Anh mà sợ em tìm ba ba mới cho con anh sao, toàn là bọn quỷ dương ngoại tộc, lại lông lá rậm rạp, thị hiếu của em sẽ không kém như vậy chứ?"

Mạnh Hạ cười lạnh một tiếng: "Cũng chưa chắc mà, thị hiếu của tôi từ trước đến nay đều rất kém, nếu không trước kia làm sao mà luôn có mắt không tròng đây?"

Từ Dịch Phong ngay lập tức tan nát cõi lòng.

https://thuviensach.vn

Năm năm trước, cô chỉ đơn độc một người, sau ba năm, hắn chỉ có một thân một mình.

"Khuya lắm rồi, anh đưa em trở về." Từ Dịch Phong cả một buổi tối đã nói nhiều như vậy, bây giờ miệng đắng lưỡi khô. Mạnh Hạ nghiêng đầu lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

.

.

.

Lúc đến Thành Tây của Mạnh gia, Từ Dịch Phong đột nhiên nói ra: "Tiểu Hạ, ba năm trước đây, em trước khi đi đã nói là chờ em học xong, sẽ cùng với anh ở chung một chỗ?"

"Đó là lúc ấy nói dối để dụ dỗ Tiểu Lãng!" Mạnh Hạ dứt khoát nói ra. [="=…… cắn lưỡi vì hận.]

Từ Dịch Phong bỗng dưng bật cười một tiếng, giọng nói mơ hồ lộ ra cảm giác bất đắc dĩ nên khàn khàn: "Vậy mà anh đã luôn cho là thật, cứ cách vài tháng anh lại đi Vienna để nhìn… cổng nhà em. Anh và Mạnh Tiêu đã giao ước trong vòng ba năm tuyệt đối không được quấy rầy em. Mỗi một lần khi anh đến thăm Tiểu Lãng cũng đã nói trước cho em biết, nhưng anh đến nhà, dù chỉ một lần mà cũng không gặp em có ở nhà. Anh có đi qua học viện của em, cũng đã theo dõi một cuộc thi âm nhạc có em tham dự, nhưng mà anh đây chỉ là một người khán giả, chỉ là một kẻ khách qua đường, em chưa bao giờ gặp qua anh."

Mạnh Hạ cúi đầu, Từ Dịch Phong nhìn chăm chú vào cô, làn mi dày đậm đang nhẹ nhàng rung động. Từ Dịch Phong thấy được cô lại đang khó xử, mỗi một khi cô khó xử hoang mang sẽ luôn để lộ ra vẻ mặt như vậy. Hắn dang hai tay ra, khoác ở trên ghế, trên bầu trời cao vời vợi có ánh sao

https://thuviensach.vn

lấp lánh, tất cả thật là đẹp đến thế, mà cho đến bây giờ hắn cũng không có chú ý đến.

Hắn nghe cô nói nhẹ ra: "Dịch Phong, cứ như vậy đi, chúng ta trở về không được."

Hắn khẽ cười cười, ở một nơi nào đó trong ngực lại bắt đầu đau, kể từ sau khi xảy ra tai nạn, hắn cảm giác như thân thể của mình đã bị mất đi một thứ gì đó?

"Anh làm sao vậy?" Mạnh Hạ nhìn thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt, trên trán từ từ toát mồ hôi.

"Tim anh đau….." Từ Dịch Phong thản nhiên nói ra, Mạnh Hạ lập tức rút tay về ngay.

"Đau tim, nhanh chóng đi bệnh viện đi. Tôi không phải là bác sỹ."

"Bác sỹ nói tâm bệnh thì phải chữa bằng tâm dược." Khóe miệng của Từ Dịch Phong quẹt ra một nụ cười: "Tiểu Hạ, đừng có nói tuyệt tình như vậy. Em thấy đấy, bản thân ba năm nay còn chưa có tìm được một nửa kia, anh vừa vặn cũng độc thân."

"Lời này hình như không có giống như phong cách trước nay của anh."

"Mọi người đều có thể thay đổi mà."

Đúng là mọi thứ đều đã thay đổi, cô đã 28 tuổi, cô đã từng thực hiện một bài trắc nghiệm tâm lý, tuổi tâm lý của cô đã lên đến 45 tuổi, trải qua quá nhiều chuyện, cô lại càng trở nên tỉnh táo.

"Tôi đi về trước đây."

Từ Dịch Phong nhẹ than thở: "Anh đưa em trở về."

https://thuviensach.vn

Khoảng cách của xe và Mạnh gia chẳng qua cũng chỉ chừng một trăm mét.

Đèn đường nhẹ nhàng phủ xuống mặt đất, hai người yên lặng bước đi trong bóng đêm.

Mạnh Hạ đột nhiên giật mình ngừng bước, cô hơi nheo mặt lại nhìn thẳng vào cổng lớn, đó là Tiêu Ất và……. Giản Ninh?

--

*YoungMin05: Chậc chậc... trong lòng ta cảm thán, vì Từ Tiểu Phong xuất hiện, cô gái này tính tình náo nhiệt quá :v... lại còn quá trẻ ah. Nếu như cô gái này là định mệnh của Mạnh Tiêu, thì đoán chừng hai người này sẽ chật vật và khổ sở lắm đây.

Về phía Mạnh Tiêu mà nói, vì tình cảm dành cho Mạnh Hạ quá sâu đậm đã nhiều năm, nên sẽ rất khó tiếp nhận người mới, và cho dù có tiếp nhận thì mình vẫn tin vị trí của Mạnh Hạ là trọng yếu trong Mạnh Tiêu.

Về Từ Tiểu Phong mà nói, đoán chừng nếu cô nhận thấy mình có tình cảm với Mạnh Tiêu, chắc sẽ tấn công mãnh liệt lắm đây, hơn cả Mạnh Hạ năm đó với anh Phong là cái chắc =)))))). Chỉ thấy lo là cô gái sẽ nhiều đau lòng vì là người đến sau lắm >_<... cảm thán quá...

Nhưng mà Mạnh Tiêu đã hy sinh nhiều như vậy, anh cũng nên có hạnh phúc cho riêng mình. Ta bỗng hy vọng có truyện của Mạnh Tiêu T^T...

Mạnh Hạ đối với anh Phong thì lạnh nhạt quá, ta bỗng thấy muốn buông tay :((đau lòng quá.

Và Tiêu Ất với Giản Ninh? =)))))) Một cặp đôi không ai ngờ nha =)) ta lúc đầu còn hy vọng Tiêu Ất với Mạnh Tiêu cơ đấy :3.

https://thuviensach.vn

*Thông báo: Ngày mai, Thứ Tư 01/10/2014, mình bận cả ngày không có ở nhà nên không edit chương mới được nha^^.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cả Nhà Đoàn Tụ

Chương 72: Cả Nhà Đoàn Tụ

Từ Dịch Phong nhìn thấy vẻ mặt của cô dần dần trở nên kinh ngạc, tâm tình lại cảm thấy tốt hơn một cách khó hiểu. Khóe miệng của hắn tràn ra một nét cười trộm: "Miệng mở lớn như vậy làm gì? Giản Ninh lúc trước có mắt mà không có tròng, bây giờ đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, Tiêu Ất, nha đầu đó không tồi." Con tim của người đàn ông đôi khi cũng có thể nhỏ hơn cả lỗ kim. Từ Dịch Phong vẫn luôn nhớ kỹ tiểu tử Giản Ninh kia đã nhảy vào phá rối chuyện của hai người bọn họ.

Lời nói này, có mắt không tròng? Vậy hắn bây giờ cứ bám riết lấy Mạnh Tiêu và cô thì là thế nào đây?

Cánh môi của Mạnh Hạ mấp máy, nghiêng người sang hướng đến hắn nở một nụ cười sáng rỡ: "Anh xác định là anh bây giờ trong mắt có tròng sao?"

Từ Dịch Phong trợn mắt lên, cánh môi khô khốc run run.

Tiêu Ất và Giản Ninh, nói tới việc này cũng một một chuyện thật là khéo léo, hai người cứ như vậy mà đối mặt với tất cả. Tiêu Ất đương nhiên biết rõ Giản Ninh đã từng có cảm tình đặc biệt với Mạnh Hạ, nhưng mà Tiêu Ất cũng là một cô gái thông minh. Ai mà không có một hai chuyện quá khứ, Giản Ninh, anh chàng này đều không giống với Từ Dịch Phong và Mạnh Tiêu. Trên người anh ấy có một loại khí chất trong sạch, thư thái tự

https://thuviensach.vn

nhiên. Vậy nên đại khái là hai người không có gì phải giấu giếm nhau, từ bạn bè tiện đà phát triển trở thành tình nhân.

Hai người đang đứng ở trước cổng lớn của Mạnh gia, cũng không có chú ý tới đang có người tiến đến gần mình.

"Ất Ất……" Mạnh Hạ nhẹ nhàng gọi tên của cô ấy.

Tiêu Ất xoay người lại, cứng đờ trong chốc lát, lập tức la to lên: "Tiểu Hạ……." Sau đó sải bước xông tới, kích động mà ôm lấy cô:"Sao cậu trở về rồi?"

"Tớ mà không trở lại, đoán chừng sẽ đột nhiên nhận được thiệp mời của các cậu mất." Vẻ mặt của Mạnh Hạ vui sướng, cô thật lòng vì bọn họ mà cảm thấy phấn khởi.

Hai gò má của Tiêu Ất từ từ hiện lên một rặng mây đỏ: "Tiểu Hạ……." Cô ấy gọi nhẹ tên của cô, có chút thẹn thùng.

Mạnh Hạ vui vui vẻ vẻ hào phóng chìa tay phải ra: "Giản Ninh, xem ra về sau anh phải đổi cách xưng hô, gọi tôi một tiếng tỷ tỷ rồi."

Giản Ninh nhanh nhẹn phản ứng: "Kêu em là tỷ tỷ thì không thành vấn đề, chỉ sợ không lâu nữa tôi lại muốn đổi lại cách gọi thôi." Anh nhẹ nhàng trêu ghẹo.

Tiêu Ất trừng mắt liếc anh một cái, dám tự vạch áo cho người xem lưng, liền đưa tay ở thắt lưng nhéo mạnh một cái, Giản Ninh đau nhe răng luôn.

"Ca……." Giản Ninh đột nhiên hắng giọng mà gọi một tiếng, Tiêu Ất cũng giật mình to mắt mà nhìn anh, vừa quay đầu lại, nhìn thấy là Từ Dịch Phong quả nhiên để đến đây, Tiêu Ất vẫn còn đang giận, nhưng đành thu tay lại trước đã.

https://thuviensach.vn

"Giản Ninh, vào nhà ngồi một chút không?" Mạnh Hạ đề nghị.

Giản Ninh gật gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, ca ca của anh đứng thẳng tắp như cây cột điện ở đằng kia cơ đấy. [=))]

Tiêu Ất và Mạnh Hạ đi vào trước. Từ Dịch Phong đi tới, Giản Ninh cong cong khóe miệng: "Ca, em cũng sẽ đi vào. Cảnh đêm hôm nay rất xinh đẹp, anh cứ tự nhiên……" Giọng điệu của anh ra vẻ hơi nuối tiếc, nhưng mà Từ Dịch Phong càng nghe thì trong lòng càng nghẹn.

Hắn nắm chặt hai tay thành quyền, lúc trước nếu không phải là một tay ta thúc đẩy, Tiêu Ất và ngươi có thể ở cùng một chỗ sao? Hắn nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạ, cổng lớn đang dần khép lại, hắn tự nhiên dựa vào một bên.

Bóng đêm lượn lờ, đom đóm bay đầy trời.

Ngọn đèn ấm áp xuyên qua cửa kính tỏa ra bên ngoài.

.

.

.

Lúc Giản Ninh đi ra, vinh quang tỏa sáng, vui vẻ ngời ngời, trong tay còn mang theo một hộp quà tinh xảo.

Nhìn thấy Từ Dịch Phong, anh cố nén cười: "Ui, ca, vẫn còn ở đây thưởng thức ánh trăng sao." Trong lòng Giản Ninh cũng là có ý kín đáo phê bình Từ Dịch Phong, anh cảm thấy một người đàn ông sao lại có thể nhẫn tâm đối với một cô gái như vậy. Anh cũng hết sức khinh bỉ anh của mình.

"Xe của ta ở đằng kia, buổi tối đã khuya mà ngồi ở trong nhà người ta lâu như vậy, lúc này đều đã gần nửa đêm." Từ Dịch Phong giơ cánh tay lên,

https://thuviensach.vn

ý bảo Giản Ninh nhìn đồng hồ một chút xem đã mấy giờ rồi.

Giản Ninh cảm thấy không đúng nha.

Vừa lên xe, Từ Dịch Phong liền nhìn chằm chằm và chiếc hộp kia, ánh mắt đó làm cho Giản Ninh khó hiểu mà trở nên đề phòng. Anh đưa tay đem cái hộp lui về sau một chút: "Ca…… đây là Tiểu Hạ tặng cho em." [=)) Anh Ninh sợ bị mất quà]

Từ Dịch Phong yên lặng ba giây, giọng mũi nặng nề hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ca, em đây có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe cái nào?"

"Kẻ đang yêu quả nhiên là chỉ số thông minh đã giảm xuống, ngươi chừng nào thì bị ngây thơ như vậy rồi?"

"Anh không muốn nghe thì thôi, em cũng không miễn cưỡng anh."

Trầm mặc một phút.

"Nói đi, chuyện gì?"

Giản Ninh nhìn thẳng về phía trước, hững hờ.

Từ Dịch Phong ho khan một tiếng.

"Người không được tình yêu xoa dịu quả nhiên là còn ngây thơ hơn." [=)))))))]

Từ Dịch Phong: "…"

****

Mạnh Hạ lần này về nước thật ra là vì học viện thành phố N và học viên âm nhạc trong nước cử hành một cuộc so tài hữu nghị. Cô làm đại biểu

https://thuviensach.vn

tham dự, đúng lúc muốn đi vấn an thầy Lý Giác Phồn. Cô trở về còn là muốn cho Mạnh Tiêu một kinh hỷ, vậy mà rõ ràng giới truyền thông lại cho cô thêm một kinh ngạc.

Mạnh Hạ lần đầu tiên được lên trang đầu của báo Kinh Tế, Tiêu Ất đang đọc báo, không khỏi trêu ghẹo: "Tòa soạn này quả thật là có sức tưởng tượng phong phú, tài văn chương viết lách cũng tốt."

"Được rồi, đừng xem nữa, chuẩn bị đi thôi. Tiểu Lãng nếu mà chút nữa không nhìn thấy tớ đâu, lại giận dỗi cho xem."

Tiêu Ất nhủ thầm, đứa nhỏ không có thông minh bình thường này rốt cuộc là giống ai đây. Trong lòng cô tự nhiên vang lên một giọng nói: Đương nhiên là giống Từ Dịch Phong chứ còn ai nữa.

****

Sáng nay, Từ Dịch Phong từ trên lầu đi xuống, hiếm khi nhìn thấy sắc mặt của Đàm Dĩnh vui mừng như thế, cứ đứng ở trước gương không ngừng chăm chút lại chính mình, thần thái cả người đều sáng láng.

"Mẹ……."

"Ừ." Đàm Dĩnh nhàn nhạt đáp lại một tiếng: "Con đi xem Giản Ninh đã dậy chưa? Đứa nhỏ này tối hôm qua ta đã nói là hôm nay nó hãy dậy sớm một chút."

Đây là thân phận hiện nay của Từ Dịch Phong ở Từ gia. [=)))))) Làm osin bị sai vặt, không còn là thiếu gia quan trọng nhất nữa rồi.]

"Mẹ, có chuyện gì thì nói với con không được sao."

Đàm Dĩnh xoay người lại, hướng về phía hắn cười một tiếng: "Nói với con? Dịch Phong, mẹ sợ làm con phiền thôi."

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong hơi nhíu mày lại, mẹ vẫn còn nhớ ư, Đàm Dĩnh làm sao lại nhớ kỹ mấy lời vu vơ của hắn được, nhưng mà chuyện đau lòng nhất của bà chính là chuyện của Tiểu Lãng. Một đứa cháu nội thông minh như vậy mà nhìn không thấy, sờ không tới, bà ấy có thể dễ chịu được sao?

Bây giờ bà muốn Tiểu Lãng trở về, cũng muốn Từ Dịch Phong và Tiểu Hạ có thể có được một kết quả tốt. Quanh đi quẩn lại đã nhiều năm như vậy, cũng nên có được hạnh phúc bên nhau.

Ba năm nay, những thay đổi của con trai, bà ấy cũng nhìn thấy rõ. Tiểu Lãng ở bên kia bị cảm vặt một cái, Từ Dịch Phong cuống cuồng không yên. Lúc này nóng nảy thì có ích lợi gì, lúc trước ngươi làm cái gì? Lòng mình mà chính mình còn không rõ ràng thì trách ai được?

Mạnh Hạ có lần bị một tên tiểu tử người Anh theo đuổi, Từ Dịch Phong chỉ kém nước chạy qua tìm người để đơn độc quyết đấu. Kết quả là đây, Đàm Dĩnh chỉ nhẹ nhàng một câu nói đã đánh hắn gục ngã ỉu xìu: "Nữ chưa gả, nam chưa lập gia đình, con cũng không phải là gì của Tiểu Hạ, con quản được sao!"

Hắn thật đúng là đau thương, lỡ như Mạnh Hạ thật sự ở bên đó vừa ý một tên ngoại quốc nào đó thì phải làm sao bây giờ? Từ đó, mỗi lần Từ Dịch Phong có thời gian là liền chạy qua thân thiết, bày mưu tính kế cho đứa nhỏ Tiểu Lãng.

.

.

.

"Dì Hai, sao mà dì lại dậy sớm như vậy?" Giản Ninh ngáp dài một cái.

"Giản Ninh, con nhanh lên, bây giờ không còn sớm nữa."

https://thuviensach.vn

Giản Ninh nheo mắt liếc cái đồng hồ báo thức: "Bây giờ còn tới 2 tiếng đồng hồ nữa mà."

Đàm Dĩnh cũng mặc kệ, thúc giục Giản Ninh dậy ngay, cuối cùng còn làm như vô tình nói ra: "Tiểu Lãng không biết đã cao hơn bao nhiêu rồi nhỉ."

Con mắt của Từ Dịch Phong ngay lập tức sáng lên, nói cái gì cũng không nói nữa, trực tiếp lái xe rời đi thẳng.

Khóe miệng của Đàm Dĩnh không khỏi cong lên vui vẻ.

"Dì Hai, không phải đã bàn bạc trước là không nói cho ca biết rồi sao?"

"Tiểu Lãng chung quy là muốn có một gia đình đầy đủ, ta thấy Dịch Phong suốt đời này chắc là đối với những cô gái khác cũng không có nghĩ đến. Ba năm cũng đủ rồi." Đàm Dĩnh thở dài một tiếng, rốt cuộc bà cũng không bỏ được con trai của mình.

****

Từ Dịch Phong thẳng đường chạy nhanh như bay, trong lòng hắn kỳ thật có hơi thấp thỏm lo âu, nhưng cũng có một tia mong đợi không nói ra đươc, chẳng lẽ Mạnh Hạ vốn định trở về nước sao?

Từ Dịch Phong ở đại sảnh của phi trường ngồi hơn một giờ, đợi chờ dài dòng buồn chán.

Hắn thỉnh thoảng lại nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên không bao lâu sau, Mạnh Hạ và Tiêu Ất đi tới, còn có Giản Ninh và Đàm Dĩnh.

Tất nhiên là bọn họ cũng nhìn thấy hắn, Từ Dịch Phong đi tới, nhìn qua từng người, sau đó gương mặt tuấn tú kia quẹt ra một nụ cười: "Thật là

https://thuviensach.vn

trùng hợp….. các người cũng đến đây sao……"

Tiêu Ất và Giản Ninh khắp mặt đều như bị bóp méo, người này có thể nào liêm sỉ một chút được không? Ngay cả Đàm Dĩnh cũng cảm thấy mất mặt. Bà liếc mắt qua, đổi chủ đề: "Tiểu Hạ, chúng ta đi qua bên kia đi, chút nữa Tiểu Lãng đi ra thì có thể nhìn thấy ngay."

Mạnh Hạ gật gật đầu, ánh mắt nhẹ lướt qua Từ Dịch Phong, khóe miệng khẽ giương cao vui vẻ không dễ phát hiện ra.

Giản Ninh nghẹn cười, giơ ngón tay cái lên với Từ Dịch Phong: "Ca, anh thực có bản lĩnh! Tiểu đệ bái phục!"

.

.

.

Mạnh Lý đẩy hành lý, mang theo mấy đứa nhỏ từ cổng đi ra, Từ Dịch Phong đưa mắt liền nhìn thấy, ánh mắt của hắn không dời đi được.

Hai tiểu gia hỏa nhìn ra xung quanh, khi nhìn thấy bọn họ, đã cùng nhau gọi to: "Mẹ……"

Giọng nói lanh lảnh kỉa xuyên thấu vào nơi mềm mại nhất trong tim Mạnh Hạ, cô nhanh chóng đi tới.

Mạnh Lý gật gật đầu, lúc nhìn thấy Đàm Dĩnh, ánh mắt có hơi ngập ngừng.

Đàm Dĩnh mỉm cười: "Lão Mạnh, đã trở lại rồi." Đây là Đàm Dĩnh lần đầu tiên mềm giọng nói với người khác như vậy, thậm chí còn mang theo cả thái độ nịnh nọt.

https://thuviensach.vn

Mạnh Lý ở trong lòng âm thầm thở dài, gật đầu nhẹ, coi như là đáp lại bà ấy.

Không phải mãi mãi là bạn bè, cũng không phải là kẻ thù vĩnh viễn. Chính là ông gieo gió gặt bão, chỉ là trước đây đã làm khổ con của mình.

"Ba ba…… ba ba……." Hai đứa nhỏ nhanh mắt phát hiện ra thân ảnh của Từ Dịch Phong, liền nhanh chóng chạy qua.

Từ Dịch Phong ôm lấy cả hai, ba năm qua, hai đứa bé đều đã cao hơn không ít. Đại khái là tới mấy tháng không gặp, hai đứa bé đối với Từ Dịch Phong không buông, lại càng không ngừng nói chuyện với hắn.

Từ Dịch Phong ôm lấy bọn nhỏ tiến lên: "Mạnh thúc……." Hắn cung kính chào một tiếng.

Mạnh Lý nhìn nhìn hai đứa bé, rồi nhìn lại hắn một chút, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng ừ đồng ý.

****

Trên đường trở về đã xảy ra một sự việc nhỏ xen vào giữa, hai đứa bé muốn cùng ngồi trong một chiếc xe với Từ Dịch Phong. Mạnh Hạ chỉ nói một câu là cô sẽ ngồi xe của Giản Ninh.

Mạnh Lãng liền không chịu: "Mẹ, người một nhà thì phải ngồi chung một xe." Hai đứa nhỏ cứ như vậy mà ầm ĩ, Mạnh Hạ không thể không lên xe.

Từ Dịch Phong nghĩ thầm mấy năm nay không có uổng công chịu cực khổ, mấy đứa con này rốt cuộc đã giành quyền lợi về cho cha của chúng. [=)) May quá đi mất.]

https://thuviensach.vn

Mạnh Lãng, đứa nhỏ này sớm đã cảm thấy ba ba và má má của nó không bình thường. Mỗi khi trường học tổ chức các hoạt động, cha mẹ của các bạn đều sẽ tham dự, bạn học đã nói là ba mẹ của nó đã ly hôn. Nhóc con bây giờ đã 8 tuổi, có một số việc nó cũng có thể dần dần hiểu ra.

"Mẹ, chúng ta trở về đâu vậy?"

"Về nhà a." Mạnh Hạ trả lời.

"Là nhà của ba ba và mẹ sao?"

Từ Dịch Phong đang lái xem, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn về kính chiếu hậu, ánh mắt phát sáng rạng rỡ.

Mạnh Hạ lúc này không biết trả lời vấn đề của nhóc con như thế nào: "Về nhà của gia gia trước."

Mạnh Lãng ngồi yên như tượng, không có lên tiếng nữa, bỗng dưng lạnh lùng xoay mặt ra chỗ khác, rõ ràng là con trai đã tức giận.

Mạnh Hạ thở dài, tính tình của đứa nhỏ này càng ngày càng tệ. Từ Dịch phong không có nói gì, nhưng mà cả khuôn mặt đều là một vẻ thỏa mãn không nói ra được. [=)))))))]

Lúc chiếc xe dừng lại ở ngã tư đường để chờ đèn đỏ, Từ Dịch Phong quay qua, lấy cho hai đứa nhỏ mấy món điểm tâm ngon lành, lại còn đưa cho mấy món đồ chơi nho nhỏ.

Mạnh Lãng cuối cùng không còn lạnh như băng nữa.

Mạnh Hạ liếc hắn một cái, khóe miệng hiện ra ghen tuông giận dỗi: "Anh thực là có lòng quá."

"Đâu có, đâu có, cần phải như vậy." Trong thâm tâm Dịch Phong đều đắc ý, sắc mặt thản nhiên nghiêng đầu nói ra. Không để ý đến bên cạnh có

https://thuviensach.vn

một ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào bọn họ.

"Kỳ Kỳ, đang nhìn cái gì vậy?"

Kiều Dịch Kỳ cả người cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng liếc đến, bên tai truyền đến những tiếng cười khoan khoái vui vẻ. Ả ta sít sao nắm chặt tay, gắt gao cắn chặt môi, nhìn thấy khóe miệng của Từ Dịch Phong hiện ra một nụ cười mà chói mắt vô cùng.

---

*YoungMin05: Thì ra Giản Ninh và Tiêu Ất là một tay anh Phong thúc đẩy, chắc anh ấy một phần cũng là vì không muốn Giản Ninh phá mình và Tiểu Hạ nữa =))... tống được tình địch này đi, chắc là nhẹ lòng lắm đây.

Mình cứ ngỡ là Tiểu Hạ sẽ sớm cảm động và tha thứ cho anh Phong, vì dù sao thì cô cũng vẫn có tình cảm mà. Nhưng mà mấy năm này, Tiểu Hạ là chết tâm thật. Cũng may là còn có Tiểu Lãng ở giữa hai người, nếu không, Tiểu Hạ sẽ dứt khoát ly khai khỏi anh Phong đấy ;__;..... thực đau lòng quá.

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Biến Cố Nặng Nề

Chương 73: Biến Cố Nặng Nề

Mạnh Lãng và Nhạc Nhạc mất tích, giống như một trận cuồng phong điên đảo, làm cho hai nhà Mạnh - Từ đều nôn nóng không yên. Buổi chiều hôm đó, sau khi hai đứa bé được bảo mẫu dắt đi dạo trong công viên, cả ba người liền biến mất.

Mạnh Tiêu một mình yên lặng ở trong phòng, anh đưa tay che trán, ở thái dương đã nổi gân xanh, cả người chìm đắm trong khắc nghiệt. Lúc này, thế lực trong tối ngoài sáng đều đã được huy động.

"Ca, có phải là Đại Mã gây ra hay không?" Tiêu Giáp không thể nghĩ ra được ai còn có thể gây ra chuyện này, Mạnh Tiêu đã rửa tay gác kiếm từ lâu, hơn nữa năm đó Lão Đại đã lên tiếng, không cho phép thuộc hạ tìm đến Mạnh Tiêu để gây phiền toái nữa. Mạnh Tiêu suốt đời này cũng tuyệt đối không được đặt chân vào vùng Tam Giác Vàng một bước, nếu không chính là cái chết.

Chỉ là nếu như Đại Mã nhúng tay vào, như vậy bọn trẻ chỉ sợ là lành ít dữ nhiều. Tiêu Giáp lo lắng đỏ mắt, trong lúc nhất thời không dám thở mạnh, thậm chí hắn còn không dám tiếp tục tưởng tượng thêm, bọn người kia hòan toàn đã mất đi nhân tính.

Mạnh Tiêu nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, trong ánh mắt đục ngầu đã thoáng bình phục. Anh đi đến két bảo hiểm, nhẹ nhàng vặn vài cái, từ bên

https://thuviensach.vn

trong lấy ra một chiếc súng lục đã 3 năm không đụng đến.

"Việc này trước hết đừng nói với bất kỳ ai, đầu tiên phải xác định có phải là Đại Mã nhúng tay vào hay không." Vẻ mặt của anh đầy đắn đo vướng mắc: "Tiểu Lãng nếu xảy ra chuyện…" Lời nói của Mạnh Tiêu không tiếp tục được nữa, Tiểu Lãng nếu như có chuyện thì sẽ không chỉ có Mạnh Hạ bị phá hủy, mà Từ Dịch Phong sợ là cũng không xong rồi.

Còn có Nhạc Nhạc… Anh thở hắt ra một hơi, cắn răng thật chặt, trong họng đã dâng lên máu tươi.

****

Mạnh Hạ sau khi nhận được tin này, cả người chết sững không nói một lời, chỉ ngồi một chỗ. Cho dù có ai nói gì cô cũng không đáp lại, không có một thái độ nào, không khóc lóc, cũng không ầm ĩ, tựa như một tượng gỗ vô hồn.

Từ Dịch Phong nhẹ nhàng đi tới, giữa chân mày tràn đầy ảm đạm, xung quanh lan tỏa một vẻ đau xót trầm trầm, cả người dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn ngồi xuống giường, mỉm cười trấn an, cầm lấy tay của Mạnh Hạ lại thấy lạnh buốt như băng đá. Từ Dịch Phong hít lấy một hơi, giọng nói run run: "Tiểu Hạ, các con sẽ không có chuyện gì, anh cam đoan với em." Giọng nói trầm trầm của hắn mang một sự tỉnh táo riêng biệt.

"Không có việc gì đâu."

Mạnh Hạ rốt cuộc cũng cử động, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Từ Dịch Phong: "Từ Dịch Phong, nếu như con không có việc gì, chúng ta kết hôn đi." Đôi mắt kia mặc dù là đang nhìn hắn, nhưng dường như bên trong đó lại không có gì cả, hoàn toàn trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong trong thâm tâm nhất thời có một cảm giác khó hiểu, đáng lẽ những lời này là hắn phải sớm nói ra. Hắn đã đợi ba năm, cũng ôm hy vọng và quyết tâm nửa đời người, không nghĩ tới rằng cơ hội lần này của bọn họ lại ở trong một tình huống như hôm nay.

Chỉ là điều kiện tiên quyết chính là các con không có việc gì! Hắn biết rõ là cô đang sợ hãi! Tiểu Lãng là sinh mạng của cô, nhưng cũng là sinh mạng của hắn.

Đôi mắt của Mạnh Hạ lúc này không sóng không gió, tiếng nói trống rỗng làm đau lòng người: "Lúc ở Vienna, mỗi khi sắp tới ngày anh đến, Tiểu Lãng buổi tối hôm trước luôn luôn mất ngủ. Có lúc bất chợt ngủ thiếp đi, ở trong mơ nó cũng sẽ gọi ba ba, anh thấy đấy, tôi cũng mắc nợ nó. Không thể cho nó một sức khỏe kiện cường, còn làm cho nó từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh không có được tình thương của ba." Khóe mắt của cô từ từ thấm ướt ánh lệ.

Từ Dịch Phong trong lòng căng thẳng: "Không phải vậy." Hắn dùng sức nắm lấy tay cô: "Tiểu Hạ, làm sao lại là lỗi của em được?"

"Là lỗi của anh, Tiểu Hạ, nếu như không phải là anh một mực cố chấp, vì thứ gọi là kiêu ngạo mà hiểu lầm em…" Từ Dịch Phong nghiêng người ôm lấy cô, đưa tay vuốt lên gương mặt mềm mại. Mạnh Hạ tựa đầu vào vai hắn, nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi.

"Anh nợ em quá nhiều, kiếp sau cũng không trả đủ, để cho anh dùng tất cả những gì còn lại để trả cho em." Từ Dịch Phong từ từ tháo chiếc nhẫn ở ngón út ra, vẻ mặt chuyên chú đeo vào cho Mạnh Hạ. Khóe miệng khổ sở của hắn cong lên: "Em xem này, em mới là chủ nhân thích hợp nhất của nó." Hắn hôn lên khóe mắt của cô một cái, ở bên miệng là một mảnh khổ sở, nhưng lại mang theo một vị ngọt mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ sững sờ nhìn chằm chằm vào ngón tay của mình, tiếng khóc thút thít lại càng lúc càng lớn hơn.

Khóc lên được là tốt rồi.

Từ Dịch Phong theo sống lưng của cô mà nhẹ nhàng vỗ về: "Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc sẽ không có việc gì, anh dùng tính mạng để thề."

Hai tay của Mạnh Hạ ôm hắn thật chặt, mười ngón tay níu lấy áo sơ mi của hắn: "Từ Dịch Phong, anh chắc chắn chứ."

"Anh thề, bọn nhỏ sẽ không có chuyện gì. Tiểu Lãng vẫn luôn nói với anh là nó muốn một đứa em trai, anh còn chưa có thực hiện đây."

Tiêu Ất nghe thấy tiếng nói nên đẩy cửa tiến vào để xem một chút, liền chứng kiến được cảnh này, trong tâm thoáng sững sờ, lại nhanh chóng nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cô ấy thở dài, trong lòng lặng lẽ khẩn cầu cho hai đứa nhỏ bình an vô sự.

****

Ở phía Bắc của thành phố có một nhà máy in ấn bị bỏ hoang. Năm ngoái, sau khi xảy ra một tiếng nổ lớn, nơi này đã sớm không có ai lui tới, hôm nay cỏ dại đã mọc thành bụi đầy rẫy.

Nhạc Nhạc và Tiểu Lãng đều bị dây thừng trói chặt cả hai chân hai tay, làn da trắng nõn đã thấm ra tia máu.

"Ca ca, em sợ quá."

"Ba mẹ sẽ tìm được chúng ta." Mạnh Lãng xem xét hoàn cảnh ở xung quanh.

Đột nhiên ở ngoài cửa truyền tới tiếng cãi vã mâu thuẫn.

https://thuviensach.vn

"Nhạc Nhạc, em có nghe thấy không… có tiếng nói…"

"Là ba mẹ tới cứu chúng ta…"

Tiếng reo của Nhạc Nhạc vang vọng trong không gian nhà xưởng trầm trầm, cánh cửa sắt cũ kỹ bị đẩy một tiếng ra, cùng với lớp tro bụi thật dày.

Một tiếng nói đầy mỉa mai và thù hận thấu tim vang lên: "Ba mẹ ư?" Kiều Dịch Kỳ gắt gao nhìn chằm chằm vào hai đứa bé. Trong mắt chỉ có hung ác và tàn bạo: "Bọn họ sẽ tìm không được ngươi, bởi vì các ngươi ngay bây giờ phải rời đi thôi."

Mạnh Lãng nhìn thấy ả, tỏ ra vẫn tỉnh táo như thường: "Cô muốn tiền, có thể tìm Trung Hạ Quốc Tế, bọn họ sẽ đưa cho cô, chỉ cần các người đưa chúng tôi trở về, tôi có thể để cho bọn họ không truy cứu chuyện này."

Kiều Dịch Kỳ lắc lắc đầu, giật giật khóe miệng: "Ta không cần tiền." Ả dừng lại một chút, giọng nói âm lãnh như gió rét: "Ta muốn phá hủy nửa đời sau của Mạnh Hạ và Từ Dịch Phong." Nói xong, ả từ trong túi xách lấy ra một con dao, ánh sáng sắc bén chợt lóe lên trên lưỡi dao.

"Tiểu nha đầu, còn nhớ ta không?" Kiều Dịch Kỳ từng bước từng bước đi đến bên cạnh Nhạc Nhạc, ngồi xổm xuống, ngắm nhìn cô bé một cách đe dọa.

Nhạc Nhạc hốt hoảng lắc đầu. Cô bé quả thật không biết rõ ả là ai?

Khóe miệng của Kiều Dịch Kỳ động đậy, sờ soạng lên khuôn mặt của cô bé: "Mùa đông năm đó ngươi vô duyên vô cớ xuất hiện ở trước mặt của Dịch Phong……." Tất cả đều xuất phát từ đứa bé này. [Mụ này vô duyên, anh Phong là tự nhiên xuất hiện ở trước mặt Nhạc Nhạc đấy chứ.]

Kiều Dịch Kỳ vẫn luôn nhận định rằng vì Mạnh Hạ đã sinh con cho Từ Dịch Phong nên hắn mới có thể vứt bỏ ả, cho nên vì thế mà đứa bé trở

https://thuviensach.vn

thành cái gai trong lòng ả.

"Ca ca….." Nhạc Nhạc sợ hãi mà khóc lên.

Kiều Dịch Kỳ dứt khoát kéo cô bé qua, ánh mắt nâu sắc bén nhìn chằm chằm vào cô bé: "Đồ nghiệt chủng, năm đó lúc Mạnh Hạ xảy ra tai nạn xe cộ, ngươi vì cái gì mà không chết đi!" Nhạc Nhạc nhìn thấy con dao mà ả run run cầm ở trong tay, khóc òa lên.

"Ngươi không được động vào muội muội của ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Mạnh Lãng nhanh chóng toát đầy mồ hôi, nhưng dù cho cậu bé có phản ứng thế nào thì Kiều Dịch Kỳ cũng không nghe lọt.

Ả ta căn bản là không để ý tới cậu bé, trong đầu của ả chỉ có tiểu tạp chủng ở trước mắt này. Ả bỗng nhiên giơ cao con dao găm lên, hung hăng rạch lên gò má của Nhạc Nhạc: "Bộ dáng thế này đi ra ngoài đường ăn xin thì người ta mới thương mà cho ngươi tiền."

"Aaaa…. Đau….." Mùi máu tươi gay mũi theo gương mặt của cô bé từng giọt từng giọt rơi xuống đất: "Ca ca…… ba mẹ, Nhạc Nhạc đau quá….."

"Nhạc Nhạc……." Mạnh Lãng không ngừng đá chân vùng vẫy: "Ngươi thả muội muội của ta ra……."

Kiều Dịch Kỳ hăng say như không có nghe thấy gì cả, lại giơ dao lên: "Ở thái dương ta sẽ cho một vết sẹo, ngươi xem này……."

Một tay của ả tàn ác nâng cằm của Nhạc Nhạc lên, buộc cô bé mở mắt ra: "Thấy không hả….."

Nhạc Nhạc khắp mặt đều là máu, cô bé đau đến mờ mịt không biết phải làm sao.

https://thuviensach.vn

"Đều là con tiện nhân Mạnh Hạ kia." Nói xong ả lại rạch một dao hướng đếu thái dương của Nhạc Nhạc.

Tôn Ngọc Nhiễm đưa đến một người đàn ông và một người phụ nữ đi tới, nhìn thấy đã sợ hết hồn, vội vàng đi đến kéo ả ra: "Kỳ Kỳ, cậu điên rồi….."

"Ha ha….. nó thành một con mèo hoa nhỏ rồi, cậu xem đi……." Kiều Dịch Kỳ kéo Tôn Ngọc Nhiễm qua, cô ta chỉ nhìn lướt qua, không có nhẫn tâm đến thế được.

"Nhanh chóng đưa bọn chúng đi, nếu không rất nhanh sẽ có người tìm tới." Tôn Ngọc Nhiễm nói với hai người kia.

Hai kẻ đó vội vàng lấy ra một chai nước.

"Ta không uống….." Mạnh Lãng kêu lên. Gã đàn ông liền tát cậu bé một bạt tai: "Tiểu tử yên lặng một chút, cẩn thận nếu không ta sẽ cho ngươi ăn đòn."

Hai đứa bé bị ép phải uống nước, dần dần im lặng xuống.

"Các người đi nhanh đi!" Tôn Ngọc Nhiễm thúc giục dồn dập.

"Khoan đã…" Kiều Dịch Kỳ liên tiếng, khóe miệng của ả cong lên.

Nhưng vào đúng lúc này, phiến cửa sắt kia bị đá phanh ra, vang lên một tiếng thật lớn. Mạnh Tiêu và Từ Dịch Phong đứng ở ngay đó.

Sững sỡ một lát, người ở bên trong mới kịp phản ứng. Hai người đàn ông từ từ tiến tới gần, thần sắc khiếp người, ánh mắt lóe lên màu đỏ hung ác quyết tuyệt.

"Bọn này là bọn nào?" Những kẻ buôn người kia nhất thời đang không hiểu là bị xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tiêu đi đến liền tung hai cú đá, mạnh mẽ đến mức lục phủ ngũ tạng của bọn chúng đều bị văng ra ngoài, hai kẻ kia liền ngã rạp xuống đất, nặng nề ngất đi.

"Kỳ Kỳ, dừng tay lại đi!" Vẻ mặt của Tôn Ngọc Nhiễm đầy lo lắng, cô ta đã không kéo được Kiều Dịch Kỳ trở lại. Cô gái thiện lương năm xưa trong trí nhớ của cô ta đã biến mất rồi.

"Cút ngay, ai cũng không thể ngăn cản ta!"

Mạnh Hạ vẫn ở bên ngoài, thời gian trôi qua từng giây từng phút, mỗi một khắc với cô đều là một sự dày vò. Lúc cô đi vào bên trong, nhìn thấy mọi thứ bừa bộn lung tung, cả người đều muốn gục ngã. Bộ quần áo trắng của Nhạc Nhạc dính đầy máu tươi, như một con mèo nhỏ nằm rạp ở trên mặt đất, tim của cô đau như bị người ta moi ra vậy.

"Kiều Dịch Kỳ……" Từ Dịch Phong hét lên một tiếng, trong mắt lóe lên màu đỏ phẫn nộ, hắn sải bước xông tới.

Kiều Dịch Kỳ căn bản không ngờ tới bọn họ lại tìm được đến đây nhanh như vậy, ả cầm lấy con dao ở trong tay, đột nhiên kéo Mạnh Lãng tới, đưa dao đến động mạch cổ của đứa bé: "Anh không được tới đây, nếu không tôi sẽ đâm xuống."

Từ Dịch Phong đưa mắt quét qua hai đưa bé, dường như bị hạ độc nên đều đã bị hôn mê. Hắn ngập tràn tức giận, hàm răng nghiến rung động: "Để dao xuống."

Ở bên kia, Mạnh Tiêu và Tiêu Giáp đã ôm Nhạc Nhạc tới.

Mạnh Hạ xông ra: "Kỳ Kỳ, tôi van xin cô, hãy bỏ đứa nhỏ ra…."

Vẻ mặt của Kiều Dịch Kỳ vô cùng căng thẳng, đôi mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạ: "Mạnh Hạ, dựa vào cái gì mà ngươi lại có được

https://thuviensach.vn

tất cả? Dựa vào cái gì? Mọi thứ của ta đều bị ngươi phá hỏng?" Ả dời tầm mắt sang Từ Dịch Phong: "Dịch Phong, tôi cũng yêu anh. Tại sao anh lại bỏ rơi tôi?" Ả nói mà nước mắt từ từ chảy xuống, như là đang vô cùng tuyệt vọng.

Mạnh Hạ nhìn thấy con dao trong tay ả đã rạch vàoo da thịt của Tiểu Lãng, khuôn mặt của cô lại càng tái nhợt đi, run run đưa tay về phía trước nhưng cái gì cũng không giữ lại được. Cô khẩn trương nhìn vào Tiểu Lãng, đứa nhỏ vẫn yên lặng ngủ thiếp đi, không hề hay biết gì.

"Cô nếu như dám động vào nó, ta sẽ đòi lại gấp trăm lần." Từ Dịch Phong cầm lấy tay của Mạnh Hạ, cô lúc này đã không rơi được một giọt nước mắt. Hai người nắm tay thật chặt, trong lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi, không biết là của ai. Cô biết là trong thâm tâm của Từ Dịch Phong đang sợ hãi, bất lực và khủng hoảng, hắn không thể để cho đứa con xảy ra chuyện gì được.

Kiều Dịch Kỳ nheo mắt lại nhìn vào bàn tay của bọn họ đang nắm chặt lấy nhau, khúc khích cười rộ lên, tâm tình của ả dĩ nhiên là trở nên điên cuồng.

"Mạnh Hạ, ngươi muốn đứa bé này, vậy thì mang chính ngươi đi đổi, thế nào?" Ả ta nói từng câu từng chữ một cách âm lãnh: "Ngươi đi lên kia ngay!" Ánh mắt của Kiều Dịch Kỳ liếc về phía ban công cao 6 mét, ả nheo mắt lại, 6 mét thì cũng đủ cao rồi.

"Nhảy xuống, ta sẽ không động vào thằng bé. Nếu không…" Tay của ả bỗng dưng động đậy, ánh mắt âm độc.

"Đừng như vậy, ta đi lên….." Mạnh Hạ sợ hãi, Tiểu Lãng đang ngủ ngoan ngoãn như vậy.

"Ta sẽ nhảy!" Từ Dịch Phong trầm trầm nói ra, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

https://thuviensach.vn

"Tôi chỉ muốn cô ta nhảy. Từ Dịch Phong, tôi lại muốn nhìn một chút xem hôm nay anh có thể cứu được cô ta hay không? Ha ha….."

Cùng với tiếng cười càn rỡ, đột nhiên ả ta thét lên một tiếng đau đớn, đồng tử không ngừng giãn ra, con dao trong tay ngay lập tức bị rơi xuống đất. Bên vai phải của ả dần dần chảy máu không ngừng.

Từ Dịch Phong lúc này nhanh chóng đạp một cước để ả ngã sang một bên.

Mạnh Hạ chạy tới, ôm chặt Tiểu Lãng vào trong ngực: "Tiểu Lãng, Tiểu Lãng, mẹ ở chỗ này….."

Mạnh Tiêu thở dài: "Tiểu Lãng không có việc gì." Anh nhặt bình nước suối ở trên mặt đất: "Đại khái là bị uống thuốc ngủ."

Từ Dịch Phong rốt cuộc cũng thở phào một hơi, hắn ngồi xổm xuống, từ trong ngực của Mạnh Hạ tiếp nhận lấy Tiểu Lãng: "Đi bệnh viện trước đã."

Mạnh Tiêu lặng lẽ nói ra: "Các người đưa mấy đứa nhỏ đến bệnh viện trước đi, chuyện ở nơi này để tôi xử lý."

Lúc trước vì sợ Kiều Dịch Kỳ bị kích động nên cảnh sát liên tục cảnh giác ở bên ngoài, không dám manh động gì. Hai nhân vật quan trọng của thành phố C đã khẩn trương như thế, trong lòng bọn họ liền lo lắng không thôi. Đặc biệt là Trung Hạ Mạnh Tiêu, người ở trong giới cũng biết quá khứ của anh, cũng là một giai thoại trần đầy thần bí.

Cảnh sát đưa Kiều Dịch Kỳ vào bệnh viện, Tào cục trưởng đi tới hiện trường, sắc mặt trầm trọng. Đây là thiên kim của thị trưởng mà! Vết thương của Kiều Dịch Kỳ chỉ là tổn thương ngoài da, Mạnh Tiêu không có ý để cho ả chết, như vậy thì quá dễ dàng cho ả. Lần này mặc kệ là tinh thần bất ổn của ả là thật hay là giả, anh cũng sẽ cho ả một trừng phạt xứng đáng, để

https://thuviensach.vn

cho ả cả đời khó quên. Mà Kiều gia, Mạnh Tiêu tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ hết lần này tới lần khác gây tổn thương cho Mạnh Hạ.

Nếu như lần đó không phải là bởi vì Mạnh Hạ đã nói một câu: Thôi, coi như là vì các con mà cầu phúc. Anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Trong đôi mắt của Mạnh Tiêu chỉ có khói mù: "Tào cục trưởng, chuyện này để cho Kiều thị trưởng tự mình xử lý."

"Vâng….. vâng….. tất cả sẽ được xử lý theo lẽ công bằng." Tào cục trưởng vội vàng nói ra.

.

.

.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, nơi chân trời là một mảng mây đỏ cuồn cuộn phiêu động. Mạnh Tiêu dựa người trên xe, ánh chiều tà bao phủ lấy thân hắn, vầng hào quang lướt qua thong thả nhẹ nhàng, dáng người cao to như vậy mà chỉ nhìn thấy một bầu trời cô đơn, trải dài vô tận.

Một hồi lâu sau, hắn giơ tay lên, ánh mắt rơi vào vô định, máu nhuộm trên tay hắn đã khô khốc, trong tim ở nơi nào đó đau đớn như bị người ta băn vằm. Hắn nắm tay lại thành quyền, lúc nãy ôm Nhạc Nhạc chỉ trong một tích tắc, thân thể nhỏ bé mềm mại kia đang hấp hối ngủ say trong ngực mình, trên mặt tràn đầy vết máu, làm cho người ta nhìn thấy mà phải giật mình. Qua nhiều năm như vậy, hắn là cha của đứa nhỏ mà lại là lần đầu tiên ôm đứa bé. Áy náy, hối hận trong lòng đan xen, hắn từ từ cúi người xuống, đưa tay hung hăng nện một quyền lên thân xe, đó là con gái của hắn!

https://thuviensach.vn

Ngày đó, những người nhân viên cuối cùng ở lại hiện trường làm công việc thu thập dọn dẹp đều cảm thấy khó hiểu, Mạnh Tiêu vì cái gì mà chậm chạp không có rời đi như vậy?

-

*YoungMin05: :((((((Đau lòng chết người. Thương Nhạc Nhạc quá *bưng mặt khóc*

Còn nhỏ như vậy mà lại bị mụ điên hủy dung, với lại mụ này vẫn nghĩ Nhạc Nhạc là con gái của anh Phong và Tiểu Hạ mới khổ chứ. Đứa nhỏ thật là oan ức quá, không còn gì để nói. Quả thật là hai đứa bé Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc đều vô tội, đáng yêu và ngoan ngoãn, không ai muốn bất kỳ nhóc nào bị tổn thương cả. Nếu mà mụ Kiều Dịch Kỳ có biết Tiểu Lãng mới chính là con của hai người, ả ta cũng sẽ điên khùng mà gây ra cảnh máu me với Tiểu Lãng thôi..... hiu hiu.....

Đoạn cuối mô tả nội tâm của anh Tiêu, mình gọi anh í là "hắn" để cảm thấy một sự dằn vặt nha. Nhạc Nhạc quả thực là một đứa con ngoan, anh Tiêu không được đối xử tệ với bé ấy đâu đấy T^T...

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Không Ai Khác, Chính Là Cô Gái Năm Xưa

Chương 74: Không Ai Khác, Chính Là Cô Gái Năm Xưa

Mạnh Hạ ngắm nhìn Nhạc Nhạc đang ngủ say, thỉnh thoảng còn nức nở vài tiếng, cả trái tim của cô liền bị bóp chặt. Trên mặt của đứa nhỏ bị rạch 5 nhát dao, nhất là hai nhát ở bên thái dương, bác sỹ nói có lẽ về sau sẽ bị để lại sẹo. Nước mắt không ngăn được theo hai bên má của cô rơi xuống. Con bé chỉ là một đứa trẻ mà thôi, Kiều Dịch Kỳ tại sao lại có thể nhẫn tâm đến thế được? Cô ta không có trái tim sao? Mạnh Hạ nghĩ không ra! Cho dù có trả thù cô thế nào cũng được, nhưng đứa trẻ là vô tội.

Từ Dịch Phong ngồi ở bên cạnh cô, ánh mắt trầm trầm. Hai đứa bé được bình an thoát khỏi hiểm cảnh, lo âu trong lòng bọn họ cuối cùng cũng được giải phóng, nhưng mà bóng ma trong lòng bọn trẻ sợ là suốt đời này đều không quên đi được. Kiều Dịch Kỳ vẫn cho rằng Nhạc Nhạc là con của hắn và Mạnh Hạ, cho nên đem tất cả thù hận trút lên người của đứa bé. Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Nhạc Nhạc, áy náy lấp đầy lục phủ ngũ tạng, đứa nhỏ lại bất an run rẩy. Đại khái là do thuốc tê đang dần dần tan đi nên cánh môi của Nhạc Nhạc không ngừng mấp máy than đau. Từ Dịch Phong mím căng môi quá đỗi, hận không thể nhận hết đau đớn thay cho đứa bé.

"Ba ba…." Tiểu Lãng sợ hãi kêu lên một tiếng, mở mắt ra, trên mặt tràn đầy hoảng hốt.

Từ Dịch Phong vội vàng ôm đứa bé qua mà an ủi: "Con trai, không sao."

https://thuviensach.vn

Tiểu Lãng núp ở trong ngực của Từ Dịch Phong, trong lúc nhất thời không nói được tiếng nào.

"Tiểu Lãng……." Mạnh Hạ khàn giọng gọi tên cậu bé.

Tiểu Lãng nhìn thấy cô, nghẹn ngào thút thít, viền mắt dần dần đỏ lên: "Bọn họ muốn đem bán con và Nhạc Nhạc đi…… con cho rằng sẽ không còn được gặp lại ba mẹ……." Tiểu Lãng bật khóc.

Từ Dịch Phong nhẹ nhàng vỗ lưng của con, thật ra sợ nhất là đứa nhỏ này cái gì cũng không chịu nói, bây giờ nói ra được là tốt rồi. Hắn thở phào nhẹ nhõm: "Bất luận Tiểu Lãng và Nhạc Nhạc có bị đưa đi đến đâu thì ba mẹ nhất định sẽ tìm được các con, cho nên Tiểu lãng không cần phải lo lắng. Ba ba và mẹ sẽ bảo vệ các con lớn lên, cả đời."

Tiểu Lãng gật gật đầu, bàn tay gắt gao níu chặt lấy y phục của Từ Dịch Phong, trong một khoảng thời gian ngắn, cậu bé vẫn bị thiếu hụt cảm giác an toàn.

"Mẹ, mẹ đừng khóc." Tiểu Lãng đưa tay lau nước mắt cho Mạnh Hạ: "Mẹ thấy không, người xấu đánh con, con cũng không khóc."

Lời này vừa nói ra, trong tim Từ Dịch Phong và Mạnh Hạ lại dâng lên đau nhức một hồi. Ánh mắt của Từ Dịch Phong trở nên lạnh lẽo, giữa chân mày chợt lóe lên sát khí rồi biến mất.

"Người phụ nữ kia dùng dao rạch lên mặt của Nhạc Nhạc, ba ba, ba đã nói con là nam tử hán, phải bảo vệ mẹ và Nhạc Nhạc. Nhưng mà con đã không bảo vệ cho Nhạc Nhạc, em ấy bị chảy máu thật là nhiều, em ấy rất đau….." Nói xong câu cuối cùng, giọng nói của cậu bé càng ngày càng nhỏ đi.

Từ Dịch Phong miễn cưỡng gắng gượng cong cong khóe miệng, đưa tay sờ lên vết hằn trên tay của Tiểu Lãng: "Tiểu lãng đã rất dũng cảm, chỉ là

https://thuviensach.vn

con còn chưa có lớn lên. Bây giờ là ba ba sẽ bảo vệ con và mẹ, cả Nhạc Nhạc nữa. Lần này ba ba sai rồi, để con và Nhạc Nhạc bị tổn thương, xin lỗi các con. Ba ba bảo đảm sau này sẽ không phát sinh những chuyện như vậy nữa." Hắn nghiêm túc nói ra, mang theo một vẻ tự trách rõ ràng.

"Đau…. Dì ơi đừng như vậy…… Đừng như vậy….." Nhạc Nhạc đột nhiên vùng vẫy, thét lên chói tai.

"Nhạc Nhạc, ngoan ngoãn, không sao, mẹ ở chỗ này."

"Đau….. mẹ ơi….. đau quá……" Nhạc Nhạc òa khóc lên.

Mạnh Hạ đau đớn khó chịu, trên mặt của đứa bé là từng khối băng gạc, bởi vì đau mà tay của đứa bé càng lúc càng muốn đưa lên chỗ vết thương. Mạnh Hạ cầm lấy tay của cô bé: "Nhạc Nhạc, mở mắt ra, mẹ đây….. không sao nữa rồi…."

"Nhạc Nhạc, ba mẹ đã cứu chúng ta ra, không sao cả." Tiểu lãng ở một bên nói ra.

Nhạc Nhạc vẫn khóc thút thít, thật lâu thật lâu sau, cuối cùng bé con mới mở mắt ra, đôi mắt vốn ngây thơ trong vắt kia, bây giờ lại tràn đầy sợ hãi và bất an. Cô bé nhỏ giọng gọi lên một tiếng: "Mẹ….."

"Mẹ ở đây, mẹ ở đây."

****

Bên ngoài phòng bệnh, làn khói nhàn nhạt trôi nổi giữa không trung, Mạnh Tiêu đứng ở cửa, xung quanh anh đã rớt đầy tàn thuốc đếm không hết, y tá đã nhắc nhở nhưng không có kết quả gì, cuối cùng đành phải miễn cưỡng bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Tiêu Ất xách theo bình cháo giữ nhiệt, đã đứng ở đó một hồi lâu đến nỗi chân tê rần.

"Mạnh đại ca, Nhạc Nhạc đã tỉnh lại, vào xem một chút đi." Cô ấy nhìn thấy trong mắt Mạnh Tiêu là tổn thương đau đáu, người đàn ông này đối với Nhạc Nhạc cũng không phải là ngoài mặt lạnh lùng. Rốt cuộc cũng là con của anh, anh làm sao mà cam lòng được đây?

Mạnh Tiêu hơi nhíu nhíu mày: "Ở bên cục công an còn có chút chuyện, anh đi xử lý một chút."

Tiêu Ất nhìn theo bóng hình của anh càng lúc càng xa, lặng lẽ thở dài, anh ấy vẫn là không hiểu được. Bước ra một bước thật sự khó khăn như vậy sao?

****

Vụ án này có thế lực của hai nhà Từ - Mạnh đè xuống nên không bị giới truyền thông tung tin ra. Người của Từ gia đối với sự kiện này vô cùng phẫn nộ, nhất là Đàm Dĩnh. Sau khi biết tin Tiểu Lãng bị bắt cóc, bà ấy liền bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ. Cho đến khi bà ấy tỉnh lại thì hai đứa bé đã được giải cứu ra. Bà trong lòng yên tâm, nhưng mà sự tức giận của bà ấy làm cho Từ Chiến còn phải sợ.

"Lần trước Kiều Dịch Kỳ lái xe tông người, tôi đã nói ngay là xử lý theo khuôn phép, các người không có một ai nghe tôi, đó là cố ý giết người! Bây giờ thật tốt, còn xảy ra chuyện lớn như vậy, để cho hai đứa bé gặp sự cố lớn đến thế, Nhạc Nhạc, khuôn mặt của đứa nhỏ ấy còn…" Đàm Dĩnh trong lúc nhất thời đã nghẹn ngào khó tả.

"Lần này nhất định sẽ xử lý theo pháp luật, tuyệt đối không nuông chiều." Từ Chiến vội vàng trấn an.

Đàm Dĩnh bất đắc dĩ thở dài: "Thật sự là đời trước tạo nghiệt mà!"

https://thuviensach.vn

****

Lúc Kiều phụ và Kiều mẫu tới thăm, Từ Dịch Phong liền cự tuyệt thẳng một tiếng: "Bá phụ, bá mẫu, lúc trước tôi và con gái của các người chưa từng có phát sinh qua chuyện gì, tình cảm nam nữ miễn cưỡng không được. Tôi cảm thấy cô ta là một cô gái tốt, lúc chia tay, trong lòng tôi quả thật có thẹn với cô ta, cho nên tôi mới nhường một khoản cổ phần cho gia đình các người. Thế cho nên vào lần trước, cô ta có ý định gây tai nạn cho Tiểu Hạ, Tiểu hạ cũng đã mềm lòng không có truy cứu. Các người nên cảm thấy may mắn, tôi cùng với Mạnh Tiêu không cố hết sức điều tra, đừng tưởng rằng các người ngụy tạo cái bệnh án báo cáo kia là tốt rồi."

Kiều phụ và Kiều mẫu cả mặt đều trắng bệch một hồi.

"Bây giờ đây đã xảy ra chuyện như vậy, Từ Dịch Phong tôi tuyệt đối sẽ truy cứu tới cùng. Con của tôi hôm nay bị lọt vào cảnh như thế. Kiều thị trưởng, con gái của ngài nếu tinh thần có vấn đề, vậy thì nên tống cô ta vào đúng nơi đúng chỗ. Đây là cô ta đáng bị như vậy." Ánh mắt đáng sợ của Từ Dịch Phong nhìn chằm chằm, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Kiều mẫu cả người đều mềm nhũn dựa vào trên vai của Kiều phụ, khóc không thành tiếng.

****

Kiều Dịch Kỳ bị đưa vào bệnh viện tâm thần, ả bị đưa vào đó là trừng phạt vì ả đã phạm sai lầm. Tôn Ngọc Nhiễm bị phán 8 năm tù, còn hai kẻ buôn người kia bị kết án 18 năm tù. Cục công an đã hỏi cung được không ít tin tức quan trọng từ phía hai người bọn chúng, xem ra thì đây là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngày đó khi Kiều Dịch Kỳ bị đưa đến bệnh viện tâm thần, Mạnh Hạ đã đi gặp cô ả. Mạnh Hạ vẫn nhớ khi hai người còn bé đã cùng nhau đi vẽ

https://thuviensach.vn

cảnh thiên nhiên, chỉ là khoảnh khắc ấy dường như đã xa cách tới mấy đời. Lòng người dù là thiện lương nhất cũng có nơi thật đáng sợ.

Kiều Dịch Kỳ hai mắt ảm đạm không có ánh sáng, lúc nhìn thấy Mạnh hạ, trong mắt của ả chợt lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Nhìn thấy tôi có kết cục ngày hôm nay, cô có phải rất đắc ý hay không?" Ả ta giễu cợt nói ra.

Mạnh Hạ yên lặng một chút, rồi lắc đầu: "Cô có sống được hay không, chưa từng có liên quan gì đến tôi. Hôm nay cô có kết cục thế này đều là cô gieo gió gặt bão.”

"Gieo gió gặt bão?" Kiều Dịch Kỳ lầm bầm lập lại, trong mắt mang theo hận ý: "Nếu như cô không trở lại, cũng sẽ không có như thế này. Mạnh Hạ, cô cảm thấy Từ Dịch Phong thật sự yêu cô sao? Hay là cô……. còn có thể thương anh ấy?"

Mạnh Hạ thở ra một hơi, chậm rãi nói ra: "Anh ta là ba ba của con tôi."

Kiều Dịch Kỳ đột nhiên cười khanh khách, cười mà ngay cả nước mắt cũng tràn ra: "Các người cũng thật là đáng thương." Ả ta dừng lại một chút: "Chỉ tiếc cho đứa con của các người, vốn là một đứa bé không được hoan nghênh chào đón hay mong đợi ra đời, hôm nay ngược lại còn trở thành chất xúc tác cho các người. Nha đầu kia bây giờ đã biến thành một con mèo hoa nhỏ…… không biết khi các người nhìn thấy cái mặt của nó trong tình hình đặc biệt lúc ấy đã có cảm nhận gì?"

Nhắc tới Nhạc Nhạc, cô đúng là lại đau nhói một hồi, ánh mắt của cô dần dần lạnh xuống, bỗng nhiên nói ra: "Con bé không phải là con gái của tôi và Từ Dịch Phong, tôi sinh ra chính là một bé trai."

https://thuviensach.vn

Kiều Dịch Kỳ bỗng dưng trợn tròn hai mắt: "Không thể nào, cô gạt tôi. Thằng bé kia là con của anh trai cô."

"Ba năm trước tôi mới biết được chuyện này." Cô thản nhiên nói ra.

"Cô gạt tôi, cô chính là tự mình viện cớ….." Kiều Dịch Kỳ cả người chán nản ngồi ở đó, vẻ mặt không thể tin được, ả cho rằng mình đã trả thù được tất cả mọi người, kết quả là cái gì cũng đều sai rồi.

Mạnh Hạ không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài. Tình yêu mù quáng, thật sự là làm hại quá nhiều người.

****

Vết thương trên mặt của Nhạc Nhạc đang dần dần bình phục, nhát dao rất sâu, vết thương rõ ràng, cho dù bé con bây giờ còn nhỏ nhưng cũng khó mà có thể chữa trị khỏi hẳn. Nhất là nhát dao trên chân mày bên phải, đoán chừng sẽ để lại một vết sẹo khoảng 2cm. Bọn họ dự định sẽ cho cô bé làm phẫu thuật thẩm mỹ. Mạnh Hạ lại phải cắt tóc của cô bé vừa đủ để điều trị, đứa nhỏ này so với trước kia lại càng thêm im lặng.

Nhạc Nhạc ở bệnh viện ngày thứ ba, Mạnh Tiêu cuối cùng mới đến thăm cô bé. Sau khi trở về hiện trường vụ bắt cóc, trong lòng tất cả mọi người tựa hồ cũng có chút thay đổi.

Mạnh Tiêu mang đến một con búp bê thật to, những năm gần đây, anh đã rất ít khi biết cười. Vậy mà lần này, anh lại nỗ lực để thay đổi nữa. Đương nhiên là sự thay đổi này, ở trong mắt người khác dường như lại rất khó để tiếp nhận được.

[Anh nỗ lực để thay đổi nữa: Tức là trước kia khi Mạnh gia vẫn sung túc, tất nhiên là Mạnh Tiêu dù có lạnh lùng nhưng vẫn vui vẻ cười nhiều. Sau đó biến cố xoay chuyển cuộc đời, anh trở nên băng lãnh đi, bây giờ anh muốn thay đổi vui vẻ =)). Tóm lại là cuộc đời có 2 bước ngoặt.]

https://thuviensach.vn

Chẳng hạn như, trong mắt Tiểu Lãng đúng là không thể tưởng tượng nổi: "Cậu, cậu bị thứ gì đó nhập vào người sao, làm sao mà cậu lại cười?" Tại vì trong ấn tượng của nhóc con, Mạnh Tiêu chính là một lão Đại xã hội đen, trầm mặc ít nói ít cười.

Mọi người ở trong phòng bệnh, nghe được lời này của Mạnh Lãng, đều bật cười.

"Nghịch ngợm." Mạnh Hạ mắng nhóc con một câu.

Mạnh Lãng đem búp bê nhét vào trong ngực của Nhạc Nhạc: "Em thấy không, cậu thật tốt với em. Cậu còn không có tặng quà cho anh mà, đây không phải là con búp bê mấy ngày trước em ầm ĩ muốn có đấy sao?"

Nhạc Nhạc ôm búp bê, cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn Mạnh Tiêu: "Cảm ơn cậu."

Mạnh Tiêu nhìn vào bé con, bỗng dưng cong cong khóe miệng, Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn thấy, nhất thời không biết phải làm sao.

Mạnh Lãng đột nhiên nói ra: "Nhìn kìa, cậu cười lại dọa cho Nhạc Nhạc sợ." [=)))))))) Thật dễ quê cho anh Tiêu quá.]

****

Kể từ sau khi gặp chuyện không may, Từ Dịch Phong khó có dịp ở cùng với Mạnh Hạ trong một không gian chỉ có riêng hai người. Mạnh Hạ ngồi ở trên xích đi đu ở trong sân, Từ Dịch Phong đứng dựa ở một bên.

Lại thêm một mùa hoa Sơn Chi nở, trong không khí lan tỏa mùi thơm nhàn nhạt ở khắp nơi.

Sau khi hai đứa nhỏ được xuất viện, cuộc sống hằng ngày của Từ Dịch Phong càng thêm bất an, hắn nhớ kỹ những lời nói trước kia của Mạnh Hạ,

https://thuviensach.vn

nhưng Mạnh Hạ dạo này một chút phản ứng cũng không có.

Hắn kiềm lòng không được mà thở dài một hơi.

Mạnh Hạ nhẹ nhàng đung đưa xích đu, khóe miệng không hỏi cong lên mỉm cười.

"Tiểu Hạ, em còn nhớ đã nói gì với anh không?" Từ Dịch Phong liễm liễm mi nói ra.

"Em đối với anh đã nói chuyện nhiều nhiều lắm, em làm sao nhớ rõ hết được." Xích đu tạo nên độ cong càng lúc càng cao hơn.

"Vậy những gì em nói trước đó còn giữ lời nữa không?" Bàn tay của hắn vỗ về chơi đùa mái tóc của cô.

Mạnh Hạ nhìn về phía trước, lặng yên không nói.

Từ Dịch Phong đứng ở sau lưng cô, lúc xích đu hạ xuống, lại đưa tay đẩy nhẹ đi, tới tới lui lui hơn mười cái, hắn đột nhiên dùng lực mạnh giữ lại xích đu, xoay người đi đến trước mặt cô, đầu gối bên trái quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn vào cô, đáy mắt thâm thúy: "Mạnh Hạ, gả cho anh được không?"

Dường như thời gian đã ngừng lại, Mạnh Hạ nhìn chằm chằm vào hắn, đôi mắt yêu kiều nhẹ chớp. Một hồi lâu sau bỗng nhiên bật cười một tiếng: "Được, anh đi hái hoa Sơn Chi cho em đi."

Rất lâu về trước, cô luôn muốn hắn đích thân hái hoa Sơn Chi mang đến tặng mình. Mạnh Hạ cong môi mỉm cười, những chuyện kia đều đã qua rồi.

Đôi mắt của Từ Dịch Phong khi tỉnh táo lại được đã mừng rỡ như điên, tình cảm trong lòng thay đổi liên tục, tâm tư rối bời.

https://thuviensach.vn

.

.

.

Buổi tối hôm đó, Từ Dịch Phong trở về Từ gia ăn cơm, trên bàn ăn, hắn nói: "Con muốn cùng Tiểu Hạ kết hôn."

Tay cầm đũa của Từ Chiến đang vươn đến đĩa đồ ăn, đôi đũa đã gắp thức ăn thì hơi run một chút: "Muốn kết hôn sao, chuyện tốt, chuyện tốt."

Đàm Dĩnh trừng mắt liếc ông một cái: "Ăn ít thịt mỡ thôi, ăn nhiều rau vào!" Từ Chiến đành phẫn uất thu hồi đũa lại.

Từ Dịch Phong ngắm nhìn Đàm Dĩnh một cái, lại nghiêng người qua nói ra: "Mẹ, Tiểu Hạ đã đồng ý lời cầu hôn của con."

Đàm Dĩnh nhàn nhạt nuốt thức ăn ở trong miệng, lại lấy khăn ưu nhã lau miệng: "Ừ. Kết hôn đi, hỏi xem Tiểu Hạ thích nghi lễ Trung Hoa hay là theo kiểu phương Tây."

Từ Dịch Phong để đũa xuống: "Mẹ, mẹ có gì cần nói không?"

Đàm Dĩnh đưa tay đánh hắn một cái, ánh mắt vô cùng xem nhẹ: "Chúc mừng con cuối cùng cũng mây mờ trăng tỏ, sống cho tốt vào."

Hắn lặng lẽ từ từ cong cong khóe miệng, quả nhiên là ông bà Từ gia đều là máu lạnh, đây là một sự di truyền từ đời này sang đời khác.

.

.

.

https://thuviensach.vn

Sự thật không phải như vậy nha, buổi tối Đàm Dĩnh ở trong phòng liền sốt sắng xao động: "Lão Từ, chiếc nhẫn này là lão phu nhân ngày xưa đã cho, phải truyền cho tôn trưởng, ngày mai tôi sẽ đưa cho Tiểu Hạ. Đúng rồi, đây là vòng tay long phượng, ông xem kiểu dáng thế nào, đã mua vài năm về trước. Còn có cái này…"

Từ Chiến đã sớm mệt mỏi đến không chịu được, ông nheo nheo mắt nhắm lại, mơ mơ màng màng trả lời.

Con trai, cuối cùng cũng muốn kết hôn. Có lẽ đây chính là ý trời, quanh đi quẩn lại thì ra vẫn là cô gái năm đó.

--

*YoungMin05: Nhạc Nhạc là đứa bé có thân phận đặc biệt nhất trong truyện, mọi người nghĩ thế nào nếu như Mạnh Tiêu không nhận cô bé? :(Quả thực thì đôi khi muốn vẹn tròn yêu thương là rất khó, chuyện gì cũng có hai mặt của nó, cần phải cân nhắc thiệt hơn để quyết định cho chính xác nhất.

Để Nhạc Nhạc chịu ủy khuất là rất nhiều, chẳng hạn như Tiểu Hạ cũng có một khoảng thời gian thờ ơ với Nhạc Nhạc khi biết chính Nhan Ngải Ưu năm đó đã bỏ thuốc Từ Dịch Phong. Rồi cũng thờ ơ với Nhạc Nhạc khi Tiểu Hạ biết Tiểu Lãng vẫn còn sống. Để bây giờ lại gánh chịu sự trả thù của Kiều Dịch Kỳ vì yêu mù quáng.

Bởi vậy mới nói Nhạc Nhạc là nhân vật có vai trò rất lớn ah, Kiều Dịch Kỳ vì mù quáng mà tất cả đều là sai, đó cũng là một đả kích lớn đối với mụ ấy.

*Thông báo: Mình rất lấy làm tiếc là phải tiếp tục thông báo rằng 2 chương truyện tiếp theo sẽ edit chậm lại, bởi vì thứ 2 tuần sau mình lại phải nộp bài tập lớn nữa rồi =)). Sinh viên thì luôn bận như vậy mà. Mấy ngày

https://thuviensach.vn

qua mình đã dành hết thời gian để edit nhanh truyện, cho nên đã dồn bài cho đến hôm nay =)).

Mình tất nhiên sẽ tranh thủ edit, nhưng phải nói trước là sẽ không post nhanh được, muộn nhất là trong tuần sau nhất định sẽ hoàn Yêu Thương^^. Thông cảm cho mình nha.

Mọi người cũng thấy cách xưng hô của Tiểu Hạ đã thay đổi rồi đấy, gọi anh - em với anh Phong rồi đấy =)). Tức là cái kết hạnh phúc rồi đấy, nhưng cũng có không ít bất ngờ, chứ không có thường thường đâu =)))))))). Vui vẻ!^^

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Yêu Thương Trọn Đời [Đại Kết Cục]

Mạnh Hạ kể xong hai câu chuyện cổ tích, hai tiểu gia hỏa cuối cùng cũng ngủ thiếp đi, vẻ mặt ngọt ngào. Cô nhẹ nhàng tắt bớt bóng điện, cúi thấp gương mặt xuống, không chớp mắt ngắm nhìn vẻ mặt đang ngủ của hai con. Sau khi trở về từ bệnh viện, cô đã có thói quen cùng nhau ngủ với hai đứa nhỏ, kỳ thật thì không riêng gì hai nhóc vẫn bất an, mà chính cô cũng vậy. Vết thương trên mặt Nhạc Nhạc đã kết vảy, Mạnh Tiêu và Từ gia không ngại khổ cực, không quản nhọc nhằn đi tìm rất nhiều phương thuốc, đều mong chờ bé con từ từ bình phục. Cô vuốt qua vuốt lại gò má của Nhạc Nhạc, ánh mắt sững sờ lo lắng, Nhạc Nhạc thật ra đã gánh chịu tất cả những tai ương thuộc về Tiểu Lãng. Trong lòng cô khẽ thở dài, không nhịn được mà hết sức thương tâm.

Tất cả tựa như một vòng tròn, đan xen lẫn lộn, nhân quả tuần hoàn, báo ứng nặng nề, khó tránh khỏi việc cô lại nghĩ tới những con người ấy. Kiều Dịch Kỳ ở nơi đó, đối với ả thì tựa như một nhà tù khốc liệt, không điên cũng bị bức phát điên.

Mà bởi vì hành động thiếu suy nghĩ, tùy hứng của ả cũng mang đến cho Kiều gia những tai họa ngập đầu. Kiều phụ bị "ngáng chân té ngựa", năm đó ông ta lợi dụng vụ án của Mạnh Lý là thẳng một đường lên đến tận mây xanh. Vốn là chỉ còn hai năm nữa, ông ta có thể lui về sau mà hưởng lộc tuổi già, lại không ngờ tới vào năm nay lại bị một cú ngã lớn, mang một thân nhơ nhuốc, đồng thời, tai ương đang chờ ông ta là con đường đi vào lao ngục.

...

https://thuviensach.vn

Ngồi một hồi lâu, Mạnh Hạ cảm thấy hơi khát nước nên đi xuống phòng bếp để rót nước. Xuống dưới lầu, cô mò mẫm mở đèn lên, ánh đèn tường tỏa ra một ánh sáng màu xanh nước biển nhẹ nhàng, ấm áp. Trên ghế salon, Mạnh Tiêu đang nhắm hai mắt, ngồi dựa ở đó, mi tâm của anh nhíu thành một đường sâu. Mạnh Hạ đi đến, chóp mũi tràn ngập nồng nặc mùi rượu.

Cô đi vào phòng bếp pha một ly nước mật ong: "Ca, bác sỹ không phải đã nói ngay từ đầu rồi sao? Thân thể của anh không được uống rượu quá nhiều." Mạnh Hạ thở dài. Cô cũng là về sau mới nghe được Tiêu Giáp trong lúc vô tình nói ra, Mạnh Tiêu năm đó ở Tam Giác Vàng đã làm việc hắc ám, khó tránh khỏi chém giết. Anh bị súng bắn đả thương, viên đạn cách tim chỉ một khoảng cách rất nhỏ. Mặc dù về sau đại nạn không chết, nhưng cũng đã để lại di chứng. Cô bây giờ nghĩ đến mà cảm thấy sợ hãi.

"Đã ngủ hết rồi?" Mạnh Tiêu tiếp nhận ly nước, uống hơn một nửa, hỏi ra.

"Vâng." Mạnh Hạ nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm lên người anh, trong lòng có vài lời muốn nói nhưng lại thôi.

Mạnh Tieu xoa xoa khóe mắt cay cay: "Có gì muốn nói với anh thì cứ nói đi?"

Mạnh Hạ nói thẳng ra: "Ca, Nhạc Nhạc là con gái của anh."

Đầu ngón tay của Mạnh Tiêu dừng lại.

"Nào có cha mẹ nào không thương con của mình, ca ca, mọi người cũng nhìn ra được là anh rất quan tâm đến Nhạc Nhạc, chẳng lẽ anh thật sự định rằng cả đời không nhận con bé sao?"

Bóng đêm yên tĩnh, trầm mặc một hồi lâu, Mạnh Tiêu thở dài một tiếng: "Tiểu Hạ, em cảm thấy để cho Nhạc Nhạc biết rõ thân thế của mình

https://thuviensach.vn

là tốt cho nó sao?"

Mạnh Hạ liền sững sờ. Mạnh Tiêu nheo mắt lại tiếp tục nói ra: "Mẹ ruột của con bé tự tay bỏ thuốc cô ruột, lại tự tay bỏ thuốc cha của mình."

Mạnh Hạ cắn môi, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

"Như bây giờ thì không tốt sao? Từ Dịch Phong thương con bé, người của Từ gia cũng tiếp nhận nó, con bé sẽ có một gia đình đầy đủ dành cho mình."

"Nhưng còn anh thì sao?"

"Anh là cậu của nó." Đôi mắt của Mạnh Tiêu đỏ thẫm, giọng nói hiu quạnh nhưng đầy kiên định: "Nhan Ngải Ưu đã ung thư dạ dày giai đoạn cuối." Giọng nói của anh chưa từng có nhiều cảm xúc, như đang nói một chuyện của người xa lạ.

Mạnh Hạ bỗng dưng mở to hai mắt, quả thực đã lấy làm kinh hãi. Ung thư dạ dày giai đoạn cuối, Nhan Ngải Ưu năm nay cùng lắm là mới 29 tuổi. Cô đã từng hận Nhan Ngải Ưu, hận thấu xương, nếu như không phải là cô ta thì sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. Nhưng hôm nay, những điều căm hận ấy đã không còn mang bất kỳ một ý nghĩa gì nữa. Cô ta chỉ là một kẻ đáng thương mà làm chuyện điên cuồng.

Trong đầu của cô đau đớn co rút một hồi, trong ngực buồn bực, hoảng loạn mà đứng lên: "Em đi nấu thêm chút nước."

Mạnh Hạ vừa mới đem ấm nước đặt lên bếp, liền nghe thấy tiếng thét chói tai đầy bất an truyền đến từ trên lầu. Trong lòng của cô thắt lại, ấm nước trên tay rơi xuống đất, khi cô từ phòng bếp chạy đến, đã có một thân ảnh còn nhanh hơn cô, gấp rút vội vàng hơn cô. Bước chân của cô trong nhất thời ngơ ngẩn, trở lại gian phòng, Nhạc Nhạc vẫn còn thút thít nghẹn ngào, anh ôm Nhạc Nhạc, dè dặt vỗ về lưng của con bé, từng chút từng

https://thuviensach.vn

chút kiên nhẫn dỗ dành. Vẻ mặt này của anh là Mạnh Hạ chưa từng gặp qua, là thương yêu, là chua xót, Mạnh Hạ còn nhìn thấy nút áo của anh chưa kịp cài lại hết, đến đây thì cô chỉ yên lặng xoay người đi.

****

Ngày hôm sau, Từ Dịch Phong đưa Mạnh Hạ đi vào tiệm chọn lễ phục, Mạnh Hạ hiển nhiên là có chút không yên lòng. Đêm hôm qua hầu như là cả đêm cô đã không ngủ, nghĩ tới chuyện của mấy năm nay, thật sự là như một giấc mơ.

Nhân viên cửa hàng cầm lấy mấy bộ váy lụa trắng đứng ở trước mặt để cho cô chọn, cô kinh ngạc ngắm nhìn, nhưng lại không nhúc nhích gì thêm.

Từ Dịch Phong thay xong lễ phục, đi tới: "Làm sao vậy?" Hắn hướng đến Mạnh Hạ mà mỉm cười, trong mắt đúng là sủng ái: "Không thích sao?"

Mạnh Hạ thu hồi lại suy nghĩ, nhìn thấy hắn ở trước mắt, bộ lễ phục màu đen mặc ở trên người hắn thật sự là vô cùng đẹp trai, đúng là vương tử khi cô còn là thiếu nữ. Mạnh Hạ si ngốc ngắm nhìn hắn, trầm mặc một chút, mỉm mỉm cười: "Dịch Phong, em không muốn cử hành hôn lễ." [=)) chết chưa]

Khóe miệng đang cười của Từ Dịch Phong trong thoáng chốc liền cứng ngắc, hắn lập tức hỏi ra thắc mắc của mình: "Em không muốn kết hôn với anh?" Sắc mặt cũng vì thế mà dần dần trầm xuống, hướng đến nhân viên cửa hàng mà phất phất tay.

Lúc này ở trong phòng chỉ còn lại hai người, nhất thời trở nên yên tĩnh.

Buổi sáng khi đi tới đón cô, hắn đã cảm thấy là cô có gì đó không ổn, lúc ấy chỉ cho rằng cô ngủ không ngon.

https://thuviensach.vn

"Sao lại đột nhiên không muốn tổ chức hôn lễ?" Hắn nhẹ chau chân mày lại, lời nói đã rơi vào hoang vu.

Mạnh Hạ nuốt xuống cổ họng một cái: "Hôn lễ chỉ là hình thức bên ngoài, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em đã thấy không cần thiết nữa. Chỉ cần có thể sống thật tốt, đó mới lại chân thật nhất."

Từ Dịch Phong kéo tay của cô qua, vỗ nhẹ vài cái. Hắn cong miệng lên, khổ sở cũng đành chịu vậy: "Ba mẹ cũng đồng ý rồi. Được thôi, em không muốn cử hành thì không cử hành. Sau này chúng ta già rồi, bổ sung cũng được, để cho cháu nội ôm hoa hồng đến cho chúng ta."

Mạnh Hạ bật cười, tối tăm trên mặt cũng dần phai đi: "Anh nghĩ thật là xa đấy." Nhưng mà có thể đi đến ngày đó thì đúng là một chuyện rất hạnh phúc.

"Tuyệt đối không xa, đó là chuyện cả đời người." Từ Dịch Phong nghiêng người hôn lên trán của cô, ấm giọng nói ra.

****

Hôn lễ đột nhiên bị hủy bỏ, Đàm Dĩnh có chút không vui, đương nhiên là mọi giận dữ đều trút lên người của Từ Dịch Phong. Bà vẫn mang một sự áy náy đối với Mạnh Hạ, hôm nay sẽ xem Mạnh Hạ như con gái ruột của mình mà yêu thương.

Lúc trước Mạnh Hạ sinh non ở trong tai nạn xe cộ, thân thể để lại di chứng. Ba năm nay, Đàm Dĩnh liên tục gửi thuốc Đông y cho cô, điều dưỡng vài năm, thể chất đúng là đã khá hơn nhiều, có lẽ là do trong lòng cũng được nhẹ nhàng rộng rãi hơn.

.

.

https://thuviensach.vn

.

Việt kết hôn mà không tổ chức hôn lễ thì còn có thể, nhưng nếu mà ngay cả chứng từ cũng không có thì Từ Dịch Phong hoàn toàn có gan mà nhảy sông thật đấy. Nài nỉ đeo bám dai dẳng, cuối cùng hai người vào ngày nghỉ đã đi chứng thực ở Cục Dân Chính. Nhân viên đưa sổ hồng đến tay của hai người, khóe miệng của Từ Dịch Phong bất giác cong lên vui vẻ: "Từ phu nhân, chúc mừng."

Mạnh Hạ cầm lấy giấy hôn thú đã xuất thần một lát, một hồi lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào đôi mắt của hắn, ánh nhìn của cô nhẹ nhàng: "Cùng vui, Từ tiên sinh."

Hai người nhìn nhau mà cười một tiếng, trong mắt đúng là chỉ có nhu tình.

****

Buổi tối, hai người trở lại tân phòng. Nói đến tân phòng này, Mạnh Hạ lại có chút buồn cười, Từ Dịch Phong rốt cuộc cũng thật là ngây thơ. Tân phòng được mua ở ngay phía sau Mạnh gia.

Mạnh Hạ hỏi hắn là mua lúc nào, Từ Dịch Phong ấp úng nửa ngày, mới cho biết ba năm trước đây đã mua rồi.

"Em lúc ấy đâu có quyết tâm đi chung đường với anh nữa, Mạnh Tiêu và ba em mỗi lần gặp anh như nhìn thấy quỷ Nhật bản, trong mắt hận không biến ngay ra được một thanh đao. Anh lúc ấy nghĩ đến khi được ở bên em, tiếp xúc nhiều thì sớm muộn gì bọn họ cũng có thể chấp nhận."

Muốn dùng cách lâu ngày ngày sinh tình sao? Mạnh Hạ cảm thấy mắc cười.

https://thuviensach.vn

Từ Dịch Phong đột nhiên cầm lấy một tờ giấy A4 ở trên bàn, trịnh trọng đưa tới tay của Mạnh Hạ, tờ giấy đã được đóng khung đàng hoàng.

Mạnh Hạ có chút khó hiểu, cầm lên nhìn xem, có mấy hàng chữ mà trong lòng không kiềm được vui mừng.

"Cam Kết Làm Người Chồng Tốt." Đọc từ điều đầu tiên cho đến điều cuối cùng, nụ cười của cô đã sớm không nhịn được, ôm bụng cười, thật sự là nghĩ không ra được vẻ mặt của Từ Dịch Phong khi ngồi viết tờ giấy này. [=)))))))) vật vã]

Sắc mặt của Từ Dịch Phong trở nên hồng hồng, ôm lấy cô nằm ở trên giường, gặm cắn lên cần cổ, Mạnh Hạ bị hơi thở của hắn làm cho hơi nhột ngứa: "Tiểu Hạ, đây là tấm lòng son của anh."

Mạnh Hạ giơ tay nhìn thấy bên dưới có chữ ký cứng cáp hữu lực của hắn, vui vẻ lại càng thêm đậm đà: "Xem ra anh cũng thông thạo không ít, tổng hợp được hai mươi điều tinh hoa, Từ tiên sinh đã khổ cực rồi."

"Từ phu nhân, xin ngài giám sát." Bàn tay của Từ Dịch Phong bỗng dưng chui vào trong quần áo của cô, mơn trớn vuốt ve, hơi thở đã trở nên gấp gáp: "Đêm nay có thể xem là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta." Hắn cũng đã bị cấm giới nhiều năm, trong lúc này muốn ăn ngấu nghiến.

"Tiểu lãng, Nhạc Nhạc…." Mạnh Hạ vào lúc hết sức ý loạn tình mê mà trong đầu vẫn không quên hai đứa nhỏ.

"Tiểu Hạ, khi nào nơi này của em mới chỉ có anh…" Cánh môi lạnh như băng của Từ Dịch Phong từ từ hôn lên khắp ngực của cô, vừa nhột ý, vừa tê dại: "Em đã dành cho bọn nhỏ nhiều lắm, anh ngay cả một phần mười cũng không có…"

Hắn có chút ủy khuất, bỗng dưng hé miệng ngậm thật chặt đóa hồng mai kia. Mạnh Hạ rên lên một tiếng, hắn cúi đầu, không ngừng nhỏ vụn

https://thuviensach.vn

hôn lên. Cô hít thở phì phò từng hơi, sắc mặt mang theo một rặng mây đỏ.

Chờ đến lúc hắn hoàn toàn tiến vào, cô đột nhiên mới ý thức được: "Ối….."

Từ Dịch Phong bất mãn tiến vào thật sâu: "Đừng như vậy……"

"Uhm…" Mạnh Hạ cắn răng hừ nhẹ: "Từ Dịch Phong, anh khốn kiếp, đừng có….. dùng sức như vậy….."

Khóe miệng của Từ Dịch Phong cười toe toét, bỗng dưng xoay người một cái, làm cho cô trở lên phía trên. Cô vô lực nằm lên trên người của hắn, mồ hôi của hai người giao hòa.

Từ Dịch Phong khí giận dâng lên đỉnh đầu: "Bảo bối…… làm đi……"

Mạnh Hạ hết sức co rụt lại: "Đừng mà……" Bỗng dưng bàn tay níu mạnh lấy bên hông của hắn.

Từ Dịch Phong hít hà không khí: "Bà xã, hạ thủ lưu tình."

...

Sau một hồi nhẹ nhàng đầm đìa vui vẻ, Từ Dịch Phong ôm lấy cô nằm ở trên giường, bàn tay của hắn vỗ về nghịch ngợm chơi đùa đưa tới đưa lui, nhất là ở trên bụng cô, hắn dán sát nỉ non bên tai cô: "Chúng ta sinh thêm một đứa bé được không?"

Bỏ lỡ mất xuất thân của Tiểu lãng là tiếc nuối của cả đời hắn. Hắn muốn đền bù, cho cô, cho chính mình. Vậy mà tất cả lại kéo dài cho đến bây giờ.

Mạnh Hạ nhẹ ngáp một cái: "Em không thành vấn đề…" Điều dưỡng vài năm, mấy ngày trước Đàm Dĩnh đã đưa cô đi đến bệnh viện kiểm tra,

https://thuviensach.vn

theo xét nghiệm của bác sỹ thì thân thể của cô bây giờ muốn có con sẽ không có vấn đề gì nữa.

Có một số việc, trong lòng bọn họ đều hiểu. Tiểu Lãng là một lễ vật ngoài ý muốn, bọn họ còn muốn có một đứa bé minh chứng cho tình yêu của mình.

****

Mới tảng sáng, ngoài cửa đã truyền tới một hồi tiếng đập cửa vội vàng: "Ba mẹ, mặt trời đã phơi nắng đến mông rồi……."

Mạnh Hạ bỗng động đậy thân thể, toàn thân như bị xe nghiền qua nha, đôi mắt vừa sưng lại vừa đau.

"Bảo mẫu sẽ dẫn bọn nhỏ đi xuống." Từ Dịch Phong ôm lấy cô thật chặt. Mạnh Hạ quay cuồng mở mắt ra, theo ánh nắng mông lung xuyên qua rèm cửa chiếu vào, cô nhìn thấy gương mặt của anh càng ngày càng rõ ràng, trong lòng là một mảnh ấm áp.

Anh ngắm nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt trong trẻo, một chút dấu hiệu của việc vừa mới thức dậy cũng không có.

"Anh đã nhìn em bao lâu rồi?" Mạnh hạ xoa xoa khóe mắt, khàn giọng nói ra.

Từ Dịch Phong vẻ mặt dịu dàng, cúi đầu hôn một cái vào giữa trán cô, bàn tay ôn hòa hiền lành cùng với năm ngón tay của cô đan chặt: "Chưa lâu, anh còn có thời gian cả đời này."

[Hoàn chính văn]

-

https://thuviensach.vn

*YoungMin05: Vậy là Mạnh Tiêu quyết định không nhận Nhạc Nhạc, anh muốn dành cho Nhạc Nhạc một gia đình hoàn hảo. Quyết định này Mạnh Tiêu là đau lòng nhất ah, thân thế của Nhạc Nhạc cũng thật nhạy cảm. Nhưng mà, cùng để cho tất cả mọi người yêu thương bé con đi^^... không riêng một ai cả. Bỗng thấy Nhạc Nhạc thật ra là có tất cả rồi, như vậy cũng đủ đền bù cho bé con, phải không?^^ Cả Tiểu Lãng nữa^^.

Mạnh Hạ quyết định không làm cô dâu, bỗng thấy thiệt thòi và nuối tiếc... nhưng mà cô tình nguyện và yêu thương đúng là cả đời. Gia đình anh Phong hạnh phúc rồi, cũng xem như là viên mãn, cũng xem như thành ý của anh Phong cuối cùng cũng được chấp nhận =)). Sống cho tốt để yêu thương mãi nhé!^^ *tung hoa* *tung lá* =))

https://thuviensach.vn

YÊU THƯƠNG

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Truyện + Ebook

*YoungMin05: Vậy là đã đến lúc chia tay với Yêu Thương rồi^^. Một chuỗi dài những thay đổi và cố gắng bù đắp bi thương trong quá khứ của anh Phong cuối cùng cũng được chấp nhận. Không thể nói là anh ấy xứng đáng, chỉ có thể nói là anh Phong phúc phận lớn, cả đời còn lại đối tốt với Mạnh Hạ và các con thì mới có thể xem xét được =)).

Cảm ơn các bạn đã cùng theo dõi câu chuyện, đã cùng "chịu đựng" cảm xúc bất mãn của mình đối với anh Phong. Mọi người có đồng ý với mình là tất cả các nhân vật nam trong truyện, từ già trẻ lớn bé, ai cũng thật là tốt, ngoại trừ anh Phong không? =)) Đúng là nhân vật nam chính làm cho người ta vừa yêu vừa hận^^.

Mình hôm nay mới đăng Ngoại truyện là bởi vì còn lăn lộn với cái Ebook, muốn làm trọn vẹn rồi đăng cùng một lúc để hoàn truyện luôn. Thật xin lỗi vì trong quá trình đánh máy đã mắc lỗi thật nhiều, mình lúc đăng truyện đã tra thật là kỹ rồi mà cuối cùng vẫn sai sót. Lúc chỉnh sửa ebook quả thật là muốn bưng mặt khóc vì type nhầm quá nhiều +_+. Trong đầu nghĩ một đằng mà cái tay gõ một nẻo, không có chịu nghe lời =)).

*Xin lưu ý: Truyện Yêu Thương - Dạ Mạn do YoungMin05 edit không có bản quyền và sự đồng ý của tác giả, nên chỉ chia sẻ ở wattpad, vui lòng không đăng lại ở bất kỳ trang web hay forum nào khác. Mong các bạn tôn trọng và hợp tác với mình, tạo niềm tin cho mình edit những truyện tiếp theo. Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

Hy vọng các bạn có thể thông cảm và hiểu cho cảm giác của mình, một suy nghĩ rất đơn thuần là muốn bản thân tự mình chia sẻ cho các bạn một vài câu chuyện hay để cùng nhau vui vẻ thôi. Đừng vì bất cứ một hành động nào để gây bất mãn và hoài nghi nhé! Cảm ơn!

*Link Ebook được mình chia sẻ ở comment bên dưới.

Phiên Ngoại:

Mạnh Lãng và Nhạc Nhạc đã 8 tuổi, học năm thứ hai tiểu học, hai đứa nhỏ này kế thừa gen tốt của cha mẹ nên rất thông minh.

Hôm nay Từ Dịch Phong đi họp phụ huynh cho hai đứa nhỏ, thầy giáo chủ nhiệm ở trước lớp đã hết sức tán dương khen ngợi con trai và khuê nữ của hắn. Vì Từ Dịch Phong làm cha nên cái sự kiêu ngạo đó thoáng chốc đã tràn đầy cả trái tim. Đây là lần đầu tiên hắn làm phụ huynh đi dự họp cho các con của mình, trong lòng tự hào lắm nha. Đàm Dĩnh và Từ Chiến vô cùng muốn đi dự họp, nhưng vì hắn làm cha nên tất nhiên là không đồng ý.

"Ba ba của Mạnh Lãng, xin hỏi ngài có phương pháp giáo dục gì đặc biệt không?" Ngay vào thời gian dành cho các bậc phụ huynh trao đổi với nhau, không ít các bậc cha mẹ đã bắt đầu hướng đến Từ Dịch Phong để thỉnh giáo.

"Thật sự là hâm mộ anh quá, có một đôi long phượng thai mà thành tích lại còn tốt như vậy."

Từ Dịch Phong mím môi, khóe miệng nhếch lên mỉm cười: "Là phu nhân của tôi đã dạy bọn trẻ thật tốt."

Đột nhiên có người nói ra: "Từ phu nhân không phải là nghệ sỹ vĩ cầm Mạnh Hạ đấy sao."

https://thuviensach.vn

"Ồ, thì ra là cô ấy."

"Phúc khí của Từ tiên sinh thật là tốt, khó trách là đôi long phượng thai này lại ưu tú như vậy." Lời nói này, Từ Dịch Phong nghe thế nào mà lại cảm thấy có chút gượng ép như vậy nhỉ.

****

Chỉ vài ngày sau, khi Mạnh Lãng tan học trở về đã hỏi một vấn đề: "Ba ba, ở rể là gì?"

Từ Dịch Phong giương mắt nhìn nhóc con một cái, suy nghĩ một chút: "Đó là ba ba gả cho mẹ, người phụ nữ làm chủ gia đình, là lão Đại." [Theo chính văn thì đúng là "ba ba gả cho mẹ", mình không có nhầm lẫn nhé =)). Gia đình này thuộc mẫu hệ =)))))))]

Mạnh Lãng tự nhiên thong thả uống xong một ly nước trái cây: "À, thế ạ. Thì ra là nhà chúng ta, lão Đại là mẹ."

Từ Dịch Phong trừng mắt liếc nhóc con một cái: "Nhà chúng ta là đàn ông làm chủ bên ngoài, phụ nữ làm chủ bên trong."

Mạnh Lãng mơ hồ khó hiểu: "Ba ba, ở lớp con, các bạn học nói vì con mang họ mẹ, nên ba ba là ở rể."

"Nói bậy!" Từ Dịch Phong một mặt xanh rờn: "Tiểu Hạ, em nghe mà xem chuyện này là ai gây ra?" [=)) Ôi, cười té ghế!]

****

Mạnh Hạ nhìn thấy Mạnh Lãng không hề động vào cà rốt, cô lặng lẽ múc một phần cho nhóc con. Sắc mặt của Mạnh Lãng lập tức trầm xuống: "Mẹ, có thể đừng có bắt con ăn cái này hay không?"

"Ngoan ngoãn, ăn cái này mắt sẽ sáng hơn."

https://thuviensach.vn

"Nhưng ba ba cho tới bây giờ cũng không bao giờ ăn mà."

Mạnh Hạ ngước mắt nhìn nhìn Từ Dịch Phong, đôi đũa của Từ Dịch Phong cứng ngắc trong ba giây, sau đó hắn nhíu mày gắp vài miếng cà rốt. Hai cha con bọn họ bắt đầu cha nhìn con, con nhìn cha, nhắm mắt lại nuốt miếng cà rốt xuống bụng.

Mạnh Lãng ca thán một tiếng, cha của nhóc con quả thật là ở rể rồi. [=)))))]

Nhạc Nhạc liên tục im lặng ăn cơm, Từ Dịch Phong gắp vài miếng thịt cho cô bé: "Nhạc Nhạc quá gầy, phải ăn nhiều thịt."

Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, ánh mắt không có trong trẻo giống như trước kia nữa, qua một năm, Mạnh Lãng như cái tên của mình mà càng ngày càng sáng sủa, nhưng Nhạc Nhạc đứa nhỏ này trong đôi mắt lại giống như có một tầng sương mù bịt kín: "Cảm ơn ba ba."

Mạnh Hạ và Từ Dịch Phong liếc mắt nhìn nhau, đứa nhỏ này giờ đây lặng lẽ nghe lời làm cho mỗi người đều cảm thấy đau lòng.

****

Buổi tối, Từ Dịch Phong ôm lấy cô ở trong phòng im lặng, cùng với tiếng giây của đồng hồ tí tách đều đều vang lên. Hai người nói chuyện câu có câu không, đa số đều là Từ Dịch Phong lôi kéo cô nói chuyện.

"Em nói xem, trong lòng anh trai em là nghĩ như thế nào? Nha đầu Tiểu Phong kia cũng không biết dây thần kinh có chạy nhầm chỗ hay không, lại vừa ý Mạnh Tiêu." [=)) Ta biết ngay mà.]

Mạnh Hạ động đậy thân thể một chút, chẳng nói đúng sai gì. Từ Dịch Phong thấy cô không nói lời nào, chân tay lại quấn lấy.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Phong lúc này mới 20 tuổi, anh trai em đều đã hơn 30. Thật không biết thẩm mỹ của thiếu nữ bây giờ là gì nữa." Từ Dịch Phong nói xong lại lay lay cô.

Mạnh Hạ buồn ngủ muốn chết, cô đưa chân đá quàng một cái, Từ Dịch Phong lại kêu lên một tiếng đau đớn thảm thiết.

Giọng nói của cô lạnh lùng: "Em nhớ là anh so với anh ấy còn lớn hơn một tháng đây, ở công ty của các người không phải là có rất nhiều tiểu nữ sinh mê mẩn anh đấy sao?"

Từ Dịch Phong lập tức tỉnh táo, hắn cười khúc khích một tiếng: "Trong mắt của anh chỉ có em."

Mạnh Hạ cũng mặc kệ, Từ Dịch Phong đối với Mạnh Tiêu luôn luôn có một chút ghen tuông mờ ám. Cô bật cười một tiếng: "Anh ấy không phải là anh trai của riêng em, anh bây giờ còn phải gọi anh ấy một tiếng anh vợ đây."

"Thì đó! Anh là vì muốn tốt cho anh vợ, không thể nhìn anh ấy cô đơn cả đời được, đúng không nào?" Lời lẽ của Từ Dịch Phong thật chính nghĩa.

Mạnh Hạ làm sao mà không đoán được tâm tư của hắn chứ: "Anh có bản lĩnh thì đi nói với anh ấy đi."

Chỉ một câu nói mà Từ Dịch Phong phải câm nín, lôi kéo chăn mền qua, lời nói trong miệng khô khốc: "Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi." Mạnh Tiêu xem ra là một vẻ mặt ngàn năm băng giá rồi, hắn có thể sẽ không vui để đi gặp nha.

****

Mạnh Hạ đồng ý lời mời của học viện âm nhạc Đại học C tham gia hội thảo báo cáo. Từ Dịch Phong vẫn ngồi ở ghế khán giả mà theo dõi cô. Bọn

https://thuviensach.vn

họ kết hôn, con trai đều đã 8 tuổi, ai mà có thể tưởng tượng được đây.

Từ Dịch Phong nhìn thấy cô ở trên sân khấu nhẹ nhàng từ tốn giải đáp các vấn đề của sinh viên, năm tháng đã làm thay đổi quá nhiều thứ, cô đã không còn là một tiểu nha đầu đã từng bám theo sau lưng hắn nữa.

Hắn nheo mắt lại, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng mà năm ấy Mạnh Hạ cường hôn mình, buổi tối ấy, hắn trở về lại mơ thấy một giấc mơ đầy màu sắc.

...

Sau khi buổi hội thảo kết thúc, sinh viên từng đợt rời đi. Từ Dịch Phong vừa mới chuẩn bị đứng lên, lại phát hiện ra một gã đàn ông tuấn lãng cao ngất ôm một bó hoa tươi trong tay, hướng về phía Mạnh Hạ mà đi tới.

Mạnh Hạ vốn là đang mang một vẻ mặt bình tĩnh, trong nháy mắt liền tràn đầy vui vẻ.

Người đàn ông tặng hoa cho cô, sau đó còn ôm cô một cái thắm thiết.

Người nào đó ở phía sau khi nhìn thấy cảnh này, đôi mắt đều thành một đường thẳng, sắc mặt tối thui như màu gan heo, cầm lấy hoa của mình cô đơn rời đi. [Ủa, xao anh không xông lên =))]

.

.

.

Buổi tối, khi Mạnh Hạ trở về, phát hiện trong nhà vắng ngắt. Lúc đi ngang qua đại sảnh, hai mắt của cô tỏa sáng, bình hoa từ lúc nào mà đổi thành hoa Bách Hợp rồi?

https://thuviensach.vn

Cô đi đến thư phòng, vừa nhìn lại phát hiện hiếm khi hai đứa bé chịu yên lặng làm bài tập: "Mẹ, cuối cùng mẹ cũng trở về. Con muốn kháng nghị, ba ba đối với chúng con đã thực hiện bạo lực gia đình, làm tổn thương nghiêm trọng đến tâm hồn của tụi con."

Mạnh Lãng đã miêu tả cặn kẽ từng biểu hiện của Từ Dịch Phong sau khi trở về, cuối cùng mãnh liệt yêu cầu Mạnh Hạ nghiêm khắc phê bình Từ Dịch Phong.

Mạnh Hạ vừa rồi nhìn thấy thư mời ở trên bàn trà của phòng khách, khóe miệng của cô từ từ cong lên, thì ra là có ai đó đi nghe buổi hội thảo của cô.

...

Cô trở lại phòng ngủ, Từ Dịch Phong mặc áo ngủ rầu rĩ ngồi ở ngoài sân thượng, cô nhẹ bước đi tới, đặt tay lên vai của hắn.

"Ghen tỵ?" Cô lấy thư mời đưa về phía hắn: "Anh đi sao lại không nói cho em?"

Từ Dịch Phong mạnh mẽ lôi cô ôm vào trong ngực, cánh môi không ngần ngại bỗng dưng hôn xuống, trong lòng Mạnh Hạ lại bất ngờ vui vẻ. Một hồi lâu sau, cô thở hồng hộc rúc vào trong ngực hắn, trong mắt đúng là dịu dàng như nước.

"Về sau không được để cho gã đàn ông khác ôm nữa." Từ Dịch Phong bình tĩnh nói ra.

Mạnh Hạ toét miệng cười nhẹ nhàng.

"Anh lúc ấy thực muốn xông tới, chặt từng móng vuốt của hắn ra." Từ Dịch Phong giận dữ nói ra.

https://thuviensach.vn

"Từ tiên sinh, ngài rộng lượng lắm mà?"

"Còn lâu, bà xã đều để cho người ta chiếm tiện nghi, ai mà chịu được."

"Được rồi, được rồi, Từ tiên sinh." Cô đột nhiên ôm lấy cổ của hắn, ghé vào bên tai mà nhẹ nhàng thì thầm.

Từ Dịch Phong trong chớp mắt liền nhìn chằm chằm vào cô, một tích tắc sau trong ánh mắt đã được lấp đầy vui sướng: "Thật sự?" Tay của hắn luống cuống không biết nên để ở chỗ nào.

Mạnh Hạ kéo tay của hắn qua, đặt ở trên bụng mình: "Đã một tháng rồi." Cô nghe thấy hắn nhanh chóng reo hò, tim đập mạnh, trong lúc đó liền cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

****

Tin tức Mạnh Hạ mang thai liền truyền đi rất nhanh, tất nhiên là ở Từ gia bên kia đều mừng rỡ khỏi phải nói, cho dù ai gặp Đàm Dĩnh cũng biết là Từ gia lại sắp có hỷ sự. Ngày hôm sau Đàm Dĩnh liền đưa Mạnh hạ đi kiểm tra một phen, lời nói của bác sỹ đã làm cho tất cả mọi người cảm thấy yên lòng.

Đàm Dĩnh sợ Từ Dịch Phong xúc động, liền dọn sang ở cùng với bọn họ.

Sau khi Nhạc Nhạc biết mẹ có em bé, trên mặt hiếm khi được vui vẻ như thế, bé con rất mừng rỡ xoa bụng của Mạnh Hạ, còn áp vào bụng của cô để nói chuyện với tiểu bảo bối.

Mang thai được 20 tuần, khi Mạnh Hạ đến bệnh viện để kiểm tra thì mới biết được mình mang thai chính là một cặp sinh đôi long phượng. Từ Dịch Phong thoáng chốc đã ngây người: "Bác sỹ, có lầm hay không?" Vẻ mặt của hắn trở nên ngây ngốc.

https://thuviensach.vn

Mạnh Hạ nhịn không được mà bật cười.

Bác sỹ là bạn học cũ của Đàm Dĩnh, bà ấy cười tươi, đưa hình siêu âm cho Mạnh Hạ: "Cha của bọn nhỏ quá kích động ấy mà."

.....

Chuyện này Từ Dịch Phong đều lên mặt không còn gì để nói. Có người bạn nào mà không biết, cứ nói đến hắn là đều giơ ngón tay cái lên: Từ thiếu, lợi hại, hết hôn một năm mà có bốn đứa bé. [=)))) Cười chết ta.]

Từ Dịch Phong giờ đây đều sáng chín chiều năm, mỗi ngày đều muốn lấy thước dây đo bụng cho Mạnh Hạ. Lúc mang thai được ba tháng, Từ Dịch Phong đã bắt đầu đặt hai cái tên là: Từ Mặc Lê, Từ Mặc Kỳ. [Lúc này chưa biết là sinh đôi, chỉ đặt nếu là trai hoặc gái thui^^.]

Lúc Mạnh Hạ mang thai Mạnh Lãng đã không có cơ hội đi mua quần áo cho con. Lúc này đây cô đặc biệt quý trọng cơ hội này. Kỳ thật thì Từ gia và Mạnh Tiêu đã thay cô chuẩn bị đầy đủ, nhưng cô chỉ muốn đích thân đi mua đồ cho con, có lẽ như vậy mới có thể đền bù được những gì cô đã từng tiếc nuối.

Hôm đó cô và Tiêu Ất ở cửa hàng đồ trang sức tại khu mua sắm, cô đang chọn phiến vàng làm mặt vòng cổ, không ngờ lại gặp Mục phu nhân, vẻ mặt bà ấy nhất thời cứng đờ, nhưng vẫn tự nhiên ngồi xuống.

"Từ thiếu phu nhân, kiểu này là mới nhất, cô xem xem." Nhân viên cửa hàng đưa tới một phiến vàng tinh xảo, Mạnh Hạ vừa nhìn thấy đã thích ngay.

"Chọn kiểu dáng này, lấy hai cái."

Nhân viên cửa hàng tất nhiên đã chú ý tới câu nói đó: "Từ thiếu phu nhân, thật là tốt, có hai cục cưng."

https://thuviensach.vn

Bụng của Mạnh Hạ bây giờ được 5 tháng, cô mặc đồ bầu rộng thùng thình, vẻ mặt hạnh phúc: "Cảm ơn."

Mục phu nhân liếc mắt qua, trong mắt thoáng hiện lên một nỗi cô đơn, cuối cùng thì cái gì cũng không mua mà cứ thế rời đi. Đàm Dĩnh đúng lúc tới đón cô, từ phía đối diện đi tới, hai người gặp nhau nhìn thẳng rồi lướt thoáng qua.

Như vậy không khác gì chỉ là người xa lạ, không hơn không kém. Mạnh Hạ và Tiêu Ất hiểu ra mà chỉ cười nhẹ một tiếng.

.....

Đến khi mang thai bảy tháng, bụng của Mạnh Hạ càng lúc càng lớn, Từ Dịch Phong ngắm nhìn mà có chút lo lắng, nhất là bắp chân của Mạnh Hạ bị sưng phù như bánh bao vậy.

Từ Dịch Phong đau lòng mà không nói, nghĩ tới lúc Mạnh Hạ mang thai Tiểu Lãng mà còn phải bôn ba bốn phía đi làm, tim của hắn như bị người ta hung hăng bóp chặt, hắn hận, mà hận chính mình chứ còn ai đây?

Hiện tại Từ Dịch Phong đối xử với Mạnh Hạ càng thêm tốt, từ khi Mạnh Hạ mang thai, hắn liền tối ngủ không ngon. Cô chỉ cần vừa có động tĩnh một chút là hắn tỉnh lại ngay lập tức. Mạnh Hạ thấy dưới hai mắt của hắn đã có quầng thâm màu xanh mà hơi đau lòng, bây giờ còn chưa có sinh mà? Từ Dịch Phong lại muốn dày vò chính mình thành cái dạng gì đây?

Đàm Dĩnh thì ngược lại mà nói ra, chỉ có trải qua quá trình mang thai của bà xã thì con mới biết được bà xã đã vất vả như thế nào, về sau ấy hả, mới có thể thấu hiểu mà thương yêu bà xã.

.....

https://thuviensach.vn

Sau 9 tháng, Mạnh Hạ sinh mổ cho thai long phượng, một khắc kia, lúc mà Từ Dịch Phong ôm lấy đứa bé, trong mắt đã hiện đầy tia máu đỏ bừng. Hắn nghĩ tới khi Tiểu Lãng vừa mới sinh ra còn không có được lớn như thế này.

Mạnh Hạ lúc tỉnh lại, liền chứng kiến Từ Dịch Phong lúc này râu ria đã lởm chởm, đang ngắm nhìn mình. Cô nhẹ nhàng động đậy khóe miệng, âm thanh khàn khàn: "Các con như thế nào?"

Từ Dịch Phong nắm thật chặt tay của cô, giọng nói đã hơi nghèn nghẹn: "Cảm ơn em, Tiểu Hạ." Cảm ơn em đã tha thứ cho anh, cảm ơn em đã cho anh những đứa con đáng yêu như thế.

Mạnh Hạ ngẩn người ra, cô nheo mắt lại, giờ khắc này quả thật có cảm giác hạnh phúc lan tràn. Có lẽ chính thời khắc này là một khởi đầu cho cô và anh, cuối cùng cả hai cũng buông xuống được quá khứ.

[Hết.]

Thứ Tư, 08/10/2014

*YoungMin05: Oah~ hết truyện rồi. Tiếc nuối! Trong tất cả các truyện đã đọc, chưa có người cha nào có nhiều con như anh Phong =)) tới bốn nhóc tỳ cơ, vui vẻ quá. À, long phượng thai là thai sinh đôi một nam một nữ nha^^.

Vui thật ah, viên mãn. Nhà anh Phong viên mãn, hy vọng anh Tiêu cũng có một kết quả đẹp với Từ Tiểu Phong. Ấy mà nhận ra, Mạnh gia và Từ gia sao lại gắn bó mật thiết với nhau nhường này cơ chứ =)). Anh Giản Ninh cũng sẽ có kết quả tốt đẹp với Tiêu Ất nhỉ?!^^

Mình là có tiếc cho anh Mục Trạch, mẹ của anh í cũng nghiệt ngã quá, hy vọng là anh í sẽ có một tình yêu mới.

https://thuviensach.vn

Mình còn rất buồn nữa là anh La Xuyên, yêu nhầm mụ Nhan Ngải Ưu, hiu hiu... anh La Xuyên sẽ tìm thấy một nửa tốt đẹp của mình nhỉ. Mình rất thích tình bạn bộ ba của anh Dịch Phong - Hạo Trạch - La Xuyên.

Bên dưới là comment của mình và link Ebook Yêu Thương. Tạm biệt các bạn! Hy vọng là chúng ta sẽ còn gặp nhau ở những truyện khác. *ngậm ngùi* *ngậm ngùi*

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Yêu Thương - Dạ Mạn
Chương 1: Đặt Dấu Chấm Hết
Chương 2: Con Gái
Chương 3: Diễn Trò
Chương 4: Tôn Nghiêm Có Là Gì
Chương 5: Trong Lòng Hoang Mang
Chương 6: Cửa Hàng Tiểu Vô Ưu
Chương 7: Không Đủ Yêu Thương
Chương 8: Thiên Kim Lạc Lối
Chương 9: Phát Hiện Chân Tướng
Chương 10: Căn Bệnh Không Thể Chữa Khỏi
Chương 11: Người Một Nhà
Chương 12: Thêm Một Lần Phá Hủy
Chương 13: Gửi Tạm Tiểu Vô Ưu
Chương 14: So Tài
Chương 15: Trở Về Bên Mẹ
Chương 16: Thân Nhân Của Mạnh Hạ
Chương 17: Điều Kiện
Chương 18: Thỏa Hiệp
Chương 19: Che Giấu
Chương 20: Mạnh Hạ, Kết Hôn Đi
Chương 21: Hồi Ức
Chương 22: Sự Thật Phũ Phàng
Chương 23: Đi Làm
Chương 24: Một Tay An Bài
Chương 25: Đi Xem Mắt
Chương 26: Vết Sẹo
Chương 27: Nhất Định Phân Chia Ranh Giới

https://thuviensach.vn

Chương 28: Đâu Là Con Của Hắn?
Chương 29: Gặp Nhau Quá Muộn
Chương 30: Cô Cần Một Mái Nhà
Chương 31: Đau Lòng Vô Tận
Chương 32: Tôi Có Lỗi Gì, Chẳng Qua Là Thời Niên Thiếu Đã Yêu Anh
Chương 33: Ba Ngày Sống Chung
Chương 34: Dành Hết Đời Sau Để Yêu
Chương 35: Mạnh Hạ Muốn Kết Hôn
Chương 36: Đền Bù Tổn Thất
Chương 37: Ai Cũng Mang Một Nỗi Niềm
Chương 38: Mạnh Hạ, Cùng Tôi Ở Một Chỗ
Chương 39: Cam Kết
Chương 40: Sinh Nhật Và Quá Khứ Năm Năm [Quan Trọng]
Chương 41: Người Quên Kẻ Nhớ
Chương 42: Cuộc Sống Không Có Nếu Như
Chương 43: Đổ Hết Tội Lỗi Lên Cô
Chương 44: Hắn Thay Đổi
Chương 45: Vô Cùng Hối Hận [Quan Trọng] [18+]
Chương 46: Không Thể Không Quên Đi
Chương 47: Lỗi Nhịp
Chương 48: Nơi Nguy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất
Chương 49: Quyết Tâm Tìm Được Em
Chương 50: Một Người Cố Tình, Một Người Khước Ý
Chương 51: Chân Tình Bị Dập Tắt
Chương 52: Càng Gần Càng Xa [18+]
Chương 53: Ca Ca Trở Về
Chương 54: Đáng Tiếc, Không Phải Là Tình Nhân
Chương 55: Thầm Lặng
Chương 56: Đến Cuối Cùng, Cô Vẫn Là Khác Biệt Nhất
Chương 57: Bóc Trần Sự Thật Bị Vùi Lấp Quá Sâu
Chương 58: Chân Tướng Tàn Nhẫn
Chương 59: Hy Sinh Và Chịu Đựng Của Anh

https://thuviensach.vn

Chương 60: An Bài Một Định Mệnh Khác
Chương 61: Nỗi Niềm Của Mạnh Tiêu
Chương 62: Đứa Bé Của Mạnh Gia
Chương 63: Tai Nạn
Chương 64: Tiểu Lãng Có Nhớ Ba Ba Không?
Chương 65: Cơ Hội Cho Hai Người
Chương 66: Thân Phận Của Nhạc Nhạc
Chương 67: Dầu Gì Hắn Cũng Là Cha Của Con Cô
Chương 68: Hụt Hẫng Vô Biên
Chương 69: Cách Xa Vạn Dặm
Chương 70: Trở Về, Là Thân Quen Hay Là Xa Lạ?
Chương 71: Yêu Thương
Chương 72: Cả Nhà Đoàn Tụ
Chương 73: Biến Cố Nặng Nề
Chương 74: Không Ai Khác, Chính Là Cô Gái Năm Xưa
Chương 75: Yêu Thương Trọn Đời [Đại Kết Cục]
Chương 76: Ngoại Truyện + Ebook

https://thuviensach.vn